

KAZANMAK İÇİN OYNA 2

benimle oyna

BECKA MACK

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

BİR NUMARALI TAKIM KURALI: KAPTANIN KIZ KARDEŞİNİN YANINA YAKLAŞMAYIN.

Mükemmel kişiyi bulmuştu ama o birlikte olamayacağı tek kişiydi...

Garrett Andersen, profesyonel hokey oynamanın kurallara mutlak bağlılık gerektirdiğini biliyordu. Ancak uymakta zorlandığı tek bir kural vardı: Kaptanının küçük kız kardeşinden uzak durmak.

Profesyonel bir dansçı olarak Jennie Beckett, başarılı olmanın ne gerektiğini biliyordu. Kardeşi kadar kendinden emin, cesur ve son derece şımarıktı. Zevklerinin idaresindeki tek kişi olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Garrett'in ondan uzak duramamasına şaşırmasaydı.

Her ne kadar o etraftayken cümle kurmayı unutsa bile.

Jennie kardeşinin takım arkadaşından uzak durmayı tercih etmişti. Özellikle de birkaç utanç verici karşılaşmadan sonra- ama birdenbire kendilerini komşu olarak bulmuşlardı. Aralarındaki bağ güçlendi. Garrett ve Jennie hiçbir koşula bağlı kalmadan biraz eğlenmeye karar vermişti.

Her gün programları ve erkek kardeşinin onaylamaması arasında işleri rahat ve sade futbolmalarının en akıllıca şey olduğunu biliyorlardı.

Peki ya duyguları buna engel olursa ne olacaktı? Sonuçta sadece birbirleriyle biraz eğlenmeleri gerekiyordu.

www.martipaylari.com

ISBN: 978-625-366-255-4

9 786253 662554

BENİMLE OYNA

Özgün Adı: Play With Me
Becka Mack

Çeviren : Deniz Damla Taner
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzeltili : Öznur İlter
Son Okuma : Gamze Tuncel
Kapak Tasarım : J.L. Boudreau
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2815

1. Baskı: Aralık 2025
ISBN: 978-625-366-255-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © Becka Mack

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

benimle oyna

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviri
Deniz Damla Taner

BECKA MACK

Ninova

*Başkalarının beklentilerine uydurabilmek uğruna
kendini iki büklüm hissetmiş herkese...
Parıltını kimse için kaybetme.
Doğru insanlar senin ışığını çalmaya değil,
o ışığın sıcaklığında ısınmak için gelir.
Ve o insanlar gelene dek ışığını kendin için sakla.
Sen, tam da olduğun halinle zaten yeterlisin.*

1

GERİ ÇEKİL, ASKER

Garrett

“SANA SÖYLEMİŞTİM.”

Elimi uzatarak parmaklarımı avucumun içinde üç kez kıvırdım, bu işaret dünya çapında *öde bakalım, sürtük* anlamına geliyordu.

En iyi dostlarımdan ve takım arkadaşlarımdan Adam Lockwood, bunun olduğuna inanamıyormuş gibi homurdanmaya yakın bir iniltiyle başını arkaya eğdi.

Bunun olduğuna inanamıyordum.

Açık olmak gerekirse, inanılmaz kısım Adam’ın damada güvenmiş olmasıydı.

Ayağa kalkıp cüzdanını almak için arka cebine uzandı, sonra bir tomar banknotu karıştırırken homurdanarak koltuğuna geri döndü. Bekleyen avucuma bir yüzlük sıkıştırdı, bir tane de Emmett’e verdi.

Adam’ın bakışı Carter’a kaydı. Takım kaptanımız, damat ve şu anda iki yüz kişinin önünde ne söyleyeceğini bulamayan adamdı.

Yeni gelininin hamile olduğunu yanlışlıkla ifşa etmişti.

“Sana güveniyordum, Carter,” diye homurdandı Adam. Cara ve Jennie kazançtan pay almak için ellerini havaya kaldırmaya başladığı sırada Adam kollarıyla araya girdi. “Hadi ama!”

Bakın, Adam harika bir adamdı. Tanıdığım en iyi adamdı, gerçekten. Herkese sonsuz bir inancı vardı. Bazen, mesela şu anda olduğu gibi, inancı... biraz yersiz olabiliyordu.

Sonuçta Carter Beckett iki şeyde iyiydi. Hokey oynamak ve yeni karısı Olivia’yı sevmek. Berbat olduğu bir şey var mıydı? Sır saklamak.

“Olivia’ya da borçluyum,” diye mırıldandı Adam. “Carter’ın işi batıracağına o bile bahse girdi. Ona inanan tek kişi ben miyim?”

Masanın etrafında Adam’ın iki elini yüzüne götürmesine neden olan toplu bir *evet* halkası vardı ama Carter’la Jennie’nin annesi Holly, elini Adam’ın omzuna koyduğunda gerçekten ağlayabileceğini düşünüyordum.

“İki dakika içinde altı yüz dolar kaybettim çünkü bu adam lanet olası bir gece boyunca çenesini kapalı tutamadı.”

Holly kazancını bir kenara koydu. “Oğlumu seviyorum ama Carter ilgiden hoşlanıyor ve hiç filtresi yok. Bunu babasından almış. Bu gece onu kanepede yatırırsa Olivia’yı suçlamam.”

Küçücük gelin, sanki bir işaretmiş gibi Carter’ın peşinden fırlayıp geldi.

Bir elini belinin etrafında dolaştırarak, “Bu gece bunların hiçbirini alamayacaksın,” diye dudaklarını ısırıp Olivia. Duraksadı. “Hiçbirini.”

Carter’ın nefesi kesildi ve ağzı açık kaldı. Onun peşinden gitti. “Ollie! Bu bir kazaydı! Bunu yapamazsın! Yapamazsın!”

“Bunun şimdiye kadar katıldığım en eğlenceli düğün olacağını biliyordum.” Adam’ın henüz bitirmediği çikolatalı pastayı dilimleyerek ağzıma bir parça attım. Şekerlemenin içinde ezilmiş *Oreo*’lar vardı. İnanılmaz bir şeydi. “Caw-ta ve Aw-wie’nin kendi televizyon programları olabilir.”

“Bu konuda ne yardımcı olur, biliyor musun?” Jennie mükemmel biçimli kaşlarını kaldırıp ağzıma keskin bir bakış attı. “Konuşmadan önce yutkunmak.”

Çiğnemeyi bıraktım, gözlerimiz kilitlendiğinde kulaklarım yanıyordu. Jennie’nin bir Beckett olduğu kesindi. Aynı gamzeleri ve sinir bozucu sırıtışıyla ağabeyi gibi filtresiz bir ukalaydı. Ancak Carter’ın gözleri koyu yeşilken, Jennie’ninkiler yumuşak, soğuk bir maviydi. Neredeyse menekşenin belli belirsiz bir tonu gibiydi.

Güzelmiş, diye düşündüm.

Ya da her neyse.

Yutkundum, çatalımı bırakıp içimdeki alkol normalde söyleme-

ye korkacağım bir yanıt oluştururken boğazımı temizledim. “Eğer biraz istiyorsan, tek yapman gereken sormak, Bebek Beckett.”

“Ben bebek değilim,” diye karşılık vererek kollarını göğsünde birleştirdi. Mükemmel, parlayan memelerini birbirine doğru itti ve ışıltılı kıvılcık renkteki elbisesinin verdiği *beni becer* havasını daha da artırdı.

Aklıma gelen düşünceyi oluştuğu anda silmeye çalıştım. Bazen Carter’ın kız kardeşi söz konusu olduğunda süpersonik işitme duyusunun çalıştığından ve düşüncelerimi falan duyabildiğinden endişeleniyordum. Onu buzda yeterince kavga ederken görmüş-tüm, gazabına uğramak istemediğimi biliyordum. Yüzümün bu halini seviyordum, yeniden düzenlenmesine ihtiyacım yoktu.

Pastadan bir ısırık daha almak için içeri girdiğimde Adam taba-ğını çekti. “*Benim* pastam.” Suratımı asmama aldırmadı ve ben iki dilim yediğim halde onunkini bitirmedeğinden şikâyet edemedim pastayı Jennie’ye uzattı. “Sen de ister misin?”

Bir nefesle çenem düştü.

“Garrett, tatlım.” Holly omuzlarımı sıktı. “Kız arkadaşım ne-rede?”

Sıcaklık boynumdan yukarı tırmandı. “Onu getirmedim,” diye mırıldandım. Bazı seçeneklerim vardı ama kimseye yanlış bir fikir vermemeyi tercih ederdim. Bence düşünler biraz özeldi.

“Neden olmasın? Sen çok yakışıklı bir adamsın, tatlım.”

Saçlarımı kaşıdım ve bakışlarımı boş tabağıma çevirdim. “Te-şekkürler, Bayan Beckett.” Jennie homurdanırken gözlerim ona dikildi. “Erkek arkadaşım nerede, Bebek Beckett?”

“Kimseyle çıkmıyorum ve çıkmak gibi bir niyetim de yok.”

Holly iç çekerek yanıma çöktü. “Dürüst olmak gerekirse Jen-nie, az önce sevgiyle *oğlum* diyerek sorunu çözdüm. Lütfen ona dönüşme.” Bana doğru döndüğünde gözleri parlıyordu. “Hey, eğer sen kimseyle çıkmıyorsan ve o da kimseyle çıkmıyorsa...”

Cara ile Emmett aynı anda masanın üzerinde kıvrılarak kah-kahalarla uludu. Yanaklarından süzülen *gözyaşlarını* silerek, “Ha-yır,” diye bağırdı Cara.

“Vay canına. Hayal edebiliyor musun? Holly, Garrett’ı seviyoruz. Onun ölmesini istemiyoruz. Carter onu *öldürür*.”

“Peki ya sen, Adam?” Holly ona gülümsedi. “Çok tatlısın. Carter’ın seni öldürmek istemesi mümkün değil.”

Jennie kollarını havaya kaldırdı. “Anne! Beni başkalarına yammayı keser misin? Bu eziklerin hiçbiriyle çıkmak istemiyorum.” Adam’ın elini okşadı. “Üzgünüm, Adam. Sen ezik değilsin.” Bana bakarken ağzının köşesinde bir tuhafılık vardı, bakışları kravatımın gevşediği, düğmelerimin koptuğu köprücük kemiğim-de gezindi. Gözleri benimkilere doğru kaydı ve beni ezik olmayanlar listesine dahil etmeyi ihmal ettiği için gözlerinde şakacı bir şeytani parıltı belirdi.

Kaşlarımı çatmam gerekirken ona uzun uzun baktım. Bakışlarım keskin elmacıkkemiklerinin pembe tonundaki ince omuzlarına dökülen kıvrıkcık, kestane rengi saçlarında geziniyordu.

O kadar ateşliydi ki hayal gibiydi. O odadayken düşünebildiğim tek şey, onu bir dolapta yalnız yakalamanın ya da masanın üzerine eğip...

Homurdanarak öne doğru eğildim, masanın altındaki zonklayan dizimi tutup Adam’a dik dik baktım. “Neler oluyor? Bu ne içindi?”

Sesi alçak ve korkutucuydu. “Bunun ne için olduğunu çok iyi biliyorsun. Neden lanet bir fotoğraf çekmiyorsun? Daha uzun sürer.”

Lanet olsun. Ateşli bir kadını takdir etmek için kullanamayacaksam gözlerimin olmasının ne anlamı vardı? Ben de bunu bilmek istiyordum.

Adam haklıydı, genelde hep haklıydı. En iyi dostumun küçük kız kardeşlerinden biriyle takılmaya hiç niyetim yoktu, bu yüzden gecenin geri kalanında gözlerimi kendime sakladım.

Tamam, yapmadım ama *gerçekten* denedim. *Yemin ederim.*

Bir şekilde kendimi barın yanında durmuş, Jennie’nin dans pistindeki hareketlerini izlerken buldum. Kalın dalgalar halindeki saçları sırtına dökülüyordu. Sırtı açık elbisesinin çizgisini, mü-

zikle birlikte ileri geri sallanan yuvarlak kıcına kadar takip ettim. İncecik bir beli ve geniş kalçaları vardı. Parmaklarımı dolamak istediğim türdendi, ayrıca...

“Sadece dansa davet et.”

“Ne?” Emmett’e baktım. Sonra Jennie’ye döndüm ve tekrar sordum. “Ne?”

“Görünüşe göre onunla dans etmek istiyorsun.”

“Ne? Hayır.” Bağırıyor muydum?

“Neden bağırıyorsun?”

“Bağırmiyorum.” Bağırıyordum.

Emmett kaşlarını çattı, birasını masaya bırakıp beni dans pistindeki kızlara doğru itti. Karısı hiç vakit kaybetmeden beni kendine çekerek etrafında döndürdü.

“Hadi, Gare-Ayıcık.” Emmett’in kolları onu sarıp göğsüne doğru çekerken Cara bana surat asıyordu. “Kıcını salla, bebeğim.”

“Yapamam... kıcım olmaz...”

“Aman Tanrım.” Jennie kalçalarını oynatırken bana küçümseyerek bakıyordu. “Ritmin yok, Andersen, değil mi?”

Ona hiç konuşmadan göz kırptığımda karşılık olarak gözlerini devirdi. Daha sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve beni aramızdaki boşluğa doğru çekti. Vücutlarımız beni içten dışa ısıtan bir coşkuyla çarpışırken arkasını dönüp kıcını aletimden bir santim uzağa yerleştirdiğinde bayılacağımı düşündüm.

Sıcak elleri benimkilerin üzerinde kayıyor, müzikle uyumlu bir şekilde sallanırken kalçalarına doğru yönlendiriyordu. Emmett sanki şu anda kısa devre yapmıyormuşum gibi bana göz kırpıyordu.

“Lanet kalçalarını oynat,” diye homurdandı Jennie.

“Yapamıyorum... Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Çekik gözleri omzunun üzerinden dik dik bana baktı. Yüzüm kızarınca ifadesi yumuşadı. Jennie sessizce iç geçirdi. “Sadece benimle birlikte hareket et, Garrett. O kadar da zor değil. Nasıl bu kadar çok kadın bulabiliyorsun?”

“Son zamanlarda işler kesat,” diye düşüncesizce geveledim.

Sonra çenemi kapattım. Daha sonra nedense tekrar açtım. “Çok fazla olmadı... Yani, geçen hafta Pittsburgh’da bir kız vardı, neredeyse...” Jennie’nin vücudunun ellerimin altında hareketsizleştiğini fark ederek boğazımı temizledim. “Artık seks hayatım hakkında konuşmayı bırakacağım.”

“Bana seks hayatının eksikliği gibi geliyor, koca adam.”

Bir de bana sor, diye düşündüm. Emmett ve Cara bu yaz evlenmişti, Carter da geçen yıl tanıştıklarından beri kafasında Olivia ile evli sayılırdı, her ne kadar onu bir süre ofsaytta tutmuş olsa da. Adam, uzun süreli kız arkadaşının aylar önce kendisini aldattığını öğrendiği için hâlâ boktan bir durumdaydı ama onsuz çok daha iyiydi.

Bu, hokey sezonumuzun ilk bir buçuk ayında sadece hokey arkadaşlarımla maç sonrası sarhoş olup, ardından otellerde sosis şölenleri yaşarken abur cubur, *Xbox* ve şımarık oda arkadaşlarımla eşleriyle yaptıkları telefon sekslerini dinleyerek enerji kazandığım anlamına geliyordu. Benim açımdan işler kupkuruydu.

Şu anda kaptanımın küçük kız kardeşini banyoya götürmeyi, onu makyaj masasının üzerine kaldırmayı ve iç çamaşırının ne renk olduğunu görmeyi düşünmemin tek nedeni bu olmalıydı.

Tamamen yasak bölge olmasının yanı sıra, Jennie aynı zamanda tuttuğunu koparan biriydi. Cesurdu, kendine güvenirdi ve çok küstahtı. O odadayken gözlerimi ondan nadiren ayırabiliyordum. Bana doğru baktığı zamanlar hariçti. Ya da Carter baktığında.

Tıpkı şu anda olduğu gibi, ellerim kız kardeşinin kalçalarının üzerindeydi. Belindeki çukurluğa doğru kayıyor ve onu sıkıca kavırıyordu. Gözleri benimkilere indiğinde *daha da sıkı* kavradım.

“Garrett,” diye inledi Jennie. “Bu acıtıyor.”

“Garrett.” Carter’ın sert sesi tüylerimi ürpertti. Ellerime doğru keskin bir bakış fırlattı.

“Ah!” diye bir çeşit çığlık atarak Jennie’yi kendimden uzaklaştırdım. “Ona dokunmuyorum.” Omzumun üzerinden bakıp pistten hızlıca kaçmaya başladım. Jennie’yi orada tek başına, etkilenmemiş ve neredeyse Carter’ın görüldüğü kadar korkutucu bir şekilde

bırakmıştım. Oysa Carter hem güzel gelinini hem de *Golden Retriever*'ını dans pistinde aynı anda döndürüyordu.

Koridordan aşağı indim, duvara yaslanıp ellerimi yorgun yüzümde gezdirdim. "Biriyle yatmam gerekiyor."

"Bu konuda size yardımcı olabilirim."

Kızıl saçlı bir güzel önümde duruyordu. Çantasından bir peçete ve ruj çıkardı. Peçeteyi göğsüme bastırıp üzerine bir şeyler karaladı.

Bu kadar kolay olmasından etkilenmiş miydim, yoksa eve gidip bir kutu *Pop-Tarts** mı yemek istiyordum? Emin değildim ama Jennie koridorda yürüdüğü sırada tansiyonumun yükseldiğini hissettim.

Kızıl saçlı kadın telefon numarasını göğüs cebime sıkıştırıp, "Ara beni," diye yanağıma doğru fısıldadı.

O sırada Jennie'nin tiksintiyle kaşlarını çatması öyle dehşet vericiydi ki gözlerimi kaçıramadım. Gözlerini devirerek dönüp banyoya yöneldi. Ayaklarım doğrudan onun peşinden gidiyordu.

"Bekle, Jennie! Ben yapmayacaktım... Ben... Yapmadım..."

"Umurumda değil, Garrett. İstedğin kadar etek peşinde koş. Sadece, belki de savunma oyuncularından biriyle gelen birini seçmesen daha iyi olur."

"Ne?" Kızıl saçlıya baktım. Gözden kaybolmadan önce bana göz kırpışını yakaladım. "Hayır. B-ben..." Başımı eğdim. Kulaklarım yanarken enseme ovuşturuyordum. "Hiçbir şey yapmayacaktım."

"Ama işler senin için çok yavaş ilerliyor," diye sırtarak mırıldandı Jennie. Kalçasıyla ittiği banyonun kapısını açmadan önce altın rengi küçük çantasından bir mendil çıkarıp bana fırlattı. "Yanağında ruj izi var, koca adam."

Her nasılsa yanağımdaki ruj lekesini silmeyi becerememiştim ve Adam benim yerime yüzümü temizleyerek tüm kızların kıs kıs gülmesine neden olmuştu. Carter'la Olivia gecenin sonunda limuzinlerine bindiklerinde keyfim kaçmıştı. Kollarımı göğsümde sabitlemişim ve ağzımdan çıkan her kelime homurdanmaya dö-

* *Kellogg's* tarafından üretilen, özellikle ABD ve Kanada'da çok popüler olan bir kahvaltılık atıştırma ürünüdür. (ç.n.)

nüşüyordu. Ayaklarımın dibinde soluyan köpek bile şu anda beni neşelendiremiyordu.

Carter'm Dublin'i resepsiyona getirmek için ne tür bir pislik yaptığını bilmek istemiyordum ama şaşırmamıştım. Bu adam her şeyi konuşarak halledebilirdi. Ayrıca *Golden Retrieverlar* köpekler için yapılmış smokinin içinde çok şık görünüyorlardı.

"Buraya gel, Dubs!" Jennie eliyle bacaklarına vurarak seslendi. "En sevdiğin teyzenle eve geliyorsun! Evet, öyle, benim yakışıklı oğlum!"

"Sen onun tek teyzesisin."

Kollarını göğsünde çaprazlayarak bakışlarımı bu gece bilmem kaçınıcı kez önce muhteşem göğüs dekoltesine ve ardından dışarı doğru salladığı sol kalçasının kıvrımına çekti. Elbisesi uyluk hizasındaki yırtmaçtan açılırken bana olağanüstü biçimli bacaklarını gösteriyordu. "Kapa çenenin, embesil!"

"Sana gün ışığı demeliyiz," diye ağzımın içinden homurdandım. "Güneşli mizacın yüzünden. Her zaman lanet olası derecede iyi ve mutlusun."

Dostum, içkiden gelen cesaret bu gece beni gerçekten mahvediyordu.

Mavi gözleri kısıldı. "Bin şu lanet arabaya, *Gare-Ayıcık*."

"Emredersiniz, hanımefendi."

Bir avuç dolusu insanı eve götürmek için bekleyen limuzinin arkasına geçtim ve herkes arkama doluşurken Hank'in yanına oturdum.

Hank seksen dört yaşındaydı. Carter ve Jennie'nin en iyi arkadaşlarından biriydi. Sözde büyükbaba gibiydi ve çok havalıydı. Eskiden Dublin'in babasıydı, muhtemelen bu yüzden Dublin üzerime atlayıp hayalarımın basarak onun kucağına doğru yayıldı.

Aletimi kavrayarak, "Orospu çocuğu," diye homurdandım.

Kıkırdadı. "Bu gece gerçekten dayak yiyorsun." İç çekişi yumuşak ve mutluydu. "Ne kadar güzel bir düğün. Olivia bu gece muhteşemdi."

Cara kucağında oturduğu yerden parmaklarını Emmett'in saç-

larında gezdirirken kıkırdayarak gülüyordu. Hank'in on beş yaşından beri kör olduğundan şüpheleniyordum ama bir kadının egosunu şişirmekte asla başarısız olmuyordu.

İçimi çekerek koltuğuma gömüldüm ve gözlerimi kapatıp Carter'ın hamilelik duyurusundaki muazzam hata hakkındaki tartışmaları bastırdım. Adam hâlâ o kadar para kaptırdığından dolayı üzgündü ve Holly de ilk torunu için bir isim listesi hazırlıyordu. Carter ve Olivia bebeğin cinsiyetini öğrenmemeye karar vermişlerdi. Olivia hamilelik sürecini kocasına bebeklerinin isminin Carter Jr. olmayacağını -tabii eğer erkek olursa- söyleyerek geçirmek istemiyordu. Bence bunun asıl nedeni, Carter'ın bebeğin kız olmasından korkmasıydı. Onun için görmezden gelmek bazen en iyi çözümlerden biriydi.

Holly ve Jennie'nin evinin önüne geldiğimizde Dublin kucağında sırtüstü uyuyordu. Burnu takım elbisemin ceketine gömülmüştü. Cara'nın dili ise Emmett'in boğazının yarısına kadar inmiş durumdaydı. Tek duyduğum Dublin'in yumuşak horultuları ve -sanırım- tükürük alışverişinin sesiydi. Bir de ara sıra Emmett'in bu gece karısını nasıl becereceği hakkındaki fısıltıları duyuyordum.

Kapı açılır açılmaz dışarı fırladım. "Hank'in içeri girmesine yardım edeceğim."

Adam kendini kaldırıma attı. "Ben de."

Holly, Hank'in boş yatak odasına yerleşmesiyle birlikte mutfığa girer girmez elimize ikramlar tıkıştırılmaya başladı.

"Noel pastalarımı yapmaya başladım bile." İçinde çikolata ve fıstık ezmesinden yapılmış, adeta cenneti andıran toplar olan poşeti tekrar dondurucuya koydu. "Daha kışın ayındayız, yani bu bir sorun." Koridordan aşağı inmeden önce yanaklarımıza birer öpücük kondurdu. "Bu anne artık yatağa gitmeli, yoksa uyanıp bunların hepsinin bir rüya olduğunu, oğlunu hayatı boyunca onu tolere etmeye razı harika bir kadınla evlendirmeyi başaramadığını fark edecek."

Adam omzumu dürttü ve aletini avuçladı. "Çabucak işemem

gerekiyor.” Durdu, bakışları Jennie’ye kaydı. Boğazını temizleyerek yavaşça kendini bırakırken yanakları pembeleşmişti. “Yani, şey... tuvaleti kullanmam gerekiyor.” Şüpheli hissettiren bir uyarı bakışıyla beni ve Jennie’yi mutfakta yalnız bıraktı.

Jennie beni hemen görmezlikten gelerek sırtını döndü ve kendine bir bardak su doldurdu.

“Ah...” Başımı kaşıyarak bu garip gerginliği azaltmanın bir yolunu arıyordum. “Yani, hava... güzel, değil mi?”

Su içerken homurdandı. Dolaptan çıkardığı bir başka bardağı doldurarak ellerime tutuşturdu.

“Teşekkürler?”

“Hımm,” diye mırıldandı. Koridordan aşağı indiği sırada kıcının ileri geri sallanışını izledim. Kalçalarının belirginleştiği yerin hemen üzerinde başlayan fermuarı yakalamaya çalışırken bir kolumla geriye doğru uzandım.

Denedim ve başarısız oldum.

Ağır bir iç çekişle duraksadı. Başını eğmişti, parmakları kapının pervazına vuruyordu. Bana doğru döndüğünde beni olmaması gereken bir halde, orada dikilmiş aval aval ona bakarken buldu.

“Fermuarım için bana yardım edebilir misin? Sıkışmış.” Dönerrek bana arka tarafını gösterdiğinde olduğum yerde donup kaldım.

“Ah, evet. Kesinlikle. Fermuar çekmede iyiyimdir.” *Fermuar çekmede iyi miydim? Lanet olsun. Salak! Kapa çeneni.*

“Elindeki suyu bırakman gerekebilir.”

“Ne?” Elimdeki bardağa baktım ve gülümsedim. Neden sesim bu kadar kısık çıkıyordu? Kaç yaşındaydım ben? Yirmi altı mı, on iki mi? “Ah. Evet.” Bardağı hızla bıraktım ve terli avuçlarımı bacaklarımdan aşağı doğru silerek kuruttum.

Tanrım, bu elbise. Bu sırt. *Bu lanet kalça.* Yasadışı olmalı, diye düşündüm. Ellerimi bu kadar yaklaştırmam *kesinlikle* yasadışıydı. Carter şu an beni görebilseydi, bir daha asla hokey oynayamazdım. En az bir gerekli uzvumu kaybetmiş olurdum.

Bu duruma nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyordum. Fermuar tam oradaydı, şu kıvrımın tepesindeydi ve... ona nasıl doku-

nacağım diye düşünüyordum. Evet, sadece dokunmam yeterliydi. Fermuara uzandım, sonra tereddüt ettim. “Hımm, ben sadece...” Başımı yana eğerek o zarif altın çıkıntıyı inceledim. “Ben, şey...”

“Tanrı aşkına, Garrett, o kadar da büyük bir mesele değil. Herhalde az önce bir yere takıldı. Sadece sıkıca bir çek yeter.”

“Doğru. Tamam. Evet.”

Ufacık fermuar başını bunun için fazla büyük olan parmaklarımın arasına alıp diğer elimle kalçasını kavradım. Başparmağım sıcak tenine değiyordu. Sırtı hafifçe kavislendi ve boğazını temizlediği an nefesim göğsümde bir yerlerde kayboldu. Ardından, bana doğru geri adım atarak daha yakına geldi. Sanki kıcı aletimle güzelce tanışmak istiyor gibiydi.

Tanrım, ne yapıyordu bu? Hayır. Hayır, hayır, hayır. Onu uyan-dıracaktı.

Jennie saçlarını avucunda topladı ve yavaş hareketlerle ince omzunun üzerinden geçirdi. Buğulu mavi gözleri kalın, koyu kir-piklerinin altından bana bakıyordu. Bakışlarım altdudağının üzerinde kayan dilini takip etti.

Ah, sikeyim. Evet. Uyanmıştı.

Şimdi olmaz, Teğmen Johnson. Geri çekil, asker!

“Garrett.”

Bakışlarım bir anda Adam’ın delici bakışlarına kilitlendi. Gözlerimi tekrar Jennie’nin kışına -fermuara- çevirdim ve fermuarı hızlıca çektim. Ardından yıldırım gibi fırlayarak kapıyı arkamdan çarptığım gibi evden çıktım. Bedenim ağır bir iç çekişle çökerken dizlerime tutunarak öne doğru eğildim.

Vay canına. Çok yakındı.

Adam başını iki yana salladı. Talebini kısık sesle dile getirdi. “Başka birini bul. Gerçekten herhangi *başka* birini.”

Haklıydı. Evet. Kesinlikle yapmam gereken şey buydu. Jennie yasak bölgeydi. Ayrıca onu çok az tanıyordum. Biriyle yatmak için arkadaşlıklarımı, hokey sezonumu ya da değerli uzuvlarımı mahvetmeme gerek yoktu. Bir sürü seçeneğim vardı.

Yarım saat sonra, daireme çıkan asansörün çağırma düğmesine

tekrar tekrar basarak iç çekerken hâlâ kendime bunu söylüyordum.

Boğucu bir ses, “Bay Andersen,” diye arkamdan fısıldadı. Komşularımdan biri olan Emily yanıma sokuldu. Küllü sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Elmacıkkemiklerini süsleyen hafif ışıltıyı vurgulayarak, zaman zaman yalayıp yuttuğum kiraz kırmızısı dudaklarıyla bana sırtıyordu. “Bu gece çok yakışıklı görünüyorsun.”

Asansör açıldığında onu içeri sürükledim. Işıltılı elbisesini, kilometrelerce uzunluğundaki bacaklarını ve siyah topuklu ayakkabılarını süzdüm.

“En iyi arkadaşımın düğünü,” diye açıkladım. “Peki ya sen? Bu gece harika görünüyorsun.”

“Her zaman bu kadar güzel görünüyorum ve bunu sen de biliyorsun.” Korkuluklara yaslanıp gözlerini üzerimde gezdirirken önce onun, ardından kendi katımın düğmesine bastım. “Bekârlığa veda partisi.”

“Herkes evleniyor, ha?”

“Ben evlenmiyorum,” diye homurdandı.

Kıkırdayarak bir elimi saçlarımda gezdirdim. “Ben de öyle.”

Asansör durduğunda Emily yavaşça koridora çıktı. Kapıların kapanmasını engellerken omzunun üzerinden bana baktı. “Gelmek ister misin?”

İçeri kelimesini bilerek söylemediğini fark etmiştim, iması yoğun bir şekilde havada asılı duruyordu.

Korkuluğu tutarak ayakkabımın mermer zemine vuruşunu izledim. Bakışlarım, bir saatten az bir süre önce ellerimi koyduğum o kalçalardan dolayı hâlâ fermuarımı zorlayan bacaklarımın arasındaki şişliğe kaydı. Kendime yüzüncü kez o kışın yasak bölge olduğunu hatırlattım.

Doğrulduğum sırada Emily gülümsüyordu. *Siktir et.*

“Evet, gelmek istiyorum.”

2

DOĞUM GÜNÜ TACO'LARI VE ÇAPKINLAR

Jennie

KURUTUCUDAN YENİ ÇIKARDIĞINIZ iç çamaşırlarınızı giydiğinizde hâlâ nemli olduğunu fark ettiğiniz o rahatsız edici hissi biliyor muydunuz? Ya da kalan peynirli makarnanızı ısıtacak vaktiniz olmadığında, soğuk ve sertken yemek zorunda kaldığınızdaki hissi? İkisi de iğrençti. Tıpkı dans partnerimin beni bir sonraki yemeği yapmak için sabırsızca izlemesi gibi hissettiriyordu.

Zavallı adam hâlâ anlayamamıştı. Ben bir havyardım ve ne kadar çabalarsa çabalasın, beni karşılayamazdı.

Simon *bench press** sehпасına yaslanarak başım kaldırdı ve kaşlarını oynattı. “Gördüklerini beğendin mi?”

“Komik, ben de aynı şeyi sana soracaktım.” Yanından geçip soyunma odasına girdim. Peşimden geliyordu çünkü inatçı, küçük bir pislikti.

Beni yanlış anlamayın, Simon’dan yeterince hoşlanıyordum. Sonuçta dört yıldır birlikte dans ediyorduk ancak ısrarcılığının yanı sıra çok ukalaydı. Onu bunun için *gerçekten çok* zorladığım şeklinde yanlış bir izlenime kapılmış gibi görünüyordu.

Anlaşılması o kadar da zor bir kavram değildi. *Disneyland*’ime girmesine izin vermek gibi bir planım yoktu. Bunu ne kadar çabuk kabullenirse o kadar iyiydi.

“Burası kadınların soyunma odası, Simon. O şeyi ne kadar geriye çekersen çek, buraya giremezsin.”

* Düz bir ağırlık sehпасına (*bench*) sırtüstü uzanarak, göğüs hizasında tutulan bir halteri (*barbell*) yukarı doğru itme hareketinin yapıldığı egzersiz aleti. (ç.n.)

“İstesem de bu şeyi geri çekemem.” Kulağıma değen nefesi, dikkat çekici bir şekilde kurutulmuş et gibi kokuyordu. “Bu büyüklükte bir paketi saklayamazsın.”

Soyunma odasının kapısını açık tutarak onu geriye ittim. “O egonu yüz kademe kadar aşağı çek, zampara.”

“Duş alacağım, ön tarafta buluşuruz,” diyerek kıkırdadı Simon.

Karakterimdeki kusurlardan biri, planları önceden kabul etmektir. O gün geldiğinde ise tek istediğim sutyenimi çıkarmak ve tekrar giymek zorunda kalmamayı tercih etmek olurdu.

Boyunumdan aşağı süzülen teri sildim. “Bu gece için planlarım var ve çok yorgunum, bu yüzden...”

“Ama bugün senin doğum günün.”

“Doğru ve ben...”

“Beş dakika! Bana beş dakika ver! En sevdiğim doğum günü kızı için hazırlanmalıyım!” Yanağımdan öptükten sonra göz kırptı ve ona göz devirmemi yakalayamadan ortadan kayboldu.

Elbette, biz arkadaşlık ve evet, zamanımızın yüzde yetmiş beşini elleri üzerimde gezinirken samimi pozisyonlarda geçiriyorduk. Yine de Simon’la yarım yamalak bir öğle yemeği randevusu, yirmi dördüncü doğum günümü geçirmek için çok da ideal bir yol değildi. Aslında, bunu geçirmek için en az on tane daha iyi yol düşünebilirdim. Kanepede iki saatlik bir kestirme, yatak odamda mastürbasyon yapmak ya da kedimi yürüyüşe çıkarmak gibi.

Benim kedim yoktu.

Ancak bedava yemeğe zaafım vardı ve kendimizi Taco Cantina’da bulduk. Burası gayet hoş bir yerdi -taco candır- ama yine de Simon’ın cips ve *guacamole*’yi paylaşma konusundaki ısrarı beni çok etkilemedi. Kapabildiğim iki tanesi dışında, geri kalanını silip süpürmüştü.

“Hay aksi.” Parmakları tahta cips kâsesinin tozlu dibine değdi. “Sanırım hepsini yedim, değil mi?”

“Kesinlikle öyle yaptın.”

El sallayarak beni başından savdı. “Sorun değil. Ekstra kaloriler için endişelenmek istemezsin.”

* Meksika mutfağına özgü, avokadonun ezilerek yapıldığı geleneksel bir sos / mezedir. (ç.n.)

Kaşlarımı öyle hızlı şekilde yukarı kaldırdım ki, uçup gitmelerinden korktum. “Pardon?”

“Ekstra kalori.”

“Doğru, seni duydum. Sana sözlerini değiştirmen için bir şans veriyordum.” *Virgin mojito*’mu yudumlayıp tatlı tadının keyfini çıkardım. “Bir kadının ne yemesi ya da yememesi gerektiği hakkında yorum yapmak ne zaman doğru oldu ki?”

Bana dikkatle bakıyordu. “Sakin ol, Jennie. Şaka yapıyordum. Alışkın olmadığın bir şey de değil.”

Buna alışkındım, sorun da tam olarak buydu. Hayatım boyunca, bedenimdeki en ufak yumuşaklığı bile didik didik eden dans hocalarının keskin bakışları karşısında sinip kalmamak için savaşmıştım. Yediklerimi kaydettiğim listeleri incelerken, diyetimde en ufak bir sadakatsizlik arayan gözlerin baskısıyla yaşamıştım. Sayısız kez klozetlere sarılıp ağlamıştım. Söylenecek sert sözlerden korkuyordum ama kolayca ölümcül hale gelebilecek bir bağımlılığa sürüklenmekten daha çok korkuyordum.

Şu anda burada oturup, hiçbir pişmanlık ya da endişe duymadan üç dolu *taco* ve şekerli bir içecek sipariş edebilmem mucizeydi. Bu durum, liseden beri terapilerle üstesinden gelmeye çalıştığım bir şeydi. Simon’ın dikkatsiz sözlerinin yıllar süren ilerlememi çalmasına izin vermeyecektim.

“Ayrıca, kış fuarı önümüzdeki ay. Gereksiz yere kilo almak istemezsin,” diye ekledi Simon.

Bardağımı kırmamak için kendimi zor tutuyordum çünkü elimdeki içki mükemmeldi. “Kendi mezarını kazıyorsun. Böyle devam edersen seni o mezara sokacağım.” Kafamın içinde *ahmak* kelimesini de eklemiştim.

Elimi ellerinin arasına aldı. “Dünyanın en güzel kızı olduğunu düşündüğümü biliyorsun, Jennie. Senin gibi bir partnerim olduğu için şanslıyım.”

Önüme bir tabak *taco* daha koyan garsona gülümseyerek sessizce, “Teşekkür ederim,” dedim. Simon’a dönüp, “Kesinlikle haklısın,” diye ekledim.

Bir ısırıkta *taco*'nun yarısını yuttu. "Kardeşin hâlâ evli mi?"

"İki hafta oldu, yani evet." Ayrıca Carter, Olivia'ya kafayı takmış durumdaydı. İyi ki profesyonel hokey oyuncusuydu. Her gün şehirde olsaydı, Olivia onu boğabilirdi. Bunu kendim yapmadan nasıl yirmi dört yıl geçirdiğime hâlâ inanamıyordum. Kardeşim harikaydı, sadece biraz... gürültücü müydü? Gösterişli? Kendini beğenmiş? Hem de aşırı derecede? Yoksa bunların hepsi miydi?

"İki hafta, onun ciddi bir ilişkide kaldırılabileceğinden fazla gibi duruyor," diye geveledi Simon. Ağzı kıyma, marul ve peynirle doluydu. SFU'daki dans programındaki her kızı nasıl tavladığını anlamak, aklın alınayacağı bir meseleydi.

"Carter'ın Olivia'dan önceki halinden daha kötüsün."

Gözlerini devirdi. "Kardeşin ününü değiştirme şansına sahip ol-duysa, ben de olamaz mıyım? Belki ben de uslanmak istiyorumdur."

İnsanlar genelde ikinci bir şansı hak eder miydi? Normalde evet. Fakat bu adamı tanıyordum. Sayısız kızı nasıl büyülediğini izlemiştim. Birini haftalarca yanında tutup sonra onu bir başka-sıyla nasıl değiştirdiğini ve eski sevgilisine göstermekten keyif aldığı biliyordum. Kadınları düşünmeden harcıyordu ama beni tavlama için de hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Tıpkı şu an, ayak bileğini benimkine dolayarak masanın altın-dan bacaklarımı bacaklarının arasına çekmesi gibi. O iğrenç sırı-tışını takındı ve neden ona Simon Syphilis** lakabını taktığını bir kez daha hatırladım.

"Hadi ama, Jennie. Benim eve gidelim. Sana *gerçek* bir doğum günü hediyesi vereyim."

"Evet." Garsonun gözüne baktım. "Paket kutusu alabilir mi-yim, lütfen?" Çenemi parmaklarımın üzerine koyup gülümsedim. "Biliyorsun, Simon, kesinlikle çok isterdim. Yani kalmayı ve bu

* Kanada'nın Britanya Kolombiya'sı eyaletinde yer alan ve özellikle sanat, dans, işletme gibi programlarıyla tanınan *Simon Fraser University*'nin kısaltması. (ç.n.)

** (İng.) Sifilis. Frengi.

öğle yemeğini bitirmeyi gerçekten çok isterdim.” Garsonun uzattığı küçük kutuyu minnettar bir gülümsemeyle aldım ve *taco*’larımı paketlemeye başladım. “Ne yazık ki, bugün hiç *zampara* büyüklüğünde bir hata yapmak istemiyorum.”

Ayağa kalkıp yanağına bir öpücük kondurdum ve yüzündeki şaşkın ifadeyi beynimdeki *bunu asla unutmak istemiyorum* adlı dosyaya kaydettim. “Doğum günü *taco*’ları için teşekkürler. Sessizce ve yalnız başıma tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum.”

BECKETT SIRITIŞININ ÖZELLİĞİ, diğer Beckettler için bile karşı konulmaz olmasıydı. Ağabeyim bana hayır diyemezdi ve ben de zaman zaman bu durumu kendi avantajıma kullanmamla tanınırdım.

Böylece doğum günü yemeğim için Vancouver’ın en havalı restoranlarından birinde biftek ve ıstakoz yemekle kalmamış, aynı zamanda en sevdiğim tatlı barında basit bir istek ve gamzeli bir sırtıştan başka bir şey yapmadan *Oreo* patlamalı muzlu *split* de yemiştim. Ancak yemekten sonra sokakta peşinden yürürken imidem çok doluydu, kendimi çok rahatsız hissediyordum. Üstelik hava çok soğuktu ve ben sıcak tutan montumu değil, güzel montumu giymiştim.

Şehir merkezine doğru yürürken titreyerek atkıma sarındım. “Üşüyorum. Nereye gidiyoruz? Nasıl oluyor da Hank yemekten sonra eve gidebiliyor da biz karda yürümek zorunda kalıyoruz? Bizi sevmiyor musun?”

Carter beni görmezden geldi ama Olivia eldivenle koruduğu ellerini karnına koyarak inledi. “Çok fazla yedim.”

Yumru halindeki sevimli karnını okşadım. “Küçük anne acıkmıştı. Sorun değil.”

“Küçük anne *her zaman* açtır.”

“Büyük baba da *her zaman* açtır,” diye gürlledi Carter gövdesini okşayarak.

İğrenç bir ifade takındım. “Lütfen, hayır. Bir daha asla.”

Duraksadı ve kaşlarını çatı. “Ne oldu? Neden?”

“Çünkü bu son derece iğrenç.”

“Dramatiksın.” Bir kolunu karısına doladı ve dudaklarını onun kulağına bastırdı ama sesini alçaltmamıştı. “Yine bir şeyler yiye-bilirim ama toplum içinde yemeye uygun bir şey değil, anlarsın ya...”

“Carter!” Onu göz hizasına çekmeden önce avucuyla ağzına bir tokat attı. “Tanrı aşkına,” diye fısıldadı o tehditkâr öğretmen sesiyle. “Hayatında bir kez olsun konuşmayı kes.”

Şehir merkezindeki yüksek bir binanın önünde durduğumuz-da yüzündeki sırtış yavaşça kayboldu. “Sadece seni yüksek sesle sevmek istiyorum. Neden seni yüksek sesle sevmeme izin vermi-yorsun?”

Olivia ona güven verici bir şekilde hafifçe dokundu, annem bayılacak gibi olurken ben neredeyse öğürüyordum. “İnan bana, bebeğim. Senin kadar yüksek sesle seven yok.”

Carter gururla sırtarak cam kapıları açtı. Ben daha o muazzam lobiye hayran kalmaya fırsat bulamadan bizi asansöre yönlendirdi. Yirmi birinci kata çıkarken, iki dakika önce sorduğum soruya so-nunda cevap verdi. “Seni seviyorum. Dünyanın en iyi kız kardeşi sensin.” Sonra beni koridora doğru itti. “İşte bu yüzden sana şim-diye kadarki en iyi hediye aldık.”

“Hediye mi? Burada mı?” Başımı çevirip koridor boyunca sı-ralanmış numaralı kapılara baktım. “Carter, burası bir apartman dairesi binası.”

“Hı hı.” 2104 numaralı kapıya bir anahtar soktu ve ardından içeriye doğru eliyle işaret etti. “Eve hoş geldin, Jennie.”

Çenem düştü, ayaklarım yere mıhlanmış gibiydi. “Ev mi? Be-nim... benim için mi?” Dikkatle içeri adım attım, eğer oturma oda-sı bir fikir veriyorsa burası inanılmaz güzel ve tamamen döşenmiş görünüyordu. Aileme döndüm, o aptal gözlerim yine doldu. Ağla-maktan nefret ederdim ama yılın bu zamanı benim için duygusal geçerdi. “Bu benim için mi? Bana kendi dairemi mi aldınız?”

“Sanırım bazıları bana dünyadaki en iyi ağabey diyebilir.”

Sinir bozucu biriydi ve beni çileden çıkarıyordu ama Carter her zaman dünyanın en iyi ağabeyi ve en iyi arkadaşıydı. Bu yüzden kollarımı boynuna dolayıp, “*Seni çok seviyorum!*” diye haykırdım.

Annemin asık suratı ortaya çıktı. “Ama istersen benimle kalabilirsin. Eğer istersen, Jennie. Taşınmak zorunda değilsin. Çok geç değil. Carter kontrattan cayabilir. Sen de...”

Carter kocaman tek eliyle yüzünü kapatarak onu susturdu. “Şşt.” Kolunu benimkinin içinden geçirdi. “Hadi gel. Sana evini gezdireyim.”

Carter beni dairenin içinde gezdirdi. Geniş ana yatak odasını ve bitişiğindeki cam duşlu banyoyu gösterdi. Koridorun sonunda ikinci bir yatak odası ve bir banyo daha vardı. İhtiyacım olandan çok daha fazlasıydı.

Bu hiç şaşırtıcı değildi. Bana aslında çatı katını almak istediğini söylemesi de öyle. Carter sevdiklerini şımartmayı severdi. Geçen ay kiralık dairelere baktığımı görmüştü. Gelirim çok yoktu ve Vancouver pahalı bir şehirdi. Bu yüzden bütçem adeta Criminal Minds dizisinden bir sahne gibiydi, yakışıklı Derek Morgan hariç tabii. Carter baktığım evleri görünce bilgisayarımı sertçe kapattı ve “Asla olmaz,” diye homurdandı. Hızlıca yanımdan uzaklaşması hem sinir bozucu hem de eğlenceliydi.

Turu bitirdiğimizde, o kadar bayılmışım ki, her odada üç kez daha dans etmişim ve gülümsemeden duramıyordum.

“Bu inanılmaz ve *çok* ama *çok* mükemmel.” Ağabeyime sarılmadan önce oturma odasının etrafında döndüm, oturduğu kanepeli kendine adeta ev edinmiş Olivia’nın yanına gidip yanağından öptüm. “Teşekkür ederim, sonsuz kere.”

Eve gitmeye hazırlanırken Carter bana, “İstediğin zaman taşınabilirsin,” dedi. “Gelecek hafta seriden döndüğümde sana yardımcı olabilirim.” Bana üzerinde minik çiçeklerle dolu akrilik bir J harfi olan pembe, altın anahtarlığı uzattı. “Ve çocuklardan biri en

üst katta oturuyor, ki bu harika. Onun etrafta olduğunu bildiğim için yalnız yaşamam konusunda kendimi daha iyi hissediyorum. Henüz ona sormadım ama sana göz kulak olacağını biliyorum.”

“Harika.” Beni gözetim altına alması ne kadar da hoştu.

Kapının karşısındaki daire açılırken Carter beni hızla koridora çekti. Havayı yumuşak bir kıkırdama deldi geçti ve Carter yüzünde geniş bir gülümsemeyle baktı.

“Lanet olası şeytan konuşuyor. Burada ne yapıyorsun? Yani, burada ne yaptığını biliyorum.” Kaşlarını kaldırdı. “Saçların... ve gömleğin...” Hâlâ sırtarak başını sallıyordu, sonra beni işaret etti. “Jennie buraya taşınıyor. Ona göz kulak olacağını söyledim.” Yüzündeki ifade ciddileşti. “Ona göz kulak olmalısın.”

“Bebek bakıcısına ihtiyacım yok,” diye homurdandım. Kimseye belli etmeden hangi zavallı, masum ruhun bu işle görevlendirildiğini görmek için göz atmadan önce ceketimin düğmelerini ilikliyordum. Bakışlarım bir çift geniş mavi-yeşil göze, kafasmda dağılmış kirli sarı dalgalara, kalçalarından gelişigüzel ve bir hayli aşağı sarkan gri eşofman altına takılınca parmaklarım düğmelerin üzerinde hareketsiz kaldı.

Carter haklıydı. Garrett son derece seks yapmış gibi görünüyordu.

Dirseğine dolanmış itfaiye arabası kırmızısı tırnaklarıyla yarı giyinik bir sarışın, az önce yere çakılmış gibiydi. Garip bir şekilde kıskanmıştım.

Garrett Andersen, parlayan teni, dalgalanan kasları, en parlak gündeki okyanus rengine turkuaz gözleriyle sevişilebilirlik skalasında *Chris Hemsworth*’un yerini alıyor ve eşofmanları bacaklarının arasında ciddi bir ateş olduğunu gizlemiyordu. Bir kızın onunla hızlı bir kaçamağın nasıl hissettireceğini merak etmesinden dolayı dava mı açacaksınız yani? Çok uzun zaman olmuştu ve doğrusu birkaç tane değil, tam anlamıyla bir sürü örümcek ağı vardı mahzenimde.

Kahretsin, daha önce Disneyland demiş miydim?

Bakışlarımı yakalayan Garrett'ın yanaklarında kıpkırmızı bir sıcaklık belirdi ve yanındaki kızdan neredeyse iterek uzaklaşırken ne hissettiğini anlamadım. "Evet, işte dediğim gibi," diye boğazımı temizleyerek söze girdim. Şalımı boynuma dolarken, "Bana bakıcılık yapılmasına ihtiyacım yok, hele ki buradaki Yılın Zampara Erkek Adayı'ndan hiç değil," diye ekledim.

Kolumu Olivia'nınkine geçirip asansöre yöneldim. Omzumun üstünden son bir bakış attığım sırada, onun kahkahasına bakılırsa, Garrett'ın ağzı bir karış açıldı ve şaşkın bakışlarını Olivia da en az benim kadar eğlenceli bulmuştu. Eminim Garrett'ın bana bakıcılık yapma isteği, kardeşimin kendine "Büyük Baba" demesini duymaya olan isteğim kadar sıfırdı.

"Jennifer Beckett," diye azarladı annem peşimizden koşarak. "Bu çok kabaydı! Özür dilerim, Garrett! Seni seviyoruz!"

"Carter'a çok daha kötülerini söyledim," diye belirtti Olivia. "Ama Garrett çok tatlı biri."

Burnum kırıştı. "Yeni komşumu beceren bir tatlılık."

Benim için sorun değildi ama onları koridorda bir arada görmek biraz garip olabilirdi. Ya duvarlar inceyse diye düşündüm. Gelirken nasıl ses çıkardığını bilmek ister miydim? Çok değil.

"Belki de çıkıyorlardır," dedim.

"Hayır." Carter asansörün kapılarını iterek tekrar açılmalarını sağladı. İçeri girdi. "Sadece sevişiyorlar."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, Carter."

Olivia'yı kendine doğru çekti. Onu uzaklaştırmaya çalışmasına rağmen atkısını neredeyse tüm yüzünü kaplayana kadar yukarı çekti. "Garrett'ı bir bebek bakıcısı olarak düşünme. Onu daha çok fazladan bir çift göz gibi düşün."

"Carter!" Ayaklarımın üzerinde iki kez tepindim. Her zaman biraz drama kraliçesi olmuştum. Ne de olsa Carter ile kumaşımız aynıydı. "Bu daha da kötü! Sanki beni gözetliyorsun!"

“Casusluk yapmıyorum!” diye bağırdı kollarını sallayarak. “Sadece güvende olduğunu bilmek istiyorum!”

Kapılar pat diye açıldı, tertemiz lobiye girdim. “Çok sinir bozucusun.”

“Hayır, *sen* sinir bozucusun!”

“Öyle olduğunu biliyorum ama ben neyim?”

“Aman Tanrım.” Olivia yüzünü elinin arkasına gömmüştü.

“Çocuklar,” diye uyardı annem. “İyi geçinin.”

Carter arabanın kapısını bizim için açtığında, “Seni sevdiğim için şanslısın,” diye mırıldandı.

“Kıçını tekmelemediğim için şanslısın.”

Yüzü geniş bir sırıtişla aydınlandı. “Bin şu lanet arabaya.”

PARMAĞIMI ÖNÜMDEKİ ESKİ SAYFANIN kenarında kaydırdım. Üzerindeki plastik yıllardır orada duran resimleri koruyordu. Kenarları keskindi, parmağım bir çatlağın üzerinden çok hızlı kaydığında *ah*, diye inledim. Parmağımın ucunda bir damla kan toplanınca hem acıyı hem de kanamayı durdurmak için parmağımı ağzıma aldım. Bu sırada, bana gülümseyen yakışıklı yüze bakakaldım.

Pembe bir doğum günü şapkası takmıştı ve altı yaşma yeni girmiş olan beni omuzlarına almış, bana sürpriz olarak verdiği yumuşak, soluk pembe tavşan oyuncağını tutuyordu.

Yatak odamın kapısı gıcırdadığında annem kafasını içeri uzattı. Beni hâlâ uyanık görünce gülümsedi. İçeri girdi ama yatağın kenarında duraksadı. Kucağında açık duran fotoğraf albümüne bakarken yıllar boyu bitmek bilmeyen aşkının ve kalp kırıklığının gözlerinde parlayışını izledim. Keşke bunu düzeltebilseydim ama yapamayacağımı biliyordum.

“Onu özlüyorum,” diye fısıldadım babamın yüzünün şeklini izleyerek. “Hem de çok.”

“Ben de, tatlım.” Annem yanıma oturup saçlarıma uzun bir öpücük kondurdu. “Bugün sana yukarıdan baktığını, küçük kızı artık bebek olmadığı için ağladığını biliyorum. Seninle ve dönüştüğün kadınla çok gurur duyuyor, Jennie. Bundan hiç şüphem yok.”

Babamın saçlarına dolanmış küçüklüğüm, tutunduğum tavşana dokunuyordu. Annemin bakışları şu anda karnıma sokulmuş olan tavşana takıldı. “Onu her zaman çok severdin.”

Kucağımdaki oyuncacı çektim. Rengi solmuştu ve düğme gözlerinden biri gevşek bir iple sarkıyordu. Yıllarca kucakta gezdirmek, gittiğim her yere götürmek, annemin bazen aylarca yıkamasına izin vermemek, bir zamanların yumuşak kürkünü kabalaştırıp matlaştırmıştı.

“Hep bir tavşanım olsun istemiştım ama siz bana izin vermediniz. Babam onun yerine bana bu tavşanı aldı.” Uzun kulaklarını okşadım. “Ona isim veren de oydu, biliyorsun. *Prenses Bubblegum*.”

“Eğer izin verseydim sana tüm dünyayı verebilirdi. Sana gerçek bir tavşan almam için yıllarca başımın etini yedi. Sen onun küçük prensesiydin ve o hayır kelimesinden hoşlanmayan inatçı, küçük bir pislikti.”

“Carter’a benziyor.”

Kıkırdadı. “Carter ve baban birbirlerine çok benziyorlar. Saçma sapan şeyler yaptıklarında tehlikeli bir ikili oluyorlar.” Şefkatli bir gülümsemeyle parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi. “Doğum gününü seninle kutlamak için burada olmadığına üzgünüm.”

“Üzülme.” Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını sildim. Sonra onunkini yakaladım. “Şanslıyım ki onunla anılar biriktirebildiğim on altı yıl geçirdim.”

Loş odamı tarayan gözlerinde sessiz bir hüzn vardı. “Burada olmanı gerçekten özleyeceğim. Elimde olsa seni sonsuza dek yanımda tutardım ama kendi hayatını yaşamayı hak ediyorsun. Büyümek için alana ihtiyacın var.”

Yüzümü ellerinin arasına alıp yanağıma bir öpücük kondurdu. “Doğum günün kutlu olsun, tatlım. Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum.”

3

KAYIP: PRENSES BUBBLEGUM - YAŞAMA İSTEĞİ

Jennie

HİÇ AİT OLMADIĞINIZI hissettiğiniz oldu mu?

Mesele kıyafetim değildi. Cuma günleri hiçbir yere gitmiyordum, en az katmanla dolaşmayı ve memelerimin serbest kalmasını tercih ediyordum. Bu yüzden pantolon ya da sutyen giymemem bana tamamen kabul edilebilir geliyordu. Kızarmış gözlerim ve fazladan düğümlenmiş topuzum bile canımı sıkıkmamıştı.

Sorun bu apartmandı. O kadar düzenli, o kadar derli topluydu ki... Ne hayatıma benziyordu ne de kafamın içindekilere.

Sabahın erken saatlerindeki güneş parlıyor, yeni evimi yumuşak bir ışıkla aydınlatıyor, çıplak ayaklarımın altındaki parke zemini ısıtıyordu. Bir anlığına gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkararak sıcaklığı içime çektim. Sanırım birinin seni sevmesi böyle bir şey olmalıydı. Kollarını sana dolamış, içten dışa seni aydınlatıyormuş gibi. O an, güneş ışığı sevgi gibi geldi ve ben de onun içinde yaşıyordum. O an için bu sevgiyi istedim.

Bugün resmen olduğum yerde sayıyordum, suçlusu ise mutfak tezgâhımda duran o lanet fotoğraf albümüydü. Doğum gününden beri gözümü ondan zorla ayırabiliyordum.

Gözlerim, onun geniş gülümsemesini çevreleyen kahkaha çizgilerine ve pırıl pırıl gözlerine kaymıştı. Ona, sekiz yıl önce bugün kaybettiğim babama, veda bile edemediğim o adama ne kadar uzun bakarsam nefes almak o kadar zorlaşıyordu. Boğazım yanıyordu, titrememi durdurmak için altdudağımı dişlerimin arasına aldım.

Sadece görmek istediğim ama bakmaya dayanamadığım tek yüzden gözlerimi kaçırırken ellerim titredi. Kutulara baktım, çok fazlaydı, salonumda kuleler halinde üst üste yığılmışlardı. Tek istediğim kendimi tamamen yerleştirmeye kaptırmak, burayı evim gibi hissetmeye başlamaktı. Buna rağmen sıradan işler ve karmaşık yas dalgaları çirkin, bulanık bir gökkuşağına karıştı. Kutularla uğraşmak istemedim. Fotoğraflara bakıp bir daha asla yaşayamayacağımız anılar için özlem duymak istemedim. Tek istediğim yatağa geri dönmek, başımı yorganın altına çekmek ve her şey bitmiş gibi yarın uyanmaktı.

Dürüst olmak gerekirse, bir gülümseme de yeterdi. Dünyada hâlâ iyi şeyler olduğunu hatırlatan yumuşak ve içten bir şey.

Kahve belki de bir sonrakiydi, hem kolayca ulaşabileceğim tek şeydi. Bu yüzden kardeşimin hokey kapüşonlusunu üzerime geçirip ayaklarımı *UGG* botlara sıkıştırdım ve koridordan geçerek asansöre doğru yürüdüm.

“Asansörü tutun,” diye seslenen bir ses geldi ve ben tam o sırada kapat tuşuna bastım ama topuklu bir bot araya sıkıştı. “Merhaba, komşu,” dedi karşı dairedeki güzel sarışın, geniş ve ışıldayan bir gülümsemeyle. “Beklediğiniz için teşekkürler.”

“Sorun değil.” Gözlerim aşağıya kaydı, lüks trençkotu ve botlarının kırmızı tabanlarına takıldı. *Louboutin* mi? Şaka yapıyor olmalıydı.

Kırmızı deri eldivenini çıkararak mükemmel ojeli, parlak tırnaklı elini uzattı. “Emily.”

Ben de elimi onun eline uzattım, üç haftalık ev yapımı manikürümü gizlemeye çalışarak. “Jennie.”

“Sen Garrett’in arkadaşıydın.”

Hayır. “Ve sen de onun seks arkadaşıydın.”

Göz kırptı. “Haftanın her günü.” Asansör durdu ve Emily bileğimi şefkatle sıktı. “Ben otoparka iniyorum, sanırım vedalaşacağız. Seninle tanışmak çok güzeldi, Jennie. Görüşmek üzere.”

“Güle güle, Emma.”

Bakışlarıma kilitlendi. Tatlı gülümsemesi yerindeydi. “Emily.

Adımı yine unutursan muhtemelen gecenin bir yarısı Garrett'ın adımı haykırışını duyabilirsin."

Kapanan kapıların ardında kaybolmaya başladığında dilimi çıkardım ve o da dilini çıkardı.

İğrençti. O adam boşaldığında sesinin nasıl olduğunu bilmek istemediğimi zaten söylememiş miydim? Onu etrafta gördüğümde tanıımıyormuş gibi davranıyordum.

Tıpkı şu anda olduğu gibi. *Hay sikeyim.*

"Jennie?"

Gözlerim Garrett'ınkilere kilitlendi. Bedenimi hiç olmadığı kadar hızlı hareket ettirerek bir duvarın arkasına saklandım. Yeni komşumu dairesinden çıkarken görmek istemediğim gerçeğini bir kenara bırakın, özellikle *beni* bu haldeyken görmesini asla istemiyordum. Bu sabah Carter'la bir kez telefonda konuşmuştum ve ona ne kadar iyi olduğuma dair saçmalıklar anlatmıştım. İnancımamış, hemen gelmek yerine akşam yemeği için beni daha sonra almayı gönülsüzce kabul etmişti. Atanmış bebek bakıcımın koşup ağabeyime kız kardeşinin berbat durumda olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu.

"Jennie?" Garrett daha yakından tekrar seslendi. "Saklanıyor musun? Seni zaten gördüğümü biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi sıkıca kapatarak kendimi duvara yapıştırdım. Boğazımı temizleyip bir göz kapağımı araladım.

Sarışın, dev gibi adam karşımda duruyordu. Benimle tamamen aynı kapüşonluyu giymişti, dağınık saçları bir şapkanın altına tıkıştırılmıştı ve ellerinde, gitmekte olduğum kafeden alınmış sıcak içeceklerle dolu bir tepsi vardı. Bakışlarını üzerimde gezdirdikçe, endişeli ifadesi daha da belirginleşti. "Ah, şey, Garrett. Seni orada fark etmedim." Duruşumu düzelttim, kapüşonlunun etek kısmını çektim ve onun gözleri pijama pantolonuma kaydı. İçeceklere işaret ederek zoraki bir kahkaha attım. "Benim için de aldın mı?"

Bakışları benimkine kilitlenmişti, kaşlarını çatmıştı ve dilinin ucunda olan soruyu duyabiliyordum: *İyi misin?* Muhtemelen sözlerini yeniden düşündü çünkü çoğu zaman benden korkuyordu.

“Şey, evet, aslında.” Bir içeceği dirseğine sıkıştırdı ve kalan iki taneyi bana uzattı. “Bunlar senin için.”

İçceklere, sonra ona baktım. “Ne?”

“Senin için.”

“Ben... ben anlamıyorum.”

Garrett koluna doğru boğazını temizledi. “Dün gece ilk gecendi, bunu biliyorum. Ve bugünün...” Ben yutkunurken gözleri kısaca dalıp geçti. “Bugünün zor bir gün olabileceğini de biliyorum, o yüzden düşündüm ki... belki biraz kafeine ihtiyacın olabilir ama sonra kahveyi sevip sevmediğini bilemedim. O yüzden bir de sıcak çikolata aldım, ne olur ne olmaz diye.” Tepsiyi ellerime bırakıp ensesini ovuşturdu. “Üzerinde krema da var.”

“Bu yani...”

“Önemli değil. Oradaydım ve sadece düşündüm ki... kahve.”

“Kahveyi severim. Sıcak çikolatayı da.” Lanet olsun, boğazımda bir düğüm oluştu. “Teşekkür ederim, Garrett.”

Yüzünde kocaman bir sırıtma ifadesi oluştu ve bu gülümseme tüm yüzünü aydınlattı. O kadar bağımlılık yapıyordu ki, neredeyse ben de gülümseyecektim. “Harika. Evet, harika.” Bir elini havada gezdirdi. “Evet, sorun değil.”

Garrett lobiye geri döndü. Gidecek başka bir yer olmadığı için ben de peşinden gittim.

“Peki nereye gidiyordun?”

İçecekleri kaldırdım. “Kahve almaya.”

“Pijamalarınla mı?”

“Evet, pijamalarım. Bununla ilgili bir sorunun mu var, dostum?”

Gözleri kocaman açıldı ve başını salladı. Asansörün önünde durdu. “Kahveni içtiğine göre, sen...”

“Yukarı çıkıyorum.”

“Ah, ben de.” Gözleri ben ve asansör arasında gidip geldi. Aramızda bir anlığına uzun bir sessizlik oluştu.

“Ben merdivenleri kullanacağım,” diye ikimiz de aynı anda söze girdik ve merdiven çıkışına doğru dönerken birbirimize çarptık.

“Yirmi bir katı yürüyerek mi çıkacaksın?”

Bir yumruğumu kalçama koydum. “Buna egzersiz denir. Ve sen *yirmi beş* kat yukarıdasın. Senin bahanen ne, koca adam?”

“Asansörlerden korkuyorum,” diye ağzından kaçırdı. Sonra da yüzü kızardı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Gerçekten mi?”

“Evet. Dehşet verici.” Yutkundum, koridordan merdivenlere doğru baktı ve sonra çok garip bir şey yaptı. “Ah ama aslında... Ahhh.” Dizini tuttu ve inledi. “Dizimi incittim. Kahve alırken çarptım.”

“Vay canına. Belki de asansöre binmelisin o zaman.”

“En iyisi bu olabilir.” Dizini ovuştururken sahte bir acıyla inledi. “Sanırım korkumu bir günlüğüne kenara bırakabilirim.”

Bu gerçekten oluyor muydu? Boktan bir aktör olduğunun farkında mıydı?

Düğmeye bastığımda asansörün kapısı açıldı ve onu içeri doğru ittirdim. “Kahve için teşekkürler. Bu arada, Garrett?”

“Evet?”

“Kendi işine bak, koca adam.”

ELİMDEKİ PAKET, küçük masanın üzerindeki gösterişli çiçek demetinin ve geniş kahvaltılık sofrasının yanında önemsiz kalıyordu. Bunlar Carter’ın çoktan burada olduğunun işaretleriydi. Yine de Hank’in bu jesti takdir edeceğini biliyordum.

“Benim en sevdiğim kız mı o?”

Yorgun sesini takip edince onu pencere kenarındaki sallanan sandalyesinde buldum.

“Sadece ben.” Gülümseyen yanağına bir öpücük kondurdum, ardından yanına oturdum. Harika bir manzarası vardı; en canlı tonlardaki devasa ağaçlar, uzaktaki dağlar Kuzey Vancouver silüetini süslüyordu.

“Sen benim favorimsin. Annen ve Olivia da. Cara’yı da çok seviyorum.”

“Söylemek zorundayım, Hank ama ‘en sevilen’ biri olmak, birmizi diğerlerinin önüne koymayı gerektirir.”

Kaşlarım çatı. “Yapamayacağımı biliyorsun. Hepinizi seviyorum.”

“Ve hepimiz seni seviyoruz.” Küçük kutuyu masanın üzerine koyup kapağını kaldırdığımda, tatlı tarçın şekerinin kokusu havaya karıştı. “Sana tarçınlı çörek getirdim.”

Yapışkan karışımı kesip bir elini tabağa, diğerini çatala götürürken gözleri parladı. “Benim favorim *sensin*.” Arkamızdaki yöne işaret etti. “Carter gitmeden önce sana bir *cappuccino* yaptı.”

Sıcak kupayı aldım ve ellerimi etrafına sararak hevesle bir yudum içtim. Köpüğün üzerine serpilmiş tarçınlı kalbe bakıp gülümsedim. Carter’ın her şeyi büyük, yüksek sesli jestlerden ibaretti ama bazen beni en çok ısıtan bu küçük, sessiz jestleri de oluyordu.

Anlamsız sohbet, sonraki birkaç dakikayı doldurdu ve sessizliğin kalmasına izin vermek için bir an durduğumuzda, “Bugün sekiz yıl oldu,” diye mırıldandı Hank.

Cappuccino’mu yudumlarırken boğazımdaki sıkışmayı bastırmaya çalıştım. “Senin için on beş.”

Parmaklarının arasında bir şey çevirdi ve ince altın yüzüğü, ortasında tektaş pırlantayı gördüğümde kalbim sarsıldı. “Tatlı Ireland’ımı her lanet gün özleyorum.”

Hank, hayatımıza ailemiz için en zor günde girmişti; aynı zamanda kendi yıldönümüydü. Karısı Ireland, babamın vefat ettiği tarihten tam yedi yıl sonra hayatını kaybetmişti. Carter’ın hayatını kurtardığı için Hank’e ve Ireland’a minnettardık.

Kardeşim o gün bana ve anneme bakmak gibi zahmetli bir işle görevlendirilmişti. Ne kadar imkânsız olsa da bunu zahmetsizce yapmıştı. Anılarım, onun bize zorla yedirdiği yiyecekler, dünyamız sona ererken saatlerce bizi kucaklayışı, annemi yorgunluktan yatağa taşıması ve gözlerim kapanana kadar benimle yatması etrafında dönüyordu.

Ertesi sabah onu oturma odasındaki kanepede sızmış halde bulmuştum. Hank ve Dublin -o zaman onları tanımıyorduk- odanın

bir köşesinde oturuyorlardı. Hank bize rüyasında rahmetli karısını gördüğünü, onu evden çıkmaya zorladığını, saatler sonra Carter'ı bir barda sarhoş halde, dengesiz davranışlar sergilerken gördüğünü ve arabayı eve sürmesini engellediğini anlatmıştı. Hank, ailemizin bir parçasını daha kaybetmemizi engelleyerek ailemizin parçası olmuştu.

Sonunda dudaklarımdan, "Çok uzun," diye bir fısıltı döküldü.

"Ama onlarsız her gün çok uzun, değil mi?"

Annemi şu an hayal ettiğimde göğsüm sıkıştı. Ne yaptığını biliyordum. Her yıl bugün yaptığı aynı şeyi yapıyordu. Babamın en sevdiği kazağı giyyordu çünkü üzerindeki kolonya kokusu hâlâ duruyordu. İlk buluşmalarında ona fuarda kazandığı oyuncak ayıyı sıkıca tutuyordu. Ağlıyordu ve yalmzdı, ta ki kalbi bizi tekrar alacak kadar geniş bir alan açana kadar. Bugün ilerleyen saatlerde, eski ev filmlerini izleyip hikâyeler anlattığımızda gülecek ve gülümseyecekti. Yine de önce yasını tutmak için kendi alanına ihtiyacı vardı.

"Hayatını ruh eşin olmadan geçirmek, kimsenin yaşaması gereken bir şey değildir," diye mırıldandı Hank. Elimi hafifçe okşadı. "Seni çok özel bir şeyin beklediğini biliyorum, Jennie. Her şeyden üstün bir aşk. İşte ruh eşi budur. Keskin kenarlarımızı yumuşatan, pürüzsüz hatlara sahip biri. Bizimle kusursuzca uyum sağlayan, aynı frekansta titreşen, en iyi yanlarımızı parlatan biri. Hele birlikteyken? Birlikteyken her şey tam olması gerektiği gibidir."

Gözlerimi devirirken sözlerine karşılık gülümsedim. "Acelemin yok. Bağımsızlığı seviyorum."

"Bağımsız olabilirsin ama yine de biriyle hayatını paylaşabilirsin. Kardeşin kendi hayatını hiçbir zaman paylaşmak istemedi ama şimdi ona bir bak. Güzel ruhlu bir karısı var, bir de bebek bekliyor... Koca adam bundan daha mutlu olamazdı."

"Ne yaptığını biliyorum, ihtiyar ama beni mutlu etmesi için bir erkek arkadaşına ihtiyacım yok."

"Senin de öyle olduğunu sanmıyorum. Kendi kendini mutlu ediyorsun. Şimdi, tüm karanlık noktaları biraz daha aydınlatan o

kişiyi bulmanın bu dünyanın görmediğin bir tarafını göstereceğini düşünüyor muyum?” Omuz silkti. “Belki. Bence kardeşine görün-
düğünden çok daha fazla benziyorsun ve aşk acıtabileceği için bi-
rine açılmaktan korkuyor musun?” Sırıttı. “Kesinlikle.”

“Hadi oradan. Korkmuyorum.”

Dehşete düşmüştüm.

Samimi, her zaman yanında olan, seni tüm duvarların yıkılmış halde gören ve o haldeyken bile seni seven kişiyi arzulamadığımdan değildi. Tanrım, her şeyi gören ve her şeyi kabul eden birini bulmayı ne kadar çok isterdim. Zor şeyleri paylaşabileceğim, tamamen bana ait birini. Belki o zaman tüm o zor şeyler başa çıkılabilir gelirdi.

Mesele şu ki, ağabeyiniz bir NHL takımının kaptanı olduğunda ve herkes ondan bir şeyler istediğinde, gerçeği sahteden ayırmanız imkânsızdı. Kendinizi çok derinlerde bulurdunuz, sadece bir basamak görevi gördüğünüzü, hiçbir şeyin gerçek olmadığını anladığınızda tek başınıza kalırdınız. Peki ya önemsediyini düşündükleriniz? Dünyanızı yerle bir ettiklerinde, patlamanın bıraktığı enkaz ve kaosa dönüp bakmazlardı bile.

Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir çevreye, gönülden güvenebileceğiniz birkaç kişiye sahip olmak, bazen biraz yalnız kalsanız bile, her isteyen pervasızca içeri almaktan daha güvenliydi.

Ayrıca, bir çekmece dolusu pilli *dildo* varken kimin erkek arkadaşına ihtiyacı vardı ki? Erkekler titreşmez ama *dildo*’lar titreşirdi.

ÖĞLE YEMEĞİNDEN SONRA eve döndüğümde çok yorgundum. Bütün sabah Carter, Olivia, Cara ve Simon’dan mesajlar almıştım, sürekli beni kontrol ediyorlardı. Hoştu ama çok fazlaydı.

Kapıyı arkamdan kilitledim. Sürgünün yerine otururken çıkardığı ses dairemde yankılandı, sonra içerisi sessizlikle doldu.

Sessizlik tüylerimi diken diken ediyordu. Aklın dağılmasına, fazlasıyla düşünmeye ve sürekli sorgulamaya çok yer bırakıyordu.

Gözlerim fotoğraf albümüne takıldı ve onun gülümseyen yüzüne doğru çekildim. İçimden geçen tek şey, bu aniden gelen kontrolsüzlük hissi yerine onun sevgisinin sıcaklığını hissetme arzusu-
suydu.

Fotoğrafi ellerimle örttüm, gözlerimi kapattığımda göğsüm inip kalktı. Nedense Garrett'ın yüzü geldi aklıma. Elinde kahve ve sıcak çikolatayla orada durduğunu, sadece bana özel bir gülümsemeyle baktığını gördüm. Gerçek bir gülümsemeydi bu ve içimi ısıtmıştı. Ancak şimdi yeniden üşüyor, yeniden yalnız hissediyordum. En zor anlarımda yalnız olmaktan artık bıkmıştım.

Yavaşça parmaklarımı açtım. Fotoğrafi parça parça ortaya çıkardım. Göğsüme sıkıca bastırdığım o pembe tavşan yukarı bakıyordu ve neye ihtiyacım olduğunu artık biliyordum. Yeniden biraz sıcaklık bulmamın yolunu biliyordum.

Makasla kutuların üzerindeki sonsuz bantları kestim, bir sürü kutu açtım. Kapaklarını yırtarak araladım. İçindekileri yerlere döktüm, hepsi babamdan bana kalan bir parçayı, *Prences Bubble-gum*'ı bulmak içindi. Ne kadar çok ararsam, ellerim o kadar çok titriyordu. Makas kırıldı, çenem titremeye başladı. Kutular birbiri ardına aynı yürek burkan sonucu verdi. Tavşan yoktu.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve başımı iki yana sallayarak en çok nefret ettiğim biçimde gelen zayıflığı kovmaya çalıştım.

Bedenimle duygularım üzerindeki kontrolümü nadiren kaybederdim. Hep acı ya da belirsizlik getiren durumlardan kaçınırdım. Evde kalmalıydım; anılarla çevrili, bana tanıdık gelen o yerde. Ancak onun yerine buradaydım, yapayalnızdım.

Önümdeki kutuyu -üstünde *yatak odası yazanı*- boşalttım. İçinden pembe hiçbir şey düşmeyince dizlerimin üstüne çöktüm ve gözyaşlarımın boşalmasına izin verdim.

4

DİLDOLAR YAĞIYOR

Garrett

“AAAAAAAAAAAAAH!”

“Aaaaah!”

“Aaaaaaaah!”

“Tanrı aşkına.” Adam’ın sağlam bedeni benimkine çarpıp beni Carter’a doğru savurdu. Üçümüzü panolarla kendi arasına sıkıştırdı. “Siz ikiniz bir sussanıza artık? Yeter ses efektleri! Yarış arabası falan değilsiniz!”

Eldivenimi kolumun altına sıkıştırdım ve Adam’ın ağın üstüne koyduğu suluğu kaptım. Suyu ağzıma sıkarken boynumdan aşağıya, göğüs koruyucumun altına doğru damladı. “Sadece bizim kadar hızlı kayamadığın için kıskanıyorsun.”

Adam maskesini yukarı kaydırıp şişesini geri aldı. “Üzerimde elli kilo kaleci ekipmanı varken mi? Hayır, kayamam ve siz ikinizin de yapabileceğine dair şüphelerim var.”

Carter göğsünü kabarttı. “Ben yapabilirim.”

Adam burnundan soludu. “Tabii, dostum. Sen öyle san.”

“Ne? Cidden yapabilirim. Giydirin beni, yarışalım.”

Kıkırdadım. “Giydirin beni. Ollie de aynısını söyledi.”

“Gümm.” Emmett, kahkaha atarken eldivenli yumruğunu benimkine çaktı.

“Sadece ona güldüğümü söylemeyin. Hamileyken bin kat daha korkunç oluyor.”

Carter bunu komik bulmuyor gibi görünüyordu. Buz pistinde yankılanan bir savaş çılgılığı atarak beni zemine yapıştırdı. Eldiveniyle yüzümü boğuyordu.

“Bırakın beni!” Kollarımı sallayarak bağırdım. “*Adam!* Yardım edin!”

“Yüce İsa.” Koç, yanımda durduğunda üstümüze buz parçaları savurarak homurdandı. “Bazen profesyonel *erkek* hokeyi değil de çocuk hokeyi koçluğu yaptığımı düşünüyorum. Benim kızım sizden daha yetişkin ama o daha bir bebek.” Parmaklarını şıklatarak arkasını işaret etti. “Beckett, Andersen, kışınızı kaldırın ve beş tur daha atın.”

Carter ayağa kalkıp beni yukarı çekti. “Karılaşalım.”

Formamdaki kırı silkeledim. “Gereksiz yere rekabet ediyorsun.”

“Evet ve ben...”

“*Kaybeden öğle yemeği ısmarlar!*” Yerde yuvarlandığım sırada buz gibi hava yanaklarımı ısırdı. Carter peşimden bağıırıyordu. İşte tam da bu şekilde, iki saat sonra kendimi tavuk kanadı sipariş ederken ve parasını ödemek zorunda olmadığım bir pizza yığınının içinde buldum. Carter bana hâlâ kötü kötü bakarken hile yaptığım için homurdanıyordu.

“Kaybetmeyi bilmiyorsun,” dedi Emmett ona, ağzına bir dilim pizza atarken. “İyi bir özellik değil.”

“Ben kaybetmedim! O hile yaptı!” Carter elimden dilimi kaptı. “Ver şunu bana.”

Adam tabağıma bir dilim daha koydu. “Jennie yeni evine taşındı mı?”

Carter başını salladı. “Dün taşındı.” Bakışları benimkilerle buluştu. “Onu bu sabah gördün mü?”

Sık sık yalan söyleyen biri değildim -bu sabah asansörlerden korktuğumu ve dizimi incittiğimi söyledim ya da söylemedim her neyse- ve bu konuda berbatım. Ancak bugün Jennie’nin gözlerinde savunmasız bir şey vardı. Her zamanki cesurluğunun ardına gizlenmiş üzgün ve belirsiz bir şeydi. Çenesinin titremesinden, o günden bahsettiğimde yutkunmasından ya da giyinme zahmetine katlanmamasından değil de kimsenin onu kendinden daha az emin görmesini istemediğini söyleyen bir şey.

Bu yüzden yalan söyledim. *Tekrar.*

“Onu görmedim.”

“Arkadaşının evinden yine gizlice çıktıysan, belki görmüşsündür diye düşündüm.”

Sıcaklık boynumu tırmaladı. “Gizlice kaçmıyordum ve bir daha da oraya gitmedim.”

“Sonunda biriyle yattın, ha dostum?” Emmett bardağını benimkiyle tokuşturdu.

“Binanızda yaşayan biriyle yatmak iyi bir fikir mi?” Adam’ın sorusunda eğlenceyle endişe birbirine karışmıştı. “Yoksa ciddi bir şey mi?”

“Ciddi bir şey değil ve gerçekten yatmıyorduk.” Aldığım bakışlar karşısında yumuşadım. “Tamam ama sadece birkaç kez oldu. Kızlarla tanışmak zor. Tek yapmak istediğiniz karılarınızın resimlerine bakmak ve saçlarının muzlu kek gibi koktuğundan bahsetmek. Hepiniz aptala dönmüşsünüz.”

“Adam hiçbir kadın tarafından kırbaçlanmadı,” diye karşılık verdi Carter. “O özgür bir adam ve bunun için şükürler olsun.”

Adam kıkırdadı. Yanakları pembeleşti. “Keşke senin için daha iyi bir eküri olabilseydim. Sadece bir ilişki için gerçekten hazır değilim.”

Carter ağzına kızarmış bir turşu tıktırdı. “Garrett gibi sadece sevişebilirsin.”

“Ben...” Yüzümü ellerimin arasma gömdüm. “Off.”

Elindeki yarısı yenmiş turşuyla beni işaret etti. “Bu arada Jennie senden hiç etkilenmedi.”

“Ne? Neden?” *Aptalca bir soruydu.* Düşün ve apartman daire-
sindeki karşılaşma arasında çok da iyi izlenimler bırakmamıştım. Asıl planım içkileri kapısının önüne bırakıp benim getirdiğimi asla söylememek olsa da bugün bunu düzelttiğimi umuyordum.

“Komşusunu becermene maruz kalmak istememekle ilgili bir şey.”

Carter’ın hatasıydı, gerçi neredeyse her zaman öyleydi. Bana orada olacaklarını söyleseydi, kesinlikle Emily’nin yanında olmazdım.

Kahretsin, kız kardeşinin taşınacağını bana söylememişti bile. Bu kadın, yalnızca gözleriyle hem beni tahrik ediyor hem de ödü-mü patlatıyordu. Artık asansörde birlikte kalmayalım diye yalan söylemek zorundaydım.

Carter çalan telefonunu cebinden çıkardı. “Şeytanı an... Se-lam, Jennie. Biz de tam konuşuyorduk...” Gülümsemesi kaybol-du. “Dur bakalım. Neden ağlıyorsun? Derin bir nefes al.” Çılgın hareketlerle bir elini saçlarında gezdirdi. “*Sana buradan nasıl yar-dım edeceğimi bilmiyorum.*” Sonunda bir karara vardı, Jennie’nin telaşlı konuşmasını dinledikçe gözleri gitgide büyüyordu.

Üzgün kadınlarla başa çıkma konusundaki deneyimim üç kü-çük kız kardeşimle son derece sınırlıydı. Her ne kadar karmaşık olsalar da onların bu konuda bir adım önde olduklarını bile sanmı-yordum. Yine de kendimi Carter’a “Ona nefes almasını hatırlat,” diye mırıldanırken buldum.

Başını salladı. “Tamam, Jennie. Derin bir nefes al.” Derin de-rin nefes alıyordu, tekrar tekrar, sanki Jennie onu görebiliyormuş gibi elini daire şeklinde hareket ettiriyordu. “Tamam, güzel. Şimdi bana tekrar anlat.” Kaşları çatı. “*Prences Bubblegum mı?*”

Biram nefes boruma kaçtı, elimle ağzımı kapatarak öksürmeye başladım.

“*Prences Bubblegum*’ın nerede olduğunu bilmiyorum.” Carter iç geçirdi. “Onu bulacağız, tamam mı? Söz veriyorum. Buralarda bir yerde olmalı.”

Carter telefonu kapattığında dördüncü dilim pizzamı yiyor-dum. Jennie’nin kayıp peluş hayvanından bahsediyordu. Babaları-nın ona aldığı peluş hayvandan. Köpek yavrusu gibi bakan gözle-rini bana diktiği anda başımın dertte olduğunu anladım.

O daha ağzını açmadan başımı iki yana salladım. “Lütfen,” diye yalvarıyordu.

“Ah, dostum.” Masanın üzerine kapaklandım. “Hadi ama.”

“Yukarı çıkarken onu kontrol et. Bir dakika bekle. Ağlamayı kesmiyor.”

“Benden hoşlanmıyor bile! Benden nefret ediyor!”

“Seni seviyor!”

“Bunu inandırıcı kılmaya çalışmadın bile!” Sandalyeme yığıldım. “Beni görmek istemeyecek. Muhtemelen kafama yastık falan atar.”

“Hayır.” Carter sırttı. “Asıl dikkat etmen gereken topuklu ayakkabılar.”

YAPMAYACAKTIM. Gitmeyecektim. Reddedecektim.

Carter beni zorlayamazdı. Eğer gitmezsem Jennie’nin haberi bile olmazdı. Carter onu kontrol etmem için beni gönderdiğini söyleyecek değildi ya.

Karar vermiştim. Gitmeyecektim. Çatı katına çıktım ve rahatlamış bir şekilde asansörün duvarına yaslandım.

Kapıların üzerindeki ışığın bir kattan diğerine atlamasını izliyordum. Işık 21. kata doğru ilerlediğinde bir inilti kopardım.

Jennie’nin katını geçtiğim anda acil durdurma düğmesine sertçe bastım. Asansör durunca korkuluklara tutundum. İkinci kez düğmeye bastığımda asansör yeniden çalıştı. Sadece bir kere, sertçe 21’e bastım ve elimle yüzümü ovuşturdum.

Bir dakika sonra hokey çantam omzumda, sopalarım elimde, Jennie’nin kapısına kulak vermiş haldeydim. Karşılaştığım sessizlik beni her şeyin yolunda olduğuna ikna etmişti. Belki de *Prenses Jellybean*’i bulmuştur, diye düşündüm.

Gitmek için döndüğümde bir inilti beni durdurdu. Ardından gelen boğuk hıçkırık sesi zayıf kalp atışlarımı hızlandırdı. İç çekerek sopalarımı kolumun altına sıkıştırdım ve kapıyı çaldım.

“Git buradan!” diye içeriden bağırdı Jennie.

“Ah, ben... şey...” Kelimeler kifayetsizdi. Kapıyı tekrar çaldım. Bu sefer daha sessizceydi çünkü onu kızdırmaktan korkuyordum.

“Git dedim...” Kapı hızla açıldı. Jennie’nin çenesi bana baskarken titriyordu. Açık menekşe mavisi gözleri her zamankinden daha solgun görünüyordu. Göz çevresi gece yarısı gibi koyuydu.

Gözlerinin etrafındaki deri gibi burnu da pembeleşmişti. Dudakları şiş ve son derece öpülesişti.

Hayır, hayır. Hayır, kesinlikle değil, Garrett.

“Merhaba.” *El mi sallıyordum? Hay sikeyim. Garip bir başlangıçtı; harika.*

Jennie hıçkırıyordu. Bileğinin tersiyle gözlerini sildi. “Burada ne yapıyorsun?”

“Ah, Carter dedi ki...”

“Aman Tanrım! Beni kontrol etmen için seni ağabeyim mi gönderdi? İnanılır gibi değil.” Kalçasını kapıya vurup kapıyı araladı ama sorun, göğsünün üstünde kollarının çaprazlanmasıydı. Orman yeşili tayt ve aynı renkte spor sutyeni giymişti, bu sabahki bol kapüşonlu *sweatshirt*’ü ve pijamalarından çok farklıydı. Bakışlarım göğüs dekoltesiyle sıkı karın kasları arasında gidip geldi. Neden tişört giymiyordu? Üstüne bir tişört giymeliydi.

“Bir tişört giymelisin. Lütfen?” *Bana neden böyle oluyordu?*

Koyu renkteki kaşları alına doğru kalktı. “Ah, bir tişört giymemi ister misin? Bu seni memnun eder mi? Ben de senin defolup gitmeni istiyorum!” Çılgık atıyor ama hâlâ ağlıyordu. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. Bu haldeyken korkutucu değil de çok komik görünüyordu.

Ta ki sert bir bakışla bana bakana dek. Yüzümde beliren gülümseme siliniverdi.

“Doğru. Senin evin. Üstünde tişört yok.” *Ona parmak tabancası mı yapıyordum? Kesinlikle yapıyordum. Daha fazla rezil olmamak için her iki elimle sopamı sıkıca tuttum.* “Carter bana seni kontrol etmemi söylemedi,” diye yalan söyledim. “Antrenmandan sonra birlikte öğle yemeği yedik, o da *Prenses Jellybean*’i kaybettiğini söyledi, ben de düşündüm ki...”

“Prenses Jellybean mi? O Prenses Bubblegum! Off!”

Kolları havada dönerek uzaklaştı.

Sikeyim, üzerindeki tayt. O lanet kalça. Gözden kaybolmaya başlayana kadar kapıyı yüzüme kapattığını fark edememiştim.

Kendimi ileri atarak, hokey çantamla birlikte kapıdan içeri yu-

varlandım. Kazara onu duvarla aramda sıkıştırdığımda Jennie ho-murdandı. Kolum beline dolandı. Düşmesini engellemek için onu kendime doğru çektim.

“Bırak beni.” Oflayıp pufladı. Göğsümü ittirdi. “Yanlış daire, zampara. Senin hokey fahişen koridorun karşısında oturuyor.”

Yüzüm alev alev yamyordu. “O benim değil, ben...”

Jennie bana bakarken göğsü inip kalkıyordu. Beni bir kez daha hafifçe itti ama ayaklarım sabit kalmıştı. Üzerinde o kadar çok çalıştığı dansçı vücudu yontulmuş bir heykel mükemmelliğindeydi ancak benim onun üzerinde yaklaşık 45 kilo fazla kütle vardı.

Elim çıplak beline kaydı. Doğrulduğum sırada onu sabit tutmak için belinden kavradım. “Emily’yi aramıyorum ve o benim...” Boğazımı temizledim. “Hokey fahişem değil.”

Jennie memelerini silkeliyordu. Güzel memelerdi ama toz yoktu. “O öyle dememişti.” Yüzündeki kalan gözyaşlarını siliyordu. “Ne işin var burada, Andersen?”

“Carter *Prences Jelly-Bubblegum* için üzgün olduğunu söyledi. Geçiyordum ve iyi olup olmadığını görmek istedim.” Oturma odasındaki dağınıklığa baktım. Kutular açılmış, içindekiler yere saçılmıştı. “Arama nasıl gidiyor?”

Jennie saç örgüsüyle oynarken ayak parmaklarıyla yeri didikliyordu. “Onu bulamıyorum. Sadece birkaç kutu kaldı burada, birkaç tane de boş yatak odasında.”

“Hımm.” Parmaklarımı şapkamın altına sokup başımı kaşım ve Jennie’nin gözleriyle beni takip ettiğini fark etmemiş gibi yaptım. Ondan her zaman etkilenmişim. Çok güzeldi ve bunun farkındaydı. Kalın kestane rengi buklelerini neredeyse her zaman örgü şeklinde arkadan bağlayıp kurdeleyle tuttururdu. Biraz uzun-du, sanırım 1.73 kadardı. Yine de hâlâ benden çok daha kısaydı. Boynuma dolanmasını, sırtımdan aşağı sarkmasını isteyeceğim kadar uzun bacakları vardı. Kalp durduracak güçte gamzeleri olan parlak, geniş bir sırtışa sahipti. Çok cesur ve kendinden emin, vahşi bir karakterdi.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda bir sonraki sözlerime neden olan şey bakışlarındaki düş kırıklığıydı.

“Bakmana yardım edeyim.”

“Ne?” Ekipmanlarımı bıraktığımda burnunu kırıstırarak bana baktı. Nemli ve terli koku üzerimize doğru yayıldı. “Bunu yapmana gerek yok.”

“Elbette ama benim için sorun değil.” O daha fazla tartışmadan kutu yığınıni seçerek yanından geçip gittim. En üstte duran et bıçağını alarak parmaklarımın arasında döndürdüm ve Jennie’ye baktım. O da beni dikkatle izliyordu. Parmaklarını karnının üzerinde kıvırdı. “Eğer kutuları açmak için bunu kullanıyorsan, zavalı *Prenses Bubblegum*’a dikiş atman gerekebilir.”

Yemin ederim, tam köşede, en ufak bir gülümseme belirtisini görüyordum. Ancak o gülümseme filizlenmeden önce Jennie’nin dudakları düzeldi ve yavaşça bana doğru adım attı.

“Makası kırdım çünkü kutulara çok sert batırıyordum.” Saç örgüsünü parmağının etrafında döndürdü. “Yani, teşekkürler. Yardımın için ya da her neyse.”

“Rica ederim.”

Bıçağı yerine koyabilmek için hemen tüm kutuların bantlarını kestim ve sessizlik içinde her birini birlikte karıştırmaya başladık. Jennie’nin hoparlöründen hafifçe çalan sakın müzik odaya yayılıyordu.

“*Prenses Bubblegum* nasıl bir şey ki?” Fotoğraf çerçevelerinden oluşan bir kutuyu karıştırırken sordum. Önümdeki son kutu buydu ve hava her biriyle daha da ağırlaşıyordu.

Jennie cevap vermiyordu. Onu kutusuna bakarken buldum, kutuyu kavrarken parmak eklemleri neredeyse bembeyaz olmuştu. Beni yavaşça ona doğru çekiştirdi.

“Hey. İyi misin?”

“O pembe bir tavşan,” diye fısıldadı. “Babam onu bana altıncı yaş günümde almıştı. Her kulağında bir kurdele var ve a...” kollarını uzattı. Baş ve işaretparmaklarını bir eteğin kenarını kavrar gibi birbirine kenetledi. “... pembe bir tütü!” Kelimeleri boğazında dü-

gümlendi. Hıçkırıklarını ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ben de kollarımı iki yana açarak odanın diğer ucuna koştum.

Ona dokunma isteğime direnerek önünde durdum. “Yine ağlıyorsun.” *Aptalcaydı*. Tabii ki ağlıyordu. Bariz olanı göstermeme ihtiyacı yoktu.

“Ben ağlamıyorum!” diye bağırdı parmağını göğsüme sokarak. “Sen ağlıyorsun!”

Doğruuuuydu...

“Şey, bir... sarılmaya ihtiyacın var mı?” Dikkatle ona doğru ilerledim. Kollarımı yavaş yavaş açtım. Belki ısıırdı. Böyle şeylerin nasıl işlediğini bilmiyordum. Kız kardeşlerim Jennie’den çok daha küçüktü. Onların sorunları sarılmakla kolayca çözüldü.

Jennie bir Beckett’tı. Eğer ağabeyi gibiyse, sorunlarının *Oreo* ve orgazmla çözülme olasılığı yüksekti. Yanımda kurabiye getirmemiştım ve topuklarımın yerinde kalmasını isterdim, lanet olası bedenime bağlı kalmasını.

Çenesi titriyordu. “Ben... ben...” İnliyor, bağılıyor, yumruklarım sıkıyordu. Göğsü aşağı yukarı hareket ediyordu. “Garrett.”

“Hadi ama, Jennie.”

Ellerini ellerime alıp, nazikçe bana doğru sokulmasına yardımcı oldum. İsteyerek, kalçasını sürüyerek geldi. Kollarımı ona doladım. Çok güzel, sarhoş edici, vanilya, tarçın ve kahve kokuyordu. Kollarını dikkatlice belime dolayıp yanağını kalbimin üzerine koyduğunda, onun da iyi hissettiğini anladım. Sıcak ve yumuşaktı. Tıpkı annemin doğu yakasının aşırı soğuk kış sabahlarında iç çamaşırlarımı mikrodalgada ısıttığı zamanlardaki gibiydi.

“Aferin kızıma,” diye mırıldandım. Avuçlarım sırtından aşağı kaydı. Yatıştırıcı olması gerekiyordu ama sadece spor sutyeni giydiğini unutmuştım. Bu yüzden parmaklarım çıplak teninin üzerinde hareket etti ve ikimiz de kaskatı kesildik.

Jennie iteklerken ben de hızla geriye fırladım ve şapkamı çıkarıp elimi saçlarıma gömdüm.

“Ben, şey...” Başparmağımla koridorun aşağısını işaret ettim. “Boş yatak odasındaki kutuları kontrol edeceğim.”

“Evet.” Başını salladı. “Evet, harika. İyi fikir. Sen bunu yap, ben de... kalayım.”

Sıradan yürüyüşüm, köşeyi dönüp koridora girdiğimde deli bir koşuya dönüştü. Yatak odasının içinde sırtımı duvara dayadım ve derin bir nefes aldım. Bu tam bir felaketti. Ne kadar çabuk buradan çıkarsam o kadar iyiydi.

Sadece dört kutu vardı ve ilk ikisini hemen bitirmiştım. Üçüncüye, oyuncak etiketli olana geldiğimde muzaffer bir edayla sırtarak bandı yırttım.

“Aha.” İşte bu, kutu buydu. Eğer bu beni Jennie’nin gözüne sokmazsa, hiçbir şey sokamazdı. “İşte geliyorum, *Prenses Bubblegum*! Hassiktir!” Kutunun kapağını açtım ve ölümüne bir çığlık attım. “İmdat!”

“Ne?” Jennie soluk soluğa yatak odasına girdi. Bakışları çılgına dönmüştü. “*Prenses Bubble-Garrett!*” Elleri yüzüne gitti. Çığlık attı. Sanırım ağlıyordum. “Ne yapıyorsun?”

“*Prenses Bubblegum*’ı arıyorum!” diye bağırdım. Göğsüme bastırduğım, *dildo* ve vibratörlerle dolu kutu gümbürdüyor, sallanıyor ve hareket ediyordu.

“Orada değil!”

“*Spoiler* uyarısı, Jennie: *Bunu biliyorum!*”

“Bu kutu özel!” Jennie bana saldırdı. Kutuyu aramızda sıkıştırdı. Bir şey titremeye başladı. Dışarı fırlamaya çalışıyordu. O sırada hasta olabileceğimi düşündüm. “Ona dokunmamalıydın!”

“Neden bir kutu seks oyuncakını oyuncak diye etiketliyorsun?” Ben de çığlık attım. Sırtım ağrıyordu ve yüzüm alev alev yanıyordu. Bunu sevmemiştım.

“Onlara başka ne dersin ki?” Kutuyu nedenini bilmediğim halde geri vermek istemeyen ellerimden kapmaya çalıştı. Aramızda bir çekişme başladı. Kutu birimizden ötekine zıplıyordu. “*Geri... ver... şunu!*”

Kutuyu daha yakına çektim -*Neden?*- ve Jennie öne doğru yuvarlandı. Üçümüzü -beni, onu ve kutuyu- duvara yapıştırdı. Oflayıp puflayarak çekiyordu. *Sertçe*.

Kutu dikiş yerlerinden yırtıldı. En güzel gökkuşağı renklerindeki *dildo* ve vibratörler aramızda -Tanrı'ya yemin ederim- sanki yavaş çekimde uçuşuyordu. Jennie'nin gözleri korkuyla benimkilere kilitlendi. Tam o anda, vantuz tabanlı iri bir oyuncak suratıma çarptı. Oyuncak yere düştü. Boylu boyunca -*Neden bu kadar uzun, lanet olsun?*- yukarı aşağı hareket ediyor, daireler çiziyor, sert parke üzerinde kötü bir *break* dansçı gibi dönüp duruyordu.

Jennie'nin çığlığı kan dondurucuydu. İki eliyle beni duvara, yatak odasının dışına, koridora doğru itti. "Dışarı!" Minik yumrukları göğsümü yumrukluyordu. "Çık dışarı!"

"Gidiyorum işte!" Hokey çantama takılıp duvara çarptım. Ayağa fırlayarak kapıyı hızla açtım. Eşyalarımı koridora attım ve kendimi Jennie'nin dairesinden dışarı attım.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak alnımdaki nemli saçları sildim. Şapkamın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu bulmak için geri dönmeyeceğimden emindim.

Neredeyse asansöre varmıştım ki, bir kapı gıcırdadı ve Jennie'nin ürkek fısıltısıyla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Garrett?"

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Kapının arasından sızan o hafif menekşe-mavi parıltıyı gördüm. "Evet?"

Dudaklarını yaladı. Bakışlarını kaçırdı. Kapıyı çarpmadan önce sözlerini zar zor yakaladım. "Sarıldığın için teşekkürler."

Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Pekâlâ, galiba öldüm."

Düzenleme

Ny.ozlem

5

ALTIN DALGA

Jennie

HAYATIMLA NE YAPTIĞIMI düşünerek kaç gün boyunca zihnim dağınık bir şekilde geçtiğini artık sayamaz olmuştum.

İşte yine buradaydım, perşembe öğleden sonrasındı. Günün son dersindeydim ve hafta sonunun başlamasını dört gözle bekliyordum. SFU'daki son yılımdaydım. Dans ana dalıyla güzel sanatlar lisansımı bitirmek üzereydim, bu alanda öğretmenlik yapabilmek için gerekli niteliklere sahiptim. Yirmi dört yaşındaydım, hayatım boyunca peşinden koştuğum, her şeyimi adadığım hayal nihayet ulaşılabilir durumdaydı.

Ancak yine de bu hayat bana ait değilmiş gibi geliyordu. Sahnedeki o gelecek mi? Bunu isteyip istemediğimden emin değilim.

Tek emin olduğum şey pizzayı istediğimdi.

Belki de şu an izlemekte olduğum videoda hoplayıp duran sevimli *corgi* köpeği. Birçok sorunum, *Prences Bubblegum*'u bulmamla da çözülebilirdi.

“Bu kadar, millet. Herkese iyi hafta sonları.”

Öğretmenimin dersi kapatmasıyla birlikte YouTube'daki “*en komik köpekler*” derleme videosunu kapattım ve bilgisayarımı çantama yerleştirdim.

“Bayan Beckett.” Öğretmenim Leah kapıyı işaret ederek bana gülümsedi. “Seninle birlikte yürüyebilir miyim?”

“Tabii. Ne oldu?”

“Geçen hafta sonu Toronto'dan bir arkadaşım beni ziyarete geldi.”

“Biraz vahşileştin mi?” Göz kırptım.

Leah gözlerini devirdi. Kız benden sadece dört yaş büyüktü. Onu bir keresinde Carter'ın hokey maçlarından birinin sonunda bir barda görmüştüm. Zil zurna sarhoştı ve bir defans oyuncusuna sarılmıştı. Parlak gözleri benimkilerle buluştuğunda mahcup oldu ve tüm yüzü bordo-kahve arası bir renkte parlıyordu. Görünüşe göre, "*Hadi, Glen Coco,*" demek benim için doğru bir şey değildi. Yine de aynı fikirde değildim. Öğretmeninizin devasa bir hokey oyuncusunun üzerinden atlamak için çabalarken yüzüstü düşmesini izlemek çok komikti. Ertesi pazartesi sınıfa geldiğinde hâlâ güneş gözlüğü takıyordu ve ben hiç gereği yokken bir şey söylemek için ağzımı açtığımda eliyle ağzımı kapatmıştı.

O benim favori öğretmenimdi ve sizin de öyle olacağına emindim.

"Peki tamam. *Biraz vahşileştim.*" Bir elini ağzına götürüp yaklaştı. "Tek tabir: *oyun kurucu.*"

"Ona ne kadar esnek olduğunu gösterdin mi?"

"Bu son derece uygunsuz, Bayan Beckett." Dans stüdyosunun kapısına doğru uzanırken beni durdurdu. Gözlerini şakayla kocaman açtı. Ellerini uzattı. Aralarında bir karış mesafe vardı. Yanağının iç kısmını dürttü ve ağzını açtı. *Çok büyüktü.*

Sessiz bir çılgınlıkla karşılık verdim. Leah ve ben heyecanla yerimizde zıplarken birbirimizin kollarını kavradık. Bir çift profesör yavaşça bize meraklı bakışlar attı ve Leah hemen beni bırakıp boğazını temizleyerek stüdyoya doğru koşmaya başladı.

Burası tam da sevdiğim gibi sessizdi, göğsümde mutlu bir uğultu başlamıştı.

Bir banka çökmeden önce ayakkabılarımla kazağımı çıkardım. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordunuz, Profesör Yaramaz?"

"Yani, Monica geçen hafta aşağıdaydı..."

"Monica mı? Toronto'daki Ulusal Bale'den Monica, Monica? O Monica mı?"

"O Monica. Fakültelerine bir öğretmen daha istiyorlar."

"Vay canına. Bu inanılmaz." Bu beş yıllık programın ilk üç yılını Toronto kampüsünde geçirmiştım. Kendi hayal dünyamda yaşıyormuş gibi öğretmenleri takip etmiş, sersemlemiş ve her anı-

na âşık olmuştum. Hiç ayrılmak istememiştim ama program böyle işliyordu. Üç yıl orada, iki yıl burada. Ayrıca ailem de buradaydı. Toronto'yu seviyordum ama göğsümdeki ağrıdan nefret ediyordum. "Simon çok heyecanlanacak."

"Elbette ama Simon benim tavsiyem değildi."

Duraksadım. Leah'nın heyecanlı bakışlarıyla karşılaştım. "Hayır yapmadın."

"Yaptım."

"Gerçekten mi? Ben mi?" Ayağa fırladığımda çantamın içindekiler yere döküldü. "Neden?"

"Ne demek neden? Sen yıllardır gördüğüm en güzel dansçısın, Jennie."

Tembel hareketlerle yüzümü işaret ettim. "Beckett gamzeleri ve büyüleyici sırtışı. Karşı konulmazız."

Leah hafifçe omzuma vurdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Kusursuz dans ediyorsun, sanki bunu yapmak için doğmuşsun. Ayrıca çalışkan, kararlı, nazik ve her zaman başkalarının öğrenmesine yardımcı olmaya isteklisin. Senden harika bir öğretmen olur, Jennie ve profesyonel bir dansçı olarak önünde sonsuz fırsatlar var."

Profesyonel bir dansçı mı? Toronto'da mı? Leah beni düşündü diye kalbim heyecan ve gururla çarpıyordu ama midemi de bir korku kaplamıştı.

"Bilmiyorum..." Arkamı dönerek eşyalarımı yerden toplayıp çantama tıktırdım.

"Jennie." Leah çantamı elimden çekerek aldı. "Bilmiyorum da ne demek?"

İç çekerken bakışlarını karşıladım. Hayatımda ilk kez birine gerçeği söyledim. "İstediğimin bu olduğundan emin değilim. Ailem burada."

"Aileler bazen ayrı yaşar. Kardeşin yılın yarısında bile ülkede değil. Bunu alırsan sana karşı kullanmazlar."

Elbette hayallerimin peşinden gitmemi isterlerdi ancak hayallerimin, hayatım boyunca emin olduğum, beni ben olduğum için

seveceklerine güvendiğim tek insanlardan uzaklaşmak olduğundan emin değildim. Hayatımı şekillendiren bu inanılmaz yer, Vancouver benim bir parçamdı. Toronto'yu ne kadar seversem seveyim, ait olduğum yerin orası olduğundan emin değildim.

“Beni düşündüğün için gerçekten minnettarım, Leah,” dedim ona. “Ne zamana kadar karar vermem gerekiyor?”

“Fakülteyle görüşmek için ilkbaharda uçmanız gerekecek. Dönem sonuna kadar senin kararına ihtiyaçları olacak. Yaz dönemi için orada birini istiyorlar, Jennie. Mezuniyetten hemen sonra başlayacaksın.”

“Yani bunu düşünmek için zamanım var mı?”

“Elbette.” Yüzünde meraklı bir gülümsemeyle başını eğdi. “Bu konuda gerçekten emin değil misin?”

“Sanırım biraz endişeleniyorum. Her şey hakkında, biliyor musun? Mezuniyet, yaşlanmak, taşınmak... yeni bir hayat gibi geliyor.”

“Bazen yeni bir başlangıç tam da ihtiyacımız olan şeydir.” Leah omzumu sıktı. “Bunu ciddi bir şekilde düşüneceğine söz ver.”

Yapacağıma söz verdim ama şu anda zihnimin takılıp kalması güvenli bir şey değildi. Orada kaybolmak benim için kolay olabilirdi. Bu yüzden Leah beni stüdyoda bıraktığında, kulaklıklarımı takıp müziğin sesini emin olmadığım bir gelecek hakkındaki aralıksız düşünceleri bastırana kadar açtım.

Kimse bakmıyorken dans etmenin getirdiği belli bir özgürlük vardı. Ritim beni stüdyoya taşıyarak bedenim müzikle uyum içinde zahmetsizce hareket ederken, yapmaya hazır olmadığım seçimlerle ilgili tüm endişelerim eriyip gidiyordu. Gözlerim kapanıyor, omuzlarımdan ağır bir yük kalkıyor ve tempo beni ileri iterek kendi hızımda özgürlüğü kovalamama izin veriyordu.

Belime dolanan büyük eller irkilmeme neden oldu. Simon nazikçe kulaklığımı çıkarırken gözlerimiz buluştuğunda kalp atışlarım normale dönmeye başladı.

“Rahatla,” diye mırıldandı. “Sadece benim.”

“Herkesin evine gittiğini sanıyordum.” Elinden kurtulmaya çalıştım. “Boşluğu sana bırakacağım.”

Sırtımı göğsüyle aynı hizaya çekerken tutuşu sıkılaştı. “Dans et benimle.”

Ben daha reddedemedim Simon en sevdiğim şarkıyı açtı. “Hadi, Jennie. Hafta sonu gelmeden seninle bir kez daha dans edebileyim.”

“Şarkı seçiminde adil davranmıyorsun,” diye mırıldandım. Elleri kalçamı yönlendiriyordu. James Arthur’un kadife sesi, etrafımızdaki havayı sarıp sarmalıyordu. Kendisiyle sevgilisinin ne kadar hızlı âşık olduklarını söylüyordu şarkısında.

“Sana karşı nasıl adil davranacağımı bildiğimi sanma.” Saç örgümü omzumun üzerinden nazikçe yana attı. Parmakları tenime dokunurken tüylerim diken diken olmuştu.

Bakın, onun cazibesine bağışıklığım olabilirdi ama bu adamın -epik seviyedeki pislik olmasına rağmen- çekici olduğunu inkâr edemezdim. Simon uzun boylu ve ince yapılıydı. Dansla, yoğun antrenmanlarla, disiplinli beslenmeyle ve hiç ara vermeden geçen bir hayatla kusursuz bir şekilde şekillenmişti. Açık kahverengi saçları üstlere doğru daha uzun bırakılmıştı. Saçlarını her zaman mükemmel görünecek biçimde şekillendirirdi. Mavi gözleri yaramaz, çocuksu bir ifadeyle gülerdi. İnsana *şimdi neyin peşinde acaba* diye düşündürten cinsten.

Son dört yıldır dans partneri olmasaydık ve ben duygusal olarak biraz daha boşlukta olsaydım, büyük ihtimalle akıl almaz bir hata yapar ve onu yatağıma alırdım. Bazen yeterince heveslendiğimde bunu cidden düşünmedim desem yalan olurdu.

Sonra o aptallığı kafamdan attım. Lovehoney sepetime birkaç heyecan verici yeni oyuncak yükledim ve kendime, kendimi bir erkeğin becerebileceğinden daha iyi becerebileceğimi hatırlattım.

İnanın bana, *beceriyordum*.

“Sevgililer Günü şovu hakkında düşünüyordum,” diye söze başladı Simon.

“Sevgililer Günü mü? Kasımdayız, dostum.”

“Bence bu şarkıyı kullanmalıyız.”

“Bu şarkıdan nefret ediyorsun.”

“Doğru değil. Sen sevdiğin için ben de seviyorum.”

Ondan uzaklaştım. Parmaklarım kolundan aşağı, beni tuttuğu yere doğru indi. Dönerken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Daha sonra orada, beni tekrar kendine doğru çekti. Beni hiç zorlanmadan başının omuzlarının üzerine kaldırdı. Her zamanki gibi çok esnekti. Simon ve ben dans pistinde bir bütündük.

James Arthur’a sessizce eşlik ederken Simon da beni takip ediyordu. Bu şarkının çizdiği karşı konulmaz aşk resmine bayılıyordum. Sanki onların dünyasında yerçekimi yokmuş gibiydi. Tıpkı adı gibi sert ve hızlı düşmelerini istiyordu: *Falling Like The Stars*. Yine de bu düşüşe rağmen, ondan kaçınamadıkları veya yavaşlatamadıkları şekilde, güvendeydiler.

Bu tür bir sevginin var olduğunu biliyordum. Kendi gözlerimle görmüştüm.

Sadece bunun herkes için var olduğundan emin değildim.

Simon beni kendine doğru çekti. Dudakları kulağımın dibindeydi. Fısıldadığı sözler çok samimi geliyordu ancak bu durum nedenini bilmediğim bir şekilde beni huzursuz ediyordu.

Ardından beni döndürdü. Vücudumu geriye doğru iterken parmakları kalçalarımın etrafında kıvrıldı. Gözlerindeki vahşi bakış kulaklarımın uğuldamasına neden olmuştu ve ayaklarımın üzerinde tökezlediğim sırada beni soğuk duvara bastırdı.

“Simon, ne yapıyorsun?”

Çenemi kavrayarak yüzümü kendine doğru çekti. “Neye benziyor?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diye nazikçe dedim. Onu uzak tutmak için avuçlarımı göğsüne bastırdım. “Hadi vedalaşalım.”

“Çok fazla düşünüyorsun, Jennie. Senin sorunun bu. Sadece bu seferlik, bırakıp hisset.”

Kendimi iyi hissediyordum, tam da bu yüzden bunun doğru gelmediğini biliyordum ve dudakları aşağı inip benimkilere değdiğinde dizimi kaldırıp yanlışlıkla kasığına vurdum. *Hay aksi...*

Simon kasıklarını tutarak haykırdı. “Ne oluyor, Jennie?”

“Hayır dedim,” diye bağırarak onu ittirdim. Bir eli hâlâ belimi kavıyordu ve ben de onunla birlikte yuvarlandım. Yere düşerken bacaklarına takıldım. Bileğimden yayılan keskin sızı karşısında irkil-dim. Rekor sayıda küfür savururken ağrıyan bileğimi tutuyordum.

“Bu da neydi?” Simon sırtüstü yatmış hâlâ aletini tutuyordu. Ayağa kalkamayan bir kaplumbağa gibi yuvarlanıyordu. “Bir an özel bir şey yaşadığımızı sanıyordum!”

“Ben bunun iyi bir fikir olmadığını, vedalaşmamız gerektiğini söyledikten sonra mı böyle düşündün?” Öfkeli bir sıcaklık içimi sararken eşyalarımı kaptığım gibi ayağa fırladım. “Herkes seni becermek istemiyor, Simon! Biz arkadaşız. *Sadece* arkadaş. Bunu kabul et, yoksa işimiz biter.”

Bileğim artık taşımak istemediği ağırlığın altında büküldü ve ben stüdyoyu hışımla geçerken öfke dolu gözyaşlarım yanakla-rımdan aşağı süzüldü. Arkamdan çarpan kapının sesi boş koridor-da yankılandı.

Eğer bu pislik bileğimi mahvetmişse çılgılığı basacaktım.

“LANET... OLASI... *SİKTİR!*” Açık camdan eğilip Uber şoförüne gülümsemeden önce arabanın kapısını çarptım. “Çok teşekkür ederim, Matthew. İyi geceler.”

Gülümsemesi titrekti. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı. “İyi geceler, hanımefendi.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak önümdeki mini ko-nağa doğru döndüm. Yedi şömineli bu ev aslında o kadar da kü-çük değildi. Kimin bu kadar şömineye ihtiyacı vardı ki? Görünüşe göre gösterişli ağabeyimin tabii ki.

Ön kapı açıldı. Olivia ellerini karnına koymuştu. Yüzünde-ki gülümsemeyi dudaklarını ısırarak kapatmaya çalıştı. “Harika baldızımın sesini duyduğumu sandım. Bir meleğin sesi gibiydi, yemin ederim.” Ona doğru topallayarak yürürken ayağımı işaret etti. “Dans sakatlığı mı?”

“Simon Syphilis’in işi.”

Yüzünü buruşturdu. “Bir kovucuya ihtiyacın var.”

Sikeyim, bir de bana sor.

İçeri girdiğimizde ona sıkıca sarıldım. “Selam, Pip.”

Olivia kaşlarını çatı. Onu bıraktığımda kollarım göğsünde kavuşturdu. O kadar küçüktü ki. Özellikle hamileliğinden sonra Carter ve ben onu ne kadar sinirlendirirsek sinirlendirelim, kızgın görünmesi imkânsızdı. Her şeyden önce çok sevimli görünüyordu.

“Bu yeni lakabın hayranı olduğumdan emin değilim.”

“Ama bu mükemmel. Sen herkesin en sevdiği ufaklıksın.”

Mutfak adasında uzun boylu bir sarışın oturuyordu. Uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmıştı. Cara sırtarak aşağı atladı ve beni kollarının arasına aldı. “Daha önce ona karides dedim diye saçımı çekmeye çalıştı. Hamilelik hormonları yüzünden çok alıngan bir anne. Elimi alınaya koyarak onu uzak tuttuğumda sinir krizi geçirdi.”

“Yakında hormonların salgılanacak mı? Çünkü zaten senden korkuyorum. Kendimi zihinsel olarak hazırlamalıyım.”

Cara önce güldü, sonra kaşlarını çatı ve tırnağının ucunu kemirmeye başladı. Ofladığında kaşlarını çatması tam bir somurtmaya dönüştü. “Henüz değil. Emmett, bir kez daha on iki saatten fazla ara vermeden aletin üzerine oturursam düşeceğini söylüyor. Görünüşe göre, ‘Daha iyi öpeceğim’ doğru yanıt değil.”

“Daha çok erken,” diye hatırlattı Olivia nazikçe. “Biraz zaman ver.”

Cara mermer tezgâhın üzerine bir desen çizdi. “Biliyorum. Sanırım Carter’ın seni kazara hamile bırakması kafamı karıştırıyor ve bitmek bilmeyen sekse, lanet takvimlere rağmen bizim için henüz gerçekleşmedi. Denemeyi umursadığımdan değil. O adamla unutulana kadar sevişebilirim. Altından yapılma bir aleti var.”

“Zihnimde canlandırdığın için teşekkürler,” diye mırıldandım ve kendime bir bardak su doldurdum.

“Sen ne zaman bir altın alet alacaksın? Büyülüdürler, söz veriyorum. Ollie’ye sor,” dedi sırtarak.

“Hiçbir parçam, Ollie’nin kardeşimin bacaklarının arasındaki şeyle ilgili deneyimini bilmek istemiyor.”

“Katılıyorum.” Olivia beni kanepeye kadar takip etti. Daha sonra saçlarının ucuyla sanki dudaklarına bir şeyler sürüyormuş gibi hareketler yapmaya başladı. Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. “Ama bunun hakkında bir dakikalığına konuşabilirsek...” Bana köpek yavrusu gibi bakıyordu. Bense itiraz etmeye devam ediyordum. “Sadece Carter çok gen...”

“*Bebegim!*” Ön kapı çarparak açıldı. Sesler evin içine doldu ve üç saniye sonra Carter üç parçalı takım elbisesinin içinde göğsü kabarak odaya girdi. “Tahmin et ne aldım!” Küçük bir ayakkabı kutusunu yırtıp açarak yere attı. Hayatımda gördüğüm en küçük hokey patenlerini havaya kaldırdı. “*Bakin bunlar ne kadar şirin!*” Sırtışı kocamandı ve neredeyse titriyordu. “En şirin bebek için en şirin patenler!”

“Bebek Beckett’in bırak ayakta durmayı, o patenlerle kayabileceğinden bile emin değilim.”

“Ben de öyle dedim, Ol,” dedi Emmett içeri girerken. Cara’nın yanağına bir öpücük kondurup eliyle kalçasına bir şaplak attı. “Ona parasını boşa harcamamasını söyledim. Zengin olduğunu söyleyip yine de satın aldı.”

Adam, Carter’ın omzuna vurdu. “Onu rahat bırak. O gururlu bir baba adayı.” Bana gülümsedi. “Selam, Jennie. Yeni evin nasıl? Garrett’in komşun olması çok kötü, değil mi?”

Ben daha cevap veremedim, söz konusu adam bir salyangoz hızıyla koridordan aşağı inmeye başladı. *Dildo* fiyaskosundan sonra onu gördüğüm için tedirgin olsam da o benden daha beter görünüyordu. Kıpırmızı olmuş kulakları, odada oradan oraya seken kocaman gözleri her yere bakıyor ama bir türlü bana bakmıyordu.

Boğazını temizledi. Takım elbise ceketinin bileğini çekti. “Bebek patenlerinden mi bahsediyoruz?”

“Aslında biz Jennie’nin ihtiyacı olan altın aleti konuşuyorduk.”

Cara’nın sözleri üzerine minicik patenler Carter’ın elinden düştü. Tıpkı benim elimdeki su bardağı gibi. Yere düşmeden önce

yakalamayı başardım ancak bu üzerimin sıırsıklam olmasını engelleyemedi.

“Hayır, konuşmuyorduk!” diye haykırdım. O sırada Carter da benimle aynı anda bağırmıştı. “Jennie’nin sevişmeye ihtiyacı yok!”

Cara ve Emmett kıkırdadı. Adam ise Garrett’in sırtım sıvazlamakla meşguldü çünkü Garrett o sırada yere yığılmış, kendi tükürüğüyle boğuluyordu. Eğer tükürüğünü içine çekmezse kasıklarım tekmeleyecektim.

Ondan nefret ediyordum. Ondan çok nefret ediyordum. O ve onun orantısız, mutlu gülümsemesi ve aptal sarı saçları, her zaman güzeldi. Mükemmel derecede güzel.

Sonunda nasıl nefes alacağını hatırladığında, korkmuş gözlerle bana bakıyordu.

Keşke bakmasaydı. Neden mi? Hiç süper seksi bir hokey oyuncusunun önünde bir kutu dolusu lastik penisin ortaya saçıldığını görmüş müydünüz? Hiç onlardan biri yüzüne şaplağı geçirmiş miydi?

Hayır mı? Sadece ben mi? Güzel. Her neyse. İşte *bu* yüzden keşke bakmasaydı.

“Jennie’nin birlikte takılacağı birine ihtiyacı var,” diye devam etti Cara. “Genç ve bekârken biraz eğlenmeli, hayatım yaşamalı.”

“Eğlence yok!” Carter hâlâ bağırıyordu. “Jennie’nin eğlenmeye ihtiyacı yok!”

“Peki ya dans partnerin?”

Carter’in nefesi kesildi. “*Steve* olmaz.”

“Simon,” diye hatırlattı Olivia ona.

“Onu mahvedeceğim, Jennie. Ruhunu paramparça edeceğim. Hayalarını ezeceğim.” Carter avuçlarını yumruk şeklinde sıkıyordu. Daha doğrusu Simon’ın hayali hayalarını.

Carter aşırı korumacı saçmalıklarından birini bitirirken ben tırnaklarımı kontrol ediyormuş gibi duruyordum. “Bitirdin mi?”

Yanıma yaklaştı. “Pırıltılı Ayaklar bir daha asla dans edemeyecek.”

“Harika.” Ayağa kalkıp sıırıslıklam olmuş üstümü gösterdim. “Bir tişört ödünç alabilir miyim, Ollie? Maça iç gösteren bir tişört ve siyah bir sutyenle gidemem.”

“Hayır, gidemezsin,” dedi Carter agresifçe. Hâlâ benim bile yaşamadığım bu sıradan eğlenceye sinirlenmiş bir haldeydi.

Gözlerimi devirerek Olivia’yı odadan çıkarken takip ettim.

“Gözlerim yüzümde, Andersen,” diye mırıldandım Garrett’in yanından geçerken. Bakışlarının göğsüme yapıştığım fark etmiştim. Bakışlarını süslü ayakkabılarına indirmeden önce yanakları bir volkan gibi ısınınca içten içe gülümsedim. O kadar beceriksizdi ki onunla alay etmek çok kolaydı.

Olivia’nın tişörtlerinin yüzde doksanı, ondan birkaç santim uzun olduğum için *crop top* uzunluğundaydı. Bu yüzden *Vipers* tişörtünü giymeye karar verdim. Aşağıya indiğimde erkek kardeşimin bu durumu asla onaylamayan bakışlarını üzerimde buldum.

“Bir kazak ödünç almak ister misin?” diye sordu. “Benimkilerden birini giyebilirsin.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Üşümüş olabilirsin.”

“Arenanın içi sıcak.”

“Göbek deliğini görebiliyorum.”

“Gözlerinin çalıştığını görebiliyorum.”

“Lanet olası kız kardeşler,” diye homurdandı Carter. Garajın kapısını açarken üzerimde gezinen gözler ve ölü takım arkadaşları hakkında bir şeyler daha ekledi. Sanırım hayatı boyunca bu kadar aşırı korumacı olmaya mahkûmdu. Babamın yerini doldurmaya çalışmanın, asla incinmememi sağlamanın getirdiği bir şeydi bu.

Zaten endişelenecek çok bir şeyi yoktu. Kimsenin yeterince yanıma yaklaşmasma izin vermemiştim.

Carter bana bakıyordu, Garrett yaklaştığında bakışları yumuşadı. “Garrett, *Prenses Bubblegum*’ı aramana yardım ettiğini söyledi.” Yanağımı okşadı. “Aramaya devam edeceğiz.”

Garaja doğru adım attı ve Garrett’ı farlara tutulmuş bir geyik gibi orada bıraktı.

“Bu doğru mu?” Çenemi kaldırarak mırıldandım. “Garrett başka ne dedi?”

“Hiçbir şey,” diye söze girdi Garrett aceleyle. Ellerini korumaya ihtiyacı varmış gibi aramızda birleştirdi. “Hiçbir şey, Jennie, yemin ederim. Ona asla söylemezdim...”

“Ona neyi söylemezdin?”

Çenesi titremeye başladı. Parmaklarıyla saçlarını karıştırıyordu. “Hiçbir şey? Çünkü anlatacak bir şey yok. Bu yüzden ona hiçbir şey söylemezdim.”

Gülümsedim. Garrett bana bakıyordu. Ağzı açılıp kapandı. Sanki kelimeleri bulamıyormuş gibiydi. Sorun değildi çünkü dar kesim bordo takım elbisesinin içini nasıl doldurduğunu, ceketin geniş omuzlarını nasıl gerdiğini fark etmemiş gibi yapmaya çalışıyordum. Kalın, uzun bacakları bir çift konyak rengi deri ayakkabıya kadar uzanıyordu. Bakışlarım o dağınık saçlarda çok uzun süre kaldı. Bu durum *beni becerme* faktörünü gerçekten artırıyordu. Parmaklarımı saçlarının arasına gömmek ve güzel yüzüne oturup kendimle birlikte gezintiye çıkarmak istiyordum.

Gece mavisi kravatını işaret ettim. Gevşek ve sola doğru kaymış durumdaydı. “Kravatın berbat durumda.”

“Ne?” Gözleri daldı. “Ah. Evet. Tamam. Teşekkürler.” Kravatındaki düğümle oynamaya başladı. Kaşlarım bir şekilde onu çok daha kötü hale getirmeyi başarmasıyla havaya kalkmıştı. “İyi mi?”

Başımı iki yana salladım. İpek kravatı elime alıp onu kendime doğru çektim. Öne doğru yuvarlandı. İri elleriyle dengede durabilmek için belimi kavradı.

“Özür dilerim!” Kendini geri çekip ellerine baktı. “Çok özür dilerim.”

Kravatın düğümlerini çözüp çapraz hale getirerek birbirine bağladım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Bunu yapmayı nasıl öğrendin?”

Annemle babamın yatağına sokulup babamın kravatını bağlamasını, takım elbise ceketini giymesini, kollarını düzeltmesini

izlediğim anılar gözlerimin önünde akıp gidiyordu. “Babamı her sabah işe hazırlanırken izlerdim.”

Garrett’ın bir anlığına titreyen bakışları benimkilere kilitlendi. “*Prenses Bubblegum*’ı bulamadığımız için üzgünüm.”

“Bir de madalyon vardı.” Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı ve bakışlarımı aramızdaki boşluğa bıraktım.

“Ne?”

Parmak uçlarım köprücük kemiğimin üzerinde, altının durduğu yerde dalgalandı. “Bir madalyon. Babamla benim fotoğrafımızın olduğu bir kalp. *Prenses Bubblegum* takıyordu.” Anıyı savuşturmak ister gibi elimi havada savurdum. Garrett, tıpkı benim *dildo*’m gibi yüzüne bir tokat atamadan elimden kurtuldu. “Büyütülecek bir şey değil.” *Çok büyük bir meseleydi. “İyiyim.” İyi değildim.*

“Belki hâlâ annededir,” diye nazikçe söze girdi. Değildi, bakmıştım.

Düzelتيyorum: Evi birkaç kez altüst etmişim. Kesinlikle hıçkırarak ağlarken yapmamıştım. Annem göz kulak olacağına söz vermişti ama biliyordum ki, temelli gitmişti. Evle apartman arasında bir yerde kaybolmuştu. Benim için bu kadar özel olan bir şeyi bir daha asla göremeyeceğimin farkına varmak, midemin derinliklerinde dayanılmaz bir ağrıya yol açmıştı. Ellerimi acının üzerine koyma isteğimi bastırıyordum.

Bir boğaz temizleme sesi duyduk ve gözlerimiz Cara ile Olivia’nın beklediği yere kaydı. O anda kravat bağlamayı uzun zaman önce bitirdiğimi ve şu anda bir elimde Garrett’ın kravatı, yüzü benimkinden sadece birkaç santim ileride durduğumu fark ettim.

Kravatı bırakıp geri çekildim.

“Şey, sanırım ben...” Garrett, Carter’ın acele etmesi için bağırdığı garaja doğru ilerledi. “Maçta görüşürüz, çocuklar.” Şefkatli bakışları bir kez daha üzerimde gezindi. “Kolyen için üzgünüm.” Sıcak parmakları parmaklarımın üzerinde gezindi. O kadar nazik bir dokunuştı ki, gerçekliğinden emin olamamıştım. Sonra garaja doğru gitti.

Garrett gözden kaybolurken, “Bu ilginçti,” diye söze girdi Cara.

Olivia ağzına bir Oreo attı. “Çok ilginçti.”

Yüzümü saklayarak buzdolabına doğru yürüdüm. “İlginç olan neydi?”

“Ah... Bak, Liv. Jennie budalayayı oynuyor,” dedi Cara sırtarak.

“Tüm olasılıkları hayal et.”

“Tehlikeli olasılıklar.”

“Carter çok kızardı.

“Tepkisini videoya çekmeliyiz.”

Buzdolabını kapatıp koridora çıktım.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi Cara.

“Banyoya.”

Kendimi kilitlemeden hemen önce sesindeki gülüşü duydum.

“Eğer şu anda banyonun seni benden kurtaracağını düşünüyor-
san, tatlı, saf, Jennie, düşündüğümünden daha çok hayalperestsin.”

ALET GEZİNTİLERİ VE SARSINTILAR

Jennie

“GERÇEKTEN BU KONUDA konuşmayacak mıyız?”
Cara ağzına bir avuç daha *Skittles* ve *M&M* attı. Hayatımda hiç bu kadar iğrenmemiştim.

“Şunu yapmasan?”

“Ne?” Küfür eder gibi bir avuç dolusu daha attı. “Garrett’in seni altın bir alet gezintisine çıkarma ihtimalinden bahsetmiyor musun?”

Burnum kırıştı. “Gerçekten alet mi dedin?”

“Gerçekten sadece alet dedim. Bahse girerim Garrett çok ateşlidir. Aslında, garanti ederim. Oradaki *tüm* aletlere karşı dörtte birim var.” Takımın ısındığı, Adam’a disk fırlattığı, birbirleriyle paslaştığı ya da Carter’ın pembe sakız çiğnerken Olivia’ya sırttığı yeri işaret etti. “Em’in devasa olduğu ortada. O kadar büyük ki, sırf benden nefret etsin diye onu bilerek kızdırdığımda günlerce düzgün yürüyemiyorum.” Carter’ı işaret etti. “En iyi ihtimalle vasat.”

“*Lütfen.*” Olivia homurdandı.

“Adam bizim nazik devimiz ama gizlice bir kitle imha silahı taşıyor. Müstakbel karısını kesinlikle tekerlekli sandalyeye mahkûm edecek.”

“Cara!” Olivia patlamış mısır tanesini bir kap *nacho* peyniri sosuna batırıp ağzına atarak mutlu bir şekilde mırıldandı. Hamilelik aşermeleriymiş sanırım.

“Ve Garrett... Yani, ona bir bakın.” Cara elini onun olduğu yöne doğru salladı. Garret bu hareketi yakaladı. Uzaklara bakıyordu ancak sonra hızla geri döndü. Konuşmanın kendisi hakkında olduğunu fark ettiğinde yanaklarının alev aldığını buradan bile görebiliyordum. “Ne kadar tatlı. Onunla ilk tanıştığımda çok utangaçtı.”

“Hâlâ utangaç,” diye belirttim. Bu sinir bozucuydu. Sözlerini asla sakınmayan bir erkek kardeşle büyümüştüm. Şimdi ben de düşüncelerimin çoğunu yüksek sesle söylüyordum. Otokontrolüm kaybolmuştu. Birinin aklından neler geçtiğini tahmin etmek zorunda kalmak yorucuydu.

“Senin yanında daha utangaç davranıyor çünkü senin seksi olduğunu düşünüyor. En güvenli yol seninle mümkün olduğunca az iletişim kurmak, böylece Carter’ın dikkatini çekmezsin. Bahse girerim o adam çarşafkların arasında gerçek bir çılgındır.” Avuç içinde bir başka iğrenç kombinasyon daha vardı. Üstüne bir de memnuniyetini belirten bir kaş hareketi eklemişti. “Sen de öğrenmelisin.”

“Kesinlikle olmaz.” Ayakkabılarımı önümdeki camın üzerine koyduğumda bileğime yayılan ağrıyla inledim. Kesinlikle burkulmuştu ve şimdi Simon’ı bir daha gördüğümde hayalarına tekme atmak için diğer ayağımı kullanmam gerekecekti.

Garrett hakkında, “Benim tipim değil,” diye devam ettim. Carter’ın arkadaşlarından ya da takım arkadaşlarından biriyle çıkma asla izin vermeyeceğini bir kenara bırakın, bir gün normal bir erkeği bile eve getirmek için yeterince zorlanacaktım. Tabii eğer biriyle tanışırsam.

Doğruyu söylemek gerekirse, o kadar da umurumda değildi. Neredeyse tüm yetişkin hayatım boyunca bekâr kalmıştım ve pilli oyuncaklar olağanüstü bir alternatif olmuştu. Onları bir erkekle değiştirmek neredeyse gereksiz bir seçim gibi görünüyordu.

“Bak ne diyeceğim. Garrett’in gerçekten de altın bir aleti olduğunu garanti ederseniz, onu gezintiye çıkarmayı düşünebilirim.”

Cara’nın gülümsemesi genişledi. “Gerçekten mi?”

“Hayır.” *Belki.*

Olivia uzun bir iç çekti ve karnını ovuşturdu. “İyi bir alet gezintisi isterdim.” İnlemem başladığı anda elini koluma koydu. “Beni yanlış anlama. Bu iyi bir şey. Harika. Her zaman öyledir.”

“Harika. Kesinlikle merak ediyordum.”

“Ama son zamanlarda bana çok *nazik* davranıyor.”

Cara bir yumruğunu göğsüne vurarak öne doğru eğildi. Ağzındaki atıştırmalığı boğazına kaçmıştı. “Lütfen, bana onun dikkatli olmazsa bebeğini gözünden dürteceğini düşünen bir baba olduğunu söyle.”

“Her seks yapacağımız zaman bebeği uyarmaya başladı.” Olivia bir elini bitkin ifadesinin üzerinde gezdirdi. “*Tamam, küçük dostum. Baban geliyor. Arkaya doğru ilerlediğinden emin ol.*” Geniş kahverengi gözleri inançsızlıkla doluydu. “Beni asıl etkileyen endişeli kıkırdamaları ve ne zaman hareket etsem durup iyi olup olmadığını sorması. Ben sadece... Beni becermesini istiyorum, anlıyor musun? Beni *gerçekten* becermesini.” Koltuğunda kaydı. “Bu bebek beni deli gibi azdırıyor.”

Cara yanağını dürttü. “Kusacakmış gibi davranmayı bırak.”

“Olabilir.”

Olivia sinsili bir gülümsemeyle baktı. “Carter, Garrett’in eşyalarını aramana yardım ettiğini söyledi. Çok nazik bir davranış.”

“Evet, sanırım bundan gerçekten pişman.”

“Neden pişman olsun ki?”

“Çünkü Indiana Bones tarafından suratına bir tokat yedi,” diye mırıldandım iki parça meyan kökü arasında.

“Indiana B kim...” Cara’nın sorusu havada asılı kalarak son buldu. Ardından öyle bir uludu ki, çocuklar buzdan başlarını kaldırıp bize baktı. “Tanrı aşkına, bana Garrett’in suratına Indiana Bones adında bir *dildo*’yla vurduğunu söyle, *lütfen* Jennie.”

“Onun yüzüne tokat atmadım. İçinde bulunduğu kutu için kavgaya ettik ve kutu patladı. Indiana Bones havada süzüldü ve bir tür... bilirsin işte.” Elimin tersini yanağıma vurmadan önce havada savurdum. “Bu onun kendi hatası. Bakmaması gerekirdi.”

“Onu o kutuya bakmaya iten neydi?” diye sordu Olivia kahkahalar arasında.

Omuz silktim. “*Oyuncak* olarak etiketlenmesi olabilir.”

“Ah.” Sırıttı. “Ve doldurulmuş peluş bir hayvan arıyordu. Bu yüzden mantıklı bir karar verdi.”

“Ah, bak! Marş zamanı.” Sıçradım. “Konuşma bitmiştir.”

Dildolar, aletler ve sevişmeler konusu, oyun başladığı an arka plana atıldı. En büyük rakibimizle oynuyorduk. Bunun gibi oyunlarda tüm dikkatimi vermem gerekiyordu, böylece hakem ufak bir şeyi kaçırdığında ona küfürler yağdırabiliyordum.

“Hadi ama, hakem!” Washington’ın orta saha oyuncusu sopasını Garrett’in bacaklarının arasından geçirip onu öne doğru uçururken ayağa fırladım.

“Karin şu an bizi becerdiğini biliyor mu?” Hakem bariz penaltıyı görmezden gelmeye devam ederken Cara çığlık attı.

Garrett ayağa kalkıp başını iki yana sallarken ben de cama vurdum. “Hey, hakem! Sesli mesajlarını kontrol etmek isteyebilirsin! Görünüşe göre birkaç aramayı kaçırmışsın!”

Oyun ancak ikinci periyodun sonunu işaret eden zil çaldığında durdu ve Carter şu ana kadar gerçek bir beceri gösteremeyen trip meraklısı salakla yakınlaştı. Her ne dediyse, orta saha oyuncusu onu ittirdi. Carter boktan bir sırtısla süzülerek oradan uzaklaştı.

Sorun şu ki, Cara ve benim çenemiz düşüktü. Hâlâ kızgındık. Sayısız düdük ve penaltı kaçmıştı. Bir sayı gerideydik ama olmamalıydık.

“Hey, hakem!” Cara bağırdı. “Hamilelik testi ister misin? Çünkü reglini iki kez kaçırdın!”

“Dizlerinin üstünden kalk!” Patenle geçerken bağırdım. “Lanet oyunu mahvediyorsun!”

Olivia kısmen kahkahalarını gizlemek için, kısmen de utandığı için yüzünü ellerinin arasına gömüyordu. Yüzü ne zaman televizyona çıksa, lise öğrencileri onunla eğleniyordu. Televizyona çıkması asla onun suçu değildi.

Maçın son beş dakikasına geldiğimizde durum hâlâ düzelme-

mişti. Washington pis oynamış, hakem sağdan soldan her kararı kaçırmış ve Cara da ona çift ortaparmak gösterip parmaklarını kıcına sokmasını söylemişti. Olumlu bir not olarak, Emmett skoru eşitlemeyi başarmıştı.

Bir savunma oyuncusu diski buza doğru fırlatınca Garrett şimşek gibi fırladı. Emmett ve Carter da onun yanından koşarak önünü açtı.

Herkes çılgılık atıyor, ona tezahürat yapıyordu. Az önceki dangalak oyuncu yedek kulübesinden atlayıp buzda biriyle yer değiştirdi. Carter ona doğru koşarak Garrett'a bir uyarıda bulundu. Sopası geriye doğru hareket etti ve diski kalecinin kafasının yanından ağırlara gönderdi.

Zil sesi, Rogers Arena'daki her taraftarın soluğunu kesen toplu bir irkilmeye kaybolmuştu çünkü merkez oyuncunun bedeni Garrett'inkine çarpıp onu başıyla panoya fırlatmıştı.

Garrett gevşemişti. İki yüz kiloyu aşan cansız bir ağırlık gibi buzun üzerine yığılmıştı.

Salonun içindeki sessizlik sarsıcıydı. Oyuncular sağ kanat oyuncumuzun etrafında dolanıyor, sağlık görevlileri ona müdahale ediyordu.

"Ayağa kalkmıyor," diye fısıldadı Cara. "Neden ayağa kalkmıyor? Biri ona yardım etsin!"

"Hadi, Garrett," diye mırıldandım. Küçük tırnağımın ucu dişlerimin arasındaydı. "*Ayağa kalk.*"

Ancak yapmıyordu. Tek bir kasını bile oynatmıyordu. Buzun üzerine yayılmıştı, korku içime adrenalin şeklinde yayılıyordu.

"Atın şu pisliği dışarı!" Garrett'ın hareketsiz bedeni sedyeye taşınırken camı sallayarak sessizliğe doğru bağırdım. Söz konusu santrfor, birini hastanelik etme konusunda fazlasıyla rahat bir tavırla bakışlarımla buluştu. "Kanada'da gerçek hokey oynuyoruz, seni sikik herif!"

Gülümsüyordu. Eldivenli parmaklarını bana doğru oynattı. Tam o anda Carter sopasını yere fırlattı, eldivenlerini çıkardı, kasını buza çarptı ve atıldı.

Yedek kulübeleri boşalmıştı. Oyuncular buza doğru koşuyordu. Ekipmanlar ve yumruklar her yere dağılmıştı. Herkes çılgılık atıyordu. O sırada Olivia, Cara'yla beni zapt etmeye çalışarak bizim de kavgaya katılmamızı engelliyordu.

Hiç değilse yüzünün televizyona çıkacağı konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

ÖN KAPI AÇILDIĞINDA saat neredeyse gece yarısıydı. Olivia *Oreo*'suna fıstık ezmesi sürmeyi çabucak bitirdi ve ağzına atıp koltuktan fırladı.

Carter, Emmett ve Adam teker teker oturma odasına geldi. Hepsi de şok edici bir şekilde kulaktan kulağa sırtıyordu.

Carter'm şişmiş dudağının ortasında kötü bir yarık vardı ve Emmett'in gözünde morluk oluşmaya başlamıştı. Adam'm bile elmacikkemiği şişmiş, kırmızıydı. En çok o mutlu görünüyordu.

“Ben asla kavga etmem! Babam diğer kaleciyi panoya yapıştırdığım için benimle gurur duyuyor!” Avucunu şişmiş göğsünde gezdirdi. “Tüm arkadaşlarına göstermek için kaydettiğini söylüyor.”

Olivia ona bir torba buz uzattı. “Bunu alışkanlık haline getirmeyin, Bay Lockwood. Yüzünüz çok güzel.”

Garrett, mahcup bir gülümsemeyle ortaya çıktı. Gözlerinin çevresinde hafif gölgeler vardı. Yorgundu ama hâlâ gözleri parlıyordu.

Cara onu kucakladı. “Nasıl hissediyorsun, Gare-Ayıcık?”

Ellerini ceplerine soktu. Omuzları inip kalktı. “İyiyim. Sadece yorgunum ve biraz başım ağrıyor. Hafif bir beyin sarsıntısı. En azından önümüzdeki hafta yokum.”

Cara onun yüzünü kavradı. Sağa sola çevirdi. “Neden gözlerin siyah?” Ellerini ağzına götürdü. “Sedyeyle çıkarıldıktan sonra biri sana yumruk mu attı? Bunu kim yapar ki?” Çantasını omzuna attı ve sinsice uzaklaşmaya başladı. “Em, gidelim. Onların cılız hayalarını koparıp bir ödül gibi dikiz aynama asacağım.”

“Kendinize gelin, Bayan Brodie.” Emmett onun dirseğini tutarak tepinmesini durdurdu. “Başının arkasını çarptığında böyle olabilir. Gare de çok sert çarptı.”

“Ah. Doğru. Tamam o zaman.” Koltuğa çöktü. Bir bacağı diğerinin üzerine atıp kollarını kavuşturdu. “Hâlâ onları hadım etmek istiyorum.”

Emmett saçlarını okşadı. “Yapacağını biliyorum, kaplan.”

Carter bana baktı. “Garrett’a onu eve bırakacağını söyledim.”

“Ne? Benim arabam yo...”

“Onun arabasıyla. Daha önce buraya arabayla gelmişti.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım -bu adamla yalnız kalamazdım- ama Carter sert bir bakışla beni susturdu.

“Şu an araba kullanamıyor ve siz aynı binada yaşıyorsunuz.”

Doğruydu. Evet. Garrett’ın çok da iyi olmayan tepkim karşısında kaşlarını hafifçe çatması içimi titretmişti. “Ne zaman gitmek istiyorsun?”

Boynunun arkasını avuçladı. “Şimdi? Senin için de uygunsa yani.”

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve Cara’yla göz göze geldim. *O aleti bana getir*, der gibiydi. Olivia’ya sarılırken ona kurnazca bir hareket yaptım. Sonra da Garrett’a doğru yürüdüm.

Aynı anda birbirimize, “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sorduk.

Burnum kırıştı. “Neden yardıma ihtiyacım olsun ki?”

Ayağımı işaret etti. “Bütün gece topallayıp durdun.”

Kollarımı kavuşturdum. “Beyin sarsıntısı geçiriyorsun.”

“Ben iyiyim,” diye beni avutmaya çalıştı.

“Ben de öyleyim.”

Tam ağzının kenarında, çok küçük bir gülümseme belirtisi gördüm. Yirmi dakikalık yolculuk boyunca mümkün olduğunca nazik davranmaya karar verdim.

Ta ki arabasını görene kadar.

“Bu da ne böyle?”

“Bir *Audi RS Five Sportback*.” Gülümseyerek göğsünü ovuş-

turdu, sanki bu araba onun gururu ve neşesiymiş gibi. “Tam donanımlı.”

“Bu altmış bin dolarlık bir araba.” Çığlık atmak üzereydim.

“Doksan dört,” diye mırıldandı.

“Garrett!” Kesinlikle çığlık atmıştım. “Bunu süremem!”

Benim için kapıyı açtı. “İyi olacaksın.”

“İyi,” diye taklit ettim boğuk bir kahkaha atarak. “İyi, diyor. Hah.” Elini belime bastırarak beni ileri doğru yönlendirdi.

“Arabaya bin, Jennie.”

Yaptım ama inleyerek. Düğmelerle oynayıp pozisyonu ayarlar-ken koltuğum sarsıntılı hareketlerle ileri geri sallandı. “Ne yaptığımı bilmiyorum. Bu neden çalışmıyor?” Kollarımı havaya kaldırdım. “Gördün mü? Senin araban bile benim sürmemi istemiyor.”

Garrett kıkırdadı. Koltuğu düzeltmek için eğildi ve aptalca kalın kirpiklerinin altından bana bakı. “İyi mi?” diye sordu sessizce.

Direksiyonu kavrayıp bakışlarımı kaçırdım. “Hı hı.”

“Pekâlâ.” Yanıma tırmandı. “Hadi gidelim.”

Gaza bastım. Ben cıyaklarken araba ileri fırladı ve ancak uzun araba yolunun sonunda frene basabildim. Garrett kendini gösterge panelinde yakaladı. Şapkası kafasından uçtu.

“Lanet olsun.” Geniş gözleri benimkilerle buluştu, bakışlarındaki korku çok, çok gerçekti. “Bu da neydi böyle?”

“Bir süredir araba kullanmadım! Karda tedirgin oluyorum!”

“Daha yola bile çıkmadık!”

“Biliyorum!”

Uzun bir süre beni inceledikten sonra dişleriyle altdudağını ısırp gülmesini durdurdu. “Sadece yavaş ve sakın ol. İyi olacağız.” Koltuğunda rahatlayarak gözlerini kapatıp iç çekti. “Ve arabamı çarpma. Yoksa cezasımı uygun gördüğüm şekilde ödersin.”

Çenem kilitlendi.

Göz kapaklarından birini aralayıp, “Şaka yapıyorum,” dedi uyku- kulu bir gülümsemeyle.

Eve dönüş yolculuğu sessiz ve huzurluydu. Beş dakika sonra Garrett’ın uykuya daldığını düşünmüştüm. Bacaklarıyla uzun

kollarını iki yana açmıştı. Başını arkaya atmış, tek bir ses bile çıkarmıyordu. *Kötü bir fikirdi. Gözetim altında olmam gerekmiyor muydu?*

En sevdiğim şarkı çalmaya başlamıştı. Birkaç saat önce Simon bu şarkıyı benim için sonsuza dek mahvetmeye çalıştığı sırada bileğimi mahvetmiş olmasına rağmen, sessizce mırıldanıyordum. Sözleri fısıldayarak tekrar ettim. Şerit değiştirip kapalı otoparka yaklaşmadan önce omzumun üzerinden baktım. Garrett'in gözlerini üzerimde yakaladığımda çenem kenetlendi ve anında kıpkırmızı oldum. "Özür dilerim."

Hiçbir şey söylemeden sadece üzerime doğru uzanıyor, aradaki boşluğu dolduruyordu. Tenim kızarmıştı, kalp atışım bacaklarımın arasına düşmüştü çünkü o inanılmaz derecede çekiciydi ve güzel kokuyordu. Sadece kafamın üzerindeki vizörün düğmesine bastı, garaj kapısının açılmasını sağladı.

"Şurada," diye mırıldandı işaret ederek. "Doksan yedi."

Arabayı park ettiğim yere çekip motoru durdurdum. Garrett ekipmanlarını bagajdan çıkardı. Kapımı açıp bana elini uzatana kadar öylece oturup kaldığımı fark etmemiştim.

Elimi ellerine bıraktım. Elleri büyük ve sıcaktı, benimkileri sadece bir anlığına yutmuş gibiydi.

Arkamdan geliyordu. Asansörün bulunduğu yürüme yolundaki tek basamağı tırmanırken acı içinde inledim. Eli belimin alt kısmına dokunmuştu. Beni içeri doğru yönlendirdiği ve karşıma geçip beni incelediği sırada içimde sıcak bir şey çözüldü.

"Bileğine ne oldu?"

"Ah, ben..." Ayağımı uzattım. Yavaş bir daire çizerek hareket ettirdim ve bir yalan ararken hassasiyete karşı dişlerimi sıktım. "Bugün okulda çantama takıldım."

Alçak sesle mırıldandı. Bunun saçmalık olduğunu düşündüğünün açık bir göstergesiydi ama zorlamadı.

Asansör benim katımda durdu ve Garrett'a küçük bir el salladım.

Beni takip ediyordu.

“Nereye gidiyorsun?” Koridorun karşısındaki kapıya baktım. Sinirden ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Beyin sarsıntısı geçiriyordu, Tanrı aşkına. Fakat durun: “Belki giyinir ve hemşirecilik oynar.”

Ses tonumdaki iğneleme karşısında kaşları kalktı. “Sadece seni kapına kadar geçiriyorum, gün ışığı.”

“Aah.”

“Evet. Aah.” Sessizlik uzadı. “Beni eve bıraktığın için teşekkürler.”

“Evet. Tabii ki. Bir şeye ihtiyacın olursa, yardım falan... nerede olduğumu biliyorsun.”

“Teşekkürler, Jennie. Sadece biraz yüzüp sonra yatağa gideceğim. İyiyim, merak etme.”

“Yüzmek mi? Doktor sana ağırdan almanı söylemedi mi? Egzersiz yapmak yok.”

“Bu bir egzersiz değil.”

“Yüzme, kalp atışını hızlandıran fiziksel bir aktivitedir. Bu bir egzersizdir, seni salak.”

Dudakları titredi. “Az önce bana salak mı dedin?”

“Evet, bu senin en parlak fikirlerinden biri değil.” Kalçam tavrırlı bir şekilde hareket etti. Her zaman bir sürü tavrım olmuştu. “Ya sen sudayken bir şey olursa?”

İç geçirdi. Başını kaşımak için bir elini şapkasının altına soktu. “Bak, Jennie, kendimi iyi hissediyorum. Bu her şeyden çok bir önlem. Güçlü bir yüzme yapmayacağım. Ben sadece biraz rahatlamak, kaslarımı gevşetmek istiyorum.” Kollarımı kavuşturup dudaklarımı büzdüğümde sırtıyordu. “Madem bu kadar endişelisin, neden benimle gelmiyorsun?”

“Bu hoşuna giderdi, değil mi?” Pat diye söylemiştim.

Cevabım duyamadım. Ağzını ovuşturduğu elinin arkasından mırıldandı ama *yarı çıplak, sert ve beni öldürecek* kelimeleri kesinlikle söylediklerinin arasındaydı.

“Bir de Şu açıdan bak. Carter benden bebek bakıcın olmamı istedi, Şimdi sen benim bakıcım olabilirsin. Konuşmak zorunda değiliz. Hadi, Jennie. Uzun sürmez.”

Öfkeyle kapımın kilidini açtım, sonra ona döndüm. “Dur bir saniye. Havuzumuz mu var?”

“Spor salonun karşısında.”

“Spor salonumuz mu var?”

“En üst iki kat için,” diye utanarak itiraf etti. Sonra sırtıttı. “Sana Őifremi verebilirim, böylece onları istediğin zaman kullanabilirsin.”

“Bana o Őifreyi vermen gerektiği kesin.” Kapıyı kalamla destekleyerek açtım. “Üstümü değiştirmem gerekiyor. Burada beklemek ister misin?”

Teklifini kabul etmemin basitliği karşısında yüzünün aydınlanması, onun da benim gibi bir arkadaŐa ihtiyaç duyup duymadığını merak etmeme neden olmuştu. “Geliyor musun?” diye sordu.

Dürüst olmak gerekirse, onu çıplak ve sırlıklam görmek istiyordum. Gelecekte kullanmak üzere *Flickapedia*’nda dosyalayabileceğim zihinsel bir film gibi düşünebilirdiniz.

Bu geceki gibi.

Evet, bunu yüzde yüz Garrett Andersen’in görüntüsüne ekleyecektim. *Beni dava edin.*

“Tabii ki, Garrett. Boğulmanı istemem.”

7

ANLADIK, ATEŞLİSİN

Jennie

KAFAMDA YANIP SÖNEN kocaman bir neon tabela vardı: *KÖTÜ FİKİR!*

İdeal olan ona kulak vermektir ama ben o kadar meşguldüm ki, yatak odasından çıktığımda Garrett'ın tepkisiyle karşılaştım.

“Ne giyiyorsun öyle?”

“Ne, bu mu?” Parmaklarımın arasındaki kabarık, mikro polar bornozu çevirdim. “Bornozum ve terliklerim.”

Nasıl bir tepki beklediğimden emin değildim ama katıla katıla gülerek dizini tokatlayacağını düşünememiştim.

“Anneme benziyorsun,” diye mırıldandı. Kıyafetimi, balerin köpekleriyle kaplı bornozumu, sarkık kulaklı köpek terliklerimi işaret ederken ağzını açtı. Konuşmak yerine başını iki yana salladı. Yine yüksek sesle, iğrenç ve rahatsız edici bir şekilde gülüyordu. “Lanet olsun.”

“Evet, o zaman annen cehennem kadar seksi olmalı.” *Dildo* fiyaskosundan sonra burada bıraktığı şapkayı kafasına fırlatarak yanından geçip gittim. “İşte şapkan, Gare-Ayıcık.”

Biraz daha kıkırdadı ve ben asansöre doğru yürürken peşimden geldi.

Benim dairem inanılmaz olsa da Garrett'ınki yanında hiçbir şeydi. Onun çatı katı açık ve genişti. Eski endüstriyel tarzla modern çizgilerin nefes kesici bir karışımıydı. Yüksek tavanlar, tuğla duvarlar ve arduaz mermer tezgâhlar vardı. Doğuya bakan duvar tamamen camdan yapılmıştı, bu yüzden muhtemelen harika doğal ışık alıyor ve muhteşem bir gün doğumu izliyordu.

“Hazır mısın?”

Ona doğru döndüm ve gördüğüm şey karşısında bir süre hareketsiz kaldım.

“Aman Tanrım,” diye kıkırdadım. “Sen ne giyiyorsun böyle?”

Sırtışı elektrik gibiydi. Neşe ve kibirle karışıktı. Normalde ondan aldığım utangaç yarım gülümsemeye tam bir tezat oluştuyordu. “Bornozum ve terliklerim,” diye kalçasını kaldırarak alaylı şekilde karşılık verdi.

“Bornozum aslında vücudumu örtüyor. Sen... o...” Çok yüksek ipek bornozunu, kaslı kalçalarını çok fazla -ama nedense yeterince değil- açıkta bırakmasını işaret ettim. “Ben değil ama sen gülünç görünüyorsun.”

“Çok ateşli görünüyorum.” Beni koridora yönlendirdi. “Carter bunları bize düğünleri için espri olsun diye aldı. Bir fotoğraf çekimi yaptık.”

“O fotoğrafları görmem gerekiyor.” Dirseğini çekiştirdim. “*Lütfen.*”

“Hayatta olmaz, gün ışığı. Kimsenin onları görmesine asla izin vermeyeceğim.”

Beni bir kat yukarıya çıkarırken, “Ama ben seni zaten bunun içinde gördüm,” diye lakabı umursamadan itiraz ettim. Havada klor kokusu vardı. Sonsuz pencerelerden görünen karanlık Vancouver silüetinde şehir ışıkları yanarken, zemin güzel bir havuza açılıyordu.

“Ve şansın varsa, bunun içinde nasıl göründüğümü unutacaksın.”

“Hayır. Olmuyor. Hafızama kazındı. Sonsuza kadar orada kalacak.” Garrett’in bana aptalca, orantısız bir gülümsemeye bakarken soyunduğu başka bir görüntüyle birlikte.

Hayatımda gördüğüm en kusursuz vücudu ortaya çıkardığı sırada nefesimi tuttum.

Kusursuzdu. Muhteşem kolları ve oyulmuş kaslarıyla incecik daralan bir beli vardı. Mayosu Cara’nın ne yazık ki çok haklı olduğu gerçeğini gizlemeye yetmiyordu. Bu adamın taşıdığı silah kü-

çük bir ülkeyi yok edecek kadar büyüktü. Uzun zamandır birisiyle yakınlık kurmamıştım ve içimde, çok küçük bir parça, o küçük ülke olmaya hiç de fena bakmazdı.

Bornozumla terliklerimi çıkarıp Garrett'in eşyalarının yanına, bankın üzerine koydum. Ona döndüğümde gözlerinin bana kilitlendiğini fark ettim.

Boğazı titriyor, bakışları aşağı doğru inerken yüzü ısınıyor, yavaşça geri geliyordu. Bir anlık zayıflıkla, üzerimi tekrar örtmek için çaresizce bornoza uzandım.

"Daha önce söylediklerimi geri alıyorum," diye fısıldadı hareketlerimi durdurarak. "*Kesinlikle* anneme benzemiyorsun." Gözleri açıldı. Başı iki yana sallanıyordu. Sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibiydi. Bir eliyle beni işaret etti. Diğer eli saçmdaydı. "Yani, göbek deliğinde *piercing* var." Dudaklarını birbirine değiyordu. "Hayır, hayır, ben öyle demedim... Ben..." İki eliyle yüzünü kapatıp kendini ağır çekimde aşağı doğru sürükledi. "Aaah..."

Bu çok ilginçti. Ayrıca, artık kendimi güvensiz hissetmiyordum. Teşekkürler, Bay Andersen.

Çoğu insan için ben Carter Beckett'in küçük kız kardeşiydim. Garrett'in yüzündeki ifadeyi, mücadeleyi görüyordum. Ben kendimdim ama ona kardeşim *yüzünden* doğam gereği dokunulmaz olduğumu hatırlatıyordum. Mücadele ettiği fiziksel bir çekim vardı.

Yine de jakuziye girdiğimde Garrett'in bakışları havuzla benim aramda gidip geldi. Sanki bana ne kadar yakın olması gerektiğine karar veremiyormuş gibiydi. Başımı yaslayıp gözlerimi kapattım. Böylece şu anda hissettiği baskı olmadan karar verebilecekti. Bir dakika sonra suyun hafifçe çarpma sesini duydum.

Göz kapaklarımdan birini aralayarak Garrett'in havuzda bir aşağı bir yukarı yüzmesini izledim. Homurdanma isteğime direniyordum. *Antrenman değilmiş, kıcımın kenarı.*

Ölecek olmadığını bilmenin rahatlığıyla masaj jetlerini en yüksek ayara getirdim. Ayak bileğimdeki ağrının nasıl azaldığını keyifle izlerken mutlu bir iç çekişle rahatlardım.

Soğuk, nemli bir el omzuma dokundu, beni uyandırdı ve gözlerim Garrett'ın turkuaz gözleriyle karşılaştı.

“Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Uyuyakalmışsın. Birkaç kez adını söyledim.”

Beynim bir yanıt uydurmam için yalvarıyordu. Bunun yerine dudaklarının şeklini, alttakinin biraz daha kabarık oluşunu, üstte duran mükemmel yayı, onları çevreleyen ve çene çizgisini olması gerekenden yüz kat daha sert hale getiren bir tutamı inceliyordum.

Tepemde, kaslarının tüm görkemiyle iliklerine kadar sıırıslık-
lam dikiliyordu. Altın saçlarının uçlarında bal damlaları gibi su damlaları birikmişti. Aslında, özellikle büyük bir damlanın üstdu-
dağına çarpmasını ve Garrett'ın dilinin onu yakalamak için na-
sıl dışarı fırladığım izliyordum. Sonra yavaşça göğsünden aşağı yuvarlananı buldum. Bir nehir kaslarının arasından yol çiziyordu. Bu kötü çocuk, mayo şortunun bel bandında kaybolana kadar yuvarlanmaya devam etti.

Hanımlar ve beyler, tam anlamıyla mükemmel bir “flick pick” malzemesi yakaladım.

Garrett'ın bakışları göğsüme düştü, sonra tekrar yüzüme yöneldi. “İyi misin?”

“İyiyim,” diye fısıldadım.

Gözleri tekrar aşağı indi, sonra tekrar yukarı çıktı. Bir kez daha aşağı. Yukarı. *Tanrım, yine mi aşağı? Cidden mi?* Orada memelerim olduğunu biliyordum ama adam yeterince mükemmel meme görmemiş miydi? Bunların nesi bu kadar ilginçti?

Kendime baktığımda içten içe inledim. Meme uçlarım taş gibi sertleşmişti. Şu anda tahrik olduğumu gizlemek için hiçbir şey yapmayan mayonun içinden onu selamlıyorlardı. Aptal meme uçları. *Geri çekilin, askerler.*

Gözlerimi devirip ona su fışkırttım. “Anladık, Garrett. Seksin. Orada yarı çıplak ve sıırıslık-
lam durup ateşini yüzümüze vurmak zorunda değilsin.”

Alnı kırışmadan önce gururla gülümsedi. “Biz mi?”

“Evet, *biz*.” Meme uçlarımı gösterdim. “Fark etmemiş gibi davranma. Gözlerin yüzümde iki saniyeden fazla kalmaz.”

“Şey, ben... Yani, onlar... sert,” diye bitirdi. Sonunda, hafifçe içini çekip zar zor duyulan bir, “*Siktir*,” dedi.

Bu adam flört etme konusunda berbat ve korkunç derecede beceriksizin en kötü kombinasyonuydu. Bir yanım yüzümü bir yastığa gömüp çılgılık atmak istiyordu. Diğer yanımsa bunu sarhoş edici, tapılası derecede çekici buluyordu ve beni becerme faktörünü on üzerinden ondu.

Çok sinir bozucuydu. Hiç hoşuma gitmemişti.

Garrett yumruğunu diğer eline vurarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. “Şey, biz... sen... hadi...” Kapıyı işaret etti. “Yatak?” Hızla geri adım atmaya çalışırken çenesi kilitlendi. Ellerini yüzünün önünde sallarken korku dolu gözlerle bakıyordu. “Birlikte demek istemedim. Sen ve ben, yatakta, birlikte değil. Kastettiğim bu değildi.”

“Doğru.”

“Sen kendi yatağında, ben de kendi yatağımda demek istedim. *Siktir. İğrenç*.”

Kaşlarım yavaşça kalktı. “İğrenç mi?”

“Ne? Hayır. İğrenç değil.”

“İğrenç dedin.”

“Demek istediğim... iğrenç olmazdı. Harika olurdu. Hayır. Bu da yanlış oldu.” Gözlerini sıkarak kapattı. Başım çılgınca iki yana salladı. “Beyin sarsıntısı geçiriyorum,” diye yarım ağız. Sonra elini uzattı. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Bana dokunmak istediğine emin misin? Bitlerimi kapabilirsin. Bunun ne kadar iğrenç olacağım düşünsene.”

Garrett yumuşak, içten kıkırdamaya dönüşen bir gülümsemeyle baktı. Omuzlarındaki gerginlik hafifledi. “Bunu hak ettim. Gitmeye hazırım ama daha fazla kalmak istersen... Takılmamın sakıncası yok...”

“Hayır.” Kalçamı koltuğumdan kaldırıp sıcak suyun içinde

ilerledim. “Yatmaya hazırım.” Garrett’in uzattığı eli tutup bana yardım etmesine izin verdim.

Garrett bize havlu getirirken bankın üzerine çöküp terliklerimi giydim. Yorgunluk yüzüme bir tuğla gibi çarpıyordu. Duvara yaslandım. Veranda nemli ve buharlıydı. Çıtalı bambu duvarlar saunayı andırıyor, uyku kucağına çekmek için yalvarıyordu.

Garrett havluyla döndüğünde ayağa kalkıp esnedim ve kollarımı başımın üzerine uzattım.

“Ne olu...” Arkamda bir şeyin sutyen askımı çektiğini hissedince hızla döndüm. Sanki bir yere takılmış gibiydi. Elimle arkamı yoklayarak vurmaya çalıştım. Zayıf ayak bileğim ani hareketin baskısı altında büküldü ve ayağım boşa çıktı.

Yüzüstü küvete doğru yuvarlanırken hayatım gözlerimin önünden geçti. Garrett öne doğru uçtu. Kolları etrafıma dolandı ve beni görkemli vücuduyla duvar arasına sıkıştırdı.

“Bu çok yakındı.” Kıkırdaması başladığı kadar çabuk söndü. “Lanet olsun.”

Sıcak, zorlanmış nefesi yüzüme çarparken beni sımsıkı tutuyordu. Göğsüm bir kez daha inip kalktı. Bu adamın ne kadar yakışıklı olduğu gerçeği yüzüme bir kez daha tokat gibi çarpmıştı ve kabul edelim, pille çalışan sevgililer bir yere kadar tatmin edebiliyordu.

Çok iyi hissettiriyordu. Benimkine değen sıcak teni, çıplak göğsünün çıplak göğsüme baskı hissi...

“Hayır,” diye fısıldadım. Başımı iki yana salladım. Tırnaklarım omuzlarını tırmalıyordu.

Gözlerinde acıma ve çok ama *çok* büyük bir korku vardı. “Evet.”

Bakışlarım düştü ve ıslak zeminde, jakuziyle aramızdaki yarı yolda duran bikini üstüme takıldı. Beynimin yetişmesine fırsat kalmadan vücudum tepki vermeye başladı.

Fayanslarda yankılanan bir çığlıkla Garrett’in geniş göğsünü iterek onu üzerimden uzaklaştırdım. En akıllıca anım değildi. Şimdi üstsüzdüm ve meme uçlarım o kadar sertti ki buz kesecek kadar keskinlerdi.

Belki de en kötüsü Garrett'ın giydiği kıyafetti. Kocaman bir ereksiyon, mayosunu o kadar geriyordu ki, belinden itibaren açıklık vardı. Şaka yapmıyordum ama keşke yapsaydım.

Ben çılgılık atmaya ve işaret etmeye devam ediyordum. Bir kolum memelerime çarpıyor, diğeri aleti yönünde çılgınca sallanıyordu. Şimdi Garrett da çılgılık atıyor, gözleri delikli şortu ve memelerim arasında sekiyordu.

“Kaldır onu!” diye bağırdım.

“Onları sakla!” diye bağırarak karşılık verdi.

“Bakmayı kes!”

“Bakmayı kes!”

“Garrett!”

“Jennie!”

Aynı anda gözlerimizi kapatmış olmalıydık çünkü bir an onun ereksiyonuna baktım ve sonra amaçsızca koştum. Sert göğsünden sekerken sert bir şey göbük deliğimi dürttü.

“Çok özür dilerim!” Garrett bağırdı. “Özür dilerim, Jennie!” Eliyle önce koluma, sonra omzuma vurdu. Sonra da boynuma sarıldı. Beni kendine doğru çevirdi ve duvara doğru itti. “Orada kal, lütfen!”

Beni bıraktı. Olduğum yerde donakaldım. Yüzüm, bikini ipimin ucundaki düğümü yakalayıp bu karmaşaya sebep olan bambu çıtalara yapışmıştı.

Ellerimi yavaşça bırakıp omzumun üzerinden baktım. Garrett şortunun içine uzandı. Gözleri sımsıkı kapalı halde bir tıslamayla kendini ayarladı. Üstümü yerden kaptı. Ben de hızla duvara doğru döndüm.

“Al.” Üstümü elime tutuşturdu. Hemen giydim. Memelerimi ve hâlâ dik olan meme uçlarımı örttü. “Bu gerçekten... önemli bir şey değil, biliyor musun? Bir şey görmedim bile.”

“Gerçekten mi?” *Bu ereksiyon birdenbire, havadan mı çıkmıştı yani?*

“Evet,” diye yalan söyledi ve hiç de inandırıcı değildi. “Hiçbir şey yok.”

“Hey, meme ucu *piercing*’imi görüyor musun?” Garrett’a doğru döndüm. Bornozunu tekrar giymişti ama ince ipek hâlâ sert ve devasa olduğunu gizlemeye yetmiyordu. “Bulamıyorum.”

“Meme *piercing*’i mi? Bir *piercing* fark etmed...” Yüzü düştü. “Ah, kahretsin.”

Gözlerimi kıstım. “Evet, kahretsin, Bay hiçbir-şey görmedim-bile.”

Ensesini ovuşturdu. Yanakları pembeleşti. “Şey, ben... Ben...” Boyun eğmiş bir gülümsemeyle omzunu kaldırdı. “Ben zayıf bir adamım ve bunlar da güzel memeler.”

İnatçı burnum tavanı işaret etti. “Evet, öyle olduklarını biliyorum.”

Utangaç gülümsemesi *megawatt* gücünde bir sırtışa dönüştü. “Üzgünüm, Jennie.”

“Gerçekten öyle görünüyorsun.”

“Keşke aynı utanç verici bir şeyi sen de görebilseydin.” Cümlesini abartılı bir göz devirmeyle noktaladı. “O zaman ödeşmiş olurduk.”

“Ah, güven bana, dostum. Gördüm ve hâlâ görüyorum.”

Ellerini kalçalarına koyarak dikkatimi güneğe çekti. “Bunu kaçıramazsın, değil mi?”

Bornozuma doğru yürürken elimi yüzüne doğru ittim. “Utangaçlığına geri dön. Kibrin burada istenmiyor. Hayatımda yeterince büyük ego var.”

Garrett usulca kıkırdadı. “İyi miyiz? Gerçekten çok üzgünüm.”

“İyiyiz. Ama bugünün bitmesi gerekiyor.”

“Anlaştık.” Koridoru işaret etti. “Sadece ellerimi yıkayacağım ve bir su alacağım. İster misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

Garrett bir dakika sonra beni kapıda karşıladı. Suyunu höpürdeterek içti.

“Asansöre seninle bineceğim,” dedi bana rahat bir gülümsemeyle asansörü çağırırken.

“Yapmak zorunda değilsin.”

“Geç oldu. Kapına sağ salım ulaştığımdan emin olmalıyım.”

“Teşekkür ederim.” Asansörün karşı köşesinden onu dikkatle inceliyordum. Gözlerinin etrafındaki morluklar son iki saatte daha da belirginleşmişti ve bayılmak üzere gibi görünüyordu. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyi,” diye çok hızlı cevap verdi. Sonra da kaşlarını kaldırarak sırttı. “Başım ağrıyor ve çok yorgunum.”

“Yardıma ihtiyacın var mı? Mesela...” Nemli örgümü yumruğumun etrafına doladım. “Gecenin bir yarısı seni kontrol etmemi falan ister misin?”

“Hayır.” Avucunu belime bastırarak beni koridora yönlendirdi. “Adam birkaç saatte bir beni arıyor ve çocuklar sabah kontrol edecekler.”

Başımı salladım. Kapımın önünde duraksadım. Bakışlarım Emily’nin koridorun karşısındaki dairesine döndü. Garrett’in gözleri de bakışlarımı takip ediyordu.

“Bak, Jennie. Onunla tekrar yatmayacağım.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Arkadaşlığın benim için daha önemli.”

“Arkadaş mıyız?”

Yüzü düştü. “Şey, tam olarak öyle demek istemedim... Yani, arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm? Ya da olmak zorunda değiliz. Eğer olmak istemiyorsan. Her neyse.”

Yere baktığında gülümsüyordum. Beceriksizliğini neden bu kadar sevimli bulduğumu bilmiyordum. Özellikle de dakikalar önce cesurca XL ereksiyonunu kaçırmamanın zor olup olmadığını sormuşken.

“Garrett?”

Temkinli bakışları bana doğru yükseldi. “Evet?”

“Düşündüklerinin sadece bir kısmını değil, her zaman tam olarak ne düşündüğünü söylemeye çalışmalısın. İnsanların dürüst olması güzel bir şey, öyle değil mi? Tahminde bulunmak yok.”

“Sanırım birini tanımaya çalışırken bazen bununla mücadele ediyorum.”

“Ben bir Beckett’ım. Biz düşüncelerimizi sansürlemeyiz.”

Güldü. “Gerçekten yapmıyorsunuz, değil mi?” diye sordu içten, sıcak bir sesle.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak yanağını öptüm ve dudaklarımın altında ısınan yanağına gülümsedim. “Hayatımın en garip ikinci gecesi için teşekkürler.”

“En garip olan neydi?”

“*Dildo* kutumu bulduğun gün.”

Yüzünü hiç bu kadar kırmızı gördüğümü hatırlamıyordum. Ben kapımı açarken o su şişesinin arkasına gömüldü. Bir kez daha ona döndüm.

“Garrett?”

“Evet?”

“Indiana Bones yüzüne tokat attığı için özür dilerim.”

“Indiana Bones?” Suyunu tekrar ağzına götürürken kaşları birbirine çarptı. Yanakları bir sincap gibi şişti.

Alnındaki kırıklığın düzeldiğini, hemen ardından dudaklarının arasından su fişkırdığını ve yere yığılıp dizlerini tutarak nefes almaya çalıştığını gördüm.

Gülümseyerek geri geri daireme girdim. “İyi uykular, koca adam.”

Sonunda yalnız kalıp yatak odama ulaştığımda, doğum günü kıyafetlerimden kurtuldum. En sevdiğim çekmeceyi çekiştirerek açtım. Parmaklarım geniş kauçuk ve silikon koleksiyonumun üzerinde gezinirken kendi kendime mırıldanıyordum.

Parmaklarımı failin kendisine dolayarak Indiana Bones’u çekmecedeki yerinden çıkardım ve duşa taşıdım. Vantuz tabanını fayanslara vurarak, mutlu bir iç çekişle musluğu açtım.

“Pekâlâ, koca oğlan. Haydi bu gece birkaç tapmağı yağmalayalım.”

OLAMAZ!

Garrett

GİRİŞTE DÖRT NHL OYUNCUSU olunca, iki bin iki yüz metrekarelik geniş açık alan sanki küçük bir dolap gibi hissettirmişti.

En azından Adam hediye getirmişti.

Kocaman kutuyu kollarıma itti. Açmaktan biraz korkuyordum. İçinden bir sürü lastik penis çıkacak mı diye düşündüm. Zaten Carter'ın gözlerinin içine bakamıyordum. Küçük kız kardeşinin geceleri ne yaptığını biliyordum ve ona yardım etmek istiyordum.

Özellikle de memelerini gördükten sonra.

Güzellerdi. Gerçekten güzellerdi. Yuvarlak ve dik, pembemsi tomurcuklarla avucumun içine tam sığacak eğlence dolu küçük paketler.

Sanırım. Emin olmak için teoriyi test etmem gerekecekti.

“Kutuyu açacak mısın, yoksa onunla sevişmek istiyormuş gibi bakmaya devam mı edeceksin?” Adam kendi kendine güldü. “Annemden. Seni televizyonda görür görmez perşembe gecesi gönderdi.”

Annesinden mi? “Aaah, evet, Bev.” Adam'ın anne ve babası Colorado'da yaşıyordu. İkisi de harika insanlardı ama Bev benim gayri resmi yabancı atıştırma satıcısı olarak pastayı kapıyordu. Sarsıntı sonrası hediye kutusunda neler olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum.

Cennetin girişi açıldı. Parlak paketler bana bakıyor ve sadece açılmayı bekliyorlardı. Özel üretim *Pop-Tarts*, üretimi durdurulan

*Dunkaroos**, heyecan verici yeni mısır gevreği tatları. Bana şimdiye kadar verilen en iyi hediye idi, iki gece önce aldığım hediyeden hemen sonra geliyordu.

“Anne Lockwood bana ne zaman atıştırmalık gönderecek?” Carter bir paket Muz Kremalı Turtalı *Pop-Tarts*’ı yırtarak açtı ve hızla mideye indirdi. “Artık ABD’de sınırlı sayıda *Oreo* var.” Yutkunmakta zorlandı, kırıntılar tişörtünü kirletmişti. “Adı...”

“Sen yaralı değilsin,” diye hatırlattı Adam ona.

“Ama ona hep bir şeyler gönderiyor!”

“Belki de Gare’i senden daha çok seviyordur,” diye öneride bulundu Emmett. Bu durum Carter’ın dramatik şekilde surat asmasına neden oldu.

Adam ve Emmett atıştırmalıklarını ve getirdikleri diğer birkaç bakım malzemesini paketinden çıkardı. Ne zaman bir atıştırmalık koysalar Carter geri çıkarıyor, paketi inceliyordu. Bazen sinir bozucu, hatta zorba olabiliyorlardı ama onlar benim ailemdi. Geride kalmaya can atmıyordum ve tam da bu konuda sızlanıyordum.

“Bu sadece bir yolculuk,” diye hatırlattı Adam bana.

“Doktor bu sabah araba kullanmama izin verdi. Basın tribününden izleyebilirim.”

Carter parmaklarını şakağıma vurdu. “Buradaki şeyle uğraşamazsın.”

“Sinir bozucu olduğunu biliyorum ama kendine iyi bakmalısın.” Emmett kanepeyi işaret etti. “Takıl, ayaklarını uzat, bizi izle. Gelecek hafta yardım etmek için geri döneceksin.”

“Tek başıma hokey izlemekten nefret ediyorum.”

Carter kurcaladığı *Flamin’ Hot Funyuns*** paketinden başını kaldırmıyordu. “Git kız kardeşimle izle. Dublin’i az önce ona bıraktık. O da izleyecek ve hiç arkadaşı yok.”

“Carter.” Adam kahkahalarla güldü. “Bu hiç hoş değil.”

* 1990’larda ABD ve Kanada’da popüler olmuş, küçük bisküvilerin yanında şekerli kremayla satıldığı bir atıştırmalık markasıdır. Bisküviler kremaya batırılarak yenir. İsmi “dunk” (bandırmak) ve “kangaroo” (kanguru) kelimelerinin birleşiminden gelir. (ç.n.)

** ABD merkezli *Frito-Lay* firmasının ürettiği, halka şeklinde soğan aromalı mısır cipsi markası *Funyuns*’un acılı çeşididir. (ç.n.)

“Ne? Kolay kolay arkadaş edinemez. Güven sorunları var.”

Bu beni gerçekten şaşırtmamıştı. Jennie genel olarak şüpheli birine benziyordu -yan bakışı gerçekten korkutucuydu- ve Emily’yle tekrar yatmayacağıma inandığından emin değildim.

Carter telefonunu kontrol etti. “Yola çıkmalıyız. Uçuş bir saat sonra ve Riley’yle görüşmem gerek.”

Jaxon Riley, Nashville’den yeni transferimizdi ve bu gece başlıyordu. Orada olamayacağım gerçeğinden nefret ediyordum. O kibirli bir pislikti ve çok da hayranı değildim. Carter bunu biliyordu o yüzden homurdandığımda sırtıttı.

“Onu hizada tutacağım,” diye söz verdi. Kulağa boş gelebilirdi ama özel hayatında kimseyi hizaya getiremezken, koca bir takımı gözünü kırpmadan idare edebiliyordu. Buzda ve soyunma odasında doğuştan bir liderdi. “Merak etme, Gare. Senin bizi özlediğin gibi biz de seni özleyeceğiz.”

Gerçekten, hepsi bu kadardı. Ailem ülkenin öbür ucundaydı. Bu adamların ve kızlarının her zaman yanımda olması mesafeyi kolaylaştırıyordu. Şu an, bir sakatlık nedeniyle, Cara ve Olivia’nın da yolculukta bana eşlik etmesi yüzünden kendimi her zamankinden daha yalnız hissediyordum.

Belki de bu yüzden öğle yemeğinden sonra kendimi Jennie’nin kapısının önünde buldum.

Kapıya vurmak için yumruğumu kaldırdım ama onun yerine parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Ne yapıyorum ben? O sadece bir kız. Beni ısıracak değil ya.”

Kapıyı çalmak için kendimi zorladım. Parmaklarımı uzattım ve beklerken üç kez avuçlarımın içinde kıvırdım. Bir kapı açıldı ama beklediğim kapı değildi.

Omzumun üzerinden baktığımda Emily’nin kapı aralığında eğilmiş, utangaç bir gülümsemeyle durduğunu gördüm.

“Bay Andersen. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Arsız arkadaşınız evde değil. Sabah o sevimli köpekle dışarı çıktı.”

“Arsız?” Emily nereden biliyor...

“Evet, sürekli bana Emma diye sesleniyor ve bugün, adım na-

sıl söylemesi gerektiğini hatırlattığımda bana iki tane ortaparmagımı gösterdi. Ondan hoşlanıyor olabilirim ve sanırım tek hoşlanan ben değilim.”

“Ne?” Söylediklerinin yalnızca yüzde beşini anlamıştım.

Sırtışı şüpheliydi. Dairesini işaret etti. “İçeri gelmek ister misin? Amigo kıyafetimi giyip rutinimi uygulayacağım.”

“Ben... Ben... Ben...” Gözlerimi kapatıp nefes aldım. Yalnızdım evet ama Jennie’ye verdiğim sözden dönecek kadar değil. “Yapamam.”

“Sonra mı?”

Başımı salladım.

Gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Ne olduğunu sormaya fırsat bulamadan bana göz kırpıp ortadan kayboldu. Bu gece yalnız kalmayı kabullenmiş bir şekilde derin bir iç çektim.

Ta ki beş dakika sonra bir mesaj alana kadar.

Carter: Jennie, hafta sonu boyunca benim evde kalmaya karar verdi. Bileği yüzünden Dubs’ı çişe çıkarmak için asansöre binip inmek zorunda kalmasın diye. Orada onunla takılabilirsin. Ore-o’larımı dokunursan ölürsün.

Harika. Endişelendiğim şey Ore-o’lar değildi.

BİRİNİN ÖFKESİNDEN TAHRİK olmak için kullanılan bir kelime var mıydı?

Çünkü verandada duruyordum ve Jennie’nin bulutlu mavi gözleri kapı aralığından bana doğru kısık kısık bakıyordu. Kolları göğsünün altında kenetlenmişti. Ben aramızda sürekli titreşen bu gerginlik her neyse onu kaldırıp atmayı önermemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Burada ne yapıyorsun, Andersen?”

Elimdeki çantaları havaya kaldırdım. Dublin bunu atlamak için bir davet olarak algıladı. “Yiyecek getirdim.”

Gözleri üzerimde geziniyordu. Çantaları umursamadan özellikle alt tarafımda oyalandı. “Lanet gri eşofman altları,” diye homurdandı. “Hep şu gri olanlar.” Bakışlarını benimkine çevirdi. “Affedersin, ne dedin?”

“Tayland yemeği ve atıştırmalıklar getirdim. Carter senin burada yalnız olduğunu söyledi, ben de yalnızdım ve belki maçı birlikte izleriz ve...”

“Yalnız mı?” Bakışlarında şüphe vardı. “Kardeşim şehir dışında diye bebek bakıcısına ihtiyacım yok.”

“Hayır, içeri girebilir miyim lütfen? Burası buz gibi soğuk.”

“Belki de havaya uygun giyinmeliydin.” Tamamen alaycıydı ama yine de kenara çekildi. Bir omzundan sarkan büyük boy batık bir uzun kol ve kalçasını örtmesi mümkün olmayan bir çift tayt şort giymişti. Son kararı vermeden önce arkasını dönmesini bekledim. “Her sabah evden çıkmadan önce yukarı gelip seni giydirmemi ister misin?”

Gülümsüyordum çünkü dürüst olmak gerekirse kulağa hiç de fena gelmiyordu. “Bak, sadece gelmek istedim. Arkadaşlarım hafta sonu için gittiler ve doğruyu söylemek gerekirse evde kendimi yalnız hissediyordum.”

“Öyle mi?” Gözlerinde yumuşak ve kırılğan bir şeyler vardı. “Ve beni düşündün?”

“Seni düşündüm.”

“Ah. Şey, bu...” Omzunun üzerinden sarkan dağınık saç örgüsüyle oynadı. Parlak mavi kurdeleyi çekiştirdi. Sanırım ilk kez kızardığını görüyordum. “Güzelmış.” Burnu kıristı ve gülümsemesini bastırdı. “Kafanı meşgul ettiğim için özür dilerim. Kötü bir alışkanlık.”

Farkındaydım, bu yüzden “gün ışığı” lakabı da hızla hoşuma gitmeye başlamıştı. Bu yüzden sadece gülümsedim ama sonra Jennie döndü ve karar çoktan verilmişti.

O şort kışını kapatmıyordu. *Siktir*, ne kadar da arsızlardı.

“Garrett?”

“Ha?” *Ah, kahretsin. Korkunç bakışlar.*

“Geliyor musun diye sordum ama sen kıcıma bakmakla meşguldün, seni salak.” Çıplak bacaklarım işaret etti. “Bu sorun olur mu, yoksa pantolon giymemi ister misin?”

Açıkçası buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. *Evet, bu bir sorun olacak. Hayır, lütfen pantolon giyme.*

Yüz ifadem her şeyi anlatıyor olmalıydı çünkü Jennie gözlerini devirdi ve elimden poşetleri aldı. “*Erkekler. Eğer meme ve kık varsa sevişmek için yeter.*”

“Bu doğru değil.” *Neden konuşuyordum ki?* “Memeler ve kalçalar konusunda bundan daha seçiciyimdir.” *Şu an çenemi kapatmalıydım.*

“Öyle mi? Peki benimkiler kesilecek mi, yoksa daha mı seçicisiniz?”

Beynim sonunda cevap vermem gerektiğini anladı. Ne yazık ki Jennie bir cevap bekliyordu. Keşke bir tane uydurabilseydim.

“Garrett? Bekliyorum.”

“Lütfen bana zarar verme,” diye fısıldadım sonunda.

Jennie kendini beğenmiş bir mırıldanmayla bulaşıkları mutfak adasına yerleştirdi. Bana bir bira uzattı. Tabağımı doldurup kendimi kanepeye attım. Uzaktan kumandaya uzanarak, “Ne izliyordun?” diye sordum.

Jennie, neredeyse *pad thai**’mi devirecek şekilde kendini kucağıma attı. Uzaktan kumandayı ararken eli takıldı. “Hiçbir şey, Garrett, kumandayı bana ver.”

Merakla başımın üzerinde tuttum. “Ne izliyordun?”

“Ben...” oynat tuşuna bastığımda dudaklarını birbirine bastırdı. *Simba, Nala ve Zazu* ekranı doldurdu ve *Simba*’nın kral olmak için nasıl sabırsızlandığı hakkında şarkı söylüyorlardı. Jennie tişörtünü burnuna kadar çekti. “Kapa çeneni.”

“Tanrım, siz Beckettlerdeki *Disney* takıntısı gerçek.”

* Tayland mutfağının en bilinen yemeklerinden biridir. İnce pirinç erişttesi, yumurta, sebzeler, genellikle karides, tavuk veya tofu ile hazırlanır. Özel sosunda balık sosu, tamarind, yeşil limon suyu, şeker ve yer fıstığı bulunur. (ç.n.)

“Ben Carter’dan daha iyi bir şarkıcıyım,” diye homurdandı.

“Yani şarkı mı söylüyordun?”

Yanakları kızardı. “Hayır.”

“Şarkı söylüyormuşsun gibi geliyor, gün ışığı.”

“Kapa çenenin, Gare-Ayıcık.” Omzuma yumruk attı ve tabağımın bir börek çalıp yerine yerleşti. Ayaklarını sehpaye uzattı. Sol ayak bileğinde kırmızı bir şişlik vardı. Yanındaki buz torbası eriyordu.

Simba izdihamdan sonra *Mufasa*’yı uyandırmaya çalışırken Jennie o kadar çok hıçkırmıştı ki boğulmaya, öksürmeye ve gözlerini silmek için tişörtünün boynunu kullanmaya başladı.

“Ah, bir şeye ihtiyacım var mı...”

“Sarılmaya ihtiyacım yok!” Göğsüme vurdu. “Bana bakmayı kes!” Ayağa fırladı. Sırılsıklam olmuş yanaklarını tokatladı. “Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı. Sonra da banyoya koştu. Bileği sakat olduğu için topallayarak yürüyordu. Kahkahalarım onu takip etmesin diye ellerimi ağzıma götürdüm.

Döndüğünde *Sportsnet*’i açmıştım. Maça hazırdı. Ben de bulaşıkları yıkamıştım.

Jennie elini ona uzattığım *Sour Cherry Blasters** kâsesine daldırdı. “Senden nefret ettiğimi söylediğim için özür dilerim. O anın sıcaklığıyla söyledim.”

“Sorun değil. Scar pisliğin teki.”

“*Disney* dünyasının pisliği.”

Buzdolabından bir bira daha alırken kıkırdadım. “Bir tane daha ister misin?”

“İlk biram olmadı ama hayır teşekkür ederim. Ben içmem.”

“Ah.”

Jennie bir kolyeyle oynuyormuş gibi köprücük kemiğine uzandı. Onun yerine parmakları çıplak teninin üzerinde gezindi. Göğsünün keskin yükselişini yakaladım. Hızla başka tarafa baktı.

Birayı geri koyup yerine bir *Gatorade*** aldım.

* Kanada merkezli *Maynards* firmasının ürettiği, ekşi kaplamalı vişne aromalı yumuşak şekerlemedir. (ç.n.)

** 1965’te Florida Üniversitesi’nde sporcuların sıvı ve elektrolit kaybını gidermek

Jennie kaşlarını çattı. “Hâlâ içebilirsin, Garrett. Bu beni rahatsız etmiyor. Bu sadece benim kişisel tercihim.”

Bu birlikte olduğumuzda destekleyeceğim bir seçimdi. Eğer sarhoş bir sürücü benden birini alsaydı, bir daha alkole bakabilir miyim bilmiyordum.

Bazen neden kendimin bile dokunduğunu bilmiyordum. Çocukluğum, babamın alkol yüzünden çöktüğünü izleyerek geçmişti. Bu çok da çocukluk sayılmazdı. Sonunda sanırım, onun benden bir şey daha almasına izin vermemeye, kontrolü elime almaya ve daha iyi seçimler yapmaya karar vermiştim.

Elimde *Gatorade* ve taze bir torba buzla kanepeye doğru ilerledim. Jennie’nin şaşkın ifadesi karşısında, “Bileğin için,” diye açıkladım.

“Ah.” Ayağını tereddütle sehpanın üzerine koyduğum yastığa yerleştirdi ve bileğine buzı koyduğumda rahatlamış şekilde iç çekti. “Teşekkür ederim.”

Maç başladığında gözlerimi televizyondan ayırmadım. Bileğini kastederek, “Ona ne oldu öyle?” diye sordum. İki gün önce asansörde bana verdiği cevabın saçmalık olduğunu bilmek için Jennie’yi iyi tanımama gerek yoktu.

Onu tırnağını kemirirken yakaladım. “Dans antrenmanı sırasında burkuldu.”

“Çantana takılıp düştüğünü sanıyordum?”

Başını bana doğru çevirdi. “Sana zaten bir cevap verdiysem neden soruyorsun?”

“Neden yalan söylüyorsun?”

“Çok sinir bozucusun.” Elini patlamış mısır kâsesine daldırdı. “Dans partnerime takıldım. İşte, mutlu musun?”

“Steve?”

Kıs kıs güldü. “Simon. Carter ona sadece onu kızdırmak için Steve diyor.”

“Carter ondan nefret ediyor.” Jennie’nin tek başına onun yanı-

amacıyla geliştirilen, günümüzde *PepsiCo* tarafından üretilen bir sporcu içeceği markasıdır. (ç.n.)

na gitmesine sürekli mızımlanıyordu. “Seninle yatmak istediğini söylüyor.”

Jennie umursamazca mırıldanırken birden ayağa fırladı. “*Ofsayt!* O tamamen ofsayttı! Böyle paslar kaçınca o turuncu kol bantlarını asla alamazsın, dostum!”

Görevlilere bağırıp dururken, benimle dans partneri hakkında konuşmak istemediği gerçeğini unutmam bir dakika, birlikte hokey izlemek için en sevdiğim kişi olabileceğini fark etmem ise dört dakika sürmüştü.

Üçüncü setin ortalarında Jennie’nin bağırmaktan sesi kısılmış, benim de gülmekten karnıma ağrılar girmişti.

“Tek yapmak istediğin maçı izlemekse, herkes gibi bilet almalıydın. Berbatsın, hakem.” Bir parça patlamış mısırı televizyondaki hakeme sonra da bir avuç dolusu kadarını bana fırlattı. “Bana gülmeyi kes.”

“Yapamam. Seninle izlemek eğlenceli. Kız kardeşlerim hokeyden nefret ediyor ya da izlemek için fazla soğuklar da diyebilirim. Yılda sadece bir ya da iki maça gidebiliyorlar ve o maçların çoğunu da tabletlerine gömülerek veya çocuklara şaşı şaşı bakarak geçiriyorlar.”

Jennie kıkırdadı. “Kaç tane kız kardeşin var?”

“Üç.”

“Kaç yaşındalar?”

Çenemi ovuşturarak kafamda doğum tarihlerini sıraladım. “On iki, on ve dokuz.”

Jennie bana doğru döndü. Ayakları aramızdaki minderin üzerindeydi. Ayak parmakları soluk pembeye boyanmıştı. Elindeki siyah ojelerle tam bir tezat oluşturuyordu. “Vay canına. Büyük bir yaş farkı var.”

“Annemle babam birkaç yıl ayrı kaldılar, sonra tekrar bir araya geldiklerinde çok meşguldüler. On üç yaşmdayken yeniden evlendiklerinde itiraf etmek istediğimden daha fazla şey duydum. Do-

kuz ay sonra Alexa dünyaya geldi. Birbirlerine ne zaman baksalar evden çıkmam gerektiğini çabuk öğrendim.”

Jennie kıkırdayarak güldü. Bacaklarını uzattı. Ayak parmaklarını kalçama bastırdı. Ya fark etmiyor ya da umursamıyordu. “İşleri yoluna koymuş olmaları çok güzel. Mutlu olmuş olmalısın.”

“Kesinlikle.” En çok da hatırladığım kadarıyla babam ilk kez ayık olduğu için mutluydum. “Ne tür danslar yaparsın?” diye sordum.

“Çoğunlukla çağdaş. Bu benim favorim. Bale yaparak büyüdüm ama çağdaşı keşfettiğimde âşık oldum.”

“Nedenmiş o?”

Burnu kırıştı. “Balede çok fazla kural var.”

“Ve sen onlara uymaktan hoşlanmıyorsun?”

Gülümsedi. “Pek sayılmaz. Ayaklarımı da öldürdü.” Omuz silkti. “Çağdaşlık daha çok kendim gibi hissettirdi. Hiçbir şey düşünmüyorum, sadece müziği dinliyorum ve bedenimi hareket ettiriyorum. Balede olmayan bir şekilde özgürleştirici. En azından benim için. Kendimi çok kısıtlanmış hissediyordum ve tek yapmak istediğim öne çıkmaktı.”

“Bu çok güzel. Kendi alanını bulmak güzel bir duygu olmalı.”

Jennie’nin yüzünde, *FaceTime* isteğine cevap verdiğimde en küçük kız kardeşim Gabby’nin yüzünde olduğu gibi aşırı heyecanlı bir ifade belirdi. Kolumu tuttu. “Noel resitalim yaklaşıyor. Carter ve Olivia’yla gelip izleyebilirsin. Emmett ve Cara da geliyor.”

Tereddüdüm ve boş ifadem karşısında gülümsemesi dağıldı. Kolumu bıraktı. Bakışlarını kaçırıp uzaklaştı. İnsanları uzak tutmak için ördüğü duvarın arkasına çekilirken kişiliğinin nasıl kaybolup gittiğini izledim.

Ancak onun bu geceki haline -benimle rahatça konuşuyor ve gülüyordu- tutunmak istiyordum.

“Noel’de birkaç günlüğüne eve gideceğim ama tarihler uyuşursa kesinlikle gelip seni sahnede izleyeceğim.”

Omuzları açılmadan ve bacakları tekrar düşmeden önce bir an için bana temkinli bir şekilde baktı. “Övünmek istemem ama ora-

daki en iyi kişi benim.”

Ayağına bir fiske vurdum. “İşte tipik Beckett kibri.” Kıkırdadı ve parmaklarımı tekmeleyerek uzaklaştırdı. Ayakları kucağıma indiğinde, ellerim ayak bileklerini kapladı.

“Elbette ama kendimden ve yeteneğimden emin olmak için çok çalıştım. Bu yüzden bu unvanın sahibi ben olacağım.”

“Bunu sevdim. Kendine güvenmeli ve kendinle gurur duymalısın.”

Birbirimize gülümserken gözlerimiz kilitlendi. Derin gamzelelerini, kalp şeklindeki dudaklarını, sağ köşedeki kıvrımlarını, sanki bir sırrı varmış gibi içime çekiyordum.

İçimde büyük bir gaf yapma dürtüsü vardı. Bu da bana toparlanıp buradan gitme zamanının geldiğini söylüyordu. Özellikle de sohbet ettiğimiz süre içinde oyunun bittiğini varsayarsak kesinlikle doğruydı. Bunun yerine dudaklarım açıldı ve ağzımdan çıkana kadar kelimelerin ne olacağını bilmiyordum.

“Filmi izlemeyi bitirmek ister misin?”

Hay sikeyim. Ne lanet bir hataydı.

Çünkü yirmi dakika sonra Jennie bir çeşit battaniye dürümün içine yarı gömülmüş, göğsüne bir yastık tutmuş, hıçkıra hıçkırığa ağlarken şiddetle titriyordu. Televizyonda “*Can You Feel The Love Tonight*” çalıyordu ve ben kontrolsüzce uluyordum.

“Kapa çeneni!” Yastığı yüzüme çarptı.

“Bu üzücü bir bölüm bile değil!”

“Çok duygusal! Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra birbirlerini buldular ve onlar en iyi arkadaşlardı ve bu-bu-bu-bu... kapa çeneni! Bana gülmeyi kes!”

Yapmıyordum ama fırlattığı ikinci yastıktan kaçabilmişim. Dublin şöminenin yanında sızmıştı. Yaşananlardan hiç etkilenmemişti, oysa yanımdaki kız bütün gece hiç de sessiz değildi.

“Çok sert bir havan var ama bu hafta seni üç kez ağlarken gördüm, ikisi de bu gece Disney filmindeydi.”

Artık yastığı fırlatmıyor, sadece yüzüme tutuyor ve beni boğmaya çalışıyordu. Vücudu benimkine karşı hareketlenmek için

kıvranıyordu. Kahkahalarım onu daha da cesaretlendiriyordu.

Jennie beni yana doğru devirdi. O bacaklarımın arasına düşerken ben de sırtüstü yere kapaklandım.

“Kapa... çeneni... Gare!”

“Benim üç küçük kız kardeşim var. Kazanamayacaksın, gün ışığı.”

“Ben Carter’la büyüdüm,” diye homurdandı. Beni kanepeye yapıştırmaya çalışırken ellerimi sıkıyordu. “Beni her gün kızdırırdı.”

“Elbette.” Bir kolumu beline dolayarak onu ters çevirdim. Bedenini vücudumun ağırlığının altında sabitledim. Parmaklarım bileklerinde üst üste binmişti. “Ama ben senin kardeşin değilim.”

Tanrıya şükür.

Jennie koyu renk kirpiklerinin altından bana bakıyordu. Yanakları pembeleşmiş, dudakları sendeleyerek aldığı nefeslerle aralanmıştı. Göğüslerimiz kulaklarımdaki gümbürtü gibi hızlı ve ağır biçimde birlikte yükselip alçalıyordu. Kalçalarının arasında yerleştiğim sıcak noktanın acı verici bir şekilde farkındaydım. Göğsüm adeta ihtiyaçla kükrüyordu.

Zihnimin arkasında bir ses, geri alamayacağım hatalar yapmadan önce eve gitmemi, bağlantıyı koparmamı söylüyordu.

Çünkü şu an burada olan şey ne miydi? Ben ve o, birbirine dolanmış haldeyken? Bu geri dönülemeyecek bir hataydı.

Ancak sonra Jennie’nin puslu mavi gözleri dudaklarıma kaydı ve kalçalarını hafifçe hareket ettirdi. Bu daveti geri çevirebileceğimi sanmıyordum.

“Ben kazandım,” diye fısıldadım. Onun çenesini eğmesiyle aynı ben de yüzümü eğdim.

Dudaklarım tereddüt etmeden onunkini kaplayıp tadına vardı. Kahretsin, daha fazlasını istiyordum. Yumuşak ve tatlı, aynı zamanda hevesli ve tereddütlüydü. Onu keşfettikçe kalp atışlarım hızlanıyordu. Dilimi dudaklarının kenarında gezdirip izin istedim. İçine girmek istiyordum ve çıkmak isteyip istemeyeceğimi bilmiyordum.

Bana doğru açıldı. Bacaklarını belime dolayıp beni hiç tahmin

etmediğim kadar yakınına aldı. Dilim yavaş bir hareketle onun-kiyle buluştu. Kalçaları kalkarak bana sürtünmeye başladığında ağzından hafif bir inilti çıktı.

Ve sonra bir nefes.

Jennie altımda hareketleniyordu ve anlıyordum. İşim bitmişti. Boku yemiştım.

Elimden kurtulur kurtulmaz geri geri gittim. Yengeç yürüyüşü yapmaya başladı, ta ki bir cıyıklamayla kanepenin kenarına yuvarlanana kadar. Minicik şortunun içinde kıcı havadaydı.

“Özür dilerim.” Ayağa kalkıp ona uzandım. Kalkmasına yardım etmeye çalışıyordum ama o yengeç yürüyüşünü sürdürmeye devam ediyordu. Oturma odasından çıkıp koridorun sonuna kadar ilerledi. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. “Özür dilerim, Jennie. İstemedem... İstemedem... Bana ne oldu bilmiyorum.”

Duvara çarptı ve başının arkasını tuttu. “Off!”

“Tanrı aşkına, bırak da kalkmana yardım edeyim.” Ellerimi tokatlayarak uzaklaştıramadan onu ayağa kaldırdım. O da hemen merdivenlerden yukarı fırladı. Ayak bileğiyle birlikte tüm bedeni aksıyordu. “Jennie...”

“Yorulдум! Çok yorgunum! Yatma vakti!” Elini kapıya doğru salladı. “Kendin çıkabilirsin. Çıkarken kapıyı kilitle! İyi geceler, Garrett Andersen!”

Ayağı takıldı. Merdivenin tepesinde elleri ve dizlerinin üzerine düştü. Bir yandan da az önce bana tam adımla nasıl seslendiğini sayıkladı. Sonra bir kapı çarpma sesiyle ortadan kayboldu.

Sikeyim. Çok fena sıçmıştım. Ne düşünüyordum ki?

Düşünmüyordum, sorun da buydu. Omuzlarımdaki kafada bir beyin yoktu, bu kesindi.

Aletime baktım. Hayal kırıklığına uğramıştım ve bunu ona söylemek üzereydim.

“Bir gece bile pantolonunun içinde duramıyor musun, Teğmen Johnson? Hadi ama, dostum. Carter’ın lanet olası küçük kız kardeşi,” diye mırıldandım. Koridorda geri dönerken yüzümü ovaladım.

Dublin esnerken gerindi. Sonra da koşarak yanıma gelip elimi

yaladı. Mutfaktaki bir mindere kıvrıldı. Ben de birlikte yarattığımız karmaşayı temizledim ve ardından ön kapıdan sessizce çıktım. Morarmış hayalarımı kara batırmam gerekiyordu.

Başımı usulca kapıya vurarak, en az on beşinci kez “Siktir,” diye tekrarladım. “Siktir, siktir, siktir.”

Bu şekilde gidemezdim. Özür dilemeliydim ve bundan sonra ne yapacağımızı konuşmak için geri dönmem gerekiyordu. Bence Carter’a *asla* söylememeliydik ama o isterse söylerdim. Vücudumun en az bir parçasını kesip atacaktı ama isterse yapardım.

Sessizce içeri adım attım. Ayakkabılarımı usulca çıkardım. Boynum terden yapış yapış olmuştu. Onunla vakit geçirmekten gerçekten hoşlanmıştım ama %99,999 emindim ki, bir daha aynı odada bulunma şansımı mahvetmiştim.

“Jennie?” Merdivenleri tırmanırken belli belirsiz seslendim. Kapalı olan tek yatak odası kapısını buldum ve kapı çerçevesine tutundum. “Özür dilemek istiyorum. Konuşabilir miyiz?”

Bir yanım çoktan uyumuş olmasını umuyordu.

“Jennie, ben...” Başımı iki yana salladım. Bu işte berbatım. “Bak,” dedim usulca. “İçeri girebilir miyim?”

Yanıt alamayınca başımı eğip iç geçirdim ve merdivenlere doğru döndüm.

Ardından onun usulca adımı söylediğini duyduğumda, zafer dolu bir hisle yumruğumu sıktım.

“Evet,” diye mırıldandım kapıyı açıp içeri girmeden önce. “Dinle, ben...”

Kelimeler dilimde çözüldü. Gözlerim şimdiye kadar şahit oldukları en görkemli manzaraya takılırken çenem titriyordu.

Havada hafif bir titreşim vızılıyordu. Titreşim Jennie’nin yatağından, uzun, bronz bacaklarının arasında tuttuğu pembe nesneden geliyor gibi görünüyordu.

Ya Jennie? Pantolonsuzdu. İç çamaşırı yoktu. Başını da arkaya atmıştı.

Adım onun ağzından bir kez daha döküldüğünde elim aletime gitti. Tıpkı benim ağzımdan dökülmesine engel olamadığımı keli-

meler gibi.

“Siktir.”

Jennie’nin kafası öne doğru yuvarlandı. Gözleri odanın içinde süzülürken sersemlemiş bir şekilde bana bakıyordu. Kapının girişinde dururken elim aletimin üzerindeydi ve o anda çok sertleşmiş durumdaydı.

Dudakları aralandığında, adım bir kez daha söyleyebileceğini ya da daha iyisi beni içeri davet edebileceğini düşündüğüme göre gezegendeki en kalın aletli kişi ben olmalıydım.

Onun yerine çığlık attı.

Lanet olsun, çığlık atıyordu. Kan dondurucu ve kulak deliciydi. Yine de Teğmen Johnson’ın umurunda değildi.

Hayır, tüm görkemiyle tetikte bekliyor, ona tek gözlü selamı verip vermemesi için yalvarıyordu. “Oynamak ister misin?” diye sormamı istiyordu.

Ve Tanrı aşkına, lanet olsun. Oynamayı gerçekten istiyordum.

9

BUNU ASLA TEKRAR YAPMAMALIYIZ

Jennie

SORULARIM VARDI.

Hayatı, özellikle de geçtiğimiz hafta iğrenç bir şekilde yüzüme vurulan hayatı hak etmek için ne yapmıştım? Neden karşımdaki bu adam beni birçok kez yarı çıplak görmüştü? Oyuncak koleksiyonum neden onun elinde patlamıştı? Neden Indiana Bones onun suratına tokat atmıştı? Neden kardeşimin en iyi arkadaşını öpmüştüm?

Garrett neden az önce beni -adını mırıldanırken ya da belki de öyle değildi- lanet olası bir vibratörle sevişirken yakalamıştı?

“Burada ne yapıyorsun?” Yataktan fırlayarak çılgılık attım. “İçeri girebileceğini söylemedim! Sen gittin! Gitmen gerekiyordu! Kapının kapandığını duydum!”

“Ben-ben-ben...” Gözleri alt tarafımla elim arasında gidip geldi. “Lanet olsun.”

Aptal, hain kadınlığımı saklamak için tişörtümü kalçalarımın üzerine çektim. İşgal altındaki elim şiddetle titriyordu, tavşan sonuna kadar açılmıştı. O kötü kızı hemen odanın diğer ucuna fırlattım.

Bu bir numaralı hataydı. Şimdi parkenin üzerinde dayanılmaz bir sesle titriyor ve zıplıyordu. Garrett gözlerini ondan alamıyordu.

Göğsünü iterek onu savuşturdum. Başını benimle oyuncağımın arasında ileri geri sallamak dışında kıpırdamıyordu. “Dışarı! Çık dışarı! Ayrıca beni öpmemeliydin!”

“Beni istediğini sanıyordum!” diye bağırdı. Kendine geldiği

sırada yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördüm. “İşaretleri yanlış okudum!”

“O zaman bir okuma gözlüğüne yatırım yap, ateşli çocuk!”

“Özür dilerim!” Bileklerimden tutup beni kendine çekti.

“Beni itmeyi bırak!”

“Bana bağırmayı kes!”

“Önce sen bağırdın!”

“Vajinamı gördün!”

“İki gece önce memelerini gördüm!” Gözleri büyüdü. Dudakları birbirine çarpıyordu. “Tamam, yanlış bir şey söyledim. Memelerini gördüğüm için özür dilerim. Ve vajinanı. Sana zaten güzel memeler olduğunu söylemiştim.” Alt yarımı işaret etti ve boğazım temizledi. “Ve güzel bir vajina.”

Bir iniltiyle, kavrulan yüzümü ellerimin arasına gömerek onun elinden kurtuldum. “Vajina demeyi kes, *lütfe*.”

Omuz silkti. “İyi, güzel bir amcığın var.”

Omzuna vurdum. “Garrett!”

“Ah! Tanrım, çok saldırgansın.”

“Kastettiğim bu değildi!”

Kollarını havaya kaldırdı. “Flaş haber, gün ışığı! Ne demek istediğini neredeyse hiç anlamıyorum!”

“Kadınlar o kadar da kafa karıştırıcı değil!”

“Hayır ama sen öylesin!” Derin nefes alarak gözlerini kapattı. “Bak, seni öptüğüm için özür dilemek istedim. İyi vakit geçiriyordum ve kendimi o ana kaptırdım.”

Tamam, belki ben de öyle yapmıştım. Garrett nazik biriydi. Garipliklere rağmen birlikte olması kolaydı ve tüm sıcak noktalarımı sihirli bir dokunuşla aydınlatıyordu. Adam bir tek öpücükle bodrum katımı sular altında bırakmayı başarmıştı.

Bunu hayatımdaki yakınlık ve fiziksel bağlantı eksikliğine bağlıyordum.

“Özrün kabul edildi,” dedim ona. “Şimdi iyi geceler, Garrett.”

“Tamam. Ama utanma. Herkes mastürbasyon yapar.”

“Doğru ama herkes kardeşinin en iyi arkadaşlarından biri olan ünlü, seksi bir hokey oyuncusu tarafından yakalanmaz.”

Gözleri parladı. “Sence ben...” Kendini durdurdu. Bence en iyisi de buydu. Şiddet yanlısı olduğumu düşünüyordu ama henüz gerçekten şiddet yanlısı olduğumu görmemişti. “Gidiyorum.”

“Harika.” Tişörtümü kalçama doğru çektim, bacaklarım birbirine sürtündü, ıslaklığım yayıldı. Bana sırtını döndü. Tanrım, inanılmaz bir hokey kıcı vardı, sizi duvara yaslayıp becerirken canınız pahasına tutunmak isteyeceğiniz türdendi.

Ya da her neyse.

“Bir saniye bekle,” diye fısıldadı Garrett duraksayarak. Yavaşça dönerken kalbim güm güm atıyordu. Bir parmağı havada, düşüncede kaybolmuş gibi görünüyordu. Sonra bakışlarını üzerimde yoğunlaştırdı. Ateşli, eğlenceli ve fazlasıyla tehlikeli bir şekilde bana doğru bir adım attı. Daha sonra bir adım daha attı ve o an kalp atışlarım midemin içinde kayboldu. “Adımı söyledin.”

“Söylemedim.” *Kesinlikle söylemiştim.*

“Söyledin.”

“Söylemedim.”

Gözlerini devirdi. “Garrett.” Adım inleyerek söyledi. Başını geriye attı. Aletini tutmasına gerek yoktu ama yine de tuttu. Bana doğru attığı her hesaplı adımda geriye doğru kayıyordum. Beni atıştırmalığı yapacakmış gibi görünüyordu ve karşı koyacağımdan emin değildim.

Bir yastık bulup bu gece en az yirminci kez onun sinir bozucu, ateşli yüzüne fırlattım. “Senin utangaç olman gerekiyor, pislik!”

Yastığı damarlı ön koluyla savuşturdu. Yastık yüzüme çarptığı an nefesim kesildi. “Utangaç değilim, Jennie! Sadece senden çok korkuyorum!”

“Kesinlikle öyle görünüyorsun!” O bana doğru ilerlerken hareket edecek yerim kalmamıştı ve çantama takılıp düştüğüm an Garrett tişörtümü yakalayarak beni ayakta tuttu. O çekingen, utangaç çocuk nereye gitmişti hiç bilmiyordum. Onun yerini son derece

seksi ve özgüven saçan, kontrolü ele almaya hazır bir alfa erkek almıştı.

Hâlâ yerde zıplayan sıcak pembe tavşana sert bir bakış fırlattı ama tavşan güç kaybediyordu. Getirdiğim tek oyuncak oydu ve şimdi parmaklarımı kullanmak zorundaydım. Üstelik onlar kesinlikle titreşmiyordu. “Bunu senin için yapacak biri yok mu?”

Omuzlarımı geriye attım. Gücünü kaybetmesi ve beni bırakması için bileğine doğru bir hareket yaptım. İşe yaramadı. “Bunu benim için yapacak birine ihtiyacım yok. Kendim gayet iyi yaparım.”

“Erkek arkadaşın yok mu?”

“Eğer bir erkek arkadaşım olsaydı, seni öper miydin?”

Yüzüne yavaş bir sırıtma ifadesi yerleşti. Tanrım, kibir onda çok seksi görünüyordu. “Yani o öpücükte eşit bir katılımcı olduğunu kabul ediyorsun.”

“Ben...” Burnumu tavana doğru hafifçe kaldırdım. “Hiçbir şey kabul etmiyorum.”

“Bu çok kötü,” diye mırıldandı. “Bana düşündüklerimi söyleme konusunda çalışmam gerektiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?” Tişörtümü daha da sıkı kavradı. Yumuşak pamuk tenimde kaydı. İleri doğru yürüyüp beni geri geri iterken vücudum daha fazla ortaya çıkmıştı. “Seni öpmek istediğimi düşünüyorum ve senin de beni öpmek istediğini düşünüyorum. ‘Bunu yapmamalısın’ demeden önce bundan çok zevk aldığım ve sonra korktuğumu düşünüyorum.”

Sırtım duvara çarptığında nefesim kesilmişti. Garrett’ın turkuaz gözleri dudaklarıma düştü.

“Sorun ne, Jennie? O özgüvenin nereye gitti? Saklanacak yer kalmadı mı?”

Garrett iri ellerinden birini çenemin kenarından geçirip yüzümü kendisine doğru çevirdiğinde, titremesini bastırmak için alt dudağımı ısırdım. Diğer eli kalçamın kenarına indi. Parmak uçları tişörtümün eteğiyle oynayarak yukarı doğru ilerlerken tenimde bir orman yangını gibi alevleniyordu.

“Sanırım buraya, eğer kaçmasaydın neler olabileceğini düşünerek kendine dokunmaya geldin. Ve bence...” Kesik kesik verdiği nefesi dudaklarıma çarpıyor, bakışları tenimi yakıyordu. “Sanırım sana yardım etmek istiyorum. Sanırım sana yardım etmemi istiyorsun.”

“Garrett,” diye inledim. Dudakları dudaklarımm üzerinde gezinirken titriyordum.

“Evet,” diye fısıldadı. “Aynen böyle. Adımı inleyerek söylediğinde sesin tam olarak böyle çıkıyordu.”

Çenemi kaldırıp dudaklarımı yaladım. Göz kapaklarım hafifçe kapanırken olduğum yerde bekledim.

Bekledim.

Beni serbest bıraktığında vücudunun sıcaklığı yerini reddedişinin serinliğine bıraktı. Gözlerimi açtığımda yüzünde yer edinen sırıtış kendini beğenmiş, gururlu ifadeden başka bir şey değildi. Geriye doğru adım attı.

“Yine de işaretleri yanlış okumaktan nefret ederim. Eğer haklıysam, yardımımı istersen...” Başparmağını sert çene çizgisinde gezdirdi. İki gün önce orada olmayan kirli sakalmı sıvazladı. “Açık ve net olman gerekecek.”

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Hareketlerimi anlamaya vakit bulamadan kendimi onun göğsüne atıp parmaklarımı saçlarına gömdüm. Kalçamı kavrayıp beni kendine doğru çekti. Sırtım duvara çarparken bacaklarım beline dolanmıştı.

Dudaklarının benimkini alış şekli sahiplenmekten başka bir şey değildi. En saf, en basit haliyle sahiplenmeydi. Şu anda ağızıma ve hemen hemen her yerime sahip olabilirdi. Bu hissi ona neden vermek istediğimi bile bilmiyordum.

Topuklarım kalçasma çarptı. Onu daha da istekli hale getirdim. Ona doğru eğilirken boğazından bir inilti çıktı. Sıcak ve ıslaktım. Daha önce hiçbir şeyi Garrett’ı istediğim gibi istememiştim.

Kalçalarıyla beni duvara sabitleyerek tişörtümü başımın üzerinden yırtarak çıkardı. Daha önce hiç bu kadar vahşi bir şey görmemiştim.

Yakıcı bakışları üzerimde gezindi. Her bir sinir ucumu alev alev yakıyordu. Saçlarımdan bir tutam alarak yüzünü boynuma gömdü. Sıcak dudakları alay edercesine tenimde gezinip adeta ısıyor, süzülürken ıslak bir iz bırakıyordu.

“Bu gece seninle ilgilenmeme izin verecek misin, gün ışığı? Çünkü tek düşünebildiğim bu.”

Tanrım, *evet*. Ağzını tekrar kendime çektim. Tam istediğim yere. Dili içeri girdi. Keşfediyor, tadıyor ve istediğini alıyordu. Daha fazlasını istiyordum. Böyle bir şey yaşamayalı, birinin beni -sadece beni- bu kadar çok istediğini hissetmeyeli öyle *uzun zaman* geçmişti ki.

Beni ayaklarımın üzerine bırakarak ensemden kavradı. Olduğum yerde döndürerek duvara bastırdı. Parmakları kalçamın, karnımın üzerinde dans ediyordu. Ta ki narin dokunuşu en çok acı çektiğim noktayı öpene kadar. Çaresizlikten gözlerim yaşlarla dolduğu sırada duvarı tırmalıyordum.

Benimle alay etmesini istemiyordum. Sadece gelecek yıla kadar beni parmaklamasını istiyordum. Bunu istemek çok mu fazlaydı?

Bu yüzden titreyen kalçalarımı izlediğinde, “Lütfen,” diye yalvardım.

“Bana ne istediğini söyle, Jennie.”

“Dokun bana,” diye fısıldadım başımı eğerek. Boynumu daha sıkı kavradı. Bakışlarımı omzunun üzerinden çekip ona doğru yönlendirmem için beni zorladı. “Lütfen, Garrett.”

Klitorisimi okşadığında dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. “Buraya mı?”

Beni yavaşça okşarken, “Siktir, *evet*,” dedim nefes nefese.

“Tanrım, ıslanmışsın.” Dili boynumun üzerinde kaydı. “Çok ıslaksın.” İki parmağını içeri soktu. Ben haykırınca omzuma doğru eğilip gülümsedi. “Bir gün bu amı sikmeme izin verecek misin?”

“Kahretsin,” diye haykırdım. İnkâr etsem de uzun zamandır arzuladığım bu yakınlık ve edepsiz konuşmalar beni mahvediyordu. “Sen de kimsin?”

Alçak sesle kıkırdaması tüylerimi diken diken etti. Boynumu serbest bırakarak iki parmağını klitorisime bastırdı. “Parmaklarıma boşaldığın anı hissetmek için sabırsızlanıyorum.”

“Siktir.” Elini kavradım. Parmaklarımızı birleştirdik. Onu hem kendime çekiyor hem de uzaklaştırıyordum. Bir dizini kalçalarımın arasına yerleştirip bacaklarımı araladı. Parmaklarını daha derine ve daha sert sokarak beni şimdiye kadar kendimi götürebildiğimden de daha ileriye götürdü. “*Garrett.*”

Vücudum titriyordu. Beni o sınır noktasına, tamamen kendimi bırakmak istediğim o uçuruma doğru sürüklüyordu.

Evet. Beni o zirveye çıkardı. Uçurumun kenarına kadar getirdi. Gözlerimin içine bakıp *boşalmamı* istediği an beni aşağı bıraktı ve dizlerimin üzerine çökerek hiçliğe doğru serbest düşüşümü izledi.

Garrett hiç vakit kaybetmeden bir kolunu belime doladı. Beni yatağa fırlattı. Tişörtünü başının üzerinden yırtarcasına çıkardığı sırada dizleri yatağa çarptı. Bana doğru sürünürken bacaklarımın arasındaki kalp atışlarını hızlandıran bir göz kırptı.

“Seni tatmamı ister misin, Jennie?” Dizlerime vurdu. Bacaklarım onun için açıldı. “Çünkü seni tatmak istiyorum.”

Cevap veremedim ama o da bir cevap beklemiyordu. Kollarını bacaklarımın altına yerleştirdi. Kalçalarımı kavradı ve beni aşağı doğru çekti. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Kendi adımı bile unuttuğum anda ağzı aşağı indi.

“Ah, *kahretsin,*” diye yüzümü kapatarak gözyaşlarımın akmasını izledim. Parmakları içimi delip geçiyor, dili kıvrak hareketlerle dolanıyor ve dudakları klitorisimi emiyordu. Tam adını haykırmak üzereyken elimi kavradı.

Yüzünü kaplayan geniş, yakışıklı ve *kahredecek derecede hınzır* bir gülümsemeyle bana bakarak dudaklarını yaladı. “Tamamen farklı bir nedenle olduğunda adımı o kadar güzel haykırıyorsun ki.”

Dudaklarını bedenimde gezdirirken başparmağı şişmiş klitorisimin üzerinde, ağzının yerini aldı. Daha sonra gergin meme ucumun etrafında acı verecek kadar yavaş hareketlerle dilini gez-

dirmeye başladı. “Bu memeler mükemmel. Mükemmel memeler, mükemmel am.” Bir meme ucunu dudaklarının arasına aldı. Dişlerinin arasında sıkıştırdı ve diliyle meme ucunu döndürdü. Daha sonra ilerleyerek dudaklarıma yakıcı bir öpücük kondurup tekrar bacaklarımın arasında kayboldu.

Garrett’ın ağzı tam da hayal ettiğim cennet gibiydi. Sıcak ve inanılmazdı. Kalçalarımın arasında parlayan güneş ışığı gibiydi. Parmaklarımı saçlarına bastırıp onu daha da yaklaştırdım. Dilinin her darbesi akıcı, parmaklarının itişleri derin ve güçlüydü. Klitorisimi ağzına alırken gözleri benimkilerle buluştu.

Adı dudaklarımdan tekrar dökülürken başım yatağa düştü. Bedenim titriyordu. Sadece kitaplarda okuduğunuz, gerçek olduğunu düşünmediğim türden bir orgazmıla titriyordu. O sırada Garrett kendini kalçalarımın arasına gömdü. Sanki ölecekmiş gibi her zeresini içine çekti.

Parmaklarını geri çekti. Kollarımı başımın üzerinde birleştirip yere yığıldığım sırada diliyle üç kez nazik ve saygılı dokunuşlar yaptı. Beni yalayarak temizliyordu. Yüzünü silerken çenesini kaşımak için baldırıma sürtündü. İçimdeki ürperti o kadar büyümüştü ki zorla nefes almaya çalıştım.

Garrett kendini yanıma attı. Yatak onun ağırlığının altında zıpladı. “Kahretsin, tadın harika,” diye mırıldandı. Gözlerimiz buluştu. Gözleri vücudumda gezinirken, bakışlarının yoğunluğu altında bedenim alev alev yanıyordu.

Yataktan fırlayıp tişörtüme uzandım ve onu göğsüme bastırdım. Garrett’inkini de ona doğru fırlattım. Bu hareketimi bir işaret olarak kabul etti. Şaşkın bakışları altında derin çizgiler oluşturmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, bu kafa karışıklığından çok meraklı. Bunun ne anlama geldiğini o da ben de bilmiyorduk. Yaşadığımız şey iyi hissettirmişti. *İnanılmazdı*. Ancak bir daha olamazdı.

Olabilir miydi?

Garrett ayağa kalkıp gülünç karın kaslarını örterken tişörtümü giyip yatağa uzandım. Dizlerimi göğsüme doğru çektim.

“Gitmelisin,” dedim. Kelime dudaklarımdan güçsüzce çıkmıştı. Kalmasını ve çok fazla orgazmdan bayılana kadar yüzüne binmek istiyordum. Böyle bir şey var mıydı? Olmalıydı. Neyse... Eğer gitmemekle ilgili bana herhangi bir şey sorsaydı anında yelkenleri suya indirirdim.

Ne yazık ki başını sallayarak gitmesi gerektiğini onayladı.

“Gitmeliyim.” Pantolonundaki dev yumruyu düzeltti. O sormasa da ben bu iyiliğe karşılık verebilmeyi diliyordum. Uzun zaman olmuştu ve ben çok emin değildim. Muhtemelen pek çok kez Kutsal Kâse’ye *sakso* çekmişti. Ben son derece rekabetçi biriydim ve herhangi bir şeyde kötü olmaktan nefret ederdim. Oral seks konusunda kötü olduğumu öğrenmesi bu gece üstesinden gelmeye hazır olduğum bir şey değildi. “Ama bu...?”

Nemli saçlarımı alnımdan silkeleyerek nefes nefese, “Harikaydı,” diye cevap verdim. “Evet, muhteşemdi.”

“Ah, iyi. Harika. Sevindim. Peki ne hissediyorsun...?”

Titreyen ellerimle önce terli yüzümü sonra da orgazmın artçı şokuyla hâlâ titreyen bacaklarımı işaret ettim. “İnanılmaz.”

Yumruğunu diğer eline vururken başı salladı. “İnanılmaz. Güzel.” Kapıya doğru geri çekildi ve iki parmağıyla beni işaret etti. “Bunu bir ara tekrar yapmalıyız.”

“Ah, kesinlikle.”

Yüzü aydınlandı. “Harika.”

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi sıkıca kapattım. “Hayır, yapmamalıyız.”

Kaşlarını çattı. “Hayır, yapmamalıyız.”

“Carter.”

Ciddi bir şekilde başını salladı. “Carter.”

“Peki... iyi geceler?”

El salladı. “İyi geceler.”

Garrett gitmek yerine orada durmaya devam etti. Birbirimize bakıyorduk. Hâlâ belden aşağım çıplaktı ve kendi sıvılarımdan oluşan bir patlamanın içinde oturuyordum. Rahatsız ediciydi ama bundan da öte, şu anda ona bakmak işkence gibiydi. Saçları dağı-

nıktı. Yanakları kızarmıştı. Bu durum kadınsı yerlerimi yeniden karıncalandırıyordu.

“Yani, şey... iyi geceler.” Gözleri bir şey unutmuş gibi irileşti ve geri döndü.

Bana doğru yaklaşırken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Sıcak elini çenemin üzerinde gezdirdi. Yüzümü kavrayıp yukarı kaldırırken parmaklarını saçlarıma doladı. Dudakları içimde usul usul yanan bir alevi harlar gibi dayanılmaz bir öpücükle benimkileri kapladı. Onu yakınımda tutmak istercesine tişörtünün yakasını yumruğumun arasına aldım.

Garrett uzaklaştığında tekrar, “İyi geceler,” dedi. Daha sonra dudaklarını bir kez daha benimkilere değdirdi. “İyi geceler.” Koşar adımlarla kapıya doğru gitti ve omzunun üzerinden bana el salladı. “Güle güle.” Kapıyı çekip açtı. Sonra tekrar dönüp baktı. Gözleri üzerimde gezindi. Sonunda bakışlarımız buluştuğunda gözleri tıpkı gülümsemesi gibi parlaktı.

“İyi uykular, Jennie,” diye fısıldadı. Sonra, bu sefer gerçekten, gitti. Ayak sesleri merdivenleri gümbürdetiyordu. Ön kapı arkasından kapandı. Bip sesi bana kapının bu gece için kilitlendiğini söylüyordu.

Bir elimi terli alnıma götürerek arkamdaki yastık yığınının kendimi bıraktım.

Sikeyim. Indiana Bones’un vites yükseltmesi gerekecekti.

10

USAIN BOLT

Garrett

JENNİE BÜTÜN HAFTA beni görmezden gelmişti.

Dört gün önce, lobide arkasından seslendim. Beni görünce kaçmıştı. Gerçek anlamda lobiyi koşarak geçmiş ve ön kapıdan dışarı fırlamıştı. Önünde bekleyen bir taksinin arka koltuğuna burkulmuş bileği falan dinlemeden kendini atmıştı.

İki gün önce kapısım çaldım. Kapıyı açmadan, sanırım İspanyolca ve İngilizcenin korkunç bir karışımıyla bağırarak Gloria adında biri olduğunu iddia etti çünkü Jennie artık orada yaşamıyordu. O olduğunu bildiğimi söyledim, onu asansöre binerken görmüştüm. “*Me no hablo English,*” demeden önce tam otuz saniye boyunca sessiz kaldı.

Çok sinirliydim. Akıllara durgunluk veren orgazmlara rağmen ilişkimizde bir değişim olduğunu, sonunda arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm. En azından artık onunla tam cümlelerle konuşamayacak kadar korkutucu değildi. Eğer bu arkadaşlık değilse, ne olduğunu gerçekten bilmiyordum.

Ayrıca, iyi şartlarda ayrılmıştık. Ona iyi geceler öpücüğü vermiştim. O zaman neden benden kaçıyordu? Normalde konuşmakta ya da bağırmakta falan iyiydi. Kelimeleri bir araya getiremeyen bendim.

Orgazmları tekrarlamalı mıydık? Muhtemelen hayır. İster miydim? *Kesinlikle* evet. Ancak gözlerimin içine bakamazsa, aynı odada nasıl birlikte olabilirdik ki? Bu olanlar yüzümüzde patlama-
dan önce meseleyi konuşarak halletmemiz gerekiyordu.

* İsp. “İngilizce bilmiyorum.” (ç.n.)

Yanımdaki kapı açıldı. Jennie, *Frozen* filminin müziği olduğuna emin olduğum şarkıyı söyleyerek dairesinden çıktığı sırada yaslandığım duvardan doğruldum.

Bu dünyadan olmayan kalçalarını ortaya çıkaran daracık erik rengi taytla bol bir kapüşonlu *sweatshirt* kombinini kız kardeşlerimin bayıldığı o rahat, sıcak tutan botları giyerek tamamlamıştı. Parmaklarımn ucundan bir toka sarkıyordu. Bileğine de bir kulaklık asmıştı. Günlük kıyafetler ona hiç bugün olduğu kadar yakışmamıştı.

“Günaydın, gün ışığı. Bileğin daha iyi görünüyor.”

Acaba bir gün bana çılgılık atmaktan vazgeçer mi diye merak ediyordum ama bugün o gün olmadığını biliyordum.

Havaya sıçradı. Elindekileri yere bıraktı ve bir dizi küfür savurdu. “Orospu... çocuğu.” Omzuma vurmadan önce eşyalarını topladı. “Bu gerekli miydi?”

“Son bir haftadır beni görmezden gelmene bakılırsa? Kesinlikle.”

“Ben...” Cümlesinin geri kalanını öğrenmek için etrafına baktı. “Meşguldüm.”

“Taşındığını sanıyordum. Gloria’ya ne oldu?”

Suçlu gülümsemesini bastırmaya çalıştı. “Ah, o... sadece... bir arkadaş... yatıya kaldı... kız gecesi.” Bir şey savuruyormuş gibi elini havada salladı. “İç çamaşırlarımızla yastık kavgaları falan.”

“Hı hı. Dinle.” Bir adım öne çıktığımda Jennie dehşet içinde kendini kapıya yapıştırdı. O etraftayken yüzümün kızardığına ve bir ahmak gibi kekeleyişime bakılırsa, gelmiş geçmiş en az korkutucu insan olduğuma emindim. Yine de durdum çünkü yatak odasında değildik, bu da biraz korkutucu olmayı sevdiğim tek yerdi. “Geçen hafta sonu olanlar hakkında konuşmalıyız.”

“Ne oldu?” Sesi bir oktav daha yükseldi. “Hiçbir şey olmadı. Başına bir şey mi geldi?” Gözlerini sıkıca kapattı. “Siktir.”

Onun bu dağınık yanını seviyordum. Onun benimle olduğu kadar benim de onun zihninde dolaştığımı hissettiriyordu. Burayı daha az yalnız bir yer haline getiriyordu.

Belki de bu yüzden ona doğru bir adım daha attım. Sonra bir adım daha. Ta ki, tüm o cesurluğunun altında saklı olduğunu düşündüğüm masumiyete yol veren o geniş gözleriyle bana bakana kadar.

“Hadi, gün ışığı. Unuttuğumu düşünüyor olamazsın. Adımın dudaklarından tekrar tekrar dökülürken çıkardığı ses zihnime kazındı, tıpkı parmaklarımın etrafına ve tekrar dilimin üzerine boşaldığında ağzının açılma şekli gibi.” Elimi kapüşonlunun altından geçirip avucumu çıplak beline sarmadan önce bir parmağımı kalçasında gezdirdim. “Bir hatırlatma ister misin?”

Şu anda ne yaptığımı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ayrıca Jennie, şüphesiz, bunu yapmam gereken *son kişiydi*. Sanırım karar vermiştim -en azından şu anda- verecek bir haltım kalmamıştı. Dudaklarımı onun dudaklarının üzerine eğip, burnumun ucu onun burnuna hafifçe değecek şekilde havada bıraktığıma bakılırsa, çok da öyle değildi.

Jennie bana doğru yaklaşırken çenesi yukarı kalktı. Yumuşak pembe dudakları dudaklarıma uzandı, titrek bir nefesle dudaklarını araladı. Yanakları kızarmıştı.

Sonra başını iki yana sallayarak ve aslında koridorda beni vücut kontrolünden geçirerek dünyaya geri döndü. Kapısına doğru yöneldi ve anahtarını kilide soktu.

Tamam, düşündüğüm şeyi yapmıyordu ama kesinlikle deniyordu. Yaklaşık yirmi kez ıskaladı. Kapıya anahtarla defalarca darbe vurdu ve sonunda beyaz boyayı çizdi.

“Sohbet etmek isterdim ama gitmem gerek! Duş almam gerekiyor.” Aklını kaçırmamanın eşiğindeydi. Kendini bir kahkaha atmaya zorladı. “Berbat kokuyorum.”

Gözlerim başının üstüne yığılmış saçlarına gitti. “Saçların ıslak.”

Evinden *çıktığını* ya da eve gelmediğini boş verin. Sabahı Noel kurabiyeleri pişirerek geçirmiş gibi vanilya, tarçın ve bir sürü tatlı bir şeyler gibi şahane kokuyordu.

Onun kurabiyesini yemek isterdim.

Hayır. Hayır, Garrett. En başta bizi bu karmaşaya sokan şey buydu.

Jennie'nin gamzeleri başka bir yalanın içinde yakalandığım anladığında kayboldu. Sonunda o lanet anahtarı kilide soktu. Kapı açıldı ve Jennie yuvarlanarak içeri girdi.

"Yağlı. Aşırı yağlı. Saçlarım. Evet, günlerdir duş almadım." Söylediği yalandan iğrenerek burnunu kıvırdı. "Yani ıslak görünüyor ama sadece..." Bir elini nemli topuzunun etrafında dolaştırdı ve boyun eğerek iç çekti. "Yağlı."

"Jen..."

"*Tamam, görüşürüz, Garrett!*" Kelimeler kapıyı çarpmasıyla aynı hızda dudaklarından uçup gitmişti. Ardımdan duyulan bir kıkırdama sesi dikkatimi çekti.

Emily kapı aralığında eğilmiş, kollarını göğsünde birleştirmiş halde durarak bana sırtıyordu. "Biliyordum."

Elimi yüzüme götürdüm. Çok yorgundum ve artık hayatımla ne yapacağımı bilmiyordum. "Neyi biliyordun?"

"İkinizin sevişeceğini. Cinsel gerilimin kokusunu ta buradan alabilirsin."

"Yapmadık, of." Boynumun arkasını ovdum. "Gergin mi görünüyor?"

"Çok gergin. Kız senin aletini istiyor ve bundan nefret ediyor."

Kıkırdadım, Emily de gülümsedi. Bu garip olmalıydı ama değildi. Emily'yi tanıdığım yıllar boyunca, aramızdaki arada sırada olan kaçamaklara rağmen birçok erkek ve kız arkadaşı olmuştu. Emily'nin... her ne haltsa o olan şeyi fark ettiğinden endişelenmiyordum.

Ya da belki bir şeydi. Jennie'yi okumak imkânsızdı.

Son Akşam Yemeği gibi kadınlığını yediğim geçen hafta sonu hariçti. Saçımı çektiği, girişini ağzıma dayadığı ve boşalırken inleyerek adımı sayıkladığı sinyallerini yanlış okumak epey zordu. *İki kez.*

"Jennie ile işler biraz..."

"Zor mu? En iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olması falan?"

Bunlar ciddi toplar, Andersen!” Emily omzuma vurdu. “Seninle gurur duyuyorum.”

Aptalca bir suçluluk hissettiğim gerçeğinden uzaklaşmak için parmaklarımı şapkamın arkasına geçirip başımı kaşıdım. Mavi toplarımın konuşmasına izin vermiştim ve şimdi hayatımın geri kalanını bunu en iyi arkadaşlarımdan birinden saklamaya çalışarak geçirecektim.

“Sadece bir kez oldu. Bir daha olmayacak.”

Gerçek, olması gerekenden daha fazla hayal kırıklığı yaratıyordu çünkü ortaya çıktığı üzere, Jennie’nin ihtiyaçlarını karşılamayı teklif etmek ufacık da olsa bir hata olabilirdi. Hem de bağımlılık yaratan bir hata.

İyi tarafından bakarsak, burkulan bileği iyileşiyor gibi görünüyordu. Kız, *Usain*’den daha hızlı koşabiliyordu.

ADAM’IN YARIN KAHVALTI randevusu vardı ve boku yemiştim.

“Boku yemedin,” dedi üçüncü kez. İki dakika önce bize haberi verdiğinde bu kelimeleri yanlışlıkla yüksek sesle söylemiş olabilirdim. “Bu sadece bir randevu. Belki de işe yaramaz.”

Adam gibi bir adamla işler nasıl yürümezdi ki? Tanıdığım en iyi insandı. İşte tam da bu yüzden boku yemiştim. Yuva kuracaktı ve o zaman gerçekten yalnız kalacaktım.

“Tek bekâr arkadaş ben olacağım,” diye mırıldandım dalgınca.

“Jaxon bekâr,” diye söze girdi Carter. “İkiniz birlikte kız tavlayabilirsiniz.”

“İstemiyorum, nefret ediyorum, off.” Yanağımı yumruğuma dayayıp önce önümdeki menüye sonra da Adam’a baktım. “Onunla nerede tanıştın?”

“Markette. Mısır gevreği reyonunda. Köpekleri sevdiğini söyledi. Bu iyi bir şey, değil mi?”

“Bir köpeğiniz olduğunu düşünürsek, bu muhtemelen en iyisi.”

Adam pipeti çikolatalı sütün içinde döndürdü. “Uzun zamandır biriyle çıkmamıştım.”

Emmett telefonundan başını kaldırdı. “Cara onun geçmişini araştırıp araştıramayacağımızı ve randevunuz için seni giydirip giydiremeyeceğini öğrenmek istiyor.”

Geleceğimi, neye dönüşmek istediğimi düşünürken sohbete kulak tıkadım. Arkadaşlarım barda geçirdikleri geceleri otel odasında eşleriyle yaptıkları telefon görüşmelerine, akşamdan kalma-lıkları sabah erkenden *Ikea*’ya yaptıkları gezilere değişiyordu. Boş zamanlarını birlikte geçiriyorlardı. Gelecekleri son derece parlak görünüyordu.

Acı çekmiyordum, kıskanıyordum. Bir adamın, arkadaşları eşle-riyle uğraşırken yalnız başına kanepede *COD* oynamasının bir sınırı vardı. Onlar ilerliyor, bense... sıkışıp kalmış gibi hissediyordum.

Emmett beni dürterek dikkatimi çekti. “Hey, şu kıza ne dersin? Sana bakıyor. Ona çıkma teklif et.”

Güzel esmer bize doğru yaklaşıyordu. Ben gözlerimi devirmiş-tim. Bakışları Carter’ın ensesinde kilitlenmişti. Saçlarını kulak-larının arkasına sıkıştırdı ve omzuna dokunmadan önce derin bir nefes aldı.

“Affedersiniz. Ben Arianna.”

Carter menüsünden başını kaldırmadı. “Ben evliyim.” Homur-danmamı gizlemek için kendi menümü kaldırdım.

Arianna ağzını açtı ve Carter kadın daha bir şey söyleyemedi-ken sözünü kesti.

“Mutluyum.” Sırıtarak yukarı baktı ve ona telefonunun ekra-nında Olivia’nın gülümseyen yüzünü gösterdi. “Çok güzel, değil mi?” Fotoğraflarını karıştırdı. “İşte düğün günümüzde. Muhteşem, değil mi? Ve işte şu anda büyüttüğü bebek. Bu benim bebeğim. Ne düşünüyorsun? Kız mı, erkek mi? Öğrenmeyeceğiz. Şaşırmak isti-yoruz. Kendimi penis gördüğüme ikna etmeye çalışıyorum çünkü kızlar korkutucu.”

Vay canına. Arianna, Jennie’den daha hızlı olabilirdi. Ben daha gözümü kırpmadan lokantanın diğer tarafına geçmişti.

“İşte tam da bu yüzden biriyle tanışmak zor,” diye belirttim. “Biri benimle mi, yoksa zengin hokey oyuncusuyla mı ilgileniyor gerçekten hiçbir fikrim olmuyor.”

“Peki ya komşun?” Carter sordu. “Hâlâ sevişiyor musunuz?”

“Yok, bir şey olduğu yok. Kız kardeşinle koridorun karşısında oturuyor.” Son kısmı atlamış olmayı dileyerek kızaran yüzümü menüye gömdüm. Yalan söylemekte berbatım. Bir şeyleri saklamakta daha da kötüydüm. Carter birazcık bile eşeleyecek olursa, yanlışlıkla kız kardeşini dilimle becerdiğimi söyleme ihtimalim çok yüksekti. “Jennie’nin komşu işlerinden rahatsız olduğunu söylemiştin. Ben de arkadaş olduğumuz için artık yapmayacağımı düşündüm.”

Temkinli bir şekilde bakışlarımı kaldırdım.

Carter bana bakmıyordu bile. Lanet çikolatalı sütüne üfleyerek baloncuklar çıkarıyordu.

“Jennie bazen biraz korkutucu olabiliyor ama maçı seninle birlikte izlerken iyi vakit geçirdiğini söyledi.”

Ağzım açık kalmış, kaşlarım havaya fırlamıştı. Normal davranmak için kendimi zorlamak büyük bir çaba gerektirmişti ve içkimi kafama dikmemin doğru bir hamle olup olmadığından emin olamamıştım. “Öyle mi dedi?”

“Evet, iyi yediğini söyledi. Getirdiğin tatlının orgazmik olduğuyla ilgili bir şeyler söyledi.” Gözlerini devirdi. “Çok dramatik.”

“Bunu nereden çıkardığını merak ediyorum,” diye mırıldandı Emmett. En azından ben onun böyle söylediğini düşünüyordum.

O sırada boğazıma kaçan çikolatalı süt yüzünden boğulmakla meşguldüm.

Carter, Beckettlerin mutlu olmaları için gereken tek şeyin iyi bir yemek olduğundan bahsediyordu. Benim ise nefes nefese kaldığım o sırada tüm hayatım gözlerimin önünden film şeridi gibi geçiyordu. Adam’ın sert ve şüphe dolu bakışları üzerimdeydi.

Eğer gidiciysem en azından tatlı orgazmikti, diye düşündüm.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÖĞLE ARASI maçları benim favorimdi. Antrenmanımı erkenden yaptım. Hokey akşam yemeğinden önce bitmişti ve nadir bir sakın cumartesi gecesi geçiriyorduk.

Emmett, Cara'nın bu akşamki yirmi altıncı doğum günü partisini gösterişsiz diye nitelendirip duruyordu ama gösterişsiz kelimesinin Cara'yla ilgili herhangi bir cümleye ait olduğundan emin değildim. Geçen yıl olduğu gibi mutfak tezgâhlarında kızların dans edeceğini çok sanmıyordum, bu yüzden sanırım bu kez gösterişsiz kelimesini kullanmıştı.

"Bu sabahki randevun nasıldı, dostum?" Adam'ın yanında dizlerimin üzerine çöküp kalçalarımı açarak kasıklarımı esnetirken sordum. Sabah patenim iyi geçmişti ve buza geri dönmek son derece iyi hissettiriyordu. Koç geri dönmemi kolaylaştırmak için bu gece bana sınırlı bir buzda kalma süresi vermişti ama en azından oynayabiliyordum. Diğer şeylerin yanı sıra, dokuz gündür hokey oynamadığım için de gergindim. Arena uğulduyordu. Buzun serinliği yanaklarımda ferahlatıcı bir his yaratıyordu. Maç boyunca Jennie'ye bakmayacaktım. Hiçbir şey ters gidemezdi.

Adam iç geçirdi. "Köpekleri kesinlikle sevmiyor."

"Ama sana sevdiğini söylemişti."

"Şey, kahvaltının sonunda çıkmak istedim." Yüz ifadem karşısında kıkırdadı. "Ben de ona maçtan önce Bear'ı gezdirmek için eve gitmem gerektiğini söyledim. Gelmek için ısrar etti."

"Dostum. Çok iyisin."

"Ona hayır diyecek cesareti kendimde bulamadım! O kocaman gözleriyle bana surat asıyordu..." Tekrar ayağa kalktığımızda iç geçirdi. "Bear ben onu durduramadan merhaba demek için ayağa fırladı. Yüzünü yaladı. Kibarca söylemek gerekirse, kendini kaybetti. Salya, saç..."

"Hadi ama." Bear sevimlilikte bir üst seviyedeydi. Devasa boyutta tüylü bir emiciydi. "Çıkıp gitti, değil mi?"

"Zaten çıkıp gitmeseydi, bir süre sonra kesinlikle yapardı."

“Randevulardan bahsetmişken...” Yeni defans oyuncumuz Jaxon Riley önümde durduğunda bir kar püskürmesi yüzüme çarptı ve siperliğimi kapattı. Bana boş bir bakış attı. “Andersen.”

“Riley.”

O yıllardır benim kara listemdeydi. Durmadan çene çalan ki-birli bir pislikti. Başını çok fazla belaya sokuyordu, bu yüzden sezonun ikinci uzaklaştırmasından sonra *Nashville*’den buraya transfer olmuştu. Koç onu düzeltebileceğini ve ondan en iyi şekilde yararlanabileceğini düşünüyordu. *Göreceğiz bakalım.*

“Randevulardan bahsetmişken,” diye tekrarladı. “Şu roket gibi olan kim?”

Bakışlarını tribünlere doğru takip ettim ve otomatik pilotta cevap verdim. “Cara ve Olivia.”

“Onların kim olduğunu biliyorum. Gamzeli ve öldürücü memeleri olandan bahsediyorum.”

Evet, ben de durumun bu olmamasını umuyordum.

Gözlerim Cara ve Olivia’nın arasına sıkışmış Jennie’nin üzerinde gezindi. Üçü birlikte tüm büfeyi satın almış gibi görünüyordu.

Jennie bugün endişe verici derecede güzeldi. Saçları, kendine özgü örgülerinden biri yerine açık ve kalm kestane rengi bukleler halinde omuzlarından dökülüyordu. Gülümsemesi ise derin gamzelerini vurguluyordu. Ayrıca giydiği dar tişört, Jaxon’ın bahsettiği gibi muhteşem memelerini ortaya çıkarıyordu. Onları tattığımı söyleyip böbürlenmemek için dilimi ısırdım.

Başka tarafa bakarak diski kaptım. Kalenin etrafında döndüm ve Adam’ın arkasına attım. “O yasak bölge.”

“Senin mi?”

“Hayır.”

“O zaman sanırım yasak bölge değil.” Kendinden emin bir şekilde sırtıttı. O sırtışı yüzünden kazımak için sabırsızlanıyordum.

Ben de ona karşılık verecek şekilde kocaman gülümsedim. “Hey, Carter?” Sopasını gitar gibi kullanarak yanımızdan hızla geçerken seslendim. “Jennie’nin ilişki durumu nedir? Bir arkadaş için soruyorum.”

“Kimse küçük kız kardeşime dokunamaz.” Yarı çığlık yarı şarkı gibiydi ve Jaxon’ın yüzü düşmüştü. “Ha, bu arada.” Carter yanıma kadar gelerek sopasına yaslanıp ağzında pembe bir balon patlattı. “Jennie’den bahsetmişken. Bu gece eve onunla gidebilir misin? Gece geç saatte tek başına Uber’e binmesi fikri hoşuma gitmiyor.”

İlk düşüncem, gece geç saatlerde bir arabanın arka koltuğunun Jennie’yle birlikte olmam gereken son yer olduğuydu. İkincisi, o yetişkin bir kadındı ve Carter’ın onu eve götürmek için gözetmen ayarladığını bilse muhtemelen çıldırırdı. Üçüncü düşüncem ise... *ah, siktir.*

“Kız kardeşin bu akşam partiye geliyor mu?”

Carter başını salladı. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Jennie neden geliyor?” Emmett bize katıldığı sırada yanlışlıkla yüksek sesle sordum.

Kızların bir şeyler hakkında kıkırdadığı yeri işaret etti. Gözlerim Jennie’ninkilere kilitlendi ve hemen sonra bakışlarımı geri çektim. “Cara’nın en iyi arkadaşlarından biri olduğu için olabilir mi?”

“Ne zamandan beri?” *Elbette, onunla eve gideceğim*, demek yerine aptalca bir söz etmiştim.

“Olivia ve Carter çıkmaya başladığından beri. Şimdi üçü tüm zamanlarını birlikte geçirdiklerinden beri?”

“Ah. Doğru.” *Siktir.* Carter’a baktım ve bir elimi havada sallamaya başladım. Elimde, *kız kardeşinin amını yedim ve buna bayıldım*, yazan bir neon tabela da tutuyor olabilirdim. “Şey, sanırım... arabayı süreceğimi söylemiştim.” Zaten alkol almayacaktım ama Jennie de orada olacaksa kesinlikle ayık kalmam gerekiyordu. Alkolün zaten kusurlu ve zayıf olan karar verme yetilerimi engellemesine izin veremezdim çünkü kendimi olmak istediğim ama olmamam gereken bir yere sokmaya çalışabilirdim. Mesela dilimin ucuyla onun G noktasını ya da kalçalarının arasını hedef alabilirdim. Ayrıca Jennie içki içmiyordu ve bunu desteklemek berbat arkadaşlığımız için doğru bir hareket gibi geliyordu.

“Mükemmel. Onu eve götürebilirsin.” Carter eldivenli ellerini ağzının etrafında kavuşturdu. “Hey, Jennie! Garrett bu gece seni götürecektir!”

Onu götürmek mi? Yapmak istediğim ve sürekli kaçınmaya çalıştığım şey tam olarak buydu. Jennie ile göz göze geldiğimizde korkudan küçük dilimi yutmak üzereydim.

Jennie de onu nasıl bir yolculuğa çıkaracağım konusunda benim kadar korkmuş görünüyordu.

Hangimizin kendine daha iyi hâkim olduğunu merak ediyordum.

11

BENİMLE OYNA

Garrett

BUNLARI NASIL GİYMIŞTİ?

Onu içinden çıkarmak için nasıl bir saldırı planına karar vermeye çalıştığıma bakılırsa, Jennie'nin yüksek belli kot pantolonu yuvarlak poposunun ve geniş kalçalarının üzerine adeta yapıştırılmış gibi görünüyordu. Yine de onu soymama izin yoktu.

Lanet olası kot pantolonlar. Dar, solmuş kot dizlerinin altında genişliyordu. Yemin ederim, o bacaklar doğrudan cennete gidiyordu. Ayrıca göbek deliğini gösteren bir *crop top* giymişti. Tek düşündüğüm o aptal parçayı yukarı kaydırmak ve dilimi orada sallanan minik erik moru mücevherin etrafında döndürmektir.

Onu zihnimden uzaklaştırmam gerekiyordu.

“İçki içmiyor musun?”

“Ha?” Bakışlarımı Jennie'den uzaklaştırdım. Bunu bana yaptırmanın Jaxon Riley olmasından hiç etkilenmemiştim.

Elimdeki vişne aromalı maden suyu kutusunu işaret etti. “Su içiyorsun.”

“Bu gece arabayı ben kullanacağım.”

“Neden?”

Böylece kırılan kemikler yüzünden kariyerimi erken sonlandırma potansiyeline sahip kaptanın küçük kız kardeşi büyüklüğünde hatalar yapmamak için?

Ona verdiğim entelektüel yanıt, “Eee, çünkü?” oldu.

Jaxon'ın bakışları benimkileri takip ederek söz konusu kıza geri döndü. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Yanıma eğilerek mırıldandı. “Carter'ın küçük kız kardeşi olmasıyla ilgili tek şey, onun

sadece benim kaptanım olması, oysa o senin en iyi arkadaşlarından biri. Senin için yasak bölgedeyken, benim için serbest oyun.”

“Böyle düşünüyorsan iyi şanslar,” diye homurdandım.

“Bak ne diyeceğim. Seninle iddiaya gireceğim.”

“Hayır.” Bu dangalağı ciddiye almıyordum. “Bahis ne?” Biraz ciddiye alıyordum galiba.

“Bu gece benimle eve gelmesini sağlayacağım.”

Elimdeki içecek kutusunu sıkıca kavradım. “Hiç sanmıyorum.”

“Onu istediğin için mi?”

“Çünkü onu bir kez becerip hayalet gibi uzaklaşacaksın ve Carter seni yere serdiğinde bir defans oyuncumuz eksik olacak.” İçeceği boşaltıp kutusunu ellerimin arasında ezdim. “Jennie daha iyisini hak ediyor.”

Jaxon sırtarak mutfak lavabosunun üzerindeki buz dolu kaptan iki bira çıkardı. Jennie’ye doğru yürürken, “Ona çok iyi davranacağım, Andersen. Söz veriyorum,” dedi omzunun üzerinden.

Jennie

Olivia’nın mesanesinin durumu canımı sıkıyordu. Beni burada tek başıma bırakmıştı ve ben de bir zamparayla arkadaş olmak üzereydim.

Takımın yeni transferi, kibirli yüzünde kendini beğenmiş bir sırtışla bana doğru ilerliyordu. “Senin gibi güzel bir kız yalnız kalmamalı.” Elini uzattı. “Ben Jaxon.”

Maden suyumu ağzıma götürdüm. “Kim olduğunu biliyorum.” Bunu tabii ki arkadaşça görünmek için öylesine söylemiştim.

Jaxon Riley, NHL’in kötü çocuğuydu. Sıra dışı bir zamparaydı ve Vancouver’in en yeni defans oyuncusuydu. Kıkırdayıp elini geri çekti. “Pekâlâ. Sorun değil. Ben de senin kim olduğunu biliyorum.” Parmaklarının arasına sıkıştırdığı biralardan birini bana uzattı. “Sana bira getirdim.”

“Ben içki içmem.”

Bir kakhaha duydum. Bakışlarım Jaxon'ın omzunun üzerinden geçip Garrett'in eğlenen gözlerini üzerimizde buldu. Gurur duymuyordum ama birdenbire karşımdaki adamla çok daha fazla ilgilenmeye başladım.

Jaxon'a bakmak güzeldi, bu yüzden zahmetli bir iş değildi. Dağınık kahverengi saçları, ela gözleri, geniş omuzları ve kollarını süsleyen dövmeleriyle şüphesiz ki *Flickapedia*'nın en iyi malzemesiydi. Garrett'in dudaklarımdan çıkan ismini yakaladıktan sonra beni mahvetmesinden beri her gece zihnimde canlandırıdığım görüntüden hoş bir kurtuluştı.

Yeni defans oyuncusuna doğru eğilip kolunu sıktım. Sesimi mırıltıya dönüştürdüm. "Ama beni düşündüğün için çok teşekkür ederim. Çok tatlısın."

Sırıltısı çok gururluydu. "Bu yüzden bana Şeker derler."

İçimden gözlerimi devirdim ve parmak uçlarımla Jaxon'ın bileğini süsleyen çiçeklerin üzerinde gezinirken Garrett elindeki kutuyu avucunun içinde ezip yenisine uzandı. "Gerçekten mi? Bunun tamamen farklı bir nedeni olduğunu duymuştum."

Jaxon yemi yuttu ve bana doğru adım attı. "Tatlı günün en sevdiğim öğünü olabilir."

"Hmm..." Garrett agresif bir şekilde içeceğini yudumlarken ben kirpiklerimi kırıştırıyordum. "Benimki de."

Tezgâhın üzerinde, Garrett'in dirseğinin hemen yanında duran *cupcake* tabağını gördüm. Ona doğru yürüdüm. Ben yaklaştıkça yüzü kızarıyordu.

"Affedersiniz." Ona sürtünerek bir keke uzandım. Jaxon'a dönmeden önce göz kırparak, "Tatlı," diye mırıldandım. "Bütün gece canım tatlı bir şeyler çekti." Parmağımı kekin üzerinde gezdirdikten sonra yavaşça ağzıma attım. Bu sırada Garrett'in bir kutu maden suyunu daha mideye indirdiğini fark ettim.

Jaxon'ın gizemli bakışları parmağımı, dudaklarımı, dilimin tek bir hareketini bile kaçırmamak için nasıl dışarı fırladığım izliyordu. Yüzümdeki bir tutam saçı çekti. "Benimle eve gel."

Hemen arkamda, Garrett son beş dakika içinde üçüncü vişneli maden suyunu yumruğuyla ezip hayatma son veriyordu.

Garrett

Bu işe yaramayacaktı. Kesinlikle olmayacaktı. Eğer onu ben alamayacaksam bu takımdaki başka kimse alamazdı.

“Şey, Carter,” diye seslendim mutfağa doğru.

Jennie’nin buz gibi bakışları genişlemişti. Jaxon’dan çılgınca bir adım uzaklaştı ve bunu beni sinirlendirmek için yaptığına dair şüphelerimi doğruladı.

Carter yanımıza geldi. “Ne var ne yok?”

Başımı Jennie’ye doğru eğdim. “Jennie ve Jaxon’ın iyi anlaş-tığını görmek güzel.”

Carter elindeki bira kutusunu ezerek bakışlarını döndürdü. “O lanet olası,” diye homurdandı. Elindeki bira kutusunu lavaboya fırlattı ve mutlu çifte doğru ilerledi.

Jaxon mutluydu ama Jennie değildi.

Jaxon kırılmak üzereydi, elbette artık mutlu değildi.

Ben mutluydum.

Jennie

Garrett’in şimdiye kadar iyi bir hayatı olduğunu umuyordum çünkü sona erdirmek üzereydim.

Jaxon’ın elini ittirdim ve kardeşime fazla sönük bir gülümseme gönderdim. “Hey, sen! Partinin tadını çıkarıyor musun?”

Carter tam bir huysuzluk modundaydı. Jaxon’a doğru yaklaşı-yordu. Stratejik olarak beni görüş alanından ve herhangi bir fizik-sel temastan engelliyordu. “Riley. Görüyorum ki kız kardeşimle tanışmışsın. Küçük kardeşimle. Tek kız kardeşimle. *Benim* kız kardeşimle.”

Aman Tanrım. İşte başlıyorduk. Garrett dördüncü içeceğin arka-sındaki zafer dolu sırtışını gizleme zahmetine bile girmiyordu. Uma-rım yakında ihtiyaç duyacağı tüm tuvaletler doludur, diye düşündüm.

Sikeyim, diye dudaklarımı oynatarak Carter’ın arkasından onu tersledim.

Bu hoşuna giderdi, diye karşılık verdi.

“Ben de tam kendimi tanıtıyordum,” dedi Jaxon. “Kardeşin çok misafirperver ve çok güzel.”

“Öyle olduğunu biliyorum,” diye tersledi Carter. “Ayrıca yirmi dört yaşında.”

Jaxon sırtarak Carter’a doğru eğildi. “Ben de yirmi altı yaşındayım.”

Carter istemediğim halde karşıma dikilen bir insan duvarı gibi yana çekildi. “Onun için iki yaş çok büyük.”

Kaşlarımı çattım. “Olivia’dan neredeyse üç yaş büyüksün.”

Carter’ın başı ağır çekimde döndü. Yüzündeki ifade karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım. Daha çok yüzüne gülmek içindi. Tehditkâr görünebilirdi ama zamanını *Disney* şarkıları söyleyerek, köpeğini taşıyarak ve bugün bebeği duyabilir diye kulağını karısının karnına dayayarak geçiren dev bir oyuncak ayı olduğunun kesinlikle farkındaydım.

“Şey, Carter, düşünüyordum da izninle...”

“Riley.” Carter başını eğdi. Kıkırdarken omuzları titriyordu. Jaxon’ın omzunu sıktı. “Bak, seni severim. İyi bir hokey oyuncusun, yeterince iyi bir adamsın.” Ona doğru adım attığında Jaxon’ın yüzündeki rahat gülümseme eriyip gitti. “Ama o cümleyi bitirirsen...”

“Carter...” Avuç içiyle ağzımı kapatarak sözlerimi durdurdu.

“Şimdi, muhtemelen ne düşündüğünü biliyorum. *Ama Carter, o yetişkin bir kadın.*”

“Evet,” diye mırıldandım. “Öyleyim.”

“*Ama Carter, o kendi kararlarını verebilir.*”

“Verebilirim.”

“*Ona iyi davranacağım, falan filan.*” Başını iki yana salladı. “Cevabım hayır. Cesedimi çiğnemedен kız kardeşime dokunamazsın.”

Jaxon’a zayıf bir şekilde gülümsedim. Bu boşa bir çabaydı ve Carter’la tartışacak kadar da umurumda değildi. “Seninle konuşmak güzeldi.”

Jaxon uzaklaştığında Carter iç çekip aptalca sırtarak bana döndü.

“Riley seni rahatsız ettiği için üzgünüm. Sağ olsun Garrett beni uyardı.”

Gözlerim, iki parmağını sallayarak beni izleyen söz konusu adama takıldı.

“Evet,” diye mırıldandım. “Tanrıya şükür.”

Garrett

Fikrimi değiştirmiştim. Onu istiyordum ve ona sahip olacaktım.

Carter kız kardeşini bana ters ters bakarken bırakarak uzaklaştı. Jennie’nin bakışları karşısında bana sadece Tanrı’nın yardım edebileceğini anlamıştım.

Sikeyim, yine de yapacaktım.

Jennie

Ne yapıyordu bu? Neden bana öyle bakıyordu? Bu tarafa mı yürüyordu? Bu tarafa yürüyordu.

Geri çekil, iblis çocuk.

Belki biraz yaklaşabilirdi.

Hayır, orada dur.

Lanet olsun. Karar veremiyordum.

Nemli avuçlarımı uyluklarımdan aşağı sürükledim. Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Muhtemelen bu tarafa gelmiyordur, diye düşündüm.

Kesinlikle bu tarafa geliyordu.

Ağzım açık kaldı. Bana bakarak sırtıyordu ve ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım.

Koştum.

“Eğer benimle konuşursa, bir hata yapacağım. *Büyük bir hata.*” Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp koridordan doğruca ilerledim.

“Kendimi durduramayacağım. Büyük bir hata, Jennie. *Büyük*. Hayır. Olmaz.” Çamaşır dolabını açtım ve kendimi içeri attım.

Güvendeydim.

Kapı bir an sonra hızla açıldı ve koridordaki pencereden yansıyan ay ışığı, içeri süzülen davetsiz misafirin delip geçen bakışlarını aydınlattı. İçeri girip kapıyı kapatarak bizi küçük odaya hapsedti.

“Dolap konusunda iyi düşünmüşsün, Jennie.” Garrett’in buğulu sesi tüylerimi diken diken etti. Duvara vurdu. Yukarıda asılı duran küçük avizeyle ortalığı sıcak bir ışık kapladı. Karşımdaki adam hiç bu kadar tehditkâr görünmemişti. “Sanırım onları atlattık.”

Bana doğru yaklaştıkça kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Bu adam tam bir şeytan gibiydi. Yavaşça üzerime doğru yaklaşıırken, gözlerini gözlerime kilitlemişti. Kalçalarımı duvara sıkıştırdı. “Şimdi bana yapmak istediğin şu büyük hatadan bahset.”

Garrett

“Tahmin edeyim...” Jennie’nin elleri kollarımdan yukarı çıkıp omuzlarımda gezinmeye başladı. Parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. Tutamlarla oynadı. Gözünü bile kırpmadan kendine olan güvenini on katına çıkarması, açıklayamayacağım bir şekilde beni çılgına çeviriyordu. “Büyük kelimesini duydun ve senden bahsettiğimi düşündün.”

“Tabii üstüne almdıysan...”

“Ego,” diye fısıldadı. Dudaklarımız aynı hizaya gelene kadar boynumu aşağı çekti. “Aradığın kelime *ego*.” Dudakları benimkini ıskaladı. Çenemi sıyırdı. Aletim dolapta hızlı bir sevişme için hazırlanmaya başlıyordu.

Ancak Jennie’yi becerme şeklimin hızlı olmasını istemiyordum.

“Bileğinin geçen hafta içinde bu kadar hızlı iyileşmesi dikkat çekici,” diye mırıldandım o arkasına yaslanırken. “Merdivenleri öyle koşa koşa çıkmaya bakılırsa bileğini burktuğunu kimse anlayamaz bile.”

Jennie tırnaklarını kontrol etti. “Evet, daha da kötüleştirmemek için bir hafta boyunca evde kalıp dinlenmemi istediler. Şimdi iyi hissediyorum.” Bakışları benimkilere kaydı. “Başının daha iyi olmamasına üzüldüm.”

“Bugün bir gol attım ve bir asist yaptım.”

“Bunu hokey oynama yeteneğine göre söylemiyorum. Sadece sürekli *şüpheli* kararlar veriyormuşsun gibi görünmesinden dolayı söylüyorum.”

Bakışlarımı indirdim. Parmağımın kot pantolonunun belini takip edişini, açıkta kalan teninin dokunuşumla sıçrayışını izledim. “Pek de *şüpheli* kararlar aldığımı hatırlamıyorum. Hatta tatlımm... epey şey olduğu söylendi bana...” Parmaklarımı kot pantolonunun beline geçirip onu kendime doğru çektim. Boğuk bir nefesle kendini göğsümde yakaladı. “Orgazmik.”

Kıs kıs güldüğünü gizlemeye çalışırken boğazımda küçük bir titreşim oluştu. “Patlamış mısır çok lezzetliydi.” Gömleğimin düğmesini düzeltirken parmakları köprücük kemiğime değdi. “Bu küçük oyununu oynarken eğleniyor musun?”

“Bunu sorman komik. Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum.” Ellerini ellerimin arasına alıp başının iki yanında sabitledim. “Oynamak istiyorum.”

Kelimeler yerine otururken aramızda bir sessizlik yankılandı. Jennie alçak sesle güldü.

“Sırf eğlence olsun diye *Disneyland*’ime girmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Garrett, çok tatlısın. Sana böyle bir şeyi kabul edeceğimi düşündüren şey nedir?”

Dudaklarımı boynunda gürleyen nabzına bastırdım. “Vücudunun bu fikri ne kadar çekici bulduğunu ele vermesi dışında mı? Aramızdaki kimya dışında, sence de öyle değil mi? Ben dilimi tutuyorum, sen ateşlenip rahatsız olana kadar bana bağıırıyorsun ve tüm bunlar olurken ben bacaklarını omuzlarıma atıp en sevdiğim tatlıyı mideye indirmeyi düşünüyorum.” Kulağının altındaki çukur noktayı öptüm. Ürperişinin tadım çıkarıyordum. “O sensin, gün ışığı. Sen benim en sevdiğim tatlısın.”

Elim boğazındayken onu kendime doğru çektim. Dudakları dudaklarımın hemen altında bekliyordu. Tırnaklarını omuzlarıma bastırıyordu. Nefes nefese, sonraki sözlerimi fısıldarken bana sokuldu.

“Hadi, Jennie. Benimle oyna.”

Jennie

Bu orospu çocuğu pes edeceğimi sanıyordu.

“Çok tatlısın ama benim tipim değilsin, koca adam.” Yalanın hissettirdiği kadar bariz olmamasını umuyordum ama şansım çok yüksek değildi. Bakışlarım vücudunda gezinirken yüzüm kıpkırmızı oluyordu. Yavaşça geri çekildi. Dilim istemsizce altdudağımda gezindi. Garrett’ın gözlerinde karanlık bir eğlence parladığında anlamıştım. Şu an ona, onun istediği gibi sarılmış durumdaydım ve o da bunu biliyordu.

Başparmağıyla altdudağımyı yakalayıp hafifçe çekiştirdi. “Bu senin için eğlenceli, değil mi? Zoraki kayıtsızlık, alaycılık. Aramızdaki elektriği sağlayan şeylerden biri de bu.”

Söz konusu elektrik, suya batırılmış canlı bir tel gibi içimde vızıldıyordu ama oynamaya devam ediyordum. “Kafanı toparlamak senin için inanılmaz zor olmalı. Zengin, başarılı, seksi bir hokey oyuncusu ve yine de daha az ilgilenmem mümkün değil.”

“Zengin, başarılı ve seksi,” diye mırıldandı. “Kulağa beyninde bir yer kiraliyormuşum gibi geliyor, gün ışığı.”

“Birkaç basit sıfatın aşırı büyük kafanıza girmesine izin vermiyorsunuz, değil mi, Bay Andersen?”

Gülümsemesi şeytani bir hal aldı ve ensemdeki saçlarımı kavrayıp başımı geriye çektiğinde istemsizce nefesimi tuttum. Altdudağımda dişlerimin arasından kayarken, gözlerini üzerimden ayırmadan aç, tutkulu bir bakışla beni izledi.

“Başka bir şey var mı?”

“Çok çekingen ve nazıksın,” diye fısıldadım. Yakasıyla oynarken ona iğneleyici şekilde bakıyordum. “İstediğin şeyi nasıl alacağını bilmiyorsun.”

Hiç uyarı vermeden beni çevirip duvara yasladığında, kalp atışlarım kalçalarımın arasında yankılandı. Göğsü sırtıma tamamen yapıştı. Onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek için kalçamı biraz oynattım ve arzusunun bana daha da derin baskı yapmasıyla inlememi bastırmaya çalıştım. Dudakları kulağımda geziniyordu. “Bu ani özgüvenim nereden mi? Bu senin sayende, Jennie. Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini bilmek bana dünyanın zirvesindeymişim gibi hissettiriyor.”

“Seni istemiyorum.” Nefesimi bırakırken başım omzuna düştü. Parmaklarımız birbirine dolandı. O da tişörtümün yaka kısmını yana kaydırды.

Dişleri omzumda geziniyordu. “Hayır mı?”

“H-Hayır.”

Garrett’in parmakları karnımda dans ediyordu. Kotumun düğmesini açtığında tüm bedenim gerilmişti. Keskin nefesim utanmaz bir iniltiye dönüştü. Göğsüne doğru eğilerek kendimi onun eline doğru ittirdim. En çok istediğim yerden ilgi görmek için yalvarıyordum.

Ardından beni serbest bıraktı. “Tamam.”

Tam zamanında dönüp kot pantolonundaki yumruyu düzelttiğini gördüm. “Tamam? Tamam ne? Ne yapıyorsun?” Kapıya doğru uzanışını dehşet içinde izliyordum. “Nereye gidiyorsun? Yapamazsın... Bunu yapamazsın. *Garrett!*”

Yanağıma yumuşak, yavaş bir öpücük kondurdu. “Gecenin tadını çıkar, gün ışığı.”

Ondan nefret ediyordum.

Ondan, onun aptal, seksi yüzünden ve aptal, seksi vücudundan o kadar nefret ediyordum ki.

Garrett

Kahretsin, beni çok istiyordu. Beni ne kadar istediği yüzünün her yerinden okunuyordu. Yüksek elmacıkkemikleri kızarmıştı. Bakışlarımız her kesiştiğinde bana ölümcül bir şekilde baktığını

fark ediyordum çünkü başladığım şeyi bitirmediğim için bana kızgındı.

Cara yanından geçerken Jennie'nin kalçasına bir şaplak attı. Kot pantolonunun kalçasını ne kadar harika gösterdiğine dikkat çekti. Ben de o kotu üzerinden söküp atmaya hazırdım.

Ona söylemeli miydim? Ona söylemeliydim.

Jennie

“Kızgın görünüyorsun.”

“Kızgınlım,” diye homurdandım Cara'ya. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Sonra memelerimi yukarı kaldırdığımda Garrett'ın yüzündeki onay ifadesini görünce hemen indirdim. *Siktir git*, dedim dudaklarımı oynatarak.

“Öfkeli seks en iyi sekstir,” dedi Cara bana içtenlikle.

“Ben nereden bileyim.”

“Öğrenebilirsin.” Cara bir parmağını dudaklarında gezdirerek göz kırptı. “Sır saklamakta çok iyiyimdir.”

Bazen kaçınma en iyi politikaydı, bu yüzden en yakın şeye uzandım ve bu da buzdolabının kapısıydı. Hiçbir şeye bakmadan dolabın kapağını çekip açtım.

Cara'nın çenesi omzuma düştü. “Zoraki yakınlık iki azgın, bekâr fıstık için harikalar yaratıyor.”

“Ben azgın de... of.”

Doğum günü kızı uzaklaşmadan önce bir kez daha göz kırptı ve ben de buzdolabına doğru dönerek serin havanın sıcak yanaklarımı ısırtmasına izin vermekle yetindim.

Arkama geçtiği anda anladım. Bedenim zihnimden önce tepki verdi. Bu son derece rahatsız ediciydi. Ona defolup gitmesini söylemek istiyordum ama kelimeler dudaklarımdan bir türlü çıkmıyordu.

Garrett buzdolabına uzanıyormuş gibi yaparak eğildi. Parmakları bira şişelerinin üzerinde gezindi ama asla bir tane bile almadı. Fısıldarken kalçalarını kıcıma bastırdı. “Üstündekileri senden

nasıl çıkaracağım konusunda bir tercihin var mı? Nazik olmaya çalışabilirim ve yavaşça soyabilirim ama ben ikinci seçeneğe yöneliyorum.”

Yutkundum. “İkinci seçenek nedir?”

“Onları yok ederim. Öyle ya da böyle, bu gece yatak odamın zemininde olacaklar ve sen de altımda adımı söylüyor olacaksın.” Buz gibi parmak uçlarını çıplak belimde gezdirirken dudaklarını bana doğru yaklaştırdı. “Tekrar ve tekrar.”

Garrett

“Bizi *McDonald's*’ın arabaya servis bölümüne götürebilir misin?”

Arka koltuğumdaki Carter’a baktım. “Emniyet kemerini tak.”

Koca gövdesini bir şekilde ön koltukların arasına, benimle kız kardeşinin ortasına sıkıştırmayı başarmıştı. “Bizi *McDicks*’e götürürsen takarım.”

“Şaka yapıyor olmalısın. Partide çok fazla yemek vardı.”

“*Oreo McFlurry* istiyorum.” Olivia’nın omzuna beş yüz kez vurdu. Olivia onun yanında bayılmak üzereydi. “Bir tane ister misin, balkabağım? Ekstra *Oreo*? Gare-Ayıcık bizi götürüyor.”

Aynada bana gülümseyerek uyuklu gözlerinden birini araladı. İç çekerek şerit değiştirdim. Dondurma isteyen hamile bir kadına hayır diyemezsiniz.

“Eziksın,” diye mırıldandı Jennie kendi kendine.

Carter kollarını iki koltuğun üzerinde sallıyordu. “Artık arkadaş olduğunuz için çok mutluyum. Bu beni çok mutlu ediyor.” Alnı omzuma düştü. “Çok mutluyum.”

O evine girip gözden kaybolduğunda *ben de* mutluydum. Olivia ise ağzı dondurmaya doluyken bir yandan özür dileyip bir yandan teşekkür ederek omzunun üzerinden sesleniyordu.

Jennie yanımda öfkeyle bana bakıyordu ama zaten neredeyse her zaman böyle görünüyordu.

“Bu kadar asık suratlı olma, gün ışığı. Eve doğru keyifli ve sakın bir yolculuk yapacağız. Sadece ikimiz.”

“Ben kimsenin gün ışığı değilim,” diye karşılık verdi. Onu dolapta bıraktığımdan beri özellikle daha da hırçınlaşmıştı.

Hırıltımı bastırdım. “Kesinlikle.”

“O zaman bana öyle demeyi kes.”

“Ama sana çok yakışıyor. Gittiğin her yere ışık saçıyorsun.”

Kollarının göğsünün üzerinde kalıcı bir yer edindiğine yemin edebilirdim. “Senden nefret ediyorum.”

Konsolun üzerinden uzanıp kalçasının kenarını sıyırdım. Elleri kucağına düştü. Hareketimi takip ederken dudakları aralandı. “Elbette ediyorsun, gün ışığı.”

Bir hırıltı yükseldi ve elimi tokatlayarak uzaklaştırıp pencereye doğru yöneldi. Onu omzunun üzerinden bana bakarken her yakaladığımda aramızdaki hava elektrik akımı gibi cızırıyordu.

Apartmanda asansöre sessizce bindik. Kapısının önündeydik. Anahtarı kilide yerleştirmeye çalışıyordu.

“Hayır... yapamazsın...” Önce beni, sonra kapıyı işaret etti. Başını iki yana salladı. Gülümsüyordum çünkü rolleri değiştirmiş olabiliriz diye düşünüyordum.

Öne doğru eğildim. O da kendini kapıya yapıştırdı. Her nefesi bir öncekinden daha ağırdı. Daha da yaklaştığımda gözlerimiz birbirine kenetlendi. Çenesini yukarı kaldırdı. Dudaklarını ıslattı. Anahtarı kilide yerleştirerek çevirdim.

Jennie geriye doğru yuvarlandı. Montunu kavrayarak onu yakaladım. Bana öyle bir baktı ki, *jockstrap*'imin diskleri engellemekten daha fazla işe yarayabileceğini düşündüm.

“İyi geceler, gün ışığı.”

Jennie

“Aptal... orospu çocuğu... ukala... lanet olası orospu çocuğu.” Yatağımın başucundaki çekmeceyi çekip açtım. Kauçuk ve silikonlu oluşan gökkuşağını karıştırdım. “Benimle böyle oynayabileceğini mi sanıyor?”

Kahkaham acı tatlı karışımı bir şekilde çıkarken, en iyi arka-

daşlarımdan birini seçtim: Çapkın olanı ya da sevgiyle taktığım adıyla, Sadık Eski Dost.

“Ona ihtiyacım yok. Ona daha önce de ihtiyacım yoktu, şimdi de yok. O kadar iyi bile değildi.”

Kot pantolonumu agresif bir şekilde bacaklarımdan aşağı çektim ve yatağa tırmandım. Bacaklarımı araladım. Sadık Eski Dost’u klitorisimin üzerine sabitledim. Güç düğmesine altı kez basıp onu maksimuma çıkardım. Yastıklara gömüldüğümde göz kapaklarım titreyerek kapandı.

“Ah, evet,” diye mırıldandım. O küçük tomurcuk sertleşiyordu. Her şey aşırı hassastı. Bedenim *Pop Rocks* gibi karıncalanıyordu ve kendimi gezintiye çıkarmaya hazırlanıyordum. Daha yükseğe tırmanırken ayak parmaklarım kıvrıldı. O küçük sihirli parçayı daha yakına ittirdim ve dudaklarım bir iniltiyle ayrıldı...

“Lanet olsun. Ne oluyor? Hadi, kızım. Adını boşuna hak etmedin. Şimdi beni hayal kırıklığına uğratma.” Daha fazlası için çaresizce düğmeye bastım. Daha fazla güç, daha fazla sürtünme, *daha fazla, daha fazla, daha fazla*.

Bana daha fazlasını vermiyordu ve verdiği şey de açıkçası yeterli değildi. Oysa her zaman yeterli olmuştu.

Hayal kırıklığına uğramış, çaresiz bir halde boştaki elimle aşağı uzanıp parmaklarımı kadınlığımdan içeri soktum. Islaktım. Bu iyi bir şeydi. Sırılsıklamdım, gerçekten. Bu yüzden bir parmağı atlayıp doğrudan ikiye geçtim.

“Ah, evet,” diye inledim. “İkili uyarım. İhtiyacım olan şey bu. Çok iyi. Mükemmel.” Avucumun içine doğru eğilirken kalçalarım kalktı.

“Karın kasları, karın kasları,” diye bağırdım. “Harika karın kasları var. Ve parmakları. Aaah ve o dil. O dille harika şeyler yapıyor. Evet, evet, evet.”

Bu his oluştuğu kadar hızlı bir şekilde azaldı ve daha sert, daha hızlı hareket etmeye başladım. Vücuduma benimle birlikte çalışması için yalvarıyordum.

Ancak ileriye doğru attığım her adımda, geriye doğru iki adım

atıyordum. Çok geçmeden, duvara dik dik bakarken sinir bozucu derecede çekici ve yeni yeni kibirlenen bir adamın yüzü aklımda gülümseyerek belirdi. O ufacık şeyin bacaklarımın arasındaki küçük nesnenin, sadece sınırlı bir şekilde işe yaradığını bana bininci kez hatırlattı. Beni bu kadar titizlikle okşayan parmaklar, beni vahşice yiyen dil gibi değildi.

Her şeyden önemlisi, Garrett'ın beni mahvetmeyi vaat ettiği sıcaklık, kararlılık ve vahşetten yoksundu.

Tüm zevk dalgaları hafif bir hareketlenmeye dönüştü. Sadık Eski Dost'u *-yeni bir isim gerekiyordu-* yatağa yayılmadan önce odanın bir tarafına fırlattım. Yenilmiştim, sefil halde ve çok azgındım.

Garrett

Eşofman altımı kalçalarımın kadar indirdim ve tişört giymemeyi tercih ettim. Nasıl olsa üzerimde durmayacaktı.

Mutfağa doğru ilerledim. Kendime bir bardak su koydum. Gözlerimi ocağın üstündeki saate kilitleyerek beklemeye başladım.

Kapı vurulmaya başladığında kendi kendime gülümsedim. Ses yüksek ve agresifti, tıpkı onun gibi. Vuruşlar bir dakika sonra tokatlamaya dönüştü.

Sekiz dakika. Hah. Ona on beş dakika vermiştim. Beni hep şırtıyordu.

Kapının kilidini açıp kendime doğru çektim.

Buraya gelmek için tişörtünü ters giymiş olsa da tekrar giymesini takdir etmiştim. Kot pantolonunun düğmeleri açıktı. Kalçalarından sarkıyordu. Üzerine geçirdiği uzun hırka bu kıyafet karmaşasını gizlemekte vasat bir iş çıkarıyordu. Daha önce giydiği topuklu botlar ayağında değildi ama yavru köpek terlikleri görünümünü tamamlıyordu.

Kaşları çatıktı. Yanakları pembeleşmişti. Ağır ağır nefes alıyordu. Hırkasını çıkarıp bana doğru adım attı.

“Oynamak istiyorum.”

KURALLAR MI? ZORUNDA MIYIZ?

Garrett

SIRTIM, JENNIE BENİ ORAYA sabitlediğinde bir güm-bürtüyle duvara çarptı. Hem dokunuşları hem de bakışlarıyla öyle alev saçıyordu ki tenim adeta yanıyordu.

“Çok ateşli,” diye mırıldanmadan önce dilini dudaklarında ya-vaşça gezdirdi. Gözlerini gözlerime çevirdi. Meydan okuyordu. “Bir ahmak gibi sırtmaya devam et, ben de kıcıımı kaldırıp bura-dan çıkayım.”

Belinden kavrayıp onu kendime doğru çevirdim. Bedenini du-vara yapıştırdım. Kollarını havaya kaldırıp başının etrafında sa-bitleyerek bileklerini kavradım. Başını yukarı kaldırdı. Dudakları dudaklarımı arıyordu. *Çok istekliydi.* “Hiçbir yere gitmeyeceksin, gün ışığı.”

“Kurallar.” Yüzümü boynuna gömdüğümde Jennie’nin nefesi kesildi. Onu kendime doğru çekerken bacaklarıyla beni sarmaladı. “Bazı kurallar koymalıyız.”

Dilim boynunun üzerinde geziniyordu. “Zorunda mıyız?”

“Carter asla onaylamaz.”

“Ve yirmi altı yaşında ölmek istemiyorum. Bu bizim küçük sırrımız olacak.” Dilimi kulağının altındaki noktada gezdirdim. “*Spoiler* vereyim, bu sır hiç de küçük değil.”

“Birbirimizin evinde kalmak yok.”

“Mükemmel. Zaten yatakta fazla yer kaplayan biri gibi görü-nüyorsun.”

Kıyafetlerini başının üzerinden çıkardım. Dantelli moka sutye-

nine baktığımda öleceğimi hissettim. Pembe gül tomurcukları ince kumaşın ardından görünüyordu.

Tırnaklarını omzuma batırdı, *daha fazlası* için haykırdığında dişlerimi gördüğüm şeylere geçirmek için yanıp tutuşuyordum.

Jennie gözleri yarı kapalı ve sersemlemiş halde, açlıktan ölüyormuş gibi bir tavırla beni izliyordu. Bakışlarında daha önce hiç görmediğim ama maruz kaldığım sürece gidereceğime yemin ettiğim bir çaresizlik vardı.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim. Dilimi dudaklarından içeri ittirdim. Ona olan arzusun ağırlığıyla dudaklarından çıkan tüm inlemeleri içime çekiyordum. Onu sert ve hızlı bir şekilde becermem gerekecekti. Böylece yeniden başlayabilir, onunla daha çok zaman geçirebilirdim. Bütün gece bizimdi.

Biraz sonra kurallardan bir diğerini söyledi. İki kelimelik cümle ağzımın içinde bir yerlerde kaybolmuştu.

“Seks yok.”

Güldüm. “Tatlı şey.”

“Ben ciddiylim, Garrett. Seninle seks yapmayacağım.”

Dudaklarım çenesinde kaldı. Ellerim bedeninde dolaşmaya devam ediyordu. Onu yavaşça ayağa kaldırdım. “Bâkire misin?”

“Ne? Hayır!”

“O zaman neden benimle seks yapmıyorsun?”

“Çünkü ben... şey, ben... ben sadece...” Saçlarını düğümlenip sıkışana kadar agresif bir şekilde parmaklarının etrafında dolaştırırken gözleri arkamdaki duvarda geziniyordu. Onu kollarımdan bıraktığımda, başparmağının ucunu dişlerinin arasına sokup kemirmeye başladı.

Elini yavaşça dudaklarıma doğru götürüp ağzından çektim. “Jennie.”

“Uzun zaman oldu,” diye sessizce itiraf etti. “Birkaç yıl... ya da o kadar.”

“Ah.”

“Evet. Ben sadece... oraya tekrar gitmeye hazır değilim.”

“Ah.”

Yemin ederim, deniyordum. “Ah’tan” daha önemli bir şey söylememi bekliyor, yanakları alev alev yanıyordu. Ağzımdan başka hiçbir kelime dökülmemiştii.

Gözlerindeki ışık söndü. Kıyafetlerini toplayarak uzaklaşmaya başladı. Onu daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemiştim.

“Unut gitsin,” diye fısıldadı. “Bu aptalcaydı. Bunu yapmıyacağına biliyordum. Kim neden yapsın ki?”

Bileğini tuttum. “Bekle.” *Ne yapıyordum ben?* “Sorun yok.” *Sorun yok mu?!* Teğmen Johnson çamaşırlarının içinde fazlasıyla kısıtlandığı yerden bana bağıırıyordu. “Seks yok. Bunu yapabilirim.” *Bence olmaz,* diye itiraz ediyordu.

Her seks özel değildi ama bazılarının özel olması gerekirdi. Burada bir şeyler oluyordu. Onun için durumu mahveden bir şeylerdi. Şu an yaşadığı şeyin arkadaş eksikliğiyle mi, yoksa kolay kolay veremediği güvenle mi ilgili olduğunu bilmiyordum ama ona bunları -arkadaşlık, güven, saygı- vereceksem seve seve seks-ten vazgeçebilirdim. Bana vermek istediği her şeyi istiyordum.

Jennie temkinli bir şekilde beni izliyordu. “Yapabilir misin?”

“Cinselliğini kontrol altına almak ve sınırlarını belirlemek harika bir şey. Buna saygı duyuyorum.” Göğsünde tuttuğu tişörtü işaret ettim. “Şimdi şu lanet tişörtü bırak, gün ışığı. Bu gece her bir zerrene tapacağım.”

Ben yüzümde şeytani bir sırıtışla ona doğru yaklaşmaya başlayıncaya kadar neler olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Daha sonra elindeki tişörtü çılgınca fırlattı. Onu kucağıma alıp omzuma attığımda bir çığlık attı. Onu yatak odamda ayaklarının üzerine bırakıp, ellerimi kürek kemiklerinin arasına koyarak bedenini yatağa doğru eğdim.

Bu kot pantolon tam bir baş belasıydı. O muhteşem kalçalarını sarmalıyordu. Belinin arkasındaki küçük boşluk, iki parmağımı aşağı doğru kaydırıp altında saklanan kalp şeklindeki kıcına bir göz atmama yetecek kadar büyüktü. Üzerinde, biri uyluğunun

ortasında, diğeri dizinin üstünde olmak üzere stratejik yerlere yerleştirilmiş yırtıklarla dolu o tür pantolonlardan vardı. Fakat benim favorim...

Başparmağımı Jennie'nin sol uyluğunun arkasından, poposunun hemen bir iki santim altından geçen o dar ve püsküllü yırtığın altına kaydırđım. Bu kötü kim tasarladıysa... *teşekkür ederim*.

Parmaklarım Jennie'nin sıcak teninde gezindi. "Bu pantolon yeni mi?"

"Geçen hafta aldım."

"Mevcut koleksiyonun bir parçası mı? Harika."

Jennie kaşlarını çattı. Dört parmağımı kottaki yırtığın altına doğru kaydırıp gülümsediğimde dehşet içinde dudakları aralandı.

"Garrett," diye uyardı.

Ancak uyarılar için çok geçti. Çoktan parçayı tutup kendime doğru çekmiş ve parçalamıştım. Güzel bir karmaşa yaratmıştı.

Jennie nefes nefese arkasını dönmeye çalıştı. Vücudumu kalçalarının arkasına iyice bastırdım. Onu hayranlıkla izlerken bedenini yerinde tutmak için saçlarına yapıştım.

"Yüce Tanrım." Beynim kısa devre yapmıştı. İç çamaşırının kenarını izledim. Teni yanıyordu. "Bu kış bu lanet dünyaya ait olamaz." Bir elimle kalçasına vurdum. Öldürücü bakışlarına doğru gülümsedim. "Bana linki gönder. Sana yeni bir pantolon alacağım."

"Senden nefret ediyorum," diye haykırdı.

"Buna nefret denmez, güzelim." Eşofmanımı çıkarıp yere bıraktım. Onu sırtüstü çevirdim. Önünde diz çöktüm ve kotunu çıkarmaya başladım. "Başlamadan önce sorayım, başka kuralın var mı? Açlıktan ölmek üzereyim."

Bacaklarını araladım. Dudaklarımı dizinin iç kısmına bastırdım. Uyluğuna doğru yavaşça bir yol çizdim. Çarşafı avucunun içine almış yumruklarını sıkıyordu. Adımı mırıldandığında sersemlemiş görünüyordu ama ben onun çığlığını duymak istiyordum.

"Kurallar, Jennie."

Nemli dantelinin arasından klitorisini okşuyordum. “Diğerleri gibi olmak istemiyorum,” dedi nefesi kesilmiş halde. “Klişe olduğunu biliyorum ama en azından hissetmek istiyorum...” Onu nazikçe okşuyordum. Gözleri benimkilere kilitlenmişti.

“Özel mi?” Başını salladığında kıkırdadım. “Sen zaten özelsin, gün ışığı.” Elimi boynuna doladım ve dudaklarını kendime doğru çektim. “Sadık kalacağımız bir çıkar ilişkisi?”

Altdudağını ağzına götürdü. Kocaman açtığı gözleriyle bana baktı ve başını salladı.

“Anlaştık. Senden başka kimse yok.”

“Öyle mi? Seks olmasa bile mi?”

“Aynen öyle. Seni becermek için aletimi kullanmama gerek yok. Parmaklarım ve dilim de gayet iyi çalışıyor.”

Jennie yakıcı, flörtöz bir gülümsemeyle canlandı. Kollarını boynuma doladı. “Kesinlikle, öyle.” Başımı arkaya yatırdı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Merak ediyorsan söyleyeyim, oral seks hakkında konuşabiliriz.”

Aletim ihtiyaçla kükrerken vücudum hareketsiz kalmıştı. “Gerçekten mi? Temizim, yemin ederim. Emin misin? Eğer değilsen sorun yok...”

“Seks yapmıyor olmamız üzerime düşeni yapmayacağım anlamına gelmez. Aletini yalayacağım.”

Eğer aletimin kolları olsaydı, muzaffer şekilde bir tanesini kendi tarafına doğru çekerdi. O yapamadığı için ben yapıyordum. “Evet!” Onu ayağa kaldırdım ve karşısına geçtim. “Dizlerinin üzerine çök, gün ışığı.”

“Ama ben...” Ağzı açık kalmıştı.

“Diz çök,” diye tekrarladım fısıltıyla ensesini sıkarak. Jennie dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. “Dizlerinin üzerindeyken ve hayatında bir kez olsun susmuşken o kadar seksisin ki.” Başparmağımı araladığı dolgun dudaklarının üzerinde gezdirdim. “Biraz sertlik senin için sorun olur mu?”

Gözleri benim gözlerim arasında pinpon topu gibi gıdip geliyordu. Masumiyeti beni hem şaşırtıyor hem de daha çok heveslendiriyordu. “Sert mi?”

“Hımm.” Saçlarını daha da sıkı kavradım. Nefesi kesilmişti. Göğsündeki sıcaklık artıyordu. “Otoriter tavrınla ilgili bir şey var. Tavrıların ‘yatakta bana patronluk tasla’ diye bağırıyor.”

Parmaklarını *boxer*’ının lastiğine geçirdim. Jennie çamaşırımı tereddütle indirdi. Gözleri kocaman açıldı. Korkmuş gibi arkasına yaslandı. Teğmen Johnson onu selamlarken mutlu ve gururlu bir şekilde etrafına bakmıyor, ona korkacak bir şey olmadığını söylüyordu. Ona karşı çok nazik davranacaktı.

“Ben-Ben-Ben...” Jennie kekeliyordu. Onu ilk kez böyle görüyordum ve bu çok seksiydi.

“Sorun nedir? Tüm o özgüvenli tavırlarına ne oldu?” Onu kendime doğru çektim. Dudaklarım kulağındaydı. “Yetki bende mi?”

Elimi daldırıp iki parmağımı sıırılsıklam iç çamaşırının dikişi üzerinde gezdirdim. Tırnakları kalçamı yırtıyordu. “*Garrett.*”

“Söyle,” dedim.

“Yetki sende.”

“Aynen öyle. Ağzını aç, Jennie.”

Tereddüt etmeden yaptı. İnce parmakları aletimin etrafını sardı. Ucunda bir damla meni baloncuğu oluşmuştu. Jennie’nin bakışları benimkilere kaydı. Gergin görünüyordu. Belki de emin değildi. Ona rahatsız hissedeceği hiçbir şeyi yapmaması gerektiğini söyleyecektim ama dudaklarını aralayıp aletimi ağzına aldığı anda kelimeler yok olup gitti.

“Siktiiiiir.” Ağzı aletimin başını yutarken kelimeler boğazımda patlamıştı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Pembe dudakları aletimden aşağı kayarken gözleri gözlerime kilitlenmişti. Aletimi boğazının arkasına ulaşana kadar, alabildiği kadar içeri alıyordu. İnlediğimde solgun gözleri heyecanla parlamıştı. Bana bakıp heyecanla gülümsediği an aslında neye ihtiyacı olduğunu anlamıştım.

Cesaretlendirmeye. Güvenmeye. Övgüye. Benim onu iyi his-

settirdiğim kadar onun da beni iyi hissettirdiğini bilmeye ihtiyacı vardı. Kendine özgü Beckett kibri hayatının bu kısmında yer almıyordu ama eğer yetki bendeysen, yer alacaktı.

Aslında bu hiç de zor olmayacaktı. Sanki bunu yapmak için yaratılmış gibi aletimi emiyordu. Buna inanana kadar ona tezahürat yapacaktım.

“Kesinlikle, evet,” diye fısıldadım. “Aynen böyle, Jennie.” Saçlarını yumruğuma dolayarak bakışlarını kendime çevirmeye zorladım. “Gözlerin üzerimde olsun, gün ışığı. Hep bana bak.”

Jennie inledi. Yer değiştirdi. Bacaklarını birbirine sürtüyordu. Sevgi, ilgi ve temas için yanıp tutuşuyordu. Sıra bana gelir gelmez ona tüm bunları verecektim.

Başını yönlendirdim. Yutabildiği kadarını yutmasını izledim. Geriye doğru kayarken yanakları çukurlaşıyordu. Beni tekrar yutmadan önce aletimin ucunda duraksadı. Dilini aletimin üzerinde döndürüyordu. Eli daha aşağı kısımlarda gidip geliyordu.

“*Siktir*. Sakın durma. Siktir, Jennie, sakın ama sakın durma.”

İnlemeleri yükseliyordu. Daha hızlı hareket ediyordu. Sanki bu onun lanet olası işiymiş gibi ustaca hareket ediyordu. Ne söyleyeceğimi bilemez hale geldiğim sırada Jennie’nin gülümsediğini fark ettim. Hayalarım gerilirken gözleri gururla dans ediyordu ve ona boşalacağımı söylediğimde kelimeler boğazında düğümlenmişti. Hareketlenmeye devam etti. Ben boğazından aşağı boşalırken bakışları bende sabitlenmişti.

“Lanet olsun.”

Ağzının kenarını yaladı. “Nasıldı?”

Gülümsedim. Onu belinden tutup yastıkların üzerine fırlattım. “Nasıl olduğunu bilmek ister misin?” Dizlerim yatağa çarptı. Ona doğru sürünerek ilerledim. “Sana nasıl olduğunu göstermeme ne dersin?”

Dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Dudaklarındaki tadım beni çılgına çeviriyordu. Jennie yataktan kalkıp sıırılsıklam kadınlığını aletime sürttüğünde, bana ait olmayan bir şeyi almama izin vermesi için onu ikna etmeye çalışmaktan endişe etmişim.

“Jennie,” diye hırlayarak uyardım.

“Lütfen.” Tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. Aletimin üzerinde yukarı ve aşağı gidip geldi. Beni adeta kendisiyle kaplıyordu. Kokusu, ıslaklığı, sıcaklığı... “Çok iyi hissettiriyor.”

Lanet olsun. Ona hayır diyemiyordum.

Bir elimle onu kendime doğru çektim. Diğer elim çenesinin kenarında geziniyordu. Şehvetle araladığı dudaklarını benimkilere doğru yaklaştırdı. Jennie kalçalarının üzerinde doğrulduğu ve aletimin üzerinde gidip geldiği sırada her bir zerresini dilimle, dişlerimle mühürlüyordum. İniltiler birbirine karışmıştı.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp nefes nefese kaldığında tırnaklarını kollarıma geçirdi. O sırada pembe bir meme ucunu kendime doğru çektim. Dişlerimin arasına almadan önce dilim gergin tepenin üzerinde hareket etti. Jennie’nin tırnakları sırtımda geziniyordu. Adım dudaklarından bir inilti halinde çıktığında zevkten dört köşe olmuşum.

“Boşalacak mısın, gün ışığı?”

Jennie’nin gözleri cennetten aşağı yuvarlanıyor gibiydi. Beckett gülümsemesi yüzünü kapladı. “Bunu yapacak mısın, Gare-A-yıcık?”

Gülümsemesine şeytani bir sırıtışla karşılık verdim. Sıcaklık vücuduma orman yangını gibi yayılıyordu. Kalçalarımı hareket ettirip aşağı doğru uzandım. İki parmağımı bir mızrak gibi içeri daldırdım. Klitorisini acımadan ovarken aletimi kontrol etmeye çalışıyordum. Jennie patlıyordu. Dudakları zevkle aralanıyordu. Yanakları ve memeleri anın etkisiyle kıpkırmızı oluyordu. O şişmiş, parlayan kadınlığını gördüğümde aletim kalp gibi atmaya başlamıştı.

“Lanet olsun.” Aletim elimin her tarafına boşalırken yataktan yuvarlandım. Parmaklarımdan arasından sızıp yere döküldü. Bu kesinlikle planladığım şey değildi. Tanrım, *ne lanet bir durumdu.* “Bunu daha önce hiç yapmamıştım.”

Nefes nefese kalan Jennie yatağın üzerine yayıldı. Kestane rengi saçlarını nemli alnından çekti. “Eline mi geldi? Yoksa hâlâ kuru mu?”

“Kuru mu? Aşağıda Niagara Şelalesi var.”

Önümde durup parmak uçlarını köprücük kemiğinde gezdirdi. Koyu renk kirpiklerinin altından bana bakıyordu. “*Chris Hemsworth*’u düşünüyordum.”

“Siktir, hiç de öyle değildin.” Bir elimle kalçasına vurdum. “Banyo. Duş. Şimdi.”

“Biliyor musun, biraz otoriter olmaya başladın.”

“Ve sen de çok patronluk taslıyorsun.” Ensesinden tutarak onu banyoya yönlendirdim. Duşun düğmesine bastım. “Şimdi oraya gir de iyice temizlendiğinden emin olayım.”

Birlikte duşa girdik. Uzunca bir süre kaldık çünkü titiz olmak çok önemliydi ve ben de detaylara önem veren biriydim.

Asansörle Jennie’nin katına indiğimizde saat neredeyse sabahın dördüydü. Saçlarımız nemliydi ve ikimiz de tertemizdik.

Jennie kapısının kilidini açıp geri geri gitmeye başlarken bana dönüp yarım bir gülümseme takındı. “Yolculuk için teşekkürler, Andersen. On üzerinden sağlam bir altı.”

“On üzerinden altı mı, kışımın kenarı. Dünyanı yerle bir ettim, gün ışığı.”

Alnımdan aşağı sarkan ıslak bir tutam saçı geriye doğru itti. “Indiana Bones’u bu gece sadece bir kez kullanmam gerekecek.”

Sırıtiyordum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Tişörtümü avuçlayarak beni kendine doğru çekti. Ellerim bedeninde gezinip sıcak belini çevrelerken dilini ağzımın içine kaydırды.

Onu geriye doğru yürütmeye başladım çünkü şu an dördüncü raundun kulağa hoş geldiğini düşünüyordum. Ancak Jennie ellerimi tokatlayarak benden uzaklaştı.

“İyi geceler, Gare-Ayıcık,” diye şarkı söyler gibi mırıldandı. Hemen ardından kapıyı suratıma çarptı.

Ellerimi belime koydum. Eşofmanımın içinde rahat ve mutlu bir şekilde duran Teğmen Johnson’a baktım. “Başardık, koca dostum. Başardık.”

TAM İSABET

Jennie

BİR BECKETT OLARAK ÇOĞU konuda mükemmeldim. Listenin tamamını paylaşmam mümkün değildi elbette ama en üst sıralarda yer alan şeylerden biri ne miydi? İnsanları görmezden gelmekti. Annem kırk dakikadır Olivia'nın bebek partisi planlarından bahsediyordu. Fazla düşünmeyi çoktan aşmıştı. Bu yüzden ben de kahve dükkânının camından dışarı bakmaya başlamıştım.

Yağan kar taneleri yavaşça düşerek Vancouver şehir merkezini bir kış harikalar diyarına çeviriyordu. İlkbahar için gün sayıyor olsam bile bu manzarayı izlemek güzel ve büyüleyiciydi. Karla karışık yağmur yağıyordu. Bu durum tehlikeli sürüş koşullarının yanı sıra pek çok gereksiz endişeyi de beraberinde getiriyordu. Kısalan gündüz saatleri iç karartıcıydı.

"Jennie? Beni dinliyor musun? Olivia'yı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Kasvetli, gri günü pencerenin diğer tarafında bırakıp anneme baktım. Gözlerini genişçe araladığı ifadesi yarı kızgın, yarı endişeliydi.

"Lütfen, anne. Olivia zaten oğlunla evlenerek maksimum hayal kırıklığı seviyesine ulaştı."

"*Jennifer*. Kardeşinle aranızdaki atışmalar tam bir saçmalık."

Hank yanımda kahvesini yudumluyordu. "Alay etmek kardeşlerin sevgi dilidir, Holly."

Doğruydu ama Carter'ın sevgisi bazen boğucu olabiliyordu.

Telefonumu kontrol ettiğimde bunun ne kadar doğru olduğunu anlamıştım.

Dünyanın En İyi Kardeşi: Dans antrenmanı 5'te bitti mi? Seni alırım.

Dünyanın En İyi Kardeşi: Ben ve Ollie'yle yemek yiyebilirsin.

Telefonuma kendini bu şekilde kimin kaydettiğini tahmin edin.

Ben: Eve otobüsle gideceğim.

Dünyanın En İyi Kardeşi: Sanmıyorum. Hava kararmaya başlayacak.

Dünyanın En İyi Kardeşi: Ya da arabalarımın birini alabilirsin. 5 tane var.

Ben: Teşekkürler ama hayır.

Dünyanın En İyi Kardeşi: Teşekkürler ama evet. Pizza mı, Hint yemeği mi?

İç çekerek telefonumu ters çevirdim

Kardeşim nadiren hayır cevabımı kabul ettiği için iç çekerken telefonum tekrar çaldı. Ona beş arabasını da nereye sokabileceğini söylemeye hazırlanmıştım. Bunun yerine, telefonumu aydınlatan ayıcık emojiyle yanaklarım ısındı.

Ayıcık: Bu gece oynar mıyız? Sabah birkaç günlüğüne uçuyoruz.

Ona yapamayacağımı söylemek beni tahminimden daha fazla üzmişti. Yıllardır kişisel tatminim ve büyüyen oyuncak koleksiyonumla mutluydum. Garrett birkaç gün içinde bunların hepsini çöpe atmayı başarmıştı.

Carter'ın akşam yemeği için beni kaçırma ısrarıyla ve talepkâr bir pislik olmasıyla ilgili bir şeyler yazdım.

Ayıcık: Seni alacağım. Ona bir arkadaşınla gideceğini söyle.

Hiç arkadaşım olmadığını ve Carter'ın bunu bildiğini iddia etmek üzereydim ama daha yazamadan başka bir mesaj geldi.

Ayıcık: Bana tavır yaparsan ben de sana karşılık veririm, seçim senin.

Ben: Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme.

Ayıcık: Saat 5'te ön tarafta olacağım, gün ışığı.

Off, onun bu ani değişimine bayılıyordum.

"Ah, bilirsiniz, gerçekten umarım bu bebek boy konusunda Carter'a çekmez," diye konuşuyordu annem ajandasına notlar alırken. Bense içeceğimden bir yudum alıp sohbete yeniden katıldım. "Zavallı, Ollie tam ortadan ikiye ayrılacak."

Cappuccino boğazıma kaçıp nefes borumu yaktı. Ağzımdan püsküren sıvıyı yakalamak için elimi dudaklarıma götürdüm.

"Sanırım Carter'ın umduğu şey de tam olarak bu," diye ekledi Hank. "Hiçbir şey onu canavar büyüklüğünde bir bebek yapmaktan daha fazla gururlandıramazdı." Kahkahalara boğulmuştu. Gülmemeye çalışırken gözlerinin etrafı çizgilerle dolmuştu. "Özür dilerim, özür dilerim. Bunca yıldan sonra o çocuk beni gerçekten etkiledi. Ireland'ım bu tür bir konuşma için ağzımı sabunla yıkar-dı."

Elmalı *muffin*'imden bir parça kopararak kıs kıs güldüm. "Vay canına, Jennie, sen öğle yemeğini büyükanne ve büyükbabanla mı yiyorsun?"

Son dört yıldır çok iyi tanıdığım bu ses karşısında tüylerim diken diken olmuştu. Krissy gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Her zamanki sahte gülümsemesini takınan Krissy ve yanında duran iki sarışın yandaşı bana tepeden baktı. Evet, ikisinin de adı Ashley'di, gerçi teknik olarak birinin adı iki E harfiyle yazılıyor, Ashlee.

"Bu çok tatlı," diye devam etti. "Ben de çocukken en iyi ar-

kadaşlarım büyükannelerim ve büyükbabamdı ama artık yetişkinim.”

Bir bacağıma diğerinin üstüne attım. “Yani seni tanıdıktan sonra aslında o kadar da sevmediklerini mi fark ettiler?”

Krissy, başının iki yanındaki komik topuzlar kadar sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ne kadar da komiksin, Jennie. Bir ara birlikte takılmalıyız.”

Yüzümün merakla aydınlanışından nefret ettim. Tepkimi hiç anlayamadım. Bu grubun bir parçası olmayı arzulayan hiçbir yanımda yoktu. Her iltifat iğneleyiciydi. Her konuşma benim dışımda kalan bir sır gibiydi. Yine de yıllar boyunca onların paylaştığı ilişkiye karşı içten içe bir kıskançlıkla mücadele etmişim.

Çünkü onlar birbirlerine sahipti, benim ise kimsem yoktu.

Krissy ve A² hızla uzaklaşırken annemin bakışları onu takip etti. Yüz ifadesi öfkeye dönüşmeden önce bana sessizce birkaç kez göz kırptı. “Az önce bana büyükanne mi dedi?”

“Büyükanne olmak üzeresin,” diye cevap verdim.

“Bir bebeğe, Jennie, yirmi dört yaşında bir kadına değil!” Koltuğunda döndü. Ben de yüzümü kahve fincanımın arkasına sakladım. Carter kadar utandırıcı olabileceğini birazdan gösterecekti. “Hey! Evet, sen! O Prenses *Leia* topuzlarıyla duran kişi! Ben hâlâ gencim, tamam mı? Regl oluyorum hâlâ!” Ayağa kalktı. İki elini birden vücudunda gezdirdi. “Benim yaşında bu kadar iyi görünmeyi sen de isterdin!” Sonra tekrar yerine oturdu ve öfkeyle baktı. “Hah. *Büyükanneymiş.*”

“Holly ile evli olduğumuzu mu sandılar?”

Hank yüzünü kaplayan bir gülümseme takınmıştı. “Seksi olduğumu hep biliyordum.”

Görüldüğü üzere, bir Krissy ve iki Ashley yerine bin tane annem ve Hanks’im olmasını tercih ederdim.

“GEÇEN HAFTA SENİ ÖZLEDİM, Jennie. Döndüğüne sevindim.”

Parmaklarım Simon’ın kolundan aşağı inip eline ulaştı. Tam uzaklaşacakken elimi yakaladı ve beni kendine doğru çekti.

“Hadi ama.” Belimi kavrayıp beni havaya kaldırdı. Kötü hissettirmişti fakat yine de kendimi iyi görünmeye zorladım. Eve gidip Garrett’la tatmin olabilmek için bu işin bitmesini çok istiyordum. Ayrıca atıştırılacak bir şeyler de arzuluyordum. “Gerçekten benimle konuşmayacak mısın?”

Onunla *gerçekten* konuşmayacaktım.

“Hayır, hayır, hayır, hayır. Dur. Müziği durdurun.” Dans koçumuz Mikhail, stüdyoyu sessizlik doldurur doldurmaz yüzünü elindeki kâğıt tomarının arkasına gömdü. Gözleri kapalıydı. Bir elini havaya kaldırmış bekliyordu. Ellerimi kalçama dayamış nefes almaya çalışıyordum. Ağır bir iç çekişle kollarını iki yana açarak kâğıtları savurdu. “Neler oluyor? Sorun ne? İkinize ‘Göz Kamaştırıcı Elmaslarım’ dememin bir sebebi var. Birlikte dans etmek için doğmuşsunuz ve bunu doğru yaptığınızda...” *Alkış*. “İkiniz de...” *Alkış*. “Göz kamaştırıyorsunuz...” *Alkış*. “Şu an ne oluyor bilmiyorum ama hiç de göz kamaştırıcı değildi.”

Mikhail mükemmellik beklerdi. Yaklaşık elli küsur yıl önce Rusya’da doğan bu adam, yürümeye başladığından beri dans ediyordu. Üstelik bunun kırk iki yılında profesyonel olarak sahneydi. Efsanevi bir yaratık gibiydi. Aynı anda hem büyülü hem de ürkütücü olabiliyordu. O koridorda yürüdüğünde tüm sesler susardı. Çoğu insan sadece çenesini kapalı tutarak ve söyleneni yaparak onun gözüne girmeye çalışırdı. Arada sırada onun üzerinde cazibesini kullanabilen birkaç kişiden biriydim. İşe yarayıp yaramadığını en iyi atışımı yapana kadar asla bilemeyeceğim bir saçmalıktı.

“Jennie, bileğin harika görünüyor ama kaskatı kesilmiş gibi görünüyorsun. Sanki bir...” Kollarını kaldırıp beceriksizce salladı. “Lanet bir kukla gibi. Dehşet verici, tamamen dehşet verici. Sanki Simon’la rahat değilsin.”

Doğruydu.

“Bu hafta çalışma saatlerini artıralım mı? Belki ikiniz stüdyoda yer bulabilir ve mesai sonrası biraz kaynaşabilirsiniz.”

“Bence bu harika bir fikir, Mik,” dedi Simon hevesle.

“Ah, hayır.” *Hay aksi. Bunu söylemek değil, düşünmek istemiş-tim.* “Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum.” Elimi karnıma götürüp yüzümü ekşittim. “Dün gece adı çıkmış bir suşi restoranına gittim ve...”

Mikhail elini kaldırdı. “*Sushi Paradise* mıydı? Anakaradaki? Yemin ederim, orası en kötüsü.” İki kez alkışladı. “Başka bir şey söyleme. Bu geceyi erken bitirelim. Jennie, eve git, su iç ve erkenden uyu. Sakin ol, duydun mu? Bırak bu gece bütün işi başkası yapsın.”

“Bunu yazılı olarak alabilir miyim?” Şaka yapmıştım. Yüzündeki ifadeyi görünce kahkahamı savuşturmak zorunda kaldım. Bugün o gün değildi. Garrett olsa kesinlikle gülerdi. Muhtemelen yine de onu tüm işleri yapmaya ikna edebilirdim. Dolu bir yapılacaklar listesini severdi. Simon hayalarına vurulmasına neden olabilecek bir şey söylemeden önce eşyalarımı topladım ve omzumun üzerinden el salladım. “İyi geceler!”

İşimiz yarım saat erken bittiğinden, Garrett’a mesaj atarak otobüse bineceğimi söyledim. Islak bir ön camın ardından giriş kapısının fotoğrafını çekmiştim. Arkamdan seslenen Simon’ı görmemezlikten gelerek *zaten buradayım* sözlerini görünce doğruca oraya yöneldim.

Kar ağır ve suluydu. Yere düşer düşmez eriyip sulu kara dönüşen türdendi. Garrett’ın arabasına doğru ilerlerken ayaklarım kaydı. Simon’ın hemen ardından çıktığını görünce gözlerimi devirdim.

“*Jennie!* Hadi ama! Beni görmemezlikten gelemezsin!”

“Biliyor musun, insanlar bana bir şeyi yapamayacağımı söylediğinde, bu sadece onu daha çok yapmak istememe neden oluyor.” Dönüp parmağımla göğsüne vurdum. “Seni görmek istemiyorum, dangalak.”

“Ah, hadi ama! Bileğin daha iyi. Kalıcı bir hasar yok.”

“Evet, Tanrıya şükür ki senden kaçarken bileğime kalıcı bir zarar vermedim. Hayatım boyunca çok çalıştığım her şeyi tehlikeye atabilecek kalıcı bir hasardan kaçınmakla kalmadım. Aynı zamanda zührevi bir hastalıktan da kaçınmayı başardım!”

Simon gözlerini devirdi. “Bu kadar dramatik olma. Ben temizim. Kaçmana gerek yoktu.”

“Gerçekten mi? *Hayır* demem işe yaramıyor gibiydi. Yoksa bu kelime senin kelime dağarcığında yok mu?” Ona sırtımı dönüp karda yürümeye devam ettim. Zemin kaygan ve ıslaktı. *UGG*’larım sıfır çekiş gücüne sahipti, önümü zar zor görebiliyordum.

“Bak, Jennie, özür dilerim. Hoşlandığımı sanmıştım. Sürekli benimle flört ediyorsun. Belki de bana karışık sinyaller göndermeyi bırakmalısın.”

Vücudumdaki tüm kaslar gerilmiş, beni olduğum yere kilitlemişti.

“Pardon?” Alçak sesle sordum. Ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. O geri çekilirken bir adım daha attım ve ona doğru attığım dördüncü tehditkâr adımla birlikte botum gri çamurda kaydı. Dengemi yitirdim. Havaya tutunarak dengemi yeniden sağlamaya çalıştığım boktan bir girişimin ardından geriye doğru hareketlendim ancak bu çok işe yaramadı. Üzerime bulaşacak çamurdan çok Simon’ın gözlerinde dans eden korkuyu kaybettiğim için sinirliydim.

Güçlü bir kol belime dolanarak beni hızla ayağa kaldırdı. Garrett’in mavi-yeşil gözleri bana bakıyordu. Alnındaki şaşkınlık ve öfke daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi. Nefesimi kesiyordu. Bir elini sırtıma koyarak beni arabasına götürdü ve neredeyse zorla yolcu koltuğuna oturttu.

“Ne sikimden bahsediyor bu?” diye sordu Garrett. Bakışları üzerimde geziniyordu. “Sana zarar mı verdi?”

“Ben iyiyim,” diye homurdandım.

“Sana. Zarar. Verdi mi?” Çatallı ve sert ses tonu karşısında afallamıştım. Midemde kelekler uçuşuyordu. Otoriterlik bu adama çok ama çok yakışıyordu.

Daha önce yaralanmış ayak bileğime doğru gelişigüzel bir hareket yaptım. Garrett'ın bakışları sertleşti. Sonra da uzaklaştı.

Garrett bir savaşçı değildi. O kaygısız, rahat bir adamdı. Onu sinirlendirebilmek için çok ileri gitmek gerekiyordu. Simon'ın üzerine yürüyüp onu geri çekilmeye zorlamasına bakılırsa, bunun o anlardan biri olduğuna yemin edebilirdim.

Simon'ın, Garrett'ın söylediklerine tekrar tekrar kafa sallayışını izliyordum. Sonunda binanın içine geri dönmeden önce elleri bir kalkan gibi aralarına girmişti.

Normalde utangaç, beceriksiz olan bu adam hiçbir şey söylemeden sürücü koltuğuna geçtiğinde hem tahrik olmuşum hem de sinirlenmişim.

“Ne yaptın, Garrett?”

“Hiçbir şey.”

“Saçmalık. Sen neden karıştın ki? Simon'la kendim başa çıkabilirim.”

Garrett trafiğe girmeden önce omzunun üzerinden baktı. “Carter, o şerefsiz seni öpmeye çalıştıktan sonra bileğini incittiğini ve bu konuda hiçbir şey yapmadığımı öğrenirse beni öldürür.”

“Doğru. Carter.” Hep bir şekilde oklar ona dönüyordu.

Sessizlik ve öfke aramızdaki havayı ağır bir sis gibi kapladı. İçim ürperdi.

“Erkek arkadaşına ihtiyacım yok,” diye çıkıştım omzunu parmağımla dürterek. “Kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünen ve sırf kardeşime karşı saçma sapan bir görev duygusu yüzünden beni kollayan bir refakatçiye de kesinlikle ihtiyacım yok.”

Garrett parmağımla yakaladı. Şiddetimi kontrol altına almak için elini sıkıca benimkinin etrafına sardı. Çoğunlukla, hiçbir erkek tarafından kontrol edilmemek için çabalıyordum. Ancak çıplak ve yalnızken beni kontrol etme şeklini seviyordum.

“Erkek arkadaşın olmayı ben istemedim. Dilimi oradan uzak tutamadığım ve saçlarımı yolmaya çalışmana dayanarak vücudunu ikimizin de son derece zevk alacağı şekilde mahvetmeyi -saygılı bir şekilde- istedim. Ancak bu sırf çıkmıyoruz diye birinin sana ya

da sınırlarına saygısızlık etmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor. Yine de arkanı kollayacağım.”

Tamam, tam olarak beklediğim yanıt bu değildi. Yine de elimi geri çektim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, “Korunmaya ihtiyacım yok,” diye sessizce homurdandım.

“Gelecek için bunu aklımda tutacağım. Ama ileride kazara Simon *Syphilis*’in ukala ağzına bir yumruk atarsam, bunu korunma olarak düşünme. Karma olarak düşün.”

Ağzımın kenarı seğirdi. “Ben ona Simon *Syphilis* diyorum.”

“Şunu bilmeni isterim ki, bunu sadece kardeşin için yapmadım. Öyle anlaşıldığı için üzgünüm. Seninle benim aramdaki şeyin onunla bir ilgisi yok. Kendine gayet iyi bakabildiğini biliyorum, Jennie, bana güven. Öfkene maruz kalmışlığım çok. Ama anladığım kadarıyla -çünkü bunu açıkça söylemiyorsun- ona hayır demişsin. Kimse sana lanet olası bir şekilde dokunamaz. Benden başka,” diye ekledi göz kırparak. “Tabii ki senin izninle çünkü yaşama arzum hâlâ var.”

Sinirim azaldığı için sessizce kıkırdadım.

Garrett boğazını temizledi ve orta konsoldaki *Starbucks* bardağını işaret etti. “Sana bir içecek aldım. Hava soğuk ve karlı olduğu için. Ayrıca muhtemelen yorgunsundur diye düşündüm.”

“Ah. Teşekkürler.” Sıcak içeceği burnuma götürüp kokusunu içime çektim. Nefis kokuyordu. Noel gibi... Tarçın ve hindistan cevizi aromasıyla süslenmiş bir cennet gibi.

“Ben, şey...” Parmaklarını şapkasının altına geçirip başını kaşıdı. “Ne sevdiğini bilmiyordum ama hep tarçın ve kahve gibi kokuyorsun, yani... evet.”

Elimdeki içeceğe doğru gülümsedim. “Mükemmel, Garrett. Teşekkür ederim.”

Araba kırmızı ışıktaki durdu. Garrett’in gözleri benimle yol arasında gidip geliyor, parmakları direksiyona vuruyordu. Dördüncü bakışta yüzümü ona döndüm. Söylemek istediği şey her neyse söyleyebilsin diye bekledim.

Konuşmak yerine konsolun üzerinden eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu.

“Merhaba,” dedi sanki son birkaç dakikadır birlikte değilmışiz gibi.

“Selam,” diye güldüm. “Merhaba ya da hoşça kal dediğımızde beni öpmek zorunda değilsin. Biz çıkmıyoruz.”

“Sanırım ama seni öpmekten hoşlanıyorum. Bu yüzden senin için sorun olmadığı sürece önemli değil. Sen rahatsız olmadığın sürece. Eğer rahatsız olursan, o zaman... dururum.” Ne yaptığına dair hiçbir fikri yokmuş gibi gözlerini kocaman açarak önüne bakıyordu.

Dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyordum. Lise son sınıftan beri bir ilişkim olmamıştı. şu an bu durum çok da sağlıklı değildi. Yani menfaat üzerine kurulu bir arkadaşlık? Çizgilerin nereye çekildiğii konusunda hiçbir fikrim olmadığı gibi, rızaya dayalı ilişki yaşayan normal insanların nasıl davrandığı konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Sanırım aramızdaki bu şeyi bir deneme olarak düşünebilirdim.

“Umurumda değil,” dedim Garrett park yerine yanaştığında. “Sadece birlikte soyunuyoruz diye erkek arkadaşımıışsın gibi saçma sapan şeyler yapmak zorunda hissetmeni istemiyorum.”

“Seni almak ve sana kahve getirmek gibi erkek arkadaş saçmalıklarını umursamıyorum. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, buna sadık arkadaş saçmalığı da diyebiliriz.” Garrett çantamı ve elimi tutarak arabadan inmeme yardım etti. “Ayrıca eğer kız arkadaşım olsaydın, sana kendi eşyalarını taşımanı söyledim.”

“Hadi oradan. Sen tam bir romantiksin.”

“Hayır.” Gözleri üzerimde gezinirken asansörü çatı katına yönlendirdi. Bakışları tenimi yakıyordu. “O zaman çantanı sana taşıttığım için bana bağıırdın. Ben de sana bunu aşmanı ve prenses gibi davranmayı bırakmanı söyledim.” Yanıma sokuldu. Dudakları çenemde gezindi. Bir elini tişörtümün içinden geçirirken kulağında duraksadı. “Sadece biraz daha damarına basmak, seni kızdırmak için.” Elimı tuttu. Beni önce asansörden çıkardı, sonra

da koridorun aşağısındaki dairesinin önüne kadar götürdü. “Kanepe mi, yatak odası mı?”

Tişörtünü nefes nefese çıkarmaya çalışırken, “Kanepe,” diye cevap verdim.

Taytımı çekiştirerek indirdi. El yordamıyla kıyafetlerimi çıkarıp kollarını kavradım. Yüzünde hem sevdiğim hem de nefret ettiğim o şeytani gülümsemesiyle beni geri geri götürmeye başladı.

Garrett beni döndürerek kanepenin koluna doğru itti. Tişörtümü çekiştirerek çıkardı. Göğsü çıplak sırtıma değiyordu. “Ve sen iyi ve kızgın olduğunda, seni kanepenin üzerine domaltırdım, tıpkı böyle.” İç çamaşırımı kenara iterek iki parmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. Birkaç basit kelime yüzünden utanç verici bir şekilde sıırıslam olmuştum. Tanrım, onu istiyordum. “Ve seni tam burada becerirdim.”

Parmakları içimi delip geçerken omzuna tırnaklarımı geçirerek bir nefesle ileri atıldım. Garrett sonraki bir saati bana seks yapmama kuralımla tam olarak neyi kaçırdığımı ve gelecekteki kız arkadaşının ne kadar şanslı olacağını göstererek geçirdi.

Garrett banyodan çıktı. Ben iç çamaşırımı giyerken havluyla saçlarını kuruluyordu. “Aç mısın?”

“Gitmeliyim, değil mi?” Açlıktan ölüyordum ama eve gittiğimde sipariş verecektim. Çıplak eğlence bittiğine göre fazla kalmak istemiyordum.

“Hayır. Neden? Maç var ve bu hafta ev sahibi takımla oynuyoruz.” Bana kapüşonlu *sweatshirt*’le bir eşofman altı fırlattı. “Pizza söyleyip izleyelim.” Üçüncü büyük orgazm ile duş arasında bir yerde bulduğumuz yataktan çıkarak, beni fazla düşünmeye sevk edecek basit daveti beklemeden rahatça oturma odasına doğru yürüdü.

Bense başka şeyler düşünüyordum. Mesela kıyafetlerimi. Kendiminkileri giymeliydim ama teklif etmişti, değil mi? Yani garip değildi, değil mi?

Sweatshirt’ü beni bütünüyle içine almış, sıcaklığıyla sarmalamıştı. Onun gibi kokuyordu. Bu ev gibi, rahatlatıcı bir kokuydu.

Taze çamaşır ve sedir ağacı. Çok güzeldi. Belimdeki ipleri sıkıca çekerek koridorda ilerledim.

Garrett hâlâ üstsüzdü. Eşofman altı kalçalarına kadar inmiş, kileri karıştırdığı sırada mükemmel hokey poposunun hemen üzerindeki çukurları gösteriyordu. Bana dönerken “Pizza kırk dakika içinde burada olacak,” diye mırıldandı bir ağız dolusu yemeğin arasında. “Ama ben bekleyemedim.” Mavi bir kutu tutuyordu ve yutkundu. “Bir tane ister misin?”

“Bunlar da ne böyle?”

Yüz ifadesi şaşkınlıkla tiksintinin mükemmel bir karışımı gibiydi. “*Pop-Tarts*?”

“Hayır, onların *Pop-Tarts* olduğunu biliyorum ama...” Kutuyu ondan aldım. “Tarçınlı Şekerli Pretzel? Bunları daha önce hiç görmemiştim.” Diğer elinden bir paket daha çektim. “Ve *Dunkaroos*? Bunları çocukluğumdan beri yememiştim! Bunları artık Kanada’da bile yapmadıklarını sanıyordum.”

“Yapmıyorlar. Bev onları benim için alıyor.”

“Bev mi?”

“Evet, Beverly. Adam’ın annesi. Denver’da yaşıyor. O benim atıştırmalık tedarikçim.”

“Arkadaşının annesine ABD’den atıştırmalıklar mı göndertiyorsun?”

“Evet, öyle! En iyi mallar onlarda.” Kilerini işaret etti. “Zulama bak.”

Yabancı mısır gevrekleri, özel üretim kurabiyeler, daha önce hiç duymadığım şekerlerden oluşan poşet ve kutuları karıştırıyordum. Sarı bir poşete geldiğimde durdum. “*Flamin’ Hot Funyuns...*” Burnumu kırıştırdım. “Bunlar kulağa korkunç geliyor.”

Garrett başını geriye atıp inledi. “İnanılmazlar.” Ben öğürünce sırtıttı. “Denemeden eleştirme.”

Birer paket *Pop-Tarts* ve *Dunkaroos* aldım. Garrett beni kanepeye kadar takip etti. “Yeni kural: Öpüşmeden önce Funyuns yok.”

“Peki ama o zamana kadar senin dünyanı altüst ettikten sonra serbest vuruşlar başlar, gün ışığı.”

Kanepeye uzandı. Hokey maçını açarken beni bacaklarının arasına doğru çekti. *Dunkaroos*'umun ambalajını açtım. Garrett parmaklarını içine daldırıp bir kurabiye çaldı ve kremaya batırdı.

“Ah, hey. Sırtımı kaşıyabilir misin?” diye sordum.

“Sırtını kaşımak mı?”

“Lütfen.” Atıştırmalıkları eline tutuşturdum. Göğsüne bir yastık koydum ve karnımın üzerine yattım. Kapüşonluyu sırtımda kaydırarak boştaki elini oraya yönlendirdim. “Güzel bir his ve yatmadan önce rahatlamama yardımcı oluyor. Ben küçükken annem de yapardı.”

Garrett dişlerinin arasına bir *Pop-Tart* yerleştirdi. Bana da arasında krema kaplı bir mini kurabiye uzattı. Sonra da parmak uçlarını omurgamda, kürekkemiklerimde aşağı yukarı gezdirmeden önce bacaklarını benimkilere doladı. “İyi mi?”

“Evet.” İç çektim. Yanağımı yastığa gömerken kollarımı ona doladım.

“Şu halimize bak,” diye sevinçle söylendi. “Bütün o çıkar ilişkisi olan arkadaşlar saçmalığını ortadan kaldırıyoruz. Yapacağımızı biliyordum.”

Bir yumruğumu havaya kaldırarak ona doğru uzattım. O da aynı şekilde yumruk yaptığı elini benimkiyle tokuşturdu.

“Tam isabet!”

MERHABA, ANNE. HALIYI BERBAT ETTİM

Garrett

GARRET ANDERSON; YAKIŞIKLI SARIŞIN, profesyonel hokey oyuncusu ve şimdi de bir *dâhi*.

Tanıdığım en seksi kızla çıkarsız arkadaşlık mı? Hiçbir bağlanma olmadan? *Hadi ama*. Sıkıcı hiçbir şey olmadan, heyecan verici yeni bir ilişkinin tüm avantajlarını elde ediyordum.

Ayrıca, sıradan şeyler Jennie ile eğlenceli hale geliyordu. Televizyon izlemek, pizza yemek ve sırtını kaşımak gibi. Kucağında uyuyakalmasına bile aldırmamıştım. Bir saat sonra uyanıp aletimi bir kraliçe gibi emdikten sonra gitme vaktinin geldiğini söylediğinde de aldırmamıştım. Onu kapısına kadar götürdüm. Bir öpücük verdim ve kendi yatağıma tek başıma yayıldım.

Bir ilişkiniz varken ne yapamazdınız biliyor musunuz? Çapraz uyuyamazdınız.

Elbette, seks yapmama kuralı ilk başta biraz rahatsız ediciydi ancak birbirimizi oraya götürebileceğimiz tüm maceracı yolları keşfetmek de çok eğlenceliydi.

Ayrıca en iyisi ne miydi? Arkadaşlarım maç sonrası eşlerine mesaj atmak için hemen telefonlarını çıkardıklarında artık o kadar da yalnız hissetmiyordum. Adam bile biz yokken Bear'a bakıcılık yapan Olivia'dan bir mesaj almıştı. Şöminenin önünde birlikte yayılmış Bear ve Dublin'in ekteki fotoğrafını gururla bize gösteriyordu.

Gülümsememi gizleyerek beni bekleyen mesajı açtım.

Gün ışığı: Zor bir mağlubiyet, koca adam. Sana tebrik saksosu yok.

Ben: Teselli saksosu? Teğmen Johnson üzgün ve onu sadece sen neşelendirebilirsin *üzgün emoji*

Gün ışığı: Planlarım da var mı emin değilim.

Ben: Kontrol ettim ve öyle. Bu hafta eve geldiğimde ağzını becereceğim, sonra da tatlı yiyeceğim.

Üç küçük nokta önce kayboldu, sonra yeniden belirdi ve sonra tekrar kayboldu. Jennie'nin bu yönünün ortaya çıkışını izlemeyi seviyordum. Dehşet şekilde cesurdu ama yatak odasında hâlâ biraz tereddütlüydü. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek kendine güveni o kadar artıyordu. Her şeye hazırdı. Öğrenmeye hevesli ve istekliydi. Ayrıca? Duvarlarının yavaşça yıkılışını izlemek gerçekten harikaydı.

Hâlâ *sexting* üzerinde çalışıyordu. Kelimeleri görmenin onu biraz suskun bırakan bir yanı vardı.

Telefonu bıraktığım sırada titredi. Jennie'den gelen fotoğrafı görünce olduğum yerde kaldım. Kırmızı bir lolipodu pembe dudaklarıyla ağzına almıştı.

Bunu takdir edecek zamanım yoktu. Carter yüksek sesle küfredmişti. Olduğum yerde sıçrayınca telefon göğsüme çarptı. İşte bu. Gitme zamanım gelmişti.

Carter kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Ollie ufaklığın çok fazla hareket ettiğini hissediyor ama ben hiçbir şey hissedemiyorum. Görünüşe göre bütün gece hareket etmiş."

Kalbim yeniden atmaya başladı. Kendimi paten bağcıklarına odaklanmaya, bir cevap oluşturmaya ve nefes almaya zorladım. "Şu an kaç aylık? Beş aylık mı? Annem üçüncü *trimester* döneme girene kadar kız kardeşlerimi çok hissedemiyordum. Yakında bebeğin hareketlerini de görebileceksin. Bu harika ama aynı zamanda ürkütücü."

"Sürekli *ufaklık* diye söz ediyorsun," diye dikkat çekti Adam. "Bebek Beckett kız olabilir."

Carter homurdandı. Hokey çoraplarını bir top haline getirdi. “Hayır, hayır. Bir penis gördüğüme eminim.”

“Sana binlerce kez söyledim. O gördüğün şey bir koldu. Bebeğinizin devasa bir penisi yok.” Emmett iç geçirdi.

“Babasının var,” diye cevap verdi Carter kendini beğenmiş bir tavırla.

Titreyen telefonumu tereddütle göğsümden çıkardım. *Levi’s*’tan gelen bir e-posta olduğunu görünce iç çektim. Görünüşe göre, beş ila yedi iş günü içinde üç adet kadın kot pantolonum gelecekti.

Suçluya hızlıca bir mesaj yazdım.

Ben: Komik, sana kredi kartı bilgilerimi verdiğimde, sadece mahvettiğim kotu değiştireceğini sanmıştım.

Gün ışığı: Komik, kıyafet seçimlerime saygı duyacağını düşünmüştüm, onları vücudumdan söküp atmak yerine.

Ben: Sırf bu yüzden vücuduna deliler gibi saygısızlık edeceğim.

Gün ışığı: J-1, G-0

Tanrım. Lanet olsun. Dâhice.

Bunun ne kadar süreceğini merak ediyordum. Jennie zeki, güçlü, küstah ve seksiydi. En iyi özelliklerin hepsine birden sahipti. Başka birinin bunu fark etmesi an meselesiydi. Onu bırakmak zorunda kalacaktım. Ayrıca önümde duran ve telefonunu raflardan birine dayamış hiçbir şeyden haberi olmayan adamla şansımızı ne kadar zorlayabileceğimizden de emin değildim.

“Garrett, gel bu dansı benimle yap.”

Patenlerimi çıkardım. “Senin lanet *TokTok*’larından birini daha yapmayacağım, Carter.”

“*TikTok*. Hadi ama. Son yaptığımız danstan çok beğeni aldım. Bütün kızlar dans ederken çok tatlı olduğunu düşünüyor. *Riley!*” Jaxon’ı duşa giderken yakaladı. “Sana hemen dansı öğreteceğim.”

Jaxon bir kolunu uzattı. Boştaki eliyle aletini kapattı. “Çıplağım!”

“Reytingler için harika,” diye mırıldandı Carter. Yumruklarını kalçalarına dayadı ve emirler yağdırmaya başladı. Tüm ekip sıraya girdiğinde, kaşlarını kaldırarak bakışlarını bana çevirdi. “Garrett.”

“Hayır. Siktir git. Senin lanet dansını yapmayacağım.”

Meşhur son sözler. Bir saat sonra otelimizin barında oturmuş, takımımızın tüm NHL oyuncularını kameraya popo sallayarak dönmeden önce yere çöküp sonra dönmelerini içeren saçma bir akıma katıldıklarını izliyordum. Çoğumuz yarı giyinik durumdaydık. Jaxon en şanssız olandı. Aletini bir el havlusuyla örtmüştü. Video şimdiden yüz binden fazla izlenmişti. Carter sadece Olivia ona, “*Evet,*” dediğinde bundan daha gururlu görünmüştü.

Bu gece burada bir sürü kız vardı. Takımdakilerin yanına üşüşmüşlerdi. Jaxon çoktan biriyle öpüşmüştü. Adam buklelerine dolanmaya çalışan parmakları uzaklaştırmaya çalışıyordu. Uzun bacaklı bir esmer elini omuzlarımda gezdirdiğinde paniklemeye başladım. Dokunuşundan omuz silkerek uzaklaştım.

“Ah, hayır teşekkürler. Hayır, teşekkür ederim. Teşekkürler.”

Kadın uzaklaşırken Emmett kaşlarını çatı. “Hayır, teşekkürler mi? Bir ay önce seni biriyle yatmaktan alıkoyduğumuz için bize yakınıyordun. Şimdi kimse seni durdurmuyor.”

Cevap vermeyişimi bir avuç *nacho*’nun arkasına gömdüm.

Emmett yutmamı bekledi. “Ne?”

“Ah...” Bakışlarım masanın üzerinde gezinirken çenemi kaşdım. Adam’ın başka bir kızı kibarca indirip aynı şeyleri istemediklerini açıklamasına takıldım. “*Netflix* izle ve rahatla,” diye geveledim. Sonra geri döndüm. “Sanırım bu ortamdan sıkılmaya başladım. Beni güldüren biriyle evde takılmayı tercih ederim.” *Yalan değildi.* “*Netflix* izle ve rahatla,” diye tekrarladım. “Ya da her neyse.”

“Demek biriyle çıkmak istiyorsun.” Adam sırtıyordu.

Bir tavuk kanadını ağzına atarken, “Garrett bir kız arkadaş istiyor,” diye şarkı söylemeye başladı Carter. “Eminim birini bulacaktır.”

“O kadar da zor olamaz. Zamanında sen yaptın.”

Kemiği tabağına çarptı. Sertleşmiş bakışları yavaşça yükseldi. “Ben bulunmaz bir nimetim, hödük.”

“Evet, Ollie hastalık *kapmadığı* için şanslı.”

“Şerefsiz.” Carter masanın öbür ucuna uzandı. Babam tam ortaya girmeden önce ellerimizin havada uçtuğu bir tokat oyunu başladı.

Babam Adam’dı. Emmett köşede oturup bizi kışkırtan kötü amca. Jaxon, rasgele biriyle öpüşen sarhoş teyze.

“Bırakalım da olması gereken olsun,” dedi Emmett ayrıldığı-mızda. “Sadece en güçlüler hayatta kalır.”

Carter öpücük kondurmadan önce bir kol kasını şişirdi. “O ben oluyorum.”

“Hadi oradan.” Kollarımı uzattım. Yumruklarımı sıkarak damarlarımı ortaya çıkardım. “Taş gibiyim.”

“Her neyse. Kız kardeşim sana diz çöktürebilir.”

Kesinlikle yapabilirdi. Zaten yapmıştı. Saçlarımı çekip adımı söyleyerek daha fazlası için yalvarırken kalçalarının arasındaki tatlı noktayı tatmak için memnuniyetle diz çökecektim.

Düşüncelerimi toparlayıp o anki konuşmaya odaklanmaya çalıştım. Konu, Adam’ın yurttan geçirdiği zamandı.

“Ben ailemi tıpkı bunun gibi bir evde buldum ama herkesin o kadar şanslı olmadığını biliyorum. Bu çocuklardan bazılarının yıllardır orada kaldığım ve birilerinin onlara şans vermesini beklediğini düşününce...” Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Bu yürek parçalayıcı.”

“Bence koruyucu aile sistemiyle ilgili kendi deneyimini başka çocuklara yardım etmek için kullanman harika,” dedim ona.

“Evlatlık mısın?” Jaxon sordu.

Adam başını salladı. “Onun babası Deacon Lockwood,” diye ekledi Carter.

Jaxon’ın kaşları havaya kalktı. “Deacon Lockwood, Denver Broncos’un emekli oyun kurucusu ve beş kez *Superbowl* şampiyonu olan Deacon Lockwood mu?”

Adam kıkırdadı. “Futbol yerine hokeyi seçtiğimde çok üzül-

müştü. Gerçekten de daha iyi bir aile isteyemezdim. Bazen onlar için doğmazsınız; onları bulursunuz.”

Jaxon bir elini Adam’ın omzuna vurdu. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. Onunla henüz yakınlaşamamıştım. “Onları bulmana sevindim, dostum.”

“Koruyucu aile olmayı düşünüyordum ama programıma göre bu imkânsız. O çocuklar zaten yeterince şey yaşıyorlar. Tutarlılığa, onları her gün görmeye gelebilecek birine ihtiyaçları var.” Omuz silkti. “Belki ileride, eğer evlenirsem.”

Emmett usulca güldü. “İnanılmaz biriyle tanışacaksın ve ne şekilde yapmaya karar verirsen ver, harika bir ailen olacak.”

“Courtney’yle olanlar baktandı,” diye araya girdim. “Keşke hiç incinmeseydin. Ama sen onun sana verdiklerinden çok daha iyisini hak ediyorsun. Sana bir sebep vermemiş olsaydı çekip gider miydin emin değilim.”

Adam’m eski sevgilisiyle ilişkisi bir süredir sallantıdaydı. Onu mutlu etmek için çaresiz kaldığı bir noktaya ulaşmıştı. Bunu yaparken de kendi mutluluğunu ihmal etmişti. Eğer onu başka bir adamla yakalamasaydı, kendisi için en iyi olanı yapabileceğinden emin değildim.

Adam başını kaldırıp gülümsemeden önce elindeki içkiye odaklandı. “Evet. Siktir et. Siktir et onu.”

“Heyyoo!” Emmett havaya bir yumruk savurdu. “İşte ruh budur, Woody! Masaya bir tur içki!”

Keşke ben de yemeğimin tadını takım arkadaşlarımla çıkara-bilseydim. O sırada lokmam öylece havada kalmıştı. Çenem açık bir halde telefonumdan bana doğru göz kırpan fotoğrafa kilitlenmişim.

Biri küçük, mor ve ışıltılı; diğeri devasa, siyah ve damarlı iki *dildo* bana bakıyordu. Fotoğrafa basit bir soru eşlik ediyordu.

Gün ışığı: Hey, koca adam, gelecekte seninle yatmayı düşünseydim ve bedenine alışmak için kendime zaman tanımak isteseydim, hangisini seçerdim?

Jennie *sexting* işini çok iyi yapıyordu. Hızlı öğreniyordu. Süper hızlı.

Bense çok iyi hissetmiyordum. Beynim eriyor olabilirdi. Aletim sanki çeliğe dönüşmüştü.

İkinci bir fotoğraf geldi. Jennie'nin parmakları küçük, mor bir *dildo*'nun etrafına sarılmıştı.

Gün ışığı: Bay Minik o zaman.

“Neden suratını öyle yapıyorsun? Kiminle mesajlaşıyorsun?”

Carter'ın soruları karşısında telefonumu göğsüme bastırdım. *X-ray* görüşünün gerçek olmadığına şükrediyordum, bildiğim kadarıyla. Ayağa fırladığımda sandalyem yere devrildi. “Annem.” *Kahretsin. Sesim çok tizdi.* “Ben- Ben- Ben...” *Hay sikeyim.* “Gitmem gerekiyor!” Saçma sapan bir sebep göstererek telefonu yukarıda sallamaya başladım. “Bana ihtiyacı var. Annemin bana ihtiyacı var. Gitmeliyim... *Güle güle!*”

Parmaklarım ekranın üzerinde uçuşurken barı geçip lobiye doğru koşmaya başladım.

Ben: Bay Minik mi? Bence kesinlikle o değil.

Gün ışığı: Kendimle ilgilenmek için yatağa gidiyorum. Yarın konuşuruz.

Ben: Sakın buna cüret etme.

Asansör çağırma düğmesine dokuz yüz bin kez bastım. Kapı açıldığında içeri doğru yuvarlandım.

Ben: Jennie???

Ben: Yemin ederim şimdi yatarsan uçarım. Eve erken gelip seni aletim gırtlığında uyandıracağım.

Gün ışığı: *öpücük emojisi* İyi geceler, Gare-Ayıcık

“Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.” Asansör tırmanırken tedirginlik damarlarımda dolaşıyordu. Bacağım istemsizce hareket ediyordu. Gözümün seğirdiğine emindim.

Asansör durduğunda kapıları tırmalıyordum. Giriş kartımı kapı yuvasına başarıyla geçirmek için yedi kez denemek zorunda kalmıştım. Kendimi odaya attığımda tişörtümün üzerime yapıştığını fark ettim. Jennie görüntülü arama isteğime üçüncü denemede cevap verdi çünkü o beni harekete geçirmeyi seven küçük bir pislikti.

“Bay Andersen,” diye mırıldandı. “Gece geç saatte telefon etme zevkini neye borçluyum?”

Pantolonumu çıkarırken ayağım takıldı. Öne doğru tökezledim ve yatağın kenarına çarpıp düştüm.

Jennie’nin kıkırdaması havayı daha da ısıtıyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Soyunuyorum.” Jennie’nin gözleri *boxer*’ımdan kurtularak etrafta sallanan aletimin üzerindeydi.

“Aman Tanrım. Teğmen Johnson beni gördüğüne çok sevinmiş görünüyor.”

“Kesinlikle öyle. Bay Minik’ten kurtulman gerekecek. Parmaklarım seni ondan daha iyi becerebilir.” Aletimi kavrayıp başımı salladım. “Şimdi kıyafetlerini çıkar, gün ışığı.”

Battaniyeyi sürükleyerek o muhteşem kıvrımları santim santim ortaya çıkardı. “Ne kıyafeti?”

İnlerken gözlerim tavana bakıyordu. “Tanrım, seni becermek istiyorum.”

Utangaç gülümsemesini gördüğümde şaşırdım. Ne kadar akıl almaz derecede seksi olduğunu bilmiyor muydu? Onun *Disneyland*’ine *VIP* bileti almak için sol hayamı satardım. Neyse ki, şimdilik *ne bulursan ye* durumu gayet iş görüyordu.

Yatağa yuvarlandım. Telefonu yan sehpaye koydum. Jennie’nin de aynısını yapmasını bekledim.

Saçlarını kulaklarının arkasına topladı. Tamamen masum bir şekilde yaptığı tek bir hareketle aletimin zonklamasına neden oldu. Saçları aşağıya inmişti. Uzun ve dağınıktı. Yumruğuma

dolamadan önce parmaklarımı saçlarında gezdirmek, boşalırken gözlerimin içine bakmasını sağlamak istiyordum.

“Peki bu... nasıl yapacağız?”

“Sen kendini becerirken, ben de seni izleyerek elimi becereceğim. Boşalırken ortalığı dağıtmamaya çalışacağım. Sen, gün ışığı, istediğin kadar dağınık olabilirsin.”

Vücudunu bir ürperti sarmıştı. Başını iki yana salladı. “İki hafta önce bir cümleyi bile bir araya getiremiyordun.”

“Evet çünkü sen beni yakıp kül edecek kadar seksisin. O zamanlar gözümü korkutuyordun.”

“Şimdi öyle değil mi?”

“Hayır, o kadar da değil. Artık sana da patronluk taslayabileceğimi biliyorum ama farklı bir şekilde.” Vücudunun kızarmasını, parlayan teninin sinirlerle pembeye boyanmasını, bakışları önce uzaklaşıp sonra tekrar geri dönerken kirpiklerinin titremesini izledim. “Bu seni tahrik ediyor. Seninle konuşma şeklimden hoşlanıyorsun.”

“Evet, yani.”

“Bu konu hakkında başka neyi seviyorsun?”

Bir omzunu kaldırdı. “Bilmiyorum.”

Saçmalık, bal gibi de biliyordu. Utangaç davranıyor, yüksek sesle söylemekten korkuyordu. Bu yüzden ona yardım edecektim. Artık daha fazla saklanamazdı.

“Seni utandırabilmeyi seviyorum. Tanıdığım en cesur kızı alıyorum ve bir saniyeliğine bile olsa suskunlaştırıyorum. Sonra yüzünde kocaman bir gülümseme oluyor, sanki sözlerim seni teşvik ediyormuş gibi canlanıyorsun. Çıplakken utangaç ve kendinden emin olmanın en iyi karışımısın, seni o hale gelirken izlemeye bayılıyorum.”

Dişlerini altdudağına bastırdı. Parmağını kalçasının üzerinde gezdirdi. “Hoşuma gidiyor... Bana ne yapmak istediğini söylemen hoşuma gidiyor. Bu bana...” Uzaklara bakarken yanakları alev alevdi.

“Sana ne hissettiriyor?”

“Arzu edildiğimi,” diye mırıldanarak itiraf etti. “Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.”

Gerçek şu ki, daha önce hiç kimseyi onu istediğim gibi istediğimden emin değildim. Bu yüzden ona sadece bunu söyledim. Bana karşı göz devirmesini görmemezlikten geliyordum.

“Çarpıcı vücudun, güzel gözlerin ve mükemmel gülümsemenin yanı sıra, Jennie, sen kendi ayakları üzerinde durabilen göz alıcı bir ukalasın. Hiç durmadan konuşuyor ve kendini zorluyorsun. Ayrıca çok komiksin, hakemler boktan kararlar verdiğiğinde onlara bağırıyorsun. Seni hep daha yakından tanımak istemişim. Şimdi bunu yapabildiğim için mutluyum.”

Jennie’nin sevimli burnu kırıştı. Dudaklarının arasından lanet bir kıkırdama süzüldü. “Evet, her neyse, zampara.”

“Bana ne istersen söyleyebilirsin. Evde tek başına olduğunda, o plastik aletleri becerirken düşündüğün kişi benim.”

“Senin de kendini otelin banyosuna kilitlediğinde, elini becerdiğinde ve çorabının içine boşaldığında düşündüğün şey benim.” Ayaklarını yatağa uzatarak bacaklarını araladı. Bana o tertemiz, pembe kadınlığını gösterdi. Bir parmağını kaygan yüzey boyunca ilerletti. “Bunu alamaman çok kötü. Senin elinden çok daha yumuşak ve sıcak.”

Bakışlarım klitorisini çevreleyen yavaş hareket eden parmaklarını takip ediyordu. “O lanet şey benim...” dedim büyülenmiş gibi.

“Bu şeyin tek sahibi benim,” dedi. Acı verici bir yavaşlıkla iki parmağını içeri soktu. Sırtını yastıklardan kaldırdı. Dudakları kısık bir nefesle ayrıldı. “Sadece bazen kullanmana izin veriyorum.”

“Lanet olsun. *Tanrım. Kahretsin.*” Aletimi elime almadan önce avucumu ağzımın üzerinde gezdirdim. “Bana ne kadar ıslak olduğunu göster.”

“Kibarca sor.”

“Lütfen, Jennie. Ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum.”

Jennie ışıldayan parmaklarını çıkardı. “Sırılsıklam.”

Aletimi sıkarak inliyorum. “Tadına bak, Jennie.” Gözlerinde arzu parıldıyordu ama belirsizlik de vardı.

“Bana karşı utangaç olma, gün ışığı. İkimiz de bunun sen olmadığını biliyoruz. Sen benim en sevdiğim lezzete sahipsin. O yüzden devam et ve tadına bak.”

Parmağıyla altdudağını boyayıp parlattı. Dilini dudağının üzerinde gezdirdiğinde nefesim kesilmişti. Gözleri benimkilere kilitlendi ve parmaklarını ağızına götürdü. Kendini temizlerken gırtlaktan gelen bir inilti havayı doldurdu.

“Parmaklarını kullan,” diye sertçe emrettim.

“Sen benim patronum değilsin.”

“Lanet olsun, değilim. Parmaklarına bin, güzelim ve benim aletimmiş gibi davran.”

Parmaklarını sırlıslamak kadınlığından geçirmeden önce şeytani bir gülümseme takındı. Vücudu arzuyla titredi ve yüzü kıpkırmızı kesildi. Jennie iki parmağını içeri iterken sessizce inliyordu. Ben aletimle oynarken ateşli bakışları elime sabitlendi. Sonuna kadar dayanamayacaktım ve bu onun suçuydu. Onun kendi bedenini sevmesini izlemek en büyük tahrik edici şeydi.

“Bir tane daha,” dedim. “Birini daha alabilir misin?”

Jennie hiç tereddüt etmeden bir parmağını daha soktu. Avucunun içine doğru eğildi. Bir meme ucunu sıktı. Mükemmel, yuvarlak memesini avuçladı. Nefesi kesik kesik geliyordu. Daha sonra elini klitorisinin üzerinde gezdirdi.

“Siktir, Jennie. Çok seksisin.”

“Garrett,” diye inledi. Gözleri sersemlemiş gibiydi. “Boşalaçağım.”

Hayalarım gerildi. Omurgam karıncalanıyordu. Jennie haykırarak bacaklarını birbirine çarpıp başını geriye attığı anda ben çoktan ölmüştüm.

“Siktir.” Yataktan yuvarlanıp ayağa fırladım. Yanlışlıkla tüm yükümü halının üzerine boşalttım. “Ah, kahretsın.”

Jennie’nin kıkırdaması hızla kontrolden çıktın. “Az önce yere mi boşaldın?”

“Bu bir kazaydı! Hazırlıklı değildim!” Bir yastık kaptım.

“Yastık olmaz! İğrenç! Biri yüzünü ona koyacak!”

“Kahretsin!” Bağırarak banyoya koştum. Bir tomar tuvalet kâğıdı kaptım. Bunun berbat bir fikir olduğunu sonradan anladım. Temizlemeye çalıştıkça peçete parçalara ayrıldı ve halının üzerinde beyaz topaklar bıraktı. “Bu bana pahalıya patlayacak.”

“Harcadığın en iyi para,” diye karşılık verdi Jennie kendini beğenmiş bir şekilde.

İnleyerek yatağa çöktüğümde Jennie’yi battaniyesine sarınırken yakaladım. “Ee...”

“Ee... iyi geceler?”

“İyi geceler mi? Bu kadar mı? Acaba... konuşmak ister misin?”

Battaniyesini karıştırdı. “Sen ister misin?”

“Şey, Adam henüz dönmedi.”

“Konuşmak mı istiyorsun?”

“Eğer konuşmak istiyorsan, konuşabiliriz.”

“Konuşmak istiyor gibisin, Garrett.”

Boğazımı temizledim. Ensemini ovuşturdum. “Sanırım konuşabiliriz.”

Jennie sırtıyordu. “Elimi yüzümü yıkayıp atıştırmalık bir şeyler alayım.”

Ben de aynı şeyi yaptım. Jennie geri geldiğinde elinde bir kâse mısır gevreği, üzerinde de onu son gördüğümde giydirdiğim kapüşonlu *sweatshirt* vardı.

“O da ne?” diye sordu.

Az önce kurabiyemi batırdığım kavanozu kaldırdım. “Kurabiye kreması.” Hepsini ağzıma attım. “Amevika’dağn. Denevelisin. Sana bivaz ayıracacağım.”

Jennie kıkırdadı. “Tamam. Bana halıyı mahvetmeden önceki geceni anlat.”

“Takımla birlikte barda takılıyorduk. Adam’a asılıyorlardı.”

“Doğal olarak. Peki sana?”

“Ve Jaxon’a.”

Bekledi.

“Tamam, bana da.” Bir kurabiye daha aldım. “Çocuklara sevişmek değil, biriyle çıkmak istediğimi söyledim.”

“Bunu yutacak kadar saf olan tek kişi Adam’dır.”

Aynı fikirdeydim. Jennie’ye Adam’ın bir gün evlat edinme hayalinden bahsettim. Bana gününü anlatmaya başlamadan her şeyi unutturacak güzellikte bir gülümseme takındı.

“Ollie’yle yavruları yürüyüşe çıkardık ve sonra maçtan önce ona bir tepsi kek yapmamı istedi. Cara’yla maçın büyük bölümünde hakemlere bağırarak, Ollie üçüncü periyotta kucağımda bayıldı.”

Gülümsedim. Çenesinden aşağı damlayan sütü tembelce silmesini ve ağzının kenarını yalamasını izliyordum. Bakışlarıma karşılık verip gülümsediğinde söyleyecek başka bir şey aradım. Sanırım iyi geceler demeye hazır değildim. Onunla hiçbir şey hakkında konuşmamak... güzeldi.

“Carter’a annem olduğunu söyledim,” dedim.

Burnu kırıştı. “Ne?”

“Bana o fotoğrafı gönderdiğinde,” diye açıkladım. “Konuşamıyordum bile. O da görmedi ama bana kiminle mesajlaştığımı sordu, ben de...”

Gözleri gülümsemesiyle birlikte parladı. Büyük ve ukala bir gülümsemeydi, sadece Beckett’lara özgü olan. “Annen olduğumu söyledin.”

“Beynim durdu. Sen işin içindeyken neredeyse her zaman öyle oluyor.”

Kapı bip sesi çıkarıp yarıya kadar açıldıktan sonra hemen sürgü kilidine çarpınca başım döndü.

“Ne oluyor?” Adam kilidi iterek kolu salladı. “Beni dışarı mı kilitledin, seni pislik?”

“Bu bir kazaydı!” Bir elimle pantolonumu yukarı çekerek yataktan fırladım. Bu gece ikinci kez ayağım takılmıştı. Neredeyse yaptığım pisliğin içine yüzüstü düşüyordum. “Bir saniye bekle!”

Jennie kahkahalarla titriyordu. Elini ağzına kapattı. Ona doğru bir bakış fırlattım.

“İyi geceler, gün ışığı,” diye fısıldadım.

Göz kırptı. “İyi geceler, Gare-Ayıcık.”

Telefonumu cebime soktum. Elimi sebepsiz yere göğsümde

gezdiriyordum. Sonra kapıyı açtım. Adam karşımda duruyordu. Kaşları havaya kalkmıştı. Şimdiden kafamda bahaneler üretmeye başlamıştım.

Sonra öne doğru bir adım attı. Bana doğru sendeledi. Zil zurna sarhoş olduğunu anlamıştım.

Yürürken kıyafetlerini çıkardı. “Biraz kurabiye alabilir miyim?” Yanıt beklemeden yatağımın başucundaki paketi ve kavanozu kaptı.

Aniden durdu. Bakışları berbat haldeki halıya çevrildi. Kulaklarımın ucu yanıyordu.

Adam bana bakarken boynumu kaşıyordum. “Ah, bu... Ben... şey, bak, ben...”

“Bilmek bile istemiyorum.” Kurabiye kremamı yüzüme doğru sallayarak sallana sallana yanımdan geçti. “Bu artık benim çünkü bundan kimseye bahsetmeyeceğim. Anlaştık mı?”

Anlaştık, lanet olası.

BENDEN HAYIR

Jennie

“BENCE BU ŞAHANE BİR FİKİR.”

“Bence değil.” Kafamın içinde bu cevap daha çok şöyle yankılanıyordu: *Her zamanki gibi hayal dünyasında yaşıyorsun, dalgalak.*

Mikhail asık bir suratla baktı. “Neden olmasın? Simon az önce desteklediğini söyledi.”

Simon her zaman destekliyordu. Sorun da buydu zaten.

Performansı gerçekten satmak için ikimizin âşık bir çift gibi davranması konusunda hemfikir olmak mı? Kendimi köpekbalklarıyla dolu bir havuza atmayı tercih ederdim.

“Bu konuda rahat değilim,” dedim dans koçuma dürüstçe. “Yalan söylemeyi sevmiyorum.”

“Buna oyunculuk deniyor, Jennifer.”

Bir kolunu benim, diğerini Simon’ın omuzlarına doladı. Bizi ileriye doğru yürütmeye başladı. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tahmin etmem gerekirse Mikhail’in de yoktu. O tamamen dramatik konuşmalar yapardı. Bunu yaparken de sanki önemli bir şeymiş gibi amaçsızca dolaşır, hiçbir şeye bakmaz, her heceyi araya alkış sıkıştırarak söylerdi.

“Noel gösterisi için çok geç. Jennie, oyunculuğun üzerinde biraz çalışmalısın. Simon’ı ne kadar sevdiğini *hissetmeliyim*. Yine de Sevgililer Günü resitali için zamanında oraya gidebiliriz ve en önemlisi de bu.”

Durdu. Elini havada bir yay çizerek döndürdü. “Bir hayal edin. Sevgililer Günü’nde, yani aşk için yaratılmış bir günde ikiniz sah-

nede göz kamaştırıyorsunuz. Bu okulun gördüğü en muhteşem performansı sergiliyorsunuz ve bunu bir öpücükle bitiriyorsunuz.” Ellerini çenesinin altında kavuşturdu. “Ama sıradan bir öpücük değil. Birbirinizin ayaklarını yerden kestiğiniz, Simon’ın seni geriye doğru tam bir film efektiyle yatırdığı türden. Kalabalık çılgına dönecek.” Etrafında döndü. “En büyük şüphecileri bile inananlara çeviriyorsunuz. Herkes elmas gibi parlayan dansçılarımıza âşık oluyor ve gerçek dünyada da âşık olmak istiyor. Ve en güzel kısmı ne mi? Nisan ayındaki yıl sonu gösterimiz için bilet satışları patlıyor çünkü herkes sahnede birlikte parlayan mutlu çifti izlemek istiyor.”

Simon sırtıyordu. “Dürüst olmak gerekirse, Mik, buna bayıldım. Şimdiye kadarki en iyi fikrin olabilir.”

Hayatım boyunca duyduğum en kötü fikirdi. Bu adamın öğretmenlik diploması var mıydı? Birinin kontrol etmesi gerekiyordu. “Sanmıyorum...”

“Jennie ve benim kimyamız çok iyi. Bunu başaracağız.” Simon kolunu bana dolamış dişlerini göstererek sırtıyordu. Dişçi değildim ama o dişlerden bir ya da ikisini çekip çıkarmayı çok isterdim. Bir gün iş o noktaya gelirse, cesedini teşhis etmekte işe yarayabilirdi.

Mikhail sihir, aşk ve kimya hakkında saçmalayarak uzaklaştı. Kıkırdayarak kapıdan içeri girdi. Onun da en az Simon kadar hayalperest olduğunu anlamıştım.

Simon’ın elini omzumdan çektim. “Hiçbir şeyi kabul etmedim ve seni öpmeyeceğimden de eminim.”

“Henüz vakit var,” dedi Simon arkamdan gelerek. “Bunu düşünmek için biraz zamanın var.”

“Bunu düşündüm. Benden hayır.”

Simon iç geçirdi. Şortumun üzerine bir eşofman geçirdiğim sırada banka oturdu. “Jennie, bana kızgın kalamazsın. Lütfen. Bunu kaldıramam. Sen benim arkadaşımsın.”

“Dilini boğazıma sokmaya çalıştığında çok da öyle görünmüyordu.”

“Bir hata yaptım. Her zaman seninle bir şeyler keşfetmek istemiştım ve şansımı denemek zorundaydım. Yalnızdık, dans ediyorduk ve bilmiyorum...” Bir omzunu kaldırıp bana baktı. “Biraz romantik hissettim. Ama sende karşılığı olmadığını gördüm. Açık ve net. Bir daha olmayacak.” Simon ellerini çenesinin altında kavuşturup suratını astı. “Lütfen beni affet. Arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum ve bir başkasının dans partnerim olarak senin yerini alma düşüncesine katlanamıyorum.”

Gözlerimi devirerek kapıya doğru yöneldim. “Herhalde. Pistte muhteşemim.”

Simon koşarak peşimden geldi. “Yani... ikinci bir şans mı? Lütfen?”

İç çekerek durdum. Kollarımı göğsümde bileştirerek onu izledim. Çok samimi bir adam değildi ama üzücü gerçek şu ki, burada sahip olduğum tek arkadaşıtı. Öğretmenlerim dışında benimle sürekli oturup kahve içen, kardeşimin takımını bu yıl da *Stanley Cup*’a götürüp götürmeyeceğı hakkında defalarca konuşan tek kişi o olmuştu.

Tanrım, umarım pişman olmam, diye düşündüm. “Üçüncü şans vermem, Simon.”

“*Evet!*” Beni kucaklamadan önce havaya bir yumruk savurdu. “Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, söz veriyorum!” Bana koridora kadar eşlik etti. “Bir kahve içmek ister misin?”

“Benimkinin paket olması gerekecek. Carter havaalanından eve dönerken beni alacak.”

“Takım arkadaşlarından biriyle çıkmanı sorun etmediğine inanmıyorum.”

Bir adım attım. “Ne?”

“Garrett Andersen?”

“Ben...” Başımı hızlıca iki yana salladım. “Hayır, Garrett’la çıkmıyorum.”

“Gerçekten mi? Çünkü bana, seni bir daha incitirsem hayalarımı *blender*’a koyacağını söyledi.”

Elimle kahkahamı bastırmaya çalıştım. Tamam, Garrett’a Si-

mon'a yaklaşma konusunda zor anlar yaşatmış olabilirdim -güçlü ve bağımsız bir kadındım, hepsi bu- fakat hakkını vermeliydim, bu iyiydi. *Saksoya* bile değerci. Onun aletini yalamak için bir bahane-ye ihtiyacım olduğundan değildi ama bunu hak etmesi gerekiyormuş gibi davranmak eğlenceliydi.

"Aynı binada oturuyoruz," diye açıkladım. "Eve dönerken beni alacaktı. Biz sadece arkadaşız ve Carter yüzünden korumacı davranıyor."

Simon'ın ifadesi şüpheliydi ama onu ikna etmeye çalışmak yerine konuyu değıştirdim. Kahve büfesindeki uzun kuyruğu görünce bana bir kez daha sarılarak havaya kaldırdı.

Cappuccino'mu beklerken Garrett'a bir mesaj attım.

Ben: *Blender*'daki hayalar mı? Gerçekten mi?

Ayıcık: Şaşıracaksınız ama *Vitamix* her şeyi çorbaya dönüştürebilir.

Ben: Saçmalıyorsun.

Ayıcık: Gerekirse biraz fındık çorbası yapmaya hazırım.

Ayıcık: Neredeyse eve geldim. Sevişmek ister misin?

Ayıcık: *takılmak yani

Telefonuma sırtarak bir kahrkaha attım. *Erkekler*.

Ben: Akşam yemeği için Carter'a gidiyorum, üzgünüm.

Ayıcık: *üzgün emoji* ama seni öpmek istiyorum

Tamam, bu çok tatlıydı.

Ayıcık: Hay aksi, otomatik düzeltme. *Amını öpmek

İşte bu.

"Jennie?" diye seslendi barista içkimi uzatırken. Gri gözleri üzerimde gezindi. Fincanı ondan aldığımda yüzümü sıcaklık basmıştı. Parmaklarımız birbirine değdi. Uzun boylu ve zayıftı. Siyah dalgalı saçları dağınıktı. Kollarını dövmeleer süslüyordu.

“Hey.” Başını fırın vitrinine doğru çevirdi. “Dışarısı soğuk. Yol için sıcak bir zencefilli pekmezli kurabiyeye ne dersin?” Göz kırptı. “Benden.”

Kirpiklerimi kırptırdım. “Beni kurabiyelerle satın almaya mı çalışıyorsun?”

Yaklaşırken dirsekleri tezgâha çarptı. “Satın alınabilecek bir kıza benzemiyorsun.” Kurabiyeyi bir kese kâğıdının içine koyup bana uzattı. Ona doğru uzandığımda paketi kendine doğru çekti. “Bak ne diyeceğim. Kurabiye karşılığında sana yemek ısmarlama ne dersin?”

Midemde kelekler uçtu. Daha önce hiç gerçek bir randevuya çıkmamıştım. Bu fikir korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi. Garrett’la ilişkimizin gidişatını seviyordum ama ya her şeye sahip olabilseydim? Ya zevki, eğlenceyi, arkadaşlığı ve aşkı tek bir kişide toplayabilseydim?

“Yani bana kurabiye ve akşam yemeği mi ısmarlamak istiyorsun?” Elindeki ikramı çekiştirdim. “Seni araya sıkıştırabilirim.”

Gözleri kapandı. Gülümsemesi derinleşti. Çenesindeki gamzeyi içeri çekti. “Sıkışmayı seviyorum. Yarın?”

Midem bulanmaya başlamıştı. Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Olabilir.”

“Harika. Seni kardeşinden alayım mı?”

Bir an duraksadım. “Ne?”

“Sen Carter Beckett’in kız kardeşisin, değil mi? Onunla birlikte mi yaşıyorsun? Onunla tanışmayı çok isterim. Seni onun evinden alabilirim. Sen de bizi tanıştırebilirsin. Akşam yemeği yememize bile gerek yok. Arkadaşlarım yarın akşam bir parti veriyor.” Saç örgümün ucundan tutup parmağına doladı. “Performansına hayranlar.”

Kalp atışlarım hızlanırken boğazımın kuruduğunu hissettim. “Dansım mı?”

Barista -tişörtündeki isim etiketinde Nate yazıyordu- gülümsemi. “Elbette. Öyle de diyebiliriz.”

Kızgın sıcak kan yüzüme hücum etti. Kulaklarım çınlıyordu.

Yumruklarımı sıkarak elimdeki kurabiyeyi ezdim. Boğazımdan yukarı doğru safra yükseliyordu. Kafeteryadaki konuşmalar sanki suyun altındaymışım gibi bulanıklaşmış ve sessizleşmişti. Başka bir şey düşünmeden kurabiyeyi Nate'in göğsüne, içeceğimi de çöpe fırlatıp oradan uzaklaştım.

Krissy ve A²'nin tüm bu olanları yakalamış olması benim için büyük şanstı.

"Ayy!" Krissy yüzünü buruşturdu. "Bunu izlemek çok zordu. Beckett'ın ikinci dereceden kardeşi olmak zor olmalı." Beni önemsiyormuş gibi omzumu ovuşturdu. "İyi misin?"

"İyi," diye yalan söyledim.

"Reddedilmek zor olmalı."

Parmaklarımı alnıma bastırarak yaklaşan baş ağrısına karşı gözlerimi kapattım. Krissy'nin saçmalıklarıyla uğraşacak havada değildim. Ağlamak mı, çılgılık atmak mı, yoksa hasta olmak mı istediğimden emin değildim. Doğrusu, tek çekici fikir Garrett'ın bana tüm bunları unutturmasına izin vermektir. Bana yaşadığımız şeyin neden daha iyi olduğunu hatırlatması gerekiyordu; bağ yok, duygu yok, sadece zevk.

"Geçen hafta sonu seni özledik," diye devam etti Krissy. "Alış-veriş, yemek, içki, dans... Sen hariç tüm dansçı kızların orada olması garipti."

"Beni davet etmedin."

"Etmedim değil mi? Kahretsin, unutmuş olmalıyım."

İçime dolan acıyı görmezden gelerek kapıya doğru döndüm. Mantıklı olmayabilirdi ama bu her zaman orada olduğunu görmezden gelmeyi daha kolay hale getirmiyordu.

Yaş aldıkça, yalnızlık statüm daha da belirginleşiyordu. Ancak mesele şu ki, ben yalnız olmak istemiyordum. Belki de bu yüzden onlardan nefret ediyordum. *Hayatımı böyle insanlarla harcamak istemezdim ile keşke beni davet etselerdi arasında denge kurmak giderek zorlaşıyordu.*

"Belki bir dahaki sefere," dedi Krissy.

Gülümsemem solgundu ve bundan nefret ediyordum. Gerçek-

ten istemediğim hâlde uyum sağlama isteğinden nefret ediyordum. Özür dilemeden kendim olmak istiyordum ve insanların bu yönlerini sevmesi için neler vermezdim. Bundan da öte, onların gerçekten beni sevdiğine inanmak istiyordum.

Şüpheden, birilerinin beni kabul edeceği umuduyla kendimden parçalar saklamaktan yorulmuştum. Onu ne kadar aç bırakırsam bırakayım, korku yabancı otlar gibi içimde büyüyordu. Belirsizliklerle güvensizliklerden oluşan karmakarışık bir ağ gibiydim. Kendimi tanıyamıyordum.

Carter ön tarafa yanaştığında omuzlarımdaki gerginlik hemen eridi.

Krissy, sanki benimle birlikte içeri girmeyi planlıyormuş gibi arkamdan gelirken adeta mırılıyordu. “Bu senin kardeşin mi?”

“Hayır,” diye açık açık cevap verdim. Kendimi ön koltuğa attım. Çantamı agresif bir şekilde arka koltuğa fırlatırken Carter’ın yüzünü kıl payı kaçırdım. “O benim büyükannem.” Kapıyı çarp-tım ve koltuğuma gömüldüm. “Evet, Krissy, seni lanet olası aptal. O benim kardeşim.”

Carter sırtıttı. “Ah, benim tatlı, çekici kardeşim. Seni ne kadar özlemişim.”

“CARTER! KURABİYELERİM NEDEN buzdolabının üstünde?”

Dirseklerimi tezgâhın üzerine koydum ve minik, hamile yengemin *Örümcek Kadın*’a dönüşüp paslanmaz çelik buzdolabına tırmanmaya çalışmasını izledim.

“Lanet olası... orospu çocuğu,” diye homurdandı. Ulaştığı kadar yüksek olan buzdolabının tepesine vurdu.

Carter mutfığa girdi. “Onları ulaşamayacağın bir yere koymamı sen istedin. Çok fazla yediğini söyledin.”

“Hamileyim,” diye homurdandı Olivia. “Ve beni bu hale *sen* getirdin! Ve *başka bir şey* daha!” Öfkeli parmağını adamın göğsüne sapladı. “Çok fazla kurabiye yemeye iznim var!”

Carter bana doğru eğildi. Eliyle ağzını kapattı. “Son zamanlarda özellikle agresif ve duygusal.”

Gözlerimi devirdim. “Ben alırım...”

Göğsüme kolunu siper ederek beni durdurdu. “Birkaç dakika kendi haline bırakmayı seviyorum. Onu yoruyor, aşırı uyarılmış bir kedi yavrusu gibi.”

Tanrım, Olivia’nın ona sonunda haddini bildirmeye karar verdiği o güne tanık olmayı umdum.

Olmam gereken yer tam burasıydı. Annemin Carter’a karısının kurabiyelerini sakladığı için bağırmasını, sonra onunla Olivia’nın söz konusu kurabiyeler için kavga etmesini ve Hank’in onlardan gizli bir avuç dolusu kurabiyeyi almasını izlemek harikaydı. Günden kalan tüm öfke uçup gitmişti. Yerini göğsümde sadece aileden gelen yumuşak, sıcak bir his almıştı.

Yarım saat sonra Carter, Hank ve Olivia, lazanya tabaklarının yanında *Oreo* yığınlarıyla mutlu bir şekilde gülümseyerek yemek masasının etrafına oturduklarında, içimdeki sıcak hissin etkisi hâlâ devam ediyordu.

Hank bir kurabiyeyi ikiye böldü. “Okul nasıl, Jennie?”

“İyi. Harika.” Herkes yemeğe ara verdiğinde iç çektim. “Bitmesini istiyorum artık,” diye itiraf ettim.

Carter çatalını bana doğrulttu. “Steve seni aşağı çekiyor. Onu terk etmelisin.”

Mikhail’in Simon ve benim bir çiftmişiz gibi davranmamızı istediğini ona söylemememin birinci nedeni buydu. Ancak sonunda ağzımı açtım ve aileme uzun süredir sakladığım sırrı söyledim.

“Yani, şey... Mezuniyetten sonra Toronto’daki Ulusal Bale’de bir iş açığı var. Ve şey...” Peçetemi katlayıp açtım. Sonra tekrar katladım. “Leah bu iş için beni önerdi.”

“Jennie,” diye mırıldandı Olivia. “Bu inanılmaz.”

Hank elimi bulup sıktı ve gürültülü bir öpücük kondurdu. “Aferin, evlat.”

Carter oturduğu yerden fırladı ve beni boğmanın eşiğine getiren bir sarılmayla kucakladı. Ancak birisi hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladığında geri çekildi.

Annemdi.

“Ah, anne.” Yanına gidip arkasından sarıldım. “Neyin var?”

“Ben iyiyim,” diyerek ağlamaya devam etti. “Kesinlikle çok iyiyim!” Bir hıçkırık daha. “Sadece senin için çok mutluyum ve kendim için çok üzgünüm.” Yüzünü boynuma gömdü. “En iyi arkadaşımı kaybetmek istemiyorum ama senin de istediğin ve hak ettiğin her şeye sahip olmam istiyorum, nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için içimdekileri gözyaşı olarak döküyorum!”

O bana sarılırken içimi ağır bir sızı kapladı. “Beni asla kaybetmeyeceksin, anne. Gideceğimi sanmıyorum.”

“Gitmek zorundasın,” diye araya girdi Carter kollarını havaya kaldırarak. “Bu senin hayalin!”

Öyle miydi? İstediğim geleceğin bu olduğundan yüzde yüz emin olmadan bir şeyin peşinden nasıl gidecektim?

Boğucu bir hıçkırık daha havayı deldi ve Olivia’nın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

“Haaayır.” Yüzümü ovaladım. “Sen de mi!?”

“Senin için gerçekten çok mutluyum ama aynı zamanda kalmanı da çok istiyorum çünkü gelmiş geçmiş en iyi hala olacaksın, en iyi arkadaşlarımdan birisin, annen üzgün ve bu beni de üzüyor. Annem ülkenin diğer ucunda ve onu çok özölüyorum, bu yüzden seni de özlemek istemiyorum ama hayallerinin peşinden gitmelisin ve ayrıca ben sadece...” Nefes nefese kaldı. Başını iki yana salladı. “... şu anda gerçekten çok duygusal hissediyorum!”

Annem ve Olivia ağlayarak birbirlerine sarılırken Carter bana döndü.

Yardım et, diyerek dudaklarını oynattı.

“Doğru. İkinizi de seviyorum,” dedim anneme ve Olivia’ya. Carter ayağa fırlarken ikisinin başına da bir öpücük kondurdum. “Söz veriyorum beni asla kaybetmeyeceksiniz. Carter beni şimdi eve bırakacak.”

“Beni burada bu ikisiyle mi bırakacaksın?” Hank inanamayarak arkamızdan seslendi.

Beni koridora doğru götürürken, “Sen bunun için yaratılmışsın,” diye bağırdı Carter omzunun üzerinden. “İyi düşünmüşsün,” diye mırıldandı ceketimi bana uzattığı sırada. “Sanırım annem *bu* evreye giriyor olabilir.”

“Carter!” Omzuna vurdum.

“Ne?” diye sordu beni garaja doğru sürükleyerek. “Regl mi oldun?”

İnanamayarak başımı iki yana salladım. “Olivia seni nasıl oldu da hâlâ öldürmedi?”

Ellerini gövdesinde gezdirirken tuhaf bir şekilde gururla sırttı. “Haftalık olarak deniyor.”

Arabalara doğru dönerken gözlerimi devirdim. Olivia’nın eski püskü *Corolla*’sı aylardır kullanılmamış bir şekilde uçta duruyordu. Sanki ondan ayrılmaya dayanamıyormuş gibi onu okşarken görmüştüm. “Hangi arabayı alıyoruz?”

“İstediğin herhangi biri.” Carter *BMW*’sinin kaputuna vurdu. “*Beemer*’ı alabilirsin.” Bir dizi anahtar alıp işaretparmağının etrafında döndürdü. “Ya da *Benz*’i alabilirsin.”

Burnumun kenarını çimdikledim. Oyun oynamak için çok yorgundum. İçimde ağırlık yapan duygular yeniden ortaya çıkıyordu ve evde yüzünü bacaklarımın arasına sokmaya hevesli seksi bir hokey oyuncusu vardı. “Neyden bahsediyorsun?”

Grafit *Mercedes Benz*’inin kaputunu okşadı. “Sanırım bu güzel bayanı istiyorsun.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Carter.”

“Bütün bu arabalara ihtiyacımız yok, Jennie.”

“O zaman neden aldın?”

“Çünkü ben gösterişçiyim,” diye mırıldanarak beni sürücü koltuğuna oturtmaya çalıştı.

“Carter! Bu çok saçma!” Beni içeri itmeye çalıştığı anda kapının çerçevesini tuttum. “Bana araba veremezsin!”

“Kendi araban yok. Hadi ama, Jennie. En azından kış için.”

“Kışın araba kullanmayı sevmiyorum! Yollar kaygan ve... ve... ve kazalar oluyor!” Göğsüm ağrıyordu ve nedenini bile bilmiyordum.

Carter’ın gözleri yumuşadı. “Dört çeker ve kar lastikleri var. Senin için hayatı biraz daha kolaylaştırmama izin ver. Sen güvenilir bir sürücüsün.”

“Ah, harika. Şimdi de bana uğursuzluk getirdin.”

Carter bir kolunu belime doladı. Beni ayağımdan kaldırarak koltuğa oturttu. Emniyet kemerini yerine taktı ve anahtarları elim bırakıp parmaklarımı anahtarın etrafında dolaştırdı. “Sadece bir hafta ver, tamam mı? Eğer gerçekten sürmek istemezsen, geri alırım.”

Ellerim isteksizce deri direksiyonun üzerinde kaydı. Bu araba güzeldi, buna şüphe yoktu. “Bununla markete giderken çok havalı görünürdüm, değil mi?”

“Çok havalı hem de.”

İç çektim. “Tamam. Deneyeceğim.”

Carter bana arabanın tüm özellikleri gösterdi. Ona eve sağ salim vardığımı bildirmek için mesaj atacağıma söz verene kadar garajı açmadı.

“Ah, bekle.” Camı indirdim. “Bunu birkaç hafta önce söylemeyi unuttum ama karın onu ciddi bir şekilde becermeni istiyor.”

Carter bakakaldı. “Ne?”

“Bebeginin gözünü oyamazsm, Carter.”

Kasıklarına baktı. “Emin misin? Ben çok iyi...”

“Dur.” Bir elimi kaldırdım. “Lütfen, dur. Tanrım, nasıl bir hayat yaşıyorum ben?” İç çektim. “Tamam. Araba için teşekkürler. Umarım halledebilirim. Sen de karına iyi bak. Güle güle. Gidiyorum artık.”

TAMAM, BU ARABA GERÇEKTEN havalıydı. Harika bir müzik sistemi vardı. Sesimi kullanarak mesaj yazabiliyordum

ve bir şekilde araba o mesajı gönderiyordu. Bu yüzden “*Dear John*” çalarken Garrett’a bağırımla sonuçlanan bir olay oldu.

“*Otoparkta buluşabilir miyiz? Bu önemli!*”

“*Ayıcık şöyle dedi: ‘Lastiklerimi mi patlattın? Eğer öyleyse seni şaplaklayabilirim.’ Cevap vermek ister misin?*”

“Evet,” dedim Veronica’ya, yeni arabamın adı buydu. “*Kendime not: Lastik patlatacak bir şey bul.*”

Garrett beni yaklaşık yirmi dakika sonra Veronica’nın kaputuna yayılmış şekilde böyle buldu.

Dağınık saçları, eşofman altı ve dar kesim tişörtüyle bana doğru yürürken, “Bu da ne böyle?” diye sordu kıkırdayarak. Elini paltomun altından geçirip avucunu belimin kıvrımına dolamadan gözleri önce beni sonra otoparkı taradı. “Merhaba.” Yumuşak dudakları dudaklarımda gezindi. “Kardeşin *Benz*’ini almana izin vermiş olamaz.”

Sırıttım. “Verdi.”

“Kahretsin, seni düşündüğümünden çok daha fazla seviyor. Bu iyi bir fikir değildi. Ayrılmamız gerek. Artık özel arkadaş yok.”

“*Lütfen.* İstesen de beni yatağından atamazsın.” Göz kırparak kaputu kaldırdım ve eşofmanının beline doğru uzandım. “Senin aletini çok iyi emiyorum.”

Vücuduyla beni arabaya yapıştırırken parlak gözlerinde kıvılcımlar çaktı. Bu konuda nazik olan tek şey, dudaklarının kulağıma bulana kadar çenemin kenarında gezinmesiydi. “Konuşmaya devam et, gün ışığı. Seni bu arka koltuğa tıkacağım ve beni emerek kurutacaksın.”

“Mükemmel.” Elimi aşağı kaydırıp kalın aletini avuçladım. “İki dakika içinde işim bitecek.”

Otuz saniye sonra, dudaklarımız ve ellerimiz birbirine karışmış halde asansörün içine daldık.

“Ah.” Garrett bileklerimi başımın iki yanına tutturdu. “Saçımı kopardın.”

“Beni ısırдын.”

“Bunu seviyorsun,” diye homurdandı. Dudaklarını boynumda araladı.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim. “Sen de öyle.”

“Bu inanılmaz derecede eğlenceli,” diye mırıldanan bir ses duydum. Olduğum yerde kaldım. “Birbirinize o kadar dalmışsınız ki asansörün durduğunu ve benim tam burada durduğumu bile fark etmediniz.”

BAYANLAR VE BAYLAR, KARŞINIZDA 5 NUMARALI ORGAZM

Jennie

GARRETTİN GÖZLERİ KORKUYLA açılmış, benim gözlerime dikilmişti. Tişörtünü yakalamıştım. Korkudan kıpırdamıyordum. Belki de hareketsiz durursak duvarlara karışırız diye düşünüyordum.

Sonunda omzunun üzerinden baktım.

Emily asansörün kapısında duruyordu. Kollarını kavuşturmuş, kendinden son derece memnun görünüyordu.

“Siktir,” diye nefes nefese kaldım. Kelimeler ağzımdan karma karışık bir biçimde dökülmüştü. Emily’nin koluna vurdum. “Ödümüzü kopardın!”

“Gerçekten ateşle oynuyorsun, değil mi?” Bir tırnağının ucunu altdudağının üzerinde gezdirdi. Kaşlarını çatarak omuz silkti. “Kardeşin hakkında çok bir şey bilmiyorum, Jennie ama asansörde arkadaşının aletinin kız kardeşinin göbek deliğine selam vermesinden hoşlanacak birine çok benzemiyor.” Garrett’ı işaret ediyordu. Ne gördüğünü anladığım an inleyerek gözlerimi kapattım.

Garrett sırtıyordu. Sevimli yanakları alev alev yanıyordu. Ellerini süper kalkık canavar aletinin üzerinde çırpı. “Biraz heyecanlandığım için beni dava edebilirsin.”

“Ah, dostum.” Emily güldü. “Gördüklerime bakılırsa biraz heyecanlandığın söylenemez.”

Kahkahamı bastırmaya çalışıyordum.

“Ah, ben sizi tutmayayım.” Kenara çekildi ve yanından geçmemizi işaret etti. “İçeri girin ve sevişin. Vurmadan önce sarmayı unutma.”

“Tanrım, sanırım o kızıdan hoşlanabilirim. Bu nasıl oldu?” Kapımı açmaya çalışırken, anahtarlarımla oyalanıyor ve yüzünü boynuma gömmüş olan Garrett’ın yüzünü elimle itiyordum. “*Garrett.*”

“Acele et.”

“Deniyorum ama kıcıma sert bir şey batıyor.”

“Sadece seni ne kadar özlediğimizi bilmeni istedim. Nasıl göründüğünü, hissettiğini ve tadının nasıl olduğunu unuttuk. Bu yüzden önümüzdeki birkaç saati yeniden tanışmak için harcamamız gerekiyor.”

Sonunda kapıyı açtığımda içeri yuvarlanarak girdik. Garrett soyunmaya başladığında kıkırdayarak gülüyordum. Pantolonunu çıkarırken tek ayağının üzerinde zıplıyordu. Öne doğru düştü. Beni duvarla arasına sıkıştırdı. Kıyafetlerinin geri kalanını hızla soyunurken beni orada tuttu. Sonra ayaklarımdan kaldırıp omzunun üzerine attı ve koridorun sonuna doğru götürdü.

“Günün nasıl geçti?” Beni yatağa bırakıp tozluklarımı çekiştirerek çıkarmaya başladı. “Okul nasıldı?”

“Güzel,” dedim. Sonra başımı salladım. O tişörtümü çıkarmaya çalışırken ben sırtüstü uzandım. “İyiymiş.”

Bakışlarını bana çevirdiğinde hareketleri yavaşlamıştı. “Pek öyle görünmüyor.”

Omuz silktim. Daha sonra *boxer*’ını çıkardığında heyecanla yutkundum. Aletlerin bu kadar çekici olması normal miydi? Çünkü Tanrım, Garrett’ta *Chris Evans* yani *Kaptan Amerika*’nın ale-tinden vardı. Öyle ki en yüksek verimlilikte titreşen mükemmel bir örnek olabilirdi.

Garrett beni yastıklara doğru iterek iç çamaşırımı çıkardı. “Neler hakkında konuşmak ister misin?”

“Ah, şimdi mi?”

“Tabii.”

Kulaklarım ısındı. “Önemli bir şey değil.”

“Öyleymiş gibi geliyor, o yüzden bu konu hakkında konuşacağız.”

Geniş bedeni bacaklarımın arasına yerleşti. Sırtındaki gergin kaslar kıvrak biçimde hareket ederken dalgalar gibi kıpırdıyordu. Ona doğru uzandım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Bir kez daha tadına varmak istiyordum. Gülümsemesi tam ayardaydı. Tatlı ve kendini beğenmiş bir güzellik karışımıydı. En zeki kızları bile düşünmeden hareket ettirebilecek türdendi.

Beni kendine doğru çekti. Yüzümü ellerinin arasma alarak iyice yaklaştırdı.

“Merhaba,” diye fısıldadı. Sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Tatlı dili içeri kaydı. “Günün iyi geçmediği için üzgünüm ama benimki seni o arabanın kaputuna yayılmış gördüğümde yüz kat daha iyi oldu. Bana gününün neden berbat geçtiğini anlat. Ama önce...” Yumuşak dudakları memelerimin üzerinde gezindi. Bedenimden aşağı doğru indi. Ellerini bacaklarımın üzerinde hareket ettirmeye başladı. “Bacaklarını aç. İkimizin de işi bittiğinde, gününün neden bu kadar kötü olduğunu hatırlamayacaksın.”

“Garrett,” diye inledim.

“Evet. Eğer işimi doğru yaparsam, sonunda söyleyeceğin tek kelime bu olacak.”

“Ben... *aaah*.” Başım yastıklara gömüldü. Garrett, alev alev yanan klitorisimi yalamaya başladı.

“Senin günün, gün ışığım. Bana gününü anlat.”

“Ben... Ben...” Parmaklarımı ipeksi saçlarına dolayarak çekıştirdim. “*Siktir*. O... Mik... koçum... o istiyor... *ah*, Garrett.”

Gözleri benimkilere kilitlenmişti. Tek bir parmağını yavaşça içime soktu. “Odaklan, Jennie.”

“Çıkıyormuşuz gibi yapmamızı istiyor,” diye *zorlukla* söylemeyi başardım.

Garrett’in kaşlarını çattı. “Sen ve Steve mi?”

“Simon.” Parmağının hareketini hızlandırdığı için nefes nefese kalmıştım.

“Hımm, hayır.” Klitorisimi ağzına aldı. Şişmiş yumruyu dişlerinin arasında nazıkçe yuvarladı. “Bundan hoşlanmadım. Ben yaladım. O benim.”

Dudaklarımdan bir gülümseme döküldü. “Sadece gösteri için olacak.”

“Umurumda değil. Gösteri için bile olsa paylaşmakla ilgilenmiyorum.” Üzerimden yuvarlandığı sırada dudaklarımdan mahcup bir nefes çıktı.

Gülümseyerek bana baktı. “Merak etme. Hemen döneceğim.” Başucundaki çekmeceyi yavaşça açıp bakışlarını benimkilere dikti. Elini içine daldırdığında kalbim küt küt atıyordu. “Rahatsız mı oldun?”

Öyle miydim? Kaderimde kardeşim yüzünden ilgi odağı bir hayat yaşamak vardı. Carter’ın halkla ilişkiler ekibinin internetten uzak tutmak için çok çalıştığı birkaç nadir şey dışında, basit bir *Google* aramasıyla hakkımda her şeyi öğrenebilirdiniz. Tam olarak burası -cinsel ihtiyaçlarımı kendi ellerime almam çünkü uzun zamandır bunları başkasına emanet edememiştim- işte bu, benim en mahrem yanımdı. O uzaktayken, yüzlerce mil ileride olduğunda onu biraz kızdırmak, oyun oynamak eğlenceli ve heyecan vericiydi. Ancak şimdi buradaydı. Evet, gergindim. Bunu Garrett’la paylaşmak beni rahatsız ediyor mu bilmiyordum.

Dizlerimi göğsüme çektim. “Daha önce kimseyle böyle bir anı paylaşmadım. Her zaman kendimleydim.”

“Bunu benimle paylaşmandan onur duyarım ama istemezsen de anlarım.” Garrett ellerimi ellerinin arasına aldı. Parmaklarını parmaklarımın üzerinde gezdirdi. “Seni rahat olmadığın bir şeyi yapmaya asla zorlamayacağım. Söz veriyorum, Jennie.”

Sanırım en başından beri bunu biliyordum ama yine de ondan duymak güzeldi. Belki de bu yüzden başımı sallamıştım. “Tamam.”

Garrett gülümseyerek çekmeceyi kapatıp elleri boş bir şekilde yatağa doğru sürünmeye başladığında kafam çok karışmıştı.

“Ne yapıyorsun, Andersen?”

Kollarını bana doladı. Boynuma sokuldu. Omzum boyunca öpücükler bıraktı. “Sarılıyorum. Eğer istersen daha sonra da dünyanı sallayabilirim.”

“Bu harika. Ben de lastikten yapılmış bir şeyle dünyamı sallayabileceğini düşünmüştüm.”

“Ne?”

“Tamam dedim.”

Aniden ayağa fırladı. Heyecanla hareket ederken neredeyse yüzüme yumruk atacaktı. “Ama ben senin... Ben senin sadece... sana söz vermiştim ve sen de kabul etmiştin.” Önce şaşkın gözlerle yüzüme baktı, sonra da saldırmak üzere olan bir hayvan gibi yatağın üzerinde eğildi. “Gerçekten istiyor musun?”

“Gerçekten istiyorum.”

Boğazından bir inilti yükseldi. Tiz ve coşkulu başlayan iniltisi bileklerimi kavrayıp kalçalarımın binerek üzerimde gezindiğinde derin, titreşimli bir hırıltıya -hâlâ aynı derecede coşkuluydu- dönüştü. “Söyle. Seni becermemi istediğini söyle.”

Kalçalarımı kaldırarak ona süründüm. Yüzünün aldığı ifadeyi zevkle izliyordum. İçime girmek için duyduğu arzuyu bastırmak zorunda kalıyordu. Şansımı zorluyor muydum? Kesinlikle. Eğlenceli miydi? *Olağanüstü derecede.*

“Sahte bir aletle.”

“Umurumda değil, Jennie. Sadece söyle yeter.”

Bacaklarımı ona dolayarak vücudunu kendime doğru çektim. Garrett’la birlikteyken kendimi hiç bu kadar coşkulu hissetmemiştim. Bu ilişkinin fiziksel olduğunu biliyordum ama bana davranış şekli diğer tüm ilişkilere tercih edeceği bir arkadaşlık gibiydi. Ne zaman sert, emredici, sahiplenici olacağını, aynı zamanda bana ne zaman sabırlı, nazik ve şapşal tarafını göstereceğini de biliyordu. Fakat hepsinden önemlisi, bana karşı her zaman samimiydi. Artık bana baktığında aklımdan neler geçtiğini tahmin etmek zorunda olmamak çok rahatlatıcıydı.

Bileklerim hâlâ onun avuçlarındayken çenemi kaldırdım. Garrett dudaklarını dudaklarıma yaklaştırmaya başladı. Son anda yüzümü kulaklarına doğru uzattım.

“Beni becermeni istiyorum.”

Dudaklarımız birleştiğinde göğsünden arzu dolu bir inilti yük-

seldi. Elleriyle belimi kavramak için bileklerimi serbest bırakmıştı. Her şey sıcak, ıslak ve çok derindi. Damarlarımda dolaşan kan, içimdeki vahşice ihtiyaç yüzünden geçtiği her yeri yakıyordu.

Garrett bir elini aramıza aldı. Yataktan yuvarlanmadan önce beni geriye doğru itti. Eli çekmecede kayboldu ama birden duraksadı. Dikkati dağılmıştı. Ucunda mücevher olan küçük, pembe bir cam tıkaç çıkardı. Elindeki şeyi dehşetle inceliyordu. Ağzı açık kalmıştı. Bakışları önce bana sonra avucundaki pembe tıkaca ve daha sonra *XL* aletine gidip geliyor, gözlerinde şeytani bir ışık parlıyordu.

“Bunu aklından bile geçirme, Andersen.” Her şeyi deneyebilirdim ancak *bu şeyi* denemeyi aklımdan bile geçiremezdim.

“Evet,” diye onayladı. Sanki bu konu gerçekten tartışmaya açılmış gibi başını salladı. “Evet, çok büyük.”

Tıkacı bir kenara koydu ve mor renkte silikon bir çubuk çıkardı. İnce gövde yukarı doğru çıktıkça genişliyor, *G* noktanızı asla ıskalamayacak derecede muhteşem bir şekilde kıvrılıyordu.

Garrett ayaklarımı yatağın üzerine koydu, bacaklarımı iki yana açarak parmaklarını tenimde gezdirdi. “Bugün hakkında,” diye mırıldandı. “Ne diyordun?”

“Sana günümün nasıl geçtiğini anlatmamı gerçekten bekleyemez... *aaah*.” Ayak parmaklarım kıvrıldı. Başım geriye düştü. Garrett titreşimli başlığı klitorisime yerleştirdiğinde parmaklarımla çarşafı sıkıca kavradım. Her bir hareketiyle bacaklarımı titiriyor ve gövdem arzuyla sallanıyordu.

“Koçun Simon *Syphilis* ile çıkıyormuş gibi yapmanızı istiyor.”

“Ve sen hayır dedin.” Benimle dalga geçiyordu. Oyunağı içime sokmadan klitorisimin üzerinde yavaşça gezdirdiğinde kelimelerim gözyaşları eşliğinde ve bir çığlık gibi dudaklarımdan dökülmüştü. “*Garrett*.”

“Sana ellerini sürmesi bana acı veriyor. Ona hak ettiğinden fazlasını vermeye gerek yok.”

Oyuncağı bir dokunuşla içeri ittiğinde nefesim kesildi. Daha sonra gülümseyerek oyuncağı çıkardığındaysa tüm bedenim alev alıyordu.

“Yemin ederim, Garrett, eğer yapmazsan s-s-s-*siiktiiir*. Aman... *aaah*.” Oyuncak içimde gidip geliyordu, beni arzuyla titreten o noktaya değdiğinde tüm bedenim sanki bir yay gibi geri liyordu.

“Kendine bir bak, gün ışığı. İyi bir kız gibi bu aletin hepsini alıyorsun.” Oyuncağı çıkarıp tekrar sokarken uyluğumun iç kısmına sıcak ve ıslak öpücükler konduruyordu. “Başka ne var? Daha fazlasını anlat.”

Uzun parmaklarından biri klitorisimi buldu. Acı verici derecede yavaş dairelerle nazikçe ovmaya başladı. Onun kontrolü altında nefes nefese kalırken tek düşünebildiğim şey aletin içimde olmasını ne kadar çok istediğimdi.

“*Jennie*. Anlat, yoksa dururum.”

“Krissy, yalnızca üzerimde üstünlük kurmaktan hoşlandığı ve duygularımı incitmek istediği için durduk yere kaba davranıyordu,” diye geveledim. O sihirli oyuncak en sevdiğim noktaya bu sefer daha sert bir şekilde değdiğinde bir iniltiyle başımı geriye attım.

“Krissy kim?”

Garrett hareketlerini hızlandırdığına avuçlarımdaki çarşafı yırtarcasına çekiştirdim. “Başka bir dansçı. Geçen hafta sonu bütün kızlar bir araya geldi ve... *beni-davet etmeyi-unuttuğunu-söyledi... Tanrım*, evet, lütfen.” Başparmağı, içime soktuğu *dildo*’nun temposuna uyarak beni inletiyordu. “Benden neden hoşlanmadıklarını bilmiyorum.”

“Siktir et onları. Onlara ihtiyacın yok. Sen bana sahipsin. *Ben* seviyorum seni.”

Garrett’ın dudağı bacaklarımda geziniyordu. Nazik ısırmalar ve dilinin hınzır darbeleri arasında gidip geliyordu. Bir yandan da oyuncağı hareket ettirmekten asla vazgeçmiyor, beni çılgınca beceriyordu. Daha fazlası için çığlık atmak istiyordum. Bir parçam

her şeyden vazgeçmek istiyordu, burada sadece bedenimden söz etmiyorum.

Ancak yapamadım. Bu yüzden her zamanki gibi duygularımı içime attım. Kendimden sadece parça parça vermeye o kadar alışmıştım ki, artık biriyle bütünüyle nasıl birlikte olunur bilmiyordum.

“Başka bir şey var mı?” Garrett sordu. Dili göbek deliğimin etrafında dönüyordu. Mor taşı dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekti. Bu basit hareket beni o uçuruma biraz daha yaklaştırdı. Yüzünü aşağıya indirirken, kendimi o uçurumdan atmak üzereydim. “Devam et, gün ışığı.” Dilini o gergin sinir tomurcuğunun üzerinde gezdirdi. Benimle oynuyordu. “Soruya cevap ver.”

“Ben-Ben-Ben...” Başımı iki yana salladım. Ellerimi yüzüme kapattım. Ne olmuştu bana böyle? Sadece birkaç hafta içinde bana ne yapmıştı? Aklımı kaybediyordum. Saçlarını tutup onu yerinde sabitlediğim ve onun da beni yalayıp okşadığı sırada iş teklifinden; Toronto’da beni bekleyen olası yeni hayattan bahsederek içimi dökmeye başladım.

Garrett birden durdu ve oyuncağı yavaşça içimden çıkardı. Yanağını bacağıma yaslayıp somurtkan bir yüz ifadesiyle bana döndü.

“Neden bana öyle bakıyorsun? Ve daha da önemlisi,” dedim kasıklarımı işaret ederek. “Neden tatlıyı bitirmiyorsun? Yüzüne oturmaktan çekinecek değilim.”

Garrett gülümsedi. “Her gün yüzüme oturabilirsin, gün ışığı.” Oyuncağı yavaşça içime doğru ittirdi. Derinden gelen iniltilerim karşısında gülümsemeye devam etti. “Sana böyle bakıyorum çünkü hayatımda yaşadığım en güzel eğlenceye az önce bir zaman sınırı koydun.”

Elini salladım. Sessizce daha fazlasını istiyordum ama o boyun eğmiyordu. “En iyi eğlence mi? Sevişmiyorsun bile.”

“Umurumda bile değil.”

“Gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Kaşlarını çattı. “Nedenmiş o?”

“Kendim için istediğim, *aaah*, geleceğin bu olduğundan emin değilim.” Boğazımdan yarı kızgınlık ve yarı zevkle karışık bir ses çıkarken başımı geriye attım. “Garrett, *lütfen*.”

“Bunu sonra konuşuruz.” Bakışları benimkini yakaladı. Yavaş ve alaycı hareketlerle klitorisimin üzerinde gidip geliyordu. “Şimdi seni becermeyi bitireceğim.” Oyunağı hızlıca içime daldırdı. Adını haykırdığımda yüzünde kendini beğenmiş ve halinden memnun bir gülümseme vardı.

Garrett klitorisimi emiyor, hızlı ve sert hareketlerle o en zevk aldığım noktaya dokunuyordu. Ben inleyip arzuyla titrerken içimde hiçbir şey kalmayana kadar beni boşaltmasını istiyordum.

Boğazımı kavradı. Vücudumu süzdü. Bakışlarında sahiplenici ve vahşi bir his vardı. Beni daha önce hiç olmadığım kadar yükseğe çıkardığında karnımda çok şiddetli bir zevk patlamıştı. “Seni boşalırken izlemeyi ve seni o en yüksek yere çıkaran kişi olmayı çok seviyorum.” Dudakları beni nefessiz bırakan yakıcı bir öpücükle dudaklarıma yapıştı. Alnını benimkine yaslayıp çözülüşümü izledi. “Benim için boşal, gün ışığı,” dedi. Kendimi ona iyice yapıştırdım ve tırnaklarımı omzuna geçirip defalarca adını haykıarak boşaldım.

Bakışlarımı ona çevirmek için boğazımı çok daha sıkı kavradı.

“Nasıl hâlâ konuşabildiğini görüyor musun? İçinde benim aletim olduğunda tek kelime bile edemeyeceksin.”

“HAYALLERİNİ SÜSLEYEN TORONTO’daki işi neden kabul etmek istemediğini bana söyleyecek misin?” Elini elim doladı. Kaşığıma ağzına götürüp *Corn Pops*’umu tek lokmada yuttuğunda kaşlarımı çattım. Şimdiden iki kâse yemişti.

“Neden herkes bunun hayalimdeki iş olduğunu söyleyip duruyor?”

“Öyle değil mi?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.” Yüzündeki ifadeye bakıp güldüm.

Kaşığımın tekrar uzandığında fırsat vermeden hemen ağzıma götürdüm. “Dans etmek istedim ve bunu öğretmek istedim. Sadece...” Bir omzumu kaldırdım. “Fikrim her zaman değişir. Çocukluğumu balerin olmayı, New York’ta *Fındıkkıran Balesi*’nde dans etmeyi hayal ederek geçirdim. Ama sonra büyüdüm ve tüm bale hayallerim pencereden uçup gitti.”

“Yani artık öğretmenlik yapmak istemiyor musun?”

“Bilmiyorum. Baleyi seviyordum. Hayatımdaki amacına hizmet etti. Dans sevgimi körükledi. Ama artık kendim gibi hissedemiyorum. Artık tutkulu olmadığım bir şeyi nasıl öğretebilirim? Benim tutkum başka yerde yatıyor.”

“Çağdaş mı?” Garrett sordu. Mısır gevreğimin son kısmını da aldıktan sonra kâsedeki sütü boşalttı.

Dirseklerimi tezgâha dayadım. Çenemi bir elime yasladım. Diğer elimle de saçlarımla oynamaya başladım. “Sana daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey söyleyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Ben... Ben kendi stüdyomu açmak istiyorum. Çocuklar için. Çocuklara kendilerini ifade etmeyi, eğlenmeyi öğretmek istiyorum. Dansı tıpkı benim hâlâ sevdiğim kadar sevmelerini istiyorum. O katı dans öğretmenlerinden olmak istemiyorum. Ağzınıza attığınız her lokmayı sorgulatan, dans dışında bir hayatınızın var olamayacağını söyleyen biri olmak istemiyorum. Bir şeyi tutkuyla sevmekle onun hayatınızın bir parçası olmasına izin vermek arasında sağlıklı bir denge olmalı. Ve dürüst olmak gerekirse... Zaten babamı özlüyorum... Kendimi ailemin geri kalanını da özlemek zorunda kalacağım bir konuma sokmak istemiyorum.”

Garrett uzunca bir süre bana baktı. Bakışları karşısında ürperdim. Asla çıkmamam gereken o mağaraya beni geri çekiyordu. Sırıtarak yüzümü ellerinin arasına aldığı anda ve dudaklarıma sımsıkı, özensiz bir öpücük kondurduğunda omuzlarım çöktü.

Saklanmaktan gayet memnun olduğum gölgelerden biraz daha uzaklaşıyordum.

“Bence kendine karşı dürüst olabilmen harika. Ne istediğini

ve neyin artık sana hizmet etmediğini ya da bir sonraki adımının ne olduğundan tam olarak emin olmadığını kabul etmen şahane. Ayrıca dans kariyerine dönüp baktığında nelerin işe yaramadığını ve bir gün öğretmen olduğunda neleri tekrarlamak istemediğini fark etmen de çok güzel. Arkadaşın olmaktan gerçekten gurur duyuyorum, Jennie.”

Bakışlarım aşağı düştüğünde yüzümde utangaç bir ifadeyle oturduğum taburede sallanıyordum. “Teşekkürler, Garrett.”

Elimi tutup beni aşağı çekti. “Hadi gidip yatakta televizyon izleyelim. Sırtım kaşıyacağım.”

“Emin misin? Yedi saat sonra sabah patenine çıkacaksın.”

Beni kendine doğru çekti. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni susturdu. “Umurumda değil.” Popoma bir şaplak attı. “Gir şuraya.”

Bu gece, boktan günümü unutmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Garrett yanımdaydı, beni gülümsetiyordu. Kendimi hafiflemiş hissediyordum. Üstelik bu felaket yatak beni mutlu ediyordu. Birimiz -Garrett ben olduğumu söylüyor- dört numaralı orgazm sırasında yataktaki çarşafı söküp atmıştı. Ya da beş numaralı mı? Beş.

Tamam, bendim. *Beni dava edebilirsiniz.*

Yapay aletimi buruşuk battaniyelerin arasında buldum ve iyice temizlemek için banyoya götürdüm. Bu gece yeterince hırpalanmıştı.

“Bu gece için teşekkürler, kızım. Harika hissettirdin.” Onu göğsüme alarak sıkıca sarıldım. Garrett’ın elleri başının arkasındaydı. Ayak bileklerini çapraz şekilde üst üste koymuştu. Kaşlarını havaya kaldırmış halde uzandığı yatağa döndüm. “Ne oldu?”

“Gerçekte ne olduğunu söyleyeyim mi?”

Üstüne çıktım. Kalçalarını kavradım. “Neymiş o?”

Parmaklarını saçlarıma doladı. Dudaklarıma bir öpücük konurdu. “Senin içindeyken daha da iyi hissedeceğimi.”

“Hımm. Bence *sen* bariz olanı unutuyorsun.” Ona doğru hareketlendim. Yatak gıcırdadı. Aleti arzuyla hareketleniyordu. Gü-

lüksedim çünkü şu an neler hissettiğini biliyordum. Daha önce vücuduma değen tek şey onun tişörtüydü. Yine sırlıklam olmuş-tum ve şimdi onun *boxer*'ı da sırlıklamdı. "Yıllardır içime plas-tikten yapılmamış bir alet girmede. Sanki yepyeni bir şeymiş gibi." Dudaklarım köprücük kemiği boyunca ilerledi. Boynundan yukarı çıktım. Kulağının üzerinde gezindim. "Gerçek bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum. Ve sen de bunu bana göstermeye can atıyorsun." Aşağıya uzanıp bacaklarımın arasındaki ıslaklığı topladım. Parmak uçlarımı Garrett'a gösterip ardından yavaşça temizledim. "Yani, eğer birisi içimde olmanın ne kadar güzel hissettireceğini düşünüyorsa... o sensin, koca adam."

Garrett beni sırtüstü çevirdi. Bileklerimi başımın iki yanında sıkıca kavradı. "Güven bana, gün ışığı. Unutmayacağım." Çenemi ısırıldı. "Bir gün beni içeri alman için sabırsızlanıyorum."

"*Disneyland*'ıma girmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Beni sadece içeri almayacaksın; beni oraya davet edeceksin." Başparmağını altdudağımda gezdirdi. "Kapıyı kilitleyip gitmemi bile engelleyebilirsin." Boynunu eğerek burnunun ucunu çenemde gezdirdi. "Sana eski sevgilinden çok daha iyi davranırdım ben."

İncitmek için söylemediği sözler karşısında kanım donmuştu çünkü o ne kadar böyle yapmak istemese de bana zarar vermişti. Garrett'm hararetli bakışları önce şaşkınlığa sonra da endişeye bür-ründü. Başını iki yana salladı ama artık çok geçti. Onu üzerimden itmeye başlamıştım bile.

"Jennie. Bilmiyordum... Bilmiyorum... Kahretsin, bazen ko-nuşmakta çok kötü oluyorum." Sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdiriyordu. "Özür dilerim. Söylediğim şeyi unut, hiçbir şey söy-lemedim, tamam mı?"

Yapabilir miyim bilmiyordum. Bugün, hayatımda hiçbir za-man doğru nedenlerle yer almak istemeyen insanlar olduğunu ve bu özel unvanlardan birine sahip olan ilk kişinin Garrett'm bah-settiği eski sevgilim olduğunu birbiri ardına hatırlatmıştı. Kevin vermeye hazır olduğum her şeyi açgözlülükle almış ve bana hiçbir şey bırakmamıştı. Kendi kendime yetmeye çalışmaya başlamamın

nedeni buna dayanıyordu. Krissy ve Nate gibi insanların da payı vardı.

Hatırladıklarım beni boğuyordu.

Banyoya koşup kendimi içeri kapattığımda Garrett'ın Kevin olmadığını tekrarlamaya başladım. O Krissy ya da Nate değildi. Beni sadece ben olduğum için istiyordu. Garrett nazik ve içten biriydi. *Onlar gibi değildi.*

Kapıya yaslanıp elimi deli gibi çarpan kalbimin üzerine koydum. Nefes almaya odaklandım. Kalp atışlarım yavaşlamaya başladı ve beni kapının ilerisine uzanan sessizlikle baş başa bıraktı. Onu korkutup kaçırmış mıydım? İşler daha da garipleşmeden gitmiş miydi?

Onu battaniyenin altında, *Netflix*'te gezinirken bulduğumda kalbimin neden yeniden dörtlüğe koşmaya başladığını bilmiyordum.

Yanındaki yeri işaret etti. Ona doğru gittiğimde beni yanına çekti. Bir kolunu etrafıma doladı ve parmak uçlarını sırtımda gezdirdi. Saçlarıma bir öpücük kondurup benimle yatmaktan hoşlandığını söylediğinde dudaklarımı aralayıp günümün daha önce atladığım tek kötü kısmını ağzımdan kaçırdım.

“Bugün okuldan biri bana çıkma teklif etti.”

“Lanet olsun,” diye inledi. “Daha fazla zamanım var sanıyordum.”

Yumuşakça kıkırdadım. “Kabul etmedim.”

“Ne? Neden? Tatlı değil miydi?”

“Çok tatlıydı. O sadece...” Parmağımın çarşafta rasgele bir desen çizmesini izledim. “Beni istemedi. Carter'ı istedi.”

Belki de başka bir şeydi. Aklıma Carter'dan bahsettikten sonra söylediği o sözler gelmişti. *Arkadaşlarım senin çalışmalarının büyük hayranları.* Gözlerimi bu duyguya kapattım. Korkuyu yuttum ve kendime içimde bir şeylerin güvende olduğunu söyledim. Umarım bu bir yalan değildir, diye düşündüm.

“Onun hatası. İnanılmaz bir kadını tanıma şansını kaçırıyor.” Garrett bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorladı. “Bunu kendi sorunun haline getirme, Jennie. Bu onun sorunu, senin değil.”

Ya birine adımın ilerisinde kim olduğumu gösterme şansım hiç olmazsa? Ya kimse bakmaya tenezzül etmezse? En çok acı veren de buydu.

Bunun yerine yanağımı Garrett'ın sıcak göğsüne koyup başımı salladım.

Brooklyn Nine-Nine'ı seçtik. Sırtımı kaşıdığımda birlikte sessizce güldük. Kalan tüm gerginlik eriyip gitmişti.

"Hey, şey, dinle." Parmak ucu kürekkemiğimin etrafında dolaşıyordu. Sonra omurgamdan aşağı indi. Adını yazdığından eminim. Boğazını temizledi. "Haftaya resitaline gelemeyeceğim."

"Ah." Hiç düşünmeden yatağın kenarına doğru yuvarlanmaya başladım ve aramıza mesafe koydum. Garrett beni hemen geri çekti.

"Hey, kes şunu. Hiçbir yere gitmiyorsun." Dudaklarını kulağımın altındaki noktaya indirdi. "Yirmi üçünde Noel için eve uçuyorum ama programı internetten kontrol ettim ve canlı yayın olacak."

"İzleyecek misin?"

"Aynen öyle. Orada kıçlarını tekmelemenin kaçırılmak istemiyorum."

Yüzüm kızardı. Burnumu kırıstırdım. Ona gülümsedim. "En iyisi ben olacağım."

"Öyle olduğunu biliyorum." Parmakları kaburgalarımın indi. Gıdıklamaya başladı. Kaçmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi yuvarlandığımda bir dizimi kasıklarına doğru ittirdim. Beni sırtüstü yatırıp üzerime çıktı. "Büyük finalin Simon *Syphilis*'i hayalarından çivilemen olmalı. Herkes seni ayakta alkışlar. Beni Nova Scotia'dan bile duyarsın. Huhuuu," diye fısıldadı. "İşte bu, Jennie!"

Kıkırdadım. Ona karşı mücadele ediyordum.

Burnunun ucunu benimkinin üzerinde gezdirdi. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Seni birkaç gün görememek berbat olacak."

İşte yine o lanet dörtlüye çarpıntı. Ne bir mantık ne de bir neden vardı. "Ben karşı konulmaz biriyim. Ben yokken insan beni özlemeden edemiyor."

Garrett parmak uçlarını sırtımda gezdirmeye devam edebilmek için beni tekrar çevirdi. Göz kapaklarım çırpınarak kapandı.

“Doğru,” dedi elini sırtımda gezdirip beni uyuturken. “Çok özlenen birisin.”

Sabah uyandığımda yastığımın üzerinde bir paket Muz Kremalı Turtalı *Pop-Tarts* ve Garrett’tan gelen üç mesajla karşılaştım.

Ayıcık: Kamyoncu gibi horluyorsun. Seni yastıkla boğmadan önce oradan siktir olup gitmeliydim.

Ayıcık: Şaka yapıyorum. Çok tatlı görünüyordun. Seni uyandırmak istemedim.

Ayıcık: *Öpücük emojisi* Okulda iyi şanslar, gün ışığı.

Gülümsememin en son ne zaman bu kadar gerçek hissettirdiğini hatırlamıyordum.

KIZLAR REGL DÖNEMLERİNDE GERÇEKTEN BU KADAR HUYSUZ MU

Garrett

JENNIE BENİ SİNİRLENDİRMİŞTİ.

Onu görmeyeli üç gün olmuştu ve tüm girişimlerimi engelliyordu. Her *FaceTime* isteğimi görmezlikten gelmişti. Dün evimizde oynadığımız maça gelmemiştir ancak dersteyken bana birden fazla müstehcen mesaj göndermişti. Kafam çok karıştı. Kafamın karışmasından nefret ediyordum.

Ayrıca, yarın üç geceliğine yola çıkacaktım. Sonra da tatil için doğu yakasındaki evime uçacaktım. Öncesinde onu görmeyi çok istiyordum.

Hızlıca bir mesaj atıp Adam'ın kapısını çaldım.

Ben: Şımarıklığın bitti mi?

Gün ışığı: Kesinlikle hayır.

Ben: Bu gece sevişelim.

Ben: Hay aksi, otomatik düzeltme yine beni yakaladı. **takılalım

Gün ışığı: Hayır, teşekkürler.

Kapı açıldı ve açılır açılmaz göğsüme zıplayan Bear'ın dili ağzıma yapıştı.

“Kusura bakma.” İlginç bir şekilde Adam'ın sesi hiç de özür diler gibi çıkmamıştı. “Öpücükleri sevdiğini biliyorsun.”

“Bir kadının dilini tercih ederim, Bear ama seninki de olur.” Onu evin içine taşıdım. Yüzüm iyice ıslandığında yere bıraktım.

Adam yorgun görünüyordu. Bu yüzden sormak üzere olduğum sorunun cevabım zaten biliyordum. “Dün geceki randevun nasıldı? Neydi o, altı numara mı?”

“Sekiz.” Saçlarını çekiştirerek iç geçirdi. Bu da bana önceki yedi kadar etkileyici olmadığını düşündürüyordu.

“Bu sefer ne vardı?” Onu mutfağa kadar takip ettim. Bana kızmış çavdar ekmeği, salam, jambon ve diğer şeylerden oluşan sandviçlerle dolu bir tabak uzattı. İşte tam da bu yüzden flört işleri onun için yürümüyordu. Bu dünya için fazla iyiydi. Kimse Adam’ın sandviçlerini hak etmiyordu. Ben hariç tabii ki.

“Tatil mülkleri. Bende olup olmadığını öğrenmek istedi.”

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. Adam da aynı şekilde bakıyordu. Dışarıda para ve şöhretin hiçbir şey ifade etmediği bir sürü kız vardı, biz üç tanesine sahiptik. O zaman Adam gibi bir adamın birini bulması neden bu kadar zordu?

“Hiç hokey izlememiş biriyle tanışmam gerekiyor,” diye homurdandı. “Spor hakkında hiçbir şey bilmiyor ve benim kim olduğuma dair en ufak bir fikri bile yok. Belki o zaman beni gerçekten ben olduğum için sevip sevmediklerimi anlayabilirim.”

Adam’m bu versiyonu günü bitirmeye hazırdı ve bu üzücüydü. Benim tanıdığım Adam bu değildi. Onun en iyiyi bulmasını istiyordum. Dışarıda bir yerde böyle birinin olduğunu biliyordum.

“Özür dilerim, dostum. Biraz daha zaman ver. Eminim hiç beklemediğin bir anda sana gelecektir.”

“Umarım öyledir.” *Apple Watch*’unu kontrol etti. “Jaxon her an burada olabilir. O zaman yola çıkabiliriz.”

“Jaxon mı? Ne? Hayır. O mu geliyor? Hadi ama. Şu adam mı?”

Adam’m kapı zili çaldı. Kıkırdayarak kapıya doğru yöneldi. “O iyi bir adam.”

“Sinir bozucu biri,” diye karşı çıktım. Sandviçimin kalanını ağzıma tıktırırken koridorda onu takip ediyordum. Paylaşmaya caktım.

“Carter sinir bozucu biri ve sen onunla arkadaşsın.” Bana iyi davranmamı söyleyen bir bakış attı. “Bence bir şans verersen sen

de onu sevebilirsin. Hadi ama. O tüm hayatını kökünden değiştirip yeni bir ülkeye taşındı. Burada kimsesi yok.”

“Tamam ama arkada oturacak.”

Adam kapıyı açtı. Jaxon verandadan bize sırtıyordu.

“Ön koltuk benim!” diye bağırdı. Sonra hemen Adam’ın kamyonetine doğru koştu ve o anda ondan nefret ettim.

“EN BÜYÜĞÜNÜ ALMAK zorunda mıydın?” diye homurdandı Adam, Noel ağacımı kamyonetinin arkasına iterken.

“En büyüğü *bende*,” diye karşı çıktı Jaxon.

Onu çam iğnelerinin arasından ittim. “Aldın da ne halt oldu?”

“En büyük alete uygun en büyük ağaç.”

“En büyük sik sensin, orası kesin.”

Adam iç geçirdi. “Çiftlerle birlikte gitmeliydim. O zaman şu anda yalnız bir baba gibi hissetmezdim ve Noel ağacımı iki hafta önce almış olurdum.”

“Evet, tüm eğlenceyi kaçırmış olurdun,” dedim ve Jaxon’ın eline bir beşlik çaktım.

Tamam, bugün en kötüsü değildi ama en iyisi de değildi. Katlanılabilirdi. Arada sırada birkaç komik şaka. İdare ederdi. Ayrıca, buraya tek başına gelip birinin seni ekibine almasını ummanın nasıl bir şey olduğunu bilirdim.

Yine de öğle yemeğini bitirdiğimizde Jaxon o kadar da yalnız görünmüyordu. Birbirlerinden haberleri olmadan hem ev sahibinin hem de garson kızın telefon numaralarını almayı başarmıştı. Bu akşam yemeğe birini götürüyordu. Adam gönüllü olmak için *Second Chance*’e gidiyordu ve ben de Jennie ile mesajla tartışıyordum.

“Muhtemelen bu gece iki kızı da dışarı çıkarabilirim ve sen de bize katılabilirsin, Andersen,” dedi Jaxon, Adam’ın arabasına bindiğimizde. “Eğer biriyle çıkmak için yardıma ihtiyacın varsa.”

“Biriyle çıkmak için yardıma ihtiyacım yok, seni dangalak,” diye homurdandım bir mesaj atarken.

Ben: En azından benim evime gelip şımarıklık yapamaz mısınız?

Gün ışığı: AMAN TANRIM!

Sanki bana kafayı takmış gibisin.

Ben: Doğru. Lütfen? Yarın gidiyorum ve Noel sonrasına kadar dönmeyeceğim.

Gün ışığı: Yapamam, tamam mı?

Regl dönemimdeyim.

Ben: Tamam, yani??

“Az önce bana dangalak mı dedin? Bu da ne demek oluyor?”

Gerçekten bilmiyordum. Jennie ile çok zaman geçiriyordum. En hafif tabiriyle hakaretleri renkliydi ve bana da bulaşıyordu. Noel’de ondan uzak geçireceğim birkaç gün muhtemelen bana iyi gelecekti.

Ancak henüz Noel değildi, bu yüzden on soru işaretli bir mesaj daha gönderdim.

Gün ışığı: REGL. DÖNEMİNDEYİM.

Ön koltukların arasından eğildim. “Hey, bir kız regl dönemindeyken neden takılmak istemez ki? Gerçekten o kadar huysuzlar mı?”

“Ne tür bir ilişki?” Jaxon sordu.

Burnum kırıştı. “Ha?”

“Fiziksel mi duygusal mı?”

“Şey, fiziksel.” *Değil miydi? Belki duygusaldı da? Off, bilmiyordum.* Onu yalamayı, televizyon izlerken sırtını kaşımayı seviyordum ve bana kimsenin bilmediği şeyleri anlatması çok hoşuma gidiyordu. “Bilmiyorum,” diye inleyerek itiraf ettim. Koltuğuma geri gömüldüm.

Adam’ın şüphe dolu korkutucu bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluştu.

“Fiziksel,” diye hemen açıkladım. “Sadece... takıldığım bir kız.” Kaşlarımı çattım. Bu kulağa doğru gelmiyordu. Jennie benim için bundan daha fazlasını ifade ediyordu.

“İşte sebep bu,” diye cevapladı Jaxon. “Eğer regl dönemindeyse yapabileceğin çok bir şey yok.”

“Ah.” Parmaklarımı dizlerime vurdum. Sonra tekrar aralarına eğilip ellerimi omuzlarına koydum. “Bu durum işin içinde seks yoksa benimle takılmak istemediği anlamına mı geliyor?”

Jaxon yavaşça gülümsedi. “Sana bir çıkış yolu veriyor demek, dostum. Sana şimdi söylüyor ki, bir şeyler bulma umuduyla gel-meyesin. Minnettar ol.”

Galiba öyleydi ama kelimeler üzerinde ne kadar uzun süre düşünürsem, bana o kadar iyi gelmiyorlardı.

Muhtemelen bu yüzden saatler sonra, Noel ağacını kurup akşam yemeği siparişi verir vermez yirmi birinci kata inmiştim.

“Git başımdan!” diye bağırdı Jennie kapıyı tıklatır tıklatmaz.

Daha yüksek sesle tekrar tıklattım.

“Sana zaten söyledim, Emily! Hiç şarabım yok! Üzgünüm, alkol tüketmiyorum! Benim için bir bardak *Ben&Jerry's*’in yoksa bırak burada *öleyim!*”

Vay canına. Küçük kız kardeşlerimle aramda kilometrelerce mesafe olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Kapı kolunu denedim. Kapının açılmasına mutlu olmuşum ama içeri adımımı attığım anda geri dönmeyi düşünmeye başladım.

Jennie’den şiddetli hıçkırık sesleri geliyordu. Başını kanepenin kenarına koyduğu için dağınık saçları aşağı sarkıyordu. Yere saçılmış mendiller vardı ve sehpanın üzerinde açık bir kurabiye hamuru tüpü duruyordu.

Televizyona bir patlamış mısır tanesi fırlattı. “Senden nefret ediyorum, seni şeytani... *salyangoz!* Eğer ona bakamayacaksan onu hiç yanına almamalıydın.” Kolunu uzatarak televizyon ekranındaki çizgi film karakteri bir tilkiyi işaret ediyordu. “Şu tatlı surata bak! Bunu ona nasıl yaparsın? O senin ailen!”

“Hay aksi. Resmen darmadağınlar trenine bindin, ha?”

Jennie çığlık attı. Koltuktan yuvarlanarak yere düştü. Ayağa kalktığı anda saçları dağınık bir topuzdan fırlarcasına omuzlarına

döküldü. Yüzündeki kalın dalgayı bukleyi çekti. Gözyaşı izleri olan yanakları ve kızarmış gözleri ortaya çıktı. “*Garrett! Çık dışarı! Neden buradasın? Seni kim içeri aldı? Ne yapıyorsun?*”

“Görünüşe göre seni ağlarken izliyorum. Yine.”

Şiddetle televizyonu işaret etti. “Yaşlı kadın onu ormanda tek başına bırakıyor! Karanlık ve yağmur yağıyor ve o anlamıyor! Onu sevmesi gerekiyordu! Sevdiğin birini terk edemezsin!” Gözünden akan gözyaşlarını sildi. Onu kendime doğru çekip sarıldım. Nazik hareketlerle sırtını sıvazlıyordum.

“Şşt. Sorun yok. Biliyorum.”

“Çok kötü biri,” dedi Jennie yüzünü omzuma silerek usulca. Hıçkırdı ve geri çekilip yumruk haline getirdiği elleriyle gözlerini ovuşturdu. “Tod bunu hak etmiyor.”

“Kesinlikle hak etmiyor, haklısın.” Alnından öptüm ve kalçasını okşadım. “Git pantolonunu giy. İç çamaşırlarınla asansöre binemezsin ve bütün geceyi burada *Disney* filmleri için ağlayarak geçiremezsin.”

Jennie’nin burnu pembeleşmiş, dudakları şişmişti ama kelimeler sonunda yerine oturduğunda hâlâ hayalarımı koparabilecekmiş gibi görünmeyi başarmıştı. “Regl dönemimdeyim.”

“Evet, zaten söyledin. Ne olmuş yani?”

“Yani regl dönemimde benimle takılmak istemezsin! Açım ve huysuzum, sanki uyku saatini kaçırmış bir çocuk gibiyim ve sana hiçbir şey yok!”

“Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, gün ışığı ama her zaman açsın, huysuzsun ve duygusalsın. Ama bir dakika.” Nemli yüzünü ellerimin arasına aldım. “Sen *benim* aç, huysuz, duygusal ayıcığım.” Dudaklarından öptüm. “Gel benimle. Bir konuda yardıma ihtiyacım var ve seni besleyeceğime söz veriyorum.”

Şüpheli bakışlarla beni süzerken yavaş yavaş odasına doğru gitti. O sırada ben de ortalığın dağınıklığını inceliyordum. Mendillerin ve kurabiye hamurunun ilerisinde, sehpanın üzerinde yüzüstü duran çerçeveli bir fotoğraf gördüm. Kendime doğru çevirdim. Babasının omuzlarındaydı. Elinde pembe bir tavşan olan *Prenses*

Bubblegum'ı tutmuş, kocaman gülümsemesiyle objektiflere bakan mavi gözlü esmer kıza gülümsedim. Boynunda, fotoğrafta zar zor görünen gümüş bir madalyon asılıydı. Kalbim arkadaşım için sızladı.

Jennie yeniden içeri geldiğinde kapüşonlumu ve eşofman altımı giymişti. Onları asla geri alamayacağımı bilmekten memnundum.

Onu kapıdan çıkıp asansöre kadar takip ettim.

“Umarım dondurman vardır, Garrett,” dedi iç çekerek.

“Senin için alışveriş sepetime eklediğim ilk şeydi.” Onu daireme götürdüm. “Sana *sundae* yapacağım ama önce bana yardım etmelisin.” Ağacı ve yerdeki süs kutularını gösterdim, “Bunlarla.”

Jennie çığlık attı ve ellerini birbirine kenetledi. “Dekorasyon mu yapıyoruz?” Ağaca doğru koştu. Parmakları çam iğnelerinin üzerinde gezindi. Gözleri merakla parlıyordu. “Babam öldüğünden beri süslemedik. Annemi çok üzüyor. Beni de üzdüğünü sanıyordum ama şimdi... şimdi bunun eksikliğini hissettiğimiz bir şey daha olduğunu düşünüyorum.” Bana minnettar ve nefes kesici bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ardından sıkıca sarıldı. “Beni de dahil ettiğin için teşekkür ederim.” Gözleri parlıyordu. “Sıcak çikolatan var mı? Süsleme yapacaksak sıcak çikolataya ihtiyacımız var. Ve Noel müziği. Yıldızı en üste koyabilir miyim? Babam beni hep omuzlarına alırdı. En sevdiğim kısımdı.” Beni bir kez daha sıkıca sardı. Sonra bir kutu süslemeyi yırtarak açtı.

“Sıcak çikolatana marşmelov ister misin?” Oturma odamın etrafında dolanırken sordum. Bu hızla giderse, ben daha sütü ısıtmadan işi bitirmiş olacaktı.

“Evet, lütfen! Çantanın tamamını getir!”

Garip bir istekti ama Jennie telefonunu hoparlörlerime bağlayıp eski Noel şarkılarını çalmaya başladığında bana söyleneni yaptım.

Kendi kendine şarkı söylüyordu. Süslemeleri ağaca dizerken ve müziğin ritmiyle kalçalarını sallarken dünya üzerindeki en sevimli şey haline gelmişti. Her el yapımı çocukluk süsünün arka-

sındaki hikâyeyi soruyor ve her iki dakikada bir sıcak çikolata molası veriyordu. Bu aslında onun fincanındaki şekerlemeleri kaşıkla ağzına atması, sonra da üstüne bir avuç daha dökmesi demekti.

“Garrett,” diye mırıldandı. “Aman Tanrım. Bu minik eller senin mi?”

Kolumu beline dolayıp çenemi omzuna koydum. Elinde özenle tuttuğu cam süsü inceledim. Üzerinde küçük, beyaz bir el izi vardı ve her parmağı bir kardan adam gibi süslenmişti. Kendime çevirdim. Ona özensiz el yazımı, ters G harfini ve kaç yaşında olduğunu gösteren 5 rakamını işaret ettim.

Gülümsemesi öyle parlaktı ki. “Hiç boyan var mı?”

“Boya mı?” Bakışlarını altı cam küreden oluşan kutuya doğru takip ettim. “El izinden kardan adam mı yapmak istiyorsun?”

Gülümseyerek başını salladı.

Ne demiştim ben? Dünya üzerindeki en sevimli şey mi? Şu anda oldukça doğru bir ifade gibi hissediyordum.

Kırk beş dakika sonra, ellerimiz türlü grimsi mavi lateks boya ile kaplanmış haldeydi. Jennie’nin burnunun ucunda ve benim sol kaşımın üstünde boya lekesi vardı. Yanlış renklendirilmiş kardan adam el izlerimiz ağacımda yan yana asılıydı. Jennie’yi hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Ben dondurmalarımızın son rötuşlarını yaparken o da kanepeye kıvrılmış yatıyordu. Telefonum odanın öbür ucundan titremeye başladı.

“Bir *FaceTime* var,” dedi Jennie. Ses tonu alışılmadık bir şekilde çekingendi. “Gabby adında biri.”

“Mükemmel.” Dondurma kâselerini sehpanın üzerine koyup Jennie’nin yanına uzandım. Telefonumu alıp en küçük kardeşimin yüzünün görünmesini bekledim. “Selam, Gabs.”

Çevremden Jennie’nin omuzlarının düştüğünü ve biraz daha yaklaştığını fark ediyorum.

“Garrett!”

“N’aber, ufaklık?”

Gabby abartılı bir iç geçirdi. “Seni çok özledim. Alexa beni kızdırıyor. Belki eve döndüğünde daha nazik olur.”

“Kapa çeneni. Kapa çeneni. *Gabby!*” Alexa geriden bağıırıyordu. Gabby’den üç yaş büyüktü ve çok daha küstahtı. O ve Jennie iyi anlaşırldı.

“Ne demek istediğimi anladın mı?” Gabby gözlerini devirdi ve Jennie’nin görebildiği bir parçasını fark ettiğinde yüzü aydınlandı.

“Kim o?”

“Bu benim arkadaşım, Jennie.” Telefonu ona doğru çevirdim ve Gabby, Jennie’ye kocaman bir el salladı. “Dondurmalarımızı yemek üzereyiz.”

“Arkadaş mı? Kız arkadaş gibi mi?”

Jennie ve ben aynı anda “Hayır,” dedik. Kahkahalarımız duvarlarda yankılandı.

Gabby’nin gözleri muziplikle parladı ve ön dişlerinin arasındaki boşluğu göstererek sırıttı. “Elbette. Herkes öyle diyor.” Ekranı çevirdi. “*Anne!* Garrett’in bir kız arkadaşı var!”

“Noel için mi geliyor?” Annem bağırdı ve Jennie yüzünü kolumun altına gömdü.

“Hayır, gelemez,” dedim onlara Jennie’ye gülümseyerek. “Utançtan ölmek üzere çünkü bir ilişkimiz olduğu fikri onu hasta ediyor.”

“*Ha!*” Annem uzaktan homurdandı. “Ondan şimdiden hoşlandım!”

Gabby kıkırdadı. “Eğer dondurma yiyorsan erimeden yemene izin vermeliyim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum, Garrett.”

“Ben de Gabs. Seni seviyorum.”

“O senin ikizin,” diye mırıldandı Jennie telefonu yerine koyduğumda. “Neredeyse senin kızın olacaktı gibi görünüyor.”

Kıkırdadım. Kendiminkine başlamadan önce Jennie’ye dondumasını uzattım. “Evet, ben ve Gabs tıpkı annemize benziyoruz. Alexa ve Stephie de babamıza benziyor.”

“Onları göreceğin için çok heyecanlı olmalısın. Hep bir kız

kardeşim olsun isterdim.” Dondurmamdan bir parça muz çaldı. “Eve döndüğünde başka birileriyle de görüşecek misin?”

“Eski lise ekibim her döndüğümde bir araya gelir. Mezun olduğumuz sınıfta sadece altmış kişiydik, bu yüzden çoğumuz birbirimize oldukça yakındık. Neredeyse hepsi hâlâ orada yaşıyor.”

Jennie’nin gülümsemesinin ardında ne olduğunu söylemek zordu. Kısmen hüzünlü ve belki biraz da kederli görünüyordu.

“Peki ya sen?” Kaşığını kenara ittim. Kendiminkini bitirdikten sonra onun kâsesindekileri yemeye başladım. “Lise arkadaşlarıyla hâlâ yakın mısın?”

Jennie kaşığım emerken duraksadı. “Hayır.” Cevabı basit, yumuşak ama kararlıydı. Kesin bir “hayır”dı ve aramızda ne kadar az olursa olsun, mesafe koymaya başlaması daha fazla zorlamamam gerektiğini söylüyordu.

“Ne izlemek istiyorsun?”

“Fark etmez.”

Bundan epey şüpheliydim. Birlikte birçok film ve dizi izlemiştik. Sadece onun listesinde önceden onaylanmış bir film veya dizi olduğunda seçim yapmama izin verirdi.

Netflix’te düşüncesizce gezinirken gözucuyla Jennie’ye baktım. Kucağına örttüğü battaniyenin yıpranmış eteklerini ve *sweatshirt*’ünün kollarını çekiştiriyordu. Saçlarını parmaklarının arasında dolaştırıyor ve tüm bunları yaparken benden başka her yere bakıyordu.

Üzerindeki tedirginlikten, duygularını saklamaya çalıştığı için yanaklarının kızarmasından ve bakışlarının soluklaşmasından hoşlanmamıştım.

Telefonunu aldım. Hâlâ hoparlörlerime bağlıydı. Bu yüzden Noel çalma listesinden çıktım ve meraklı bakışları eşliğinde *J’nin Favorileri* çalma listesini açtım.

“Senin gibi dans edemem ama oturma odasının etrafında ya-
vaşça dönebilirim. Sekizinci sınıftayken Bahar Şenliği’nde kızları

görmeliydin. Arkadaşlar arasında bir sürü kavga başlattım.” Elimi uzattım. Tereddütle elimi tuttuğunda hemen onu ayağa kaldırdım. “Hadi, Jennie. Dans et benimle.”

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Benim için dans mı edeceksin?”

“Senin için her şeyi yaparım.” Onu kendime doğru çekerek bir kolumu sırtına doladım. Parmaklarımız birleştğinde başını göğsüme yasladı. “Şu anda *Justin Bieber*’la *slow* dans ediyor olmam içten içe beni öldürüyor olsa da.”

Birlikte sallanıyorduk. Etrafı saran rahat bir sessizlik vardı. Noel ağacının parıldayan ışıkları yüzüne yansıyor, onu daha da aydınlık hale getiriyordu. Sanırım o her zaman parlıyordu.

Yeni bir şarkı başladı. Jennie yumuşak, mutlu bir ses çıkardı. Bana iyice sokuldu. Müziğe mırıldanarak eşlik ettiğinde memnuniyetle onu dinledim. Şarkının sözleri oturma odamda dans ettiğinde melodi bir yerlerden tanıdık gelmişti.

“Bu senin en sevdiğin şarkı,” diye mırıldandım.

“Nereden biliyorsun?”

“Beyin sarsıntımdan sonra beni eve bıraktığında radyoda çalıyordu. Sesini açtın ve şarkıya eşlik ettin.” O gece daha sonra şarkıyı araştırmış ve adını öğrenmiştim: “*Falling Like The Stars*” Sözleri nasıl mırıldanarak söylediğini, arabadaki havanın nasıl değiştiğini, bir şekilde ağırlaştığını hatırlıyordum. O an onu daha iyi tanımak istediğimi anlamış ve dâhiyane yüzme planımı yapmıştım. Yalnız gitmeme asla izin vermezdi.

“Uyuduğunu sanıyordum.”

“Hayır. Sadece sana bakamadım.”

“*Garrett*,” diye kahkahalarla gülerek omzuma hızlı bir şaplak indirdi.

Kıkırdadım. Elini yakaladım ve parmaklarımızı tekrar birbirine doladım. “Öyle değil. Arabamda yalnızdık ve sen sürücü koltuğunda otururken çok seksi görünüyordun. Bizi raydan çıkarıp seni arka koltuğa atacağımdan korkuyordum.”

Sessizce güldü. Onu kollarımda hissetmekten keyif alıyordum.

Sanki bir şekilde hayatımın bir parçası olmak için yaratılmış gibiydi.

“Jennie?”

“Evet?”

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Neyin nedenini?” Vücudu gerilmemişti bile. Eli elimde yumuşak ve sıcaktı. Baş omzumda mırıldanıyordu. Kendime bunun bana güvendiği, burada benimle güvende hissettiği için olduğunu söylemek isterdim. Ancak rahattı çünkü ona neyi soracağımı bilmiyordu. Etrafının gökdelenlerle çevrili olduğunu sanıyordu ama onlar sadece duvardı. Günden güne alçalan duvarlardı. Baktığımdan haberi olmasa bile hayatına, geçmişine göz atmama izin veriyordu.

Peki nedeni neydi? Onu korkutmadan bunu nasıl kelimelere dökebilirdim? Neden seks yapmayalı yıllar olmuştu? Ne olmuştu ve kim yapmıştı? İyi miydi? Ona nasıl yardım edebilirdim?

“O sana ne yaptı?” Sonunda sorabildim. Kollarımda kaskatı kesildiğinde bunun doğru bir seçenek olduğundan emin değildim.

“Sanırım ben dışarı çıkacağım,” diye cevap verdi sessizce. Elleri ellerimin arasından kaydı.

“Ne? Hayır. Hayır, ben...” Terliklerini aramak için kapıya doğru ilerleyişini izledim. Terliklerini giymeye çalıştığında onu durdurdum. “Gitme.”

“Bir sorun yok,” diye yalan söyledi. “Sadece yorgunum.”

“Hayır.” Onu kendime doğru çektim. Yarım yamalak bir mücadele veriyordu. Onu iyice sarmaladım. “Lütfen, Jennie,” diye sızlandım. “Beni bırakma.”

İç çekti. Mücadele etmeyi bıraktı ve ona daha da sıkı sarılma izin verdi. “Onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Konuyu kapattık. Birlikte kanepeye, battaniye yığınlarının altına yerleştik. Jennie bacaklarımın arasında, küçük eli tişörtümü sıkarken, *Whoville*’deki *Who*’lar Noel hazırlığı yapıyordu.

Kapüşonlumu sırtına geçirip parmak uçlarımı pürüzsüz teninde gezdirdim. “Jennie?”

“Evet?”

“Seni üzdüğüm için özür dilerim.”

Yorgun şekilde bir iç çekip daha da yaklaşarak göğsüme sokuldu. “Garrett?”

“Evet?”

“Bugün beni daha iyi hissettirdiğin için teşekkür ederim. Sana sahip olduğum için şanslıyım.”

Fakat sanırım asıl şanslı olan bendim. Filmin onuncu dakikasında uyuyakalmıştı. Onu uyandırmaya kıyamadım. Gece yarısından sonra onu uyandırmadım ve o zaman bile *siktir etmeyi* düşünüyordum.

Bunun yerine onu kucağıma aldım. Kollarını boynuma, bacaklarını belime doladım. Onu dairesine geri götürdüm. Gözlerini açtığı anda dudaklarına bir öpücük kondurdum. Göz kamaştırıcı, uyku sersemi bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

O LANET KELİME

Garrett

DOĞU YAKASININ KIŞLARI berbattı.

Genelde oranın kışını çok özlemezdim. Ta ki Vancouver’da kış fazlasıyla yumuşak geçip gölet hokeyi yapılamayacak hale gelene kadar. Buraya geleli iki gün olmuştu ve saatlerce donmuş göletin üzerinde ya arkadaşlarımla kaymış ya da kız kardeşlerimi patene çıkarmıştım.

Fakat şu an, çocukluğumun geçtiği evin ön bahçesinde, karın ortasında kıcımın üstünde oturuyordum ve üzerime kardan toplar yağıyordu.

Özellikle sert ve buzlu bir tanesi tam hassas bir noktaya isabet etti. Sırtüstü düşerken inledim.

“Hay aksi,” dedi Alexa. Bunu bilerek yaptığını sesinin tonundan anlamıştım.

“Garrett! İyi misin?” Gabby burnunu kırıştırdı. Dişlerini sıkı ve dondurucu havaya yayılan bir savaş çığlığıyla Alexa’ya doğru atıldı. İkisi birbirine çarpıp yere yuvarlandılar, karlar etraflarında savrulurken çığlıklar havayı doldurdu.

Stephie yüzünü eğip güneşin önüne geçti. “Sadece seninle ben normaliz,” dedi gayet düz bir ifadeyle. Sonra beni ayağa kaldırmaya çalıştı. On yaşındaydı. İncecik, çelimsiz uzuvlarıyla uğraşıyordu ama çok işe yaramıyordu.

Hareketsizce yatmaya devam ettim. Sonunda o da pes etti, nefesimi kesmeye yetecek bir kuvvetle kendini üstüme bırakıverdi.

Yanıma yuvarlanıp kara uzandı ve gülümsedi. “Burada olma-

yınca seni gerçekten çok özliyorum. Keşke daha sık eve gelebil-
sen.”

“Bence annem ve babamı Vancouver’a taşınmaya ikna etmeli-
yiz. Böylece birbirimizi hiç özlemek zorunda kalmazdık.”

“Hiç şansın yok. Babam, sizin orada doğru düzgün ıstakoz ol-
madığını söylüyor.”

Gerçekten de doğu yakasının ıstakozu gibisi yoktu. Bu yüzden
dün gece *Harbour Lobster Pound*’da o plastik önlüklerden birini
takmak zorunda kalmıştım. O kadar çok yemiştım ki, erkenden
sızıp Jennie’nin aramasını kaçırmıştım.

Aslında, son görüşmemizden bu yana yoğun programlarımız
yüzünden çok konuşamamıştık. En azından bu akşamki resitalin-
de, televizyondan da olsa onu görebilecektim.

Güneş batmaya yüz tuttuğunda, havadaki nemli soğuk artık
eğlenceli olmaktan çıkmıştı. Hep birlikte içeriye, sığağa kaçtık ve
Jennie’ye mesaj attım.

Ben: Kışlarını tekmelemeni izlemek için sabırsızlanıyorum.

Umarım tezahüratlarımı buradan duyabiliyorsundur, gün ışığı.

“Garrett kız arkadaşına mesaj atıyor!” Gabby çığlık atarak ka-
nepenin arkasından sırtıma atladı ve beni yere düşürmeye çalıştı.
“Ona gün ışığı dedi!”

“O benim kız arkadaşım değil, seni küçük canavar.” Kolumu
başının etrafına dolayıp gıdıklamaya başladım. Benden kurtulma-
ya çalıştıkça gülüyordum. “Jennie benim sadece arkadaşım.”

Elimden kurtulup ayağa fırladı. Nefes nefese kalmıştı. Koyu
sarı saçlarını yanaklarına yapıştığı yerden çekip aldı. “Evet, bir-
likte Noel filmleri izlediğin ve dondurma *sundae* yaptığın bir ar-
kadaş.” Dilini dışarı çıkardı ve ona doğru hamle yaptığımda bir
çığlık atarak kaçmaya başladı.

“Jennie,” diye mırıldandı annem ocağın üzerinde çalıştığı yerden. Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. “Jennie Beckett değil mi?”

Ben cevap vermeyince ağzı açık kaldı.

“Garrett Andersen, lütfen bana kaptanının küçük kız kardeşiyle çıkmadığını söyle.”

“Tamam. Kaptanımın küçük kız kardeşiyle çıkmıyorum.”

Yumruklarını kalçasında sabitledi. Yüzünde hiç eğlenmediğini gösteren bir ifade vardı.

“Ne? Biz sevgili değiliz. Sadece arkadaşız.” *Teknik olarak yalan değildi.*

“Carter, arkadaş olduğunuzu biliyor mu?”

“Şey, evet. Aynı binada yaşıyoruz. Haberi var.” *Bu da hâlâ yalan sayılmazdı.*

“Peki o zaman, sorumu yeniden sorayım. Carter, geceleri kız kardeşiyle film izlediğini ve ona dondurmali tatlılar yaptığını biliyor mu?”

Kollarımı kavuşturup gözlerimi kaçırdım. “Kapa çeneni,” dedim homurdanarak. Gabby, duvarın arkasına saklanmış hâlde benimle göz göze geldi. Parmağımı ona doğru uzattım. “Başın belada.”

Gabby kahkahasını tutamayıp cıyakladı. “Alexa’nın da erkek arkadaşı var! Jacob Daniels!”

“Gabby!” diye çığlık attı Alexa.

“Onları teneffüste el ele gördüm!” diye bağırdı Gabby. Ardından koridorda koşarak uzaklaştı. Odasının kapısını hızla çarpıp arkasından kilitlemeden hemen önce Alexa kapıya çarptı.

Stephie ile göz göze geldik. “Ne demiştim? Sadece biz normaliz,” dedi sakince.

“Peki ya sen?” Onu dürttüm. “Erkek arkadaşın var mı?” Yanakları kızardı. Kucağındaki ellerine bir bakış attı. “Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

Bakışları benimkileri yakalamaya çalıştı. “Ya bir erkek arkadaş yerine kız arkadaş istiyorsam?”

Onu yanıma çektim. Saçına bir öpücük kondurdum. “O zaman bir kız arkadaş istemiş olursun. Hepsi bu.”

Stephie bana doğru yaslandı. Tam o sırada ev telefonu çaldı ve annem hemen açtı. Tanıdığım insanlar arasında hâlâ ev telefonu olan tek kişi onlardı.

Annem arkasını döndü. Sesi kısıktı. “Peki seni ne kadar bekleyelim? Oğlun sadece birkaç günlüğüne evde... Ben öyle bir şey demedim. Güvende olduğunu biliyorum. Sadece biraz daha vakit geçirebilseydiniz iyi olurdu, tamam. Eve döndüğünde görüşürüz.” Telefonu kapattı ve bana kocaman gülümsedi.

“Her şey yolunda mı?”

“Baban işyerindeki çocuklarla yemeğe çıkıyor.”

Hiç şaşırmamıştım. Dün sabah geldiğimden beri ortalıkta görünmemişti. Beni havaalanından almıştı ve eve giden yol oldukça gergindi. Zoraki bir sohbet sürdürmeye çalışmıştık.

Babamı seviyordum ve onun da beni sevdiğini biliyordum ama aynı zamanda çocukluğumda yanımda olamayışının ve neden olduğu acıların onda büyük bir suçluluk duygusu yarattığını da biliyordum. Oldukça fazla terapi almıştı. Hayatımıza geri döndüğünde ilişkimizin onarılması için çaba göstermişti ama sanırım, yıllar boyunca uzakta olmam onun için işleri daha kolay hale getirmişti. Bazen, onun geçmişte yaşadığı zorlukları hatırlatmaktan başka bir anlamım yokmuş gibi hissediyordum.

Kız kardeşlerimin onun farklı bir versiyonuna sahip olmasından memnundum fakat bu ilişkimizin şimdi farklı olmasını dilememe engel değildi. Özellikle içeri girdiğinde ve kardeşlerimin ona sarılmak için kucağına doğru koştuğunu gördüğümde bu dileğim daha da anlam kazanıyordu.

“Hey, Gare.” Babam omzumu sıktı. “Yemeği kaçırdığım için üzgünüm. Neler yapıyorsunuz?” Yorgun ve kızarmış gözlerini uzun süre bakışlarımda sabit tutamadı. Aklımdan havada eskiden içtiği içkinin dumanlı vanilya aromasına dair bir ipucu aramak ge-

çiyordu. Kalbim beynime ona güvendiğimizi hatırlatıyordu. “Garrett’in kız arkadaşının dans resitalini izleyeceğiz,” dedi Gabby ona canlı yayını açmaya çalışırken.

“Onun kız arkadaşı *değil*,” diye mırıldandı Alexa.

Dizini sıktım. “Teşekkürler, Lex.”

Balerinlerden oluşan bir grup sahneye çıktığında kanepeye gömüldüm. Gabby yanıma sokuldu. Stephie ise yerde bacaklarımın arasına oturdu. Alexa bize baktı. Bakışları daha sonra benim ve Gabby’nin üzerinde yavaşça dolandı. Bize doğru yaklaşmaya başladı.

Sırtarak onu yakalayıp yanıma doğru çektim. “Gel buraya bakalım.”

Kıkırdadı. Bana yaslanarak rahatladı. Babam bize sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Size katılmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu.

“Tabii ki gelebilirsin,” dedim ona. Onun bir anda mahcupattan coşkuluya dönen gülümseme şekli Jennie’yle ilk karşılaşmalarımızdaki hâlime o kadar çok benziyordu ki.

Herkese birer kupa sıcak çikolata ve ekstra şekerleme hazırladı. Işıkları söndürdü. “Hangisi senin kız arkadaşın?”

“O benim değil...” diye iç geçirdim. Elimi yüzümde gezdirdim ama spot ışığı bir sonraki dansçıları aydınlatıp müzik başladığında ve Jennie’nin vücudu ekranda canlandığında öne doğru eğildim. “İşte o.”

Hayatımda hiç bu kadar etkileyici bir şey görüp görmediğimden emin değildim. Zümrüt yeşili bir elbiseye bürünmüş hâliyle sahnede süzülürken herkesi gölgede bırakıyordu. Her sıçrayışı, her dönüşü, yaptığı her şey öylesine zahmetsiz ve doğal görünüyordu ki, sanki bu iş için doğmuş gibiydi.

Jennie ve Simon birbirlerinin bir uzantısı gibiydi, daima bir şekilde bağlıydılar. Simon onu göremese bile nerede olduğunu biliyor gibiydi. Bu bana tuhaf hissettirmişti. Elini tutup kendime çekmek, sadece bana ait olması için onu saklamak istemişim.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıp doksan dakikalık gösteri boyunca birkaç kez sahneye çıkan en sevdiğim kişiye odaklan-

maya çalıştım. Ailem onun ne kadar zarif hareket ettiğini yorumlarken ben de her anını dikkatle izledim. Gösteri sona erdiğinde sahnede kalan son kişi Jennie'ydi. Göğsüm gururla kabardı ve geç saatlere kadar uyanık kaldım çünkü aradığında ona bunu söylemek istiyordum.

Jennie'nin parlak gülümsemesi ekranımı doldurduğunda, ona neden *gün ışığı* demenin bu kadar yerinde olduğunu fark ettim. Çünkü gerçekten ışık saçıyordu. O geniş gülümsemesi yüzünü kapladığında ve derin gamzeleri belirginleşip fırtınayı andıran mavi gözleri heyecanla parladığında resmen parlıyordu.

"İnanılmazdın, Jennie."

Gözleri heyecanla parladı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Seninle çok gurur duyuyorum. Nefes kesiciydin."

Örgüsünün ucundaki fiyonkla oynuyordu. "Yukarıda seni düşünüyordum. Ben... izleyebileceğinden emin değildim. Dün gece telefonuma cevap vermedin. Ben de belki..." Bir omzunu önce kaldırdı sonra usulca bıraktı. "Bilmiyorum. Unut gitsin. Aptalcaydı."

"Anlat bana."

"Bilmiyorum. Sanırım eve gittiğini ve belki de beni unuttuğunu düşündüm." Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bir elini havada salladı. "Aptalca işte."

Tam olarak anlayamamıştım ama Jennie kalbime daha önce hiç hissetmediğim bir sızı bırakmıştı. Olanlar kafamı karıştırıyordu. Bu cesur ve kendine güvenen kadın kalbime yerleşmeyi reddediyor ama her zaman açık bir kapı bırakıyordu. Hep gideceğimden korkuyordu. Sanki bu ilişkiye onun kadar değer vermiyormuşum gibi bir hali vardı.

"Senin çok özlenebilir olduğunu zaten konuşmamış mıydık?"

Jennie örgüsünü omzunun üzerinden attı. "Çok doğru. Bensiz asla hayatta kalamazsın."

Kıkırdadım. Küçük yatağa uzanıp bir kolumu başımın arkasına aldım. "Dün gece aramanı kaçırdığım için özür dilerim. O kadar çok istakoz yedim ki, dokuzda sızdım ve aralıksız on dört saat uyudum. Aramanı görmezden geldiğimi mi sandın?"

Dizlerini göğsüne çekti. Suçlu suçlu gülümsedi. Dişlerini alt-dudağına geçirdi. Sonunda istediğini söyleyecek cesareti toplanana kadar bekledi. “Bana bir iyilik yapar mısın? Bunu bitirmek istediğinde, mesela birini tanırsan, biriyle takılmak ya da çıkmak istersen, lütfen o kişiyle bir şey yaşanmadan önce aramızdakileri bitir. Aptal gibi hissetmek istemiyorum.” Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Ne kadar kırılgan olabileceğini fark ettiğimde çok şaşırılmışım. Eskiden kafamın içini görebilmeyi dilediğini söylerdi ama son zamanlarda onun ne düşündüğünü bilmek benim en çok istediğim şeydi.

“Sana bir söz verdim, unuttun mu? Başka kimse olmayacak.”

Jennie gözlerini devirdi. “Garrett, sen zengin, profesyonel bir hokey oyuncususun. Ve dehşet derecede seksisin. Sürekli kızlarla tanışyorsun.”

“Tabii, eğer tek gördükleri buysa, o kişi benim için doğru kişi değildir.”

Utançtan donakalmıştı. “Öyle demek istemedim... Sende bundan daha fazlası olduğunu biliyorum, Garrett.”

“Bu konuda kendine haksızlık etmeni istemiyorum. Evet, pek çok kızla tanışıyorum ve itiraf etmeliyim, bunu herhangi biriyle de yapabilirim. Ama bunu seninle yapmamın bir nedeni var. Senden hoşlanıyorum, Jennie. Eğlencelisin, beni güldürüyorsun. Ben yatak odasında sana patronluk taslamayı seviyorum, sen de geri kalan zamanlarda bana patronluk taslamayı seviyorsun. Uyumluyuz, aramızdaki kimya muazzam. Bu yüzden bence bu iş çok iyi gidiyor. Bunun da ilerisinde, en iyi arkadaşlar listemde hızla üst sıralara tırmanıyorsun.”

Burnu en sevimli şekilde kıvrıştı. “Bunu laf olsun diye söylüyorsun.”

Öyle değildi. Ne zaman birlikte takılmayı en çok sevdiğim kişi olmuştu bilmiyorum ama öyleydi. Bir maçtan sonra çocuklarla dışarı çıktığımda ya da buzda ısınma hareketleri yaptığımda kendimi onu düşünürken buluyordum. Ona sebepsiz yere mesaj atıyordum çünkü onunla konuşmayı seviyordum.

Burada eğleniyordum. Eski arkadaşlarımı görüyordum. Noel'i ailemle geçiriyordum ama eve dönmek için sabırsızlanıyordum. Jennie'ye onun arkadaşlığından ne kadar hoşlandığımı hatırlatarak bir gece geçirmek istiyordum. Çünkü bazı boktan nedenlerden dolayı, kendini sanki tek kullanımlıkmış gibi hissediyordu.

"Ayrıca, kardan adamlarımızın el izleri ağacımda yan yana bomba gibi duruyor."

Jennie gülümsediğinde gerginlik dağıldı. Resital ve sonrasında Carter'ın herkesi götürdüğü yemek hakkında neşeli bir şekilde sohbet ederken omuzları düştü.

"Yarın uyandığında Noel için en çok istediğin şeye sahip olabilseydin, bu ne olurdu?" diye Jennie'ye sorduğumda saat burada sabahın ikisiydi. Orada ise gecenin onu oluyordu. Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz pişman olmuşum. Jennie'nin bakışları titreyip gözlerindeki ışık söndüğünde pişmanlığım daha da artmıştı.

Cevabı biliyordum. Özel birini kaybeden herkes için aynı şey geçerliydi.

Biraz daha zaman. Bir sarılma daha. Hiç sahip olamadıkları bir veda.

Jennie boynunda asılı olması gereken o görünmez madalyona uzandı. "*Prenses Bubblegum*. Aptalca, biliyorum. Sadece peluş bir oyuncak ve sadece bir kolye. Babamı geri getiremem ama... en azından onu yanımda taşıyabilirdim."

Sonra geniş ve parlak bir gülümsemeye beni şaşırttı. O kadar hüznü olmasına rağmen bu şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici gülümsemeydi.

"*The Parent Trap* filmini hiç izlediniz mi? Gençken en sevdiğim filmdi. Annie ve uşağının gizli bir el sıkışması vardı. Kocaman bir şeydi, çok abartılıydı. Babam ve ben bunu öğrenmek için saatler harcamıştık. Her gün yapardık. Her gün. İşe gitmeden önce, beni yatağa yatırmadan önce." Anının derinliğiyle gülümse-di. "Sanırım bir şeye sahip olabilseydim, gerçekten mümkün olan bir şeye... o el sıkışmayı tekrar yapmak harika olurdu." Bir elini havada salladı. "Sen ne isterdin?"

Düşüncelerim bu akşamın erken saatlerine, kanepede birlikte oturup gülerken ailemin nasıl bütünleştiğine, sadece... birlikte var olduğumuza, mutluluk ve kaygısızlığımıza kaydı. Jennie'ye tam olarak bunu söyledim.

“Babanla aranız çok iyi değil mi?” diye sordu.

“Sadece gergin. Çok fazla suçluluk duygusu taşıyor ve birbirimizden uzakta geçirdiğimiz zaman ilişkimizdeki mesafenin büyümesine neden oluyor.”

“Neden suçlu hissediyor? İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin.”

“Sorun değil. Sorun değil.” Yorgun bir iç çekişle elimi saçlarımda gezdirdim. “Annemle babam lise âşıklarıymış ve annem beni on yedi yaşındayken doğurmuş. Ben altı yaşındayken evlendiler. Babam... Sanırım çok genç yaşta baba olarak birçok şeyi kaçırdığını hissetti. Çok içmeye başladı ve kısa sürede kontrolden çıktı. Dokuz yaşındayken bir barda sarhoş olduğu için beni hokey antrenmanından almayı unuttuğunda annem artık yeter demiş.”

Jennie, annemle babamın kısa süren evliliğini, annem onu terk ettikten sonra bile babamın alkolle mücadelesini anlatırken dikkatli bir ifadeyle dinliyordu. Ancak gözleri, benim için hissettiği üzüntüyle parlıyordu. Yıllar önce hissettiğim o ihaneti -en çok güvenmem gereken kişinin, ayık bile olamayacak kadar kendinde olmadığı için yanımda olamayışım- içinde taşıyor gibiydi.

“On bir yaşındayken babam beni yemeğe götürmüştü. Loş bir bara gitmiştik. Karanlıktı ve bayat bira kokuyordu. O içerken ben sessizce pizzamı yemiştım. Bir saat ikiye çıktı ve sonunda saat akşam onu geçmişti.” Boğazımda bir yumru vardı. Elim çenemde gezdirdim. “Arabayı ben kullanmak zorunda kalmıştım çünkü o kendinde değildi.”

“Garrett,” diye fısıldadı Jennie usulca. “Sadece on bir yaşındaydın.”

“Komşumuz, onu patikadan yukarı ve eve doğru sürüklemeye çalıştığını görmüştü. Babam ehliyetini ve tüm velayet haklarını kaybetmişti.”

“Üzgünüm, Garrett. Kulağa çok zor geliyor. Keşke sana sarılabilseydim.”

“Olan oldu. Sonunda en iyisi oldu. Yardım alması için gereken itici güç buydu ve o da yardım aldı. Çabaladı ve o zamandan beri bir damla alkole dokunmadı. Onunla gurur duyuyorum.”

“Sen iyi bir evlatsın.”

“Sen bana içmediğini söylediğinde bunu bir süre düşünmek zorunda kalmıştım. Belki babamın yaşadıklarından, bana ve aneme yaşattıklarından sonra ben de içerek yanlış bir karar vermiştim. Kaçınmalı mıydım diye çok düşündüm.” Omuzlarımı silktim. “Belki. Muhtemelen. Ama sanırım geçmişteki hatalarının hayatımı kontrol etmesine izin vermek istemedim.”

Jennie benim sözlerimi düşünürken kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum. “Sence babamın nasıl öldüğünü düşünerek içmemeyi seçmem, hayatımı kontrol etmeme izin vermek anlamına mı geliyor?”

“Hiç de öyle düşünmüyorum, Jennie. Bence alkolün bir aile üzerindeki yıkıcı etkilerini gördün ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğine karar verdin. Bunu farklı şekilde ele alıyoruz ve ikimiz de hatalı değiliz.”

“Babanın geçmişinin seni etkilemesine izin vermemene sevindim.”

“Bazen etkilediğini düşünüyorum. Çok değil ama biraz. Ne zaman içkili olsa istemediği ya da belki de istediği birçok şey söyledi. Ne olursa olsun çok incitici şeyler... Sonunda çenemi kapalı tutmanın daha güvenli olduğunu öğrendim. Eğer sessizce durursam onun sözlerine maruz kalma olasılığım azalıyordu. Bazen hâlâ aklımdan geçenleri söylemekte zorlanıyorum. Sanki söyleyeceklerimin birilerinin hoşuna gitmeyeceğinden endişe ediyorum.”

Jennie suçluluk duygusuyla ağzını kapattı. “Daha önce benimle özgürce konuşamıyormuşsun gibi hissettirdiğim için özür dilerim.”

Sessizce kıkırdayarak başımı iki yana salladım. “Özür dilemeni hoş karşılıyorum ama buna gerek yok. Elbette senden korku-

yordum ve bu da senin yanında konuşmamı zorlaştırıyordu. Ama bunun nedeni çok seksi olman, aklından geçenı söylemen ve seni istememe rağmen asla sahip olamayacağımı bilmemdi. Söylediğim her şeyin ya senin ya da kardeşin tarafından tekmelenmeme neden olma ihtimali çok yüksekti.”

Gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümseme takındığında son derece çekici görünüyordu. “Seni asla reddetmeyeceğim. Aletini seviyorum.”

“*Disneyland*’ine girmesine izin verirsen onu daha çok seversin.”

Jennie güldü ama bu gülümsemenin arkasında bir gerginlik vardı. Biraz geri çekildiğinin işaretiydi. Bakışlarını indirdi ve aramızda bir sessizlik oluştu. Ağzımı kapalı tutmayı, konuşmadan önce biraz daha düşünmeyi ne zaman öğreneceğimi bilmiyordum. Az önceki konuşmamızı düşünürsek bu hayli ironikti. Ancak Jennie’yi tanıdığımndan beri düşüncelerimde rahattım. Düşüncelerimi ondan saklamam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum çünkü dürüstlüğümü takdir ettiğini biliyordum.

Dolayısıyla sözlerimin ardındaki niyet benim için masum olsa da Jennie’ye farklı gelebileceğini anlayabiliyordum.

“Hey, özür dilerim. Benimle seks yapman için seni zorlamaya çalışmıyorum ve öyle görüldüğünün farkındayım. Kararına saygı duyuyorum, bu konuyu bir daha açmayacağım.”

Jennie başını salladı. Yatak örtüsünün üzerinde bir çeşit desen çiziyordu.

“Yine de benimle konuşabilirsin. Bunu sakın unutma.”

Başını kaldırdı. Mavi gözleri dikkatlice bana bakıyordu. “Seninle ne hakkında konuşacağız?”

“Neler olduğu hakkında.”

Bakışları puslu ve karanlıktı. “Carter sana söyledi mi?”

“Carter bana hiçbir şey söylemedi.”

Keşke orada olup bu konuşmayı onunla yüz yüze yapabilseydim. Onun ilk içgüdüğü her zaman kaçmak, benimkiyse sarılmak oluyordu. Tek istediğim onu kollarıma almak ve yaşananların baş-

ka bir tarafı olduğunu, onun bunun üstesinden gelip hayatını bu kadar etkilemesine izin vermemesi gereken bir sorun olduğunu ona vaat etmekte.

“Ne zaman liseye, eski sevgililere ve sekse giden bir konuya girsek kendini kapatıyorsun. Bunu görebiliyorum. Ve bilmeni isterim ki, eğer bir gün benimle neler olduğunu paylaşmak istersen bunu bir sır olarak güvende tutacağım.” *Seni güvende tutacağım.*

Battaniyesiyle oynuyordu. “Sence Carter olmasa da arkadaş olabilir miydik? Bir kafede yanıma otursaydın mesela?”

“Bence aramızda kardeşinin ötesine geçen bir bağ var. O olsun ya da olmasın, seni hayatıma almakta ve orada tutmakta tereddüt etmem.”

Basit kelimelerin gözlerine getirdiği yaşam kıvılcımında sanki hiç bu kadar istendiğini hissetmemiş ve bu duyguyla ne yapacağını bilemiyormuş gibi, özgürce yayılmak isteyen titrek gülümsemeyi geri çekişinde çok yürek parçalayıcı bir şey vardı. Bu şey hayatının geri kalanını onun bir daha asla bundan mahrum kalmamasını sağlamaya adanmış istememe neden olmuştu.

“Bir gün sana söylemek isterim ama hazır değilim.” Jennie’nin gözleri benimkileri araştırdı. Gözlerinde bir beklenti ışığı vardı. “Sorun olur mu?”

“Hazır olduğunda, Jennie. Ben buradayım.”

Gülümsemesinde parlayan minnettarlık beni şaşkına çevirmişti. Sanki bunca zamandır ihtiyacı olan tek şey, birilerinin ona yeni bir arkadaşlık, anlamlı bir ilişki, kendini rahat hissedip açabileceği ve kendisi olabileceği bir zaman tanınmasıydı. O kişi olduğum için mutlu ve gururluydum ama yıllarını böyle bir kişi olmadan geçirdiği için de üzgün hissediyordum. Benim yanımdayken kendini güvende hissetmesini istiyordum.

Fakat bir sorum daha vardı. Üstümde ağır bir bulut gibi asılı duran bir soruydu. “Jennie? Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor.” Başım salladı. “Sana zarar verdi mi?” diye sordum.

Bakışları düştü. Elini saçlarına götürdü. “Fiziksel olarak değil, hayır.”

“Lütfen her ne yaşandıysa, bedeninde morluklar bırakmadı diye yabana atma. Görülmeyen morluklar da görünenler kadar acıtabilir.”

Gözlerini ihtiyatla benimkilere kaldırdı. Gözlerinde yaşlar birikmişti. “Seninleyken daha az acıtıyor,” diye fısıldadı. “Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim, Garrett. Sanırım sana gerçekten ihtiyacım vardı.”

Ortamdaki ağır hava hafiflerken Jennie, kardeşlerimden ve neler yaptığımızdan bahsetmemi istedi.

Anlattıklarım karşısında kahkahalarını tutamamıştı. Bana gönderdiği her gülümsemenin tadını çıkarıyordum. Tam o sırada o lanet “arkadaş” kelimesini, yani üzerine hevesle yapıştırmak istediğim o etiketi düşündüm.

Arkadaşlar.

Ne düşünüyordum ki?

19

YANI NOEL BU DEMEK

Jennie

ONSUZ GEÇEN NOELLERİN kolaylaşmasını bekleyip durmuştum ama yasın böyle işlemediğini öğrenmiştim.

Yasın belirli kuralları olup olmadığından emin değildim. Sadece neredeyse her zaman beklediğinin tersini yaptığını fark etmiştim. Daha önce de yaşamıştım; geçen yıl, ondan önceki yıl, ondan da önceki... Bu sefer hazır olacaktım. Değil mi?

Ancak yas o kadar basit değildi. Tam bir akıl oyunuydu.

Kalbim kırık ve parçalanmış gibiydi. Hafif ama derin bir acıyla sızlıyordu. Yorganın altına kıvrılmış halde babamla olan fotoğrafımızın çerçevesine biraz daha sıkı sarılırken kalbimin hâlâ bütün olduğu bir Noel'i daha diliyordum.

Telefonum titredi ancak bugün özellikle sahte hissettirdiği için bir gülümsemeyi takınmaya hazır olmadığımdan yastığın altına ittim.

Tekrar tekrar titremeye devam etti. Sonunda sinirle telefonu çekip çıkardım, henüz bir *FaceTime* olduğunu fark etmeden açtım ve çok agresif şekilde, “*Ne var?*” diye hırladım.

Garrett ışıldayan gözlerle bana bakıyordu. Kocaman gülümse-di. “Sana da Mutlu Noeller, gün ışığı. Tanrı aşkına, bu sabah mısır gevreğine kim sıçtı senin?”

Bunu nasıl başardığından emin değildim ama ben de gülümsüyordum. Küçük bir tane, çok küçük. Onun gülümsemesi genişledikçe benimki de büyüyordu. Ta ki gözlerimi devirip gülene kadar.

“Özür dilerim. Cevap vermeden önce kim olduğuna bakmadım.”

“Dün gece üzerimde uyuyakaldın, ben de...”

“Telefonda *kız arrrrrkadaşınla* mı konuşuyorsun?” diye araya girdi alaylı bir ses.

“*Git buradan, Gabby!*” Garrett bir yastık fırlattı. Çarpan kapının sesinden bile Gabby’nin tiz kıkırdamalarını duyabiliyordum. İç geçirdi. Parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi. “Son üç gündür sana kız arkadaşım diyor.”

“O zaman onu doğru yola getirsen iyi olur. Ona hokey oyuncusu bir erkek kardeşi isteyerek seçmediğimi, bu yüzden de hokey oyuncusu bir erkek arkadaşı gönüllü olarak seçmeyeceğimi söyle. Bir gün anlayacaktır.”

Arkasını dönüp ensesini ovuşturdu. “Evet, Gabby evcilleştirilemez. İsteddiğini söyler ve yapar, tıpkı senin gibi.”

“Demek etrafınız güçlü kuvvetli kadınlarla çevrili.”

“Onun gibi bir şey,” dedi uzun bir nefes vererek. “Sadece *vahşi* kelimesini de oraya bir yere sıkıştır.”

Gözlerim kısıldı. “Seni bir daha gördüğümde bunun için çimdikleneceksin.”

“Hayır, ellerini arkadan bağlayacağım. Böylece kısırdığın parmakların bana yaklaşamayacak. Ayrıca...” Bir kolunu kaldırıp kasını esnetti ve şakacı bir şekilde hırladı. “Bu vücut tanrılar tarafından yaratıldı. Çimdiklemek için üzerimde bir gram bile yağ yok.”

“Siz hokey oyuncuları hep aynısınız. Kendini beğenmiş küçük pislikler.” Ellerimi arkadan bağlayacağı düşüncesiyle kadınlığının karıncalanması gerçeğine değinmiyordum bile. Ancak belki... ileride değinirdim.

“Beni diğerleriyle aynı kefeye koyamazsın. Ben kendi ligimdeyim.”

Katılmadığımı söyleyemezdim. Garrett haberlerde gördüğünüz oyunculara hiç benzemiyordu. O yumuşak, yapışkan bir tarçınlı rulo gibiydi. Birçok kadın onun gibi bir adamla birlikte olmak için can atardı.

Bu düşünceleri bir kenara attım çünkü şimdiye kadar yaşadığım tek anlamlı ilişkiye, bir insanla kurduğum en derin, en gerçek

bağa veda etmek zorunda kalma fikrini görmezlikten gelmeyi tercih ederdim. Vedalar berbattı ve hiçbir parçam Garrett ile gelecekte olabilecek herhangi bir vedaya hazır değildi.

“Hâlâ yatakta ne yapıyorsun?”

“Sen de hâlâ yataktasın,” diye belirttim.

“Ben yatağıma döndüm. Biz çoktan kahvelerimiz içtik, kahvaltımızı yaptık ve hediyelerimizi açtık.”

“Ama üstünde bir şey yok.”

“Sana şahane bir şeyler göstermek istedim.”

Dolu dolu kahkaha atarak güldüm. “Tamam, ateşli çocuk.”

“İstersen sen de şahane bir şeyler gösterebilirsin.”

“Ailen koridorun sonundayken Noel sabahı telefon seksiyamayacağız.”

Elini göğsünde gezdirerek iç geçirdi. “Bunu denediği için hiçbir erkeği suçlayamam. Ama cidden, benim için bir şey yapabilir misin? Bir dakikalığına benim daireme uğraman gerekiyor.”

“Ama ben yataktayım!” Battaniyeleri üzerimden attım ve telefonu Noel Baba gibi giyinmiş köpekli polar pijamalarımaya çevirdim. “Üzerimde pijama var!”

Bakışları üzerimde gezindi. Kaşları büyük bir eğlenceyle çatıldı. “Hayal gücüne çok şey emanet ediyorsun, değil mi?”

“Kapa çeneni, eşek.” Yataktan kalktım ve esneyerek gerindim. “Tamam, gideceğim. Ama bu şekilde gideceğim ve sutyen giymeyeceğim.”

“Sutyensiz Jennie, benim en sevdiğim Jennie’dir.”

Asansöre binip Garrett’in çatı katına çıkıp bana söylediği kodu girdim. Burası aydınlık ve sıcaktı. Sabah güneşi her yeri altın rengine boyamıştı. Rengârenk ışıklar Noel ağacını parıltatıyor, beni ona doğru çekiyordu. Noel için süslenmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, kendime ait bir ağaç dikmeyi bile düşünmemiştim.

“Ağacın altında bir kutu var,” dedim kahverengi kâğıda sarılmış, üzerinde parlak kırmızı rengelikleri olan abartılı bir altın fiyonkla süslenmiş hediyeği görünce. Kardan adam süslerimizi elimde çevirdim ve altta, yaşlarımızın hemen yanında yer alan baş

harflerimize doğru gülümsedim. “Kardeşinin hediyelerinden birini unutmadin, değil mi?”

“Hayır. Sadece sen hediyeni açarken yanında olmak istedim.”

Bakışlarım telefonuma döndü ve Garrett’in yumuşak gülümsemesini yakaladım. “Ne?”

“Hediye senin için, Jennie.”

Hediyenin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Etiketinin üzerinde *Gün ışığı* yazıyordu. Boğazımda bir yumru oluşmuştu. Sıkı ve ağır, yutkunamadığım bir yumruydum. “Bana hediye mi aldın? Ama ben... Ben sana bir şey almadım. Bilmiyordum... Ben...”

“Dur. Eminim bu durum hayali bir arkadaşlık-fayda ilişkisi sınırını aşıyordur ama sana bir şey almak istedim. Hadi aç artık.”

Bacak bacak üstüne attım ve Garrett’in beni görebilmesi için telefonu yukarı kaldırdım. Ellerimde hafif bir titreme vardı. Kutunun için göreceğim için hem heyecanlı hem de gergin hissediyordum. Çekiştirmeden önce parmağımı kurdelenin kenarında gezdirdim. Kurdelenin yavaşça açılmasını izledikten sonra hemen ambalaj kağıdını yırttım.

Kutuyu açtığımda boğazımdan bir kahkaha yükseldi ve sonra katılarak gülmeye başladım.

“Böylece dans savaşları yapabiliriz,” dedi Garrett elimdeki *Just Dance* video oyununu çevirmemi izlerken.

“Seni yok edeceğim. Egon bunu kaldırabilecek kadar güçlü mü?”

“Belki de pratik yapıyorumdur.”

“İstediğin kadar çalış, Garrett, yine de seni diri diri gömeceğim.” Oyunu bir kenara bırakıp kutudan bir *sweatshirt* çıkardım ve üzerinde dönüp duran gümüş renkli yazıları okuyunca tekrar gülmeye başladım. “*Işıltılı Kişilik* mi? Gerçekten mi?”

Bunun ne kadar komik olduğunu düşündüğünü saklamak için berbat bir iş çıkarıyordu. Olduğu yerde hareketlenip kıs kıs gülüyordu. “Anladın mı? Çünkü sen çok hoş ve tatlısın.”

“Hı hı.” Bir sonraki de giysiydi. Ultra yumuşak polardan yapılmış, önden fermuarlı, soluk mavi ve mor bir tulumdu. Poposun-

daki kelimeyi gördüğümde Garrett'ın kahkahası hızla histerik bir hal almıştı.

"Poposunda melek yazıyordu," diye kahkahalarla güldü. "*Melek.*"

"İnanılmaz. Şu anda gerçekten çok mutlusun, değil mi?"

"Özür dilerim." Bir damla gözyaşını sildi. "Kendime engel olmadım. Ayrıca çok arsızlar. Yani popon onlardan dışarı sarkacak." Gözündeki yaşları tekrar sildi ve kendini kontrol etmeye çalışarak ağır bir nefes verdi. Her iki hareket de beni sinirlendirmişti ama yine de gülümsemeden edemiyordum. "Bir tane daha var."

Sıska gümüş asayı kutudan çıkardım. Ucuna takılı pençeler onu bir tür ekstra uzun çatala benzetiyordu.

"Bu bir sırt kaşıyıcı," diye açıkladı Garrett. "Düşündüm ki, eğer nazıkçe kullanırsan, ben yokken kendi sırtını kaşıyabilirsin."

Sihirli çubuğu aldım ve pijamamın arkasından içeri kaydurdım. İnlerken gözlerim çırpınarak kapandı. "Aaah, Garrett. Farkında olmadan kendini arka plana atmış olabilirsin, koca adam."

"Siktir et onu. Hiçbir şey bu parmakların yerini tutamaz."

"Onlar benim en sevdiğim parmaklar." Hediyeye baktım. "Çok teşekkür ederim, Garrett. Her şeye bayıldım."

"*Prenses Bubblegum* değiller ama yine de sana biraz mutluluk getirdiğini umuyorum."

"Öyle oldu. Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

Bakışlarım terliklerime kaydı çünkü kendi sözlerim kafamda yankılanıyordu. Yılın en yoğun zamanında, yoğun hokey programı, tatiller ve ailesini görmek için yaptığı seyahat arasında bu adam *beni* düşünmüştü. Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman birinin beni düşündüğünü hatırlamıyordum.

"En son ne zaman ailemden olmayan birinden hediye aldığımı hatırlamıyorum."

Aramızda bir sessizlik oluştu. Gözlerimi yere sabitlemiştim. Bu basit hediyelerle Garrett'm gitmeyi hiç düşünmediği bir yere, bilinmeyen bir alana adım attığımızdan endişeleniyordum.

"Ama sanırım sen benim ailemsin," diye yumuşak bir sesle ce-

vap verdi. Bakışlarımı kendi bakışlarına doğru çekti. Sabırlı ve nazik, şefkat doluydu. “Çocuklar, Cara, Ollie... onlar benim burada bulduğum, seçtiğim ailem ve sanırım sen de artık bunun bir parçasısın. En azından öyle olmanı istiyorum. Kendini buraya ait hissetmeni istiyorum.”

Gözümünden damlayıp yanağımdan aşağı yuvarlanmaya çalışan sinsi bir gözyaşını yakalamak için tam zamanında arkamı döndüm. Aptal tatiller ve büyük, kibirli görünen ama aslında gizli oyuncak ayılar gibi olan hokey oyuncularını...

“Ağlamıyorum,” dedim kısık bir sesle. “Bende böyle, sürekli yaş akıtan bir gözyaşı kanalı sorunu var. Bu bir rahatsızlık.”

Kahkahası en sevdiğim ses, gülümseyen yüzüyse en sevdiğim görüntüydü.

“Mutlu Noeller, Jennie.”

“Mutlu Noeller, Garrett.”

“Ne halt giyiyorsun sen?”

“Ne? Bu mu?” Carter tişörtüne baktı. Sanki zaten büyük ve gösterişli değilmiş gibi üzerinde yazan tek kelimenin görünmesi için çekti. *DILF** “Ollie benim için aldı.”

“Şaka olsun diye aldım,” diye mırıldandı Olivia. “Ama bu onun en sevdiği hediye. Çıkarmak istemiyor.”

“En iyi kısmı görmek ister misin?” Carter, Olivia’yı yanına çekti. Gururla gülümsüyordu. “Onlara seninkini göster, balkabağım.”

Yüzü kızardı. “Hayır, yapacağımı sanmıyorum.”

“Hadi.” Kızın kolunu salladım. “Sesini yükselt ve gurur duy, Ollie kızım.”

Ollie denileni yaptı. Kazağı yavaşça başının üzerine çekti. Haline gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum.

Çünkü altına giydiği tişörtte *DILF'LERİ SEVİYORUM* yazıyordu.

* Argo bir İngilizce kısaltmadır. Fiziksel olarak çekici, olgun ve çocuk sahibi bir erkek için kullanılır. (ç.n.)

“Pip,” diye fısıldadım Olivia’ya. Omuzlarım titremeye başlamıştı. Kahkahalar göğsümde gümbürdüyordu. Kendimi zar zor tutabiliyordum. “Ne yaptın sen?”

Omuzları çökmüş, gözleri kısılmıştı. “Her şeyi berbat ettim.”

“*DILF* nedir?” Annem sordu. Bu soru karşısında kendimi tutamayıp kahkahalarla gülmeye başladım.

Carter da bana katılınca Olivia koridora doğru ilerledi. “*Sadece bir soruydu!*”

Hank de yanımda gülümsüyordu. “Beckett Ailesi’nin Noel’ini asla yaşayamayacak tüm insanlar için üzülüyorum.”

Olivia için üzülüyordum çünkü artık ömür boyu bu aileyle yaşamaya mahkûmdu.

Yine de ona sahip olduğuma memnundum çünkü babamız öldüğünden beri Carter’ı Noel’de hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ona sarıldığında, elini tuttuğunda ya da bulduğu her fırsatta onu öpücüklere boğduğunda yüzünde hep bir gülümseme belirliyordu.

Sanırım Olivia onu hayata döndürmüştü. Artık o her zaman birlikte büyüdüğüm ağabeyim gibiydi. Tuhaf ve aşırı uçlarda yaşayan biriydi ama kocaman bir kalbi vardı.

Bu yüzden bize ailece yapabileceğimiz heyecan verici bir Noel etkinliği olduğunu söylediğinde şaşırmamıştım.

Mutfak masasının üzerindeki örtüyü kaldırdığımda içinde hani şu kendi yaptığınız ve süslediğiniz türden birkaç kutu zencefilli kurabiye evini gördüğümde de şaşırmamıştım.

Oreo’lardan yapıldıklarını gördüğümde biraz şaşırmış olabilirdim.

“Sadece söylüyorum.” Carter bir kurabiyeyi kremayla kaplayıp kurabiye çatısına yapıştırdı. “Bunu kim düşündüyse kendisi bir dâhi. Bütün bir köy *Oreo*’lardan mı oluşuyor şimdi?” Sanki bir şey keşfediyormuş gibi bir ses çıkardı. Gözlerini kocaman açarak Olivia’ya döndü. “Acaba bebeğin adını...”

“Hayır.”

“Ama...”

“Olmaz.”

Carter somurtarak *Grinch*'in bir buçuk metre boyunda hamile bir kadın olduğunu mırıldandığı sırada, Olivia elinden minik bir kurabiye kapıp ağzına attı. Kurabiyeler ve yenilebilir süslemeler yüzünden bir kavga çıkmıştı. Sonunda Carter hepsini başının üstünde tutup gülüyor, Olivia da o şeyleri geri almak için onun vücuduna tırmanmaya çalışıyordu. Bu sırada Hank da yanımda ne bulursa yiyordu.

“Hank.” Kıkırdadım. “Onları evine koyman gerekiyordu, ağzına değil.”

“Hay aksi.” Dudaklarının arasına bir kurabiye daha sıkıştırdı. “Onları evime koymuyor muyum? Tam olarak anlayamadım. Ne de olsa körüm.”

“Bunu kurabiyeleri yemek için bir bahane olarak kullanmıyorsun, değil mi?”

“Ne istersem yaparım,” dedi basitçe. Carter’la akraba olmamaları şaşırtıcıydı çünkü kurabiye köyü bittiğinde Carter da benzer şekilde bir slogan atıp duruyordu.

“İşte!” diye haykırdı üç evin sonuncusuna rötuşlar yaparken. “Hepsi bitti!” Mutfak masasının üzerine yayılmış olan köye bakarken gözleri gururla parlıyordu. Sonra aşağı uzandı. Bir bacayı tutup kopardı ve ağzına attı.

“Carter!”

Olduğu yerde kaldı. Gözlerinde sanki karısı tarafından yapmaması gereken bir şey yaparken suçüstü yakalanmış gibi korku dolu bir ifadeyle döndü. Kurabiye köyünü yemek gibi mesela. “Ne?”

“Henüz yememen gerekiyor! Birkaç gün boyunca beklemesi gerekiyor! En azından bir gün!”

“Ne? Bütün gün kurabiye evlerine bakmamı ve onları yememi mi istiyorsun?”

Kutulardan birini dürterek mutlu ailenin arkasındaki fotoğrafta sergilenen ve şu anda bizimkine hiç benzemeyen köyü işaret etti. “Kurallar böyle!”

Kollarını havaya kaldırdı. “Kurallara uymadığımı biliyorsun. Özellikle de işin içinde *Oreo* varsa!” Evlerden birinin duvarını

kırdı ve Olivia'nın gözlerinin içine bakarak hepsini ağzına tıktı. "Şimdi ne vav, pvensesim?" diye mırıldandı. Olivia ona doğru hamle yapınca bir çığlık atarak kaçtı.

Hank hoparlörlerden yükselen melodiye ıslıkla eşlik ediyordu. Eğer Noel bu demekse ve buradakiler benim ailemse, o zaman tamamdır diye düşündüm.

NOEL SARILMALARI EN İYİ sarılmalardı. Özellikle annenizle aynı pijamaları giymişseniz ve o sizi sımsıkı sarmışsa bundan daha iyisi olamazdı.

Annem bana sıkıca sarılıp saçlarıma doğru içini çekti. "Pijama partilerimizi özledim."

"Seni özledim." Bakışlarım açık kapıdan geçip ışıkların pırlıltısını görebildiğim koridorda gezindi. "Bu yıl süslediğine inanmıyorum."

"Bebek yolda olduğu için belki de yeniden başlamanın zamanı gelmiştir diye düşündüm. Nereye giderlerse gitsinler, büyüğü bir Noel deneyimi yaşamayı hak ediyorlar."

Dönüp güzel anneme baktım. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Sen de bunu hak etmiyor musun?" Parmaklarımızı birleştirdim. Kenetlenmiş ellerimizi göğsüme doğru çektim. "Tatili birlikte geçireceğin birini istemiyor musun? Hayatını paylaşacağın birini?"

"Benim bir ailem var. Başka kimseye ihtiyacım yok."

"Sadece mutlu olmanı istiyorum, anne." Bu sözler her şeyden çok bir yakarıştı. Onun zamanım paylaşacak birini bulmasının mutluluk getireceğinden emin değildim. Yine de eğer bunun olabileceğini düşünüyorsa, denemesini isterdim.

Bu ev eskiden çok fazla kahkahayla doluydu ve hâlâ öyle olsa da aynı zamanda iç burkan, sessiz bir yalnızlığa da ev sahipliği yapıyordu. Annem bir cuma gecesi tek başına en sevdiği filmle-

ri, babamın başını omzuna yaslayarak memnuniyetle izlediği sevimsiz romantik komedileri izliyordu. Bazen mutfakta çalışırken gözlerinde solgun bir bakış oluyordu. Babamın omzuna yapışıp yaptığı şeyin tadına bakmak için yalvardığı, onu çekip mutfağın etrafında döndürürken kahkahaları sesini bastırana kadar yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde şarkı söylediği, yaptığı şeyi bir öpücükle mühürlediği anılar hafızasmda canlanıyordu.

Bazen sessizlik, kahkahalardan daha gürültülü oluyordu. Kulakları delip geçen bir kükreme gibiydi ve onun bitmesini dilemekten başka çareniz kalmazdı.

“Beni mutlu etmesi için bir erkeğe ihtiyacım yok, Jennie.” Gözlerinde belirsizlik yoktu. Kararından emindi ve sanırım ona huzur veren de buydu. “Şansımız varken babanla birlikte burada yarattığımız hayattan memnunum. Yaşadığımız anılar için minnettarım, her zaman daha fazlasını dileyeceğim ama o da yarattığımız her yeni anıda bizimle birlikte. Onu hissedebiliyorum ve sadece... Onun boşluğunu başka biriyle doldurmak istemiyorum.”

Bir damla gözyaşı burnumun kenarından yuvarlanıp yastık kılıfına damladı. “Ya bir gün başka biri için yer bulursan?”

“Eğer bir gün boş yer bulursam, o zaman birini içeri alırım.” Saçlarımı geriye itip kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Peki ya sen? Sen ne zaman birine izin vereceksin?”

“Beni mutlu etmesi için bir erkeğe ihtiyacım yok,” diye karşılık verdim. Onu güldürebilmiştım.

“Hayır, yok. İhtiyacım olan şey bir eş, bir dost. Sana karşı sabırlı olan, hazır olduğunda kendini açabileceğin anı bekleyen ve tüm savaşlarınızda seninle birlikte yürümek isteyen biri. Seni güldüren, sendeki benzersiz özellikleri tamamlayan biri. Öyle büyük bir kalbin var ki, Jennie... Keşke içinde birine yer açabilsen. Korktuğunu biliyorum. Ama hayat korkmak için çok kısa.”

Sözleri beynime sızmıştı. Köşeye yerleşip ağ örmüştü, ta ki iki gün sonra güneş doğarken yatakta uyanık halde uzandığımda ve aklını kaybetmiş bir katil kapımı yumruklayana kadar kelimeleri tekrar tekrar düşünüyordum.

Gerçek anlamda değildi elbette ama ciddi, bu da neydi? Koridorda hızla ilerledim. Çıplak ayaklarım yeri dövüyor gibiydi. Çoğu insanın saç dediği kafamdaki fare yuvasıyla uğraşmamıştım bile.

“Dünyanın hangi yerinde birinin kapısını... *Garrett.*”

Kapının önünde durmuş bana gülümsüyordu. Orman yeşili bere taktığı başının altından altın sarısı saçları kıvrılıyordu. Kabanının omuzlarına ve yanındaki çantaya kar taneleri serpilmişti.

“Senin için bir Noel hediyem daha var.” Eşikten içeri adımını atarken varlığı duyularımı çılgına çeviriyordu. Elini bana doğru uzattığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldayarak sordum.

“Hadi, Jennie. Elim tut.”

Elimi ellerinin arasına bıraktım. Hava soğuktu ama yine de dokunuşu tenimi sıcak, arzulu bir şekilde karıncalandırmayı başarmıştı.

Orada durup birbirimize baktığımızda ve yavaşça ellerimizi birbirine bastırdığımızda kafamın daha önce hiç bu kadar karıştığım hatırlamıyordum.

Ta ki elini çekip avuç içini aramızdaki boşluğa bırakana kadar.

Hafızam yüzlerce mutlu sabahla dolup taşmıştı. Babamın hınzır gülümsemesi sıradan bir tokalaşmaya ve en sevdiğimiz eğlencelerden birine, sadece ikimize özel bir şeye dönüşmüştü.

“Hadi,” diye tekrar fısıldadı Garrett. Gülümseyerek sabırla elimi onunkinin üzerine koymamı beklediğinde kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Sonunda elimi onun elinin üstüne koydum. Yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. İçimde dans eden gülümsemeler vardı ve gözlerim yaşla doldu. Kapının önünde ikimiz ellerimizi şaklatıyor, kalçalarımızı çarpıştırıyor, yer değiştiriyor ve başladığımız yere, yani basit bir tokalaşmaya geri dönüyorduk.

Kollarını açtı. Öne doğru eğilip yüzümü göğsüne dayadım ve kokusunu içime çektim. O aynı zengin, odunsu, temiz ve narenciye koku burnumdaydı ama yeni kaçtığı karın nemi de bu kokuyu

biraz farklı kılıyordu. Toprak gibi taze, yağmur ve çam iğneleri gibiydi.

Her şeyi içime çekiyordum çünkü gerçek şu ki, bu adamla birlikteyken kendimi biraz daha fazla özgür hissediyordum. Görünenin ardındaki görebiliyordu. Hem cesuru hem de sessiz yanımı fark edebiliyordu. Güçlü görünüşümün altında yatan o kırılgan yanımı fark etmişti. Ayrıca bana sırtını dönmek yerine elimi tutmuş, benimle birlikte yürümeyi seçmişti.

Aynı anda aynı kelimeyi fısıltıyla birbirimize söylediğimizde sıkıca sarılmıştık.

“Seni özledim.”

20

SANIRIM ADAM'I KIRDIK

Garrett

“YİNE KAZANDIM.”

Jennie kestane rengi dalgalı saçlarını başının üzerinde topladı ve şampanya rengine kadife bir tokayla sabitledi. “Nasıl hissediyorsun? Yorgun mu? Kızgın mı? Hadım edilmiş gibi mi?” Kaşlarını oynatıyor ve arsızca sırtıyordu. “Sen ağlarken sana sarılıp sırtını sıvazlamamı ister misin, koca adam?”

“Kapa çeneni.” Onu kanepeye ittim ve aptal dans oyununu kapattım. “Hile yaptın.”

“Geceleri uyumana ne yardım edecekse.”

Uyumama neyin yardımcı *olmayacağını* biliyor muydunuz? Jennie’nin dantelli kırmızı iç çamaşır ve benim tişörtümden başka bir şey giymeden oturma odamda dans ettiği görüntüsü. Hayır, bu görüntü kesinlikle beni bu gece ayakta tutacaktı.

Yılbaşı partisine birlikte gidecektik -Carter’ın fikriydi ve pişman olması için sabırsızlanıyordum- ve Jennie takılmak için erkenden gelmişti. Kapıma kalçasına dayadığı pırıltılı gece mavisii elbisesiyle gelmiş, ardından dans savaşları yapabilelim diye elbiseyi hemen bir yere koymuştu. Dans savaşları başka tür savaşlarla ertelenmişti. Onu parmaklarıma boşaltırken yanlışlıkla boğazından duvara tuttum. Boğazından tutmamın nedeni makyajımı zaten yapmış olması ve bunu bozmak istememesiydi.

Onun her yanını mahvetmek istiyordum.

Atıştırmalıklarla dolu bir çantayı yırtıp açarken, “Ne yapıyorsun?” diye sordu Jennie.

“Duygularımı yiyorum,” diye mırıldandım bir avuç *Flamin’*

Hot Funyuns'ı ağzıma atarken. Çıtır çıtır, baharatlı ve lezzet doluydular. Tıpkı Jennie gibi. Bir atıştırıcılıkta istediğim her şey bunlardı.

“İğrenç. Bu gece kendinle sevişirken iyi eğlenceler.”

“Hayır.” Bir avuç daha. “Seni dolaba götürüreceğim. Dilimi avğzına sokacağım.”

“Bu gece kesinlikle yanıma yaklaşmayacaksın.”

Yutkundum. Kırmızı parmaklarımı ona doğru oynattım. “Sen öyle sanıyorsun.”

Jennie'nin yüzü tiksintiyle buruştu. Parmaklarımı yaladığımda öğürdü. “Bu kesinlikle iğrenç. Nefesinin kokusunu buradan alabiliyorum.”

Çantayı bir kenara koyup ellerimi yıkadım. “Daha yakından koklamak ister misin?”

Kollarını göğsünde kavuşturup ayak bileklerini sehpanın üzerinde çapraz şekilde bir araya getirdi. Ona doğru yaklaştığımda beni görmezlikten geldi. “Nefesini benden uzak tut, Andersen, yoksa...”

“Yoksa ne olur?”

“Yoksa kışına tekneyi basarım.”

“Yaratıcı.” Ayak bileklerini kavradım. Kanepeye doğru döndürüp bacaklarını açtım, böylece aralarına girebilmişim.

“Kışına öyle bir tekme atacağım ki, hayalarınızla bademcik hokeyi oynayacaksınız.”

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Kalçalarım kavrayıp bileklerini başının iki yanına sabitledim. “Hayatımda hiç bu kadar vahşi bir insanla tanışmamıştım. Şanslıyım ki, cüssem sayesinde seni zapt edebileceğimi öğrendim ve sen de bunu yapmamdan çok hoşlanıyorsun.”

Kalçalarım kanepeden kaldırdı. Beni tekmelemeye çalışırken leğen kemiğini benimkine çarptı. Vücudunu vücuduma sımsıkı yaklaştırıp bileklerini kavradım.

“*Garrett*,” diye alçak sesle uyardı. Vahşi gözlerle bakıyordu. Vahşi gözlere bayılıyordum.

“Hadi, Jennie.” Dudaklarımı büzüp öpüşme sesleri çıkardım. “Seni öpmeme izin ver.”

“*Garrett!*” Altımda yuvarlanıp beni silkelemeye çalıştığında gülümsemeyle karışık çığlıkları havayı dolduruyordu. Parmak uçlarım göğüs kafesine inip onu gıdıklamaya başladığında gözünden yaşlar geliyordu ve aynı anda hem gülüyor hem de nefes nefese kalıp durmam için yalvarıyordu.

Bayılmak üzere olduğunu ya da beni hayalararımdan vurduğunu düşündüğümde gıdıklamayı hafiflettim. Bileklerini havaya kaldırıp başının yanında sabitledim. Burnumun ucunu boynunun etrafında gezdirdim. Tekrar nefes alabildiğinde onu bırakıp yatak odama gittim.

“Nereye gidiyorsun?” Jennie saçıyla oynuyordu. Kardeşinin evine gitmeden önce düzeltilmesi gerekecekti.

“Dişlerimi fırçalamaya gidiyorum. Gecemi seni öperek geçirmek istiyorum.” Ona göz kırptım. “Gizli öpüşme, tabii ki.” Aletimi kavradım. “Sakso çektirmeyi seviyorum. Bu gece aletimi kaybedersem dediğimi yapamam.”

Jennie yüzüme bir yastık fırlattı. “Git dişlerini fırçala, brüksel-lahanası.”

Bir buçuk saat sonra Carter ve Olivia’nın evine doğru yola çıktık. Yirmi dakikalık yol boyunca elimi Jennie’nin elbisesinin altına sokmaya çalıştım.

“Bu gece içmek istemediğine emin misin?” Elimi tokatlayıp kendinden uzaklaştırdı. “Eve Uber’le gidebiliriz.”

“Yok, ben iyiyim.”

“Peki eğer fikrini değiş...”

“Yapmayacağım. Daha sonra ağzımı becereceğim ve bunu yaparken benim sarhoş, senin ayık olman içime sinmiyor.”

Jennie pencereden dışarı bakarken bir an bile duraksamadı. “Sarhoş ya da ayık olman yüzüne oturup diline boşalmama engel değil.” Arabayı sokakta rölantide bırakırken göz kamaştırıcı bir

gülümsemeyle bana baktı. Çenesini hafifçe aşağı indirdi ve tam aletimin yan kısmına denk gelecek şekilde bacağımı sıktı. “Hazır mısın, koca adam?”

HAZIR DEĞİLDİM.

Jennie önden giderken ben geri çekilip aletimi *boxer*’ımın kemerine sokmak zorunda kalmıştım. Kazara kot pantolonumun içine çadır kurmuştum.

İki saat geçmiş ve bütün gece boyunca Jaxon’la flörtleşip durmuştu. O aptal kirpiklerini kırptıyor, o aptal dudaklarını yalayıp duruyor, onun o aptal omzunun üzerinden bana sırtıyordu. Bir ara bu gece poposunu el izimle süsleyeceğimden bahsetmişti. Sanırım kendince bunun kalıcı olmasını sağlamanın yolunu bulmuştu.

“Seni düşerken izlemek çok komik.”

Hiçbir şeye takılmamıştım. Kendimi duvarda yakaladım. İçeceğim şırıdayıp köpürerek elimi kaplamıştı. “Lanet olsun, Care. Neden hep sinsice yaklaşıyorsun bana?”

Cara sırttı. “Ben çok, çok sinsiyim.”

“Ve sinir bozucu,” diye homurdandım. Omzuma yumruk geçirmişti “Ah! Bu ne içindi?”

Gözleri yana doğru kayarak Jennie ve Jaxon’a takıldı. *J-J. JJ. J²*. Bunların hepsi kulağa aptalca geliyordu. Aptal *J*’ler. Alfabenin rasgele iki harfini bir araya getirecek olsaydım bu kesinlikle kulağa daha hoş gelen *G-J* olurdu.

“Zavallı bebek. Yeşil gözlü canavar seni yakaladı mı?”

Kaşlarımı çattım. “Sen neyden bahsediyorsun? Şifreli konuşmayı bırak.”

“Tamam, Garrett. Şifreli konuşmayı bırakacağım.” Beni duvara yasladı. Alev saçan gözleri beni terletiyordu. Uzun boylu, vahşi ve korkutucuydu. “Bütün gece Jennie’ye bakıp durdun ve Jaxon ona her dokunduğunda sanki buradaki damarın patlayacak gibi oldu.” Boynumu dürttü. “Buradaki.”

“Carter onunla konuşmasından hoşlanmıyor.” *Aaah, bu iyiydi. Hızlı düşündün, Gare.*

“Carter değil.”

Jaxon birasını dudaklarına götürmek için bu anı seçmişti. “Ne hakkında konuşuyoruz?”

“Selam, Jax.” Cara onun omzunu sıktı. “Gare-Ayıcık bana Jennie ile konuşmandan hoşlanmadığını çünkü ona âşık olduğunu söylüyordu.”

“Cara.” Kollarımı iki yana açtım. İçkim tekrar köpürdü ve sol çorabımı ıslattı. Jaxon’a dönüp baktım. “Ben öyle bir şey demedim. O bir... bir... bir Cara gibi davranıyor.” *Yumuşatmaya çalıştım.* “Sarhoş.”

Adam bir anda ortaya çıktı ve bir kolunu omuzlarıma doladı. “*Ben sarhoşum.*” Ses tonu tıpkı geniş yüzündeki gülümseme kadar gururluydu. “Burada tatlı bir kız var. Adı Stacey. Samantha mı?” Kaşları çatıldı. “Belki de Sarah’dır. Hokeyden hoşlanıyor ve ona Bear’ın bir fotoğrafını gösterdim. O da sevimli olduğunu söyledi. Ona çıkma teklif etmeli miyim?”

“Ah, tatlım.” Cara onun göğsünü okşadı. “Hayır. Hayır, yapmamalısın.”

Kaşlarını çatı. “Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Yeni yıl, aynı bekâr ben.”

Biz uzaklaşıp bira pinpon oyununun henüz bittiği yemek odasına doğru ilerlerken, “Dostum, *ben* bile o adamın birini bulmasını destekliyorum,” diye mırıldandı Jaxon.

“Garrett!” Carter ceviz masadaki pinpon topunu sektiriyordu. “Bir ortağa ihtiyacım var.”

“Ben içmiyorum.”

“Onlar da içmiyor.” Jennie ve Olivia’nın fincanlarını düzelttiği masanın karşısını işaret etti “Alkol olsun ya da olmasın, onları yerin dibine sokacağım.”

Jennie’nin gözleri benimkilerle buluştu. Kaşları kalkmıştı. Meydan okuyordu. “Andersen’in içinde bu hırs yok.”

“Liv ve ben geçen yıl tüm turnuvayı almıştık,” diye cevap verdim ve bu sırada Olivia’ya bir beşlik çaktım.

“Hile yapmıştınız,” diye homurdandı Carter.

Olivia tatlı tatlı gülümsedi. “Ne derler bilirsin. Kazanmayı gerçekten takdir edebilmeniz için önce kaybetmeyi öğrenmeniz gerekir.”

Carter’ın hırstan gözleri kararmıştı. “*Garrett!* Buraya gel!”

İkisinin ortak noktalarından biri kaybetmekten nefret etmeleiydi. Carter, duygularını korumak için karısının kazanmasına izin verecek bir adam gibi görünebilirdi ancak asla isteyerek kaybetmezdi. Bu yüzden küçük karısının onu neredeyse her şeyde yemesini izlemek her zaman çok eğlenceliydi.

Olivia ve Jennie’nin altı bardağı da arka arkaya batırdığı, Carter’ın ise rövanş istediği ilk bira pon oyunu da buna dahildi.

“Bu nasıl mümkün olabilir ki?” diye mırıldandım.

“Sikeyim, bilmiyorum,” diye mırıldandı Carter. “Lanet olası at nalları kışlarında sanki.”

“Şansla alakası yok dostum,” diye araya girdi Emmett. Belki de bu sefer şans bizden yana olabilirdi. Çünkü Olivia bir, Jennie iki atış kaçırmıştı. Carter daha da odaklanmıştı ve atış sırası kendine geldiğinde Olivia’ya bakmayı reddediyordu. Atış sırası Olivia’ya geldiğinde ise acımasızca onunla alay ediyordu. Ben her zamanki gibi çok iyi oynuyordum.

Her iki tarafta da ikişer kupa kaldığından tansiyon yüksekti. Önce kızlar ayağa kalktı ve Cara koşarak ikisinin de poposuna şaplak attı.

“Onları ağlarken görmek istiyorum, hanımlar.”

Jennie topunu üç kez sektirdikten sonra masanın kenarına eğildi.

“Hey, Jen... *ah!*” Carter eğildi. Yanlışlıkla bastığım ayak parmaklarını tutuyordu.

“Tüh,” dedim. “Bunun için üzgünüm, dostum.”

Kardeşinin dikkati dağılınca Jennie topu uçurdu ve kolaylıkla batırdı. Zavallı Carter bu işin sonunda çok sarhoş olmuştu.

Görünüşe göre, bu son raunt için başka bir dikkat dağıtma taktiği denemeye karar vermişti. Olivia ortaya çıktığında tişörtünü ağır çekimde bedeninden yukarı çekerken bir parmağını dudaklarında gezdiriyor, gözlerini kıza dikiyordu.

“Gördüklerin hoşuna gitti mi, prenses? Seni yukarı çıkarmamı ve... *ah, Tanrı aşkına!*”

İşte bu dostlarım, Olivia’nın son atışını yaparken kocasının gözlerinin içine baka baka sayı bulmasının sesi idi.

“Hey, hadi bakalım.” Sızlanan Carter’ın sırtını sıvazlıyordum. “Hâlâ bir şansımız var. Onların sahip olduğu kadar çok kupamız var. Bunu başarabiliriz.”

Masanın kenarını kavrayarak yutkundu. “Önce sen git.”

Bittin sen, diye dudaklarını oynattı Jennie bana.

Öyle ya da böyle, kesinlikle bitmişim. Ya onun için ya da bu oyun için. Her iki durumda da atışımı zahmetsizce yaptığımda, bundan sonra olacaklar için hatalı olmadığımı biliyordum.

Carter titrek bir nefesle ayağa kalktı. Omuzlarını yuvarladı. Boynunu önce sola sonra sağa bükte.

“Herhangi bir kupa, Carter,” dedim ona omuzlarını okşayarak. “Herhangi bir kupa.”

Tam o anda, atışa hazır bir haldeyken Olivia ve Emmett göz göze geldi. Emmett çenesini hafifçe eğerek bir talimat verdi.

“Ona bakma,” diye fısıldadım Carter’a. “Sakın ona bakma.”

Peki dinliyor muydu? Hayır, tabii ki dinlemiyordu. Carter asla dinlemezdi.

Olivia kan donduracak bir yavaşlıkta eğilerek uzaklaştı. Carter bir kahkaha patlattı.

“Deneme bile, Ollie kızım. Ben beni böyle düş...”

Her şeyin yavaş çekimde gerçekleştiğini gördüm. Suyun bacaklarının arasından fışkırarak yere yayılması, Olivia’nın suyun geldiğini haykırırken nefesini tutması ve Carter’ın yüzünden rengin çekilişi... Gözleri korkuyla büyüdüğünde top parmaklarının

arasından kaymış, ahşap masada bir, iki, üç kez sekip yere düşmüştü. Tüm bunların ortasında Jennie'nin bir köşede kıkırdaması gözüme çarpmıştı.

"Ollie..."

"*Hah!*" Olivia bize doğru döndü. Yüzü kibirle parlıyordu. Boş su şişesini ellerinin arasında eziyordu. "Yakaladım seni, enayi! Iskaladın!" Emmett onu kucaklamadan önce Jennie'nin eline bir beşlik çaktı.

"Sana kanacağını söylemiştim!" diye bağırdı. Carter sinirden hırlayarak yana kıvrıldı.

Masadan bir pinpon topu fırlattım. "Bu yıl da Ollie'nin partneri olmam gerektiğini biliyordum. Carter berbat."

"Karımın doğum yaptığını sanıyordum! Bu hiç adil değil! Bu hile! Rövanş istiyorum!"

"O rövanş maçıydı," diye hatırlattı Jennie ona. "Sürekli kaybediyorsun."

"Ben kaybetmem! Ben kaybetmedim! Ben... Ben...Ben..."

"Kaybettin," diye sözünü kesti Cara. "İki kez. Geçen yıl da üç kez kaybetmiştin. Karın seni bu oyunda sürekli yeniyor ve sen yine de bir sonraki oyunun senin olabileceğine dair umut beslemeye devam ediyorsun. Bu ilham verici, Carter ama aynı zamanda üzücü." Onun göğsünü okşadı. "Gece yarısına beş var. Hayalarını bulman için vaktimiz yok."

Herkesin oturma odasına ve mutfığa yığılmasıyla kaos başlamıştı. Evdeki sıcaklık anında yükselmişti. Herkes kendi partneriyle eşleşmeye başladığında çok fazla insan, çok fazla beden salona dolmuştu. Adam ve Jaxon mutfak adasında toplanmış, tüm bekâr erkek ve kızlar için içkileri sıralıyordu. Bu alanda o kadar çok insan vardı ki, yanınızda duran kişiden başkasını görmek zordu.

Benim içinse Jennie'den başkasını görmek zordu. Oturma odasının kenarında öylece duruyordu. Sanki ortadan kaybolmaya çalışıyor gibi gözleri endişeyle etrafta dolaşıyordu. Işıltılı kişiliği bir kenara itilmiş, yerini bu çekingen kimliğe bırakmıştı. Heyecanın bir parçası olmaktansa saklanmayı tercih ediyordu.

Karanlık ve boş koridora geri dönmekten önce mutfaktan geçip Jennie'nin tam arkasından yemek odasına girdim.

Parmak uçlarım belinde dans ederek ilerledi ta ki, avucumu karnına koyana kadar... Sarsılarak nefesini tuttu.

Geri sayım son dakikaya girdiğinde kulağına doğru eğildim. "Benimle gel."

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı onu merdivenlerden yukarı çıkarırken. "Ya Carter görürse?"

"Şu anda kardeşinin dünyasında var olan tek şey karısı." Jennie'yi ilk kez tattığım yatak odasına bakıyordum. "Gittiğimizi fark etmeyecek."

"Eğer yanılıyorsan hafızamı kaybetmiş numarası yapacağım."

Onu karanlık odaya çekip duvara yasladım. "Ve pencereden atlayacağım ve beni bir daha asla göremeyeceksin."

Alt katta insanlar yirmiden geriye doğru saymaya başlamıştı.

Elim Jennie'nin boynuna dolandı, başparmağım sıcak teninin altında saklı olan kalp atışının üzerine yerleşti. Şiddetle gümbürdüyordu ve şu anda hayata dönmesinin sebebi olmak hoşuma gidiyordu.

On beş.

"Gece yarısı öpücüğün olmama izin verecek misin?"

On.

Vahşi gözleri benimkilerin arasında geziniyordu. "Belki."

Beş.

"Aradığım cevap bu değil."

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

"O zaman belki de sadece istediğini almalısın."

Dudaklarımız çılgınca çarpıştı. Parmaklarımız saçlarımızı okşuyor, bedenimiz birbirine dolanıyor, dillerimiz şehvetle hareket ediyordu. Tüm bunlar olurken aşağıdaki ev alkışlar ve çığlıklarla patlıyordu.

Elim Jennie'nin elbisesinin arkasına kaydı. Kalçasına hafif bir şaplak attım. "Beni bir kez daha ısırırsan sana çığlık atacağın şeyler yaparım."

Beni tutkuyla öperken parmakları saçlarımın etrafında dolandı. Buklelerimi çekiştirmeden önce dişleri altdudağımın üzerinde kaydı. "Denediğini görmek isterim."

Odanın kapısını kapattım ve onu banyoya doğru ittirdim. Bizi içeri kilitleyip ışığı yaktım. Yanakları kızarmış, pembe dudakları şişmişti. Ona doğru yürüdüğümde göğsü hızla inip kalkıyordu.

"İç çamaşırını çıkar."

"Gar..."

"Şimdi."

Ateşle oynuyordum ama umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Bütün gece ona uzaktan bakmak zorunda kalmıştım ve tek istediğim onun tadına bakmaktı.

Jennie yeterince hızlı hareket etmiyordu, bu yüzden onu döndürdüm ve duvara doğru ittirdim. Hızlı bir hareketle aşağı indirdiğim çamaşırı avucumun içinde toplandı.

Bir elimle boğazını kavrarken diğeriyle bacaklarının arasına daldım. "Bil bakalım çığlık attığında ne oluyor?"

"İnsanlar duyar," diye inledi.

"İnsanlar duyar. İnsanların duymasını istiyor musun?"

Parmaklarımı sıırıslıkla sıcaklığında gezdirirken nefesi kesildi. "Hayır."

"O zaman iyi bir kız olup sessiz kalman gerekecek."

Kalçasını tezgâhın üzerine koymadan önce onu kollarımın arasına aldım. Bacaklarını açıp elbisesini baldırlarının etrafında topladım. Aynaya yansıyan kadınlığı ihtiyaçla parlıyor, ağzımı sulandırıyor.

"Beni için boşalırken kendini izleyeceksin ve bunu yaparken gürültü yapmamaya çalışacaksın."

Avuçlarım kalçalarının üzerinde gezindiğinde kocaman gözle-

ri merakla bana bakıyordu. Dudaklarımı boynuna bastırıp hafifçe araladım. Dudaklarını hırıltılı bir nefesle araladı. Klitorisini okşadığımda nefesi hızlı bir iniltiye dönüştü.

Dilimi şaklatarak başımı hafifçe salladım. “İyi bir başlangıç değil, gün ışığı.”

Dokunuşum onun üzerinde hayalet gibi dolaşıyordu. Ona istediğini neredeyse verecek bir noktaya gelip son saniyede elimi çektiğimde kalçaları kıpırdanmaya başladı. Gözleriyle yalvararak bana çaresizce bakıyordu.

Dudaklarım boynunun üzerinde ve çenesi boyunca ilerledi. Kulağına yaklaşarak durdum. “Seni parmaklarımla becermemi ister misin?”

Jennie görülmeye değer bir manzara gibiydi. Çıplaktı ve bacaklarını aralamış bana savunmasızca bakarken başını geriye doğru atmıştı. Başını salladığında onu tanıdığımdan beri ilk kez bu kadar suskunlaştığını fark ettim.

Belki de bu yüzden onun acısına son verdim. Bir parmağımı içine sokarken bakışlarımızı birbirine kenetledim. Dudakları bir iniltiyle açıldığında boştaki elimle ağzını kapattım ve dudaklarından çıkan ismimi bastırdım.

İkinci bir parmak daha soktum. “Ne demiştim ben?”

Elleri çılgınca geriye uzandı. Tutunacak bir şey arıyordu. Birleriyle gömleğini avuçlarken diğeriyle tezgâha tutundu. Parmaklarımı daha sert ve hızlı hareket ettirdiğimde elime doğru inleyerek bakışlarını tavana çevirdi. Başparmağımla klitorisini buldum. Üstüne bastırarak sağa sola hareket ettirdim.

“Eve gittiğimizde dizlerinin üzerinde olmanı istiyorum,” diye fısıldadım kulağına. Kollarımda çırpındığı sırada klitorisi parmaklarımla etrafında sıkışmaya başladı. Ayak parmakları aynaya doğru kıvrıldı. “Ve aletimi ne kadar içeriye alabileceğini görmek istiyorum.”

Jennie elimin arkasından yüksek sesle inliyordu. Bu da beni daha sert sıkırmaya itiyordu. Orgazmı hızlanırken elimi bacaklarının arasından çekmeye çalışıyordu.

Mücadeleyi bıraktığında vücudu titreyerek sarsıldı. Avucumun içine doğru adımı haykırarak başını geriye yasladı. Sonunda sakinleştiğinde mavi gözleri parıldayarak bana bakıyordu.

Dudaklarını dudaklarımla kapattım ve dilimi içeri daldırdım. O an iç çekerek büyük bir arzuyla bana sarıldı.

İki dakika sonra Jennie giyinirken Carter'a boş yatak odasındaki banyoyu dezenfekte etmesi gerektiğini nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum.

"Git etrafın temiz olduğundan emin ol," diye fısıldadı ve do-laptan bir kutu mendil çıkardı. "Ben temizlerim."

Karanlık yatak odasına girip kapıyı araladım. Alt kattan gelen ışık ve gürültü içeri süzülüyordu ama koridor boştu.

Parmak uçlarımda banyoya geri döndüm. Jennie kollarını boy-numa dolayıp beni bir öpücük için kendine doğru çekti.

"Yeni yılın ilk orgazmı. On üzerinden altı, Andersen."

"Hadi oradan, gün ışığı. Her gece senin dünyanı sarsıyorum." Serçeparmağımı onunkine dolayarak yatak odasına doğru çektim. "Kontrol ettim. Koridor..."

"Temiz değil," diye cümlemi tamamladı Cara yatak odasının kapısında durduğu yerden. "Aradığın kelimeler bunlardı, değil mi, Garrett?"

Jennie arkama saklanmıştı. Bedenini sırtıma bastırıyordu. Yüzü kolumun altından görünüyordu. Adam, Cara'nın yanındaydı. Çenesi titriyordu.

"Biz... biz... biz..." *Siktir.* "Biz, şey..." *Düşün, Garrett. Düşün!* "Sterilize ettik."

Adam iki eliyle yüzünü kapattı. "Hayır, hayır, hayır, *hayır.* Bunu bilmemeliyim!" Dönerek koridora fırladı. Bir yere çarptığını ve ardından gelen acı sesini duyduğumuzda fazla uzağa gidemediğini anlamıştık. "Caraaa," diye bağıırıyordu.

"Evet, benim tatlı meleğim," diye bağırdı Cara. Gözleri üzerimizdeydi. "Geliyorum!"

Bakışlarıyla içimizden geçerken yüzündeki gülümseme hiç değişmemişti. Kırmızı ojeli tırnağıyla kapıya vurdu. Carter'ın canı-

mı nasıl yakacağımı, beni gerçekten öldürmeden yavaş yavaş nasıl işkence edeceğini düşünürken tüm hayatım gözlerimin önünden geçiyordu.

“Bu konuyu mutlaka konuşacağız,” dedi sonunda. Sanki tüm uzuvlarımın son kez bir araya gelişi umurunda değilmiş gibi usulca ve topuklarının üzerinde dönerek yanımdan ayrıldı.

“BU İŞ BİTTİ.”

Jennie elimi tutup beni asansöre doğru çekti. “Çünkü Cara söylemeyeceğini söyledi.”

Başımı iki yana sallayıp yirmi birinci kata doğru ilerledim.

“Söyledi.”

“Çünkü bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünüyor.”

“Öyle.”

Jennie ayağını sallıyordu. “Yani şansımızı zorlamamalıyız.”

Onu kapıya kadar takip ettim. “Kesinlikle hayır.”

Anahtarı kilide sokarken eli titriyordu. Sonunda kapıyı açtığında bana baktı. “Yani anlaştık mı? Bu iş bitti mi?”

“Bitti,” diye fısıldadım ona doğru eğilerek.

“Tamamen bitti,” diye mırıldandı çenesini kaldırarak. Boynumu büktüm. “Akşam yemeği gibi bitti.”

Nefesi dudaklarımda geziniyordu. Sıcak ve tatlıydı. “Bitti bu iş, beni pişmiş say.”

Jennie’nin sırtı bir gümbürtüyle duvara çarptı. Kapı çarparak kapandı. Ayakkabılarımı çıkarıp ceketimi bir kenara attım. Jennie’nin topuklularını çıkarmasını beklemeden elbisesini başından yırtıp onu kendime çektim. Bacaklarını belime doladım.

“Bitmedi,” diye homurdandım boynuna doğru. Koridorda bir oraya bir buraya gidip duruyorduk. “Sikeyim, bitmedi.”

“SANIRIM ADAM'I KIRDIK.”

“Adam'ı *kesinlikle* kırdık.”

Jennie bana bir tabak soğuk pizza uzattı. “O iyi olacak mı?” Cevap vermeden önce bütün bir dilimi mideye indirdim çünkü düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. “Gerçekten emin değilim.” Onunla dışarıda konuşmayı denemiştım ama ellerini kulaklarına götürüp *dinlemiyorum, dinlemiyorum* diye şarkı söylemeye başlamıştı. Çok sarhoştı. Gördükleri onun hayal gücünün bir ürünü gibi davranabilirdim.

İşim bittiğinde tabağı komodinin üzerine koydum ve esnedim.

“Gidiyor musun?” Jennie elimi tuttu ve parmaklarımı okşamaya başladı. “Biraz daha kalabilir misin? Sarılabiliriz.”

Yavaş bir gülümseme yüzüme yayıldı. “Sarılmak mı?”

Bir omzunu kaldırdı. “Eğer istersen.”

“*Ben* istersem mi, *sen* istersen mi?”

“Sen.” Kıkırdadı. Beline uzandığımda elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

Ona doğru sürünerek ilerledim. “Biliyor musun, kocaman bir sarılma ayıcığına dönüşüyorsun! Kim tahmin ederdi, ha?”

“Hayır, dönüşmüyorum.”

“Kabul et, Jennie.” Onu sırtüstü yere yatırdım. Bacaklarına binerek üzerine çıktım. “Seviyorsun. Bana sarılmayı seviyorsun.”

“Hayır.”

“Hadi, Jennie.” Burnumla çenesini dürttüm. “İtiraf et.”

“*Asla.*”

Bugün parmaklarım ikinci kez göğüs kafesine iniyordu ve Jennie'nin kıvranışını, nefessiz kalana kadar çığlık atıp kıkırdamasını zevkle izliyordum.

Gülerek ona sarıldım. “Senden bu kadar korktuğuma inanamıyorum.”

“Evet, belli ki korku faktörümü geri kazanmam gerekiyor.” Parmak uçlarımla kürekkemiklerini çevreleyip omurgasından aşağıya, belinin arkasına doğru dans ederek indim. Jennie yanıma sokuldu. “Sana bir şey söyleyebilir miyim, Garrett?”

“Tabii ki.”

“Kolay kolay arkadaş edinemiyorum. İnsanlara güvenmekte zorlanıyorum. Çemberimi küçük tutmayı öğrendim ama sen... sen her şeyi daha iyi hale getirdin.” Uykulu mavi gözleri bana bakıyor, içinde gizlenen kırılganlığı bana gösteriyordu. “Sanırım sen benim en iyi arkadaşımsın.” Bakışlarını göğsüme indirdi. Yanakları kıpkırmızı oldu. “Seni kaybetmek beni gerçekten incitir.”

Parmağımı çenesinin altından geçirerek bakışlarını kendime çevirmeye zorladım. Arkadaşlıkları onun için bu kadar zorlayıcı ve ulaşılmaz hale getiren, güvenini böyle yerle bir eden ne olmuştu bilmiyordum. Ancak korku onun için çok gerçekti. Öylece gideceğim korkusu, her şeyi kaybedeceği korkusu.

Bu yüzden mi gözünün önündekini, sahip olabileceğimiz şeyi görmeyi reddediyordu? Benim bir arkadaş olmamı hiç olmamama tercih ettiği için miydi?

Ona sonsuz bir şey için söz veremezdim. Yarının bize ne getireceğini bilmiyordum ve o da çıkara dayalı arkadaşlıktan daha fazlası için hazır değilken olmazdı. Yine de ona bir şey için söz verebilirdim.

“En iyi arkadaşlar birbirlerini kaybetmezler, Jennie. Ben her zaman burada olacağım. Sana söz veriyorum.”

21

BENİM ADIM GARRETT ANDERSEN VE BİR HOKEY KALÇAM VAR

Garrett

“LANET OLSUN, ÇOK İYİ görünüyorum.” Kendini aynada hayranlıkla izleyen Carter bana doğru döndü. Özel dikim takım elbise ceketinin yakalarını çekti. “Kendimi becerirdim.”

Ellerini boy aynasına bastırmadan önce telefonunu Emmett’e uzattı. Poposunu dışarı çıkardı ve omzunun üzerinden bize baktı. “Bir fotoğraf çek. Ollie’ye göndereceğim. Bu gece neyle karşılaşacağını bilsin.”

Emmett bir tabureyi Carter’a doğru itti. “Bacağını yukarı kaldır.” Fotoğraf çekerken başını sallıyordu. “Evet, bu iyi. Ollie’nin hoşuna gidecek.”

Adam kollarını kavuşturmuş mini fotoğraf çekimini izliyordu. “Kahretsin, bu pantolon gerçekten çok iyi.” Carter’ın bordo takım elbisesinin içindeki poposunu işaret etti. “Poponla bile yırtılmayacak kadar kaliteli, Carter. Etkilendim.”

Carter kollarını açıp önce yere çömeldi, sonra zıpladı. “Çok esnek. Muhteşem. Bir dene.”

Hepimiz biliyorduk. Açık olmak gerekirse tüm ekip biliyordu. Yirmi beşimiz de buradaydı. Alt vücut kasları gelişmiş sporculara özel tasarlanmış tasarımcı kıyafetleriyle duruyorduk. Bir sürü farklı pazarlama ve reklam çekimi için çağrılıyorduk ama sanırım bu benim yeni favorim olabilirdi. Bomba gibi görünüyordum.

“Siktir.” Öne doğru eğilirken bir elimi uyluğuma, diğerini sol kalçama koydum. “Bunlar inanılmaz. Çok rahat.” Kasıklarımındaki

yanmayı hissedip inleyerek esnemeye başladım. Jennie dansçı olduğu için inanılmaz esnekti. Ben değildim. Esnemeye dair fikirler onun aklına geliyor, ben de ona uyuyordum. Ancak dürüst olmam gerekirse ona ayak uydurmak bazen zordu.

Fotoğrafçı kıkırdayarak fotoğrafımı çekti. “Bu harika.” Kuzguni saçları sırtının yarısına kadar sarkan sıkı bir atkuyruğuyla arkadan bağlanmıştı. “Poz verdiğiniz fotoğrafları unutun. Sizi kendi halinize bırakmalıydık. Hepiniz çok doğalsınız.”

Karşılıklı gülümsedik. Adı Susie’ydi. Son bir saattir benimle flört ettiğinden yüzde doksan dokuz emindim çünkü sürekli olarak düzeltmeye ihtiyaç duyduğunu düşündüğü tek takım elbise benimkiydi.

“Kasıklarımı mı incittin?” Carter doğrulduğum ve zonklayan yeri sıvazladığım anda sordu. “Bunu nasıl yaptın?”

Kulaklarımın ucu alev almış, ensem terlemeye başlamıştı. Özellikle de Adam’ın gözleri benimkilerle buluştuğunda. Yılbaşı gecesi hakkında bana tek bir kelime bile etmemişti. Unutmuş olması mümkün müydü, yoksa öyle olmasını umacak kadar kalın kafalı mıydım?

Cara kimseye söylemeyeceğine söz vermişti ancak bunun tek seferlik bir şey olduğu konusunda bizi uyarmıştı. Devam etmesinden yanaydı ama devam edersek ağzını kapalı tutamayacağını söylemişti. Sözünü tutmasına şaşırmıştım. Emmett son bir haftadır vücudumun herhangi bir parçasının Jennie’nin içinde olduğuna dair en ufak bir fikre sahip olmadan etrafımda dolanıyordu.

“Buzda kaydım,” diye açıkladım sonunda. Ya da yalan söyledim. Nasıl baktığınıza bağlıydı. “Evet, *kaydım* ve bacaklarım şöyle oldu...” İşaret ve ortaparmaklarımı parmak-bacak yaptım sonra da onları ayırdım çünkü görünüşe göre, gerçekten *kaydığım* izlenimine kapıldığımı göstermek için görsel bir anlatım gerekiyordu. “...bu. Yani... evet. Acıyor.”

“Jennie’nin harika bir masaj aleti var,” dedi Carter. “Ben ona vurucu diyorum. Ağrıyan kasların canına okuyor. Onu ödünç almalısın.”

“Bunu kesinlikle yapacağım, evet. Onu ödünç alacağım.” Keşke başımın sallanmasını engelleyebilseydim.

“Sana nasıl kullanılacağını göstermesini iste. Durmadan inle-yeceksin.”

Hı hı. Kesinlikle.

Hâlâ bir yanıt arıyordum. “Replik neydi?” diye sordu Adam. Manşetlerini düzeltti. Gözleri aynada kendi üzerinde geziniyordu. Tamamen siyah giyinmişti ve çok şık görünüyordu.

“Benim adım Jaxon Riley ve bir hokey kalçam var,” diye cevapladı Jaxon.

Adam boğazını temizledi. “Benim adım Adam Lockwood ve bir hokey kalçam var.”

“En azından biraz yetenek katın,” diye homurdandım.

“Evet, işte böyle.” Carter avucunu tekrar aynaya dayayıp omzunun üzerinden baktı. “Benim adım Carter Beckett ve bir hokey kalçam var.”

“Daha çok böyle.” Boğazımı temizleyip omuzlarımı oynatarak pozisyonumu aldım. Bir elim kravatımın düğümünde, diğeri kalçamdaydı. “Benim adım Garrett Andersen...” Omzumun üzerinden baktım. “... ve bir hokey kalçam var.”

Carter kalçasıyla beni ittirdi. “Benim adım Carter Beckett,” diye mırıldandı boğuk ve alçak sesle. Başını omzunun üzerinden salladı. Kalçasını dışarı doğru çıkarıp gözlerini kapattı, bir elini sağ poposunda gezdirdi. “Ve bir hokey kalçam var.”

Takım elbise ceketimin arkasını yukarı kaldırıp yere eğildim ve omzumun üzerinden ağır, ateşli bir bakış fırlattım. Jennie’yi yatak odasına çekmek için attığım türden bir bakıştı. “Benim adım Garrett Andersen...” Çömeldiğim yerden zıpladım. Elim popomun yanağında bir daire çizdi ve kaşlarımı kaldırdım. “Ve bir hokey kalçam var.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Carter başını yavaşça sallayarak. “Evet. Evet, işte bu.”

“Bu harika,” dedi Susie. Çömelen, kalçalarını hoplatan ve sıvazlayan hokey oyuncularından oluşan bir takımın fotoğraflarını

çekiyordu. “Çok eğlenceli ve samimisiniz. Birkaç grup fotoğrafı çekmeliyiz. Sonra kameraman sizi teker teker kenara alacak.”

Bana doğru yaklaşıp kravatıma uzandı.

“Kravatım yine mi gevşedi?” O düğümle oynamaya başladı-ğında ellerimi pantolonumun ceplerine soktum.

Kıkırdadı. “Nasıl oluyor anlamıyorum.” Ben de anlamamıştım çünkü kravatıma dokunmaya devam eden tek kişi oydu. “Bu takım sana çok yakışmış.”

“Teşekkürler. Bunu sevdim. Çok rahat.” Performans esneme teknolojisine sahipti. Bel ve bacak kısmı dardı ama kalın bacaklarımızla -tahmin ettiğiniz gibi- hokey kalçalarımızı saracak kadar geniş ve esnekti.

“Gerçekten çok uzunsun. Boyun kaç?”

“1.90,” diye cevap verdim Carter ve Jaxon’ın kıs kıs gülmele-rine aldırmadan.

“Vay canına,” diye mırıldandı Susie harikulade bir şekilde.

Adam’ı işaret ederek dikkatini başka yöne çekmeye çalıştım. Çok tatlı biriydi ama bir yanlış anlaşılmaya mahal vermek istemi-yordum. “O 1.95 boyunda.”

Ona dönüp bakmamıştı bile. “Evet, çok büyük. Peki kız arka-daşın da uzun mu?”

“Şey, ben...” Burnumu kaşıdım. “Benim bir kız arkadaşım yok.” Yalan değildi ama yalan gibi geliyordu.

Yüzü aydınlandı. “Ah.”

“Erkek arkadaşın var mı?” Carter sinir bozucu yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle yanımıza sokularak sordu.

Susie başını iki yana salladı. Beklenti dolu bakışlarla bana gülümsedi. Carter bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti.

“Ne kadar eğlenceli değil mi? İkiniz de bekârsınız ve Garrett flört oyununa girmek istiyor. Değil mi, dostum?”

Hay sikeyim. Bu hiç iyi değildi.

HAMİLE KADINLAR korkutucuydu.

Jennie, Olivia'ya yarım adım kadar yaklaşmıştı ve hâlâ Olivia'nın bakışlarından kaçarak kanepenin içinde kaybolmaya çalışıyordu.

“Bana öyle bakmayı keser misin?” Jennie sonunda ona bağırdı. “Anladım, Carter’a aldığım Noel hediyesini sevmedin! Bugün ölmek gibi bir düşüncem yok!”

Olivia, Carter’ın oturma odasının ortasında elinde mikrofonla durduğu ve televizyonun üzerinde yazan sözleri söylediği yeri agresif bir şekilde işaret etti. “İki hafta, Jennie! İki haftadır her gün şarkı söylüyor!”

“Şey, beş günlüğüne bir yolculuğa çıkmışlardı...” dedi Jennie ama Olivia’nın yüzündeki ölümcül ifade karşısında ağzını hemen kapattı. “Evet, anladım. İki hafta. Karaoke makinesi berbat bir fikirdi.”

Jennie ve Cara gülmemek için kendilerini zor tutarak birbirlerine baktı ama Carter arkasını dönüp Olivia’nın elini tutarak onu ayağa kaldırdı. *Küçük Deniz Kızı*’ndan *Kiss the Girl* şarkısını söyleyerek etrafında döndürmeye başladığında kahkahalara boğuldular.

“Tamam, Jennie,” diye bağırdı şarkı bittiğinde alındaki teri silerek. “Sen ve ben. *Frozen*?”

“Sikeyim, evet!” Kanepeden fırlayıp ikinci bir mikrofon kaptı. Bana ne olmuştu da yirmi altı yaşında bir adam olarak arkadaşlarımla *Disney* şarkılarından oluşan karaoke performanslarını izlediğim boş bir cuma gecesi geçiriyordum bilmiyordum.

Yine de hiçbir şeyi değiştirmedim. Jennie’nin bu kadar özgür ve rahat görünmesinde bir şey vardı.

Bu insanlarla birlikte kendini rahat hissediyordu. Kendisi olmakta özgürdü.

“Bazen,” diye iç geçirdi Olivia. “Sanki onlardan iki tane varmış gibi.”

Elini okşadım. “Ve bir tane daha eklemek üzeresin. Çok cesur-sun, Liv.”

“Yardıma ihtiyacım var. Çok fazla yardıma.”

Kıkırdadım. “Sana bir şey getirmemi ister misin, küçük anne?” Kanepeye sokulmuştu. Aynı zamanda hem rahat hem de rahatsız görünmeyi başarıyordu. Karnı çok tatlıydı ama bu kadar küçük bir insan için çok fazla yer kaplıyordu ve eminim ki canı yanıyordu.

“Bir çay ve *Oreo*’larımı çok isterim. Carter kurabiyeleri buzdolabının üstüne, ulaşamayacağım bir yere koydu. Poşet çaylar da kilerde.”

Ben çaydanlığı hazırlarken Adam mutfakta yanıma geldi. Çok garip görünüyordu. Sanki bir şeyden korkmuş gibiydi.

“Bak, dostum,” diye başladı temkinli bir şekilde. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, dostum.”

“Mutlu olmanı istiyorum,” diye tekrar denedi.

“Sağ ol, dostum. Minnettarım.” Dumanı tüten suyu çay poşetinin üzerine döktüm ve renk değiştirmesini izledim. “Ben de senin mutlu olmanı istiyorum.”

“Ah, doğru. Ama mutlu olmak için...” Endişeli hareketlerle bir elini saçlarında gezdirdi. Bakışlarını odada dolaştırdıktan sonra yanıma eğilip fısıldadı. “Hayatta kal.”

Gülme isteğime karşı koydum çünkü endişesi gerçektir ve ayrıca ben de ölmek istemiyordum. Doğrusu, konuyu açmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırıyordum. Eminim bütün hafta düşünüp durmuştu.

Odaya hızlıca bir göz attım. Herkes meşguldü ve en önemlisi Carter hâlâ şarkı söylüyordu. “Bak, bu sadece bir kez oldu. Bir daha olmayacak.” Adam’a yalan söylemek tuhaf hissettiriyordu. Bundan hoşlanmıyordum.

“Bu hiç olmamalıydı,” diye fısıldadı. “Bir hata yaptınız!”

Kollarımı açtım. “Ben her zaman hata yaparım, dostum!” İşler daha fazla kızışmadan düzensiz nefes alıp verişlerimi sakinleştirmek için bir elimi göğsüme koydum. Ayrıca, Cara oturma odasından bizi izliyordu. Burnunu tekrar buraya sokmasına ihtiyacım yoktu. Onu ilk etapta dışarıda tutmamız bir mucizeydi. “Bak, tek yaptığımız öpüşmekti.”

“Sterilize ettiğini söylemiştin!”

“Hadi ama, dostum! Sarhoşken bile mi? Nasıl hatırlıyorsun?”

“Tek yaptığınız öpüşmekse neden dezenfekte etmeniz gerekiyor?”

“Şey, çünkü J... o... o biraz... dağınık öpüşüyor. Evet, bayağı dağınık.” Eğer bunları duysaydı beni mahvederdi. “Yine de iyiydi.”

Adam gözlerini devirdi. “Harika çünkü ben de bademcik hokeyi skalasında nasıl bir yerde olduğunu merak ediyordum.” Daha da yakına geldi. Suçlayıcı gözlerle bakıyordu. “Üst kattaki banyoda onunla yalnız başına ne yapıyordun ki?”

“Bütün tuvaletler doluydu.”

“Tam gece yarısı herkes kutlama yaparken tüm tuvaletler doluydu öyle mi?”

Elimi ağızma götürdüm. “Hımm.”

Adam başını iki yana salladı.

“Peki Cara ile üst kattaki tuvalete birlikte giderek ne yapıyordunuz?” Suçlamıyordum, konuyu saptırmaya çalışıyordum ama yine de bu ima karşısında omzuma bir yumruk geçirdi.

“Çünkü gece yarısından *sonra* ikimizin de gitmesi gerektiğinde tüm tuvaletler doluydu ve Cara hiçbir şeyi ya da kimseyi beklemeyeceğini söyledi, geri zekâlı.”

Bir kahkaha attım çünkü Adam’ı böyle öfkeli ve hakaret savururken görmek hoşuma gidiyordu.

İç geçirdi. Parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. Mavi gözleri yorgundu. “Sadece bir kez olduğuna söz veriyor musun? Bitirdiğine?”

Adam’ın bir gün beni affedeceğini umarak dudağımın kenarını kaşıdım. “Söz veriyorum,” diye mırıldandım.

“Öyleyse o kızı arayacaksın, değil mi?”

“Kız mı? Hangi kızı?”

“Bugünkü kız! Fotoğrafçı!”

“Aah, doğru. O kız. Evet. Onu arayacağım.” *Numarasını çoktan silmiştim bile.*

Susie iyiydi. Sevimli, tatlı ve çok arkadaş canlısıydı. Müsait olsaydım belki onu dışarı çıkarırdım ama müsait değildim. Müsait olduğumu sanmıyordum. Öyle değil mi?

Her neyse. O Jennie değildi ve önemli olan tek şey de buydu. Gözlerimi alamadığım tek kadın oydu.

Adam sonunda yeterince tatmin olduğunda mutfığa yöneldi.

Jennie bir fincan getirdi. Ben de sıcak suyla doldurdum. Suyun içine bir poşet çay ekledi. “Bu da neydi şimdi?”

“Sadece hiçbir şey olmadığından emin olmak istedi.”

Jennie tezgâha yaslandı ve elindeki fincanın arkasından gülümsedi. “Zavallı Adam. Böyle tatlı bir adama yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.”

“Ben de. Bir de benim hayatta kalıp kalmayacağım konusunda endişeleniyor. Bunu düşününce daha kötü oluyorum.”

Jennie başını sallayarak mırıldandı. “Haklı.”

Yanına doğru eğildim. Ellerimiz birbirine değdiğinde serçe-parmağımı onunkinin etrafında birleştirdim. “Karaoke makinesi senin için mi, yoksa Carter için mi bir hediye idi?”

“Ben de şarkı söylemeyi seviyorsa ne olmuş yani?”

“Bence sen sahnede olmak için doğmuşsun.”

“Parlamak için doğdun, bebeğim.” İçerdeki şarkının sesi azaldı. Jennie elini geri çekip çayıyla birlikte oturma odasına doğru yürümeye başladığında iki kaşını da havaya kaldırdı. “Sırada Garrett var! *Moana*’yı söylemek istiyor!”

Söylememeyi tercih ederdim ama Cara ayağa fırlayıp benimle birlikte söyleyeceğini duyurdu ve ben daha ne olduğunu anlamadan şarkının yarısını söylemişim bile. Jennie tüm bu süre boyunca gülmeyi bırakmamıştı. Onu güldürebilmeyi seviyordum.

Sonunda nefes nefese ve acıkmış bir şekilde oturduğumda Carter mutluluk balonumu patlattı.

“Garrett’in bir randevusu var.”

Çenem titredi. Bakışlarım Jennie’ye kaydı. “Ne? Hayır, yok öyle bir şey.”

“Henüz değil. Bugünkü çekimde fotoğrafçının telefon numarasını aldı.”

“O... o... o... onu bana o verdi!”

“Sürekli flört ediyorlardı,” diye devam etti Carter. “Birbirlerinden çok hoşlanıyorlardı.”

“Hayır, ben... ben... ben... ama o... ben...” *Sikeyim*. Gözlerim Jennie’ninkilerle buluştuğu anda bakışlarım kaçırıldı. Yanakları öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Cara’nın bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. Yüzünde sinsi bir gülümseme belirmişti. Adam ya bitkin ya da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Belki de ikisi birdendi.

“Flört etmiyordum,” diye mırıldandım ama Carter ve Emmett şarkıya dalıp *Frozen*’ın *Do You Want to Build a Snowman* şarkısında düet yaparken kelimeler kaybolup gitti. Sonraki bir saat boyunca tek yaptığım Jennie’yle bakışmak oldu.

İçeri döndüğümüzde kafam iyice karışmıştı. Bana bakmıyordu. Gecenin geri kalanında neredeyse tek kelime bile etmedi. Ne zaman biri ona hitap etse, tekrar etmelerini istedi. Hepimiz tabaklarımızı doldurmak için sıraya girdiğimizde mutfak adasının altında serçeparmağını onunkine dolamaya çalıştım ama başını çevirdi. Orada değilmişim gibi davrandı. Benimle iletişime geçtiği tek an, Carter’ın arabasının anahtarlarını bana verip onu eve bırakmamı istediği andı çünkü kar yağarken araba sürmek onu endişelendiriyordu.

“Carter’la bu kadar yakın olmanız çok hoş. Sadece ikinizi izleyerek bile bunu anlayabilirsiniz.”

Bakışlarını pencereden dışarı dikmişti. “Evet, her zaman öyleydik. O benim en iyi arkadaşım.”

“Ve ben de. Değil mi?” Bacağını dürttüm ve hevesle kıkırdadım. Onu neden dürttüğümü bilmiyordum. Her şey garipti. Tek yapmak istediğim ona dokunmak, elimi dizine koymak, parmaklarımı onunkilere dolamaktı. “Jennie?” Bir kez daha dürttüm.

Yüzünde solgun bir gülümsemeyle bana döndü. Bunun bir cevap olduğunu sanmıyordum. Eğer öyleyse de hoşuma gitmemişti.

“Sen benim en iyi arkadaşımsın.” Konuşmadan duramıyordum. “Yani, sert kurabiyeler.” *Sert kurabiye mi? Lanet olsun, lütfen dur.*

Korkunç bir sessizlik içinde üç dakika daha araba kullandım. Kırmızı ışıktaki durduğumuzda ellerimi ondan uzak tutma dürtüsüne daha fazla karşı koyamadım. Avuç içimi yukarı bakacak şekilde koydum ve parmaklarımı açarak bekledim.

Jennie beni izliyordu ama yemi yutmamıştı. Parmaklarımı kapatarak elimi sıktım.

“Hadi, Jennie. Elimi tut lütfen. Bütün gün sana dokunmama izin verilmedi. Ne tesadüftür ki düşündüğüm tek şey de buydu.”

Dudağının kenarı kıvrılmıştı. Bu yeterli değildi ama kabul ediyordum. Elini elimin üzerinde dolaştırdı. Parmaklarımız birbirine dolanıp elimi sıktığında sinir uçlarım gerildi. Acaba onun benim üzerimdeki etkisi gibi ben de onun üzerinde aynı etkiyi yaratabiliyor muydum? Bende yarattığı sıcaklık, soğuktan geldikten sonra bir fincan sıcak çikolata içmek ya da uzun bir kışın ardından baharda dışarı çıkıp güneşin yüzüme vurması gibiydi.

Daireye döndüğümüzde asansöre daha sessiz şekilde binmiştik ama elini usulca elimin arasında tutmaya devam ediyordu. Kapısının önüne geldiğimizde içeri girdi. Onu takip edemeden kapıyı kapatmaya başlaması kalbimin hızla çarpmasına neden olmuştu. Üzgündü ve onun üzülmesini istemiyordum.

Bana gülümseyerek baksa da bu durumdan nefret etmiştim. Yüzündeki ifade hüznü ve utangaçtı. Kapının ardından, zar zor gamzelerini çekerek gülümsemişti. “Hey, ben yalnız gideceğim. Çok yorgunum.”

“Ah. Tamam. Emin misin? Film falan izlemek ister misin? Yataktaki sırtını sıvazlayabilirim.”

“İyi, hayır şimdi değil. Sadece uyuyacağım.”

“Tamam.” Ensem arkasını ovuşturdu. “İyi geceler, sanırım.” Öne doğru eğildim. Yüzünü hafif bir hareketle çevirdi. Onu öptüğümde dudaklarım dudaklarına değil de ağzının kenarına değmişti.

Ve bu berbat bir şeydi.

Birbirimize bakarken aramızda bir sessizlik oluştu ve bu sessizlik karşısında içim ürperdi. Aramızda ne olduğunu bilmiyordum. Başladığı zamanki gibi hissetmiyordum. O zamanlar tek istediğim masumca tatmaktı. Kuralları esnettiğim, ona istediğinden fazlasını verdiğim için belki de suç bendeydi. *Filmler, sarılmalar, o lanet eşofmanlar.*

Ancak onu anlayamıyordum. Şu an, kendi duygularım yeni ve kafa karıştırıcıyken, derinliklerinden emin değilken, nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, temkinli davranmam gerektiği. Sabır her zaman Jennie ile beni bir yere kadar götürmüştü. Biraz daha umut etmek, beni istediğim yere götürür diye hayal etmek çok mu hayalperestçeydi? Bildiğim tek şey, onun kolayca korktuğu ve onu korkutup kaçırmak istemediğimdi.

Jennie örgüsünün ucuyla oynadı. “Şey, eğer o kızı arayacaksan...”

Biliyordum. Kıskanıyordu. Bu benden hoşlandığı anlamına mı geliyordu? Bu benden hoşlandığı anlamına geliyordu.

“O kızı aramayacağım.”

“Peki eğer fikrini değiştirirsen...”

“Numarasını çoktan sildim.”

Jennie bir iki kez göz kırptı. “Ah.”

“Evet.”

“Şey.” Örgüsünü elinin etrafına doladı. Parmakları karıştı ve kendini kurtarmaya çalışırken yanakları kızardı. Elini saçından çektim. Hayali bir tüyü omzunun üzerinden topluyormuş gibi yapmaya başladı. “Sadece unutma, aramızdaki bu şeyi başkasını görmeye başlamadan önce bitirmeliyiz çünkü aptal hissetmek, utanmak ya da neyse işte istemiyorum.”

“Başka biriyle görüşmüyorum, Jennie ve bunu sonlandırmıyoruz. Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu mu derken?”

“Kendini aptal gibi hissetmek istemiyor musun?”

Burnunu kırıştırdı. Altdudağını çekiştirdi ve tekrar gözlerini indirdi. Arada sırada ortaya çıkan utangaç yanlarına asla alışabi-

leceğimden emin değildim ama bu yanımda onun yüksek sesli, kendinden emin yanları kadar seviyordum. Kükreyip bağırırsa da fısıldasa da o hâlâ benim için güzel, güçlü ve eşsiz bir şekilde mükemmeldi.

“Başka ne olabilir ki?”

Gözlerim iç çekişimle birlikte tavana doğru yuvarlandı. Bunu yapmayı, soruma kendi sorusuyla cevap vermeyi seviyordu. İşlerin nereye gittiğini ya da en azından benim nereye gitmesini istediğimi konuşmaya zorlayabilecek her türlü ciddi konuşmadan bu şekilde kaçınıyordu.

Bu yüzden aptalca bir gülümsemeyle kapüşonlusunu avucumun içine aldım ve kendime doğru çektim. Bana doğru yuvarlanarak geldi. Dengesini sağlamak için üst kollarımı kavradı. Yüzünü yüzüme doğru çevirdim.

“Bazen çok sinir bozucu oluyorsun, gün ışığı. Bunu biliyorsun, değil mi?”

İşte orada, tam köşede, bir gülümseme yakalamıştım. Gamzeleri içeri doğru çekilmeye başladı. Yüzü aydınlanmaya başladığında yanaklarından öpmek istedim.

“Ben kimsenin gün ışığı değilim.”

“Kahretsin, yanıldığın zamanlara bayılıyorum.” Dudaklarımı dudaklarına bastırıp hafifçe aralamaya çalıştım. Dili yavaşça benimkiyle buluştu. “Sen *benim* gün ışığımsın.”

22

SİKTİR

Jennie

“REZERVASYONLAR YEDİ kişilik. Ve *herkes* geliyor. Harika olacak. Sonrası için Sapphire’de bizi listeye aldım.”

“*Sapphire* mi? Bunu nasıl yaptın?”

Kalemimin ucunu durmaksızın masaüstüne vuruyordum. Turkuaz mavisi *BIC*’imi Krissy’nin gözüne sokmayı hayal ederken gözlerim seğiriyordu.

Aşırı mıydı? *Olabilir*. Gerekli miydi? *Belki de*.

Simon cinayet silahını elimden aldı ve yerine bir *Starbust* koydu. *Starbust*’ı Krissy’nin gözüne sokamazdım. Ayrıca pembeydi. Onu boşa harcamayacaktım.

“Biraz şeker al. Cinayet planlıyor gibi görünüyorsun.” Dizüstü bilgisayarını açıp, sevdiğimi bildiği komik köpek videolarından birini bulana kadar *YouTube*’da dolaştı. Sesinin kapalı olup olmadığını kontrol etti ve dikkatini tekrar amfinin önündeki Leah’ya odaklamadan önce ekranı bana çevirdi.

Şu anda çok gergindim. Krissy tam karşımda oturmuş, yüksek sesle cuma planlarından bahsediyor ve gelecek olan *herkese* vurgu yapıyordu.

Ben o *herkesin* bir parçası değildim ve kesinlikle umurumda da değildi. Sanki Vancouver’daki en iyi, en ayrıcalıklı dans kulübüne gidiyorlarmış gibi ya da sanki dans etmeyi çok seviyormuşum gibi. Sanki mezun olan tüm dans sınıfı katılıyormuş gibi ya da yıllardır kenarda oturmuş olmam umurumdaymış gibi.

En başından beri dışlanmış gibiydim. Ülkenin en prestijli dans okullarından birine kabul edilmek için hiç çaba harcamak zorunda

kalmamış, zengin bir kız olarak görülüyordum. Burs da sanki bana altın tepside sunulmuş gibiydi.

Ben zengin değildim ve hiç olmamıştım. Peki ya kazandığım o burs? O bursun her kuruşunu hak etmişim. On yedi yıl boyunca mecazi anlamda canımı dişime takarak çalıştım. Uyuduğumda rüyamda gördüğüm tek şey dansı.

Carter Beckett'ın küçük kız kardeşi olmak oryantasyonun ilk gününden kaderimi belirlemişti ve her zaman olduğu gibi, bu durumu kabul etmişim. Bu yüzden kendimi gölgelerin arasına saklamayı ve kendi kendimin arkadaşı olmayı seçmişim.

Yorgundum ama reddedilme korkusu artık denememe bile izin vermeyecek kadar gerçektir.

Garrett ile olan arkadaşlığım bana bunca yıldır özlediğim o sıcaklığı tattırmıştı. Daha fazlası için derin bir özlem duyuyordum. İçime kapanmak zorunda kaldığım bu yere gelmek çok yorucuydu. Garrett'la hissettiğim özgürlüğü, yani kendim olmama izin veren özgürlüğü istiyordum. Bunu her zaman, gittiğim her yerde deneyimleyebilmeyi arzuluyordum.

Paylaştığımız bağ, insanların sık sık karşılaştığı türden bir şey miydi? Yoksa onun tüm arkadaşlarıyla kurduğu sıradan bağlardan biri miydi? Ya da bu bağ sadece ona mı özeldi? Bize mi aitti? Belki de gelip geçici ama nadir bulunan, derin ve anlamlı bir ilişkinin filizlenmesine izin veren o güçlü bağdandı. Hani şu yakalayıp da ne olursa olsun sakın bırakma denilen türden.

Gözlerimin önünde Garret'in yüzü belirmişti. Yüzünü ellerimin arasına alıp kendime doğru çekiyordum.

Onunla her şey daha sakın ve nazikti. Sanki ikimiz de o çizgide hafifçe yürüyor, parmak uçlarında geziniyor ama çizgiyi geçmemeye dikkat ediyorduk. Hatta korkuyor gibiydik.

Kafa karıştırıcı, ürkütücü ve belki biraz da sinir bozucuydu. Bahsettiğim o çizgi artık var mıydı? Nerede çizildiğini bilmiyordum ama diğer tarafında ne olduğunu biliyordum. Bu da her şeyi daha da korkutucu hale getiriyordu çünkü bulunacak güzel bir şeyin olduğu yerde, kaybedilecek güzel bir şey de olurdu.

Garrett'in bir randevusu olduğunu düşündüğümde, kabul etmeyi reddettiğim bir duygu tsunamisi içime hücum etmişti. Haftalardır arka planda kaynayan duygular, her *günaydın* mesajıyla, her merhaba öpücüğüyle, kanepede geçirdiğimiz her geceyle, sıcak çikolata eşliğinde film izlerken, yatakta iyi geceler demeden önce parmaklarının sırtımda bir aşağı bir yukarı gezindiği her sessiz, sıradan sohbetle daha da güçleniyordu.

Aklımın mantıklı kısmı Garrett'in her hareketini, sözlerini, beni mutlu ettiği her gülümsemeyi, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bakışlarının yüzümden aşağı süzülüşünü inceliyordu. Bu kısım beni aramızda filizlenen bir şey olduğuna ikna ediyordu. Güçlü ve somut bir şeydi. O kadar somuttu ki, yanımda olmasa bile hissedebiliyordum.

Ancak bir de aklımın, daha doğrusu kalbimin o zayıf kısmı vardı. Paramparça ve zedelenmiş, hâlâ pürüzleri olan kenarlar, bana bazen her şeyin görüldüğü gibi olmadığını hatırlatıyordu. Bazı insanlar sizi önemsediklerine, daha da kötüsü sizi sevdiklerine ikna etmekte çok başarılıydılar.

Yargılarım hatalı olabilirdi ama her zerremle Garrett'in o insanlardan biri olmadığını biliyordum.

Bu onun da benim hissettiklerimi hissettiği anlamına gelmezdi. Daha önce yanılmıştım ve Garrett konusunda da yanılmak istemiyordum. Bu onu kaybetmek gibi bir şeydi, üstelik onu kaybetmeyi göze alamazdım.

"Bugünlük bu kadar. Herkese iyi hafta sonları dilerim."

Leah içinde kaybolduğum düşüncelere hoş bir şekilde son vermişti. Herkes amfiden dışarı fırladığında sandalyeler muşamba zeminin üzerinde kayıyordu.

Ben Krissy ve A²'nin gitmesini beklerken Simon dizüstü bilgisayarını topluyordu. Ashlee -iki numaralı Ashley- bana gülümseyerek el salladı. O her zaman iyi ve sessizdi. Neden bu grupla takıldığını anlayamıyordum. Belki o da benim gibi bir yere, herhangi bir yere uyum sağlamak için çaresizce kendini onların arasında tutuyordu.

Simon elimi tutup ayağa kalkmama yardım etti. “Yarın gece Sapphire’e benimle gitmek ister misin?”

“Teşekkürler ama ben gitmiyorum.”

“Ne? Neden?”

“Nedenini çok iyi biliyorsun.”

Simon iç çekti. “Hadi ama, Jennie. Benimle gel. Çok eğleneceğiz.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ben davet edilmedim.” Ben hiç davet edilmemiştim. “Sapphire zaten berbat.” İnanılmaz, zengin bir bağlantınız yoksa, örneğin profesyonel bir hokey oyuncusu kardeşiniz yoksa girmeniz imkânsızdı.

Bu arada, aşırı korumacı ağabeyinle bir dans kulübüne gitmek hiç de eğlenceli değildi. Carter, arkadaşlarını kandırıp etrafımızda öyle bir barikat kurmuştu ki, Çin Seddi yanında beyaz tahta çit gibi kalırdı. İki dakika sonra dans pistinden öfkeyle ayrılmıştım ve Carter eve dönerken üzeri *Oreo* parçacıklarıyla kaplı, çikolatalı muzlu *milkshake* ısmarlayarak gönlümü almıştı.

“*Krissy!*” Simon ellerini ağzına götürerek seslendi. “Jennie yarın gelebilir, değil mi?”

Bana baktığında ağzı bir karış açık kalmıştı. “Dans etmeyi sevdiğini bilmiyordum, Jennie.”

Ona kocaman bir pislik dememek için dilimi ısırdım çünkü ben de onun gibi lanet bir dansçıydım. “Bilirsin, eğlence için,” diye ekledi. “Tabii ki gelebilirsin.”

Simon her zaman olduğu gibi onun tavırlarından bihaberdi ya da belki de hiç umursamıyordu. Artık ona çok vakit ayırmıyordu ve bazen Krissy’yi en çok rahatsız eden şeyin de bu olduğunu düşünüyordum. Onun sahip olmak istediği ilgiyi ben görüyordum.

Yanağıma gürültülü bir öpücük kondurdu. “Gördün mü? Gelebileceğini söylemiştim.” Koşarak uzaklaşmaya başladı. “Yarın seni almadan önce mesaj atarım.”

Krissy’nin gülümseyen bakışları üzerimde kalmıştı. “Ben de kızlara neden bizimle bir şeyler içmeye hiç gelmiyorsunuz anlamıyorum diyordum.”

Beni bir kez bile davet etmediklerini hatırlatmak üzereydim ki, bir numaralı Ashley benden önce davrandı.

“Jennie içki içmez.”

“Ne? İçmez misin?”

Başımı iki yana salladım.

Krissy’nin burnu kıristı. “Ayy. Neden?”

Çenem titriyordu çünkü ses tonu beni sinirlendiriyordu. “Eğlenmek için alkole ihtiyacım yok.” Doğru olsa da benim esas nedenim bu değildi ama kimseye kendimi açıklamak zorunda değildim.

Omuz silkti. “Sanırım pazartesi görüşürüz o zaman.” Üçü birlikte uzaklaşırken omzunun üzerinden lafı atmıştı bana. Beni burada öylece bırakıp gitmişti. Ayık olmamın neden bir anda davetli listesinden çıkarılmama sebep olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Krissy duraksadı. Adımı söylediğinde vücudumun ürpermesinden nefret ediyordum. Sanki onlara katılmak için istekli görünüyordum.

“Evet?” Çantamın askısını sıkıca kavrayıp bekledim.

“Toronto’daki iş için önerildiğini duyduk. İş alırsan hiç şaşır-mam.”

Yüzüm gururla parladı. Göğsümdeki gerginlik azaldı. Omuz-larım düştü. “Teşekkür ederim. Bu fırsat için gerçekten heyecan-lıyım.”

“Görünüşe bakılırsa öncelikleri yetenek değil. Bu yüzden baş-vurmaya zahmet etmeyeceğim. Koyun gibi körü körüne onları ta-kip edecek birini aradıklarını duydum. Leah’nm en sevdiği öğren-cisini düşünmesi mantıklı. Orada hiçbir pisliği karıştırmayacağını biliyorlar. Sen çok...” Bakışları önce aşağıya sonra tekrar yukarıya kaydı. “Risksiz bir seçimsin.”

Ona siktir olup gitmesini söylemek için ağzımı açmışım ama onun yerine çenem titremeye başlamıştı. Dişlerim hızla aşağı indi. Dudağımı ısırdım. Bunu görmekten, beni incitmeyi başardığını bilmekten herhangi bir zevk almadan önce titremeyi durdurmaya çalışıyordum.

Yıllar boyunca benden bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptım bilmiyordum. Kendi kulvarımda kalmak için bu kadar çok çalışmışken bu muamele mantıklı değildi.

Kendi kulvarımda kalmak beni risksiz bir seçim yapmazdı. Kuralları çiğnemeye gerek görmediğim için kurallara uymak beni sıkıcı yapmazdı.

Haksız mıyım?

“Ben iyi bir dansçıyım ve kendimi paralayarak çalıştım,” diye sonunda ağzımdan çıktı. “*Her zaman* kendimi paralayarak çalışıyorum.”

“Ah, tabii ki.”

“Dikkate alınmayı hak ediyorum.”

Krissy omzuma küçümseyici bir şaplak attı. “Kötü bir şey demek istemedim. Tahmin edilebilir olmakta yanlış bir şey yok.”

“Buna güvenilir olmak denir.”

“Kardeşinin Carter Beckett olmasının da bir zararı yok. Eminim bu da işin içine giriyordur. Ekstra reklamı, bağışları düşün... Küçük kız kardeşinin orada ders vermesiyle kazanacağı çok şey var.”

Yumruklarımı sıkıyordum. Tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. “Kardeşimin bununla hiçbir ilgisi yok.”

Krissy arkadaşlarına kendisini takip etmelerini işaret etti. “Her neyse, Jennie. Pazartesi günü görüşürüz.”

Ashlee gitmeden önce bana sevimli şekilde gülümseyerek küçük bir el salladı. “İyi hafta sonları, Jennie.”

Zihnime bırakmasını, takılmamasını emrediyordum ama sonra koridorda topuk sesleri kulağımda yankılandı. Kalp atışlarımın hızıyla uyum içindeydi. Yutkunmaya çalıştığımda boğazım kalm ve sıkışmış hissediyordu.

“Jennie! İşte buradasın. En sevdiğim öğrencim nasıl? Mezuniyetin yaklaşırken işle ilgili nasıl hissettiğini sormak istedim.”

Gözlerimi çevirdim. Bakışlarım Leah’ninkilerle zar zor buluştu. Yüzündeki çizgiler yumuşadı. Kahverengi gözleri şefkatle doldu. Dirseğimi kavrayarak bana doğru yaklaştı.

“Hey, iyi misin? Bir şeyler atıştırmak ister misin?”

Krissy’nin bahsettiği şey bu muydu? Simon dışında, öğretmenim okuldaki tek arkadaşımdı. Kafeteryada beni yanına davet eden ve benimle konuşan tek kişiydi.

Gözlerimi sıkarak ve başımı iki yana sallayarak *hayır*, dedim kendi kendime. *Kendinden şüphe etmene neden olmasına izin verme. Sakın izin verme, Jennie.*

“Jennie,” dedi Leah usulca. “Neler oluyor? Bir kahve alıp oturalım.”

“Ben...” Kendimi aptal gibi hissediyordum. Yalnız hissediyordum. Çok... risksiz bir seçim gibi hissediyordum. Diğerlerine uymuyordum, bunu her zaman biliyor olsam da bugün her zamankinden daha ağır ve karanlık hissediyordum. Benimle ilgili özel bir şey var mıydı?

“Gitmem gerek,” diye mırıldandım sonunda. Leah’nın elini çektim. Arkamdan sesleniyordu ama ben çoktan kapıdan çıkmıştım bile. Öğleden sonra fırtınasına adım atmıştım. Nemli rüzgâr yanaklarımı tokatlıyor, tenimi acıtıyordu. Bu sabah hava ılıktı. Yağmurluydu ama sıcaklık keskin bir düşüşe geçmiş ve yağmur kara dönüşmüştü. Kalın, ağır bir kar yağışı zemini kapladığı için her adımı buzlu bir tehlikeye dönüştürüyordu.

Arabaya doğru giderken iki kez kaydım. Yüzüstü düşmeden önce dengemi zar zor bulabildim. Kapıyı sertçe açtım. İçeri girmeden önce ceketimi ve çantamı arka koltuğa fırlattım. Bekledikçe kar daha da ağırlaşıyordu. Direksiyonu kavrayıp kendime o insanların gözyaşlarına değmeyeceğini söyledim ama bu gözlerimin dolmasına engel olmuyordu. Otoparktan sürünerek çıktığımda savrulan kar ve yaşla dolu gözlerim önümü görmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Dört yönlü dur işaretine yaklaşırken kalbim hızla çarptı ve kalp atışlarım kulaklarımda gürledi. Fren pedalına dokunduğumdaysa araba öne doğru kaydı.

İleri doğru...

Kavşaktan geçmekte olan araba kornasını çalıyordu.

Frene olabildiğince sert basıp direksiyonu kırarken vücudumdaki her kas gerilmişti. Parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Gözyaşlarım en sonunda metalin gıcırdamasıyla döküldü.

23

INDIANA BONES YARDIMA KOŞUYOR

Garrett

“O KIZI ARADIN MI?”

Başparmaklarım oyun kumandasının üzerinde durdu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Hı?”

Emmett bana baktı. “Fotoğrafçı kız? Carter’ın sana ayarladığı.”

“Bir şey değil,” diye mırıldandı Carter bir havuç çubuğunun etrafında. Görünüşe göre Olivia, hamileliğinin ilerleyen dönemlerinde vücudunun değişmesinden rahatsız olduğu için sağlıklı beslenmeyle ilgileniyordu. Evlerinde kurabiye yemeyi yasaklamıştı ve Carter da onları yemeyerek destek olmaya çalışıyordu. Emmettlerdeydik, Olivia burada değildi. O yüzden Olivia’ya sadık kalmasından etkilenmiştim.

“Ah, hayır,” diye cevap verdim sonunda bu konuyu kapatalım diye umarak.

“Neden?” Carter sordu. “İyi birine benziyordu.”

“Evet, Garrett,” diye seslendi Cara mutfaktan. “Neden?”

“Şey, bilmiyorum.” Boynumun arkasını ovdum. Bunu yapmaktan, ilişki durumumla ilgili sorulardan kaçmaktan ya da otel odama erken ve yalnız dönmekten yorulmuştum. “İyi bir çift olacağımızı sanmıyorum.”

“Nereden biliyorsun?” Emmett sordu. “Belki bir şans verseydin gerçekten anlaşılabilirdiniz.”

“Sadece ona karşı bir şey hissetmiyorum.” Oyuncum diski kapıp buzda ilerlerken gözlerimi televizyon ekranından ayırmıyordum.

“Son zamanlarda hiç kimseye karşı bir şey hissetmiyorsun,” dedi Emmett. “Son iki aydır seni kimseyle eğlenirken gördüğümü sanmıyorum.”

“Evet, ne oldu?” Carter sordu.

“Nasıl oluyor da kimse Adam’a bu soruları sormuyor?” diye homurdandım.

“Adam şu anda burada değil,” diye hatırlattı Emmett. “Ve hâlâ kendi pisliğini temizlemeye çalışıyor. Jaxon konusunu açmayı aklından bile geçirme. O adamın her gece kucağında üç kız oluyor.”

“Belki ben de bazı pislikleri ayıklıyorumdur.”

“Ne pisliği?”

İç çekerek kumandamı sehpanın üzerine fırlattım. Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıveriyordu. “Bak, biriyle görüşüyorum.” Cara’nın sinir bozucu gülümsemesi gözümün önüne gelmişti. Sanki gözlerim yanıyormuş gibi bakışlarımı indirdim. “Öyle bir şey ya da her neyse. Karmaşık bir durum.”

Carter bir havuç çubuğunu bir kâse mavi peynir sosuna batırdı. “Nasıl karmaşık?”

“Bir ilişkiye hazır olduğunu sanmıyorum. Biraz güven sorunu var.” Yalan değildi.

“Tavsiiyeve ihtiyavın vav mı?” diye mırıldandı Carter ağzındaki havucu çiğneyip dururken.

“İlişki tavsiyesi mi? Senden mi? Kesinlikle hayır.”

“Neden olmasın? İlişkiler konusunda harikayımdır.”

Bir kahkaha attım. “Sadece bir tane ilişki yaşadın.”

“Evet ve onunla evliyim çünkü ilk seferinde işi becerdim.”

Gözlerimi devirerek cebimde titreyip duran telefonumu çıkardım. Gün ışığı ekranımı aydınlatıyordu ve ayağa kalkıp gerinirken *ret* tuşuna bastım. “Ben artık gideyim.”

“Eğer fikrini değiştirirsen bana nereden ulaşacağını biliyorsun.”

Jennie tekrar aradığında bardağımı mutfaka taşıırken ona mesaj yazıyordum.

“Gün ışığı,” diye mırıldandı Cara omzumun üzerinden. Kor-

kudan olduğum yerde sıçradım. “Gün ışığı kim ve neden seni arıyor?”

“Tanrım, Care. Biraz mahremiyet?”

“Bu konuda hiç iyi olmadım,” dedi düşünceli bir tavırla. Bardağımı bulaşık makinesine koyarken beni izliyordu. “Biriyle görüşüyorsun, ha?”

“Düşündüğün gibi değil.”

Gülümsemesi yavaş ve korkutucuydu. Gerçi gülümsemesi her zaman korkutucuydu. “Peki ben ne düşünüyorum, Garrett?”

“Şey...” *Bu bir tuzak mıydı?* “Hiçbir şey?”

Bir adım daha yaklaştı. Sonra bir adım daha, ta ki ben tezgâha yapışana kadar. *Yardım edin* kelimesi dilimin ucuna kadar gelmişti. “Bence sen ve *gün ışığı* bunun tek seferlik bir şey olduğu konusunda bana yalan söylediniz. Sanırım bir süredir, belki de o sizin binanıza taşındığından beri takılıyordunuz. Çok cesurca bir hareket, Andersen. Carter’ın küçük kız kardeşi falan derken, sende bu cesaretin olduğunu düşünmemiştim.”

“*Kapa çeneni,*” diye söylendim. Bakışlarım Carter’ın hâlâ video oyunuyla meşgul olduğu oturma odasına kaydı.

“Başka ne düşünüyorum, biliyor musun?” Kapüşonlunun iplerini yumruklarına dolayarak beni daha da yaklaştırdı. “Bence artık ona karşı bir şeyler hissediyorsun ve bahse girerim bu planladığın bir şeydi.”

Telefonum göğsümde vızıldadı. Onu kendime doğru çevirdiğimde yine o lanet gün ışığı vardı.

“Buradan gitsen iyi olur. Gün ışığı seni çağırıyor.”

Soğukta ve karda dışarı çıkıp Cara’dan uzaklaşmak için hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Garaj yolundan geri geri çıkmaya başladım. Jennie’yi aramak için telefonumu hoparlöre bağladım.

“Garrett,” diye haykırdı boğuk bir sesle arama bağlanır bağlanmaz. “Sana ihtiyacım var.”

“SİKTİR.”

“Beni öldürecek.”

“Yani...” Parmaklarımı şapkamdan yukarı geçirerek başımı kaşardım. “O kadar da kötü değil. En önemli şey senin iyi olman.”

Bakışlarımı son üç dakika içinde en az onuncu kez Jennie’nin üzerinde gezdiriyordum. Ellerim onun her santimini dolaşıp hasar olup olmadığını kontrol ediyordu. Boynundaki kıvrım ve avuç içlerindeki parmak oyukları dışında şey bulamamıştım. Gözlerindeki kırgın bakış, göremediğim ve bandajla düzeltilemeyecek bir hasar olduğunu söylüyordu.

“Garrett,” diye bağırdı Jennie. Carter’ın *Benz*’inin ön tampo-nunu işaret ediyordu. “Bu korkunç! Şu göçüğe bak!”

“Bana neler olduğunu tekrar anlat.”

“Hava karlı ve buzlu. Ben... ben... ben hiçbir şey göremiyordum.” Kazağının manşetleriyle gözlerini sildi. Gözlerinin etrafı kıpkırmızı olmuş ve yaşlarla ıslanmıştı. “Bir dur işaretine denk geldim. Fren yapmaya çalıştım ama lastikler dönmeye devam etti. Kavşaktan biri geçiyordu ve ona çarpacağımı sandım. Sonra bir şekilde, son saniyede tekerlekleri çevirebildim ve kaldırıma çıkıp dur işaretine çarptım.”

İçimi çekerek başımı iki yana salladım. “Keşke gelip seni almam için beni arasaydın. Yaralanabilirdin, Jennie. Ya da daha kötüsü olabilirdi. Üzgün ve hava kötüyken araba kullanmaya değmez.”

Altdudağı titriyordu. Elleriyle midelerini tutuyordu.

Başının arkasından tutup onu kendime doğru çektim ve alnından öptüm. “Özür dilerim. Sadece endişelendim. Güvende olmana sevindim.”

Endişeli olmak yirmi dakika önce nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmezdi. Boş kavşaklardaki iki dur işaretinden geçerek eve uçmuştum ve onu kapalı otoparkın kaldırımında ağlarken bulduğumda neredeyse boğulacaktım. Ona sıkıca sarılıp havaya kaldırmıştım, omzumu yumruklamaya başlayana kadar o şekilde kalmıştık.

Gözlerini kaçırdı. “Artık araba kullanmak istemiyorum. Hava karlıyken olmaz.”

“Ve zorunda da değilsin. Ne zaman şehirde olsam seni alırım.”

Bakışları tekrar yukarı kaydı. Kocaman açtığı gözleri minnettar ama temkinliydi. “Bunu yapar mısın?”

“Elbette. Şimdi asıl soru şu...” Çömelip tampondaki göçüğü inceledim. “Bu konuda ne yapacağız?” Başparmağımı altdudagımda gezdirdim. Aklıma bir fikir geldiğinde dâhi mi, yoksa deli miydim bilmiyordum. “Git Indiana Bones’u getir.”

“Ne?”

“Indiana Bones,” diye tekrarlayıp göçüğe bastırdım. Esneyerek zıpladı. Bunun işe yarayabileceğini düşünecek kadar umutlanmıştım. “Git getir onu.”

“Garrett. Şu anda ciddi olamazsın.”

“Ama öyleyim.”

“Garrett!”

“Jennie. Git. Getir. Onu.”

Yüzünü buruşturan bir bakışla ve yumruklarını iki yana açarak asansöre doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra geri döndü. Sırt çantasını göğsüne bastırmıştı. Gözleri garajda çılgınca dolaşıyordu. “Getirdim onu,” diye fışıldadı. “Biz... şey...” Başparmağıyla arabamı gösterdi. “Orada mı?”

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. İçimdeki heyecan doruk noktasına ulaştığında kahkahalarımı tutmayı başaramadım. Jennie kaşlarını çatıyordu. Sırt çantasını açıp elimi içine daldırdım ve o girintili şeyi buldum. Dostum, bu şey çok büyüktü. Kalın. Damarlı. Sert ama doğru miktarda titriyordu. Bu şey biraz tehlikeli olabilirdi. Tam burada, otoparkta sallıyordum. Jennie nefesini tutup öne atıldı. Kollarını bana dolayıp göğsünü benimkine yapıştırdı ve onu aramıza sıkıştırdı.

Benim kıs kıs gülmeme homurdanıyordu. “Gülmeyi kes.”

“Hâlâ iki gözüm olduğu için ne kadar şanslı olduğumu fark ettim.”

“Aman Tanrım. Senden nefret ediyorum.” Indiana Bones vızıldamaya başladı. Aramızda titreşiyordu. Jennie burnundan derin bir nefes alırken göz kapakları titreyerek kapandı.

“Arabamın arka koltuğunda seni bununla becermeme izin mi verecektin?”

“Ne?” Benden uzaklaştı. Canavar *dildo*’sunu kaptı. Kapatma tuşuna bastı ve onu omzuma vurdu. “Tabii ki hayır.”

“Hı hı.”

Saç örgüsünü yumruğunun etrafına doladı. “Peki sen ne...” Yere çöktüğümde ağzı bir karış açıldı. Vantuzlu tabanı ezilmiş çeliğe vurduğumda nefesi kesildi. “Garrett!”

Kauçuk aletin sallanarak orada asılı kalışına güldüm ve kafasına hafifçe vurdum. Bu şeyin etkisi çok kuvvetliydi. Gerçi boyutu ve ağırlığı düşünüldüğünde bu gayet mantıklıydı. Parmaklarımı etrafına dolayıp ayağımı tampona yerleştirdim. Bakışlarım Jennie’ye kilitlendi. Gülümseyerek Indiana Bones’u hızlıca çektim.

Geriye doğru devrildim ve alet de benimle birlikte gelip çeneme çarptı. Jennie’nin çığlıkları duvarlarda yankılanıyordu. Bir an sonra üzerime atladı.

“Başardın,” diye feryat ediyordu. Yüzümü öpücüklere boğuyordu. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim, *teşekkür ederim!* Seni seviyorum, Garrett!” Üzerimden yuvarlanarak kalktı. Parmaklarını tamponun üzerinde gezdirdi. Sonra kendini arabaya atıp kaputa sarıldı.

Az önce söylediği o iki kelimeyle adımın yan yana getirmesine takılı kalmıştım ama o konuya geri dönmek yerine ayağa kalkıp *dildo*’sunu sırt çantasına yerleştirdim. “Boyada bazı çentikler var ama bunu senin için düzeltebilecek bir adamım var. Onu yarın ararım.”

Jennie sessizce oturmuş kardeşinin arabasına bakıyordu. Sonunda gözlerini benimkilere dikti. Gözlerine bakmak kalbimi ağırlaştırıyordu. Sisli mavi bir yüzme havuzu gibiydiler. Gözyaşlarıyla dolup taşıyorlardı. Gözlerini kırptığında yaşlar pembe yanaklarından aşağı süzüldü. “Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim, Garrett.”

Ellerini ellerime alıp onu ayağa kaldırdım sonra da kollarıma aldım. Yüzünü göğsüme gömdü ve parmaklarım saçlarına dalar-ken örgüsüne dolandı.

“Ne oldu, Jennie?”

“Sana söylemiştim. Araba...”

“Araba değil.” Parmağımı çenesinin altında gezdirerek geri çekildim. “Bugün okulda ne oldu? Seni bu kadar üzen neydi?”

Gözleri bulutlandı. Bakışları kafa karışıklığı, öfke ve kalp kırıklığıyla doluydu. Tek istediğim bana bunu nasıl düzeltebileceğimi söylemesiydi.

“Sence Ulusal Bale’de öğretmenlik yapacak kadar iyi miyim? Yoksa Carter yüzünden mi iş teklifi aldığımı düşünüyorsun? Kardeşim ünlü olduğu için mi? Sence... sıkıcı mıyım? Çok mu sıradanım? Ben...”

“Hey.” Bakışlarını benimkinde sabit tutarak yüzünü kavradım. “Kafanda kurmayı bırak. Carter’m iş teklifinle hiçbir ilgisi yok. Dans hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Noel arifesinde o sahneyi salladığını biliyorum. Babam seni oturma odamızda ayakta alkışladı ve şimdi üç kız kardeşim de dansçı olmak istiyor. Sıkıcı mı, Jennie? Tanrım, eşsiz bir parçasın.”

Altdudağı titriyordu. Fısıltıyla söylediği sonraki kelimeler kalbimi paramparça etmişti. “O zaman neden kimse benimle arkadaş olmak istemiyor? Kimse beni tanımakla ilgilenmiyor. Doğru düzgün bir randevuya bile çıkmadım. En son ne zaman annemden başka biriyle sinemaya gittiğimi hatırlamıyorum.”

Daha aklımdan geçenleri bile tam olarak anlamadan parmaklarım harekete geçmişti. Telefonu kulağıma götürdüğümde Jennie’nin kaşları çatılmıştı.

“Vay, vay, vay,” diye mırıldandı Carter telefona yanıt verdiğinde. “Bakın kim ilişki tavsiyesi için sürünerek geri gelmiş.”

“İhtiyacım olan son şey senin ilişki tavsiyen, Carter.” Jennie’nin gözleri kocaman açıldı. Telefonumu almaya çalıştığında avucumu göğsüne koyarak onu uzaklaştırdım. “Hey, dinle. Kız kardeşinle otoparkta karşılaştım. Biraz kötü bir gün geçirmiş ve sanırım dikkatini dağıtmak işine yarayabilir. Onu dışarı çıkarmamın sakıncası var mı?”

Sessizlikle karşılaştım ve bir dakika sonra arama kesildi. Az

önce kendimi becerdiğimi düşünüyordum. Sonra Jennie yüzünün rengi atmış bir şekilde çalan telefonunu cebinden çıkardı.

“Merhaba, Carter.” Elini alnına bastırıp iki büklüm oldu. Sesi kısık çıkıyordu. “Ben iyiyim. Sadece her zamanki kötü kız saçmalığı.” Kaldırırma tekme attı. “Hayır, gelip beni almana ihtiyacım yok... Carter, her seferinde bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok, hayır, biliyorum.” İç çekti. “Ben de seni seviyorum.”

Telefonunu bir kenara koydu ve saniyeler sonra telefonuma bir bildirim geldi.

Carter: Ona göz kulak olduğun için teşekkürler.

“Bu da neydi böyle?” Jennie kollarını açarak sordu.

“Hadi, gün ışığı. Seni bir randevuya götürüyorum.”

24

BUNUN İÇİN SÜPER YAPIŞTIRICIYA İHTİYACIMIZ OLABİLİR

Garrett

JENNIE BECKETTLA, ÜSTELİK kardeşinin izniyle bir randevu ayarlayanın bu kadar kolay olacağını hiç beklememiştim.

Tamam, bu biraz abartı olabilirdi. Carter'ın neyi kabul ettiğini gerçekten anladığımı sanmıyordum. Yine de Jennie ile dışarıydım, yalnızdım ve iznim vardı.

Hayattaydım ve Carter'ın beni öldürmek gibi bir planı yoktu.

Keşke plan yapmak için daha fazla zamanım olsaydı. İlk randevumuzda gerçekten etkileyici olmak ve onu böyle bir planı yapmaya ikna etmem gerekiyordu Jennie'nin *Udupi Palace*'ta -benim en sevdiğim Hint restoranında- ortamı incelerken yüzündeki hayranlık dolu parıltıya bakılırsa, ne olursa olsun keyif aldığı belliydi.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Her geçen anla birlikte omuzlarının gevşemesini, küçük gülümsemesinin mutlulukla burun kıvrarak kahkahalara dönüşmesini, her lokmada mırıldanırken gözlerini devirmesini izliyordum. Şekerci dükkânındaki bir çocuk gibiydi ve onu kapıdan çekerken artık sanki tüm gün yaşadıkları hiç olmamış gibiydi.

“Hoşça kal, Rudra!” diye seslendi servisi yapan kişiye el sallayarak. Bir elini karnının üzerine koydu. “Çok güzeldi!”

“Yakında görüşürüz, Bayan Jennie!”

“Duydun mu? Yakında görüşürüz?” Arabama doğru giderken beni dürttü. “Beni bir daha getirmelisin. Rudra öyle söyledi.”

Ona kapıyı açtım. “Böyle mi söyledi?”

“Hı hı.” Parmak uçlarına basarak gülümsedi. Ben de yanıt olarak boynumu büktüm. “Tüh,” diye fısıldadı yarı yolda durak-sayarak. “Unuttum. Herkesin içinde öpüşmek yok.” Ön koltuğa yerleşti. Parıldayan gözleri, bunun benim için ne kadar zor olduğunu görmekten büyük keyif aldığını açıkça gösteriyordu. “Hadi, Gare-Ayıcık. Gitmemiz gereken yerler var.”

Kurallar berbattı. Onu öpmemek zordu ama en zor kısmı elini tutmamaktı.

Elini tutamamak açık hava treniyle Stanley Park’tan geçtiğimizde ve parıldayan ışıklarla aydınlatılmış patikada ilerlediğimizde daha da zorlaşıyordu. Tek yapmak istediğim onu yanıma çekmek, vücudunun sıcaklığının benimkine yayıldığını hissetmekti.

“Sıcak tutan paltomu giymek iyi fikir, Gare-Ayıcık.”

“Güzel olan paltonun işe yaramayacağını söylemiştim.”

“Yani bunun güzel olmadığını mı söylüyorsun?”

“Ben... ne?” Dirseğimle yanına hafifçe dokundum. “Senin tuzağına düşmeyeceğim, Beckett.”

Jennie usulca güldü. Daha yakına gelerek kolunu benimkine dayadı. “Keşke senin sıcak çikolatandan bir fincan olsaydı. En iyisini sen yapıyorsun.”

“Yarım paket mini şekerleme ve birkaç yudum sıcak şey mi?”

“Evet.” Ağaçlara, ışıklara ve tepemizde dans eden yıldızlara bakarken hüznle iç geçirdi. “Teşekkür ederim, Garrett. Bu şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu.”

Bir kahkaha attım. “Hayatında çıktığın tek randevu bu.”

“Evet, rekabet diye bir şey yok zaten,” dedi. Eldivenini usulca çıkardı ve serçeparmağını nazikçe benimkine doladı. Ardından bakışlarını tekrar bu Vancouver gecesinin parıltısına çevirdi. Sonra alçak bir sesle mırıldandı. “Yine de en iyisi olurdu, sanırım.”

“PATLAMIŞ MISIR alabilir miyiz, Garrett?”

“Patlamış mısır alabiliriz, Jennie.”

“Patlamış mısırın üzerine ekstra tereyağı alabilir miyiz?”

“Patlamış mısırın üzerine ekstra tereyağı alabiliriz.”

Jennie bana doğru döndü. Gözleri parlıyordu. “*Skittles*’a ne dersin? Tropikal olanları severim. Bir içki paylaşmak ister misin? Belki kök birası? *Yıllardır* içmedim.”

Kıkırdadım ve içimden, gelecekte daha fazla film randevusu planlamam gerektiğini not ettim. Onun mutluluğu bulaşıcıydı ve tek isteğim, o mutluluğu beslemektir.

Telefonum titredi. Cebimden çıkardım.

“Yine mi kardeşim?”

“Evet.” Bu gece attığı dördüncü mesajdı. Hepsinde de aynı soruyu soruyordu.

Carter: Şimdi ne yapıyorsunuz?

İlk dakika içinde yanıt vermezsem bana tam yedi soru işareti gönderiyordu. Bu yüzden hızlı olmayı öğrenmiştim. Bu işe yarıyordu çünkü mesajlarına cevap veriyorsam, ellerim olmaması gereken yerlerde değil demektir.

Atıştırmalıklarla dolu ellerimizle tiyatronun merdivenlerini tırmandık ve koridorun hemen yanında, kenarda kalan iki özel koltuk bulduk.

Fragmanlar daha bitmeden patlamış mısırın yarısını yemiştik ve Jennie, bir sonraki eliyle patlamış mısır torbasını tutarken rahatça ıskalayıp, aletime dokunmuştu.

“Hay aksi.” Kıkırdarak güldü. “Orada olduğunu görmedim, koca adam.”

“Böyle devam edersen, Indiana Bones tapmağını basmadan otoparktan bile çıkamayız, gün ışığı,” diye mırıldandım, ağzıma bir avuç patlamış mısır tıktım. “Çılgılık atarak deri koltukların üstünde serilmiş olacaksın.”

Jennie yanımda kaskatı kesilmişti. Tam ileri gittiysem özür di-

lerim demek üzereydim ama gözleri merdivenlerden yukarı çıkan bir grup erkeğe takıldı. Elini bacağımdan çekip aramızdaki kol dayanağına koydu. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Omzunu hafifçe dürttüm. “İyi misin?”

Adamlar yaklaştıkça yutkunuyordu. “Eve gitmek istiyorum.”

“Ne?”

Adamlardan biri bize doğru bakıyordu. Şapkasını öne doğru çevirdiğinde yüzüne yavaş bir gülümseme yayılmıştı.

Jennie hızla dönerek patlamış mısırı kucağımdan düşürdü. “Kahretsin. Kahretsin.”

“Hey, ne oluyor...”

“Garrett, lütfen.” Gözlerinde yalvarırcasına bir ifadeyle bana döndü. “Eve gitmek istiyorum.”

“Jennie lanet Beckett.” Toronto Maple Leaf şapkası takan pislik yanımızda durdu. Jennie’ye bakıp sırtıyordu. “Kahretsin, ne kadar oldu? Aşağı yukarı altı yıl mı?”

Cevap vermiyor, sadece yumruklarını sıkarak ona bakıyordu.

“İyi görünüyorsun. Bir ara takılmalıyız. Seni özledim.” Kısık sesle güldü. Hâlâ ön gösterimlerin oynatıldığı ekrana baktı. “Biliyor musun, hep büyük ekranda senin olacağım düşünmüştüm.”

Jennie tırnaklarını tutunduğu kol dayama yerine batırıyordu.

Bu adamın kim olduğunu bilmiyordum. Kibirli ve eğlenen bakışları benimkilerle buluştuğunda daha önce hiç tanımadığım bir insanın suratına yumruk atmama ramak kalmıştı. Hatta Simon’dan daha fazla nefret ettiğim biri olmuştu.

“N’aber, dostum?” Elini uzattı. “Ben Kevin.”

“Kim olduğun umurumda bile değil.”

Gülümsemesi kayboldu. “Ne?”

“Beni duydun.” Jennie’ye elimle işaret ettim. “Belli ki onu rahatsız ediyorsun. Bu yüzden gitmen gerekiyor.”

İnanılmaz bir kahkaha attı. “Bu çok saçma. Seni rahatsız etmiyorum, değil mi, Jen?” Uzanıp başparmağını çenesinde gezdirdiğinde gözüm öfkeden hiçbir şey görmüyordu. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. “Siktir, bu ağzı hep sevmişimdir.”

Ayaklarımın hareket ettiğini fark etmeden yerimden fırlamıştım bile ve Jennie'nin önüne geçip Kevin'ı geriye doğru ittim.

"Ona sakın dokunma," diye hırladım. Aynı anda Jennie'nin eli kapüşonlunun arkasından içeri süzülüp tişörtünden bir avuç kavrayarak beni kendine doğru çekti. "Onunla konuşmayı da bırak. Ona *bakmayı* bile aklından geçirme."

"Sakin ol." Kevin'ın elleri teslimiyetle havaya kalktı. "Çok eskiden tanışıyoruz."

"O zaman artık onun hayatında olmaman için iyi bir nedenin var." Paltolarımı topladım. Jennie'nin elini tuttum ve onu oturduğu yerden çektim. "Ona bir daha yaklaşırsan yüzünü yeniden yaptırman gerekir."

Otoparka doğru yürüdüğümüzde eli elimde titriyordu. Kafamın içinde kendi kendime sakinleşmem gerektiğini söylemekle meşguldüm. Jennie'nin şu anda benim enerjimle beslenmesini istemiyordum. Güvende hissetmeye ihtiyacı varken olmazdı.

Onu neredeyse zorla yolcu koltuğuna oturttum. Geri dönüp Kevin'ın dişlerini dökmeye isteğini bastırmak için bir an duraksayarak kendimi toparlamaya çalıştım. Ne yaptıysa bu deli dolu kızın en güzel yanlarından şüphe etmesine, güvenini fena halde ezmesine neden olmuş ve Jennie bir daha kimseye kolay kolay güvenemez duruma gelmişti.

Arabanın içinde Jennie titriyordu. Küçük elleri bacaklarının üzerinde ürpererek sallanıyordu. Uzanıp bir elini elimin arasına aldım. Tam o anda bakışlarını kenetlenmiş ellerimize indirdi ve titremesi durdu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum. Başını iki yana salladı. Elini dudaklarıma götürüp parmaklarımı öptüm. "Hadi eve gidelim."

Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordum ama her ne olursa olsun ona vermek istediğimi biliyordum. Kanepede sarılmak mı istiyordu? Tabii ki. Yatakta sırtını sıvazlamak mı? Hemen. Lanet olsun, eğer iki kez isterse ona alan bile tanırdım.

Beklemediğim şey, asansörde kendi katına uzanan elimi atla-

ması, onun yerine benimkine basması ve çatı katı kodunu tuşlamasıydı.

Kapımdan içeri girer girmez ayakkabılarını fırlatıp gözlerimin içine bakarak kot pantolonunun düğmelerini çözmesini beklememiştim. Kalçalarının üzerinden pantolonunu sıyırap yere bırakmasını, ardından soğuk ve titreyen elleriyle yüzümü kavrayarak dudaklarını benimkilerle birleştirmesini hiç beklememiştim.

Ellerim tişörtünün altından kayarak sırtında gezindi. Onu kendime doğru çektim. Dudaklarım çenesinden aşağıya doğru, boyunun üzerinde ilerlediğinde başını geriye eğerek iç geçirdi. Onu bir kez daha kendime doğru çektim. Bacaklarını belime dolayarak yatak odama taşıdım.

Onu yatağa yatırdığımda tişörtünü başının üzerine çekti. Soyunmamı izlerken dudakları aralandı. Dizlerim yatağa çarptığında ve onu altıma çektiğimde, kiraz kırmızısı bir kızarıklık göğsünden yukarı doğru süzülerek kremi tenini boyuyordu. Dudaklarım onun yolunu izliyor, onu ısıtan sıcaklığı hissediyor, aramızdaki ateşi körüklüyordu.

“Garrett,” diye fısıldadı sutyenini çözüp askılarını omuzlarından aşağı kaydırırken. Teninin üzerinde zar zor fark edilen minicik çiller vardı ama ben ona dair her şeyi fark edebiliyordum. Dudaklarımı oraya bastırdıktan sonra boğazının dibindeki çukur noktayı buldum ve bu hareketim, onun titremesine neden oldu. “İstiyorum... Seninle seks yapmak istiyorum.”

Vücudum hareketsiz kaldı. Dudaklarım boynunda geziniyordu. Aletim durduğu yerde, tam beni istediğini söylediği noktada zonklayarak bana ihanet ediyordu.

Aslında öyle istemiyordu.

“Jennie...”

Parmaklarını saçlarımın arasından çekti. Sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi, onu ne kadar çok istediğimi bilmiyormuş gibi geri çekildi.

Elimi çenesinde gezdirerek bana doğru bakmaya zorladım. “Dur. Eğer yeterince açık değilse tekrarlayayım, senin içinde ol-

maktan başka tercih edeceğim bir yer yok.” Gözlerimi gözlerinin içinde gezdirdim. Oradaki belirsizliği, güvensizliği ve korkuyu fark ediyordum. “Bu gece o gece değil. Bunaltıcı bir gün geçirdin ve kendini savunmasız hissediyorsun. Böyle hissetmende bir sakınca yok. Eğer beni istiyorsan bu gerçekten istediğin ve bundan emin olduğun için olmalı. Böyle olmasını istiyorum. Beni gerçekten istediğin için, bundan emin olduğun için istemeni istiyorum. Hazır olmadığın sürece senden hiçbir şeyi almam. Ve şu an hazır değilsin, Jennie.”

Altdudağımı dişlerinin arasına aldı. “Ama ya benden sıkılırsan?”

“Jennie.” Yüzümü boynuna gömüp usulca güldüm. Sonra dudağını dişlerinin arasından çekip kurtardım. “Bugün kardeşinin arabasındaki göçüğü düzeltmek için *dildo*’larından birini kullandım. Sonra yemeğinin her bir lokması için inlemeni ve parmaklarını yalayarak temizlemeni izledim. Seninle birlikte olmak en sevdiğim televizyon programını izlemek gibi. Her zaman koltuğumun kenarındayım. Bir sonraki adımın ne olacağını görmek için bekliyorum.”

Yüzü aydınlandı. “En sevdiğin ben miyim?”

“En sevdiğim.”

Parmaklarını benimkilere doladı. “Bana gösterebilir misin?”

Tam beş kez yaptım. Ona vücudundaki en sevdiğim noktaları gösterdim. Tenine fısıldayarak yaptığı her şeyin hayatımı nasıl daha iyi hale getirdiğini söyledim. Daha sonra, vücudu benimkine doğru kıvrıldığında ve parmaklarım sırtında dans ettiğinde, konuşmak için dudaklarını araladı. Bana bugünün erken saatlerinde neler olduğunu anlattı.

“Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun, Jennie,” dedim sözünü bitirdiğinde. “O iş teklifini öğretmenin hak ettiğini düşündüğü için aldın. Ağabeyin olduğu için ya da kurallara uyduğun için değil.”

Parmağının ucuyla tenimin üzerine adını yazdı. “Biri aklına bu düşünceleri soktuğunda bunu aksini düşünmemek çok zor oluyor. Kendimden şüphe etmekten nefret ediyorum.”

“Ve bunu yaparak Krissy’ye tam da istediği şeyi verdin. Yeteneğini sorgulamanı istiyor. Kendisi kadar güvensiz olmanı istiyor. Çünkü sonuçta her şey bu noktaya geliyor. O güvensiz ve kıskanç.”

“Sence bu yüzden mi benden hoşlanmıyor?”

Bir omzumu kaldırdım. “Eminim Krissy senden neden hoşlanmadığını bile bilmiyordur. Çünkü bunun seninle hiçbir ilgisi yok, her şey onunla ilgili. Üzerinde çalışması gereken kendi sorunları var.”

“Mantıklı. Sadece... bazen kimseye uyum sağlayamadığımı hissediyorum.”

“Sen uyum sağlamak için yaratılmadın, Jennie. Gölgelede saklanamayacak kadar göze çarpıyorsun.”

Sıcak yanağını omzuma dayadı. “Teşekkür ederim, Garrett.”

Saç örgüsünün ucuyla boynunu gıdıkladım. “Ne için?”

“Benimle konuştuğun için. Beni dinlediğin için. Bana yardım ettiğin için. Ama en önemlisi, beni bir dolaba kapatıp seninle oynamaya zorladığın için.”

“Tam olarak nasıl gittiğinden emin değilim.”

“Orgazmlar harikaydı.”

“Oyuncakları bırakacak kadar harika mı?”

“Ah, Garrett.” Göğsümü okşayarak bana acıyan ve alaycı bir kahkaha attı. “Kendimizi kaptırmayalım. Erkekler titremez.”

“Titremiyor olabilirler.” Dilim kulağının altındaki noktada gezindi. “Ama gerçek erkekler seni titretir.”

Kıkırdayarak bana sarıldı ve kısa süre sonra kollarımda uyuyakaldı. *Netflix*’i açtım. Kendime onu sonra uyandıracağımı ve eve götüreceğimi söyleyip durdum ama yanında kaldığım süre boyunca onu eve götürmek içinden gelmiyordu.

Göz kamaştırıcıydı. Kestane rengi bukleleri örgüsünden fırlamış ve boynuna yayılmıştı. Koyu kirpikleri pembe elmacık kemiklerine değiyordu. Nefes kesici bir şaheserdi. Rüyasında ne gördüğünü bilmiyordum ama uykusunda burnu kıvrıldıkça, mutlu şekilde iç çekip gülümsedikçe, o rüyanın benimle ilgili olmasını diledim.

Telefonumu elime alıp kırmızı *kayıt* tuşuna basmaktan kendimi alamamıştım. Bu yüzü tam şu anda olduğu gibi, ne zaman istersem görmek istiyordum. Bir saat geçtiğinde, kurallara kocaman bir siktir git demeye karar verdim. Televizyonu kapatıp karanlığa gömüldüm ve Jennie'yi kendime doğru daha sıkı çektim.

Eli kolumda gezindi. Parmaklarım saçlarıma daldırdı. "Garrett?" diye mırıldandı. "Gitmemi istiyor musun?"

"Kalmanı istiyorum."

Onun her zamanki gibi itiraz etmesini, bunun iyi bir fikir olmadığını söylemesini bekledim. Fakat bunun yerine, sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir andan sonra bacağını bacaklarımın arasına soktu.

"Horladığımı söylediğini sanıyordum."

"Hayır, bu gece o kadar şirin görünüyordun ki. Bir dahaki sefere yaramazlık yaptığında kendime hatırlatmak için videoya çektim."

Gülüyordu, sonra aniden durdu. "Bir ne?"

"Bir video. Merak etme, sakladım."

Ayağa fırladı. Üzerime atladığında neredeyse yüzüme vuruyordu. Odayı ışıkla doldurana kadar lambayı tokatladı ve parmağını yüzüme doğrulttu. "Sil onu."

Yumruklarımla gözlerimi ovuşturdum. "Ne?"

"Sil onu. Hemen."

"Hiçbir şey görünmüyor. Sadece yüzün var ekranda. Burnunu böyle sevimli bir şekilde buruşturuyorsun, tıpkı bir tavşan gibi, sürekli gülümsüyorsun ve... Tanrım, Jennie, dikkat et." Üzerimden geçtiğinde diz kapağı neredeyse kasıklarına çarpıyordu. Telefonumu şarjdan çekip hızla fotoğraflar arasında kaydırmaya başladı. Videoyu arıyordu.

"Nerede bu?" Göğsüme doğru ittirdi. "Sil onu. Hemen şimdi."

"Tamam, Jennie. Sileceğim. Sakin ol."

"Bana sakın olmamı söyleme." Odanın içinde fırtınalar estiriyordu. İç çamaşırını kaptı ve beceriksizce üzerine geçirdi. "Birinin izni olmadan videosunu çekemezsin, Garrett! Aklımdan ne geçiyordu?"

Ne düşünüyordum ki? Ondan yüzlerce kilometre uzakta olduğum bir sonraki seferde yanımdaymış gibi hissetmek istediğimi düşünüyordum. “Sanırım düşünemedim,” diye uyduruk bir mazeret sunup yataktan yuvarlanarak çıktım. Videoyu silerken ona telefonumu gösterdim. “İşte. Gitti.” Tişörtünü kafasına geçirdi. Onu koridora kadar takip ettim. Kasıklarımı avuçladım. Keşke şu anda çıplak olmasaydım diye içimden geçirdim. “Ne yapıyorsun?”

“Gidiyorum.”

Şakağımı ovuşturdum. Tam da baş ağrımın oluştuğu yeri. “Kalacağımı sanıyordum... sen... kalacaktın?”

“Birbirimizde kalmıyoruz, Garrett. Kurallarımız var.”

Kot pantolonunun düğmelerini ilikleyip ayakkabılarını giydiğinde kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. “Kurallarımız olmak zorunda değil. Biz... biz yapabiliriz...” *Hay sikeyim.* Saçımı çekiştirdim. İşte yine başlıyordum. Zor konuşmalar yapmak o kadar da zor değildi. Sadece kalmasını istiyordum. Sadece onu istiyordum. “Jennie...”

“Bu bir hataydı.” Kelimeleri kendi kendine mırıldanıyordu ama ben onları duymuştum. Söyledikleri canımı yakıyordu.

“Video yüzünden mi? Anlamıyorum.”

Jennie eşyalarını toplayıp kapıyı açtı. Uzanıp parmaklarımı dirseğine doladım.

“Bekle, Jennie...”

“Dokunma bana!” Yüzü alev alevdi. Gözlerinde delici bir ifadeyle bana bakıyordu. Göğsü her hırıltılı nefes alışında inip kalıyordu. İçinden binlerce duygu geçerken bakışları titriyordu ve ben bu duyguların tek bir tanesini bile tanıyamıyordum. Kalp kırıklığıyla derin ihanet dışında. “Seni içeri almamalıydım. Yalnız başıma daha iyiyim.”

Göğsümde bir öfke birikti ve damarlarımda patladı. Söylediği kelimeler içime işliyordu. Yumruklarımı istemsizce sıkıyordum. Yaşadıklarımızdan pişmandı. Benimle olmaktan pişmandı. Geç-

mişte yaşadığı acılar hayatına hükmediyordu. Buna seyirci kalmaktan yorulmuştum. “Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun, Jennie. Kimse yalnızken daha iyi değildir.”

Her şeyi ağır çekimde izliyor gibiydim. Gözlerindeki ışığın nasıl söndüğünü, o ateşin yerini daha önce hiç görmediğim bir boşluğun aldığını, bana karşı tamamen kapanırken aramıza koca bir dünya girmiş gibi hissettiren o uzaklığı...

“Öyleyim,” diye yanıtladı yalnızca. Ardından kapıyı arkasından sertçe çarpıp çıktı.

“Siktir.” Pantolonumu yerden kaldırdım. “Siktir.” Mutfığa gidip bir bardağa su doldurdum. Hızlıca geri döktüm. Sonra tekrar doldurdum. İçimdeki mutluluk iki dakika içinde yerle bir olmuştu.

Her şey bitmişmiş, hadi oradan. Kontrolü elinde tutmayı seviyordu, her şeyin kararını kendisi veriyormuş gibi davranıyordu ama bu sefer buna tek başına karar vermesine izin vermeyecektim. Kendine sürekli benim başka biri olduğumu söylüyor, tıpkı ona zarar veren insanlara güvenmemesi gerektiği gibi bana güvenemeyeceğine kendini inandırıyor.

Ben onlardan değilim.

Onu kırmak istemiyordum. Ona zaten bir bütün olduğunu göstermek istiyordum. Tıpkı bu gece yaptığım gibi onun en iyi arkadaşı, yardıma ihtiyaç duyduğunda başvurduğu kişi olmak istiyordum. Kendini şeffaf halde açabileceği kişi olmak istiyordum. Ben o parçaları güvende tutacağıma söz verirken, onun bana her şeyi göstermesini istiyordum.

Bütün bu yıllar boyunca böyle programlandığını, masaya getirdiği her şey için kimsenin onu istemeyeceğine inandırıldığını biliyordum. Kendi kabuğunda daha güvende olduğunu, onu incitebilecek insanları dışarda tuttuğunu düşünüyordu. Ancak sonunda kendine daha fazla zarar veriyordu.

Bazı parçalarını saklamaya ve beni dışarıda tutmaya kararlıydı.

Bu gerçekten ironikti çünkü en çok dışarıda kalmaktan nefret ederdi. Şu anda kendini oraya koyan kendisiydi.

Gece boyunca beni uyanık tutan kafamın içindeki karışıklığın

neden olduğu baş ağrısını dindirmek için elimde kahveyle güneşin doğuşunu izlerken, sabahın ilk ışıklarında kapımda bir tıklama duyduğumda şaşırmıştım.

Çünkü kapıyı açtığımda Jennie üzerinde ekose pijaması, kapüşonlu *sweatshirt*'üm ve kendine özgü dağınık örgüsüyle ördüğü gür saçları omzuna dökülmüş halde karşımda duruyordu. Yüzündeki pürüzsüz tenini saçlarından dökülen saç telleri çerçevelemişti.

Soğuk mavi gözleri kıpkırmızıydı. Bitkin ve paramparça görünüyordu. Gözlerini bana çevirdiğinde çenesi titremeye başladı. "Özür dilerim, Garrett."

Kelimeler kırık dökük ve boğuktu. Kollarımı iki yana açtığımda kendini kucağıma bıraktı. Yüzünü omzuma gömdü. Yaprak gibi titriyordu. O an kalbimin başka hiç kimse için bu kadar hızlı atmadığım fark ettim.

25

GÜVENLİ İNİŞ

Jennie

KAPI ARKAMDAN KAPANMAMIŞTI bile ve ben çoktan geri döneceğimi biliyordum.

Asansörü atlayıp merdivenlerden aşağı koşarken aklımda en ufak bir şüphe kırıntısı bile yoktu. Mantıksız öfkeyi bırakıp kederin beni ele geçirmesine izin vermiştim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, görüşümü bilmem kaçınıcı kez bulanıklaştırıyordu.

Öfkem mantıksızdı çünkü kızdığım kişi Garrett değildi. Bu öfkeye maruz kalmayı da hak etmiyordu.

Mücadele etmeyi bıraktığım için kederliydim. Çok şey kaybetmiştim, *çok fazla*. Anlamlı ilişkileri kaçırmıştım. Samimi bağlardan kaçınmıştım. Kendimden o kadar çok parçayı o kadar uzun süre saklamıştım ki, onları nereye sakladığımı unutmaya başlamıştım.

İçinde bulunduğum koşulların kurbanı olmaktan bıkmıştım. İlerlemek için Garret'a ihtiyacım vardı ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Garrett'la her gün yeni adımlar atıyordum ancak dağın tepesindeki son birkaç adım, nasıl tırmanacağımı bilemediğim adımlardı. Yeni bir adım atmayı ne zaman dersem deneyeyim tökezliyordum. Kendime gözlerimi kapatıp yapabileceğimi söylüyordum ama körü körüne yapılan hiçbir şey kolay değildi.

Tek bildiğim -yüzüm onun göğsüne gömülmüş, kolları etrafımı sarmış, kulağıma sakinleştirici sesiyle her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu- tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissettiğimdi.

Garrett benim sağlam ve istikrarlı dayanağımdı. Hayatımdaki sabit nokta, her zaman beni bekleyen gülümseme, hiç azalmayan dostluk, her geçen gün güçlenen bağıdı. Beni saran sıcak kolları, sırtımda dolaşan parmakları, günün sonunda endişelerimi hafifleten ve benim için güvenli bir liman olacağıma söz veren sessiz sesi olmuştu.

İşte bu yüzden geri döneceğimi biliyordum. Geri dönüp ondan beni dinlemesini isteyebilmek için geceyi uykusuzluk içinde mekik dokuyarak, oturma odamda volta atarak, kanepemde kıvrılıp güneşin doğmasını bekleyerek geçirmiştım.

Morarmış gözaltlarındaki torbalar onun da benim gibi uyuyamadığını, her an geri gelebileceğimi ve onun burada, hazır ve bekliyor olacağını söylüyordu.

O her zaman hazırды. İleri gitmek yerine geriye doğru çok fazla adım atan bendim.

Garrett'ın kocaman elleri yüzümü kavramıştı. Saçlarımı yanaklarımdan çekti. Mavi-yeşil gözleri şefkatle, sabırla, bulacağımı hiç düşünmediğim kadar çok şeyle doluydu. Başparmağının ucu altdudağıma değdiğinde, dokunuşunun içine hapsolmuştım.

"Geri geldiğin için teşekkür ederim."

"Sana bağırdığım için özür dilerim."

"Duygularını dışa vurabilirsin, Jennie. Bu duygular öfke olsa da sorun değil."

"Ama kızdığım kişi sen değilsin."

Saç örgümünü omzuma attı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "İçeri gelip bana kime kızgın olduğunu söyler misin?"

Kürek kemiklerimin arasında dünden beri var olan bir gerginlik vardı. Krissy ile başlayıp Garrett'la hafiflemişti. Ancak Kevin'ı sinemadaki basamakları tırmanırken gördüğüm an, korkunç bir şekilde geri gelmişti. Krissy ve Kevin birbirinin aynıydı. Başkalarını küçük, önemsiz hissettirmek için çabalayan insanlardı. Hayatımı yüksek sesle ve gururla yaşamayı seviyordum ama onlar etraftayken kendimi sürekli içime kapanmış bir halde, yok olmayı dilerken buluyordum.

Garrett elimi ellerinin arasına aldı, nazikçe sıkarak beklediği cevabı hatırlattı. Başımı salladığımda beni kanepeye götürdü. Ben daha söze başlamadan önce üzerime bir battaniye örttü. Geri döndüğünde, o güne kadar gördüğüm en gösterişli sıcak çikolata kupasını getirmişti. Üzerinde krem şanti, ezilmiş şeker parçacıkları ve kar tanesi şeklinde mavi şekerlemeler vardı.

Ellerimi dumanı tüten bardağın etrafına doladım. “Sıcak çikolata oyununu gerçekten geliştiriyorsun.”

“Üzerimde yadsınamaz bir etkin var,” diye mırıldandı. “Hep daha iyisi olmamı sağlıyorsun.”

“Daha iyi olmana gerek yok. Sen zaten tanıdığım en iyi insan-sın.”

“Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum ama senin kendin hakkında böyle hissetmediğini düşünüyorum. En azından bazı şeyler hakkında.” Kolunu öne uzatarak bana doğru eğildi. “Kris-sy gibi birinin senden hoşlanması için kendinle ilgili hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok, Jennie. Sen böyle insanlardan çok daha iyisin.”

Bu benimle ilgili mantık sınırlarına sığmayan bir şeydi. Ne beni tanıyan Garrett gibi insanlara ne de bana bir anlam ifade ediyordu. Ben bir takipçi değildim. Kendi yolumu çizmeye tamamen hazırdım ve sırf birilerine uyum sağlamak için kişiliğimden vazgeçmek istemiyordum. Peki neden bu kadar çok kabul görmeyi arzuluyordum?

“Sanırım sadece bu dünyada bir yerim olduğunu, beni ben olduğum için seven insanlar olduğunu hissetmek istiyorum.”

“Zaten öyle,” dedi Garrett.

“Pek sayılmaz. Hayatımda önemli olan herkes Carter aracılığıyla geldi.”

“Yani? Tamam, anlıyorum. Ama önce Carter’ı buldular diye seni olduğun gibi sevmedikleri anlamına gelmez. Olivia ve Cara’nın sana sahip oldukları için kendilerini çok şanslı hissettiklerini biliyorum. Bundan şüphe mi ediyorsun?”

Olivia’nın ülkenin öbür ucuna taşınacağım iş teklifimi öğrendi-

ğinde nasıl ağladığını düşündüm. Tıpkı annem gibi o da hayallerimin peşinden gitmemi istiyordu ama bunu burada, onun yanında, ailemizin yanında yapabilmemi diliyordu. Cara'yı düşündüm. Sırrımızı sadece Carter'dan değil, kendi kocasından da saklamak için ne kadar da kolay ikna olmuştu. Elimi nasıl sıktığını ve partiye dans ederek dönmeden önce kulağıma *sen mutlu olduğun sürece* diye nasıl fısıldadığını hatırladım.

“Bir fiyatına iki Beckett aldılar, Jennie. Ben de öyle. Hepimiz seni olduğun kişi için seviyoruz. Carter'm kardeşisin diye değil. Sana, masaya getirdiğin tek şeyin Carter'ın kız kardeşi olmak olduğunu hissettirdikleri için özür dilerim. Bu kesinlikle doğru değil.”

Sözlerinin yerine oturması, orada olduğunu söylediği sevgiyi hissetmek ve buna inanmak için sıcak çikolatamdan bir yudum aldım. Bardağı uzaklaştırdığımda Garrett gülümsüyordu.

“Ne?” Ağzımın kenarını sıyırdım. “Krem şanti mi?”

Ellerini boynuma dolayarak beni kendine doğru çekti. Dudakları burnumun ucuna değdi. Hafifçe geri çekilip dilini dışarı çıkardı ve dudaklarındaki krem şantiyi yaladı. Arkasma yaslandı. Gülümseyerek sabırla beklemeye başladı.

Derin bir nefes alıp doğrudan anlatmaya başladım.

“Kevin lisedeyken erkek arkadaşımıydı. Ondan neden hoşlandığımı bile bilmiyorum. Belki de sığ davranıyordum. Sevimliydi, popülerdi ve futbol takımımızın kaptanıydı. Herkes onu severdi. Benimle ilgilenmeye başladığında çok özel olduğumu düşündüm. Babamın ölümünden kısa bir süre sonraydı ve sanırım... belki de kaybettiğim sevginin bir kısmını özlüyordum. Her şey çok zordu. Annem zar zor iş görüyordu ve Carter'm da ülkede olduğu söylenemezdi. Yalnız olmadığımı biliyordum ama çoğu zaman böyle hissediyordum. Kevin beni gerçekten gördüğünü hissettirdi ve beni önemsendi.” Boğazımdaki yumruya rağmen yutkunmaya çalıştım. “Ya da öyleymiş gibi davranıyordu.”

Garrett'in çenesi kasıldı, yumruklarını sıktı. Carter'ın düşündüğü şeyin aynısını düşünüyordu. Kevin, kederimin beni derin-

den sarımasını fırsat bilip benden faydalanıyordu. Şimdi bunu gün gibi görebiliyordum ama o zaman görememiştim. Carter ve ben bu konuda hatırlayamayacağım kadar çok kavga etmiştik.

“Kevin seks yapmak istiyordu ama ben beklemek istiyordum. Kendimi hazır hissetmiyordum ve gözüm korkmuştu. O tecrübeliydi, daha üst sınıflardaki bazı kızlarla bile birlikte olmuştu. Beklemekte sorun olmadığım söyledi ama bu onu her yalnız kaldığımızda bana sormaya devam etmekten alıkoymadı. Son sınıfa geldiğimde hissettiğim tek şey baskıydı. Dersleri asma, arkadaşlarımla içki içme, herkes gibi seks yapma, sadece... uyum sağlama baskısı.”

Unutmak için çok uğraştığım anıların acısı göğsümün derinliklerine kök salmış nefesimi titretiyordu. Garrett parmaklarıyla boynumun arkasını okşuyor, üzerimdeki baskıyı hafifleterek daha rahat nefes alabilmemi sağlıyordu.

“Kevin sıkılmaya başladığını, istediğini elde etmek için başka bir yere gidebileceğini ima etmeye başladı. Şimdiki ben olsam ona siktir olup gitmesini ve kaybolmasını söyledim ama o zamanki ben yalnız kalmaktan çok korkuyordu. Bir gece ailesi yokken büyük bir parti verdi ve oradaki herkes bana içmem için baskı yapıyordu.”

Garrett’ın gözlerinde bir ateş parlıyordu. Daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Onu suçlamıyordum. Alkolü reddetme hakkım vardı ve hâlâ da bu hakka sahiptim. Kimsenin alkolden uzak durmak için bir bahaneye ihtiyacı yoktu ama alkolün babamı benden çalması yeterli bir sebepti. Arkadaşlarımla buna saygı göstermemesi de yeterince kabahatli bir davranıştı.

Peki en kötü tarafı ne miydi?

“Babamın ölüm yıldönümünden birkaç gün sonraydı. Carter on günlük bir yolculuğa çıkmıştı ve ben sadece... mücadele ediyordum. Yorulmuştum. Unutmak istedim.” Garrett bir kolunu belime dolayarak beni yanına çekti. Ben de başımı omzuna yasladım. “Ne içtiğimi bilmiyorum. Benzin gibi kokuyordu ve ateş gibi yakıyordu. Kevin’la üst kata çıktık. Yatağında oynayıyorduk ve ona seks yapmak istediğimi söyledim.”

“İstemedin,” diye konuştu Garrett ilk kez. Bana bakıyordu. Yüzüme sıcak bir gülümseme yayılmıştı. “Seks yapmak istemedin. Sadece başka bir şey hissetmek istedin. O da senin böyle hissetmenden faydalandı.”

Garrett ile o zamanki Kevin arasında uzun yıllar vardı ama yanımdaki bu adam tam olarak gerçek bir adamdı. Dün gece hissettiklerim yıllar önce hissettiklerimin aynısıydı. Öfke, acı ve ihanetten başka bir şey hissetmek istemiştım. Bu yüzden vücudumun son parçasını içimdeki duyguları alıp başka bir şey hissetmeme yardımcı olması umuduyla Garrett’a sunmuştım.

O da hayır dedi.

Benim nelerle mücadele ettiğimi görmüş ve istediği bir şeyi almak yerine bana ihtiyacım olanı vermişti. Sabır, şefkat gerçek bir bağ. Basit bir hareketle zaten bildiğim bir şeyi pekiştirmişti, ona güvenebilirdim.

“Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Kendimi iyi hissetmemi istediğini söyledi. O zamanlar bunun çok tatlı olduğunu, sadece ilk seferimin zevkli geçmesini istediğini düşünmüştüm.”

Boğazım daraldı. Gözlerim yaşlarla doluyor ve yaşlar aşağı süzölmek için yalvarıyordu. Onlara izin vermek istemiyordum. Kevin yüzünden yeterince gözyaşı dökmüştüm.

“İyi hissetmeye başlamıştım. Ben...” Yüzümü ateş basıyor, kulaklarımın ucuna kadar tırmanıyordu. “Ses çıkarıyordu. Sesler çıkarıyordum.” Görüşüm bulanıklaşıyordu. Garrett dudaklarını başımın tepesine bastırmıştı. “Beni aniden ters çevirdi ve içime girmeden hemen önce bana... onlar için çığlık atmamı söyledi.”

“Onlar mı?”

Gözyaşlarım göz kapaklarımın kenarından taşıp yanaklarımdan aşağı süzöldü. Anılarla boğulduğum sırada Garrett’a Kevin’ın yatak odasının kapısının tam da onun adını söylediğim anda nasıl aniden açıldığını, futbol takımının yarısının kapının diğer tarafında durduğunu, telefonlarını bize doğrultup Kevin’ı alkışlayıp tezahürat yaparak nasıl güldüklerini anlattım.

Kevin’ın işini bitirdiğinde kalçama bir şaplak atıp bunun

önemli bir şey olmadığını söylediğini, beni orada kendi başıma toparlanmak üzere bıraktığını ve sonra mutfağında bira içip arkadaşlarıyla kahkahalar atarken benim çıkıp gidişimi nasıl izlediğini anlattım.

Yanaklarıma vurarak gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalıştım ama faydası yoktu. Kevin'in ertesi gün telefonlarıma nasıl cevap vermediğini, pazartesi günü okul koridorlarında yürürken herkesin telefonundan kendi iniltilerimin bana nasıl dinletildiğini, erkek arkadaşımı dolabımın başında kolunu en yakın arkadaşına dolamış halde nasıl bulduğumu, arkadaş olarak gördüğüm herkesin bana nasıl güldüğünü anlattıkça gözyaşlarım akmaya devam ediyordu.

"Bekâretimi, erkek arkadaşımı, arkadaşlarımı ve önemli olan diğer her şeyi bir gecede kaybettim. O benden her şeyimi aldı, Garrett, en kötüsü de gururumu." Gözlerimi ovuşturduğumda kelimeler boğuklaşmıştı. Garrett beni kendine doğru çekti. "Pazartesi gecesi internetin her yerinde videolar vardı. Bedenim görünmüyordu ama *her şey* duyulabiliyordu. Carter Beckett'ın küçük kız kardeşinin seks kaseti," diye mırıldandım. Carter'm halkla ilişkiler ekibinin hâlâ arada bir ortaya çıktıklarında kaldırmaya çalıştığı dedikodu makalelerinin başlıklarını hatırladım.

"Sana seks yapmayalı yıllar olduğunu söylemiştim. Sana söylemediğim şey, bunun sadece bir kez olduğuydu. İstemiştim." Tanrım, nasıl da istiyordum. Samimi bir bağ kurmayı o kadar çok istiyordum ki. "Ama çok korkuyordum. Birine tekrar güvenemeyecek kadar korkmuştum. Bunu benden çalmasına izin verdim."

Garrett sessizce bir küfür savurdu. "Onu yerin dibine gömmeliydim."

"Carter onun icabına baktı. Ertesi sabah eve uçtu. Okulun otoparkına daldı. Kevin'ı arabasının etrafında dururken buldu ve ben ona yalvarana kadar durmadı."

Carter pek çok şey olabilirdi ama bir insanın isteyebileceği en iyi kardeşti. Gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz, beni hıçkırarak ağlarken ve ona ihtiyaç duyarken bulduğunda tüm yüzü yumuşamıştı. Ayağa kalkıp yakınlarda video kaydı yapan birinin

telefonunu kırmıştı. Kevin'a son bir uyarıda bulunmuş ve sonra beni kollarına alıp eve götürmüştü.

"Dönemi bitirdim. Sınavlarıma girdim ve bir daha geri dönmedim. Carter beni ve annemi uzun bir seyahate gönderdi. Bir sonraki sonbaharda diplomamı internetten aldım. Bu yüzden bir yıl gerideyim. Diplomamı geçen yıl almalıydım ama zamana ihtiyacım vardı. Babam öldükten sonra muhtemelen kendimi bir zamanlar olmaktan gurur duyduğum kişinin bir kabuğu gibi boş hissetmeme neden olan bir ilişkinin içine atmaktansa zamana ihtiyacım vardı."

"Şu anda olduğun kişiyle gurur duyuyor musun?"

"Öyle olmasını istiyorum ama bazen kim olduğumdan bile emin olamıyorum."

Garrett nazıkçe gülümsedi. "Senin kim olduğunu biliyorum, Jennie. Sen kendini işine adanmış bir arkadaş, kardeş ve dansçısın. Çalışkansın, rekabetçisin ve her zaman bir önceki günden daha iyi olmak için çabalıyorsun. Herkes sana sadık olmasa da değer verdiğin insanlara bağlı ve sadıksın. Küstahsın, alaycısın, ayrıca çoğu zaman karşılık vermekten, herkesi susturmaktan ve hepimize haddimizi bildirmekten çekinmiyorsun."

Yüzüme düşen bir tutam saçı aldı, kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce parmaklarının arasından kaymasına ve sonra parmaklarının elmacikkemiğimin üzerinde dolaşmasına izin verdi.

"Ama sessiz bir tarafın da var. Sakin zaman geçirmek isteyen, yatağa kıvrılıp günün en iyi ve en kötü anlarını fısıldamaktan keyif alan bir tarafın. Her şeyi aşırı analiz ediyorsun çünkü olası her sonu düşünüyorsun. Bunu yapmaktan nefret ediyorsun ancak önemli olmayan insanların senin hakkında ne düşündüğünü çok fazla önemsiyorsun. Kocaman bir kalbin var ve her *Disney* filminde ağlıyorsun, üzücü olmayan kısımlarda bile çünkü tüm bu sevgi seni çok etkiliyor. Derinlerinde çok kırılgansın ama herkesin senin biraz korkutucu ve sarsılmaz olduğunu düşünmesini istiyorsun.

"Ama şöyle bir şey var, Jennie. Her zaman güçlü ve kendinden

emin olmak zorunda değilsin. Güvensizlik duymaya, korkmaya, yalnız hissetmeye de hakkın var. Bunlar seni zayıf yapmaz; seni insan yapar.”

Başparmağıyla yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını sil-di. “Umarım kendinle gurur duyuyorsundur ama duymuyorsan bil ki, ben duyuyorum. İçindeki her şey muhtemelen yapmaman için sana yalvarsa da bana güvenmeyi ve bana açılmayı öğrenerek adım adım ilerlemeni izledim.” Gözleri üzerimde geziniyor, san-ki geçen her duyguyu içine hapsediyordu. “Biri, kalbini bu kadar dikkatsiz kullandığı için üzgünüm. Bu konuda bana güvendiğin için teşekkür ederim.”

Tişörtünün kenarındaki gevşek bir ipi kurcalıyordum. “Bazen beynim sana güvenmemem gerektiğini söylüyor ama onu dinle-memeyi öğreniyorum.”

Çenemi tutarak bakışlarımı tekrar onunkine çevirmeye zorladı. “Ben onlar gibi değilim. Seni önemsiyorum ve sen acı çektiğinde ben de acı çekiyorum. Bu yüzden bana güvenebileceğini göster-mek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Benimle güvende hissetmeni istiyorum, Jennie.”

Parmaklarımızın birbirine nasıl kenetlendiğine bakıyordum. Hiç şüphesiz kendimi onun yanında hissettiğim kadar güvende hissetmediğimi biliyordum. “Seninleyken kendimi güvende his-sediyorum. Bu yüzden geri geldim. Bunu seninle paylaşmak iste-dim. Ama bu yeni birine güvenmenin kolay olduğu anlamına gel-miyor. Bunun nasıl biteceğini bilmemek ve tekrar incinebileceğim düşüncesi korkutucu.”

Elimi sıktı. Şefkatle gülümsedi. “Körlemesine bir inanç sıçra-yışı mı? Söz veriyorum, seni tutarım.”

“Gerçekten mi? Şu an çok da körlemesine gibi hissettirmiyor.”

Başparmağı altdudağımanın üzerinde gezindi. “Duvarlarının ora-da olmasının bir nedeni olduğunu biliyorum. Tek istediğim arada bir beni içeri alıp etrafı gezdirmen. Bunu yaparken elini tutacağım ve söz veriyorum bırakmayacağım.”

Söyleyemediğim kelimelerin yerine, onun kucağına tırmandım

ve kollarımı boynuna dolayarak ona sokuldum. Eli sırtımda yukarı aşağı gezinirken ona sarılarak huzur buldum.

Bunca zamandır ona sahip olamayacağımı, aramızdaki bu şeyin geçici olduğunu düşünüyordum. Garrett'm empatisi ve bana karşı bitmek bilmeyen sabrı, bulmaya alışık olmadığım bir şeydi. İnsanları içime almaktan korkuyor olabilirdim ama yeterince uzun süre kalan, içime girmek için yeterince çabalayan tek kişi oydu.

Nasıl ya da neden bilmiyordum ama onunla birlikteyken içimde bir şeyler sakinleşiyordu. Olmam gerektiğini düşündüğüm kişiyi değil, kim olduğumu hatırlıyordum. Yani denemek istemem aptallık mı olurdu? Bunun, bizim... yürüyüp yürüyemeyeceğimizi görmek? O da bunu ister miydi? Denemeye istekli olur muydu?

Soru dilimin ucundaydı ama bir gecede yok olmayan güvensizlikler ve korkular, enerjimin her zerresini çalan yorgunluk, sormamı engelliyordu. Gözlerim kapanmadan önce hatırladığım son şey, Garrett'in dudaklarının kulağıma değdiği ve onun yanında güvende olduğuma dair söz verdiğiydi.

Ne zamandır uyuduğumdan emin değildim. Uyandığımda parmakları yanağımda geziniyor, ağır göz kapaklarımı açmaya ikna ediyordu. Önümde çömelmiş beni bekleyen nazik gülümsemesini buldum.

"Uyandırdığım için özür dilerim." Bir sonraki sözlerinden emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. "Kardeşin yolda, geliyor."

Gözlerim bir iniltiyle tekrar kapandı. Başım acı içindeydi, dinlenmeye muhtaçtım. Bugün Carter'ın endişeleriyle başa çıkamazdım.

Garrett başparmağıyla gözümün alt kısmını hafifçe okşadı. "Sorun yok. Dün tiyatrodaki olanlarla ilgili birkaç fotoğraf vardı. Carter aradı çünkü sana ulaşamamış."

"Telefonumu getirmedi. Sen ne dedin?"

"Dürüst davrandım." Omuz silkti. "En azından hayalarımı riske atmadan olabileceğim kadar dürüsttüm. Ona olanları anlattım. Ayrıldığımızı ve senin eve üzgün gittiğini söyledim. Bu sabah birine ihtiyacın olduğu için geldiğini ve sonra uyuyakaldığını söy-

ledim. Tek umursadığı şey sendin, Jennie. Güvende olduğundan emin olmak istedi. Ona hâlâ burada olduğunu söyledim ve o da yola çıktığını söyledi.”

“Eğer uyuduğumu biliyorsa, o zaman tekrar uyuyabilirim, değil mi?”

“Elbette uyuyabilirsin, gün ışığı.” Hâlâ üzerimde olan kapüşonlu *sweatshirt*’ünün ipleriyle oynarken gözleri eline kaydı. “İstersen giymeye devam edebilirsin.”

İstiyordum ama yapamadım. Bu yüzden Garrett’in battaniyeyi tekrar omuzlarıma dolamadan önce beni tişörtümle bırakarak soymasına izin verdim.

Tişörtünü kavrayıp onu kendime doğru çektim. “Öp beni, lütfen.”

Dudaklarıma *tatlı rüyalar* diye fısıldayıp geri çekilmeden önce yüzümde uzun, derin ve sıcak ellerini gezdirdi.

Kapının çalınmasıyla uyanmam uzun sürmedi.

Kapının çalınması yanlış bir kelimeydi. Bu şekilde başlamış ama hızla tokatlamaya ve kapı tokmağını çekiştirmeye dönüşmüştü. “Gare. Gare. Gare.” Carter’ın rahatsız edici sesi bu gürültüye eşlik ediyordu.

Zihnimi bu durumu uyuyarak atlatmaya, soruların saldırısını görmezden gelmeye yönlendirdim. Ancak onu görmesem bile, varlığı başlı başına eziciydi.

“Nerede o? O iyi mi?”

“O iyi,” diye fısıldadı Garrett. “Hâlâ uyuyor.”

“Ne dedi?” diye sordu Carter. “Ona dokundu mu?”

Konuşmayı duymazdan geldim ama bir çift yumuşak el yüzümle konuştuğunda ve Olivia’nın gülümseyen yüzü belirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Merhaba. Sana tarçınlı bir *cappuccino* getirdim.”

Yumruklarımla gözlerimi ovuşturarak doğrulmayı başardım. “Carter’la mı geldin? Neden?”

Koyu renk gözlerinde bir acı parıltısı dans ediyordu. “Çünkü sen benim kız kardeşimsin. En iyi arkadaşlarımdan birisin ve seni

seviyorum. Eğer acı çekiyorsan, bunu tek başına yapmanı istemiyorum.” Kollarını etrafıma doladı. Boğucu ama harika bir sarılmaydı. “Birlikte daha güçlüyüz, Jennie.”

Bu sözdeki vaat ve hissettiğim sevgiden kalbim hızla atıyordu. Karnı benimkine sertçe çarptığında irkildim. Geri çekilip yuvarlak karnına baktım. “Vay canına. O da neydi öyle?”

Olivia gülümsedi. “Yeğenin halasına merhaba diyor.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Carter sızlanarak oturma odasına doğru yürüdü. “Jennie, oğlumun hareket ettiğini hissetti mi?”

“Ya da kızının,” diye mırıldandı Olivia. “Bebek Beckett, Jennie halasını çok seviyor.”

Ellerini sıktım. “Geldiğiniz için teşekkür ederim.”

Carter beni koltuktan kaldırıp göğsüne bastırdı. Ayaklarım yerden kesilmişti. “Yanında olamadığım için özür dilerim.”

“Ben iyiyim,” diye hatırlattım ona. Kelimeler omzunda kayboldu. “Garrett oradaydı.”

“Ben olmalıydım.”

Carter bir koruyucu olarak doğmuştu. Onu iyi bir lider, harika bir kaptan yapan şeylerden biri de buydu. Takımı onun ailesiydi ve kimsenin onlara dokunmasına izin vermiyordu. Bu onu aynı zamanda inanılmaz bir kardeş yapıyordu, zaman zaman biraz -ya da çok- fazla zorlayıcı olsa bile.

Babamız vefat ettiğinde, Carter benimle ve annemle ilgilenmeyi kendisiyle ilgilenmekten üstün tuttuğunda, erkek arkadaşım ve arkadaşlarım kalbimi kırdığında çok daha başka biri olmuştu. Bu onu yepyeni bir seviyeye taşımıştı. Suçluluk duygusuyla mücadele ediyor, beni korumada başarısız olduğuna inanıyordu. Şimdi beni olası tüm kalp kırıklıklarından uzak tutmaya kararlıydı.

Anlıyordum, gerçekten anlıyordum. Beni o zaman koruyamamıştı, şimdi de koruyamazdı. Kalpler kırılır ve insanlar incinirdi. Bu kaçınılmaz bir şeydi. Onun beni sonsuza kadar güvende tutabileceğini düşünmesi gerçekçi değildi.

O anda Carter’ın omzunun üzerinden bana doğru bakan Garrett’ı gördüm. Hiç yaşamak istemediğim bir kalp kırıklığı, asla

kaybetmek istemediğim bir kişi olduğunu acı bir şekilde fark ettim. Yüzünde tamamen benim için takındığı nazik ve sabırlı bir gülümseme vardı.

Yani korkunun beni sıkıca kavramasına, hayatımı kontrol etmesine izin vermeye devam mı edecektim?

Yoksa Garrett'ın elini tutup benimle atlamasını mı isteyecektim?

26

YEŞİL GÖZLÜ CANAVAR

Jennie

“KUSACAĞIM.”

“Hayır kusmayacaksın. Dramatik olmayı bırak.”

“Kusacağım. Gerçekten bu olacak.” Yalan söylemiyordum.

“Eğer o kalmazsa ben kusacağım.” Olivia bir elini karnına, diğerini ağzına götürdü. Yüzü tam zamanında solmuştu. Cara gözlerini devirerek şeker kâsesini karnına doğru çekti.

Dürüst olmak gerekirse, Olivia gerçekten kusabilirdi. Son zamanlarda hamile sağlığı konusuna takmış durumdaydı. Yine de bugün öğle yemeğine gittiğimizde “*Siktir et,*” demiş ve önündeki her şeyi yok etmişti. Bir tabak *taco* ve bir sepet acılı peynirli patates kızartması yemişti. Saatlerdir inleyip duruyordu.

“Atıştırmalıklarında bir sorun yok.” Cara elini kâseye daldırdı. Bir avuç dolusu *Skittles* ve *M&M’s* alarak hepsini birlikte ağzına attı. “Bunvav çok lezzetli.”

Olivia öğürüyordu. Öne doğru sendeledi. Saçlarını ensesinde toplayıp sırtını ovmaya başladım. Beckett olduktan sonra ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu görmüştüm. Küçük yaramazımla gurur duyuyordum.

Cara yine abartılı bir göz devirmeyle şekerini mutfaka götürdü. “Çocuklar, siz berbatsınız. Bir denesiniz, seveceksiniz...”

“Kesinlikle olmaz.” Olivia’nın saçlarını bıraktım ve *Pop-Tarts* tabağını alarak arkama yaslandım. Garrett gitmeden önce bana en sevdiğim şeyi bırakmıştı. Sıcak çikolatalı dondurma.

Cara atıştırmalıklarını ağzına tıktığı yerden kaşlarını kal-

dırarak bana baktı. “O tat burada yok, Jennie. Bu sadece ABD’ye özgü.”

Ağızma bir lokma atarak mırıldandım.

“Kimde her zaman eğlenceli *Pop-Tarts* tatları vardır biliyor musun?” Yüzünde kocaman, sinsi bir gülümseme vardı. “Garrett. Evet, Adam’ın annesi ona özel olarak gönderiyor.”

“Gerçekten mi? Vay canına. Adam’ın annesiyle hiç tanışmadım. O da Adam kadar tatlı mı? Görünüşe bakılırsa öyle.” *Konuyu Saptırma: Tam puan.* Cara bir şeyler söylemek için ağızını açtı ama ben dişlerimin arasına atıştırılmalık bir şeyler sıkıştırıp televizyonu işaret ettim. “Çocuklar çıktı.”

Cara kabul edilebilir bir atıştırılmalıkla yanıma çöktü. Çocuklar buzun etrafında zıplamaya, maç için ısınmaya başladığında Olivia yanıma sokuldu.

Olivia’nın uysal tavrı yaklaşık on saniye sürmüştü. Bir yandan patlamış ınısı ağızına atarken bir yandan da televizyona kaşlarını çatarak mırıldanıyordu.

“Neyden bahsediyorsun, Pip?” Cara’dan *queso* sosu kaplı bir *nacho* cipsi çalarak sordum.

Olivia çılgınca televizyonu işaret etti. “Şunlara bakın! Lanet akbabalar. Hemen saldırıyorlar.”

“Kim saldırıyor?” Kamera, camın arkasında ellerindeki pankartları sallayan yarı giyinik kadınların üzerinde gezindiğinde kendi soruma kendim cevap vermiştim.

Beckett, bana bir hat trick göster, ben de sana bir seks numarası göstereyim!*

*Onu benim 5 numaralı deliğime** koyabilirsin, 87 numara!*

Burnum tiksintiyle kırıştı. “İğrenç. Endişelenme, onlara hiç dikkat etmiyor.” Carter o sırada doğrudan sahanın kenarındaki kameralardan birine doğru kayd ve orada durup kameraya konuştuğunda televizyondaki görüntü de o kameraya geçti.

“Merhaba, prenses!” diye bağırdı camın arkasından. “Seni öz-

* Hokey ve futbolda oyuncunun bir maçta üç gol atmasını ifade eden terim. (ç.n.)

** 5-Hole, Hokeyde kalecinin bacaklarının arasındaki boşluk anlamına gelen terim. (ç.n.)

ledim!” Göz kırparak uzaklaştı. Olivia’nın yüzü tamamen aydınlandı. Bedeni neşeyle titredi.

“Gördün mü? Endişelenecek bir şey yok. Onlara göbeğinle vurup kimin patron olduğunu gösterebilmen için Montreal’e uçmamıza bile gerek kalmadı.”

“Ah, bak.” Cara kolumu tuttu. “Garrett’ın da bu gece kendi hayran bölümü var.”

Başımın dönmesinden ve dudaklarımdan çıkan çılgınca “Ne?” sesinden nefret etmişim ama en kötüsü ne miydi? *Nacho* cipsimi elimden düşürmüştüm.

Gözlerim televizyondaki pisti takip etti. Tereddüt etmeden Garrett’ı buldum. Uzun ve geniş boyuyla buzun üzerinde süzülürken Carter’a arkadan çarparak onu panolara doğru itti. Hemen ardından Emmett ikisini de panolara çarptı. Onlar buza battığında Adam da üstlerine kendini bıraktı. Ben de o anda iki sıra yukarıdaki kadın grubuna sinirlenmekle meşguldüm.

Evlen benimle, Andersen!

Sopanı tutabilir miyim, G Bebeğim?

“Aptalca. Bunlar aptalca pankartlar. Yaratıcı bile değiller.” Sehpanın üstündeki İsveç Çileği paketini alıp yırtarak açtım ve içindekilerin yarısını ağzıma attım. “Sopasını tutmak mı? Her neyse. Bu da ne demek şimdi? Sopasını tutmak.” Homurdandım. “Her neyse.”

“Bunu iki kez söyledin,” diye mırıldandı Cara.

“Hayır, söylemedim.”

“Evet, söyledin,” dedi Olivia gözlerini dikmiş bana bakarken.

Başımı iki yana sallayıp televizyona döndüm. Berbat bir zamanlamaydı. Kadınlardan biri panolara doğru ilerliyor ve kardeşim onunla Garrett arasındaki iletişimi kolaylaştırıyor gibi görünüyordu.

“Çiş.” Ayağa fırladım. “İşemem gerekiyor. Tuvalete. İzninizle.” Beni doğruca cennete parmaklayan adama dönüşmüştüm. Çok utanç vericiydi.

Dönmek için güvende olduğumdan emin olana kadar beş daki-

ka orada kaldım. Döndüğümde, en kaygısız gülümsememi takınıp *Pop-Tarts* dolu tabağımı aldım ve kendimi arkadaşlarımla arasına tekrar sıkıştırdım. İkisi de tepsimden birer *Pop-Tart* çaldı.

“Garrett’a *Pop-Tarts* için teşekkür ettiğimi söyle.” Bunu söyleyen Cara değil Olivia’ydı.

“BEN YANIYORUM.”

“Kendinin farkında olan kraliçeleri severiz,” diye mırıldandı Cara saçlarıma doğru. “Evet, Jennie, harikası.”

“Hayır, yani fiziksel olarak yanıyormuşum gibi hissediyorum.”

Şu anda biri ufak tefek ve hamile, diğeri uzun boylu ve sırık gibi iki kadının arasında sıkışmış durumdaydım. Bunlar Cara’nın sözleriydi. Olivia bana sadece kocasıyla sarılmayı özlediğini söylemişti. Carter olmadan iyi uyuyamadığını zaten belirtmişti ve gözlerinin altındaki koyu halkalar bunun kanıtıydı.

Bu yüzden, pijama takımını kaldırıp bana o somurtkan yüz ifadesiyle bakarak gece onunla kalmamı istediğinde hayır diyememiştım. Cara, eğer Olivia birisiyle uyuyacaksa onun da uyuyabileceğini söylemişti. Şimdi de buradaydık işte; üçümüz abartılı derecede büyük bir yatakta birbirimize sokulmuş haldeydik. Carter, Garrett, Emmett, Adam ve Jaxon ile yaptığımız ve fazlasıyla uzun süren bir *FaceTime* görüşmesinin ardından... Görüşme sırasında bir ara Carter, Olivia’dan gizlice banyoya gitmesini istemişti. Cara ile Emmett ise *gerçekten* gizlice kaçmıştı.

“Ben,” dedi Olivia iç çekerek. “Her zaman ateşliyim. Fırın gibiyim. Kapatamıyorum.” Dirseğinin üzerinde doğruldu. Gözleri ay ışığında dans ediyordu. “Hey, çıkmaya başladığımızda Carter’ın bana bir ısıtıcı aldığını hatırlıyor musun çünkü benimki bozulmuştu ve üşümemi istemiyordu?”

“Çok gösterişli.”

“Büyük jestleri sever. Çok düşünceli.” Olivia tekrar yatağa döndü. Bir bacağına benimkinin arasına sokarak daha da sokuldu

ve vücut ısını on derece birden yükseltmeyi başardı. “Siz Beckett-lar sarılma konusunda çok iyisiniz.”

Göğsümde hafifçe titreşen o dolu ve huzurlu his, yüzümde bir gülümsemeye neden oldu. “Cara, bu kadar rahat olmanı beklemezdim.”

“Ah, ben tam bir yayılmacıyım. Evet, Emmett’in üstüne çıkıp geceyi orada geçirmeyi seviyorum. O adamın kaç kez kafası bacaklarımın arasına dolanmış bir şekilde uyandığını anlatamam. Hem de bambaşka sebeplerle.”

Kıkırdayarak güldüm. Aklım Garrett’a kaydı. Sayısız kez ona sarılarak uykuya dalmıştım. Gecenin bir yarısı *doğru* nedenlerle başını bacaklarımın arasma almış halde uyanmıştım. Her sabah tek başıma uyandığımda, onun sıcak bedeninin benimkinin etrafında nasıl kilitlendiğini, parmak uçlarının sırtımda nasıl dolaştığını, dudaklarının omzumda nasıl gezindiğini hatırlamaya çalışıyordum.

Benim sonsuzluğum şimdiye kadar çok yalnız geçmişti. Garrett içimdeki boşluğun ağırlığını ben fark etmeden önce öyle kolayca doldurmuştu ki, omuzlarımdaki ve göğsümdeki tüm yükleri kaldırmıştı. Daha dik durmama, daha derin nefes almama izin vermişti.

Gece etrafımızda sessiz, hareketsizdi. Kulağımda sabit nefeslerin yumuşak sesi vardı. Her iki yanımda sakince nefes alan bedenlerin ve gecenin sessizliğinin tadını çıkarıyordum.

Bir çift kol beni sıkıca sardı. Gözlerimi açtığımda Olivia’nın uykulu gözlerle bana baktığını gördüm.

“N’aber, Pip?”

“Gitmeni istemiyorum,” diye fısıldadı. Sesinde ağır ve savunmasız, kırılmanın eşiğinde bir şey vardı. “Mezun olduğunda Toronto’ya gitmeni istemiyorum ve bunun için kendimi çok bencil hissediyorum.” Ay ışığı, balkon kapılarından süzülerek geçerken onun burnunun köprüsünden kayan tek bir yaş damlasını kesti. “Başarılı olmanı ve en önemlisi mutlu olmanı istiyorum ama Tanrım, bunu yapmak için ayrılmak zorunda olmayı istemiyorum.”

Cara’nın uyuduğunu sanıyordum fakat birden parmaklarını

benimkilere doladı. “Nerede olursak olalım, her zaman birlikte olacağız. Tabii birbirimize yakın olsak çok daha ayrıcalıklı olur.”

Belki de sonsuz yalnızlık fikrine kapılmamalıydım. Etrafımda bu insanlar varken öyle hissetmediğim kesindi.

CARA’NIN EĞLENCELİ BİR fikri vardı.

Elbette *eğlence* kelimesini biraz esnek kullanıyordum.

Bu sabah bizi uyandırdı. Sıradaki kurbanlarını yeni bulmuş dengesiz bir mahkûm gibi sırtarak bize baktı.

Çocukları bizim için çalıştıralım, demişti manyakça bir kıkırdamayla.

Görünüşe göre bu, çocuklar eve gelmeden hemen önce hazırlanıp evden çıkmak anlamına geliyordu. Böylece, uzun bir ayrılık kalışın ardından onları karşılamak için beklediğimiz bir ev bulmak yerine bomboş bir evle karşılaşmış olacaktı.

Benim için fark etmezdi. Karnımı doyurmuştum. Harika bir kırmızı renkte topuklu bot giymiştim. Üzerimdeki kotun içinde çok iyi görünüyordum. Buklelerim muhteşem biçimde belimden aşağı dökülüyordu. Garrett’in tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum.

En sonunda bizi bulduklarında tabii.

Cara’nın planının diğer kısmı, şehri dolaşırken grup sohbetimize video ipuçları göndermektir. Onlar peşimizde koşuyordu ve nerede olduğumuzu anladıklarında heyecan dolu mesajlarını okumak çok eğlenceliydi ancak hemen ardından çok sayıda küfür geliyordu çünkü biz çoktan yer değiştirmiş oluyorduk. Tüm gece boyunca onlardan en az iki adım öndeydik.

Şimdi Sapphire’deki dans pistinin tam ortasındaydım. Terden sırlıklam olmuş halde etrafımda dönüyordum. Ufacık, hamile bir kadın tatlıdan aldığı şekerin etkisiyle çılgınca dans ediyordu. Cara elinde iki tane martini tutuyordu.

Tüm gürültüye rağmen başlayan sohbeti, aniden patlak veren

küçük telaşı fark etmemek imkânsızdı. Cara'nın yüzünde sinsî bir gülümseme belirdiğinde ne olduğunu anlamıştım. Gelmişlerdi.

Cara, Olivia'nın ellerine martinilerini sıkıştırdı ve yakışıklı, siyah saçlı bir adamı işaret etti. "Sen. Benimle dans et."

Adamın gözleri kocaman açıldı. "Ta... Tamam."

Cara adamın göğsüne sokuldu ve birlikte dans etmeye başladılar. Bu sırada adamın ellerini kalçalarının üzerinde gezdiriyor ve zavallı adam cennette gibi görünüyordu.

Otuz saniye içinde orada olabiliirdi. Emmett, onu yere serecekmiş gibi görünüyordu.

Kocaman, oyuncak ayı gibi adam önlerinde durdu. Gülümseyen karısına baktı. Yumrukları sıkıldı ve gözlerini Cara'yı tutan adama doğru çevirdi. "Çek ellerini karımın üzerinden. *Hemen.*"

Adam, Cara'yı sanki ateşe dokunmuş da yanıyormuş gibi bıraktı. Dans pistinden koşarak uzaklaştı. Emmett, Cara'yı kucağına alıp omzuna atarak arkadaki özel kabinlere doğru götürdüğünde gülümsüyordum.

Sıcak bir nefes boynumda gezindi. Beklentinin yarattığı ürperti sırtımda dans ediyordu. "Sırada sen varsın. Çok daha özel bir yerde. Kalçana elimin izi olan bir dövme yapacağım. Yerinde olsam gülmeyi keserdim." Garrett yanımdan geçip arkasını dönmeden ve "Buldum onları!" diye seslenmeden önce kalçamın sol tarafına hızlı, sert bir şaplak attı.

"Ollie!" Carter nefes nefese dans pistine doğru kaydı. Olivia'ya bakıyordu. Bakışları o an sıcacık olmuştu. "Ollie," diye mırıldandı. "Bebeğim, çok güzel görünüyorsun..."

"Sizi alçaklar." Adam bana sarıldı, duymak istemediğim bir iltifatla boğuyordu. "Bizi şehrin her yerine götürdünüz."

"Bu Cara'nın fikriydi," dedim ve ardından Jaxon'a sarıldım. "Biz sadece masum seyircileriz."

Jaxon yakasının düğmelerini açtı. Gözleri kulübün üzerinde geziniyordu. "Ve bunu takdir ediyorum." Bana doğru sırtıttı. "Bu gece biraz stres atmam gerekiyor."

"Bunun sevişmek için bir kod olduğunu mu varsayıyorsun?"

Sırtışı büyümeye devam etti ve elini uzattı. “Dans etmek ister misin?”

Garrett’in gözlerini kısarak bize doğrulttuğu bakışlarıyla karşılaştım. “Seve seve.”

Ben Jaxon’la birlikte ortadan kaybolmadan önce *dövme yapacağım*, diye dudaklarını oynatıyordu koca adamım.

Jaxon’ı sevmeye başlamıştım ama bu çok uzun sürmedi. Hâlâ biraz bencil bir pislik miydi? Evet. Son derece azgın mıydı? Kim değildi ki? Ama arkadaş canlısı ve rahat biriydi. Onunla konuşmamı sağlayan sessiz bir yanı vardı. Belki de bu grup içinde kendimi hep biraz dışlanmış hissettiğim içindi. O da geldiğinde bu duygunun benzerini hissetmişti. O da benim gibi hiç tereddüt etmeden kabul edilmişti ama bazen onun da benim gibi buradaki yerini sorgulayıp sorgulamadığını merak ediyordum.

“Andersen sana da kızgın görünüyor mu? Bana kızgın görünüyor.”

Garrett bir dirseğini bara dayamış, limonlu sodasını yudumlar-ken bakışlarını bize dikmişti ama kızgın görünüyor muydu? Sonunda *bana* istediğimi vermeden önce bu gece istediği şeyi istediği kadar alacak gibi görünüyordu. *Tam olarak* öyle görünüyordu. Her halükârda harika bir gece olacaktı. Sabırsızlanıyordum.

“Bu adamla ilgili başka ne fark ettim biliyor musun?” Jaxon dikkatimi tekrar kendine çekti. “Yolculuğa çıktığımızda ya da birlikte dışarı çıktığımızda alkol alıyor ama sen etrafta olduğunda sadece maden suyu içiyor.”

İlk öpüştüğümüz geceden beri bu konu hakkında bir kez bile konuşmamış olsak da ben de fark etmiştim. Garrett birlikte olduğumuzda, diğer herkes de bizimle olsa, alkolün damlasına bile dokunmuyordu. Eskiden buzdolabında altılı bir paket saklardı ama şimdi ya sıcak çikolata vardı ya da hiçbir şey bulunmuyordu. Düşündüğümde, orada en son ne zaman bira şişesi gördüğümü hatırlamadığımı fark ettim.

“O destekleyici bir arkadaş,” dedim Jaxon’a.

“Evet, oldukça iyi bir adam.” Şarkı bitti ve Jaxon elimi tutarak

beni dans pistinden indirdi. “Beni öldürmek istiyormuş gibi görünse bile. Belki de Cara haklıydı.”

“Hangi konuda haklıydı?”

“Sana âşık olduğu konusunda. Yılbaşı gecesi öyle söyledi.”

Olduğum yerde tökezledim. İri bir el belime inerek beni yaladı. Garrett dengemi bulmama yardımcı oldu ve sonra yanıma geçerek özel locamıza götürdü.

Jaxon kaşlarını kaldırıp bakıyordu.

“O kadının söylediği her şeye inanıyorsan sende ciddi bir sorun var,” dedi Garrett sonunda. Kocasının kucağında, elleri onun saçlarında ve dili ağzının içinde olan söz konusu kadına doğru başını salladı. “Hadi ama, Riley.”

Jaxon kıkırdadı ve karşıımızdaki koltuğa otururken başım salladı. “Kahretsin, evet, haklısın. Cara’ya güven olmaz.”

Cara omzunun üzerinden ortaparmağını gösteriyordu.

Carter, Adam ve Olivia bir süre sonra bize katıldı. Carter elinde çeşitli içecekler ve yemek menüsünden oluşan bir tepsiyle -öncelikler- duruyordu. Adam da hızla çökmekte olan Olivia’yı ayakta tutmaya çalışıyordu. Olivia hem şekeri yükseldiği için bu etkiden kurtulmaya çalışıyor hem de topuklu ayakkabı giyme kararından pişmanlık duyuyor gibi görünüyordu.

Bir saat geçmesine rağmen yerimden kıpırdamamıştım. Hayatımın en güzel anlarından birini yaşıyordum. Bu belki de yanımdaki adamın, dışa vuramadan attığım her mesaja içten içe yaşattığı büyük cinsel gerilimden kaynaklanıyordu.

Ben: Bu gece Indiana Bones’a mı bineyim, yoksa yüzüne mi?

Ben: Tanrım, dilini üzerimde düşünmeden edemiyorum. Beni yemene bayılıyorum.

Ben: Belki bu gece ben senin aletini emerken o küçük cam tıkaçı deneyebiliriz.

Ben: Eğer elini şu anda bacaklarımın arasına sokarsan, ne kadar ıslak olduğumu görürsün.

Garrett'in yumruğu elindeki bardağı öyle bir sıkıyordu ki, kırılmasından korkuyordum. Bardağı yere bıraktı ve hızlıca bir cevap yazdı.

Ayıcık: Ne kadar ıslaksın, gün ışığı?

Hiçbir detayı atlama, ben de bu gece sana iyi davranacağım.

Ben: Ya bana iyi davranmanı istemiyorsam, koca adam?

Ayıcık: Ne. Kadar. Islaksın?

Ben: O kadar sıırıslıklam oldum ki, hemen içine kayabilirsin.

Garrett ayağa fırladı ve yanlışlıkla Adam'ı kabinden dışarı itti. "Tuvalet!" diye bağırdı. "Gitmem gerekiyor. İşemeliyim. Güle güle. Görüşürüz."

O uzaklaştığında kahkahamı bastırmaya çalışıyordum. Diğer çocuklar da içki almak için onu takip ediyordu. Uzun boylu, zayıf, koyu renk bukleleri olan bir adam yaklaştığında otuz saniyeden fazla geçmemişti. Koyu kahverengi gözlerini dostça bana dikmişti. Sinirlerim geriliyordu. Bir bacağıma diğerinin üzerine atarak içkimle meşgul olmaya başlamıştım.

"Merhaba," dedi kabinin kenarında durarak. "Ben..."

"Aman Tanrım!" Olivia birden canlanarak ellerini çırpmaya başladı. "Sen Alejandro Perez'sin!" Çığlık atmıştı. Ellerinin altında sıkıca tutmuştu. "Jennie, o..."

"Vancouver Whitecaps'ten orta saha oyuncusu," diye Olivia'nın cümlesini tamamladı Alejandro gülerek.

"Çok özür dilerim. Hayranlıktan oldu tamamen. Küçükken futbol oynardım da..."

"Futbol mu?" Cara içkisini yudumladı. "Tanrı'ya şükür. Orta saha oyuncusu dedin ya, ben de 'Hokeyde öyle bir pozisyon duymamıştım. Bizim çocuklardan hangisi oynuyor ki onu?' diye düşündüm."

Alejandro hâlâ gülümsüyordu. Harika bir gülümsemesi vardı. Geniş ve dişlekti. Garrett'inki gibi aptalca ve orantısız değildi. Elini uzattı. Ben de başka ne yapacağımı bilmediğim için elimi uzattım. "Peki sen kimsin?"

“Jennie,” diye cevap verdim sessizce. Bize doğru yaklaşan Garrett’ın meraklı bakışlarıyla karşılaştım.

“Affedersiniz.” Alejandro’yla benim arama girdi. Daha sonra iyice yaklaşarak yanıma sokuldu.

“Ah.” Alejandro vücutlarımızın yakınlığını inceledi. “Siz ikiniz..?”

Garrett’a bakıyordum. O da bana bakıyordu. Soruyu cevaplayan Cara oldu.

“Hayır, bizim Jennie’nin hayatında kimse yok. Öyle değil mi, Gare-Ayıcık?”

Garrett suyunu yudumlamadan önce uzunca bir süre bakakaldı. Neden bilmiyordum ama, “Doğru,” diye mırıldandığında içim hayal kırıklığıyla doldu.

“Harika.” Alejandro elini uzattı. “Hey, sen Garrett Andersen’sın, değil mi? Vipers’ın sağ kanat oyuncusu? Büyük hayranım.”

Garrett onun elini sıktı ve bana dönerek hafif gergin şekilde gülümsedi. “Ben de senin hayranınım. Çocuklar ve ben evinizdeki açılış için biletlerimizi aldık bile.”

“Tamamdır. Daha sonra bir şeyler içmeliyiz.” Garrett cevap vermeden Alejandro dikkatini tekrar bana çevirdi. İstemediğim ve alışık olmadığım için yerimde kıpırdandım. “Ben de şu anda sana bir içki ısmarlamayı umuyordum, Jennie.”

“Ah...” Rahatsız edici bir sıcaklık boynumu diken diken etti. “Ben içki içmem.”

“Su gayet iyi bir seçenek.”

“Evet, Jennie,” diye söze girdi Cara. “Su gayet iyi sayılır.”

Ona uyarıcı bir bakış fırlattım. Hemen dudaklarını ağzının içine doğru kıvrıdı. Olivia anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyordu. Bakışları yanımda buz gibi donup kalan Garrett’a kaydı. Onun buz gibi hissetmesini istemiyordum. Gün ışığı gibi sıcak olmasını seviyordum.

Boğazımı temizledim, sırtımı dikleştirdim ve Alejandro’ya gülümsedim. “Teklifin için teşekkür ederim ama ilgilenmiyorum.”

“Genel olarak mı ilgilenmiyorsun, yoksa benimle mi ilgilenmiyorsun?”

Gözlerimi barda gezdirerek bu konuyu hemen kapatmaya yarıdım edecek bir şeyler aradım. Çocukların içkilerle geri döndüklerini gördüm. Ağabeyim öndeydi, büyük olasılıkla sadece önden gitmek için sipariş ettiği, üzerinde mavi ve pembe pamuk şeker yığını duran gösterişli bir şampanya bardağı taşıyordu. “Doğruyu söylemek gerekirse, profesyonel sporculardan oluşan çevremi genişletmeyi çok düşünmüyorum. Zaten halihazırda, fazlasıyla korumacı bir tanesini ağabeyim olarak kadromda tutuyorum.”

“Ollie, bak! Bu içeceğin yanında pamuk şeker de var!” Carter pamuk şekeri Ollie’nin suratına fırlattı. Sonra da bir parça koparıp yedi. Alejandro’yu görünce gözleri açıldı. “Ah, hey! Perez!”

Alejandro, Carter’dan sonra dönüp bana baktı. “Tanrım, ikiniz neredeyse tıpatıp aynısınız. Bunu nasıl kaçırdım?”

Carter kıkırdayarak oturdu. “Evet, Jennie çarpıcı yakışıklılığını benden alıyor.”

Alejandro’nun ilgisini istememiş olabilirdim ama o, Carter’ın yanına bir sandalye çekip oturduğunda ve herkes hızla birbiriyle kaynaştığında, tuhaf bir hayal kırıklığı hissi üzerime çöktü. Buna bir de dejavu hissi karıştı.

Onun dikkatini çekmiştim. Şimdi de Carter aynı ilgiyi üzerine çekiyordu. Kardeşiniz bir NHL takımının kaptanı olduğunda hayat böyle devam ediyordu.

İçkimi zorla dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. Boştaki elimle kucağımdaki ıslak peçeteyle oynuyordum. İri bir el elimin üzerini kapladı. Peçeteyi çekip aldı ve masaya bıraktı. Bir saniye sonra Garrett serçeparmağını dikkatlice benimkinin etrafına doladı. O an içimde bir şeyler sakinleşmeye başladı.

İstedğim tek ilgiye sahiptim.

Kırk beş dakika, birkaç müstehcen mesaj, Adam’la bir, Cara’yla iki dans ve pamuk şekerli içkiden sonra banyoya saklandım. Garrett’a bakmamak imkânsız hale gelmişti. Masanın altında serçeparmağını benimkine dolaması artık yetmiyordu. Yanıyordum

ve açtım. Buradan çıkıp nihayet doğru dürüst bir merhaba diyebileceğimiz eve gitmek için can atıyordum.

Serin ve nemli bir bezle boynumu sıvazladım. Karanlık koridora çıkmadan önce iç geçirdim.

Güçlü parmaklar bileğimi sararak beni gizli bir oyuğa doğru çekti. Sırtım sert, geniş bir göğse bastırılırken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Ateş gibi bir sıcaklık karnımın alt kısmına doğru hızla yayılıyordu. Sıcak bir el tişörtümün altından geçerek bedenimin üzerinde süzüldü. Yumuşak dudaklar açıkta kalan omzuma değiyordu.

“Tüylerin diken diken olmuş,” diye fısıldadı Garrett.

“Çünkü ödümü kopardın, salak.” Dudakları boynumda aralandığında kelimeler bir iniltiyle sona erdi. İsmi ağzımdan bir nefes gibi çıktığında eliyle ağzımı kapattı.

“Şşt, gün ışığı. Daha fazla gürültü yaparsan buraya neden geldiğimi unutacağım. Ve inan bana bir dakika daha bekleyemem.” Çenemi avucunun içine aldı. Yüzümü kendine doğru çevirdi. Gözlerinde parıldayan o aç karanlığı bana gösterdi.

Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Olmasını istediğim her şey vardı. Açlık, sahiplenme, ıslaklık ve *sıcaklık*. Tanrım, çok ateşliydi ama bundan daha fazlası, özlem doluydu. Özlem dolu ve *saygılıydı*.

Beni özlemişti. Belki de benim onu özlediğim kadar.

Sanki ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine geri çekildi. Hafif bir iç çekişle alnını benimkine yasladı. “Seni özlüyorum.” Şimdiki zamandı, geçmiş değil.

Parmaklarımızı birbirine geçirdim. “Ben buradayım.”

“Biliyorum ama ben hokeyle meşguldüm, sen de dans ve koşmuş Simon’la. Kendimi mola vermiş gibi hissettiğim için huyusuzum.”

“O zaman kötü bir çocuk olmuş olmalısın.”

“Çok kötü,” diye mırıldandı. Dudakları sessiz bir hırıltıyla aralanarak tekrar dudaklarıma yapıştı. Beni duvara doğru itti. Parmakları önümde dans edip boğazımı hafifçe sarmadan önce omzu-

nun üzerinden bir bakış attı. “Seni eve götüreceğim ve sırlıslıklam ıslak amını Indiana Bones ile becereceğim. Sonra seni yalayarak temizleyeceğim ve tekrar boşalmanı sağlayacağım. Bu sefer dilimle.”

Ah, *Tanrım*.

“Anladın mı?”

Yutkunarak başımı salladım. Garrett burnunu boynumdan aşağıya, sonra kulağıma kadar takip ettiğinde bacaklarımın arasına derin bir sızı yerleşti.

“Kelimeleri kullan, gün ışığı. Onlara sahip olduğunu biliyorum.”

Dilim dudaklarımda gezindi. Onu tekrar tatmak için yanıp tutuşuyordum. “Evet.”

“Aferin kızıma.” Kendini bana doğru bastırdı. Kendi ihtiyacının ağırlığını hissetmeme izin veriyordu. “Şimdi masaya dönelim, böylece sen de hâlâ benden nefret ediyormuş gibi davranabilirsin.”

“Senden nefret ediyormuş gibi yapmamı seviyorsun.”

“Evet. Bana karşı küstahça davranman beni tahrik ediyor.”

Gülümsedim ama uzun sürmedi.

Aslında, gözlerim bizi izleyen o geniş ela gözlerle buluştuğunda çabucak söndü.

Jaxon önümüzde durdu. Bakışları Garrett’la benim aramda pinpon topu gibi gidip geliyordu. Çenesi gitgide yere yaklaşacak gibiydi. Aniden sırtıttı ama bu, o dehşet dolu, garip bakışlardan biriydi, parlak dişlerini sıkımişti.

“Şey...” Boğazını temizledi ve yumruğunu diğer eline vurdu. “Duyduğuma göre...”

“Olamaz.” Titreyen ağzımı ellerimle kapattım. “Hayır.” Gözlerim her an yanaklarımdan süzölmeye hazır yaşlarla doldu. “Carter beni öldürecek.”

“Ah. Ah, siktir. Hayır.” Jaxon ellerini anlamsız şekilde salladı. “Siktir, hayır, lütfen ağlama. Ona söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Lütfen ağlama.” İki omzumu da sıkmadan önce yardım için Garrett’a baktı. “Hey, sorun yok. Sırrın benimle güvende, Jennie,

gerçekten. Ve şey...” Bakışları Garrett’ın kasıklarına indi. “Aletine Indiana Jones’un adını verdiğini kimseye söylemeyeceğim. Bunu daha önce duymamıştım. Bu... yeni bir bilgi.”

Gözlerimi silerek sustum. “Teşekkürler, Jaxon. Sen iyi bir arkadaşsın.”

Gidişini izliyorduk. Jaxon gözden kaybolduğunda Garrett yumruğunu bana doğru uzattı.

“Gözyaşları çok iyi fıkirdi.”

Yumruğumu uzatıp onunkiyle tokuşturdum. “Her seferinde işe yarıyor.”

27

DISNEYLAND INDIANA BONES'A KARŞI

Jennie

“NE DEDİM BEN?”

Sırtım sertçe duvara çarptı. Garrett’in puslu gözleri beni izliyordu. Bu gece yeşilden çok maviydiler. Karanlık ve biraz ürkütücüydü. Öfkeli bir deniz gibi nefesimi sığlaştırıyor, vücudumu ateşe veriyordu.

Dilimin altdudağımın üzerinde yavaşça kaymasına izin verdim. Garrett’in beni izlerken boynunda atan kalp atışlarını görmenin tadını çıkarıyordum. “Beni özlediğini.”

Hırlayarak bana doğru bir adım daha attı. “Hayır.”

“Söyledin,” diye karşı çıktım. Onu biraz daha zorluyordum. Onu çıldırtmadan ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyordum. Ya da belki de çıldırmasını istiyordum. Her ikisi de çok eğlenceliydi. “Çok tatlıydı, Garrett.” Parmaklarımı yüzünün yan tarafında gezdirdim. Çenesini öptüm. Göğsü inip kalktığında tüylerinin nasıl diken diken olduğunu gördüm. “Sen sadece yumuşak, yapışkan bir tarçınlı çöreksin.”

Garrett beni duvara doğru daha sert itti. Bir eliyle iki bileğimi tutarak başımın üzerinde sabitledi. Diğer eli boğazımdaydı, parmaklarını bastırıyordu. Başarmıştım. Sonunda kilidini açmıştım.

“Beni çıldırmayı seviyorsun.”

“Saçmalama, Garrett. *Buna bayılıyorum.*”

Boğazımı bırakıp geniş parmak uçlarından birini kotumun belinde gezdirdi. “Bu kotlardan nefret ediyorum.”

“Eğer ödemeyi üzerinde adımın yazdığı bir kredi kartıyla yap-

saydım ben de nefret ederdim. Ne de olsa çok pahalılar. Ve onlardan üç tane aldım.”

Dudaklarından gırtlaktan gelen karanlık bir gülücük çıktı. “O zaman yok etmem gereken iki çift daha var.”

“Sakın buna cüret etme,” diye alçak sesle uyardım. Kalçalarım bu kotun içinde harika görünüyordu. Garrett ve Jaxon’ın gözlerini üzerimden alamaması bana bunun ne kadar doğru olduğunu gösteriyordu.

Garrett bakışlarını benimkilere sabitleyerek elini dar kotun belinden aşağı kaydırды ve bacaklarımı öne doğru ittirdi. “O zaman yerde olmalılar çünkü ben onları ancak böyle seviyorum.”

Parmak uçlarım kollarından yukarı çıkarak geniş göğsünün üzerinde dans etmeye başladı. Dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde saçları yüzüme batıyordu. “O zaman işe koyulsan iyi olur, Andersen.”

Koridorda ağır ağır yürürken onu girişte bıraktım. Yolda tişörtümü çıkardım. Tişörtü arkamdan yere bırakırken omzumun üzerinden uzun bir bakış attım. Sırada kot pantolonum vardı ve onu da işaretparmağımın ucuna asıp yatak odamın kapısının önüne bıraktım. Sonunda, Garrett poposunu yüksek vitesle taktı ancak bitişikteki banyoda kaybolmadan önce beni yakalayacak kadar hızlı değildi.

Burada, zümrüt rengindeki saten ve dantelli iç çamaşırı takımımın içinde vücudumun nasıl görüldüğüne hayran olmaktan başka bir şey yapmıyordum. Garrett’la geçirdiğim süre içinde biraz kilo almıştım. Bu yıllar önce olsaydı beni üç haftalık bir sarmala sokardı. Fakat bugün memelerimi avuçluyor, ağırlıklarının tadını çıkarıyordum. Aynada kendime baktım. Kalçalarımın bu iç çamaşırına arsızca oturmasını seviyordum.

Parmaklarımı saç örgümde gezdirdim. Saçlarım omuzlarımın etrafında kabarık bir karmaşa olana kadar kalın dalgaları parmağında dolaştırdım. Garrett’ın bana tapması için sabırsızlanıyordum.

Daha önce de söylediğim gibi, adamın inanılmaz bir hokey

kalçası vardı. Beni beklerken öylece, gayet rahat bir şekilde duruyordu. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Dar kesim pantolonu ince beline, mükemmel kalçasma ve kalın uyluklarına tam oturmuştu.

Bana doğru döndü. Gözbebekleri büyüdü. Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken ağır ağır yutkunuyordu.

“Çok yakışıklı,” diye mırıldandım. Kravatım elimin etrafında dolayarak kendime doğru çekti. Öne doğru yuvarlandı. Dengesini sağlamak için kolumu kavradı. İpek kravatım çıkarıp ayaklarımızın dibine bıraktım ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. “Bir gün beni takım elbisenin içinde becerecek misin?”

Gözleri açıldı. Parmak uçları tenime batıyordu. Bu rolleri değişme olayım yapmamız çok hoşuma gidiyordu. Cesur ve utangaç hallerimizi takas ediyorduk, üstelik bunu çok zahmetsizce yapıyorduk. Sanki her zaman birbirimizi tamamlamak için yaratılmış gibiydik.

“Garrett?” Avuçlarım göğsünde ve omuzlarında geziniyordu. Gömleği yerde bir su birikintisine dönüşene kadar üzerinden akıp gitti. “Sana bir soru sordum.”

“Benden ne istersen yaparım, Jennie.”

Gülümsedim. Kemerinin tokasını gevşettim ve fermuarını indirdim. Avucum *boxer*’ının üzerinden aletin etrafına dolanıp o inlediğinde, göğsüm gururla kabardı.

“Aferin oğluma,” diye mırıldandım. Pantolonunun ayak bileklerinin etrafında kaymasına izin verdim. Ellerimi *boxer*’ının arka kısmına doğru kaydırdım. Onları bırakmadan önce kalçalarının dokunuşumun altında nasıl kasıldığım hissettim. “Garrett?”

“Evet?”

“Oturmanı istiyorum.”

“Ben...”

Avucumu köprücük kemiğine dayayarak onu yatağın kenarına ittim. Bacaklarının arasma girerken ağzı hafifçe aralandı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Gözleri bana sabitlendi. Elini tutup parmaklarını kasıklarımın üzerinde gezdirdim.

“Dokunmak ister misin? Ya da izlemek?”

Yutkundu. “Cevap her ikisi de olabilir mi?”

Sessizce kıkırdadım. “Hayır. Olamaz.”

Yatağımın başucundaki çekmeceyi açtım. Parmaklarım en sevdiğim gökkuşağının üzerinde gezindi ve onun etrafına dolandı. Garrett beni bununla becermek istediğini söylemişti ama ben kendimi bununla nasıl becerebileceğimi ona göstermek istiyordum.

Ona döndüğümde nefesi kesildi. “Jennie, ben... *has...sik...tir.*” Vantuzlu tabanı yere, tam bacaklarının arasına vurduğumda ellerini ağır çekimde yüzünden aşağı indirdi. “Sen şimdi... yani tam orada mı yapacaksın? Aman Tanrım... b...ben şey... şey, şey, şey... sanırım bozuluyorum. Kısa devre yapıyorum. Beni pirince koyun. Sana âşık olduğumu söylemek için bu iyi bir zaman mı, yoksa kötü mü?” Endişeyle güldü. “Hay sikeyim, sanırım sana şu anda gerçekten âşığım.”

Tanrım, o şimdiye kadar karşılaştığım en sevimli, en şirin ve en sevecen insandı. Kimse beni onun kadar gülümsetemezdi.

Önce sutyen gitti. Saten askılar omuzlarımdan kayarak Garrett’in kucağına düştü. Başparmaklarımı iç çamaşıma geçirip kalçalarımın üzerinde salladım.

Bacaklarını daha da araladığında iç çamaşırimi göğsüne bastırdı. Indiana Bones’u çalıştırıp onu dans ettirdiğimde Garrett’in eli bileğimin etrafına dolanarak beni durdurdu.

“Kayganlaştırıcıya falan ihtiyacın var mı?”

Elini bacaklarımın arasına götürdüm. Parmaklarını sıırılsıklam olduğum merkezimde gezdirdim. Arzuyla inledi. Parlayan parmaklarını kaldırdı. “Ne düşünüyorsun, Garrett?” diye sordum. Parmaklarını yavaşça ağzıma aldığım da dudaklarından dökülen boğuk hıçkırıklara bakılırsa ölüyor olabilirdi. “Kayganlaştırıcıya ihtiyacım var mı?”

“Hayır,” dedi kısık bir sesle.

“Hayır,” diye onayladım. Islaklığımı parmaklarımın ucunda topladım. Oyunağımın üzerini yavaşça okşayarak onu ıslaklığımla kapladım.

Dizlerimin üzerinde Garrett'in bacaklarının arasında, aletin başını bu adamın benden önce en çok istediği yere yönlendirdim. Aleti gerip inleyerek kendimi aşağıya doğru ittikçe tüm düşünceler beynimi terk ediyordu.

"Siktir." Garrett tırnaklarını uyluklarına geçirmişti. "Ben... ben... ben cennetteyim. Bir ölüyüm. Öldüm mü?"

Tanrım, o kadar derindi ki, içimde titreşen o şeyi klitorisime doğru getirdim. İnleyerek kucağına doğru düştüm. Kalçalarını kavrayıp haykırdım. "Garrett."

"Aman Tanrım. Ölmemişim." Saçlarımı ellerinin arasına doladı. Ben kendimi toparlayıp tekrar tekrar, yavaşça yere bırakırken gözleri çıldırırcasına hareket ediyor, her saniyesinin tadını çıkarıyordu. "Sen nasıl gerçek olabilirsin?"

Ritmimi bulduktan sonra parmaklarımı Garrett'in arzuyla yapıp tutuşan aletine doladım. Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Aletin ucunu ağzıma almadan önce dilimi kaya gibi sert uzunluğunun alt tarafı boyunca gezdirdim. Aletini boğazımın arkasına çarpana kadar içime aldım.

Garrett inlerken başını geriye attı. Tekrar doğrulduğunda, büyük elleriyle yüzümü tutarak bana baktı. "Sen kahrolası bir başyapıtsın."

Kendimi Garrett'a vermek istediğim kadar başka bir şeyi istediğimden emin değildim. Ona parça parça vermiştim. Şimdi geri kalanını almasını istiyordum.

Bir süredir aklımdaydı ama hiçbir zaman hazır hissettiğimden emin olamamıştım. O da bana hazır olmadığımı söylemişti. *Ve bu onun için sorun değildi.* Benden başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Sadece vermeye hazır olduğum şeye ihtiyacı vardı. Hayatımda ilk kez biri için sadece kendim olarak yetiyordum.

Kendim dışında hiç kimseye yetememiştim. Garrett tüm bunları değiştirmişti. Onu bulana kadar onun gibi birine ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ona sahip olduğum için ne kadar minnettar hissettiğimin farkına vardığım sanmıyordum.

Bunu ona gösterecektim.

Parmaklarım klitorisimi buldu. Altımdaki plastik aleti kullanırken yavaşça daireler çiziyordu. Garrett'ın hayalarımı boştaki elimle kavrayarak hafifçe masaj yaptım. Bir iniltiyle kalçalarımı öne doğru sarstı. Aleti boğazımın arkasına doğru kayarak öğürmemeye neden olmuştu. Bakışlarımı ona doğrultarak gülümsedim.

Garrett inledi. Parmaklarıyla saçlarımı karıştırdı ve bir tutamını kavradı. "Aletim ağzındayken bana öyle bakma sakın."

Sesli bir şekilde onu bıraktım ve ıslak ağzımın kenarını yaladım. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa lanet bir velet gibi davrandığında benim tarafımdan becerilmenin nasıl bir his olduğunu sana tam olarak göstereceğim."

Aletin dibini kavrayarak yavaşça ileri geri hareket ettirdim. Aletini yavaşça yalarken gözlerini üzerimde tuttum. Bana doğru inlediğinde aletin ucunu dilimin etrafında döndürdüm. Kalçalarım ileri geri sallanıyor, yatağı gıcırdatıyordu. İçten dışa doğru parlıyormuşum gibi hissediyordum. "Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor, koca adam?"

Merhaba, kızgın Garrett. Turnayı gözünden vurdum.

Kendimi kısacık bir an sonra bacaklarının arasında buldum. Aleti ağzımdaydı. Sonra arkama geçti. Bir elini belime doladı. Diğer eliyle bileklerimi arkamdan sıkıca kavradı.

Beni sımsıkı tutuyor, hareket etmemi engelliyordu. İnleyerek kıvranmaya başladım. Rahatlamak için çaresizce bekliyordum.

Dişleri kulağımı sıyırdı. Sıcak nefesi omurgamdan aşağı bir arzu ürpertisi gönderiyordu. "Sorun nedir, gün ışığı? Boşalmak mı istiyorsun?"

"Kendimi boşaltabilirim."

"Elbette yapabilirsin. Ama ben buradayken bunu ancak ben yaparım." Sert bir el göğsümü sıktı. Parmakları karnımda dans edip Garrett'ın ilgisini her zaman isteyen o sıkı çıkıntıyı bulmadan önce başparmağı meme ucumun üzerinde gezindi. Yumuşak dudaklar omzuma dokundu. "Seviştiğimiz gün şimşek gibi olacak, Jennie. Senin benimkini aydınlattığın gibi ben de senin tüm gökyüzünü aydınlatacağım."

Göğsümde yine o sıkışma vardı. Neredeyse bir aydır oradaydı. Garrett'la her birlikte olduğumda biraz daha sıkıyordu. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Ona nasıl hissettiğimi söylemek, buradan nereye gideceğimizi sormak istiyordum çünkü bilmiyordum. Bunların hepsi çok yeni şeylerdi.

Kendimi deneyimsiz ve bunalmış hissediyordum. Gerçek şu ki çok korkuyordum.

Seksin onu tatmin etmeyeceğinden korkuyordum. Sıkılacağından korkuyordum. İşe yaramayacağından ve arkadaş kalamayacağımızdan korkuyordum. İşe yarasa bile birileri bundan hoşlanmayacak diye korkuyordum.

Korkmaktan yorulmuştum. Sadece mutlu olmak istiyordum.

Garrett'ın çenesi hafifçe omzuma yaslandı. Yüzümü kendisine çevirirken eli çenemdeydi. Gülümsüyordu. O kadar yakışıklıydı ki, kalbimin yerinden çıkabileceğini düşündüm.

“Merhaba,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Umarım güzel olduğunu biliyorsundur.” Burnumun ucunu, yanağımı, boynumu ve çenemi öptü. Kulağımda durdu. Çenemi kavrayıp beni orada tuttuğunda sinir uçlarım dans ediyordu. “Ama yine de beni kızdırmanın nasıl bir his olduğunu sana göstereceğim.”

Kalçalarımı cezalandırıcı bir şekilde tutarak, beni plastik aletin üzerine doğru attı. Bir çılgınlıkla öne düştüm. Avuçlarım yatağın üzerinde sıkıca kapandı. Göğsü uğursuz bir hırıltıyla titriyordu. Sonra bir eliyle kalçama vurdu. Arzuyla boşaldığımda çılgınlıklar atıyordum.

Vücudumda manevralar yaptığında ve beni kendine doğru itip çektiğinde boğuk bir sesle, “İşte bu iyi bir kız,” diye mırıldandı. Tanrım, bu adam gerçekten de bir şeyi nasıl vereceğini çok iyi biliyordu. Parmakları boğazıma dolandı. Beni kendine doğru çekti. Bedenimi sert göğsüne doğru getirdi. “Aletime ne kadar mükemmel uyduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. İçine ilk kez boşaldığımda o güzel yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.”

Karnımda bir karıncalanma başlamıştı. Bakışlarım bulanıklaştığında içimdeki alev orman yangını gibi her zerreme yayılıyordu.

İkinci bir orgazm bana doğru ilerlerken onun ellerinin arasında kıvranıyordum. “Benim için boşal,” diye kulağıma doğru fısıldadığında tam olarak yapmaya söz verdiği şeyi yaptı. Gökyüzümü delicesine aydınlattı.

Parıldayan floresan renkler görüş alanıma yayılıyor, dünyamı aydınlatıyordu. Kelimelerim bir hiç olana kadar dudaklarımın arasında eriyip gidiyordu.

Garrett’in bedenine doğru yığıldım.

Beni kollarının arasına alıp ayağa kalktı. Banyoya götürüp ılık suyun altında şefkatle yıkadı. Yirmi dakika sonra oturma odamdaki kanepede battaniyelere sarılmış, sırtımı göğsüne yaslamış bir şekilde mısır gevreği yiyene kadar tek bir kelime bile konuşacak gücü kendimde bulamamıştım.

“Resitalin için biletimi aldım.”

Ona doğru döndüm. Neredeyse elindeki kâsesini kendi kafama çarpıyordum. “Aldın mı?”

“Hı hı. Çok heyecanlıyım.”

Ben de heyecanlıydım. En sevdiğim insanlar orada olacak ve beni izleyeceklerdi. Garrett en sevdiğimdi.

“Daha sonra herkesle birlikte kutlama yapmak için yemeğe çıkacağımızı biliyorum...”

“Carter’in doğum günü için,” diye açıkladım.

Garrett gözlerini devirdi. “O senin için kutlama olmasını istiyor. Seninkiyle birlikte onun doğum gününü de kutlarız. Bence ikisini de birlikte kutlayabiliriz.”

“Beckettler sahnenin tam ortasını paylaşmazlar, Garrett.”

Hafifçe kıkırdadı. Kendi kâsesini kafasına diktikten sonra benim kâsemi aldı. “Düşünüyordum da belki daha sonra bir şeyler yapabiliriz. Sadece ikimiz.”

“Her zaman sadece ikimizin olduğu bir şey yaparız.”

“Doğru. Ama bu farklı olacak.” Bakışlarını bana çevirdi, sonra uzaklaştırıp tekrar bana yöneltti.

“Nasıl farklı?”

“Bilmiyorum.” Bir omzunu kaldırdı. “Özel.”

“Nasıl özel?”

Yutkundu ve gözleri parmağının etrafında döndürdüğü saçımın tutamını takip etti.

“Nasıl özel, Garrett?”

“Belki bir randevu gibi. Sevgililer Günü için. Eğer istersen.”

“Eğer istersem?” Kalbim dörtlüğe atıyordu. İçimde kelebekler uçuşuyordu. “*Sen istiyor musun?*”

Dudaklarını yaladı. Kararsız bakışları benimkilerle buluştu. Başını salladı. “Evet. İstiyorum.” Boğazını temizleyerek devam etti. Fazla düşünmeden içinden geldiği gibi konuşmak onun uzmanlık alanları arasında en sevdiğimdi. “Biliyorum iki hafta var ama ben iki gün sonra başka bir yolculuğa çıkıyorum. Sonra sadece bir gece evde olacağım ve resitalden bir gün önce tekrar uçacağız. Yani öncesinde çok zaman yok. Ve özel bir şey yapacağımızı söylemiştim ancak aslında gizli olduğu için çok bir yere gidemeyiz ama belki sadece özel yapabiliriz diye düşündüm. Mesela ikimiz de restoranda tatlı sipariş etmez ve birlikte yiyebiliriz ve bir piknik kurarız ya da bir şeyler... belki mumlar ve yastıklarla, bilmiyorum... Ve bana hediye almak zorunda değilsin ama belki böyle hoş olabilir diye düşündüm, yani...” Titrek bir nefes alıp bıraktı. “Gerçek bir randevun olsun.” Şakağını kaşdı ve yüzünü buruşturdu. “Zor oldu, değil mi?”

“Berbattı,” diye onayladım. “Ama sanırım seni araya sıkıştırebilirim.”

Gözleri benimkilere kaydı. Yüzü renkten renge girdi. Yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı. “Evet mi?”

Ben de gülümsedim. “Evet.”

“*Kızımükemmel.*” Yüzünü buruşturdu. “Aman Tanrım. *Mean Girls* şeyini yaptım. Önce *kızım* demeye başladım ama *mükemmel* ile bitirdim.”

Kıkırdayarak gülerken döndüm ve kollarımı boynuna doladım. “Yorgunsun. Uyuman gerek.”

İçini çekerek kalçamı sıktı. “Haklısın.”

Üzerinden yuvarlanıp kâseleri mutfığa götürdüm. Garrett’ı kapıda ayakkabılarını giyerken ve pantolonunu toplarken buldum.

“Gidiyor musun?”

Yukarı baktı, sonra duraksadı. “Düşündüm ki...”

“Hayır, sorun değil. Sadece soruyorum.”

“Çünkü uyumam gerektiğini söylemiştin,” diye açıkladı.

“Doğru. Söyledim.”

“Yani muhtemelen...”

“Acaba istersen...”

“Ah.” Garrett’ın kaşları kalktı. “Bir şey mi söylüyordun?”

“Hayır. Hayır, kesinlikle olmaz.” Ne söylediğime dair hiçbir fikrim olmadığı gerçeğinden uzaklaşmak için ellerimi havada anlamsızca salladım. “Gidiyorsun.”

“Yani...” Boynunun arkasını ovuşturdu. “Tabii sen... demeyecek miydin?”

“Kim, ben mi?” Kendimi işaret ettim. Evet, kesinlikle Garrett’a dönüşüyordum. “Bir şey söylemeyecektim.”

Garrett’ın başı yavaşça sallandı. “Harika. Güzel. Sanırım ben... gideceğim o zaman.”

Sırıttım. “*Kızzımükemmel.*”

Onun içten, sıcak kahkahası kalbimi sarıp sıkarak gibi oldu. Tişörtümü avucunun içine alarak beni kendine doğru çektiğinde, üzerime hücum eden duygular dalgası gerçekten sarsıcıydı. “*Kızzımükemmel,*” diye fısıldadı dudaklarıma karşı. “Çok *kızzımükemmel.*”

28

KURALLAR MI? NE KURALI?

Garrett

“BU BİR OYUN, ÇOCUKLAR.” Elimî masanın üzerinde gezdirerek kartları topladım.

Carter elindeki ters çevirip kollarım kavuşturdu ve kaşlarını çattı. “Bu tam bir saçmalık.”

“Ne derler bilirsin,” diye mırıldandım. “Kaybetmeden önce kaybetmeyi öğrenmelisin...”

“Eğer bana kazanmayı takdir edebilmek için kaybetmeyi öğrenmem gerektiğini söylersen, seni bu lanet uçaktan aşağı atarım.”

“Yani Olivia söyleyebiliyor ama ben söyleyemiyor muyum? Çifte standart.”

“Olivia istediği her şeyi söyleyebilir! Bebeğimi büyütüyor ve aletimi emiyor!”

“Carter,” diye mırıldandı Adam sandviçinin etrafında diğer elindeki kitaptan başını kaldırmadan. “Kaybeden bir ezik olmayı bırak.”

“Ben kaybeden bir ezik değilim,” diye homurdanarak koltuğuna yığıldı.

“Öylesin.” Jaxon ve ben, Carter ile Emmett’i üst üste üç kez *euchre** oyununda fena halde yenmiştik. Sadece bir oyun oynayacaktık, sonra iki oldu, sonra da... işte, Carter’ı bilirsiniz. “Her şeyde en iyi olamazsın.”

Carter ayak parmaklarını koltuğumun altına koydu. “Emmett bok gibi oynuyor.”

* Özellikle ABD’nin Orta Batı bölgesinde ve Kanada’da popüler olan, strateji ve takım çalışmasına dayalı bir kart oyunudur. (ç.n.)

"Hey!" Emmett telefonundan başını kaldırıp baktı. Oyunun bittiğini ilk kez fark etmiş olabilirdi. "Karımı beş gündür görmedim ve bana bu gece beni evde nasıl karşılayacağına dair çok detaylı mesajlar gönderdi." Telefonu titredti. Gözlerinde vahşi bir ifade belirdi ve aniden ayağa kalktı. "Benim gitmem gerek. İşmeliyim."

Carter yanında duruyordu. Esneme hareketi yaparak kollarını başının üzerine uzattı. "Ben de gideceğim. Uçuşun geri kalanında uyumadan önce Ollie'ye mesaj atmak istiyorum. Eve döndüğümde onun dünyasını sarsabilmek için biraz enerjiye ihtiyacım var. Hamilelik onu çok azdırıyor. Bazı günler ona ayak uydurmak zor oluyor." Sessizce kıkırdadı. Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. "Geçen gün beni s..."

"Dur." Adam sandviçini bir kalkan gibi kaldırdı. "Tanrı aşkına, Carter, dur artık. Bilmek istemiyoruz ve Olivia da bilmemizi istemiyor. Bu konuda bana güven."

Carter suratını astı. Oyunu kaybettiği sırada stresle yediği atıştırmalık paketlerini topladı. Adam'ın kitabını dürttü. "Biriyle yatman gerekiyor. Tüyoya ihtiyacın varsa..."

"Hayır yok."

"Emin misin? Sokakta kadınlarla nasıl konuşulacağını bildiğim söyleniyor."

Adam kitabından bir sayfa çevirdi. "Ve Ollie'nin nasıl bu kadar şanslı olduğunu asla bilemeyeceğiz."

"Ne okuyorsun?" diye sordum Carter uzaklaştığı sırada.

Adam bana kitabın kapağını gösterdiğinde Jaxon ve ben gülmeye başladık. *Ustalık Gerektiren Kafaya Takmama Sanatı*.

"Artık neyi umursamamak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şeyi. Her şeyi. Bilmiyorum." Kitabı göğsüne indirerek iç geçirdi. "Randevulara boş ver mi demeliyim? Tüm kızların teklif ettiği şeyi kabul mü etmeliyim?"

Başımı iki yana salladım. Elimdeki kartları karıştırdım. "Hayır, bunu yapmak istemezsin. Bu sen değilsin."

"Belki de öyle olmalı. Etrafta dolanıp kimsenin duygularını in-

citmek istemiyorum. Ama hiçbirini beni umursamıyor, o zaman ben neden bu kadar çok umursuyorum?”

“Çünkü sen iyi bir adamsın,” dedi Jaxon. “Ve sen öyle herhangi bir bağ kurmadan, yalnızca seks için birlikte olan tiplerden değilsin. O kişi tam olarak benim. Ve evet, normalde bundan keyif alırım ve kesinlikle tavsiye ederim ama sanırım bu senin tarzın değil.”

Adam’ın parmakları onun buklelerine daldı. “Ben de öyle olduğunu sanmıyorum.”

Gülümsedim. “O zaman neden bu konu hakkında düşünüyorsun?”

Koyu çerçeveli okuma gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. “Galiba düşünmüyorum. Belki sadece flört etme savaşımı bırakıyorum. Tek yaptığı beni daha da yalnız hissettirmek.”

“Biraz ara ver. Boş zamanlarını evdeki çocuklarla dolduruyorsun ve bundan keyif alıyorsun, değil mi?”

Kısa bir anlığına gülümsedi. “Gerçekten öyle. Bu çocuklardan bazılarının kabuklarını kırarak ortaya çıkmalarını sağlamak, bunun bir parçası olmak çok güzel.”

“O zaman bir süreliğine buna odaklan. Seni mutlu eden şeylerle vakit geçir. Biriyle tanışmak istediğini biliyorum ama şu anda bunu yaparken eğlenmiyorsun. Birkaç ay sonra tekrar gözden geçir.”

Adam altdudağını hafifçe bükerek başını salladı. “Ne zaman bu kadar akıllı oldun?”

Gerçek şu ki, Jennie ile konuşmak yardımcı oluyordu. Ona her zaman kendisini anladığımı göstermeye çalışıyordum ve sorunlarına başka bir açıdan bakmasına yardımcı olmak hoşuma gidiyordu. Fakat Adam’a bunu söyleyemezdim, o yüzden ona diğer gerçeği söyledim.

“Her şey için kavga eden son derece duygusal üç küçük kız kardeşim var. Bazen akıllıca davranmam gerekiyor.” Ve bazen de akıllı olmam gereken zamanlarda saçmalıyordum. Geçen hafta Jennie’nin bana kalmamı teklif etmeye çalıştığını *düşündüğümde* olduğu gibi.

Son zamanlarda onu düşünmek zordu. Hokey ve resital provaları arasında programlarımız sürekli çakışıyordu. Adam benim oda arkadaşım olduğundan, gece geç saatlerde sohbet etmek bir seçenek değildi. Yüzünü görmek ya da sesini duymak için beş dakikam bile olursa şanslı sayılırdım.

Evde yalnız başıma kalacağım tek geceyi birlikte geçirmek istediğim kişi oydu. Bu yüzden hızlıca bir mesaj attım.

Ben: Bir saate evde olurum.

Uğrar mısın?

Gün ışığı: Beni özlediğin için mi?

Ben: Çünkü oral seks istiyorum.

Gün ışığı: Doğruyu söyle, Gare-Ayıcık.

Ben yalancılarla takılmam.

Ben sadece *kızımükemmel* çocuklarla takılırım.

Kızımükemmel oyunun peşini bırakmıyordu. Ona göre komik bir şakaydı. En sevdiğim şakalar birlikte paylaştıklarımızdı.

Ben: Peki. Seni özledim ve oral seks istiyorum. Lütfen buraya gel.

Gün ışığı: Ve?

Ben: Ve sana sarılmak istiyorum çünkü 5 gün oldu. Lütfen buraya gel.

Ben: Sırtını kaşıyacağım. Lütfen buraya gel.

Ben: Ayrıca seni besleyeceğim. Lütfen buraya gel.

Ben: Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Gün ışığı: Aman Tanrım.

Bu kadar umutsuz olmaya gerek yok.

Ben zaten buradayım.

Tam ona ne demek istediğini soracaktım ki, yatağıma sokulmuş bir fotoğrafı geldi. Dişlerinin arasında bir *Pop- Tart* vardı ve boş-taki eliyle barış işareti yapıyordu. Kestane rengi saçları yastığının

üzerine yayılmıştı. Ona katılmak için sabırsızlanıyordum. Ayrıca eğer gerçekten şanslıysam, onu bütün gece yanımda tutabilirdim.

Gün ışığı: Çarşafın büyüğü ve daha iyi atıştırma malikanesi var. Yemek yemeye ve uyumaya geldim.

Üzerimde yalnızca bir hediye gibi boynuma bağladığım saç kurdeleminden başka hiçbir şey olmadan kapıda sürpriz yapacağım.

Tanrım, onun gitmesine asla izin vermeyeceğim diye düşündüm.

“Kiminle mesajlaşıyorsun?”

“J...” Parmaklarım durdu. Bakışlarım yavaşça yükseldi. Adam’ı tepemde, tek kaşını kaldırmış ve J harfini bitirmemi bekleyen bir halde buldum. “... axon. Jaxon.” Boğazımı temizledim. “Riley. Jaxon Riley.” *Kapat. Şu. Lanet. Çeneni. Garrett.*

“Jaxon karşında otururken ona mesaj mı atıyorsun?”

Bakışlarım Jaxon’a kaydı. Ellerini aramızdaki masaya kavuşturmuş bekliyordu. Telefonu görünürde yoktu. Siktir et, denemeye değirdi. “Evet?”

“Garrett,” diye uyardı Adam kısık bir sesle. “Yemin ederim, eğer bu Jennie ise...”

“O sadece... o sadece... o sadece... o... hayır. Sadece bir araca ihtiyacı var... ben... ben... bu değil...” Pes ettim. Ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdirdim. “Aaah.”

“Hadi ama!” Adam elindeki kitabı koltuğa fırlatarak yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Garrett, hayır! Sadece bir kez olacağına söz vermiştin!”

“Şey, Adam, yalan söyledim!”

Nefes nefese kaldı. Yüzünde görmeyi beklediğim ihanet ifadesi vardı. “Özür dilerim. Sana yalan söylemek istemedim ama buna engel olacaktın.”

“Çünkü en iyi arkadaşlarımı kaybetmek istemiyorum!” diye fısıldayarak bağırdı. Jaxon dışında kimse bizi dinliyor mu diye kontrol etti. Jaxon lanet olası bir eşek gibi kıs kıs gülüyordu. “Top-

rağın altına gireceksin ve Carter seni oraya koyduğu için hapse girecek!”

“Bana bağırmayı kes!” Ona aynı tonda karşılık verdim. “Bundan hoşlanmıyorum!”

“Hay sikeyim. Neyi... sikeceğimi... bile bilmiyorum.” Jaxon’a eliyle işaret etti. “Bunu biliyor muydun?”

Jaxon ellerini yukarı kaldırdı. “Hey, yanlışlıkla asla görmek istemediğim bir şey gördüm. Sonra Jennie ağladı ve...”

“Hadi ama,” diye alaycı bir ifadeyle çıkıştı Adam. “Ağladı mı? Hayır, seninle oyun oynadı. Seni bir keman gibi çaldı, yaptığı buydu. O lanet olası bir Beckett, Riley. Aklını başına topl.”

“Kahretsin, kızdığında çok sert oluyor. Bu arada ben bir kızın ne zaman sahte ağladığını anlarım.” Gülmeye başladığımda Jaxon şoka uğramış bir halde karşılık verdi. “Siktir, kız çok iyi.”

“Carter’a söyleyemezsiniz,” diye yalvardım onlara. “Lütfen.”

“Ona ne söyleyeyim?” Jaxon omzunun üzerinden bakıyordu. Carter sekiz sıra önümüzdeydi. Koltuğunu yatırmış ve kulaklıklarını takmıştı. Olivia’nın yüzü iPad ekranındaydı. “Küçük kız kardeşini becerdiğini mi?”

“Hayır, artık öyle değil. Yani, eskiden öyleydi.” Gözlerimi sıkarak kapattım. Başımı salladım. “Hayır, biz... biz, şey...”

Jaxon’ın kaşları havaya kalktı. “Onu becermedin mi?”

“Biz... başka şeyler yapıyoruz.” *Ne yapıyordum ben?* Bu hiç doğru gelmiyordu.

“Evet. Eğlenmek için?”

Adam’ın ağzı açık kalmıştı. “Çıkar ilişkisi mi? Hayır. Onca insan arasında onunla olmaz, Garrett.”

“Hayır. Yani, evet. Yani, bilmiyorum?” Boynumun arkasını ovdum. “Bu şekilde başlamıştı. Sadece eğleniyordu. Ciddileşmemesi için kurallar vardı...”

Jaxon mırıldandı. “Ve şimdi de kuralları siktir etmek istiyorsun.”

Eskiden istediklerimi artık istemiyordum. Sınırlı zaman, bağların olmaması, ikimizden hangisine uygunsa o zaman çekip gi-

debilme özgürlüğü, *o lanet kurallar...* Ve bunu Jennie'ye söylemeden önce bir başkasına itiraf ettiğim için kendimden nefret ediyordum.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum," diye fısıldadım. Sözler ağızda garip bir tat bırakıyordu. Bu bir aydınlanma anı olduğu için değildi çünkü gerçekten öyle değildi. Fakat ilk kez onları yüksek sesle söylüyordum. Kendimden başka birine dürüst oluyordum. Sahip olduğumuz şeyi kaybetme korkusuyla, gün be gün bu sözleri yutmak zorunda kalmıştım. Niyetlerimle, tüm umutlarımla birlikte derinlere gömmüştüm.

Ancak şimdi o kadar da umutsuz hissetmiyordum.

"Ayın on dördündeki gösterisinden sonra bir randevuya çıkıp çıkamayacağımızı sordum. Evet dedi, yani... Sanırım o da benden hoşlanıyor. Ayrıca, o..." Gözlerim Adam'ın kılere kayd. Bakışlarındaki sertlik azalmış, şefkat geri dönmüştü. "O benim en iyi arkadaşım."

Adam uzun bir süre bakakaldı. Korkunun neden orada olduğunu biliyordum. Benim için de sebep aynıydı. İç çekerek ellerini yüzünde gezdirdi. "Mutlu olmanı istiyorum. Yine de Carter'ın de-
lireceğini bilmelisin."

Yapmak isteyeceğim son şey Jennie'yi incitmek olurdu. Bunun Carter için yeterli olacağından emin değildim.

Jaxon yenilgimi hissetmiş olmalıydı ki araya girdi. "Henüz gerçek bir randevun olmadığını söylemiştin. Önce nasıl gittiğine bir bak. Bilirsin, aynı düşüncede olduğunuzdan ve her şeyden emin ol. Bir yere gittiğini anladığında Carter'la konuşabilirsin. Kız kardeşini mutlu edersen bunu gerçekten sana karşı kullanır mı?"

Jaxon'dan tavsiye alacağımı hiç düşünmemiştim ama mantıklı geliyordu. Aramızda bir şeylerin yürüyeceğini görmek için beklem gerektiğini hissetmiyordum ancak onun bu adıma hazır hissettiğinden emin olmam gerekti. Üstelik, bu bana biraz daha zaman kazandırıyor. Sonuçta önümüzdeki hafta içinde Carter'dan kız kardeşiyle çıkmak için izin almaya çalışmak gibi durum olmayacaktı.

Jennie'nin resitalini hastane yatağından canlı yayınlı izlemek yerine, orada canlı bir şekilde izlemek istiyordum.

DAHA KAPI ARKAMDAN kapanmadan Jennie çoktan koridorda dans ederek kollarıma atladı.

"Belli ki beni benim seni özlediğimden çok daha fazla özlemişsin," diye mırıldandım saçlarına doğru. Bana sarıldığında yumuşak ve sıcacıktı. Tarçın, kahve ve biraz da çamaşırlarım gibi kokuyordu. En sevdiğim şeylerin hepsi bir aradaydı.

"Of. Hiç de bile. Bana kafayı takan sensin." Kollarımın arasından ayrıldı. Etrafımda dönerek kalçama bir şaplak attı. "Ayrıca, seni o kadar çok özlemeyecek kadar *kızımükemmel* biriyim."

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi" diye mırıldandım. Mutfığa doğru gittiğinde arkadan onu izliyordum. "Ne giyiyorsun?"

Omzunun üzerinden baktı. "Görmeyle ilgili bir sorun mu yaşıyorsun?"

"Ben burada yokken dairemde sadece iç çamaşırın ve tişörtümle uzandığın fikri hâlâ zihnimde." Bir pizza kutusu uzattı. "Ve akşam yemeği mi sipariş ettin?"

"Eve döndüğünde hep aç oluyorsun. On dakika önce geldi, yani hâlâ sıcak ve..." Göz kapaklarını kırıştıtararak kapattı. "... çok güzel kokuyor."

Acıkmıştım. Fakat pizza için değil.

Ağızına bir lokma atıp mutlu bir şekilde mırıldanırken Jennie'ye doğru ilerledim. Gülümseyerek yutkundum. Derin bir arzuyla kalçalarını kavradım.

"Merhaba," diye fısıldadım. Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seni özledim. Senin beni özlediğinden çok daha fazla."

Elindeki pizza dilimini bıraktı. Ben koridorda yürümeye başladığımda kollarını omuzlarıma doladı. Gülümsemesi bu gece mutluluk doluydu. Gözlerinde çok hafif, mavi bir havuzda yüzen küçük altın parıltılar vardı.

“Seni özledim. Noel için bana aldığın sırt kaşıyıcı harika ama hiçbir şey parmaklarının yerini tutamaz.”

“Hımm. Parmaklarımı seviyorsun.”

Tişörtünü -tişörtümü- çekip çıkardım. Yatak odamın zeminine attım. Sutyen giymemişti. Bakışlarımın sıcaklığı altında meme uçları titriyordu.

Parmak uçları kravatımda dans ediyordu. Boynumdaki düğümü buldu ve karanlık, günahkâr kirpiklerinin altından bana bakarken onunla oynamaya başladı. “Bu şey hiç düzgün durmuyor, Garrett,” diye mırıldandı. Kırmızı ipek kravatı yavaşça çekerek düğümü çözdü. İki ucunu da yumruklarının etrafına dolayarak çekti ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı. “Öp beni.”

Onu duvara yaslayarak çenesini parmaklarımla kavradım. Yüzünü kendime doğru çevirdim. Yanakları renkten renge giriyor, sıcak kahverengi dalgalar yüzünü çerçeveliyordu.

Güzel ve dolgun dudakları nefes nefese aralandı. “Neyi bekliyorsun?”

Başparmağımı altdudağında gezdirdim. “Sadece seni izliyorum. Bazen var olduğuna inanamıyorum.”

Dudaklarımız buluşmadan hemen önce, yatağımın üzerinde mavi bir şey gördüm.

“Bu da ne böyle?” Başımı oradaki *dildo*’ya doğru çevirdim. Tabana yakın bir yerden çıkan parça klitorisine ağzımın yapmaktan hoşlandığı şeyi yapıyordu. “Yatağımda mı mastürbasyon yapıyor-sun?”

Kirpikleri titredi. Gamzelerini ortaya çıkaran arsız bir gülümsemeyle yumruklarına doladığı kravatı çekti. “Bu konuda ne yapacaksın, koca adam?”

Ona biraz önce yalvardığı öpücükle karşılık verdim. Sonra parmaklarını kravattan nazikçe ayırdım. İpek parçayı yavaşça çekerken elinden kaymasına izin verdim.

Ellerinden birini kendi ellerime alıp ipeği bileklerine doladım. “Bana güveniyor musun, Jennie?”

“Evet,” diye cevap verdi hiç tereddüt etmeden.

“Güzel.” Kravatın uçlarından çektim. Anında bileklerini sıkarak aramızda birleştirdim. Nefes nefese kalmıştı.

“Ne yapıyorsun?” Kelimeler merak ve arzuyla doluydu. En az benim kadar -kendisi, çaresiz; kontrol, bende- o da bunu istiyordu.

“Şu an mı? Hiçbir şey.” Onu yatağa yatırdım ve bacaklarını araladım. İpek kravatı yatak başlığına dolayarak ellerini başının üzerinde sabitlediğimde altdudağımı dişlerinin arasına aldı. “Bir dakika içindeyse? Sen adım komşuların duyacağı kadar yüksek sesle haykırana kadar istediğim gibi becereceğim.”

Titrerken tüyleri diken diken oldu. Adım ağzından çıktığında ancak bir nefes alabilmişti.

“Hımm, onun gibi bir şey.” Başparmağımın ucunu iç çamaşırının dikiş yerinde gezdirdim. Koyu, ıslak bir leke soluk pembe kumaşı süsledi. Dışarı doğru akan sıcaklığın etkisiyle kalçalarını hafifçe yukarı kaldırdı. Daha fazlası için çaresizce yataktan yükseldi. “Ama çok daha yüksek sesle.”

Elimi içine daldırıp parmaklarımı orada gezdirdiğimde derin bir nefes bıraktı. Öne doğru sarsılarak kendini bıraktı. Kravata karşı mücadele ediyordu.

“Acıyor mu?” diye sordum. Başını iki yana salladı. İç çamaşırını bacaklarından aşağı indirdiğimde nefes nefese kaldı. Dizini büküp bacaklarının iç kısmına öpücükler kondurdum. “İyi misin? Bir sorun var mı? Yoksa durursam daha mı rahat hissedersin?”

“Ah,” diye haykırdı. Bacağını hafifçe sıkıştırdığımda sırtı kamburlaştı. “Daha fazla, lütfen.”

Dilimin ucunu şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirdim ve dişlerimin arasına alarak hafifçe çekiştirdim. “Soruya cevap ver, Jennie.”

“Tanrım, lütfen durma, Garrett,” diye yalvardı geri çekildiğimde. “*Lütfen.*”

Yavaşça iki parmağımı içine soktum. Etrafımda sıkışma şeklinden zevk alıyordum. Parmaklarımı ağzıma aldım. Jennie kıvrılırken gözleri kapandı. Ellerimi arıyor, kelimeler olmadan yalvarıyordu.

“Çok lezzetli, gün ışığı.”

Buruşuk çarşafların arasından uzanıp parmaklarımı ben yokken yerime geçen şeyin etrafına doladım. Güç düğmesine bastığımda küçük alet vınlayarak canlandı. Jennie bir keresinde bana bunun Indiana Bones’la birlikte en sevdiklerinden biri olduğunu söylemişti. *Çifte uyarılma*, demişti; *bunu yenemezsin*.

“Bunu kaç kez kullandın?” diye sordum. Oyuncağın başını klitorisinden yukarı doğru sürükledim. Zevkle titremesini izliyordum.

“Bir kez.”

Oyuncağı geri çektim.

“Üç kez,” diye umutsuzca karşılık verdi. Oyuncağı yavaşça içine ittirdiğimde arzuyla inleyerek başını yastıklara bıraktı. “Bu yeterli değildi. Sen olmadığın zaman hiçbir şey yeterli olmuyor.”

Bu sözleri düşündüğümde de çok seviyordum. Oyuncağı biraz daha ittiğimde, o kavisli kafanın yarattığı etki hoşuna gitmişti. Nefesi kesildi ve bileklerine bağlı olan kravattı çekti. Başparmağım oyuncağın küçük eklentisini kapladı. Emiş gücünü hissediyordum. Onu klitorisinin üzerine sabitlediğimde Jennie’nin gözleri dönmüştü. Kelimeler karışık bir çılgılık olup içinde kayboldu.

Kıvrınarak inliyor, oyuncakla birlikte sallanıyordu. Ben pembe bir meme ucunu ağzıma doğru çekerken kendini bedenime bastırırdı.

“Ne düşünüyordun? Kendini becerirken?”

“Seni,” diye haykırdı. Bacakları büküldü ve sırtı kamburlaştı. Yatak başlığından kendini kurtarmaya çalışıyordu. “Tanrım, Garrett.”

“Beni nasıl düşünüyorsun?”

Başı geriye doğru düştü. Oyuncağı yavaşça çıkarıp tekrar içine soktuğumda boğazından arzu dolu bir ses yükseldi ve gözleri kapandı. “Düşünüyordum... beni becermeni.”

“Dilimle mi? Yoksa parmaklarımla mı?”

Kendini oyuncağa doğru sallarken dişleri altdudağını kavradı.

“Açık ol, Jennie.”

“Kendi aletinle,” diye bağırdı. “Keşke içimde sen olsaydın.”

Vücudumu onunkine doğru eğerek parmaklarımı boğazına doladım. O zirveye doğru tırmanırken yüzünü izliyordum. Ona karşı nazik olmak giderek zorlaşıyordu. Son zamanlarda tek yapmak istediğim onu domaltmak, kendi adını unutturacak kadar sert becermekti. Benim olduğunu haykırmasını ve bunda son derece ciddi olmasını istiyordum.

Ancak ben de onun olmak istiyordum.

“Sence hoşuna gidecek mi?” Dudaklarım dudaklarının üzerinde gezinirken oyuncağı daha sert ittim. Onu nefessiz bırakan o noktaya dokundum. “Seni aldığımda, yavaş olmamı mı istersin? Ya da nazik olmamı mı?” Dudaklarımı dudaklarının köşesine sertçe bastırdım. “Yoksa seni sertçe becermemi mi istersin? Seni ne kadar çok istediğimi göstermemi ister misin? Yıllardır seni nasıl istediğimi? Her gece bunun hayalini nasıl kurduğumu?”

Bakışlarım yüzünde gezindi. Tüm o sevdiğim yumuşak hatlar ve kollarının çizgisini başının üzerindeki bileklerine kadar takip ettiğimde, ellerini bana uzanırken buldum.

“Garrett,” diye inledi. Boğazını serbest bırakıp parmaklarımı onunkilere geçirdiğimde arzuyla titredi.

“Merak etme. Acelemiz yok, hepsini yaparız. Sana sahip olduğumda o kapıdan çıkıp gitmene izin vermek gibi bir planım yok.”

Oyuncağı tekrar içine sokmadan önce bacaklarının arasından yavaşça çektim. Ayak parmakları kıvrılıp sırtı kavislendiğinde dudaklarını dudaklarımla mühürleyerek çığlığını yuttum.

Kravatını hızlıca çekerek onu yatak başlığından kurtardım ve ters çevirdim. Bacaklarını hafifçe kaldırdım. Mükemmel güzellikteki yuvarlak poposu havadaydı.

“Seninle daha çok işim var, gün ışığı.”

BU BEDENİN bedenime sayısız kez sarıldığımı görmüştüm. Kalın kirpiklerinin elmacikkemiklerine yaslandığını, uyurken

göğsünün sakince inip kalktığını izlemiştim. Ben hareket ettiğimde bana daha sıkı sarılışım hissetmiştim. Rüya gördüğünde dudaklarının kenarına yerleşen o hoşnutsuz ifadeye, başparmağımın altdudağının kıvrımına hafifçe dokunmasıyla ya da parmağımla hafifçe okşamamla veya alnına dudaklarımı kondurmamla yüzünde beliren hafif gülümsemeye hep hayran kalmıştım.

Hâlâ, kollarımda onunla uykuya dalmanın nasıl bir şans olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bacakları benimkilere dolanmışken mışıl mışıl uyumak mucize gibi bir şeydi. Sabah uyandığımda onun sıcacık bedeninin hâlâ kollarımın arasında olmasını istiyordum. Pencereden yansıyan güneş ışığının yüzünü nasıl parlattığım görebilmeyi arzuluyordum.

Tüm bunların hayalini kurmaktan yorulmuştum. Artık hayalini kurmak değil, yaşamak istiyordum.

Televizyonu kapatıp kumandayı bir kenara bıraktım. Jennie kıpırdandı. Kirpikleri titredi. Mavi gözleriyle bana bakıyordu. Onu izlediğimi fark ettiğinde yanaklarına tatlı bir kırmızılık yayıldı.

“Neye bakıyorsun sen?”

Saçlarını alnından çekip kulağının arkasına sıkıştırdım. “Sana.”

“Neden?”

Neden mi? Aksi mümkün müydü? O çok güzeldi. Benim en iyi arkadaşımdı. Hiçbir şey yapmadığı halde beni gülümsetiyor ve yedi gün yirmi dört saat kafamın içinde kira vermeden yaşıyordu. Onu bu kadar muhteşem yapmaya kimin hakkı vardı?

Ona baktığımda içimden binlerce duygu akıp gitti. Sadece birini seçmek çok zordu. Keşke kelimelere dökebilseydim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Yine de yapabileceğim bir şey vardı.

Yüzünü tutup bakışlarını kendime çevirdim. Gergindi. Benden daha gergindi ama ben onun gergin hissetmesini değil, kendinden emin olmasını istiyordum.

“Kal,” diye fısıldadım. “Tam burada, benimle. Lütfen, Jennie. Benimle kal.”

İri gözleri bakışlarım arasında temkinli bir şekilde gezindi.

Bakışlarındaki korku dağılmaya başladı ve yüzünü aydınlatan, göğsümün içinde bir alevi tutuşturup beni içten dışa ısıtan yıkıcı gülümsemesiyle baş başa bıraktı.

“Tamam,” dedi Jennie. “Kalacağım.”

29

AZ ÖNCE BİR ARKADAŞ MI EDİNDİM?

Jennie

“SAÇ JÖLESİ YOK,” diye mırıldandım. Çekmecesini karıştırıyordum. “Cidden mi? Sırf kendi başına bu kadar iyi mi görünüyor? İnanılmaz, lanet olası şekilde.”

Bir bekâr banyosuna göre burası şaşırtıcı derecede düzenliydi. Aslında bu düzenden etkilenirdim ancak aradığım şeyi bulamadığım için sinirim ağır basıyordu.

Karşıma çıkan hatırı sayılır miktardaki diş ipi ve kulak temizleme çubuğuna bakılırsa Garrett kişisel hijyenine çok önem veriyordu. Ayrıca farklı çeşitlerde birçok tıraş makinesi vardı. Hepsi birbirinden farklıydı. Bunların hepsine neden ihtiyacı olduğunu anlayamamıştım ancak şikâyetçi değildim. Sakalına ne yapıyorsa benim için işe yarıyordu. Bacaklarımın arasında dolaştığında bıraktığı hisse bayılıyordum.

Tişörtüme sıkmadan önce dolapta duran bir şişe kolonyayı inceledim. Teknik olarak Garrett’in kolonyasıydı, yani zaten onun gibi kokuyordu ama biraz daha sıkılmaktan zarar gelmezdi.

“Aaah.” Kolonyayı tişörtüme sıkığım parçayı burnuma götürüp içime çektim. Yine cennet gibi kokuyordu. Duştan çıkmış hissi veriyordu, narenciye gibi tazeydi ama bu bir yandan topraksı bir notayı da anımsatıyordu. Onu ormanda ekoseli bir takım içinde, elinde baltayla hayal etmeme neden olan türdendi. “Çok güzel.”

“Gizlice karıştırmak ha?”

Çıglık atarak çekmeceyi hızla kapattım. Arkamı döndüğümde Garrett’ı kapıda buldum. Çıplaktı, bu da epey dikkat dağıtıcıydı.

Teğmen Johnson dimdik ve devasa haldeydi. Adeta selam veriyordu. Bu da *inanılmaz derecede* dikkat dağıtıcıydı.

“Gizlice karıştırmak mı? Hayır. Ben mi? Hayır.” Kolum, eşyalarının yayıldığı tezgâha doğru savruldu. Yanlışlıkla kolonyasını tezgâhın üzerinden çekip aldım. Güzel bir cam şişenin içindeydi ve adını telaffuz edemiyordum. Eğer elimden kayıp da ayaklarımın dibinde kırılırsa yenisini almaya gücüm yetmeyebilirdi.

Muhtemelen bu yüzden kendimi öne atıp kollarımı açtım. Garrett sadece elini uzattı ve şişeyi yakalayıp göğsüne bastırdı. Ben de dengemi kaybederek ona doğru devrildim.

“İyi misin?” Fiziksel olarak iyi olup olmadığımı sormuyordu. Aklım yerinde mi değil mi onu kontrol ediyordu. Ses tonundan bunu komik bulduğu anlaşıyordu.

“Diş fırçası arıyordum.” Kelimelerim köprücük kemiğine çarpmış gibiydi. “Sabahki ağız kokusuyla seni öpemem. Bu iğrenç.”

Mavi-yeşil gözleri pusluydu. Uykulu bakışlarla beni süzüyordu. Eğer onun uykusu da benimkine benziyorsa, muhteşemdi. Sıcak bedeniyle beni sarmaladığı, ellerini tenimde dolaştırdığı ve yüzünü boynuma gömdüğü için gece boyu deliksiz uyuyamamıştım. O gerçekten de gelmiş geçmiş en büyük temas bağımlısı bir ayıydı ve sanırım ben de öyleydim.

Beni kollarının arasından bıraktı. Tezgâha doğru ilerledi ve kolonyasını bir kenara koydu. Banyo dolabından küçük bir sepet çıkardı. İçinde paketlenmiş pembe diş fırçası, saç tokası, deodorant, dudak nemlendiricisi, makyaj temizleme mendili ve küçük bir kutu tampon vardı.

Midemde yoğun bir öfke hissetmiştim. İçimden geçen kiskançlık dalgasını bastırma çabam başarısız olmuştu. Yutkunarak dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirdim. “Misafir ettiğin kızlar için burada kadınlara özel ürünler mi bulunduruyorsun?”

Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. Üzerime doğru eğilip diş macununu çıkardı ve elime bıraktı.

“Hayır.” Başparmağını çenemin altından geçirdi ve dudaklarımı kendine doğru kaldırarak beni tutkulu biçimde öptü. “Burada

sadece senin için kadınlara özel ürünler bulunduruyorum.” Yatak odasına geri dönmeden önce bir eliyle kalçama hafifçe vurdu. Gittiğinde inanılmaz hokey kalçası ileri geri sallanıyordu.

“Ah,” diye homurdanarak eşofmanını yerden aldı. Bana doğru hafifçe dönerek omzunun üzerinden baktı. Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle aralandı. “Sabahki ağız kokun iğrenç.”

DANS, KENDİMİ BİLDİM bileli hayatımın bir parçasıydı ama babamı kaybettikten sonra benim kurtarıcım olmuştu. Hayatımın dışına çıkabildiğim, kâbuslarımı bir kenara bırakabildiğim ve en azından bir şarkı süresi boyunca her şeyin üstüne çıkabildiğim tek yoldu. Nerede olduğumun ya da kiminle bulunduğumun hiçbir önemi yoktu. Gözlerimi kapattığımda müzik beni gitmek istediğim her yere götürüyordu.

İki el belime dolandıktan hemen sonra kendimi havada buldum. Rüzgâr yüzümde eserken Simon ikimizi birden döndürdü. Ayaklarım yere değer değmez sahnenin öbür ucuna doğru koştum. En sevdiğim şarkının sözleri topuklarımın dibinden beni kovalıyordu. James Arthur, iki insanın gökyüzünden yıldızlar gibi birbirine âşık oluşunu söylerken bedenim havada süzüldü. Garrett’ın yüzü bir anda gözümün önüne geldi. Bu görüntü beni hazırlıksız yakalamıştı. Taşıdığı anlam yüzünden içimde bir ürperti ve ani bir tedirginlik hissettim.

Ben hiç âşık olmamıştım. Âşık olduğumu sanıyordum. Kevin kalbimi kırdığında, bu kadar acı çekmemin sebebinin aşk olduğunu düşünmüştüm. Ancak yıllar geçtikçe bunun böyle olmadığını anlamıştım. Ben sadece bir kızdım; kabul görmeyi, yakınlaşmayı arzulayan biriydim ve onun bana verdiği şeye tutundum. Bu aşk değildi. Öğrenilmiş bir dersti.

Garrett’la yaşadığım şey... farklı hissettiriyordu. Kısa süreli de olsa benzersizdi. Elinizden bırakamayacağınız bir şey gibiydi ama ben bütünün sadece bir yarısıydım. Başkasının ne zaman bırak-

mak isteyeceğini ya da tam olarak ne yapmak istediğini kontrol edemezdim. Açıkçası, bu mantıkla herhangi bir şeye başlamak korkutucuydu.

Omuzlarımı geride tutmayı, emin olmadığım zamanlarda bile adım atmayı öğreniyordum.

Mesele şu ki, adımlarım ne kadar sallantılı olursa olsun, varış noktasında bekleyen kişi o adam olduğunda o kadar da belirsiz hissettirmiyordu.

O sırada bir el benimkini kavradı. Gözlerimi açtığımda gülümseyerek bana bakan Simon'ı gördüm. Beni kendine doğru döndürerek çevirdi. Göğsüne doğru çekti. Yüzü benimkinin üzerinde gezinirken gözleri dudaklarıma düştü. Şarkı sona erdiğinde yavaşça yaklaşmaya başladı. Sessizlik bizi sardığında kalbim hızla atıyordu. Ancak onun aradaki mesafeyi kapatmayacağını biliyordum. Alkışlar salonda yankılandığında, ikimiz de nefes nefese ve terli bir şekilde birbirimizden ayrıldık.

Mikhail sanki gözyaşlarını siliyormuş gibi parmaklarını yüzünde gezdirdi. "Çok güzel. Kesinlikle *büyüleyici*." Sahnenin yan tarafındaki basamakları tırmandı. "Simon, duyguların tam yerinde. Bayan Beckett'la kesinlikle *büyüleyici* görünüyorsun. Jennie, Simon'dan biraz korkmuş görünüyorsun ama bu işe yarıyor. Sanki birbirinize olan aşkınız göz korkutucu gibi."

"Evet, ürkütücü." Saçlarımı nemli ensemden çektim. "Kesinlikle öyle."

"Benim göz kamaştırıcı elmaslarım," diye mırıldandı. Bize baskarken çenesini yumruğuna dayadı. "Ve Jennie, sondaki öpücüğü hâlâ hissetmiyor musun?"

"Hâlâ hissetmiyorum."

Ellerini yenilgiyle kaldırdı. "Peki tamam. Bence siz ikiniz bu işi çoktan hallettiniz. Gerçek bir çift olmadığınız asla anlaşılmaz." Saatini kontrol etti. "Tamam, on dakika sonra bir toplantım ve daha sonra Rapsallion'da bir öğle yemeği randevum var. Siz ikiniz biraz dinlenmek için eve gitmelisiniz. Bunu hak ettiniz. Kendimizi fazla yormayalım."

“Teşekkürler, Mik.” Yoga pantolonumu kapıp kalçamın üzerinde oynattım. “Mutlaka istiridye sipariş edin. Onlar...” Parmaklarımın ucunu dudaklarıma götürüp bir öpücük kondurdum. “...şefin öpücüğü.”

Giyinmeyi bitirdiğimde Simon kolunu omuzlarıma doladı. “Öğle yemeği yemek ister misin? Meksika yemeği? İtalyan yemeği? Aaaah, Tayland’a ne dersin?”

Midem guruldadı. “Kesinlikle biraz Tayland yemeği isterdim ama Carter’la birlikte Hank’e gideceğiz.”

“Akşam yemeğine ne dersin?”

“Yapamam.” Evde bu gece uçacak iriyarı ve son derece seksi bir hokey oyuncusu vardı. Kısacık saatlerimizi bile planlıyordum.

Simon elini kalbinin üzerine koydu. “Beni öldürüyorsun, Beckett.”

Gülüşümde bir rahatlık vardı. Özür dilemesinden bu yana Simon’la işler yolunda gidiyordu. Yaklaşan şovumuz, gecenin geç saatlerine kadar birlikte pratik yapmak ve stüdyonun zemininde bir kutu paket yemekle bitirmek anlamına geliyordu. Her şey tamamen akışında ilerliyordu ve bir arkadaşına sahip olmak güzel hissettiriyordu.

“Tayland’ı yarın da yapabiliriz,” dedim ona.

“Anlaştık.” Bir sarılmayla beni Carter’ın kaldırımında beklediği ön kapıdan gönderdi.

“Jennie,” diye seslendi Carter yüksek sesle kollarını sallayarak. “Jennie! Buradayım!” Simon’a kaşlarını çatarken aramızdaki mesafeyi yercesine yanıma geldi. “Jennie,” diye azarladı beni kolunun altına sıkıştırarak. “Dangalaklarla takılmak konusunda sana ne demiştim?”

“Yapma mı?”

“Aynen öyle.” Kapımı açtı ve Simon’a göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı. “Hoşça kal, Steve!”

Carter’ın aşırı korumacı baba-kardeş tavırları -özellikle de adımları bağırıp kollarını araba galerilerinde gördüğünüz şişme kol sallayan tuhaf şeylerden biri gibi sallayarak beni utandırmaya niyetli

olduğu zamanlar- sinir bozucu olmanın ötesindeydi ama şu anda umursamayacak kadar mutluydum.

Kevin'la sinema salonunda yaşanan kargaşadan beri özellikle daha korumacı davranıyordu. Kendini suçluyordu, ki bu saçmaydı ama Carter her zaman bir şekilde daha iyi olabileceğini düşünen biri olmuştu. Garrett, kötü bir gün geçirdiğimi söylediğinde her şeyi bırakıp yanımda olması gerektiğini düşünüyordu. Bu olaydan çıkan tek iyi şey, Carter'ın beni sorgulamayı bırakması ve Garrett'la arkadaş olarak daha da yakınlaşmalarıydı.

Her neyse, Carter fazlasıyla ilgiliydi, bu da Hank'e vardığımızda *McDonald's*'tan aldığım kahvaltı sandviçini açıp *Starbucks*'tan aldığım elmalı *macchiato*'dan yudumlamak anlamına geliyordu. Çünkü Carter benim için iki farklı araba servisinden geçmişti.

“Nasıl oluyor da o *Starbucks* alırken ben *McDonald's* kahvesi içiyorum?” Hank homurdandı.

“*McDonald's* kahvesini seviyorsun! Onu tercih ettiğini söylemiştin!”

Carter yüksek sesle iç çekince Hank dirseğiyle beni dürttü. “Bence uyduruyorsun,” dedi. “Onu kızdırmak çok eğlenceli.”

“Kesinlikle katılıyorum.” Dublin'e yiyeceğimden bir ısıklık verdim. “İşte bu yüzden sen ve ben çok iyi arkadaşız.”

“Neden seni bugün Carter aldı? Sana arabalarından birini ödünç vermedi mi?”

“Bugün hava karlı. Karda araba kullanırken tedirgin oluyorum.” *Ve bazen kardeşimin yüz bin dolarlık Benz'yle yanlışlıkla dur işaretlerine çarpıyorum. Beni dava edin.*

Hank'in eli ellerimi arıyordu. Birini bulup şefkate sıkıldığında kalbimin de aynı duyguyla sarmalandığını hissettim. “Sorun değil, tatlım. Kendini rahat hissettiğinde sürersin.”

“İlkbaharda, sanırım.”

“Peki okula nasıl gideceksin o zaman?” Carter oflayıp puflayarak sordu.

“Daha önce yaptığım gibi. Otobüsle.” Kahvaltı sandviçlerini ayırıp üç sosisli köfteyi üst üste koymaya başlamasını izledim.

Suratsız davranıyordu ama aslında keyfi yerindeydi çünkü bu sabah Olivia'yla birlikte ultrason için hastaneye gitmişlerdi. Ben de fırsattan istifade şansımı denemek istedim. "Garrett bu sabah beni bıraktı," dedim.

Teknik olarak iki sürüş yapmıştık. Biri okula diğeri de ondan önce yüzüneydi. İkisi de keyifliydi ama ikincisi daha keyifliydi. Malum nedenlerden dolayı.

Carter başını çevirerek bana döndü. "Ha?"

Kahvemden büyük bir yudum alıp başımı salladım. "Bu sabah ona rastladım. Beni bırakmayı teklif etti."

"Ah." Carter göz kırptı. Üç kez. Sonra üç katlı sandviçini ağzına götürüp devasa bir ısırık aldı. "Pa-mam. Apferin ona."

"Neredeyse yirmi dokuz yaşındasın. Konuşmadan önce yutkunsan ölür müsün?"

Hank elimi okşadı. "Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretemezsin. Carter değiştirilemez."

Belki de öyleydi ama bir yıl önce onun burada oturup doğmamış bebeğinin kalp atışlarını tekrar tekrar dinleyeceğini asla beklemezdim.

"Doktor kalbinin dakikada yüz altmış iki atım hızında attığını söyledi. Şimdiden diğerlerinden daha hızlı."

"Sadece sen cenin kalp atışı konusunda rekabetçi olabilirsin," diye mırıldandım.

Hank gülümsüyordu. "Sanırım yüksek kalp atışının bir kız bebek işareti olduğuna dair kocakarı masalını hiç duymadın?"

Carter somurttu. "Evet, tamam, Hank. Her neyse."

"Ireland ve ben hep küçük bir kızımız olsun istedik," dedi Hank hüznle. "Yıllarca denedik ve işe yaramadığında bu onu paramparça etti. Kalbim kırıldı çünkü ona istediğini veremedim. Ona tüm dünyayı vermek istiyordum." Gözünün kenarını okşayıp gülümseyerek ellerimizi sıktı. "Düşündüğümde çok daha uzun sürmüş olabilir ama sonunda kızıma ve oğluma kavuştum. İkinizi de aynı şekilde seviyorum ve Ireland'ın sizi hayatıma soktuğunu biliyorum."

Burnum sızladı. “Buraya ağlamak için gelmedim, Hank. Beni duygusal hissettirmeyi bırak.”

“Biri bunu yapmalı. Siz ikiniz, Beckettler, biri gelip duvarlarınızı yıkana kadar kendinizi oraya hapsetme eğilimindesiniz.” Bakışları aramızda dolaştı. Sonunda durup beni saptadığında ruhumun tam içine bakıyormuş gibi hissettirmeyi başardı. “Carter zaten birinin duvarlarını yıkmasına izin verdi. Sen ne zaman birinin senin için aynı şeyi yapmasına izin vereceksin?”

“JENNIE!”

Lobide yürürken omzumun üzerinden baktım. Bu sabah çıkarırken mokasen terliklerimi giymeseydim bu çalım daha etkileyici olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, acelem vardı. Garrett önce beni soyup sonra da giydirmişti. Sonra ben yanlışlıkla onu soymuştum ve sonra yanlışlıkla duşa yuvarlanmıştık. Bahse girerim, duş fayanslarının izi hâlâ dizlerimde duruyordu. Demek istediğim, yeni kıyafetler ve bir çift ayakkabı giymek için tam bir dakikam vardı.

Emily danışma masasından bana doğru hızla koştu. “Ah, buradasın. Tanrı’ya şükür.”

Asansörü çağırmak için düğmeye bastım. “Ben burada yaşıyorum. Başka nerede olacaktım ki?”

“Zaten bir saattir bekliyorum.”

“Neyi bekliyorsun? Beni mi bekliyorsun? Neden?”

Beni asansöre kadar takip etti ve derin bir nefes vererek duvara yaslandı. “Anahtarlarımı kaybettim.”

“Yapacak bir şey yok.”

Etkilenmemiş bir bakışla bana baktı ve dil çıkardı. Ben de ona dil çıkararak yanıt verdim. “Benim için yeni bir anahtar takımı yaptırıyorlar ama bu akşama kadar hazır olmayacaklar. Bu yüzden gidecek bir yere ihtiyacım var.”

“Nereye gidiyorsun?” Asansörden çıkarken sordum. Omzumun üzerinden baktığımda onu arkamda beklerken buldum. Elleri

çenesinin altında kenetlenmişti. Umut dolu gözlerle bana bakıyordu. “Hadi ama. *Ben mi?*”

“Lütfen,” diye yalvardı kapımın kilidini açarken. “Burada tanıdığım tek kişi Garrett. Bir şey yapmaya kalkışmasam bile, onun dairesinde benimle yalnız kalmasından hoşlanmayacağını düşündüm.”

“Garrett ne isterse yapabilir.” Sanırım bu bir yalan değildi ama hoşuma gitmediği için yalanmış gibi geliyordu.

Emily gözlerini devirdi. “Ah, lütfen.”

“Biz çıkmıyoruz.”

“Tamam, Jennie. Biriyle çıkmıyorsun ve onun dairesinde birkaç saat yalnız kalmamızı da umursamıyorsun çünkü kıskanmıyorsun çünkü sadece sevişiyorsunuz. O yüzden önemli bir şey değil.”

Kollarımı göğsümde birleştirerek kaşlarımı çattım. “Kendini evime davet ettirmenin yolu bu mu?”

Ellerini tekrar birleştirip somurttu.

“Hiç şarabım olmadığını biliyorsun.”

“Evet, Jennie, *biliyorum.*” Yine aynı bakış. Sanırım o da benim gibi gözlerini deviriyordu. “Umurumda değil. Eğlenmek için içkiye ihtiyacımız yok.”

Birkaç gün önce Krissy’ye neredeyse aynı sözleri söylediğimi fark ettiğimde dudağımın kenarı kıvrıldı.

“Lütfen?” Omuzlarımı kavrayıp sarstı. “Lütfen, lütfen, *lütfen.*”

İnliyordum ve o sevinçle bağırarak yumruğunu havaya savuruyordu. Yanımdan geçip daireme girerek kendini evinde gibi hissetmeye başladı.

Tam anlamıyla evdeydi. Ayakkabılarını çıkardı. Çantasını ve paltosunu kanepeye fırlattı. Tüm eşyalarımı karıştırmaya başladı. Evimdeki son durak olan yatak odama ulaşması sadece beş dakikasını almıştı. Onun tek bir şeyi bile karıştırmasına engel olamıyordum. Çok emin ve meraklı biriydi. Bana Carter’ı hatırlatıyordu.

Emily yavaşça döndü. Mırıldanarak onayladı. Gözleri yatağımın yanındaki küçük sehpa takıldı. Çekmecesi yarı açıktı. Ken-

dimi üzerine attım. Neredeyse duvara çarpıp Emily'yi yere düşürüyordum. Gülüşüm tiz ve çok endişeliydi. "Evet, belki de onu açmamalısın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü. Bu özel bir şey."

Farkına vardı. Yüzüne yavaşça, rahatsız eden ve kibirli bir gülümseme yayıldı. "Orada bir seks oyuncağın var, değil mi?"

Tiz gülüşüm havayı delip geçtiğinde göğsümden yüzüme ve kulaklarımın ucuna kadar bir alev yayıldı. "Hayır. Ne? Hayır. Hah. Bu... çok saçma." Başımı öne eğdim. "Daha çok bir koleksiyon gibi."

"Vay, vay, vay," diye mırıldandı. "Jennie pis, küçük bir kız."

"GARRETTİN OYUNCAKLARINIZI düşman değil, müttefik görmesine hiç şaşırmadım. Sevgilisinin zevkini artırmak için pilli erkek arkadaşlarını nasıl ve ne zaman kullanacağını bilen erkekleri severiz. Garrett çok tatlı biri olabilir ve sana sırılsıklam âşık."

"Değil," diye mırıldandım. Dişlerimi kullanarak atkımı daha da yukarı çektim. Emily beni geç bir öğle yemeği için ikna etmişti. Bu yüzden şimdi Vancouver şehir merkezinde yürüyor, şiddetli hava koşullarına göğüs geriyorduk.

Tamam, yağmur hafifti ama yine de yağıyordu.

"Yani bana, neredeyse istediği her kadını elde edebilen bu adamın, sadece seninle takılabilmek için son iki ayı aşkın süredir seks yapmadığını ve sana karşı hiçbir şey hissetmediğini mi söylüyorsun?"

"Doğru."

"Buna cidden inanıyor olamazsın."

"Tamam, belki de öyledir ama bunu açıkça söylemedi. Bir şey varsaymak istemiyorum."

"Ama siz dün gece kuralları çiğnediniz. Birlikte uyudunuz."

“Ne olmuş yani?”

“Jennie.” Kollarımdan tutup beni sarstı. “Erkekler kuralları çiğnemez! Bu senden hoşlanıyor demektir!”

Yanaklarıma çarpan soğuk rüzgâra rağmen yüzüm alev alev yanıyordu. “Bir hamle yapmayı düşünüyordum,” diye itiraf ettim beni sıcak bir kafeye götürdüğünde. “Bana çıkma teklif etti, sayılır. Başta sadece Sevgililer Günü olduğu için nazik davrandığını düşündüm. Bu yüzden özel bir şey yapması gerektiğini hissetti ama bu konuda gergin görünüyordu...” Aklıma Garrett’ın yüzünün nasıl kızardığı ve kurduğu cümleler gelmişti. “Çok tatlıydı.”

“Bu bana olumlu geliyor. Bence kabul etmelisin.”

“Evet?” Vücudum çözölmeye başladığında eldivenlerimi çıkardım. “Sanırım gerginim. Tüm bunlar benim için çok yeni ve o Carter’ın arkadaşı. Bu yüzden işleri berbat etmekten endişeleniyorum.” Gözlerim küçük kafede gezindi. Tüm mutlu insanlar sıcak bir şeylerle ısınıyordu. Her şey çok güzel kokuyordu. Bakışlarım *Toronto Maple Leaf* beyzbol şapkası takmış zayıf bir adamın üzerinden menüye doğru kayarken, her şeyden bir tane sipariş etmeyi düşünüyordum.

Başım delicesine bir hızla dönüyordu.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım yüzüme kapattığım elimin arkasından. Mavi beyaz şapkalı adama sırtımı döndüm. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

“Ne?” Emily omzumun üzerinden baktı. “Eski sevgilin mi?”

“Altı yıl boyunca ondan uzak durmayı nasıl başarıyorum da bir şekilde son bir hafta içinde iki kez karşılaşabiliyoruz?”

“Alınma, Jen ama tam bir aptala benziyor.”

“O bir aptal. Ama yine de onu görmek istemiyorum. Başka bir yere gitmemizin sakıncası var mı?”

Emily çıkışa doğru yürümeye başlamıştı bile.

Buradan görünmeden çıkmak güzel olurdu ama hiç o kadar şanslı değildim. Bu yüzden bir el dirseğime dolanıp tam dışarı çıkarken beni döndürdüğünde şaşırmadım.

Hangi dünyada bana bir daha el sürmenin kabul edilebilir olduğunu düşünebiliyordu? Hem de sırtarak.

“Bir haftada iki kez mi? Hadi ama, Jennie. Bu bir işaret olmalı.”

“Çek elini üzerimden, Kevin,” dedim sıktığım dişlerimin arasından. “Hemen şimdi.”

“Hadi ama. Yapma böyle.”

Emily araya girdi. “Arkadaşım senden elini onun üzerinden çekmeni istedi, Kevin. Duyma sorunun mu, yoksa anlama sorunun mu var?”

“Vaaay.” Elini geri çekip teslimiyetle iki elini de havaya kaldırdı. “Sakin ol.” Gözleri üzerimde gezindi. Bunu yaptığında bakışlarının ısınmasından nefret ediyordum. Fakat beni en çok sinir eden şey ne miydi? Bunu eğlenceli bir şaka gibi görmesiydi. Bakışlarının merak ve alayla parlamasından nefret ediyordum. “Bunu aşmalısın, Jennie. Yıllar oldu.” Bir omzunu kaldırdı. Sanki birinin senin rızan olmadan seks kasetini çekip sızdırması önemli bir şey değilmiş gibi. “Çok seksi görünüyordun.”

Emily’nin dudaklarından acı, inanmayan bir kıkırdama çıktı. Elini omzuma koyarak beni Kevin’dan uzaklaştırdı. Dudaklarını kulağıma doğru getirdi. “Şiddete karşı mısın?”

“Hiç de değil.”

“Harika.” Dönüp Kevin’a baktı. Ona doğru adım atarken gülümsemesi kocaman ve sinsiceydi. “Hey, Kevin?” diye sordu tatlı ses tonuyla.

Kevin’ın gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Evet?”

Emily’nin yumruğu, soğuk havada bir çatırtıyla adamın burnuna çarptı. Oradan geçen seyircilerin topluca nefes alışları duyuldu.

Parmak eklemlerindeki kanı sildi. “Siktir git.”

Emily kolunu koluma dolayarak, acı içinde yüzünü tutan adamdan beni uzaklaştırdığında en şaşırtıcı gerçek gün yüzüne çıkmıştı.

Âşık olduğum adamla birlikte olmasına rağmen aslında... Emily’yi *seviyordum*.

30

DÜŞÜŞ

Garrett

JENNIE'NİN SEVGİLİLER GÜNÜ hediyesi kesinlikle bir *Apple Watch* olacaktı. Böylece artık mesajlarımı görmezden gelemeyecekti.

Hiçbir zaman sabırsız ya da muhtaç biri değildim ama yine de gelip gelemeyeceğime dair tek bir mesaja bile henüz cevap vermemesine rağmen kapısını çalıyordum.

Kapının diğer tarafında beni gülümseyen bir sarışının karşıladığını görünce biraz şaşırdım. Kasım ayında geçirdiğim beyin sarıstısının beni fena halde mahvedip mahvetmediğini ve Jennie'nin koridorun hangi tarafında oturduğunu unutup unutmadığımı görmek için arkamı döndüm.

“Doğru yerdesin, Kazanova.”

“O zaman sen yanlış yerdesin,” diye mırıldandım ve hemen ardından ağzımı hızla kapattım. Emily'yi seviyordum ama o da Jennie kadar korkutucuydu. Hatta belki biraz daha vahşiydi. Beni kesinlikle haklayabilirdi. “Neden buradasın?” *Çok da iyi değil, Garrett. Bir dahaki sefere onları haklayabilirsin.*

Kenara çekilip elini uzatarak beni içeri davet etti. “Öğle yemeğine çıkmıştık.”

Kapının önünde duraksadım. Ayakkabılarımı çıkarıp çıkarmamak konusunda kararsızdım. “Siz arkadaş mısınız?”

Yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi. “Ben lanet olası bir arkadaşım.” Eşyalarını topladı. “Ben gidiyorum. Benimle takıldığın için teşekkürler, Jen!”

Jen mi?

“Güle güle, Em!” Jennie mutfaktan seslendi. Sıcak mekândan gelen müziğe mırıldanarak eşlik ediyordu. Omzunun üzerinden gülümsedi. “Selam, koca adam. Daha önce cevap veremediğim için üzgünüm. Gitmeden önce sana yemek yapmak istedim.” Ayak parmaklarının üzerinde doğrulup dudaklarını öptü. Cızırdayan tavaya doğru döndüm. “Hindistan cevizli, körili tavuk ve pilav.”

“Yemek de yapıyor,” diye mırıldandım uzattığı kaşığının tadına bakarken. “Hımm, acıymış.”

“Sana her zaman yemek yapıyorum.”

“Bana hep mısır gevreği yapıyorsun.”

“Mısır gevreğini seviyorsun.”

“Seni seviyorum.”

Jennie’nin yanakları kıpkırmızı oldu. Boynuna bir sarmaşık gibi tırmanan bu kırmızılık kremi tenini boyadı. Altdudağını dişlerinin arasına götürerek tavaya odaklandı. “Ayrıca *Flamin’ hot Funyuns* da seviyorsun. Yani kararın hatalı.”

“Akşam yemeği için masaya oturup süslenecek miyiz?” diye sordum küçük yemek masasının kenarına yığılmış tabakları görünce.

Yanakları hâlâ kıpkırmızıydı. Omzunu tembelce kaldırıp indirdi. Ben ona bakarken yana doğru gözucuyla baktı. Sonra abartılı bir şekilde iç çekip gözlerini devirdi. “Aptal gibi sırtımayı bırak da git masayı hazırla.”

“Evet, hanımefendi.”

Bana söyleneni yaptım. Hatta çocukken büyükannemin bana öğrettiği gibi tabakları bile hazırladım. Sonra süslü bir şişe maden suyu açtım, şampanya kadehlerine doldurdum ve limon dilimleriyle süsledim.

Ellerim kalçalarımdaydı, göğsüm gururla kabarmış bir halde geri çekilip masa düzenimi inceledim. “Başardım.”

Jennie gülüyordu. Tencereyi arka ocağa kaydırıp ocağı kapattı. Müzik değişmişti. En sevdiği şarkı hoparlörlerden dökülüyordu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp bana neredeyse nefesimi kesecek parlaklıkta bir gülümsemeyle vurdu.

Odanın karşısına geçip kapüşonlunun cebini çekti. Bulutlu gözlerinde hınzır bir ifade vardı. “Hadi, Gare-Ayıcık. Dans et benimle.”

Elimi uzattım. Elini elimin arasına koyup beni oturma odasında gezdirmeye başlayınca gülümsedim. Ona izin verdim çünkü açıkçası bu kadın için her şeyi yapardım.

“Sanırım bugün bir arkadaş edindim,” diye fısıldadı biz dans ederken.

Ona sıkıca sarıldım. “Senin adına mutluyum, Jennie.”

“Ben de kendim için mutluyum.”

Alnımı omzuna koyup yüzümü boynuna gömdüm. “Hey, bu arada, arkadaşlardan bahsetmişken... dün gece bahsetmeyi unuttuğum bir şey var.” Dudaklarımı onun ipeksi tenine bastırdım. Ya kelimeleri karıştırmak ya da onu öpücükle sakinleştirmek içindi. İkisinden biriydi. “Adam biliyor.”

Bana bakabilmek için kendini geriye çekti. “Adam neyi biliyor?”

Ayrıntıya girmemeyi tercih ediyordum bu yüzden ona sadece bir bakış attım. Kocaman açılan masum gözlerini gördüğümde bana yumuşak davranacağını ummuştum.

“Garrett.”

“Özür dilerim.” Boynuna sarıldım. “Bir kazaydı.”

“Nasıl oldu da kazara haftanın her günü becermeyi sevdiğini ağzından kaçırdın?”

“Böyle söyleyince kulağa daha korkunç geliyor.”

“Sır tutma konusunda çok kötüsün,” diye azarladı ama sonra yanağını göğsüme dayayıp yakınımına sokuldu.

Bir elimle saç örgüsünü okşadım. “Jennie?”

“Hımm?”

“Sen benim en sevdiğim sırrımsın.”

Yüzümü kendi yüzüne doğru çekmeden önce bana muazzam bir gülümsemeyle baktı. “Sen de benim.”

Parmaklarımızı birbirine geçirdim ve kenetlenmiş ellerimizi başının üzerine doğru kaldırdım. Jennie’yi etrafında birkaç kez

döndürdüm. En sonunda kendime doğru çevirdim ve onu göğsümde yakaladım. Dengemizi yeniden kazanmadan önce bir an için sallanışımıza güldüm. Kirpiklerinin altından bana bakarken çıkardığım içten ses boğazımda düğümlendi. Gülümsemesi yumuşacık ve utangaçtı.

O çok güzeldi. Harika bir ruha sahipti. Ben aramasam da en yakın arkadaşım olmuştu. Ayrıca birlikte dans ettiğimizde şarkı ne kadar hızlı ve derinden âşık olduğumuzu, eğer izin verirse önümüzde nasıl bir gelecek olabileceğini anlattığında dilimin ucundaki kelimeleri yutmanın ne kadar zorlaştığını fark ettim.

Hazır mıydı?

Gözlerindeki bakış bana korktuğunu söylüyordu. Oysa benimkine dolanmış parmaklarına baktığımda ben yanında olduğum sürece atlamaya ne kadar istekli olduğunu görüyordum.

Ben hep burada olacaktım. Bunu bilmiyor muydu?

Saç örgüsünü omzuna atıp tam oraya bir öpücük kondurdum. Dudaklarımın altında teninin ısındığını hissettim. Başparmağımın ucuyla altdudağını hafifçe okşadım.

“Benimle güvendesin.”

Gözlerinde bir şey değişiyordu. Bakışları yumuşuyor ve gözleri mutlulukla açılıyordu. Elini elimin üzerine koyarak yanağını elimin üzerine bastırdı. “Biliyorum.”

Gün ışığı: Vajinam bir araba olsaydı,
nasıl bir araba olurdu?

Arama çubuğunu açtım ve aradığım kelimeleri yazdım. Uygun bir görsel bulduğumda onu *işim bitince* notuyla birlikte Jennie’ye gönderdim.

Yanıtı tam dört saniye sonra geldi.

Gün ışığı: Cidden bana hurda bir araba görseli mi gönderdin?

Cevabımı yazmam tam bir dakikamı aldı. Gülmekten titriyordum.

Ben: Anladın mı? Eğer vajinan bir araba olsaydı, ben onunla işimi bitirdikten sonra HARAP olurdu *ağlayan gülme emoji*

Gün ışığı: Kaç yaşındasın sen????

Ben: Amını nasıl mahvedeceğini ve sonra nasıl daha iyi hissettireceğini bilecek kadar yaşlı.

Gün ışığı: *göz devirme emoji*

Aş kendini, o kadar iyi bile değilsin.

Ben: Dünyanı salladım, gün ışığı. Kabul et.

Gün ışığı: Her neyse.

Ben cevap veremediğim tekrar yazmaya başladı. İki dakika boyunca o noktalar durmadan kıpırdadı. Sonra durdular.

Tam pes etmek üzereydim ki sonunda bir mesaj geldi.

Gün ışığı: Bugün seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Günümün en sevdiğim kısmı buydu. Otel odamda uzanmak, Jennie provaya gitmeden önce kendimi rahat kozamdan çıkarıp güne başlamak zorunda kalmadan önce onunla hiçbir şey hakkında mesajlaşarak bu kısacık anları geçirmek.

Bu son dönem hayatımın en uzun yolculuğu gibi gelmişti. Belki de beni neyin beklediğini bildiğim içindi çünkü yarın nihayet lanet ağzımı açıp Jennie'ye tam olarak ne istediğimi söyleyecektim. Tanrı'dan onun da bunu istediğini umuyordum. Kardeşi ve yaklaşan iş teklifi yüzünden işlerin karmaşıklaştığını biliyordum ama hiç denememektense bir adım atıp birlikte çözmeye karar vermeyi tercih ediyordum. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verecek kadar pervasız değildim.

Uçağımız kırk beş dakika sonra havalandığında ve ben kahvaltımı ettiğim sırada tek yaptığım şey inişe kadar saatleri saymaktı. Jennie son provasını bitirdiğinde beni dışarıda onu beklerken bu-

lup da arabaya doğru gelişini gözlerimin önünde canlandırıyordum.

“Geliyorsun,” diye homurdandı Carter. Bu daha çok bir emir gibiydi.

Jaxon inleyerek boş tepsisini ittirdi. “Dans gerçek bir spor bile değil.”

“Hiç de değil. Bunu kız kardeşime söylemeyi dene ve sonra bir kızıdan dayak yememek için yeterince hızlı geri dönüp dönemeyeceğini gör. O da en az benim kadar çalışıyor ve sana söz veriyorum, seni yenebilir.”

“Ya yarın akşam bir randevum varsa? Bugün Sevgililer Günü.”

“Kimse seninle çıkmak istemiyor,” diye takıldım ve hemen pişman oldum.

Jaxon’ın gözleri parladı. “Peki ya sen, Andersen? Yarın bir randevun var mı?”

“Şey, hayır. Herkes gibi ben de resitalde olacağım.”

“Gece uzun. Daha sonra takılacağın kimse yok mu?”

Kaşlarımı öyle sert çattım ki canım acıdı. Gözlerimi kısarak şakağımı kaşıdım. “Hayır. Aklıma kimse gelmiyor.”

“Gerçekten mi? Tek bir kişi bile mi? Vay canına.” Jaxon’ın gülümsemesi de en az kendisi kadar sinir bozucuydu. Carter telefonuna döndüğünde ona ters ters baktım. “Hey, Beckett. Kız kardeşinin dans partneriyle yakın olduğunu duydum. Aralarında bir şey var mı?”

“Ha.” Carter elini *Oreo* kutusuna soktu. “Jennie ona bir metrelik çubukla bile dokunmazdı.”

“En azından bir kez denemeleri kaçınılmaz, değil mi? Dans çok samimi ve yıllardır birlikteler.”

Sol gözümde bir seğirme başladı ve kalbim boynumda gümbür gümbür atıyordu.

Carter mısır gevreğini ağzına atmadan önce yumruğuyla ezdi. “Kesinlikle olmaz. Onunla çıkmasına izin vermeden önce seninle çıkmasına izin verirdim.”

“Onun kiminle çıkacağına sen karar veremezsin,” diye hatırlattı Adam ona. “Jennie bir yetişkin.”

“Önemli olan onun mutluluğu değil mi?” Elimden geldiğince kayıtsızca ekledim. “Kiminle olduğu önemli değil mi? Simon bile olsa.” Simon bir daha onun rızası olmadan ona dokunmaya kalkarsa suratı yumruğumla buluşacaktı.

Carter pencereden dışarı baktı. “Bir ilişkiyle ilgilenmiyor, o yüzden bu konuşma anlamsız.”

Ensem karıncalandı. “Ne?”

“O hazır değil.” Gözleri benimkilerle buluştu. Neyi kastettiğini kelimeler olmadan ifade ediyordu. Ancak aynı zamanda yanıldığını da düşünüyordum.

“Belki şimdi hazırdır.”

“Değil.”

“Bunu o mu söyledi?” Emmett sordu. “Yoksa tahmin mi ediyorsun? Bazen kız kardeşler aşırı korumacı erkek kardeşlerine seks hayatlarından bahsetmemeyi tercih ederler.”

“Hiçbir varsayımda bulunmuyorum. Bunu birkaç gün önce Hank’in evindeyken söyledi. Ona ne zaman birini hayatına almaya hazır olacağını sordu, o da şu anda hiçbir şeye ya da hiç kimseye bağlanmak istemediğini söyledi. Bağlanmak istemediğini ve bu haliyle mutluyken herhangi bir değişiklik yapmak için bir neden görmediğini söyledi. Biz birbirimize yalan söylemeyiz.”

Adam ve Jaxon’ın bakışlarının sıcaklığı yüzümü yakıyordu. İkisinde de sempati dolu bir ifade vardı ama buna ihtiyacım yoktu. Jennie konusunda haklıydım.

Önümüzdeki dört saat boyunca kendime bunu söyledim ama Vancouver’a yaklaştığımız her santim beni bir öncekinden daha kararsız hale getiriyordu. Yine aynı sabah kendimden emin olma konusundaki şüphelerimden nefret ediyordum. Uçuşun yarısında *Wi-Fi* bağlantımız kesildi. Yani Jennie, Simon’la meşgul olmasaydı bile yine de yanıt alamayacaktım.

Otoparkta yürürken Adam omzuma vurdu. Başım eğikti. Yüzümü telefonuma gömerken servisin dönmesini bekliyordum.

“Carter’in orada söylediklerinin seni rahatsız etmesine izin verme. Sadece onunla konuş. Eminim ikiniz de aynı fikirdesinizdir.”

“Doğru.” Başımı salladım. “Evet, eminim öyleyizdir.”

Hem kontağı hem de kaloriferi çalıştırarak telefonumun arabama bağlanmasını bekledim. Parmaklarım ısıtmalı direksiyona dokundu. Sonunda bağlandığında, sürekli vızıldayıp ding sesi çıkarıyordu. Bekleyen bildirimler omuzlarımın arasında bir düğümün sıkışmasına neden oldu.

Sekiz cevapsız arama ve on iki mesaj. Hepsi kız kardeşlerimden.

En son aramaya bastım. Gabby’nin yumuşak tınıları hızla arabamı doldurdu. Sesindeki korku kalın ve titrekti. Hemen bir uçağa geri atlamak istememe neden oluyordu.

“Garrett,” diye inledi. “Korkuyorum. Eve gelmeni istiyorum.”

“Sorun ne, Gabs?”

“Annem ve babam kavga ettiler.”

“Kavga mı? Herkes iyi mi?”

“Çılgılık atıyorlardı, Alexa beni ve Stephie’yi odasma çağırdı.”

“Herkes iyi mi?” diye tekrar sordum.

“Bilmiyorum, Garrett!” Hıçkırıkları havayı deliyor ve kalbim göğsümde sıkışıyordu.

“Alexa nerede? Onunla konuşmama izin ver.”

Beklerken burnumun kenarını sıkıştırdım. Ben çocukken annemle babam çok kavga ederdi ama bunun kaynağı her zaman babamın içki içmesiydi. Kızlar doğduğundan ve babam ayık olduğundan beri işler değişmişti. Ülkenin öbür ucunda yaşanan her şeyi bildiğimi iddia edemezdim fakat ne zaman eve gitsem mutlu bir aile olduklarını görüyordum. Kendimi biraz dışarıda kalmış hissediyordum.

“Garrett?”

“Lex. Neler oluyor?”

“Eve gelebilir misin? Lütfen?”

“Eve gelemem. Şu anda gelemem. Bunu biliyorsun.”

“Hokey senin için her zaman bizden daha önemli!”

Alexa’nın sesi her kesik kesik nefes alışında titriyordu. Ağlamamaya çalıştığının, zar zor dayandığının işaretiydi.

“Alexa,” diye nazikçe ikna etmeye çalıştım. “Şu anda üzgün ve bunalmış durumdasın. Bunu duyabiliyorum. İşimle ilgili bir sözleşmeye bağlıyım. Bu durum, istediğim zaman uçağa atlayıp eve dönemeyeceğim anlamına geliyor. Bu seni sevmediğim ya da benim için önemli olmadığınız anlamına gelmiyor. Sizi seviyorum ve siz benim hayatımdaki en önemli şeylersiniz.”

“Bu doğru değil. Öyle olsaydı, bizi her zaman terk etmezdin.”

“Lex...”

“Hayır! Sana ihtiyacımız olduğunda hiç burada olmuyorsun! Ben... Ben...” Baraj yıkılmıştı. Alexa’nın hıçkırıkları arasında, telefonu yüzüme kapatmadan önce bir sonraki kelimelerini nasıl boğuk boğuk söylediğini hâlâ duyabiliyordum. “Senden nefret ediyorum!”

“Tanrı aşkına.” Elimini önce yüzümde, sonra göğsümün tam acıyan yerinde gezdirdim. Annemin numarasına dokundum ve arama ilk çalışta bağlandı. “Anne? Neler oluyor? Kızlar üzgün ve babamla kavga ettiğinizi söylediler.”

“Garrett,” diye ağlıyordu annem usulca. “O gitti.”

“Gitti mi? Ne demek gitti?”

“Kavga ettik ve o... o... gitti.”

Zihnimi onun sözlerini anlamaya çalışıyordu ama ben tam olarak anlayamadan fısıltıyla yenisini ekledi. “Yanına bir şişe viski almış.”

OTURMA ODAMDA BİR İLERİ bir geri yürürken babamın numarasını her seferinde farklı bir sonuç umarak defalarca aradım. Fakat hep aynıydı. Arama doğrudan telesekretere yöneliyordu. Her seferinde bir mesaj bıraktım, ta ki telesekreteri limitin dolduğunu söyleyene kadar.

Konuşmak istediğim tek diğer kişiyi aramayı denedim. Hep benim yardımına koşmam gereken kişi oydu ama şu anda sanırım onun yardımına ihtiyacım vardı. Beni sakinleştirmesine, babamın yeniden kötüye gitmeyeceğini söylemesine, ondan daha güçlü olduğunu hatırlatmasına ihtiyacım vardı. Kız kardeşlerime, bana yaşattığı şeyleri tekrar yaşatmayacağını, annemi -ve kendisini- bu sürecin içine yeniden sürüklemeyeceğini duymaya ihtiyacım vardı.

O bu sözleri veremezdi. Bu kararların hiçbiri ona ait değildi ve bu işin nasıl sonuçlanacağına karar verebilecek tek kişi babamdı.

Sadece onun burada olmasına ihtiyacım vardı. Elinin benim elimde olmasına... Bana iyi şeylerin de olabileceğini hatırlatmasına, her şeyin bu kadar kasvetli olmadığına, yanımda bu kadar parlak bir güneş varken yağmurun hep yağmayacağını hissettirmesine ihtiyacım vardı.

Ancak Jennie'nin telefonu da doğrudan telesekretere düşmüştü.

31

KAL

Jennie

“SİKEYİM, EVET!”

Simon iki elini de havaya kaldırarak ellerime çak yaptı. Gülümsemeden duramıyordum. Coşkusu içime işliyordu.

“Bu harika bir histi,” diye mırıldandı. Nefesini tutarken ellerini beline koydu.

“Başardık!” Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarılmaktan kendimi alamadım. Beni havaya kaldırıp döndürdü.

“Aşk hissediyorum,” diye haykırdı Mikhail ellerini çenesinin altında kavuşturarak. “Nefes kesici ve hayranlık uyandırıcı... Siz ikiniz gösterinin gözdesi olacaksınız.”

Tanrım, umarım öyle olur, diye düşündüm. Yorgunluktan delirmenin eşiğindeydim. Durmaksızın prova yapmaktan vücudumun her santimi ağrıyordu. Uykusuzluktan beynim harap durumdaydı. Yarını dört gözle bekliyordum. Sahnede elimden gelenin en iyisini vermeye hazırdım ve ardından her şeyi orada bırakıp biraz ara vermek, yıl sonu gösterimizin koreografisine tam gaz başlamadan önce hak ettiğim bir molayı almak istiyordum.

“Biz her zaman şovun gözdesiyiz,” dedi Simon. “Yanımda bu güzel kadın varken olmamamız imkânsız.” Göz kırparak belimi dürttü. “Partnerin olduğum için şanslıyım.”

“Çok haklısın.” Evet, bunu ben düşünüyordum ama söyleyen Mikhail’di. “Seni Broadway’de görmek için para ödeyeceğim günü iple çekiyorum, Jennie.”

İğrenç, kulağa korkunç geliyordu. Sahnenin merkezinde olma-

yı seviyor muydum? Elbette; *bırak parlayayım, bebeğim*. Ancak aynı zamanda, bunun sınırlı bir çerçevede tutulmasını düşünüyordum. Broadway, şaşalı tanıtımlar, çok uzun süre açık pozisyonda kalmak gibi kaçınmayı tercih ettiğim şeyleri de beraberinde getiriyordu.

Mikhail ne kadar harika olduğumuzdan bahsediyordu. Aylar önce önerdiği öpücüğün aramızdaki uyum sebebiyle artık çok da gerekmediğini söylediğinde ekstra memnun olmuşum. Bizi dinlenmemiz için eve gönderdi. Simon'la ben hızlı bir buhar terapisi için önce saunaya girdik. Düğümlerin bu kadar çabuk çözülmeye başlaması şaşırtıcıydı ama duştan sonra havluyla kurulandığımda gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Tek yapmak istediğim onunla konuşmakken Garrett'ın kucığına kıvrılıp uyuyakalacağımdan endişeleniyordum.

Dolabımdan yeni kıyafetlerimi çıkardım. Çantamdan telefonumu aldım. Ekranım, Garrett'tan gelen cevapsız aramalarla doluydu. Son zamanlarda günlerimiz genellikle böyle geçiyordu. Neredeyse hiç birbirimize denk gelemiyorduk ve kısa süren görüntülü konuşmalarımızın çoğunu, onun gülerken gözlerinin nasıl kırıştığını ya da dudaklarının önce sağ taraftan yukarı doğru kıvrılıp ardından tamamen bir gülümsemeye dönüştüğünü yeniden hatırlamakla geçiriyordum. Mavi-yeşil gözleri her zaman öyle güzel bir şekilde savunmasız ve nefes kesiciydi ki, tıpkı ilkbaharda bir ardıç kuşu yumurtası gibiydi.

Kazağımı üzerime çekerken, o ayı emoji bir kez daha ekranımda dans etti. Tam cevap vermek üzereyken korkunç ve tepeden bakan, tırnaklarımı kara tahtaya geçirme isteği uyandıran kahkahayı duydum.

Telefonumu cebime koydum ve saçlarımı omuzlarımm üzerinden geçirip bir düğümle sabitledim. Krissy ve Ashley'e zorla gülümsedim.

"O UGG'ları gördüm ve sen olduğunu anladım. Hâlâ onları giyen tanıdığım tek kişi sensin."

“Kar yağıyor.” Çantamın fermuarını kapatarak omzuma astım. “Onlar sıcak ve rahat.”

“Çirkin de.” Kıkırdamasının darbeyi yumuşattığını düşünüyor olmalıydı ama bu sadece beni kızdırıyordu. Kalçasını kapı çerçevesine dayayarak geçmemi engelledi. Arkadaşları da en az benim kadar rahatsız görünüyordu. “Yarın gece gösteriden sonra herkes dışarı çıkacak. Gelmek ister misin?”

“Gerçekten mi?” Kelimenin ağzımdan hevesle çıkmasına engel olamamıştım. Yumruğumla çantamın askısını sıkmaya başladım. Dudaklarımda umut dolu bir gülümseme belirdi, kalbim heyecanla çarpıyordu.

“Tabii ki. Bizimle hiç dışarı çıkmıyorsun.”

“Bana hiç sormadınız,” diye hatırlattım ona.

El sallayarak beni başımdan savdı. “Sana birçok kez sorduk.”

Aslında yapmamışlardı ama... “Ah, kahretsin. Yarın mı? Gelemem. Kardeşimin doğum günü. Gösteriden sonra yemeğe gideceğiz.”

“Öyleyse sonra gel. Kulüpte buluşalım.”

“Benim...” Bir randevum vardı. Gerçek bir randevu. Bana gitmemi, arkadaş edinmemi ve eğlenmemi söyleyeceğinden emin olsam da onunla olmayı tercih ederdim. “Gelemem. Üzgünüm.”

Krissy’nin gözleri kısıldı. Gerçekten çok güzel bir kızdı. Ne yazık ki sümüklü, şeytani bir salyangozun kişiliğine sahipti. “Gelemez misin, yoksa gelmek istemiyor musun?”

“Erteleyemeyeceğim planlarım var.” Onun yemini yutacak havada değildim. Eve gitmek ve gecenin geri kalanını en iyi arkadaşım ile geçirmek istiyordum. Bu yüzden kapıdan geçip koridora çıkarken ona gülümsedim. “Tekrar dışarı çıkmak istersen hafta sonunun geri kalanında boşum. Sizinle kutlamayı çok isterim, çocuklar.”

“Kardeşinin gölgesinde yaşamayı ne zaman bırakacaksın?”

Bu soru karşısında olduğum yerde kalmıştım. Tırnaklarım avuç içimi ısıırıyordu. Çenemde öfkeli bir titreme belirdi. Kulaklarımda bir türlü susmayan bir uğultu vardı. Yavaşça Krissy’ye ve onun

uşaklarına doğru döndüm. Onlar da kızın söyledikleri karşısında afallamış görünüyordu. “Ne dedin sen?”

“Beni duydun.” Krissy kaşlarını kaldırarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gerçi neden onun gölgesinde yaşamaktan vazgeçmek isteyesin ki? Carter Beckett’ın kız kardeşi olmak sana pek çok lüks sağladı. Şık bir daire, pahalı bir araba, seçkin bir programda burs ve çoğu insanın sadece hayal edebileceği bir iş teklifi.” Benden bir santim daha uzundu. Çok küçük bir farktı ama sanki şimdiye kadar karşılaştığı en küçük, en önemsiz şeymişim gibi burnunun ucuyla bana baktığı sırada kendini devasa hissettiren bir fark haline gelmişti. “Kendi başına bir insan olmak, hayatında bir kez olsun bir şey için çalışmanı gerektirir. Ve bu da nasıl yapılacağını bildiğinden emin olmadığım bir şey.”

Çenem sıkıldı. Ciğerlerimdeki hava kaburgalarımaya çarparak sarsıldı. Ağzı o kendini beğenmiş sırtıyla kıvrıldığında, içimde bir kibrit çaktı. Öyle şiddetli bir ateş yandı ki, hiçbir kurtulan olmayacaktı.

“Şu haline bak,” diye devam etti. Sesi sakın ve küçümseyiciydi. “Kendin için nasıl düşüneceğini bile bilmiyorsun, değil mi?”

Eskiden Krissy’yi gördüğümde ortadan kaybolmak isterdim. Beni ben yapan tüm özel yanlarımı gizler, kabul görmeyi arzularım ama artık saklanmaktan yorulduğumu fark etmiştim. Kimse için ortadan kaybolmaya değmezdi. Eğer beni olduğum gibi istemiyorsa canı cehennemeydi; ben de ona tam bunu vermek üzereydim.

“Özür dilerim, Krissy,” diye mırıldandım aramızdaki mesafeyi kapatarak. “Ama ben aptalca konuşmuyorum.”

Gözleri parladı. “Ne dedin sen?”

“Beni duydun,” diye papağan gibi cevap verdim. Ben bir adım ileri atınca, o bir adım geri attı. “Senin grubunun bir parçası olmak istediğime inanamıyorum. Seninle arkadaş olmak için beni ne ikna edebilir ki? Ben senin gibi değilim. Eskiden bunun benim hatam olduğunu, nasıl arkadaş edinmeyi bilmediğimi, bende bir sorun olması gerektiğini düşünürdüm. Artık sadece standartlarımın ne

olduğunu biliyorum.” Bakışlarım Ashley ve Ashlee’ye kaydı. Onlar da Krissy’den uzaklaşmıştı. “Siz kızlar kendinize başka bir arkadaş edinmeyi düşünebilirsiniz.”

“Sen bir sürtüksün,” diye çıkıştı Krissy. “Birinin seninle arkadaş olmak istemesinin tek nedeni kardeşin.”

Eskiden ben de öyle düşünürdüm ama yavaş yavaş hayatımda beni ben olduğum ve sunabileceklerim için seven insanların varlığını görebiliyordum.

“Kardeşim çok komik, şefkatli ve beni tanıdığım herkesten daha çok seviyor. Onun sunduklarını görüp hayatlarına bir Beckett daha katmak isteyen insanları suçlamıyorum. Açıkçası, biz çok güzel kış tekmiyoruz. Ama sen...” Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. “Sen nesin biliyor musun, Krissy? Sen lisede zirveye ulaşmış bir kızsın. Yeterince güzel, yeterince popüler, yeterince sevimli bir erkek arkadaşın var. Bundan sonrasının sadece yükseliş olacağını düşündün. Sonra gerçek dünyaya adım attın ve etrafındaki diğer pek çok kişiden sadece biri olduğunu fark ettin. İstedikğin gibi göze çarpamadığını anladın. Senin yeterli gördüğün şey artık yeterli değildi. Herkes büyüdü ama sen var olmayan bir hayatı arzu etmek zorunda kaldın.”

Ona doğru sert adımlarla ilerlerken, her adıma ayak uydurmaya çalışırken sendeleyişini keyifle izliyordum. Konuşmaya devam ettim.

“Sen kaba, kötü ve mutsuz birisin. Açıkçası, dans konusunda en fazla on üzerinden altı puan alırsın.”

Krissy’nin nefesi kesildi. “Siktir git.”

“Benden neden nefret ettiğini merak ediyordum, arkadaşım olmak istemen için kendimi nasıl daha iyi hale getirebileceğimi düşünerek uykusuz kalırdım. Ama bu imkânsız, değil mi? Benden nefret ediyorsun çünkü benim gibi değilsin ama öyle olmayı diliyorsun. Kıskanıyorsun. Arkadaşların, popülerliğin, seni pervasızca takip eden bir ordun var ama yine de mutsuzsun. Grubum küçük, evet ama etrafımdaki insanlar beni ben olduğum için seviyor. Kendimi ne senin ne de bir başkası için değiştireceğim.

“Yani, kardeşimin gölgesinde yürümek mi? Hiç sanmıyorum. Gölgede yürüyen tek insan, seni körü körüne takip edendir. Senin parçası olmadığın, daha mutlu, çirkin bir şekilde dayattığın arkadaşlıklardan çok daha tatmin edici arkadaşlıkların olduğu bir hayatın varlığından habersiz olanlardır.”

Krissy’nin kesik kesik nefes alışları koridoru doldurdu. “Senden nefret ediyorum.”

“Tahmin et ne oldu? Artık umurumda bile değil.”

Dönerken ayağı takıldı. Düşmeden hemen dengesini buldu ve arkadaşlarına onu takip etmelerini emrederek hızla uzaklaştı.

Ashlee hâlâ oyalanıyordu. Gözleri Krissy’nin hızla geri çekilen haliyle benim aramda gidip geldi. “Onu sadece bir ya da iki basamak aşağı indirmedin; tüm gemisini yerle bir ettin.” Krissy onun adını haykırdığında başını çevirdi ve bana dönerek gülümse-di. “Bunu görebildiğime sevindim. Sonra görüşürüz, Jennie. Yarın seni izlemek için sabırsızlanıyorum.”

Krissy’ye sırtını döndü ve arkamdan çıkışa doğru yöneldi. Krissy bir kez daha adını söyleyerek çılgılık attığında ortaparmağını omzunun üzerinden yukarı kaldırdı.

Yavaş bir alkış koridoru dolduruyordu. Simon spor salonunun kapısından alçak sesle ısılık çalarak çıktı. “Vay canına, Jennie. Şu haline bak.”

“Geç bile kaldım.” Boynumu omuzlarımın üzerinde döndür-düm. Eklemlerimden çıkan çıtırtı seslerine karşı iç geçirdim. Uzun süredir benimle olan büyük bir gerginlikten kurtulmuştum. Fakat bu sadece ne kadar çok şey taşıdığımın farkına varmamı sağlamış-tı. “Onları bir daha asla görmemek için sabırsızlanıyorum.”

“Onlar için endişelenme.” Simon omuzlarımı kavradı. Parmakları gergin ve ağrıyan kaslarıma battı. “O kadar da eğlenceli değiller.”

“Bunu üçüyle de yatmış bir adam söylüyor.” Masaj harika hissettirse de Simon’ın elinden silkelenerek kurtuldum. “Sevişmek için yeterince eğlenceli olmalılar.”

“Eğer eğlenceli olsalardı hâlâ onlarla yatıyor olurum.” Du-

daklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. “Eğer gerçekten eğlenceli olsalardı, üçüyle de aynı anda yatıyor olurdum.”

Onu uzaklaştırdım. “İğrençsin.”

Simon güldü. “Gerçekten iğrenç. Bana gelmek ister misin? Jakuziye girip kaslarımızı dinlendirebiliriz.”

“Gelemem. Garrett birazdan beni alacak.”

“Erkek arkadaşın mı?”

“O benim erkek arkadaşım değil.”

“Her zaman seni o alıyor.”

“Beni her zaman almıyor.” *Bazen ülke dışında oluyordu.* “Aynı binada yaşıyoruz. Bu tamamen kolaylıktan. Aramızda kesinlikle romantik bir şey yok.”

Simon’ın gözleri yüzümde gezindi. Sözlerimin gerçekliğini inceliyordu. Bunu tahmin edebiliyordum. Bu konuda yalan söylemekte çok iyiydim. “Gerçekten mi?”

“Sadece arkadaşız.”

“Pekâlâ,” diye fısıldadı. Beni daha yakına çekerken ellerini başımın etrafına doladı. “*Arkadaşın* şu an burada. Çok kıskanç görünüyor, ki bu garip çünkü siz... *sadece* arkadaşsınız.”

Kafamı kaldırdığımda Garrett’ı kapı aralığında gördüm. Bir elinin işaretparmağıyla anahtarlarını sallıyor, diğer elini de kapüşonlusunun ön cebine sokmuş bizi izliyordu. Alnında oluşan derin kırııklığa, yüzündeki öfkeli ifadeye ve çenesindeki titremeye bakılırsa, karşımdaki Garrett Andersen, geçtiğimiz aylarda tanıdığım o şapşal ve tatlı adama hiç benzemiyordu. Sadece bu görüntü bile midemin düğüm düğüm olmasına yetmişti.

“Yarın görüşürüz,” diyerek Garrett’a doğru atıldım. Yüzümde gitgide genişleyen bir gülümseme vardı. “Hey, koca adam.”

Bana baktığında kaşlarının arasındaki kırıklık hiç azalmamıştı. “Merhaba,” diye sonunda fısıldadığında bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım.

Dirseğinden tutup onu arabasına doğru çektim. Yalnız kalmak için çırpınıyordum. “Seni özledim. Uçuşun nasıldı?”

“İyi,” diye mırıldandı. Ona sorunun ne olduğunu sormadan

beni koltuğuma oturtup kapıyı kapattı. Biraz önce elinde tuttuğu anahtarları arıyormuş gibi yaparak içeri girmeyi geciktirmesi hayal gücümün bir ürünü olamazdı. Sonunda arabaya bindiğinde, dışarının soğuğu içerdeki sıcaklığı yutmuştu.

İlk fark ettiğim şey boş bardak tutuculardı. Garrett hiç sormadan elinde tarçınlı çörek aromalı *cappuccino*'yla çıkageldi. Bardakları ellerime tutuşturdu. Sıcak bardaklar tenime temas ettiğinde ısınmaya başladım. Vites değiştirip günümün nasıl geçtiğini sormadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Beni rahatsız eden henüz kahve içmemiş olmak değil, bir şeylerin eksikliğini hissetmektir. Fiziksel temas, lanet olası göz teması... hiçbirisi yoktu.

"Her şey yolunda mı, Garrett?" Elini tutmak için can atıyordum ama elini direksiyona yapıştırmış durumdaydı. Parmaklarının bacağımın üzerinde gezinmesini özlüyordum. "Üzgün görünüyorsun."

"İyiyim." Bu tek kelimeyi o kadar alçak sesle söylemişti ki zar zor duyabilmişim.

Aklımdan en son konuşmamızdan bu yana geçen saatler içinde yanlış yapıp yapmadığıma dair sorgulamalar geçiyordu. Garrett daha önce bana hiç kızmamıştı. Şu an aramızdaki kopukluk çok ağır ve sarsıcıydı. Birbirimize yabancı gibiydik. Gerçekten söylemek istediklerimizin etrafından dolanıyorduk.

Ta ki ağzını açana kadar.

"Ona ellerini senden uzak tutmasını söyleyecek misin, yoksa ben mi söylemeliyim?"

Kalbim duracak gibi oldu. "Ne?"

Direksiyonu tuttuğu elini iyice sıktı. Gözleri yoldaydı. "Sana dokunma şeklinden hoşlanmıyorum."

"Garrett... Simon benim dans partnerim. Bana dokunmak zorunda."

"Bundan daha fazlası olmak istediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Dans ederken sana dokunmasını kaldırabilirim ama geri kalan zamanlarda seni kendisinin sanıyormuş gibi ellerini üzerinde gezdirmesine tahammül edemem."

“Tamam, bir saniye dur.” Koltuğumda döndüm. Ellerimi önümde birleştirdim. “Sen neyden bahsediyorsun? Ben Simon’ın değilim. Kimsenin değilim.”

“Doğru,” diye onayladı Garrett kesik kesik bir sesle. “Bekârlıktan mutlusun.”

“Bana bir bakar mısın?” Tersledim. “Neden bana bu kadar kızgınsın?”

“Sana kızgın falan değilim,” diye yalan söyledi. “Daha önce de birkaç kez belirttiğin bir noktayı tekrarlıyorum.”

“Açıkçası farkında olmadığım bir nokta, neden beni aydınlatmıyorsun?” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. O otoparka girip yerini bulana kadar bekledim.

“Bir sporcuyla çıkmak istemiyorsun. Bir ilişki içinde olmak istemiyorsun. Bekâr ve kendi başına olmaktan mutlusun.” Her cümleyi üzerine basa basa söylüyordu. Ellerini sımsıkı bir yumruk halinde tutuyordu. “Bunları üç kez söyledin.”

“Üç kez mi?”

“Gabby Noel’de senin benim kız arkadaşım olduğunu söylediğinde, geçen hafta o kulüptekeyken ve birkaç gün önce Carter’a kimseye bağlanmak istemediğini, tek başma olmaktan mutlu olduğunu söylediğinde.”

Düşüncelerim Carter ve Hank’le yaptığım son ziyarete takılmıştı. Hank bana birini içeri almam, Carter’ın kendisinininkini bulduğu gibi benimkini de bulmam konusunda başımın etini yemişti. Oysa ben zaten aradığımı bulmuştum. Bunu onlara söyleyemezdim.

“Onlar sadece öylesine söylenmiş sözlerdi,” dedim usulca. Öfkem azalmıştı. “Kardeşimin en iyi arkadaşıyla yattığımı söyleyemezdim, değil mi? Kimsenin bizi bilmemesi gerekiyor.”

“Ve Simon’a sadece arkadaş olduğumuzu, ilişkimizin sadece bundan ibaret olduğunu söylediğinde... bunlar da öylesine söylenmiş sözler miydi?” Kelimeleri sert olsa da sanki çatlamak üzereymiş gibi yüzeyin altında kaynayan bir kırılganlık taşıyordu. Kırılmasını istemiyordum. Beni içeri almasını istiyordum.

“Garrett,” diye nazikçe söze girdim. Elimi yanağına koydum. Gözleri benimkileri bulduğunda kalbim sızladı. Bakışları üzgün, kızgın ve kaybolmuş gibiydi. “Kıskandın mı?”

Gözleri titredi. Başka tarafa baktığında boğazımda yine o lanet olası düğüm belirdi.

“Bazen duygularını kelimelere dökmekte zorlandığını biliyorum. Şu anda benimle konuşmana ihtiyacım var. Seni dinliyorum.”

“Ben... Ben... Ben yapamam...” Dizlerini oynatmaya başladı. Parmaklarını avuçlarının içine doğru kıvrımadan önce dizlerine koydu. Bir elini saçlarının arasına sokup şapkasını çıkardı ve altın renkli buklelerini çekiştirdi. “Düşünemiyorum. Konuşamıyorum. Siktir. Bundan nefret ediyorum.”

Elini elime alıp nazikçe sıktım. “Nefes al. Ben buradayım. Bekliyorum.”

Bana bir, iki kez göz kırptı ve sonra kelimeler ağzından döküldü. “Kız kardeşlerim benden nefret ediyor. Bana ihtiyaçları var ama ben buradayım ve tıpkı babamın beni yüzüstü bıraktığı gibi şimdi ben de onları yüzüstü bırakıyorum. Ona ulaşamıyorum. Kimse telefonlarına cevap vermiyor ve sen...” Bana bakarken güzel gözleri acıyla dolup taşı. “Seni aradım çünkü sana ihtiyacım vardı. Ve sen orada değildin.” Sözleri kesik kesik ve kırık döküktü. Bu adamın kocaman yüreğine daha yakından bakmamı sağlıyordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Telefonlarını kaçırdığım için özür dilerim. Şimdi buradayım. Kız kardeşlerin seni seviyor, Garrett. Güven bana.” Saçlarını alnından çektim. “Birbirinizden bu kadar uzaktayken zor olmalı. Bunu düzelteceksin.”

Gözleri benimkilere dikildi. “Ya düzeltilemezse?”

“Her şey düzeltilebilir.”

Başını öne eğdi. “Bundan çok emin değilim.” Sesi alçaldı. O kadar alçaktı ki, sonraki sözlerini zar zor duyabildim. “Özellikle de aynı fikirde değilken.” Parmaklarını saçlarında gezdirerek kırılgan bir nefes verdi. “Ya da aynı lanet kitabı okurken bile.”

Neden bunun kız kardeşlerinden daha fazlasıyla ilgili olduğu hissine kapılmıştım?

Sormaya fırsat bulamadan, elimden kurtulup arabadan indi. Hiçbir şey söylemeden elimi tuttu, büyük avucunun içinde kaybolan elimi kavrayarak beni koltuğundan çekip asansöre doğru yönlendirdi. Her şey bulanık, büyük geliyordu. Kafa karıştırıcı ve bunaltıcıydı. Çok sessizdi. Aramızdaki boşluğu dolduracak, acısını dindirecek ve her şeyi daha iyi, daha güvenli hale getirecek kelimeler arıyordum ama bir türlü bulamıyordum.

Bir yolunu bulacaktım. Her zaman bana yaptığı gibi ona büyük bir fincan sıcak çikolata yaparak işe başlayacaktım.

Kapımı kalçamla destekleyerek açıp ayakkabılarımı çıkardığımda Garrett'm arkamdan gelmediğini fark ettim. Koridorda duruyor, ellerini ceplerine sokmuş, yere bakıyordu.

"İçeri girmeyeceğim, Jennie."

"Ne? Neden? Sıcak çikolata yapacağım. Bir şeyler sipariş verebiliriz. Ya da ben... Sanırım *spagetti* yapmak için malzemelerim var. Akşam yemeği için *spagetti* yapabilirim. Sadece ne istediğini söyle." Ses tonumdan akan çaresizlikten nefret etmiştim. Kelimelerin tadından, canımı yakışından, beni zayıf hissettirişinden, sanki ona muhtaçmışım gibi hissettirmesinden.

Sanırım bunu biliyordum çünkü onu tanıyana kadar kendimi gerçekten bulamamıştım.

Gözleri benimkilere kaydı. Yorgunluk bakışlarındaki ışıltıyı yok etmişti. "Sanırım... Sanırım uzaklaşmaya ihtiyacım var." Suçluluk ve pişmanlık dolu bu sözleri yumuşak bir şekilde söylediğinden kalbim göğsüme sertçe çarparak bir çıkış yolu aradı.

"Uzaklaşmak mı?" Kendi içime doğru çekildiğimde omuzlarım kamburlaştı. "Benden mi?"

"Bundan. Bu... Ben..." Kelimeleri ararken boynunu ovuşturdu. "Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum. Bunaldım, kafam karıştı ve yorgunum. Kahretsin, çok yorgunum."

"Rahatlayabiliriz." Elini tutup onu öne doğru çektim. "Kanepeye kıvrılabiliriz ve..."

"Jennie, hayır." Garrett elini salladı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Bakışları yenilmiş gibiydi. "Bunu yapmaya devam edebilir

miyim bilmiyorum. Bazı şeyler... farklı. Benim düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, hepsi bu.”

Boğazımda yutkunamadığım bir yanma hissettim. “Hoşça kal demek hep zor olduğu için insanlar genelde gitmeden önce böyle şeyler söyler.”

Dudaklarını yalayışındaki kararsızlık, titreyen başıyla çelişiyordu. “O kelimeyi söylemeyeceğim.”

“Anlamıyorum.” Göğsüm hızla yükseldi. Gözlerim titriyordu. “Sen benim en iyi arkadaşısın.”

Bakışları benimkileri buldu. Sanki herhangi bir ikiyüzlülük belirtisi arıyor gibiydi. Hiçbir şey yoktu. Birkaç ay içinde bu adam benim en iyi arkadaşım, destekçim ve dayanağım olmuştu. Onu kaybetmeyi nasıl kaldıracağımı bilmiyordum.

Fakat onu görebiliyordum. Taşıdığı ıstırabı, gözlerine kazınmış kalp acısını ve tüm bunların onu nasıl sarstığını görebiliyordum. Sadece bakışlarına yerleşen bu ifadenin neden orda olduğunu anlayamıyordum.

Ta ki yavaş bir şekilde yutkunana ve en sonunda bir sonraki kelimelerini söyleyene kadar.

“Artık benim için yeterli değil.”

Kelimeler dudağından döküldüğünde sendeleyerek geri çekildim.

Yeterli değil miydi? Oysa ben onun için her zaman yeterli olmuştum.

Gözlerimde biriken yaşlar süzölmeye hazırdı. Parmaklarım, gitgide sıkışan boğazımın etrafında kenetlendi. İçimi kemiren endişe dolu düşünceleri, onun gideceği ve beni burada yapayalnız, her zaman olduğum gibi ayakta bırakıp tüm benliğimi yanında götürceği korkusunu kazıyıp atmaya çalıştım.

Ona kendimi tüm şeffaflığıyla göstermiştim ama o beni istemiyordu.

Garrett’in elleri bileklerime dolandı. Beni göğsüne doğru çekti. Yüzünü bana doğru eğdi. Göğsü benimkiyle aynı anda inip kalkıyordu. “Sen mükemmelden başka bir şey değilsin, Jennie.”

“Eğer bu doğru olsaydı, gitmezdin.”

Dudakları aralandı. Gözleri üzerimde gezindi. Asansör çınlayıp açılırken bile gözlerini üzerimden ayırmadı. Emily bize doğru gülümseyerek geliyordu.

“Hey, aşk kuşları.”

Garrett bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama bir şey diyemeden telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkardı. Ekranda kız kardeşinin adı, Alexa, parladı. Sessizce küfretti. Bana tekrar baktığında gözleri öylesine yoğun bir acı, kafa karışıklığı ve kalp kırıklığıyla doluydu ki, bu duyguları birbirinden ayırt etmek zordu. Tüm bunların sebebi olmak istemiyordum. Bu süreci atlatmasında ona yardım etmek istiyordum.

“Garrett, ben...”

Telefonu tekrar çaldığında yutkundum. “Gitmem gerekiyor. Özür dilerim, Jennie.”

Özür dilemesini istemiyordum. Kalmasını istiyordum.

Çenemi okşamadan önce tereddüt etti. Başparmağı altdudağımın üzerinde gezindi. Hazır olmadığım, istemediğim bir veda gibi hissettiren bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

Sıcak ellerini geri çekerek beni soğuk ve açıkta bıraktı. Bakışları yüzüme değerken pişmanlıkla dolup taşıyordu. Sanki yüzümü ezberliyor gibi bakıyordu. Boynumdan düşen bir parça saçı çekti. Burnumun ucunu öptü ve son bir bakışla telefonunu kulağına götürürken beni orada bıraktı.

Asansör kapısı arkasından kapandığında Emily’nin bakışlarıyla karşılaştım.

“Hey,” diye fısıldadı. “İyi misin?”

Boğazım yanıyordu. Tavana doğru bakarak dudaklarımı yaladım.

Sonra olan oldu. Gözlerim bulanıklaştı. Burnum sızladı. Hiçbir göz kırpmaya işe yaramıyordu. Dudaklarım cevap vermek için aralandı. Çenem titredi ama bunun yerine ilk gözyaşı yanağımdan süzüldü. Ardından ikincisi ve üçüncüsü... Hepsi yanaklarımdan aşağı akıyordu. Emily koridorda süzülerek bana doğru yaklaştı.

Titreyen bedenimi sımsıkı tuttu. Sonunda kelimeler ağızımdan döküldü. Tıpkı benim gibi kırgın ve paramparçaydı.

“Onun da beni istediğini söylemiştin.”

32

İKİNCİ ŞANSLAR

Garrett

BUGÜN UÇAKTA TAM ON İKİ saat geçirdim.

Denver'dan Vancouver'a, Vancouver'dan Halifax'a on iki lanet saat.

Nova Scotia bu sabah uyandığımda kendimi bulmayı beklediğim yer değildi ama işte buradaydım. Halifax'a indiğimde benim saatimle akşam on biri biraz geçiyordu ama burada, doğu kıyısında saat sabahın üçüydü.

Saat sabahın lanet üçüydü ve evde olması gerekirken, babamın arabasını tam da olacağını bildiğim yerde bulmuştum. Şehirdeki tek 24 saat açık olan lokantada. İçerideki tek müşteri oydu. Son yirmi yıldır her sabahın köründe tezgâhta oturan yaşlı adam dışında.

"Alycia," diye selamladım tezgâhın arkasındaki kadını. İçeri girdiğimde yüzündeki pişmanlık belirtisine rağmen ısıltılı gülümsemişti. On altı yaşımızdan beri burada çalışıyordu. Eskiden onu vardiyası için bırakırdım. Sonra vardiya bitmeden bir saat önce geri dönerdim. Hep tezgâhta otururdu. Ben de arabamın arka koltuğunda öpüşebilmek için kız arkadaşımın işten çıkmasını beklerken bedava patates kızartmalarımı bedava *shake*'ime batırırdım. "Hâlâ burada çalışarak ne yapıyorsun? Bırakacağını söylemiştin."

"Garrett." Sallanan kapıyı ittirdi ve beni sıcak bir şekilde kucakladı. "Sadece orada burada fazladan birkaç vardiya. Çocuklar çok masraflı."

Geri çekildi. Gözleri her zamanki gibi yumuşak ve nazikti. Bir zamanlar evleneceğimizi söylemiştik ama o burada kalmamı is-

temiştii. Bense gitmek istemiştii. Her şey olması gerektiği gibi değildi ve bu sorun da değildi. "Seni aramayı denedim ama numaran artık farklı. Bu sabah eve dönerken size uğrayacaktım, annene onun burada olduğunu haber verecektim."

"Ne zamandır burada?"

"Aşağı yukarı iki saat. Sanırım bar kapandığında geldi." Bakışları bir kabine yığılmış babama takıldı. "Buraya geldiğinden beri ne bir şey yedi ne de içti."

"Peki ya daha önce?"

Omuz silkti. "Emin değilim. Konuşmak istemiyor. Ben de onu kendi haline bıraktım."

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler."

Ben arkamı döndüğümde dirseğimi yakaladı. "Birkaç gün buralarda olacak mısın?"

Başımı salladım. "Uçağım öğlen."

Kolumu nazikçe sıktı. "Kendine iyi bak."

Babam arka köşeye sıkışmıştı. Başları ellerinin arasındaydı. Gözleri kısıktı. Bir an için sempati duymuştum ve bu adam için üzüldüğümü hissetmiştim. Fakat sonra evde korkuyla ve cevapsız sorularla bıraktığı karısı ile kızlarını düşündüm. Sayamayacağım kadar çok kez bu durumda olduğumu hatırladım. Öfkem galip geldi.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Tepesinde dikildiğim sırada başını kaldırdı. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü yaşlarla dolmuştu. İşte o an, içimdeki tüm öfke sarsıldı ve dalga dalga çekildi. Oysa bu kez, akıp gitmesine izin vermek istiyordum. Öfkeyi içinde tutmakta hiç iyi değildim. Beni hasta, mutsuz ve yorgun hissettiriyordu. Ancak bir çıkış yolu gerekiyordu, bunun kesinlikle o yol olacağını sanmıştım çünkü birkaç saat önce Jennie'yi bu öfkenin hedefi yapmak kesinlikle doğru bir şey değildi.

"Garrett." Hızla gözlerinin altında biriken yaşları sildi. "Sen... Burada ne işin var?"

“*Senin* burada ne işin var? Eve gitmeni dört gözle bekleyen bir ailen var. Bunun yerine bütün gece dışarıda içip sarhoş olmayı tercih ediyorsun.”

“Ben... hayır.” Başını hızla iki yana salladı. Gözleri yorgun ve kıpkırmızı olsa da gençken bana ruh halini, onunla konuşup konuşamayacağımı ya da gecenin geri kalanında yatak odamda saklanmam gerekip gerekmediğini söyleyen o halsiz, donuk bakışları yoktu.

Ceketinin altına uzanıp bana bir viski şişesi gösterdi. Şişenin kapağı hiç açılmamış gibi duruyordu. Sonra hızla ceketini geri kapattı. “İçmedim.”

“Peki ya bundan önce? Barda?”

“İstedim. Kahretsin, istedim.” Parmaklarını saçlarında gezdiren birkaç tutamı çekiştirdi. “Sipariş ettim. Sek viski. Double. Beş saat boyunca ona baktım. Barmenin alıp götürmesine izin vermedim ama içmeye de kıyamadım.” Bir sonraki kelimeleri boğazında yitip gitmeden önce elini gözlerine götürdü. “Ben lanet olası başarısızın tekiyim.”

“Hayır, değilsin,” diye itiraz ettim düşünmeden.

“Öyleyim. İşte oğlum, daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi kışımı kurtarıyor. Tek fark artık bir çocuk değil. Benim sorunlarım asla senin sorunların olmamalıydı.”

“Hayır olmamalıydı,” diye sessizce kabul ettim. Tam karşısına geçtim. “Ama seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum. Sen sorunlarını çözerken ben de senin yanında olacağım.” Elinin arkasına dokundum. Kararsız bakışları benimkilerle buluştu. “Ama neler olduğunu bilmezsem sana yardım edemem.”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” diye itiraf etti.

“En başından başlarsan en doğrusu olur.”

Başını salladı. Söze nasıl başlayacağını bilemediği kısa bir an aramızda sessizlik oluştu.

“Aralık ayında, Noel’e doğru, işyerinde fabrikayı sattıklarını duyurdular. Yeni sahiplerin herkesi işten çıkaracağı, kadroları temizleyeceği ve sıfırdan başlayacağı konuşuluyordu. Hemen başka

bir iş aramaya başladım. Tatilden sonra geldiler ve her şey normal seyrinde devam etti. Güvende olduğumuzu sanıyorduk. Ve sonra dün...” Göğsü kabardı. Sesi çatallaştı. “Dün geldiler. Herkesi işten çıkardılar. *Herkesi*. Öylece içeri girdiler, hepimize eve gitmemizi ve bir daha gelmememizi söylediler.”

Bıkkın bir sesle güldü. “Üç aylık maaş. Onlara yirmi beş yılını verdim. Beni hiç haber vermeden işten çıkardılar ve tek alabildiğim üç aylık lanet bir maaş. Bununla ailemi nasıl geçindireceğim? Yapamam, Garrett. Yapamam işte.”

Onlara gayet iyi destek olabileceğimi, ihtiyaç duydukları kadar yardım edebileceğimi hatırlatmak istedim. Kelimeler dilimin ucundaydı. Yıllardır Vancouver’a taşınmaları için uğraşıyordum. Fakat bunun onun aradığı çözüm olmadığını biliyordum.

“Ve annemle konuşmadın,” diye tahmin yürüttüm.

Babam başını iki yana salladı. “Sen Noel’de eve geldiğinde endişeli olduğumu biliyordu ama sonra her şey yoluna girdi. İş aramayı bıraktım ve ikimiz de endişelenmeyi bıraktık. Şimdi ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Dışarıda benim için hiçbir şey yok, Garrett. Üniversite diplomam yok.”

“Çünkü kız arkadaşına ve yeni bebeğine bakabilmek için iyi para getiren düzenli bir işe girmeye ihtiyacın vardı,” diye hatırlattım ona. Babamın on sekiz yaşında baba olabilmek için pek çok şeyden vazgeçtiğini hiçbir zaman unutmamıştım. Kendisi için yaptığı tek şey liseyi bitirmektir. Genç yaşta böylesine ağır bir sorumluluğun altına girmek onun alışkanlıklarının devam etmesine neden olmuştu. Uzun yıllar boyunca doğduğum için kendimi suçlu hissetmişim. Kendime eğer ben olmasaydım asla mücadele etmek zorunda kalmayacağını söyleyip durmuştum. Mantıken, babamın mücadelesinin benim suçum olmadığını biliyordum ama babandan çok onun sorumluluğunu üstlenen bir çocuk olduğunda, bunu kendine hatırlatmak gerçekten zor oluyordu.

“Üç kızımı üniversiteye nasıl göndereceğim? Karımın hak ettiği gibi bir koca nasıl olacağımı bilmiyorum. Kızların ve *senin* hak ettiğiniz bir baba nasıl olacağım?”

Elimi elinin üzerine koydum. “Olduğundan başka biri olmana ihtiyacımız yok, baba. Sadece yanımızda olmana ihtiyacımız var.”

Bakışları kenetlenmiş ellerimize düştü. Nasırlı başparmağı benimkinin üzerinde gezindi. “Sana bunu çok gösteremedim.” Sözlerinde pişmanlık vardı ama ondan da ileri sözleri, tanıdık bir hatıranın tınısına sahipti. Onu hep yanımda olduğuna ikna etmemi beklemiyordu. Hatalarının, yanlış yaptığı yerlerin farkında olduğunu bilmemi istiyordu.

“Kısa bir süre böyleydi,” diye itiraf ettim. “Ama belki de bazen yeni bir bakış açısı kazanmak için dibe vurmamız gerekir. Sen emek verdin ve her zamankinden daha güçlü döndün. Her zaman istediğim gibi bir baba oldun, o adamı tanıdığım için minnettarım. Kız kardeşlerimin tanıdığı adam bu. Mücadele etmiş olman, hâlâ bazen mücadele ediyor olman seni başarısız yapmaz. Bu seni insan yapar.”

Gözleri yaşlarla doldu ve yanağından aşağı yavaşça yuvarlanmaya başladı. “Sen ve kız kardeşlerin doğru yaptığım tek şeysiniz. Sizinle gurur duyuyorum.”

“Ben de seninle gurur duyuyorum.”

ARABAYI GARAJ YOLUNA çektiğimde ev karanlıktı. Sadece mutfak lavabosunun üzerindeki pencereden görebildiğim ocağın üzerindeki ışığın zayıf parıltısı dışında başka hiçbir aydınlık yoktu. Annem gece yarısı biri uyanırsa diye ışığı açık bırakıyordu.

Yolcu koltuğunda oturan babamın bacakları hafiften titriyordu. Ayıklık çipini parmaklarının arasında döndürürken bakışları ön kapıya dikilmişti. “Ya beni yine terk ederse?”

“Bence seni şu an yaşananlardan çok daha kötü şeyler için affetmiştir. Annemin kocaman bir kalbi var. Savaşmadan pes etmez.”

Yüzündeki ifade bana tüm bunları bildiğini söylüyordu. Ancak gözlerindeki korku, onu daha önce yeterince hayal kırıklığına uğrattığını ve ikinci kez onsuz yaşayamayacağını da söylüyordu.

“Eğer böyle bir şey olursa, bunun üstesinden birlikte geleceğiz. Ancak ilişkinizin buna birlikte dayanabilecek kadar güçlü olduğuna inanmanız gerekiyor.”

Bakışlarımız birbirine tutunduğunda arabayı bir sessizlik kapladı. Başını hafifçe salladığını görünce motoru kapattım. Arabadan indiğimizde bana sarıldı. Bu ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir sarılmaydı.

“Bana inandığın için teşekkür ederim. Bana hak ettiğimden çok daha fazla şans verdiğin için.”

Umarım bir gün ikinci bir şansa her zaman değdiğini anlar, diye düşündüm.

İçeri adımımı atar atmaz oturma odasını aydınlatan ve beni kısa süreliğine kör eden ışığı açtım. Annem oturduğu kanepeden atlayarak yanımıza geldi.

Kederli yüzünü şaşkınlık kaplamıştı. “Garrett? Burada ne işin var?”

Hafifçe kenara çekildim. Babam önce bir adım, sonra bir adım daha attı.

“Lucas,” dedi annem sessizce. Gözlerinden yaşlar süzülürken elini ağzına götürdü.

“Çok üzgünüm,” dedi babam usulca. Annem kendini onun kollarına atmadan önce gözyaşlarının ikisinin de yanaklarından aşağı süzülüşünü izledim.

Karanlık koridorda sessizce ilerleyip merdivenlerden yukarı çıktım. Alexa’nınki hariç her yatak odasının kapısı açıktı ancak yataklar boştu. Kapı bir gıcırtyla açıldığında, üç kız kardeşimi de birbirine sarılmış halde buldum. Ay ışığının yansıması pencereden yüzlerine vuruyor, Gabby’nin titreşen göz kapaklarını aydınlatıyordu.

Gözlerini kırpıştırarak doğruldu. “Merhaba? Kim var orada?”

Komodinin lambası yandı ve Alexa gözlerini yumruklarıyla ovuşturarak oturur pozisyona geçti. “Garrett?”

“Garrett!” Gabby yataktan fırlayıp kedi yavrusu desenli pijamalarıyla bana doğru koştu.

“Şşt.” Başını bedenimin üzerine gömdüğü sırada kollarımı ona doladım. “Stephie’yi uyandırma.”

“Eve mi geldin?” Alexa sordu. Ben Gabby’yi yatağına taşıırken bizi izliyordu.

“Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin.”

Altdudağı titredi. “Yani bizim için mi döndün?”

Eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdum. Alexa sert görünmeyi seviyordu ama tıpkı Jennie gibi çok yumuşak bir kalbi vardı. “Bana ihtiyacın olduğunda hep burada olacağım. Şimdi uyumaya devam et. Sadece sizi kontrol etmek istedim.”

Gabby bana gülümsedi. Yorganı hafifçe kaldırıp yanındaki boşluğu işaret etti. “Bizimle uyuyacak mısın?”

Gülümsedim. “Yer yok.”

Suratını asarak kendini ortadaki Stephie’ye yaklaştırdı. “Yer açabiliriz.”

Alexa’ya baktım. Yüzünde bir belirsizlik dans ediyordu. Yavaşça kaşlarını düzeltti ve başını tekrar yastığına koydu. Gözleri Gabby’nin yanındaki boş yere kaydı.

“Aranızda horlayan var mı?” diye sordum.

“Lex horluyor,” dedi Gabby. “Babam bir kamyoncu gibi horladığını söylüyor.”

“Kapa. Çenenin. Gabby.”

Gülerek üzerimdeki kapüşonluyu çıkarıp odanın köşesine fırlattım. Üzerimde bir tişört ve eşofmanla kız kardeşimin çift kişilik yatağına tırmandım. Gecenin ilerleyen vakitlerinde buradan aşağı düşeceğimi bilmenin mutluluğu içindeydim.

Alexa lambayı kapatıp odayı karanlığa gömerken Gabby koluma sıkıca sarıldı. Nefes alıp veriş dakikalar içinde hafifledi. Zihnim uyuyamayacak kadar hızlı çalışıyordu.

Son yirmi dört saat, başa çıkmaya hazır olmadığım sorunlar ve duygularla dolu dev bir karmaşa içinde geçmişti. Bu sorunu doğru bir şekilde halletmişim gibi geliyordu ama içimden bir ses diğerini yerin dibine batırdığımı söylüyordu çünkü gözlerimi her kapatığımda gördüğüm tek şey Jennie’nin yüzüydü. Ona biraz yalnız

kalmaya ihtiyacım olduğunu söylediğimde gözlerinin yaşlarla olduğunu anımsayıp duruyordum.

Düzgün düşünemediğimi biliyordum ama Tanrı aşkına, ne düşünmüştüm ki? Kıskançlığıma, onun bana karşı ne hissettiğine dair belirsizliğime ve aileme karşı hissettiğim çaresizliğe karşı ürettiğim çözüm bu muydu?

“Garrett?”

Karanlığın arasından beni izleyen Alexa’yı gördüm. “Hımm?”

“Senden nefret ettiğimi söylediğim için özür dilerim. Senden nefret etmiyorum.”

Gülümsedim. “Biliyorum, Lex.”

“Ben çok korkmuştum. Stephie ve Gabby de korkmuştu ve onlar için cesur olmam gerektiğini hissettim. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Eve gelmeni ve bizim için bir şeyler yapmanı istedim.”

“Korkmak sorun değil. Ama bir şey ifade edecekse, bence hepimiz için fazlasıyla cesurdun.” Aramızdaki mesafeye kolumu uzattım. Alexa elime doğru uzandığında işaretparmağımı onun parmağına doladım. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Bir dahaki sefere korktuğunda iletişim kurmamız çok önemli, tamam mı? Neredeyse her şey biraz iletişimle düzeltilebilir.”

İronik olan şu ki, birkaç saat önce Jennie ile iletişim kurmak konusunda hiç de iyi olmadığım gerçeği gözümünden kaçmamıştı. Küçüklüğümünden beri, babamı üzmetten korktuğum için düşüncelerimi dile getirmekten çekinerek ince bir çizgide yürümüştüm. Jennie’ye de tam olarak bunu yapmışım. Korkmuştum, bu yüzden onunla konuşmak yerine *ona* konuşmuştum. Bana güvenmişti. Dişimi tırnağıma takarak kazandığım güveni sonunda bana vermişti ama ben sadece yarım saat içinde tüm bunları, gururumu yutup korkularımı söylemeye cesaret edemediğim için çöpe atmıştım. Onu kaybetmekten, babamı kaybetmekten, ailemi yarı yolda bırakmaktan korkuyordum.

“Sevgililer Günü için kız arkadaşını randevuya mı götürüyor-

sun?” Alexa sanki kafamdan neler geçtiğini tam olarak biliyormuş gibi sordu.

“Jennie benim kız arkadaşım değil,” diye itiraz ettim.

“O zaman kimden bahsettiğimi nasıl anladın?” diye tersledi.

“Üç kardeş,” diye mırıldandım. “Ve hiçbiri erkek değil.”

“Dans resitalinden sonra telefonda konuşmanızı dinledim.”

“*Alexa.*”

Kıkırdadı. “Ne? Çok tatlıydı. Ona en iyi arkadaşım dedin ve el izlerinle kardan adam süsleri yaptığımı söyledin. Sadece on iki yaşında olduğumu biliyorum ama bunun onun kız arkadaşın olduğu anlamına geldiğine eminim.”

“Belki biraz öyleydi ya da en azından öyle olmasını istedim,” diye itiraf ettim. “Onun bir arkadaştan daha fazlası olmasını istedim. Ama bunu berbat ettiğime eminim.” Gözlerimi kapatarak iç çektim. “Hayır. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum.”

“Neden? Senden ayrıldı mı?”

“Hayır. Sanırım ben ayrıldım.”

“İyy. Bunu neden yapasın ki? Jennie havalı ve iyi biri. Seninle dalga geçiyor ama sinir bozucu olmana rağmen yine de seni yanında tutuyor.”

Sessizce güldüm. “Haklısın. O hepsi ve daha fazlası. Sanırım korkmuştum.”

“Korkmanın sorun olmadığını sanıyordum,” diye fısıldadı Alexa bana.

İç çektim. “Öyle.”

“Onunla konuşacak mısın?”

“Konuşmalı mıyım?”

Homurdandı. “Bütün erkekler bu kadar cahil mi? Ondan hoşlanmıyor musun?”

“Hoşlanmanın yeterince güçlü bir kelime olduğundan emin değilim.”

“Bu sorunun cevabı değil mi? Onunla birlikte ve mutlu olmak

varken neden ondan uzak ve üzgün olmak istiyorsun?” Parmaklarını benimkilere geçirip sıktı. “Eminim ondan bir şans daha istersen, sana verecektir.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Sen ikinci bir şansa değersin, Garrett.”

SALON KARANLIKTİ. Ortamdaki atmosfer seyircilerin heyecanlı uğultusuyla doluydu.

Biletimi on yedinci kez kontrol ediyordum, ki bu çok gereksizdi çünkü ezberlemiştim.

“Affedersiniz,” diye fısıldadım sıranın yarısındaki boş koltuğu işaret ederek ona doğru ilerlemeye başlamadan önce. “Pardon. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Affedersiniz.”

Takım elbise ceketimin düğmelerini açıp iç çekerek yerime oturdum. Adam, Jaxon ve Cara kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

Carter herkese doğru dönüp eğilerek derin bir nefes verdi. “Ah, Tanrıya şükür. Ben de kaçacaksın diye endişeleniyordum. Jennie hayalarına tekmeyi basacaktı.”

Yine de öyle olabileceğini düşünüyordum ama bunu söylemek yerine istediğimden çok daha tiz ve panik içinde güldüm.

Adam boğazını temizledi. Gözleri boş sahnede idi. “Her şey yolunda mı?”

“Babamla mı? Evet. Danışmanlık seanslarına yeniden başlayacak. Ben ayrılmadan önce annem özgeçmiş konusunda ona yardım ediyordu.”

“Güzel. Sevindim. Peki ya onunla?” Onun adını söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. “Bu sabah beni aradı. Nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu çünkü kavga etmişsiniz ve seninle konuşmak için evine gitmiş ama orada değilmişsin. Ona söylemek bana düşmezdi, Garrett, o yüzden söylemedim ama sen söylemelisin. Ya hayatının bir parçası ya da değil. Ona seni içeri alması için izin vermesini isteyip sonra aynı şeyi onun için yapmamak doğru

değil, özellikle de bu ilişkinizi etkiliyorsa. Her şey için, babanla olanlar için, onun söyledikleri için üzölmeye tamamen hakkın var, hatta emin değilim ama belki de kastetmemiştir... ama onu dışla-mamalısn. Sen şu halinden çok daha iyisin.” Gözleri yan tarafa kaydı ve benimle buluştu. “Buradasın, o yüzden sanırım ona karşı dürüst olacaksın.”

“Evet, baba,” diye homurdandım.

Dudakları titredi. “Beni gururlandır, evlat.”

Salon sessizleşti. Sahnede tek bir spot ışığı parladı.

Carter öne doğru eğilip sıradaki herkese dik dik baktı. “Şşt!”

“Kimse bir şey demedi...” Jaxon hemen ağzını kapattı. Sonra bir fermuar çekiyormuş gibi elini dudaklarının üzerinde oynattı. Carter’ın takındığı sert ifade karşısında gözleri kocaman açılmıştı.

Gözlerim onunla Olivia arasında yerde duran uzun nesneye takıldı. Yüzümü ellerimin arasına aldım. “Lanet olası bir *tripod* ve video kayıt cihazı mı var? Ceptelefonlarının artık video fonksiyonuyla donatıldığını bilmiyor mu?”

Adam kıkırdadı. “O gururlu bir kardeş.”

Kardeşiyle gurur duyuyordu. Her performansın sonunda programı inceleyip Jennie’ninkine kadar kaç şarkı olduğunu söylemeden önce tüm gösteriyi yarım yamalak alkışlayarak geçirmişti. Son şarkıya geldiğimizde Carter öne doğru eğilip koca ağzım açtığında tüm sıramız ve arkamızdakiler hep bir ağızdan, “*Sıra Jennie’de,*” diye mırıldandı.

Gururlu olduğu için onu suçlayamazdım. Perdeler açıldığında, Jennie otomatik olarak bu gece sahneye çıkan en muhteşem kişi oldu.

Kızıl renkli ipek kurdeleler ve şifonla kaplanmıştı. Her bir zerrresi parlıyordu.

Başını kaldırdı. Elbisesiyle uyumlu koyu tonlu ruju ortaya çıktı. Seyirciye baktığında gözlerindeki hüznölü ifade içimi paramparça etti.

Soluk mavi gözleri kalabalıkta yavaşça gezinip sıraları yukarı ve aşağı gidip gelerek tarıyordu. Sanki her katılımcıyı tek tek not ediyormuş gibiydi.

Ya da birini arıyormuş gibiydi.

Çünkü bakışları benim üzerimde durduğunda her şey değişmişti. Yüzündeki çizgiler hafifledi. Omuzları gevşedi ve biraz daha dikleşti. Müzik başladığında gözlerindeki keder kayboldu. En sevdiği şarkının tanıdık akorları yüzümde bir tebessüm oluşturdu. Onun da dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi. Yavaş bir başlangıç yerini dünyayı sarsan bir patlamaya bıraktı. Yüzünü en yıkıcı mutlulukla tutuşturarak her yeri aydınlattı.

O her zaman olduğu yeri aydınlatıyordu.

Müziğin onu sahne boyunca taşımasına izin vererek canlanması adeta bir başyapıttı. Simon onun yanında arka planda kalıyordu. Onun bütününün bir parçası olmaya layık değildi. Gösteri ona aitti ve bu an da hatta tüm dünya da ona aitti. Eğer bir yıldız olmak istiyorsa, onu bekliyorlardı. Kendi stüdyosunu istiyorsa, ona sahip olabilirdi. Bu kadının yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Bundan emindim.

Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki, Carter'm kamerayı tripoddan çıkardığını, elinde video kamerayla koridorda durup tüm performansı kaydettiğini ve başını sallayarak eşlik ettiğini fark etmiyordum bile.

Ona o kadar hayran kalmıştım ki, Simon'm kolunu beline dolayıp onu hafifçe yere doğru eğmesine, müzik yavaşça sona ererken elinin yan tarafından yukarı doğru süzülmesine tek bir saniye bile dikkat etmemiştim.

Ona o kadar kafayı takmış durumdaydım ki, Simon'm onu göğsüne çektiği, müzik durduğunda elinin çenesinde kaydığı ve parmaklarıyla çenesini tutup yüzünü yukarı doğru kaldırdığı bakışı neredeyse fark edememişim.

Neredeyse, dudaklarını dudaklarına bastırarak büyük final için tutkulu bir öpücük kondurmasını kaçıırıyordum.

Ama kaçırmadım.

BU İŞLER BÖYLE Mİ YÜRÜR?

Jennie

KALABALIĞIN UĞULTUSU KULAKLARIMDA çın-
lıyordu ama kulaklarımı asıl dolduran şey öfkemdi.

Tehlikeli. Patlayıcı. *Ölümcül*.

Perdelerin kapanmasını beklerken kalbim yerinden fırlayacak-
mış gibi atıyordu.

“Jennie,” diye başladı Simon karanlığa gömüldüğümüzde.
Beni yere bırakırken çok hevesli ve heyecanlı görünüyordu. “Bu
çok...”

Yere iner inmez o kadar hızla döndüm ki, çıplak ayaklarımın
altındaki zemini hissetmiyordum. Simon’a attığım tokadın çıkar-
dığı ses sahnenin arkasında yankılandı. Ekip bir anda sessizliğe
büründü ve geriye sadece seyircilerin tezahüratları kaldı.

Simon yanağındaki kırmızı el izini kapattı. Yüzündeki şaşkın
ifade beni daha da cesaretlendirmişti.

“Bu ne cüret,” diye bağırdım. “Buna nasıl cüret edersin?”

“Göz kamaştırıcı! Bu. Öyleydi. *Göz kamaştırıcıydı!*” Mikhail
bize doğru koşarak geliyordu. Kısa bir süre durup gülümseyerek
bana baktı. “Jennie? Her şey yolunda mı?”

“Hayır. Her şey yolunda değil.” Simon’a doğru ilerledim. Vü-
cudumun her santimi alev alev yanıyordu. “Hayır.” Parmağımla
göğsüne bastırdım. “Hayır dedim. Hayır. Hayır ne demek, biliyor
musun?”

Hızla başını sallarken elleri teslimiyet ya da savunma için ha-
vaya kalktı.

“Bu çok komik. Çünkü bunu sana bir kez söyledim.” *Göğsüne*

bir dürtme daha. "İki kere söyledim." Bir başkası. "Sana o beş harften oluşan kelimeyi kaç kez söylediğimi hatırlamıyorum ama sen hâlâ..." Bir dürtme. "Anlamıyorsun." Daha sert bir dürtme daha. "Senin gerçek yüzünü göremediğim için en hatalı olan kişi ben miyim? Sana defalarca şans verdim. İçinde ufak da olsa bir iyilik olduğuna inandım."

"Bir kazaydı," diye fısıldayarak yalvardı. Gözleri sağa sola hareket ediyordu. "Sesini alçalt."

Kaşlarım alnımdan yukarı kalktı. "Kaza mı? İznim olmadan beni *yanlışlıkla* mı öptün? Hem de ikinci kez"

Mikhail tam zamanında gelmişti. "*Simon.*"

"Ben... Kendimi kaptırdım. Doğru olduğunu düşündüm. Şov için birbirimize âşıkımız gibi davranmak falan... Doğru geldi, Jennie."

Dudaklarımdan çıkan kahkaha bir tehditten başkası değildi. "Şov uğruna aramızda daha fazla bir şey varmış gibi davranmama gerek yok. Ben çok çalışkan biriyim ve dansım her zaman olduğu gibi tüm konuşmayı yapacak. Tüm hayatım boyunca olduğu gibi."

İzleyen dansçıların yanından hızla geçip dolabıma yöneldim. Çantamı, akşam yemeği için giyeceğim kıyafeti buldum ve hepsini omzuma attım. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyiydi.

Çıkışta duraksadım ve Simon'm endişeli bakışlarıyla karşılaştım. "Bu birlikte son dans edişimizdi. Çiftlerle işim bitti. Seninle de işim bitti." Mikhail'e baktım. "Anlaşıldı mı?"

Başını salladı ve asker selamı verdi. "Emredersiniz, hanımefendi."

Salondan dışarı süzülen kalabalığı yararak Carter'm bekleyeceğine söz verdiği yere doğru ilerlerken başımı dik tutmaya çalışıyordum.

Herkes oradaydı. Biri hariç.

Fark etmemeye çalışıyordum ama onun varlığı tüm ruh halimi değiştiriyordu. Tıpkı beni sahnede hayata döndürmesi gibi. Garrett'in ani yokluğu hem ruhumda hem de bedenimde büyük bir sancı yaratmıştı. O adamı hayatıma almanın bana kaçırdığımı hiç bilmediğim bir sürü mutluluk getirdiğini hatırladım.

Onsuz her yer şaşırtıcı derecede sessiz ve griydi, bundan nefret ediyordum.

Ona doğru yürüdüğümde Carter'ın hissettiği öfkenin en az benimki kadar elle tutulur olduğunu gördüm. Bir şey söylemek için dudaklarım araladığı an parmağımı yüzüne doğru ittirdim.

“Başlama bile. Onun lanet adını duymak istemiyorum. Ne bugün ne de yarın. Eğer yine de bu konuyu açarsan, bu gece tokatlayacağım bir sonraki yüz seninki olacak, anladın mı?”

Carter'm dudakları birbirine yapıştı. Gözleri kocaman açıldı. “Anladım. Gidip arabayı getireyim.”

Herkesle sırayla kucaklaştım. Performansımı öven ailem ve arkadaşlarım arasında gidip geldim. Biraz hava almak için geri adım attığımda bir el dirseğime dolanarak beni köşeye çekti.

Garrett yüzümü güçlü ellerinin arasına almıştı. Bakışları her santimime dokunurken başparmakları elmacikkemiklerimin üzerinde geziniyordu. Gözleri sert, öylesine derin bir öfkeyle dolup taşıyordu ki, elleri titriyordu. Ancak orada başka bir şey daha vardı. Somut bir şey. Beni altüst eden, güçlü, derin ve gerçek bir şeydi çünkü eskiden onu gördüğüme inanıyordum. Fakat dün geceyi bunun aslında hiç var olmadığına kendimi inandırarak geçirmiştım.

“İyi misin, Jennie?”

“Ben...” Değildim. İyi değildim. Simon ona ait olmayan bir şeyi almıştı. Kevin ona ait olmayan bir şeyi almıştı. Kendimden herhangi bir parçayı isteyerek ve hevesle verdiğim tek kişi buradaki bu adamdı. Bunu körü körüne ya da bilmeden yapmamıştım. Bunu yavaşça, temkinli bir şekilde, bazen korkunun tam yüzüne bakarken, Garrett hakkında yanıldığımı kanıtlaması için ona meydan okuyarak yapmıştım. Beni asla yanıltmadı. Ona ne zaman kendimden bir parça daha versem sanki her biri narin bir cammış, hayran olunacak bir şeymiş gibi dikkatle ellerinin arasına aldı.

Peki şimdi ne olacaktı? Ne durumdaydık? Tüm parçalarımı artık onları istemeyen birine mi vermişim? Beni her şeyimle kabul eden tek kişiyi kayıp mı etmişim?

“Hayır,” diye fısıldadım sonunda. “İyi değilim.”

Gözlerindeki sert ifade, yerini tanıdığım yumuşaklığa ve sevdiğim şefkate bıraktı.

O bir şey söyleyemeden Adam ortaya çıktı.

“Böldüğüm için özür dilerim. Carter az önce ön tarafta durdu, Jennie. Seni çağırıyor.”

Garrett’ın hayır demesini istiyordum. Beni eve götürmesini ve dün söylediği hiçbir şeyi kastetmediğini söylemesini istiyordum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum.

Ancak tüm bunların yerine başını salladı. Adam elini belime koyarak beni yanından uzaklaştırdı.

Tam o sırada bir şey serçeparmağımı yakaladı. Geriye dönüp Garrett’ın parmağının benimkini sıkıp uzaklaşmasını izledim. İçimde, derinlerde bir yerde kalbim yeniden atmaya başladı.

RESTORANA KADAR SESSİZ bir yolculuktu. Annem, Olivia ve Hank sahnede ne kadar güzel olduğumu tartışıyorlardı. Carter ikinci kez düşünmeden önce ağzını açıp duraksadı, ki muhtemelen en iyisi de buydu. Ağzından çıkan kelimelerin yüzde doksan dokuzu zaten yanlış kelimelerdi.

Herkes arabadan indiğinde, Carter anahtarlarını valeye teslim ederken ben de ön koltukta elbiselerimden birini çıkarıp diğerini giydim.

Elimi tuttu ve arabadan çıkmama yardım etti. Sarılmak için beni yavaşça yanına çekti. “Çok güzel görünüyorsun, Jennie.” Şakağıma bir öpücük kondurdu. “Ve sahnede çok iyiydin. Seninle gurur duyuyorum.”

Hostes bizi masamıza götürdüğü sırada sekiz yaşında şımarık bir çocuk üzerime atlamıştı. “Sen *muhteşemsin*, J teyze.” Alannah aslında benim yeğenim değildi. Carter ve Olivia’nın yeğeniydi ama J teyze olmayı seviyordum ve bence buradaki en havalı çocuk oydu. “Zaten çok iyi bir hokey oyuncusu olmasaydım, dansçı olurum.”

“İkisini de yapabilirsin,” dedim zayıf bir sesle. “Belki stüdyomu açtığımda ilk dansçım sen olabilirsin.”

Burnu kırıştı. “Carter amca dansçı olmak için Toronto’ya taşınacağını söyledi.”

“Ne yaptığımı bilmiyorum...” Masamıza çoktan oturmuş sarı saçlı dev adamın parmaklarını endişeyle beyaz masa örtüsüne vurduğunu gördüğümde düşünce trenim raydan çıkmıştı. Olivia’nın küçük gövdesine çarparak tökezledim.

Birbirimize baktığımız sırada Olivia’nın bakışları ben ve Garrett arasında gidip geliyordu. Hiçbir şey söylemedi. Garrett’in yanındaki koltuğu çekip bana oturmamı işaret etmeden önce yüz ifadesi yumuşadı.

“Ah, ben... ben...”

Cara omzumu tutup beni aşağı itti. “Oturmalısın.”

“Bekle.” Jaxon beni tekrar ayağa kaldırdı. “Paltonu çıkarmadın.” Paltomu çıkarırken parmak uçlarını kollarımdan aşağı hafifçe kaydırды. Bunu yaparken doğrudan Garrett’a bakıp sırtıttı. “Büyüleyici,” diye mırıldandı hafif bir ıslık çalarak. “Değil mi, Andersen?”

Carter’ın yüzü aramızda belirdi. “Az önce kız kardeşime ıslık mı çaldın?”

Jaxon’ın yüzünün rengi soldu. Paltomu Carter’ın göğsüne yapıştırdı. “Hayır.”

“Harika.” Carter yanıma oturdu ve şimdi kardeşimle... ve... ve... o cümlelerin sonunu nasıl getireceğimi gerçekten bilmiyordum... bahsettiğim adamın arasında sıkışıp kalmıştım.

Pekâlâ, bu bir yalandı. Cümleyi nasıl tamamlayacağımı biliyordum. Sadece reddediyordum, artık ben... biz... artık biz...

“Ağlayacak gibi görünüyorsun.”

“Ha?” Carter’ın beni incelediğini görünce kafamı kaldırdım. “Hayır.” *Siktir.* Kesinlikle ağlayacaktım. “Kendimi çok iyi hissetmiyorum.”

“Buzda çok sert oynadığımda bazen bana da oluyor, J teyze,” diye söze girdi Alannah. “Genellikle yemek yiyince geçiyor ama bazen uzun bir uykuya ihtiyacım oluyor.”

Masada karşıdan gülümsemeye çalıştım ama Garrett’ın bakışlarının -ya da daha doğrusu, avuç içi yukarı dönük bir şekilde kucağıma koyduğum elimin- ağırlığını hissediyordum. Elim kıpkırmızıydı ve attığım tokadın gücünden hâlâ yanıyordu. Her bir parmağımın altındaki bombeli kısımlara bastırdım. Dokunduğum yerler hafifçe şişmişti. Alannah konuşmaya devam ederken, bir anlığına elimin tamamını şampanya ve maden sularının içinde durduğu buz dolu kovaya sokmayı düşündüm.

“Carter amcanın da muhtemelen büyük bir yemeğe ve uykuya ihtiyacı var. O adam seni öptüğünde çok kızgın görünüyordu ve Ollie hala ile yemek yiyip uyuduktan sonra her zaman daha mutlu oluyor. Video kamerayla işi bittikten sonra bana yirmi dolar verdi.”

Jeremy -Alannah’nın babası ve Olivia’nın erkek kardeşi- bir kahkaha attı. “Carter amcanın video kamerayı ellerinin arasmda ezdiğinden eminim.”

“Tam anlamıyla ezdiğim söylenemez,” dedi Carter zayıf bir sesle.

“Ah, özür dilerim. Bir dizi küfür savurdun ve ardından ‘Hay sikeyim, kamerayı kırdım,’ diye bitirdin.”

“O zaman son kısmı düzenleyeceğim. Büyük bir mesele değil.”

“Video görüntülerinin düzenlenmesi hakkında bir şey biliyor musun, Carter?” diye sordu Adam.

Yanağını yumruğuna dayayarak kaşlarını çatı. “Birine ödeme yapacağım. Belki *S-T-E-V-E*’yi kırabilir.”

“Ben köpek değilim, Carter,” diye sonunda araya girdim. “Onun adını heceleyince benim harfleri birleştiremeyeceğimi sanamazsın. Tıpkı Dublin’e *yürüyüş* dediğindeki gibi.”

Carter, Dublin’in benden daha anlayışlı olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Herkes sohbete daldığında her şeyi bir kenara bırakıp hayatıma yeniden giren yalnızlığa odaklanmaya başladım.

Daha önce yalnız olduğumu düşünüyordum. Ancak öyle olmadığımı, etrafımın beni seven ve benimle aynı alanı paylaşmak isteyen insanlarla çevrili olduğunu bana gösteren Garrett olmuştu.

Buna rağmen masanın etrafına bakarken tek gördüğüm ait olmadığım bir yerdi. Âşık çiftler. Daha güçlü bağları olan arkadaşlar. Ben nereye uyuyordum? Bu insanların arasında, ait olduğum tek yerin burası olduğunu sanmıştım ama artık emin değildim.

Kalbim, aklımla tartışmak için yalvarıyordu ama gücüm kalmamıştı. Ne bugün ne de artık başka bir zaman... Vücudumun her bir yanı içine kapanarak yalnızlık için yalvarıyordu, ki bu da epey ironikti. Artık yalnız olmak istemiyordum ama kaybolmak da istemiyordum.

Bir çınlama sesi dikkatimi dağıttı. Garrett'm henüz dokunmadığı bardağından buzunu alıp kucığındaki bez peçeteye sarmasını merakla izledim. Turkuaz gözleri benimkilerle buluştu. Masanın altından elimi tutup buzı üzerine bastırarak parmaklarımı etrafında birleştirdi.

Acıyan tenim anında yatıştı. Garrett ellerimi bırakmadan önce bir anlığına avucunu elimin arkasına koyarak biraz daha sıktı. Bir şişe maden suyuna uzandı. Benim bardağımı ve kendi bardağını doldurduktan sonra masanın etrafında dolaştırdı.

İki elini de kucığına koymadan önce bardağını yumuşacık dudaklarına götürmesini izledim. Tanrım, ona dokunmak istiyordum. Şu an delicesine istediğim tek şey ellerini bedenimde hissetmekti. Parmaklarımın onunkilere dolanmasıyla gelen o dolu ve güvenli hissi istiyordum.

Vazgeçmeye hazır değildim. Bu beni saf da yapsa umurunda değildi. Sahip olduğumuz şey öylece bırakılabilecek bir şey değildi. İlişkiler konusunda çok fazla deneyimim yoktu ama bu, hayatta bir kez yaşanacak şeylerden biri gibi geliyordu.

Kendime kaç kez korkmaktan yorulduğumu söylemem gerekiyordu? Tek yapmak istediğimin gözlerimi kapatıp atlamak olduğunu? Oysa Garrett için gözlerimi kapatmama gerek yoktu. Onun kim olduğundan, benim için ne ifade ettiğinden hep emindim.

Elim kendiliğinden hareket etti. Masa örtüsünün altından onun-
kine doğru ilerledi. Parmaklarını biraz daha araladı. Sanki serçe-
parmağı benimkine uzanıyormuş gibiydi. Her ne olduysa birlikte
üstesinden gelebileceğimizi biliyordum.

“Affedersiniz. Garrett, değil mi?”

Gözlerim masanın kenarından Garrett’a sırttan kuzguni saçlı
güzele kaydı. Masa sessizleşirken elimi geri çektim. Bütün başlar
onlara doğru döndü.

Kadın bir eliyle boynunun altına dokundu. “Susie. Ben...”

“Ah!” Carter parmaklarını şıklattı. “Sen fotoğrafçısın! Takım
elbiseler için yapılan fotoğraf çekiminden. Hokey kalçaları!” Ken-
dini beğenmiş bir tavırla tek kaşını oynattı. “Adım Carter Beckett
ve benim de hokey kalçam var.”

Susie kıkırdadı. “Evet, benim. Sizinle çalışmak işte geçirdi-
ğim en eğlenceli zamandı.” Gözleri bana kaydı ve kocaman açıl-
dı. “Aman Tanrım, hey! Sen o dansçısın! Gösterini yeni fotoğraf-
ladım! Harikaydın! Bir sürü güzel kare yakaladım ve o sondaki
öpücük?” Ellerini kalbinin üzerine koydu. “Tam bayılmalık bir
sahneydi. Aranızdaki aşkı gerçekten hissedebiliyordun.” Utangaç
bir gülümsemeye Garrett’a döndü. O an midemin altüst olduğunu
hissettim. “Senden haber almayınca biraz hayal kırıklığına uğra-
dım doğrusu.”

“Ah, ben...” Garrett’ın yanakları alev alev yanıyor, gözleri ma-
sanın etrafında dönüyordu. Kaçındığı tek yüz benimkiydi.

“Biriyle görüşüyor,” diye söze girdi Carter. “Yoksa artık görüş-
müyor mu?” Başını kaşıyarak kaşlarını çattı. “Bir süredir ondan
bahsetmiyorsun.”

“Öyleydim,” diye cevap verdi Garrett. Boğazım düğümlenir-
ken onun yumruklarını nasıl sıkıldığını izliyordum.

“Yürümediği için üzgünüm,” dedi Susie. “Belki bir gece dışarı
çıkabiliriz?”

Cevabını beklerken tüm kanım başıma hücum ediyor gibi his-
sediyordum. O sırada biri söze girdi.

“Hadi, Gare. Bugün Sevgililer Günü. Her türlü aşk şansına balıklama atlanır.”

Sanırım her şeyin bir ilki vardı. Benim şu anda Hank’e kızgın olmam gibi.

Garrett ayağa kalkmadan önce tereddüt etti. Susie’nin omzuna nazıkçe dokunarak lobiye işaret etti. “Neden konuşmak için özel bir yere gitmiyoruz?”

Peçete elimden kaydı. Garrett’ın sandalyesinin altındaki yere düştü ve içindeki buzlar dağıldı. “Hay sikeyim.” Peçeteyi almak için eğildim. Tam bu sırada fazla uzandığım için yuvarlanarak Garrett’m sandalyesiyle benimki arasındaki yere düştüm. “Lanet olsun,” diyerek gülmeye başladım. Çok endişeliydim. Sandalyenin altına uzanarak eriyen buz küplerini topladım ve doğrulmak için ayaklandığımda kafamı sandalyenin kenarına vurdum. “Ah, orospu çocuğu.” Bir elimle başımı tutarken diğer elimle buzı yukarı kaldırarak titrek bir sesle gülmeye devam ettim. “Başardım.”

Kusacak gibi hissettim. Ve ağlayacak gibi. Ve hızlı hızlı nefes alma krizi geçirecek gibi. Tam da burada, masanın başında. Bir kriz geçirmek üzereydim ve bunu yaşarken bana sarılmasını istediğim tek kişi, şu anda başka bir kadını restorandan dışarı çıkarıyordu.

“Jennie,” diye seslendi Cara. Gözlerinde az önce eski moda bir kalp kırıklığı sahnesi izlemiş birinin pişmanlığı vardı. “Tuvalete gitmem gerek. Benimle gelir misin?”

“Evet. Hayır.” Ellerim titriyor ve boğazım sıkılıyordu. Her yerim ağrıyordu. Böyle mi olacaktı? Neden tüm vücudum kırılıyormuş gibi hissediyordum? Yüzüm yanıyordu. Ciğerlerime nasıl yeterince hava alacağımı bilmiyordum. “Gerçekten iyi hissetmiyorum.” Elimi yanağıma koydum. Nemli ve sıcaktı. “Sanırım hasta olacağım.”

Olivia çantasını karıştırıp anahtarlarını çıkardı. “Seni eve götüreceğim.”

“Ne?” Carter ona doğru döndü. “Araba kullanamazsın. Onu ben götürürüm.”

“Bugün senin doğum günün. Sen kal. Onun dairesi yolun üzerinde zaten. Aferatıfler gelmeden dönerim.”

“İyi olacağım. Gerçekten.” Hızla ayağa kalktığımda Garrett’ın suyunu devirmiştim. Peçeteyi elime alıp alnımdaki teri sildim. “Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var. Hemen döneceğim.”

Kimse itiraz edemedi restoranın içinden geçip gecenin soğukluğuna doğru bir adım attım. Rüzgâr terden sıırsıklam olan tenimi tokatlıyordu.

Garrett ve Susie’nin otoparktaki konuşmalarını izlediğim sırada bir el belime dolandı.

“Hadi,” dedi Olivia çantamı ve montumu kolunun altına sıkıştırarak. “Seni eve götürelim.”

Vale aracı getirdiğinde arabaya bindik. Kar fırtınasının arından Garrett’ın Susie’ye sarılışını gördüğümde tek istediğim kollarına alacağı tek kadın olmaktı.

BEŞ DAKİKA. Eve beş dakika kalmıştı ve ben kendimi kontrol edemiyordum.

Kendime iyi olduğumu, kendimi toparladığımı, Garrett’tan önce de iyi olduğumu ve Garrett’tan sonra da iyi olacağımı söylüyordum.

Fakat restorandan ayrılalı daha otuz saniye olmamıştı ki, pencereden dışarı baktığımda ilk gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. Ardından ilkiyle birlikte ikincisi, sonra üçüncüsü ve dördüncüsü geldi.

Sessizce yol alırken Olivia tek bir kelime bile etmedi. Eve vardığımızda beni bu arabadan indirip öylece bırakıp gideceğini düşünmek için gerçekten aptal olmalıydım.

Kapı koluna uzandığım anda eli dirseğimi kavrayarak beni durdurdu. Yüzünü bana çevirdiğinde kocaman kahverengi gözleri yumuşadı ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

“Evliliğimin iyiliği için, Jennie, şu anda isim kullanmayacağız.

Kardeşin kaçınılmaz olarak öğrendiğinde, *kiminle* görüştüğünü bilmediğimi söyleyebilmem gerekiyor.”

Gözyaşları yüzümden aşağı hızla kaydı. Daha önce hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Bundan nefret ediyordum. “Bunu benim için yapar mısın?”

“Senin için her şeyi yaparım, Jennie. Seni çok seviyorum.”

“Her şey yolundaydı,” diye usulca ağlayarak anlatmaya başladım. “Dün eve gelene kadar her şey yolundaydı. Beni okuldan aldı ve kavga ettik. Ama ne için olduğunu bile bilmiyorum. Sanırım duygularını incittim fakat bunu yapmak istememişim. O benim... o benim...” Derin bir nefes aldım. Gözlerimi sildim. Parmaklarım siyaha boyandı. “O benim en iyi arkadaşım ve ben... O benim için çok şey ifade ediyor. Onu asla incitmek istemiyorum.”

Olivia’nın bakışlarında dünyanın en harika annesinin sahip olabileceği türden bir şefkat vardı. Kardeşimin onun gibi biriyle olduğunu bilmek beni çok mutlu ediyordu.

“Görünüşe göre bir yerlerde büyük bir iletişimsizlik yaşanmış. Bazen kıskandığımızda ve korktuğumuzda, canımız yandığında ya da sevdiğimiz birinin canı yandığında aptalca şeyler yaparız. Siz ikiniz birbirinize karşı dürüst olmalısınız. Her şeyi açıkça ortaya koymalısınız. Siz Beckettlar bu konuda iyisinizdir. Ona nasıl hissettiğini göstermekten korkma.”

Nemli yüzümdeki saçlarımı toparlayıp kulağımın arkasına sıkıstırdı. “Ağabeyin bir keresinde bana korktuğumuzda hayattaki en iyi şeyleri kaçırdığımızı söylemişti. Ben de uzun süre korkmuştum ve sonunda birbirimize kavuştuğumuzda neden bu kadar korktuğumu bile hatırlayamamıştım.”

“Çünkü Carter sana kafayı takmış durumda,” diye boğuk bir sesle söyledim.

“Eğer bu gece gördüğüm bir şey varsa o da her sen başını çevirdiğinde gözlerini senden ayırmayan bir adam... Tıpkı kocam kadar takıntılı biri. Eğer atlamaya karar verirsen, Jennie, bence seni yakalamak için orada bekliyor olacak.”

Onun haklı olmasını çok istiyordum.

Hayatımda bir kez olsun, sadece sevilmek istiyordum. Yalnızca ben olduğum için beni seven biri olsun istiyordum. Birinin masaya getirdiğim her şeyi görmesini ve hevesle benimle oturmasını istiyordum.

Bahaneler üreterek, olduğum her şeyle nasıl başa çıkacağını bilmeyen insanlar için kendimi küçülterek çok uzun yıllar geçirmiştım. Garrett'layken hiç saklanmak zorunda kalmamıştım. Daha yavaş hareket ettiğim, suya dalmadan önce test ettiğim zamanlar olmuştu ama Garrett her zaman oradaydı. Kollarını açmış bekliyordu.

O benim her parçamı görmüştü. Sarsılmış güvenimi, derin, hiç bitmeyen kederimi, cesur ve gürültülü, yumuşak ve sessiz hem kendinden emin hem de çekingen yanımlı almış, kocaman kalbinde hepsine yer açmıştı. Üstelik asla daha fazlasını istemiyordu.

Aşk böyle mi hissettiriyordu? Sadece sen olduğun için biri tarafından sevilmek böyle bir şey miydi?

Bu his, soğuk ve karlı bir gecede, uzun bir günün ardından en sevdiğim kapüşonlusu ve bir fincan sıcak çikolatayla kanepeye kıvrılmak gibi sıcacıktı. En sevdiğim insanın bana gülümsemesi, battaniyeleri kaldırıp yanıma kaymadan önce dudaklarını dudaklarıma bastırması, beni sıcaklığına çekmesi, yanımda olduğu her an içimi sonsuz bir güvenle kaplaması eşsiz hissettiriyordu.

Çünkü onunla güvendedim. Kendim olabilecek, her duyguyu derinden hissedecek ve var olmaya devam edecek kadar *güvende* hissediyordum.

Eğer bu aşk ise ben vardım.

Eğer bu aşk ise asla gitmek istemiyordum.

ÜST KATTA, ÖZENLE PAKETLENMİŞ her bir Sevgililer Günü hediyesine, kırmızı ipek kurdelelerle tamamlanmış güzel paketlere bakıyordum.

İçeri girer girmez üzerimdeki elbiseyi çıkardım. Şimdi burada

onun kapüşonlu *sweatshirt*'ü ve bir şortla oturuyordum. Yüzümde ne var ne yoksa akıp gitmişti. Hissettiğim ezici yorgunluğa rağmen damarlarımda dolaşan adrenalin beni ayakta tutuyordu. Gözümü saate dikmiş bekliyordum.

Bu gece nasıl bitecek bilmiyordum ama daha fazla bekleyemezdim. Bu duygulara hapsolmak beynime zarar veriyordu. Onları serbest bırakmam gerektiğini biliyordum.

Bu yüzden ayaklarımı terliklerime geçirdim, kapıma doğru sürünerek yürüdüm ve kapıyı hızla açtım.

“Garrett,” dedim usulca. Şimdiye kadar arzuladığım tek aşka bakarken sanki yeniden canlandığımı hissettim.

Elindeki hediye çantası ayaklarımın dibine düştü. Daireme girip kapıyı arkasından kilitlediğinde gözlerinde kararlı ve aynı zamanda yakıcı bir ifade vardı.

“Numara yapmaktan çok yoruldum.”

“Ne numarası?” diye kesik bir nefesle karşılık verdim. Geri geri attığım her adıma karşılık vererek yavaşça bana doğru geliyordu.

Güçlü elleriyle yüzümü kavradı. Delici bakışları gözlerimle kilitlenmiş şekilde üzerimde duruyordu. Başparmağı altdudağımın üzerinden geçerken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Bakışları hafifçe araladığım, kesik kesik nefes alıp verdiğim dudaklarımda geziniyordu. Daha sonra tekrar gözlerime bakmak için bakışlarını yukarı kaydırды.

“Sana âşık değilmişim gibi davranmaktan çok yoruldum.”

34

YILDIZLAR GİBİ

Jennie

BİR ŞEY KISA DEVRE YAPMIŞTI ve sanırım kısa devre yapan o şey benim beynimdi.

“Sanırım sen... hayır dedin çünkü... Garrett, sanırım az önce yanlışlıkla...”

“Sana âşığım,” diye cümlemi tamamladı. Ki bu harikaydı. Yine yer değiştirmiştik. O kendine güvenen tarafken ben akılsız ve geveze olan taraftım.

Kalbimin bu kadar hızlı atmasının nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama işte dörtnala gidiyordu. Boğazım düğümlenmişti ve kelimelerimi nasıl çıkaracağımı bilemiyordum.

“Sen... Emin misin?”

“Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.” Sözleri tıpkı çeneme bastırıldığı ve başka tarafa bakmamı yasaklayan parmakları gibi şefkatliydi. “Seni çok seviyorum, Jennie.”

Daha önce kimse beni böyle sevmemişti. Beni sevmesini istediğim tek kişi tarafından sevilme... Bunu aklım almıyordu.

“Belki de sen...” Garrett’in kolunu tutarken gözümü alelacele ovuşturuyordum çünkü popo üstü düşmek gibi saçma bir şey yapmak istemiyordum. “Tekrar söyle.”

Yüzünde o nefes kesici, şapşal ve yeterince kibir barındıran gülümsemesi belirdi. Yüzüm ellerinin arasındayken gözlerimin altında biriken yaşları sildi. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Hayır. Olmaz. Şu an garip, boğuk sesler çıkarma zamanı değil, Jennie. Sakin ol.

“Bir daha söyle?”

“Seni seviyorum.” Yanağıma bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum.” Bir öpücük de diğer yanağıma. “Seni çok seviyorum.”

“Ağlamıyorum,” diye bağırdım. “Merak ediyorsan diye söylüyorum.” Acması bir hıçkırıkla boğazıma takıldı. “Alerji sezonu.”

“Şubat ayındayız.”

“Kapa çeneni.”

Garrett gülerek beni kucağına doğru çekti. Sıcacıktı ve dimdik duruyordu. Gideli daha kısacık bir zaman olmasına rağmen onu nasıl böylesine deli gibi özlediğime inanamıyordum.

“Peki ya Susie?”

Gözlerini gözlerimden ayırmadan birkaç adım geri çekildi. “Susie’yi dışarı çıkardım. Ona sandalyesinden düşüp kafasını benimkine çarpan esmer kadına âşık olduğumu ama bunu ona henüz söylemediğimi çünkü aptalın teki olduğumu söyledim. O zaman bana dangalak diyeceğini söyledim, aptal değil.” Geniş parmak uçları elmacıkkemiğimin üzerinde gezindi. Önümdeki birkaç tutam saç kenara çekti. “Başka kimse yok, Jennie. Hiç olmadı ve olmayacak.”

“Ama neden?”

Kaşlarını çattı. “Seni neden mi seviyorum?”

Başımı salladım. Bende başka hiç kimsenin görmediği neyi görüyordu? Herkesin çok karmaşık, çok zaman alıcı olduğunu düşündüğü şeyin nesini seviyordu?

“Hımm.” Beni kucağına alıp mutfak adasına taşıdı ve üzerine oturttu. Bacaklarımın arasına sokuldu. Elleriyle tezgâhın üzerindeki vücudumu sıkıca kavradı. “Kısa ve basit cevap ister misin? Sana dair sevmediğim hiçbir şey yok. Ama bence tüm nedenleri bilmen gerekiyor ve ben hazırlıklı geldim.” Şakağına dokunarak göz kırptı. “Onları burada, Jennie bankamda kilitli tutuyorum.”

“Jennie bankan mı?”

“Jennie ile ilgili her şeyden oluşan bir hayal bankası gibi düşün.”

Kıkırdayarak alerji krizimden kalan gözyaşlarını yanaklarımdan sildim. Kollarımı omzuna attım. “Tamam, hadi bakalım.”

“Oyuncaklarına bayılıyorum.”

Onu hafifçe ittim. “İyi bir başlangıç değil, seni eşek.”

Gülerek bacaklarımın arasındaki yerini geri aldı. Kollarımı tekrar kendisine doladı. “Bitirmeme izin vermedin. Çok sabırsız-sın. Memnuniyetini kendi ellerine almana bayıldım. Kendin için sınırlar yaratman ve bu sınırlar içinde keşfe çıkman. Bence bu çok seksi. Çekmecende ne olduğundan değil, kendini iyi hissettiren kişi olmaktan korkmadığın için seni seviyorum.”

“İyi kurtardın, koca adam.”

“Sabırsızlığına dönecek olursak... Ben de tam olarak bunu seviyorum. Bu bencilce ya da yorucu değil, tam tersi. O kadar çok şey için gerçekten heyecanlanıyorsun ki, onları elinin içine almak istiyorsun. Bu bende her şeyi seninle birlikte deneyimleme isteği uyandırıyor. Mutluluğun bağımlılık yapıyor.”

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Dişlerimle altdudağımı çekiştirdim. “Devam et.”

“Beni içeri almanı çok uzun zaman önce istemiştim.” Sessizce kurduğu cümle karşısında yüzüm düştüğünde hafifçe yanağımı okşadı. “Çünkü her şeyi bilmek istiyordum, Jennie. Neden bazen kendini bana kapattığını, neden seks gibi şeylere karşı olduğunu ve çok fazla arkadaşın olmadığını. Ama şimdi gerçekten istediğimin bu olmadığını anlıyorum. Bana sabrı öğrettin ve bunu yaparken sana güvenmeyi, kendime biraz daha fazla güvenmeyi öğrendim. Duvarlarının olmasının bir nedeni vardı ve onları kendi isteğime göre yıkmak için seni zorlamama izin vermedin.”

Gülümsedi. “Duvarlarının olması hoşuma gitti. Bir başkasına izin vermeden önce kendini herkesten daha iyi tanımaya karar vermişsin ve ben buna hayranım. Pek çok insanın sık, boş ilişkileri var çünkü kendilerini gerçekten tanımıyorlar. Ama ben seni çok iyi tanıyorum çünkü sen kendini çok iyi tanıyorsun ve kendin olabiliyorsun.”

Bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu kendime yaklaştırdım. “Beni tanıdığını mı sanıyorsun?”

“Hımm. Öfkelendiğinde çığlık atarsın ve üzüldüğünde ağlar-

sn. Aynı zamanda kızginken *ağlıyor* ve üzgünken *çılgılık atıyor*sun. Ağladığında utanıyorsun çünkü bunun seni zayıf gösterdiğini düşünüyorsun ama bence yumuşak tarafını göstermek güçlü ve cesurca bir şey. Keşke daha fazla insan bunu yapsa, ben de dahil. Bunaldığında ya da korktuğunda sessizleşiyorsun ve o zaman da en çok elimi tutuyorsun. Dürüst ve yaygaracısın. Konu dansa geldiğinde kendinin en büyük hayranısın ama keşke diğer tüm konularda da en büyük hayranın sen olsaydın. En sevdiğin sarılma şekli yanağını göğsüme koyup bacağına bacağımın arasına sokmak. Bence seninle kanepede *Dunkaroos* paylaşmak ya da *Just Dance*'i tekrar ederken kıcıma tekmeyi yemek dünyada en sevdiğim şey. Beni herkesten daha çok güldürüyorsun. Dünyadaki en tuhaf hakaretlere sahipsın ve sen..."

"Garrett?" Elimini yanağıma koyup bakışlarını kendime doğru çektim.

"Evet?"

"Daha ne kadar sebebin var?"

Başını kaşıdı. "Ah, bilmiyorum. Bugün uçakla eve dönerken hepsini gözden geçiriyordum. Altı saat sürdü ve zamanım tüken-di."

Kıkırdayarak güldüm çünkü söylediklerine inanıyordum. Garrett acı verecek kadar dürüsttü çünkü yalan söyleme konusunda berbattı. Kalbinde bu konu hakkında bir yalan olduğunu düşünmüyordum.

"Bugün neden uçaktaydın? Neredeydin?"

Beni ayağa kaldırdı ve elimi tutarak birlikte oturduğumuz kanepeye götürdü. Parmaklarını saçlarında gezdirdi. Kaybolmuş görünüyordu. Yüz ifadesi acılı, ağır ve bitkindi.

Elimi bacağına koydum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, şu an öyle. En azından ben öyle düşünüyorum. Sanırım dün sabah Colorado'dan eve dönüş uçağında başladı. Carter senin biriyle çıkmaya hazır olmadığımı söyledi. Normalde söylediği her şeyi duymazdan gelirim ama ona yalnız mutlu olduğunu, hiçbir şeyin değişmesini ya da kimseye bağlanmayı istemediğini söylemiş-

sin. Bunu söylemeye ve hissetmeye elbette hakkın var. Başka bir şey olmak hakkında konuşmamıştık ama sanırım bu akşamki randevumuzdan sonra belki de... belki de hazırsındır diye düşündüm.

“Sonra uçakta *Wi-Fi* bağlantısı kesildi ve sana mesaj atamadım. İndiğimizde kız kardeşlerimden gelen bir sürü cevapsız arama vardı. Annemle babam kavga ediyordu ve babam bir şişe içkiyle dışarı çıkmıştı. Kız kardeşlerim korkmuşlardı ve eve gelmemi istiyorlardı. Yine de benim konuşmak istediğim tek kişi sendin.” Kırpiklerinin altından bana baktı. “Sana ihtiyacım vardı ve sen orada değildin.”

Sesindeki kalp kırıklığı içime dokundu. “Çok üzgünüm, Garrett.”

Başını hızla iki yana salladı. “Lütfen özür dileme. Bu senin hatan değil. Meşgul olduğumu biliyordum. Korkularımın beni yenmesine izin verdim. Yaşadığımız şeyi senden daha çok önemsediyimi düşünüp durdum.”

“Bu doğru değil.” Elimi yanağına koyup yüzünü kendime doğru çevirdim. “Bu doğru değil,” diye tekrarlardım. “Sahip olduğumuz şey benim için her şey demek. Bana ihtiyacım olduğunda yanında olamadığım için üzgünüm. Ama artık buradayım.”

“Simon’ın ellerini senin üzerinde gördüğümde, korktuğum her şeyi tekrarladığımı duyduğumda, arkadaştan başka bir şey olmadığımızı, ilişkimizin sadece buna uygun olduğunu... Bu beni uçurumun kenarına getirdi. Aile meselelerimle zar zor ayakta duruyormuşum gibi hissettim ve sonra...”

“Sonra da biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledin.” Mantıklıydı ama acının geri gelmesini engellemiyordu. Elimi göğsüme, tam acıyan yerin üzerine koydum.

Garrett elini benimkinin üzerine koydu ve avucumu kalbime bastırdı. “Çok üzgünüm, Jennie. Acı çekiyordum ve bunalmıştım. Orada tek başıma oturdukça her şeyi daha çok sorguladım. Ve ben sadece... Bilmiyorum. Sanırım düştüm. Kafam karmakarışık ve düşüncelerimi toparlayamadığım için seni kendimden uzaklaştırdım.”

Parmaklarımı parmaklarına kenetlemeden önce bir süre sözlerini düşündüm. “Seni affediyorum.”

“Öyle mi?”

“Arkadaşlar birbirlerini sevdiklerinde, hata yaptıklarında ve özür dilediklerinde böyle yaparlar. Kevin’ı gördüğümüz gece sinirlenip seni terk ettiğim için beni affetmiştin.”

Garrett’in bakışları tekrar bana dönmeden önce kenetlenmiş ellerimize kaydı. “Sen benim en iyi arkadaşımsın, Jennie. Ama ben artık sadece arkadaş olmak istemiyorum. Seninle sadece iyi şeyler değil, her şeyi paylaşmak istiyorum. Sana dair her şeyi istiyorum.”

“Ben zaten seninim, Garrett. Kurduğumuz dostluk sayesinde.”

“Bunu sevdim.” Parmaklarıma bir öpücük kondurdu. Sonra bana eve yaptığı kısa yolculuktan bahsetti. Bana babasım lokantada bulunduğunu, ne kadar kırılmış olduğunu görene kadar bir anlığına nasıl öfkelenildiğini anlattı. Bana babasının bağımlılığının neden tekrar geri gelmenin eşiğinde olduğunu, bunu birlikte nasıl konuştuklarını, onu eve annesine nasıl getirdiğini ve kız kardeşleriyle nasıl kıvrılarak uyduğunu anlattı.

“Yıllardır onlardan buraya taşınmalarını istiyordum. Bu yeni bir başlangıç için mükemmel bir fırsat gibi geliyor. Bunu düşüneceğini söyledim ama kim bilir.” Omuz silkti. “Kız kardeşlerim bana ihtiyaç duyduğunda yalnızca telefonla ulaşabilsinler istemiyorum. Diledikleri her an yanlarında olmak istiyorum. Büyümelerini *FaceTime* üzerinden izlemek istemiyorum.”

“Sen iyi bir ağabeysin.”

Yutkunarak başka tarafa bakmadan önce usulca gülümsedi.

“Garrett? Başka ne var?”

Tereddüt ederek dudaklarını yaladı. “Babam sayamayacağım kadar çok hata yaptı. Ama benim için önemli olan, bu hataları telafi etmek için çok uğraşmış olması. Her zaman daha iyi olmaya çalışır. Babam bana veremediği hayatı kız kardeşlerime verebildi ve bunun için onu seviyorum. Ama... ondan nefret ediyor musun?”

Şaşırarak geri çekildim. “Ondan nefret etmek mi? Ondan neden nefret edeyim ki?”

“Çünkü... direksiyonda o da olabilirdi.” Açıklamasının ve babamı öldüren şeyin *ne* olduğunu söylemesine gerek yoktu. “Tıpkı benim babam gibi biri babanı senden aldı. Ona destek olmanı senden nasıl isteyeceğimi bilmiyorum.”

Burnum sızlıyordu. Göğsümde oluşan ağrıyı engellemek için burnumu sıktım. Her zaman olduğu gibi bir damla gözyaşı yanığımdan aşağı süzülmeyi başardı. Boynuma, eskiden madalyonunun asılı olduğu yere elimi uzatıp oradaki boşluğu fark ettiğimde ikinci ve üçüncü damla gözyaşı da arkadan geldi.

“Kimse onu benden alamaz. Onu hep yanımda tutacağım. Babanı desteklememi istemene gerek yok. Seni ve sevdiğin herkesi, daha iyi olmaya çalışan herkesi destekliyorum. Hayat zaten bu değil mi? Hepimiz dünkü halimizden daha iyi olmaya çalışmıyor muyuz?”

“Teşekkür ederim.” Kollarım bana doladı ve sıkıca sarıldı. “Nasıl hissettiğimi ve aramızdaki ilişkinin nereye gitmesini istediğimi sana daha iyi anlatamadığım için özür dilerim. Bazen duygularımı kelimelere nasıl dökeceğimi bilemiyorum. Duygularımı sözler yerine hareketlerle anlatmak konusunda her zaman biraz daha iyiydim. Bu yüzden...” Daha önce kapıya bıraktığı hediye çantasını işaret etti. “Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmen için böyle bir plan yaptım.”

Ellerimi göğsümde kenetleyerek ufak bir çığlık attım. *Hediyeleri severim, beni dava edebilirsiniz.* “Bana hâlâ gösterebilirsin.” Ayağa fırlayıp kapıya doğru koştum. “Ben de sana bir şey aldım.”

Küçük bir inleme sesi geldi. Gözlerimi devirerek hediyeleri sehpanın üzerine koydum.

“Gerçekten aptalca. Özel bir şey değil.” İlk kutuyu eline tutuşturdum. “Bu yiyebileceğin bir şey.”

“Yenilebilir iç çamaşırı olsa iyi olur,” diye homurdandı. Sonra kurdeleyi çıkarıp özel şekerli kurabiye kutusunun kapağını kaldırdığında yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Kutuda on iki

kalp ve on iki penis vardı. Hepsinin üzerinde *Aletine Bayılıyorum* yazıyordu. Küçük bir penis kurabiyesini eline alıp inceledi. “Gördüğüm kadarıyla orijinal boyutuna göre yapılmamış.”

“Hayır, ellerindeki en küçük kurabiye kalıbı buydu.”

Garrett bir kahkaha attı.

Bir sonraki paketi göğsüne doğru ittim ve hevesle alkışladım. “Sıradaki!”

İçindeki iç çamaşırını çıkardı. Üzerinde yazan yazıyı okurken dudaklarını hareket ettirdi ve hemen ardından kahkahalara boğularak kendini öne doğru bıraktı.

Çamaşırın kasık bölgesindeki parlak sarı uyarı işaretini gösterdim. İşaretin üzerinde ise *DİKKAT: BOĞULMA TEHLİKESİ* yazıyordu. “Bu sensin, koca adam!”

“İnanılmazsın.” Yanağımı öptü. Sona kalan kutuya uzandı.

Dirseğimle onu iterek yoldan çektim. Kutuyu kapıp göğsüme bastırdım. “Bunu açamazsın. Bu aslında... bu... bu senin için değil. Karışmış. Dublin için.”

“Köpeğe Sevgililer Günü hediyesi mi aldın?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Hı hı.”

“Sana inanmıyorum.” Hediyeyle elimden kaptı.

“Garrett!” Ona doğru hamle yaptım ama avucunu köprücükke-miğime dayayarak beni uzaklaştırdı. Sonra dönerek beni sırtıyla kanepenin minderlerine sıkıştırdı. Üzerime yatarak küçük kutuyu açmaya başladı. Kutunun içinden anahtarlığı çıkardığında kulaklarım yanmaya başladı. Küçük gümüş parçanın üzerinde metale kazınmış bir ayı vardı. Arka ayakları üzerinde, tam güneşin altında duruyordu. “Bu aptalca,” diye mırıldandım. “Sadece...” Omzunun üzerinden bana bakarken elimi salladım. “Neden aldığımı bile bilmiyorum.”

Üzerimden yuvarlandı ve beni kucağına doğru çekti. “Bayıldım buna.” Beni ensemden tutup öne doğru çekti ama birden duraksadı. Dudakları soru sorar gibi benimkinin üzerinde geziniyordu.

“Öp beni,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

Dudakları dudaklarıma değdiği anda gökyüzü binlerce havai

fışekle aydınlandı. Kendimi dudaklarının sıcaklığına bıraktım. Dudaklarım bir iç çekişle hafifçe aralandı ve dili içeri girdi. Dokunuşu nazik ve şefkatliydi. Daha sonra geri çekildi. Dudaklarıma birkaç tane daha kısa öpücükler kondurdu. Sonra alnını benimkine dayayarak gülümsedi.

“Sıra bende.” Beni kucağından indirerek altın varaklı kalplerle süslü pembe hediye paketini ve ona uygun kâğıt mendili uzattı. Çenesini kaşırken endişeliydi, yüzünde Garrett stili o gülümseme vardı. “Umarım beğenirsin.”

Parmaklarımın peçetenin altında bulduğu ilk şeyi çıkardım. Uzun, ince, pembe bir kadife kutuydu. Kutuyu açtığımda hafifçe gıcırdadı ve zarif bir zincire takılmış altın ayçiçeğini parmaklarımla takip ettim. “Çok güzel, Garrett,” dedim.

“Aç,” diye nazikçe ısrar etti.

Kolye ucunu kutudan çıkardım. Küçük çiçeği parmaklarımın arasında çevirerek klipsini bulup nazikçe açtım. Bir tarafına kazınmış *Sen Benim Gün Işığım*sın yazısı beni gülümsetti ama diğer tarafı gördüğümde dudaklarımdan bir iç çekiş döküldü. Kalp atışlarımı boğazımda hissediyordum. Karşımda gülümseyen iki yüz vardı. Biri ben diğeri ise babarımdı.

“Babanın sana aldığı madalyonun aynısı olmadığını biliyorum. Bulmaya çalıştım. Şirketle temasa geçtim ama artık aynısını üretmiyorlarmış. Ben de sana bunu aldım çünkü sen benim gün ışığımsın. Sanırım baban için de öyleydin.”

Kendimi onun kucağına attım. Gözyaşlarım gözlerime doğru hücum ettiğinde onu sırtüstü devirerek üzerine yayıldım. “Teşekkür ederim, Garrett. Hem de çok. Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye.”

Gülümsedi. “Bir tane daha var. Onu daha çok sevebilirsin.”

“Bundan şüpheliyim.” Elimi kâğıt mendilin içine daldırdım. Altındaki nesnenin yumuşak dokusunu hissettim. Pelüştü ama aynı zamanda biraz sertti. Yıllardır sevgiyle kullanılmış bir şeye benziyordu. Rahatlatıcı bir hissi vardı. “Sanırım hiçbir şey şunun üstüne çıkamaz...” Sözlerim boğazımda kayboldu çünkü çanta-

dan pelüş oyuncacı çıkardığımda dilim tutulmuştu. Eskiden parlak olan pembe tüyleri artık soluk ve mat bir hal almıştı. Tam da hatırladığım gibiydi. Göğsündeki beyaz yama yıllarca her yere sürüklenmekten biraz griye dönmüştü. Sol taraftaki siyah düğme gözü ise gevşemiş, sarkıyordu.

En sevdiğim tavşanımı göğsüme bastırıp kokusunu, tanıdıklığını içime çektim. Zihnimi dolduran anıları memnuniyetle karşıladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

“*Prenses Bubblegum*,” diye ağlayarak oyuncacıma sarıldım. “Onu bulmuşsun.”

“Belki nakliye kamyonunda düşmüştür diye düşündüm. Şirketi aradım ve kayıp eşya kutusunu incelememe izin verdiler ama orada yoktu. Bir gün eve gittim ve her yere baktım. Sokağa, bahçeye... Onu yolun kenarındaki çalılar arasında, yarı gömülmüş bir kar yığınının içinde buldum. Her tarafı çamur içindeydi. Ben de onu senin için yıkadım. Umarım...”

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Parmaklarımı saçlarına daldırdım. Bedenimi sıkıca onunkine bastırdım. Geri çekildiğimde yanakları gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Dudakları kıpkırmızıydı. Saçları darmadağındı.

“Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en nazik, en düşünceli şey.”

“Evet, şey...” Boynunun arkasını ovuşturdu. “Senin için her şeyi yaparım, Jennie.”

“Çünkü ben senin gün ışığıyım?”

Başını salladı. “En parlak.”

“Ve beni seviyorsun?”

“Evet. Vahşice, ha?”

Ona cevap vermedim. En azından kelimelerle. Bunun yerine ayağa kalkıp *Prenses Bubblegum*’ın başına bir öpücük kondurduktan sonra onu kitaplığıma, babamla resmimizin yanına yerleştirdim. Sonra Garrett’ın elini tutup onu koridordan aşağı çektim.

Avuç içi terlemişti. Parmakları benimkini sıkıca kavradı. Yatak odama doğru attığımız her adım aramızdaki arzuyu biraz daha körüklüyordu

“Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz, Jennie. Bu... Ben... Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz.” Endişeli olduğunda kelimeleri karıştırması onun en sevdiğim özelliklerinden biriydi. “Ben sadece sarılmakta da iyiyim. Ayrıca,” diye kıkırdadı. Ben onu kapıya doğru çekerken parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Prezervatifim yok.”

“Sorun değil.”

“Tamam.” Vücudu bir iç çekişle sönuverdi. Yatağın kenarına çöktü. “*Kızımükemmel.*” Başını iki yana salladı. “*Siktir. Güzel. Havalı.*”

“Bir buçuk aydır doğum kontrol hapi kullanıyorum.”

Ah, hasta olacakmış gibi görüldüğünde çok sevimli oluyordu.

YUMURTANI NASIL SEVERSİN?

Jennie

“İSTİYORSUN AMA BEN...”

Garrett’ın yüzü düştü. Çenesi titriyordu.

Kapıyı kapattı ve başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Hayır mı? Beni istemiyor musun?”

“Hayır, ben...” İnleyerek ellerini yüzünde gezdirdi. “Seks yapalım diye seni seviyorum demedim. Eğer daha fazla beklemek istiyorsan, daha fazla bekleyebiliriz.”

O kadar tatlı, o kadar nazikti ki, bazen kalbimi sızlatıyordu. Hiçbir zaman kendisine ait olmayan bir şeyi almak istememişti ama sanırım bu parçam hep onun içindi.

Bacaklarının arasına sokuldum ve kollarımı boynuna doladım. Elleri kalçamın arkasına doğru ilerledi. Beni kucağına almadan önce kalçamı hafifçe sıktı. Kollarını boynuma dolayıp yüzünü boynuma gömdü.

“Benim kazağımı giymene bayılıyorum,” diye mırıldandı. “İçindeki her şey benim diye haykırıyor.”

“Ben seninim.” Çenesinin kenarını öptüm. Kravatını çekip çıkarırken boğazından aşağıya doğru indim. İpek kravat parmaklarımın arasından kayarak yere düştü. Onu geriye doğru hafifçe ittirerek gömleğinin düğmelerini çözdüm. Gömleğini kollarından aşağı indirirken ellerim geniş göğsünde gezindi. Gömleği tamamen çıkardığımda altındaki muhteşem vücuda hayranlıkla baktım.

Garrett sıcacıktı. Teni kışın bile altın sarısı rengindeydi. Göğsündeki ince tüyler yumuşacıktı. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Gövdesine oyulmuş kaslar adeta tadılmak için yalvarıyordu.

Bunu yapamadan, elleri üzerimdeki kapüşonlusunun altından kaydı. Sırtımın kıvrımından yukarı doğru ilerledi. Dokunuşuyla birlikte sırtım yay gibi gerilmişti. Kollarımı kaldırdığımda, kalın kumaşı başımdan geçirerek çıkardı ve arkamda yere düşmesine izin verdi.

“Senin hakkında sevdiğim bir şey daha.” Başparmağının ucu meme ucumu sıyrıp sertleşmesine neden oldu. “Evde hiç sutyen takmıyorsun.”

“Kızları kısıtlamak iyi bir şey değil.” Sıcak dili sıkı tomurcukun üzerinde yuvarlanırken boğazımdan bir inilti yükseldi. “Nefes almalarına izin vermeliyiz.”

Garrett kalçalarımı kavradı ve beni hafifçe bedenine bastırdı. Karnımın alt kısmı arzuyla gerilirken dudaklarımdan bir inilti daha döküldü. Bir elimi aramıza alarak kucağından indim. Garrett beni takip ediyordu. Kemerine uzandığımda elini elimin üzerine koydu.

“Ben ciddiylim, Jennie. Yapmaya hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz.”

“Ne istediğimi biliyorum, Garrett. Ve sınırlarımı da biliyorum. Tamam mı?”

Başını sallamadan önce gözleri bir an benimkileri aradı. Pantolonunu ve *boxer*'ını çıkarmam için bana izin verdi. Ereksiyonu serbest kaldı. Altımdaki şortu çıkarmak için uzandığımda beni durdurdu. Sırtım göğsüne degecek şekilde beni etrafımda döndürdü. Eli bedenimin üzerinde geziniyordu. Parmakları boğazımı bulana kadar tenimde dans etmeye devam ediyordu. Beni şefkatle kavradı. Serbest kalan elini şortumun içine daldırdığında nefesi kulağımdaydı. Ne kadar sıcak ve ıslanmış olduğumu hissettiği anda kalp atışları aniden hızlandı. Klitorisimi sıyırdığında tepeden tırnağa ürperdim. Şortum ayak bileklerime kadar düştü. Diziyile bacaklarımı araladı.

“Bir şey bilmek ister misin?” diye sordu bacaklarımın arasındaki o sinir yumağını okşayarak. Parmakları ıslaklığında süzülüyordu. Geniş bir parmağını içeri ittiğinde nefesim kesildi. “Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin.”

Nazik parmaklarını boğazıma bastırdı. Beni bir dağın tepesine çıkarırken ve zirveye doğru tırmandırırken tüm bedenimi görünmez iplerle kendine bağladı. Nefes nefese kaldığımda ve inleyerek adını haykırdığımda aleti sertleşti. Beni vücuduna daha da bastırarak ikinci bir parmağım daha içime doğru ittirdi. Başparmağıyla klitorisimi bulduğunda tekrar haykırdım.

“Sen söylemeden önce uzun süre adımı dudaklarında hayal ettim. Altımda nasıl hissedeceğini, tadının nasıl olacağını hayal ettim... Ama tüm bunların içinde en iyi arkadaşımı bulacağımı, seni bulduğumda daha çok kendimi bulacağımı asla hayal etmezdim.”

İçimdeki parmaklarını daha hızlı hareket ettirmeye başladığında omzumun üzerinden ona doğru çevirdiğim bakışlarımı bakışlarıyla içine çekti. Parmakları kıvrıldığımdaysa dizlerimin bağı çözüldü. Etrafında parçalanışımı izlediğinde dudaklarım bir şey söylemek için hafifçe aralandı. Adım haykırdığımda dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

“Seni seviyorum, Jennie. Ve o gece seni beni hayal ederek mastürbasyon yaparken yakaladığım için çok mutluyum.”

Hırıltılı bir kahkaha attım. Beni yatağa götürüp sırtüstü yatırarak üzerime çıktı.

“Ne istiyorsun, Jennie? Söyle bana, lütfen.”

“Her şeyi. Seninle olduğu sürece.”

“Hepsi benim mi?” diye fısıltıyla sordu.

“Hepsi senin.”

Alnı omzuma düştü. Derin bir nefes aldı.

Elimi çenesine koyarak bakışlarını kendime doğru çektim. “Gergin misin?”

Yanağında minik minik lekeler vardı. Yavaşça yutkunarak başını salladı. “Peki sen?”

“Hayır,” dedim ona dürüstçe. “Gergin olmak için bir nedenim yok. Bana her zaman ihtiyacım olan her şeyi verdin. Senin yanında kendimi hep güvende hissettim. Bu da farklı değil. Bana gösterdiğin sabır, bunun sadece seninle paylaşmak istediğim bir şey olduğunu anlamam, sana güvenmem ve sana âşık olmam için

gereken tüm zamanı bana verdi. Hiç bu kadar emin olmamıştım ve bunu seninle yaptığım için çok mutluyum.”

Dudakları köprücük kemiğini öpücüklerle kapladı. “Haklısın. Olacak...” Başını kaldırdı. “Hayır ama sen dedin ki... dedin ki...”

“Ben de seni seviyorum, Garrett.”

Gözleri canlandı. Bakışlarında o çok sevdiğim ışıltılardan belirdi. “Gerçekten mi? Gerçekten seviyor musun?”

“Evet. Gerçekten.”

Yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Beni kendine doğru çekerken istekli bir kahkaha attı. Sırtüstü düştü ve beni de peşinden sürükledi. “Sikeyim, Tanrıya şükür. Yani, tabii ki. Bütün bunlara kim karşı koyabilir ki? Bunu itiraf etmenin zamanı gelmişti.”

“Garrett?”

“Evet?”

“Kapa çeneni.”

“Evet, hanımefendi.” Dudaklarını dudaklarıma götürürken parmaklarını ensemdeki saçlara daldırdı. Bir kolunu belime dolayarak beni sırtüstü yatırıp bacaklarımı kalçasına doladı. “Dürüst olmak gerekirse, bana düşüncelerim ve istediklerim hakkında yüksek sesle, gururla konuşmayı sen öğrettin. Düşündüğüm ve istediğim tek şey sensin. Bu yüzden belki de bu konuda susmak istemiyorum.”

Parmaklarıyla daha derine girdiğinde yumuşak bir çığlıkla başımı geriye doğru attım. Kendimi tekrar toparladığımda burnunun ucunu benimkine değdirdi.

“Sana bir şey sorabilir miyim, Jennie? İlk seferini nasıl hayal etmiştin? Müzik ister miydin? Mumlar? Belki de bu senin ikinci şansın olabilir.”

Dürüst olmak gerekirse, ilk seferimin estetiğine hiçbir zaman fazla önem vermemiştim. Her zaman özel olmasını istemiştim ama özel olmak süslü şeyler ya da şov yapmak anlamına gelmiyordu. Sevildiğimi, kabul edildiğimi, istendiğimi hissetmek demekti. Tüm parçalarımı bir başkasıyla paylaşırken kendimi güvende hissetmek, yeterli olduğumdan şüphe duymamak ve sonrasında

da yeterli olacağımı bilmek demekti. Özel demek telaşsız, acele etmeden, birbirimizin kim olduğunu ve birbirimizi nasıl daha iyi hale getirdiğimizi takdir etmek demekti.

Böyle bir deneyimim olmamıştı ve kendimi hep bir şeyleri elinden alınmış hissetmiştim. Ama şimdi? Garrett bana her zaman arzuladığım, hak ettiğim deneyimi yaşıyordu.

“Bu,” diye cevap verdim sonunda. “Burada seninle olmak tam hayal ettiğim gibi. Sevdiğim, bana zaten yeterli olduğumu hatırlatan biriyle birlikte olmak.”

“Sen yeterlisin, Jennie. Eskiden senin ne kadar kendine yetebilen biri olduğunu görüp bundan korkardım. Neredeyse ulaşamazdım. Seninle boy ölçüşebileceğimden emin değildim. Ama artık biliyorum. Eksikliğini hissettiğim her şey senin getirdiğin bir şeydi. Beni tamamlıyordu. Hiçbir zaman yeterli olmadığımı fark ettim. Birlikte bir bütün olabilmemiz için seni bekliyordum.”

Sözleri kalbimin en derininde bir yerlere dokunuyor, içimi sızlattıyordu. Çünkü yalnızca Garrett’la birlikteyken kendimin her halini kucaklıyordum.

Bir elimle yanağını okşadım. “Şu haline bak, duygularını kelimelere döküyorsun. Seninle gurur duyuyorum.”

“Bana ne yaptığını görüyor musun? Sana o kadar âşığım ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

“Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman düzgün düşünemedin.”

Kalçalarını benimkilere doğru sallayarak bir kahkaha attı. “Boğazında aletim varken seni susturmaktan korkmuyorum.”

“Yapamazsın.”

“Bir kalp atışında. Ama bu gece değil. Bu gece, gün ışığım, seni yumuşak ve yavaş seviyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Ben hazırım.”

Dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurdu. “Bana güvendiğin için teşekkür ederim, Jennie.”

Aletini elinin arasına alarak klitorisimin üzerinde gezdirdi. Benim onu ıslatmamı izledi. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Ve aletini yavaşça, *çok yavaşça*, içeri itti.

“*Siktir,*” diye inledi. “Lanet olası... cennet.”

Sırtım yatağa doğru eğilirken nefes nefese kaldım. Ona uyum sağlamak için nasıl gerildiğimi, etrafında nasıl şekillendiğimi hissediyordum. Gövdesi ağır ve hacimliydı. Her yerimi kaplıyor, beni hiç olmadığım kadar dolgun hissettiriyordu.

Eliyle çenemi tutarak gözlerimin içine baktı. “İyi misin?”

“Sadece... dolu. Çok dolu.”

“Şimdi siktirip gidebilirsin, Indiana Bones,” diye mırıldandı. Bunu duyduğumda gülmeye başladım. Başparmağıyla gözümün altını okşayarak bakışlarımı tekrar kendisine çevirdi. “Hey, benimle kal. Bunu senin hızında yapacağız, tamam mı?”

Ağırlığına alışmıştım. Ellerimi sırtında gezdiriyordum. “Saçmalamana bayılıyorum.”

Dudakları hafifçe titredi. “Ne?”

“Bunu yaptığında çok sevimli oluyorsun. Ve dürüstçe konuşmakta zorlandığını düşünüyorsun ama bu nasıl hissettiğin hakkında çoğu insanın kelimelerle anlatabileceğinden daha fazlasını söylüyor.” Kalçalarımı hafifçe kaldırarak omuzlarına tutundum. Onu biraz daha derine götürdüm. İçimdeki hareketini hissettiğimde derin bir nefes daha aldım. “Çok naziksin ve çoğu zaman bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum. Başkaları için hiç düşünmeden bir şeyler yapıyorsun. Okuldan sonra bana kahve getirmek, beni neşelendirmek için mutfağında benimle dans etmek, babana kızgın olduğun halde ona yardım etmek ve kız kardeşlerinle birlikte olmak için eve uçmak gibi. Naziklikten korkmuyorsun ve ben senin bu şefkatini seviyorum. Bence herkes hayatmda bir Garrett’ı hak ediyor. Bencilce olacak biraz ama sana yalnızca ben sahip olduğum için çok şanslıyım.”

Dudaklarını dudaklarıma doğru yaklaştırdım. Dillerimiz buluşurken kalçası yavaşça sallandı. Beni daha da sıkıca sardı ve birlikte hareket etmeye başladık. Tekrar içeri girmeden önce daha nazik hareketlerle aletini eline aldı. Her yavaş itme başka bir inilti çekiyordu. Vücudum canlanırken başka bir inilti peşinden geliyor, daha fazlasını istiyor, daha fazlasına *ihtiyaç* duyuyordu.

Beni izlediğinde gözlerindeki tereddüt ve şefkati görmüştüm. Çok çabalıyordu. Sadece benim için kendini tutuyor, işaretimi beklemeden hiçbir şekilde harekete geçmiyordu. Hepsini istiyordum. Bana vereceği her şeyi ama en çok onu istiyordum.

Aletini biraz daha derine ve daha sert daldırdığında tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Aleti karşı konulamaz sertliğe ulaştığında gözlerim arkaya doğru yuvarlandı ve başım yastıklara düştü.

“Ah! Siktir,” diye bağırdım tırnaklarımı kollarına geçirerek.

“Tanrım, Jennie.” Bana biraz daha yaklaştı. “Beni öldürüyorsun.”

Kalçalarımı yataktan kaldırdığımda topuklarım kalçasına gömüldü. Beni hiç olmadığım kadar yükseğe çıkardığı anda parmaklarımı can havliyle saçlarına geçirip buklelerini kavradım.

Garrett sıcak ve ıslak öpücüklerini göğsümde gezdiriyordu. Her bir öpücükte keskin nefesi tenime çarpıyordu. Dudaklarıyla boynumu öpüp parmaklarını saçlarıma geçirdi. Teni tenime değerken bana yukarıdan bakıyordu.

“İnanılmaz. O kadar güzel ki. Gerçekten inanılmaz.”

“*Garrett.*” Adı boğuk ve anlaşılmaz bir sesle dudaklarımdan döküldü. Omurgam titrerken karnımın derinliklerinde bir ateş kıvılcımı çaktı. Daha hızlı hareket etti ve aletini daha derine itti. Kalçaları benimkilere doğru yuvarlandı. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir sürtünme hissettiğimde tüm dünyam yerle bir oldu. “Aman *Tanrım, Garrett, lütfen.*”

Parmaklarım çeneme bastırdı. Beni kendine tutsak ediyordu. “Sana bu kadar âşık olduğuma inanamıyorum. Aklımı başımdan alıyorsun.”

Beni böyle izlediğinde doğru düzgün düşünemiyordum. Sanki ilk kez renkleri görüyormuşum gibi hissediyordum. Zihnim harika bir karmaşa içindeydi. Tek bildiğim her bir parçamın onun dokunuşuyla aydınlandığı, tam burada onunla birlikteyken her zaman olmam gereken yerde olduğumu hissettirdiğiydi.

Gözlerim, rahatlama gözyaşlarıyla yanmaya başladı. Onunlayken kendimi hiç bu kadar *ben* gibi hissetmemiştim. Saklanmak zo-

runda olmamanın verdiği özgürlük hissini tarif edemezdım. Bunca zaman, bunca kalp kırıklığından sonra sonunda beni tamamlayan insanı, bu dünyadaki yerimi bulmuştım. Acının üzerimde bıraktığı her iz silinip gitmişti. Geriye sadece beni ben yapan, beni bu noktaya getiren ince bir iz kalmıştı. Artık hiçbir şeyi değiştirmek istemiyordum.

Saçlarını avucumun içine alarak bizi bitiş çizgisine yaklaştıırken alnını kendime doğru yaklaştırdım. Bedenimdeki her bir zerre karıncalanıyor ve tüm bedenim geriliyordu. Ona tutunarak sanki hiç bitmesini istemiyormuşum gibi sımsıkı sarıldım. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

Garrett'ın gözleri benimkilerin arasında gezindi. Düşüncelerimi okuyordu. "Ben de bebeğim," dedi.

İçimde hızla hareket ederken dudakları benimkilere çarptı. Boğazımı yırtan çılgılığı içine çekti. Bedenlerimiz tekrar hafifçe ayrılıp sonra bir araya geldiğinde görebildiğim tek şey gökyüzüme zahmetsizce serpiştirdiği yıldızlardı.

Güçlü kollarıyla beni geniş göğsüne doğru çekti ve beni tam yanına yatırdı. Bana sıkıca sarıldığında kulağıma beni ne kadar çok sevdiğini fısıldadı.

Uzun süre boyunca, kendi başıma daha iyi olduğuma kendimi inandırmıştım. Bağımsızlığıma öylesine alışmıştım ki, kendime güçlü olmak için buna ihtiyacım olduğunu söyleyip durmuştım. Ne kadar yalnız hissettiğimi fark etmemiştim.

Sonra Garrett bana en iyi arkadaşımı, yanımda duracak ve elimi tutacak bir ortak verdi. Ayrı ayrı değil de birlikte yüzleştığımızde dünya çok daha az korkutucu gelmeye başladı. Bir daha asla bu duygudan yoksun kalmak istemiyordum.

Garrett'ın dudakları omzuma hafif öpücükler kondurdu. Fısıldadığı bir sözle boynuma doğru bir yol çizdi. "Hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi.

Gitmemişti. Sabah uyandığımda yatak dağınık ve boştu ama onu duyabiliyordum. Mutfaktan hafifçe gelen müziği, ayak seslerini, tencerelerin tıngırtısını duyabiliyordum.

Gömleğini giydim. Kollarını bileklerime kadar kıvırdım. Düğmelerini yeterince ilikledim ve koridorda ilerledim. Onu ocakta sadece *boxer*'ıyla yemek pişirirken buldum. Pencerelerden sızan güneş ışığı tüm bedenini aydınlatıyordu. Sanki tam olarak buraya aitmiş gibiydi.

Omzunun üzerinden bana gülümsedi. Nefes kesici bir manzaraydı. "Günaydın, gün ışığı." Beni kendine çekip öptü.

Dudakları önce çenemi sonra boynumun her yerini mühürledi. Kalçama önce gürültülü bir şaplak attı, sonra da avucunun içine alarak sıktı. "Yumurtam nasıl seversin?"

Döllenmiş, diye cevap vermeyi düşündüğüm için sanırım bir tür aptal olmalıydım.

Bunun yerine boğazımı temizledim. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve asıl soruyu sordum.

"*Bir pastanın içinde olması da seçeneklerim arasında mı?*"

YÜZÜNE PASTIRMA SÜRME

Garrett

JENNIENİN BUNUNLA BÜYÜDÜĞÜNE inanamıyordum.

Onun gücünü ve direncini hafife almıştım. Ne kadar zorlu bir hayat yaşamıştı. Takdire şayan olduğu kadar üzücüydü de.

“Sıra bir başka klasikte, bu seferki Elton John ve Kiki Dee’den.” Carter etrafında döndü. Mikrofon ağzında altı kişilik seyircisine bakarken gülünç şekilde bir kaşını kaldırdı. “Türünün tek örneği olan Carter Beckett dokunuşuyla. Tartışmaya açık bir şekilde orijinalinden daha iyi.” Hoparlörlerden müzik sesi yükseldi. Şarkı sözleri televizyonda yankılanmaya başladı. Carter, Olivia’nın gözlerinin içine bakıyordu. “*Don’t Go Bacon My Heart.*”^{*} Karısını işaret ediyordu. “*Bu senin için, Ollie kızım!*”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım. Carter şarkı söyleyip dans etmeye başladığında, yüzümü ellerimin arkasına gömdüm. Yaptığı şey çok dans sayılmazdı... Dönüyor muydu? Bilmiyordum ama Olivia ağlayacak gibi görünüyordu. Dizine hafifçe vurdum. “İyi misin?”

“Tabii ki iyi değil,” diye karşılık verdi Emmett. “Bu dünyaya kocasının karbon kopyası olacak bir bebek getirmek üzere.”

Adam koşarak geldi ve ona buz gibi bir bira uzattı. “Al bakalım. Alkolsüz.” Olivia hiç etkilenmemiş bir yüz ifadesi tankındı. Adam ona acıyan, sert bir gülümsemeyle baktı. “Biliyorum. Özür dilerim.”

* *Don’t Go Breaking My Heart* (Kalbimi Kırma) Elton John ve Kiki Dee’nin şarkısı. Karakter, şarkı sözünü *Don’t Go Bacon My Heart* (Kalbimi Pastırma) diye değiştirerek espri yapmaktadır. (ç.n)

“En kötüsü de bunun bir düet olması gerekiyordu,” diye mırıldandı Cara. Carter’ın etrafında dönmesini izliyordu. “Ama o şarkının her iki kısmını da kendi başına söylüyor.”

“Yani, *ahhh, aahh!*” Etrafında bir tur döndü ve karısının önünde durdu. Daha sonra onu işaret etti. “Kalbimi kırma!”

“Ona o kadar âşığım ki inanılır gibi değil,” diye mırıldandı Olivia yanımda.

“Ne?”

“Yok bir şey.” Burada olduğumu unutmuş gibi gülümsedi. Sonra da bacağımı hafife okşadı. “Ee, Garrett. Her şey... nasıl?”

“Her şey? İ-İyi. Gerçekten iyi.” *Neden böyle sinsi sinsi gülüyordu?* Kısa boylu, hamile kadınların sinsi olmasma izin verilmemeliydi. Zaten yeterince korkutucuydular. “Evet, her şey... çok iyi.”

“Sevgililer Günü’ndeki restorandan beri seni görmedim. Aceleyle gittin.”

“Son üç gündür seyahat ediyoruz,” diye hatırlattım ona.

“Hı hı, ondan önceki beş gün boyunca da eve kapanmıştın.”

“Evet, ben...” Bir elimi saçlarımda gezdirdim. “Meşgulüm.”

Başımı eğdi. “Meşgul mü?”

“Bu bir morluk mu?” Bu kez Carter nefes nefese bir şekilde yanıma oturdu. Köprücük kemiğimi işaret ediyordu. “Evet öyle.”

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. “Hayır, değil.” *Kesinlikle öyleydi.* Jennie’ye yapmamasını söylemişim ama beni hiç dinlemiş miydi? Hayır, tabii ki dinlemiyordu. Onu dizginlemek çok zordu ve zaten bunu ben de istemiyordum.

Carter kaşlarını kaldırdı. “Susie ile işler iyi gidiyor, ha?”

Cara homurdandı. Adam hemen ayağa fırladı ve mutfığa yöneldi. Olivia arkasını döndü. Jaxon telefonuyla meşguldü. Carter ve Emmett de ilgisizdi.

Beni en çok şaşırtan Emmett oldu. Cara söylemeyeceğine söz vermişti ama sanırım bize bu kadar sadık olmasını beklemiyordum. Bence asıl sadık olduğu kişi Jennie’ydi.

Peki ya Olivia? Sanırım sezgileri kuvvetliydi. Ayrıca, Sevgi-

liler Günü'nde Jennie'yi bıraktıktan sonra gelmiş ve otururken “yanlışlıkla” omzuma çok sert bir dirsek atmıştı. Bu yüzden Jennie bana bildiğini söylemeden önce bir şeyler bildiğinden emindim.

Cara ayağa kalktı. “Gitmem gerek. Bir hayır etkinliği için bazı müşterilerle görüşmem gerekiyor.”

Onun ve Emmett'in oturma odasında başlattıkları şiddetli öpüşme savaşıdan kaçmak için telefonumu çıkardım.

“Jennie geliyor mu?” diye sordu Olivia.

“Hayır,” diye otomatik olarak cevap verdim. Telefonumdaki spor güncellemelerini kaydırıyordum. Parmaklarım sadece bir saniyeliğine duraksadı. Sonra onları tekrar hareket etmeye zorladım. Kendime sakın davranmam gerektiğini söylüyordum. “Çünkü dersleri var, değil mi? Hey, Jaxon, Nashville son beş maçından bir ve dört mağlubiyetle ayrılmış. Görünüşe göre kalecilerini korumak için sana ihtiyaçları var.”

Oyunun adı saptırmaydı. Jaxon beni hokey istatistikleri hakkında mantıksız bir sohbete dahil ederek gayet iyi oynuyordu ancak Carter zaten bize hiç dikkat etmiyordu.

Hayır, yüzünü Olivia'nın karnına bastırmış, ellerini ağzına götürmüş, garip ve derin nefes alma sesleri çıkarıyordu.

“Ne halt ediyorsun, dostum?” Jaxon sonunda sordu.

“Luke,” diye konuştu Carter, Olivia'nın karnına doğru. İki kere daha benzer nefes alma seslerinden çıkardı. “Ben senin babanım.”

“Lanet olsun.” Yorgun gözlerimi ovuşturdum. “*Darth Vader* değil.”

Olivia, Carter'ı kucağından iterek ayağa kalktı. “Garrett, düzenli olarak uğraştığım şeyler seni gözyaşlarına boğar.” Carter'ın çatık kaşlı yüzünü ellerinin arasma alarak onu öptü. “Seni daha fazla sevemezdim.” Bir eli belinde, topallayarak uzaklaşmaya başladı. “Ama Jennie gelmeyecekse, bu anne banyo yapmaya gidecek.” Merdivenden çıkarken ayak sesleri duyuluyordu. “Carter!” diye seslendi birkaç dakika sonra. “Kung Pao tavuğunu ekstra baharatlı yapmalarını söyler misin?”

“Tabii ki, balkabağım!”

“*Amy’s Wok*’tan yemek alacağımızı sanıyordum?” Adam, Olivia’nın kanepedeki yerini alarak sordu. Çayının yanı sıra bir kutu *Oreo* ile dönmüştü. “*Amy’s Wok*’ta kung pao tavuğu yok.”

“Biliyorum. *Golden Village*’dan ayrıca sipariş vermeniz gerekiyor.”

“Neden iki yerden sipariş vermek yerine Ollie’ye ellerinde olmadığını söylemiyorsun?”

Carter suratını ekşiterek *Xbox*’ı kurmaya başladı. “Onunla tanışmadın herhalde? Şu anda çok korkutucu.”

“Boyuna bir metre!”

Carter omzuna vurdu. “Bir metre *elli beş* santim.”

Kıs kıs gülerken ağzıma bir kurabiye attım. “Katıyoğrumm. Ovvie şu anda çok korkutucu.” Bana uzatılan kumandayı alıp kurabiyeyi yuttum. “Ona bulaşmak istemezdim.”

“Çılgınca istekleri var ve hiçbir şey tam olarak istediği gibi olmuyor. Onu mutlu etmek için seve seve iki farklı yerden sipariş veririm.”

Bir saat boyunca *Call of Duty* ve NHL arasında gidip geldik. Jennie’yi okuldan almadan önce daha doksan dakikam kaldığını fark ettiğimde bir iniltiyi bastırdım. Onu üç gündür görmüyordum. Bu aslında ayrı kaldığımız en uzun süre değildi. Ancak ayrılmadan önceki beş günü deliler gibi sevişerek geçirdiğinizde üç gün lanet olası bir sonsuzluk gibi geliyordu.

Oyuncak koleksiyonunun çeşitliliği ve miktarı göz önüne alındığında Jennie’nin sapkınlıkları olmasına şaşırmaııştım. Ancak ertesi gün doğrudan sert ve vahşi şeylere atlamaya hazır olmasına biraz şaşırmıştım. İnanılmaz yakışıklılığını ve sevimli saçmalıklarını suçlayabilirdiniz. Jennie çok sevimli olduğumu söylüyordu.

Ayrıca, hayvanlar gibi sevişmelerimizin sonunda, yumuşak ve tatlı rutinle devam ediyorduk. Sanırım bu benim favorim olabilirdi. Saçını çekmeyi ve kalçasını tokatlamayı sevsem de onu ne kadar çok sevdiğimi söylerken gözlerinin içine bakmayı da gerçekten seviyordum. Birlikte boşaldığımızda onu öpmek ve ona sıkıca sarılmak, onu sevmekten sonra yapmayı en çok sevdiğim ikinci şeydi.

Jennie'ye mesaj atmak için telefonumu çıkarmadan önce Carter'a baktım ama zaten beni bekleyen bir mesaj vardı.

Gün ışığı: Seni görmek için sabırsızlanıyorum, koca adam *dil emoji* *patlıcan emoji* *su damlacıkları emoji*

Beckett kardeşlerin birbirlerine ne kadar benzediklerini anlamadan ikincisi gelmişti ki bu da en iyisiydi.

Gün ışığı: Seni özledim *kalp emoji*

“Carterrrr,” diye seslendi Olivia üst kattan.

“Evet, balkabağım?” diye bağıarak karşılık verdi Carter.

“Acıktım!”

Telefonunu çıkardı ve çılgınca ekranında dolaşmaya başladı. “Hemen sipariş veriyorum!”

“Tatlı bir şeyler istiyorum! Bana dondurma hazırlayabilir misin?”

Carter gözlerini kırıştırarak yukarı baktı. “Dondurmanı...” Merdivenin dibine doğru koştu. Kanepenin arkasına yaslanıp onu izlemeye başladım. “*Oreo*’lu dondurma mı?”

“Ve *brownie*, lütfen!”

“*Brownie*,” diye mırıldandı. Elleri kalçalarındaydı. “Ne tür *brownie*, Ollie kız?”

“*Brownie* hamuru, *Oreo* ve kurabiye hamuruyla yaptığın!”

“Ahhh.” Karnımı ovuşturdum. “Bunlarla sevişebilirim.”

Carter kaşlarını çatarak bana baktı. “Hiç... hiç malzememiz kalmamış. Gidip malzemeleri alabilirim.”

“Çok uzun sürecektir,” diye feryat etti Olivia. “Şimdi istiyorum!”

Tedirgin bir şekilde elini saçlarında gezdirdi. “Bebğim, şu anda elimizde hiçbir malzeme yok! Bırak markete gideyim!”

“Hayır!”

“Kıh kıh,” diye mırıldandım en iyi *Scooby-Doo* taklidimle. Kıkırdarak bir kurabiye daha aldım.

Adam elime vurdu. “Ollie’nin kurabiyelerinin hepsini yeme. Korkuyorum.”

“Normal *Oreo* ve doğum günü pastası *Oreo*’muz var,” diye seslendi Carter. “İstersen onlarla sana bir dondurmali tatli yapabilirim!”

“Aynı şey değil,” diye haykırdı Olivia.

Carter iki elini yüzüne götürdü. “Ne yapacağımı bilmiyorum! Benden ne yapmamı istiyorsun?” Kollarını başının üzerinde sallayarak merdiveni işaret etti. “*Benden ne yapmamı istediğini söyle!*”

“Unut gitsin! *Açlıktan öleceğim!*”

Emmett’in yüzü düştü. “Hay sikeyim. Eğer Olivia bu kadar korkutucuysa, Cara hamile kaldığında nasıl olacak?” Terli alnını sildi. “Korku faktörünü artırırsa bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.”

Jaxon başım iki yana salladı. “Boş ver onu. Dokuz aylık bir Cara orucunda olacağım. Hayır. O kadın beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde korkutuyor.”

Cebimden titreyen telefonumu çıkardım. Jennie arıyordu. Carter’la birlikteyken sadece bir sorun olduğunda arardı. Örneğin, yanlışlıkla dur işaretlerine çarptığında. Hemen banyoya koştum ve onu nefes nefese bir sesle karşıladım.

“Beni erken alabilir misin, lütfen?”

“Elbette, gün ışığı. Her şey yolunda mı?”

İşte aradığım tereddüt buydu. Bana aslında hayır, çok da değil, diyen ama bunu itiraf etmeyen türden.

“Hemen geliyorum,” dedim ona. “Ama unutma. Sen harikasın ve kimseye pabuç bırakmazsın. Kimsenin seni ezmesine izin verme.”

İki dakika sonra Carter’dan tek kelime bile duymadan kapıdan çıktım. Kilerini parçalamakla ve dondurmayla, keklerle ilgili sinir krizi geçirmekle o kadar meşguldü ki, umurunda bile değildim.

SFU’nun önüne arabayla yanaştığımda Jennie dışarıya fırladı. Simon hemen arkasındaydı ve ona bağıırıyordu. Jennie kapıyı hızla açıp içeri kaydı. Onu öpmek istedim ama aynı zamanda yumurtalıklarımın hâlâ yerinde kalmasını da istiyordum.

“Hey.” Bacağına dokunup bakışlarını kendime doğru çektim. Sonra onu biraz daha kendime yaklaştırmak için alnına bir öpücük kondurdum. “Bir saniye bekle, tamam mı, gün ışığı?”

“Nereye gidiyorsun?”

“Hemen döneceğim,” dedim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Hava çok soğuktu. Kış çabucak bitsin diye heyecanlanıyordum. Yazımı, Jennie’nin sürekli açık saçık giyindiği bir havuz kenarında geçirdiğimi hayal ediyordum.

“Hımm, hımm,” diye kendi kendime mırıldanıyordum Simon’a doğru yürürken. O lanet şarkı dilime dolanmıştı. “Kalbimi kırma.”

Yüzüne çileden çıkarıcı bir gülümseme yayılmadan önce gözlerini bana dikti. Kızgın ve şaşkıncı.

“Gerçekten seni buraya bana bağırman için mi gönderdi? Acınası. Senden korkmuyorum. Jennie çok dramatik. Eğer benimle sürekli flört etmeseydi, onu öpmezdim.”

Onun önünde durduğumda irkildi ama hemen toparlandı.

Alçak sesle kıkırdarak bana baktı. “Kardeşinin arkadaşını ve takım arkadaşını becermek. Çok klasik. Jennie diğer zamanlarda olduğu gibi yatakta da sıkıcı mı? Sıkıcı bi...”

Yumruğumun yanağında patlamasıyla oluşan sesle cümlesi yarıda kesildi. *Lanet olsun*, bu çok iyi hissettirmişti.

Simon titreyen elini şok olmuş yüzüne götürdü. “Sén...”

Yumruğumu bu kez burnuna geçirdim. Parmak eklemlerime kan sıçradı. Ceketinin yakasını kavrayıp onu kendime doğru çektim.

“Adını bir kez daha söyle,” diye fısıldadım. “Hadi bir kere daha dene.”

Burnundan sıçan kan dudağının üstünde toplanmıştı. Kolları teslimiyetle havaya kalktı.

“Sana onun rızası olmadan ona bir daha dokunmamamı söylemiştim. *Hayır* ne demek, Simon?”

Dudakları aralandı ama duyabildiğim tek şey bir cıyaklamaydı.

“*Hayır* ne demek?” diye tekrar sordum.

“Hayır,” diye cevap verdi. “Hayır, hayır demektir.”

“Aynen öyle, Simon. Hayır, hayır demektir.” Yakasını bıraktım ve parmak eklemlerimi kapüşonluma sildim. Üzerimdeki bu parçayı seviyordum. Özellikle Jennie’nin dairemde bundan ve iç çamaşırından başka bir şey giymeden dolaşmasını izlemek hoşuma gidiyordu. Şimdi onu değiştirmek zorundaydım. “Onunla bir daha konuşursan seni yere yapıştırırım.”

Arabaya doğru giderken garip bir şekilde sakindim. Ellerim ceplerimdeydi. Muhtemelen Simon’a okul sınırlarında yumruk attığım için Jennie’den bir tür özür dilemeliydim.

“Hey, bu konuda...” Koltuğuma geçtiğimde bakışlarıyla karşılaştım. Öylece bana bakıyordu. Ağzı açık, puslu mavi gözleri şaşkıncıydı. Parmaklarımı şapkamın altına sokup başımı kaşıdım. “Bana kızgın mısın? Çünkü ben...”

“Mağara adamından etkileneceğimi düşünmezdim,” diye mırıldandı. “Ama etkilendim. Mağara adamından etkilendim.”

Bana doğru yaklaştığını fark ettim. Altdudağı dişlerinin arasında kaydı. Teğmen Johnson pantolonumun içinde kıpırdanarak göreve hazır olduğunu bana bildiriyordu.

“Seni eve götürmemi ve mağara adamı gibi davranmamı mı istiyorsun?”

“Evet, beni eve götürmeni ve gereken tüm gücü kullanmanı istiyorum.”

“Hımm...” Elimle çenesini hafifçe okşadım ve yüzünü yüzüme doğru çevirdim. “Senden ne kadar güçlü olduğumu göstermek için mi?”

Parmakları kollarımm üzerinde kayarak üst kollarımı kavradı. “Çok güçlü.”

Dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Seni bağlamamı ister misin?”

“Beni soymanı, güçsüz bırakmanı, yürüyemeyecek hale gelece ve aletinin şekli içime kazmana kadar beni çok sert becermeni istiyorum.”

Yirmi saniye boyunca gözümü kırpmadan ona baktım. “Tanrım!” diye sonunda mırıldandım.

Kıkırdadı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum. Ah, bir saniye.” Pencerenin açma düğmesine bastı. Eğilirken soğuk havanın içeri girmesine izin verdi. “Siktir git, Steve,” diye bağırdı Simon’a. Ona el hareketi yaptı. Arkasını döndü ve mutlu bir iç çekişle koltuğuna yayıldı.

“Doğruca cennete gitmeye çok hazırım. Hadi eve gidelim, Garrett.”

TEĞMEN JOHNSON DISNEYLAND'E KARŞI: HAYATTA KALMA MÜCADELESİ

Garrett

“JENNIE...”

“Hayır, fikrimi değiştirdim.” Örgüsünü omzunun üzerinden attı -bugün zümrüt rengi kadife bir kurdeleyle örgüsünün ucunu bağlamıştı ve çok tatlıydı- ve kasıla kasıla uzaklaştı. Beni asansörde, gözlerim kalçasına kilitlenmiş halde bıraktı.

“Tıpkı senin yaptığın gibi.”

“İnan buna, dostum.” 21'e üç kez vurdu ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Bu gece ceza kutusundasın.”

Jennie o kadar komik ve hazırcevaptı ki, bazen onunla ne yapacağımı bilemiyordum. Böyle bir oyun oynamayı seviyordu. Sanki bana kızgınmış gibi yapıyor, ikimizden biri yalvarana kadar süründürüyordu. İki sonucu da seviyordu ve ben de bu duruma bayılıyordum.

Neden şu anda bana kızgınmış gibi davranıyordu? *Starbucks*'ın arabaya servis bölümünden geçmiştik. Zencefilli pekmezli kurabiyeleri yoktu. Ona yulaflı kuru üzümlü kinoa kurabiyesi önermişlerdi. O an pencereden atlayacak diye korkmuştum. Sanırım barista da korkmuştu.

Benim hatam değildi ama ikimizi de kızdırmak için öyleymiş gibi davranıyordu.

“Yaramazlık yapıyorsun.”

“Yaramazlık *yapmıyorum*, Garrett. Ben zaten *yaramazım*.”

“Evet, bir de bana sor.” Kapılar açıldı. Çantasını alıp onun önüne geçtim. “Üç kız kardeşimin toplamından daha fazla yaramazsın.”

Jennie’nin nefesi kesildi. Elini boğazına bastırdı. Onu sonra sıkacaktım.

“Ağzını böyle açık tutarsan aletimi boğazına sokarım, gün ışı-
ğı.”

İşte o elektrik mavisi gözlerdeki ışıltı. “Yapamazsın.”

Dairesine girip duvara yaslandığında heyecanla ona doğru ilerliyorum. “Ah, isterim.”

Dudaklarını yaladı. Kanlı kapüşonlumu başımın üzerine çekmemi izledi. “Hayır,” diye mırıldandı. Kollarını boynuma doladı. Çenemi öptüğünde parmakları saçlarımda geziniyordu. “Sen sadece benim tatlı, nazik devimsin. Bu yüzden herkes sana Gare-A-yıcık diyor.”

Bir hırıltıyla, elimi saç örgüsünün dibine geçirip avucumun içine aldım. Göğsünü duvara bastırdım. Kalçasını hafifçe kaldırarak aletime değdirdiğinde elimi tişörtünün içine geçirdim. Parmaklarım karnının üzerinde dolaşıyordu. Ne kadar ürperdiğini hissedebiliyordum. Dudaklarımla boynunu öpücüklere boğdum. Başımı bir iniltiyle omzuma doğru yaklaştırdı.

Taytını hafifçe aşağı doğru kaydardım. “Sana dokunmamı ister misin?” Dudaklarım teninin üzerinde kaydı. “Tadına bakmamı?” Bir parmağımın ucunu bacaklarının arasında gezdirdim. “Seni becermemi?”

“Tanrım, *evet*.”

“Bunun için yalvar.”

“Garrett,” diye titreyerek inledi.

“Evet,” diye mırıldandım. “Bu iyi bir başlangıç.”

Etrafında döndü. Beni duvara doğru iterken ellerini göğsümde birleştirdi. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı. Tişörtünü yakasından çekti ve yırtarak üzerinden çıkardı. Taytını hızlıca indirirken ben de onu takip ettim, ta ki iç çamaşırlarımızdan başka bir şeyimiz kalmayana kadar.

Jennie köprücük kemiğime bastırarak beni duvara yasladı. Serbest kalan eli bedenimden aşağı kaydı. *Boxer*'ımın içinden geçerek aletimi avucunun içine aldı ve yumruğunun arasında sıkı. Zevk dalgasıyla ürperdim. Yüzünde muzaffer bir gülümseme belirdi.

"Ben yalvarmam," diye fısıldadı Jennie dudaklarıma doğru. "Sen yalvarırsın." Aletimi bıraktı. Karnımı hafifçe okşadı ve... uzaklaştı.

Manzaradan kesinlikle rahatsız olmuyordum. Tamamen siyah dantel ve uzun, altın renkli uzuvlar vardı. Onun koridorun ortalarına doğru ilerlemesine izin verdim. Sonra *boxer*'ımı çıkarıp aramızdaki mesafeyi yercesine yanına gittim. Göğsümü sırtına dayayarak onu duvara sıkıştırdım.

"Bugün değil, gün ışığı. Bugün diz çökmeni istiyorum."

Elimi iç çamaşırının içine daldırdım. Beni bekleyen şey karşısında inleyerek yüzümü boynuna gömdüm.

"Tanrım, Jennie. Sırılsıklamsın."

"Indiana Bones'a binmeyi düşünüyorum," diye nefes nefese cevap verdi. Ben bir parmağımı içine sokarken nefesi kesildi. "Beni her zaman çok iyi beceriyor."

Onu çılgına çevirdiğini bildiğim bir hızda parmağımı içinde ileri geri hareket ettirmeye başladım. Avucuma doğru eğilip altımda kıvrınana kadar bekledim. "Sözünü geri al."

"Çok büyük," diye inleyerek cevap verdi. Bacakları titriyordu. "Çok iyi."

Örgüsünün ucundaki zümrüt kurdele sahte bir masumiyetle benimle alay ediyordu. Fiyongun bir ucunu ortaparmağıma dolayarak çekiştirdim. İpeksi saçları örgüden kurtulup sırtından aşağı döküldü. Saçlarından yayılan ve her seferinde nefesimi kesen vanilyayla tarçın kokusu beni sarıp sarmaladı.

Kalın dalgaları parmaklarımdan arasından kayıp gitti. "Çok muhteşem."

Omzunun üzerinden arsız bir gülümsemeyle bana vurdu. Gamzelerini içeri çekti. "Biliyorum."

Kazandığını sanıyordu.

Parmağımı yavaşça çektim. Düşen gülümsemesinden büyük bir zevk alıyordum. Etrafında dönmeye başladığımda gözleri yerinden fırlayacakmış gibi açıldı.

“Ne halt ediyorsun?”

“Tadım yapıyorum.”

Parmağımın ağzımın içinde kayboluşunu izlerken bakışları alev alevdi. Küçük bir adım atarak bana doğru uzandı. Bileklerinin etrafında dönerek onu durdurdum. Kurdeleyi bileklerine dolayıp bir fiyonkla bağladım. Vücudu arzuyla dolup taşıyordu.

Çenesini başparmağımla işaretparmağımın arasına alıp bakışlarını kendime doğru çevirdim. Orada yüzen heves, güven ve sevgi beni paramparça ediyordu. Onu çok seviyordum ama bu his bir sonraki sözleri söylememe engel değildi.

“Dizlerinin üzerine çök.”

Dudaklarını yalarken gözleri parlıyordu. “Yap bakalım.”

Ona bakarak ileri doğru bir adım attım. Gözleri üzerimdeydi. Yatağının yanına gelene kadar attığım her adıma kendi adımlarıyla karşılık veriyordu. Geniş, mavi gözleri bana bakıyor ve bir talimat bekliyordu ama karşı koymaya da hazırdı.

Yine de karşı koymayacaktı.

“Dizlerinin üzerine çök,” diye tekrarladım alçak sesle. Başka bir itirazda bulunmadan dizlerinin üzerine çöktü. “Aferin kızıma.”

Bu sevimli karışım -hırçın, kolay pes etmeyen özgüven, tatlı masumiyet ve övgü arzusu- aramızdaki şeyleri çok patlayıcı hale getiriyordu. Birbirimizi kapatıp açabilmemiz, ikimizin de kontrolü ele alıp istediğimiz gibi kullanabilmemiz, her zaman ihtiyacımız olanı verip alabilmemiz gibi.

Tüm bunlarla beraber Jennie her şeyi daha iyi yapıyordu. Onsuz bir bütündüm ama dengem yoktu. Sanki her şey tam olarak doğru değilmiş, her şey biraz merkezden sapmış gibiydi. Onunla her şey daha parlak ve net bir hal aldı. Aramızda karşı konulması mümkün olmayan bir arzu körüklendi.

Başparmağımı altdudağının üzerinde gezdirdim. “Bu dudaklar yüzünden başın çok belaya giriyor, ha?”

“Sen buna bela diyorsun; ben eğlence diyorum.”

“En iyi lanet eğlence. Şimdi ağzını aç, gün ışığı.” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve sıcak, ıslak ağzına girdim. Beni hevesle aldı. Açıgözlülükle inliyordu.

“Siktir.” Onu yerinde tutarak aletimi geri çektim. Sonra ileri ittim.

Bağlı bileklerini kaldırdı ve aletimi avuçlayarak hafifçe masaj yapmaya başladı. Aletimi ağzının içinde hızla hareket ettiriyordum. Her bir hareket Jennie’yi kıvrandırıyor, titretiyor ve daha fazlası için ateşliyordu. Ellerini aletimden çekti. Memnun bir iniltiyle kendini hafifçe geriye aldı. Elini çamaşırının içine daldırdı ve bacağına arasındaki pembe tomurcuğu okşadı. Gözlerini derin bir arzuyla tavana doğru kaldırıp boynunu iyice geriye doğru yatırdı.

“Tanrım, Jennie. Sikeyim. Aynen böyle.”

Boşalacaktım. Gözlerindeki çaresizlikten, elini aşağı doğru hızla ittirmesinden ve kesik kesik nefesinden onun da boşalacağını anlayabiliyordum.

Ancak yalvarması gerekiyordu.

Ellerini kendinden hızla çekip yeşil kurdeleye tutunarak tuttum ve bir kez daha ileriye doğru hamle yaptım. Neredeyse gözyaşlarına boğulacak gibi haykırdı.

“Sen bir...”

“Yatağa,” diye huysuzca söylendim. Bir kolumu beline doladım ve onu tam olarak yatağa fırlattım. Ben aletimi elime alıp masaj yaparken göğsü derin nefeslerle inip kalkıyor, şiş dudakları zevkle aralanıyordu. “Bacaklarını aç.”

Hiç tereddüt etmedi. Ayaklarını yatağa uzattı. Bana sırlıklam olmuş iç çamaşırını gösterdi. Islaklığı bacaklarının içini kaplamıştı. Bacaklarının arasına doğru uzandım. Dudaklarım uyluklarındaki kaygan çizgiyi takip ederken ve onun eşsiz tadına bakarken tüm bedeni titriyordu.

“Garrett,” diye yalvardı. Çamaşırını bacaklarından aşağı yavaşça çekerken kıvranıyordu. “Çıkar şunu.”

“Neden?”

“Yala beni,” diye yalvardı. *“Lütfen.”*

“O üzerindeyken de seni yalayabilirim.” Dilimi iç çamaşırının ortasından yavaşça geçirdim. Vücudu bir kez daha arzuyla titredi. “Dilimi hissetmek ister misin?”

“Tanrım, *evet.*”

Parmağımın ucunu klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. “Güzelse sor.”

Gözleri geri adım atma konusundaki isteksizlikle parladı. Bu yüzden dilimi o muhtaç, dantelle kaplı klitoris üzerinde gezdirdim. Aldığı hazla bedeninin ne kadar hızlı kıvrandığını izliyordum.

“Ah, *siktir. Lütfen, Garrett. Lütfen.*”

Parmağımı iç çamaşırının ağ kısmına sokarak aşağı indirdim. Cennet gibi kokuyordu. Toprak ve tatlının çılgınca sarhoş edici bir karışımı gibiydi. Eğer bu benim dünyadaki son gecem olsaydı, geceyi onun kalçalarının arasına gömülüp her zerresini yutarak mutlu bir şekilde geçirirdim. O benim son yemeğim olurdu ve mutlu bir adam olarak ölürdüm.

“Lütfen ne?”

Bir hırıltıyla başını geriye attı. “Tanrı aşkına, Garrett, yüzünü lanet olası bacaklarımın arasına göm ve ben ağlamadan önce adımı haykırmamı sağla, *lütfen.*”

Kıkırdamamı bacaklarına yapışarak bastırdım. “Şu anda çok nazik davranmıyorsun. Yani bunlar..” Bileklerini kaldırarak kurdeleyi yatağın demirine astım. “Buraya gel. Dokunmak yok.” Gergin bir meme ucunu dişlerimin arasına alırken bana doğru eğildi. “Anladın mı, gün ışığım?”

İç çamaşırını çıkarıp kadınlığını avuçlarımla arasına aldığımdaydı inledi.

“Kelimelerini kullan, Jennie. Otuz saniye önce bununla ilgili bir sorunun yok gibiydi.”

“Evet.” Dudaklarından dökülen tek hece karışık, dağınıktı. Hayal kırıklığı ve arzuyla doluydu.

Dudaklarım memelerinin kabarıklığı üzerinde kaydı. Aşağıya doğru yoluma devam etmeden önce her pembe bir meme ucunu dudaklarımın arasına aldım. Karnımın arzuyla gerilmesini izledim.

Göbek deliğinden bana doğru sallanan *piercing*'e bakarak duraksadım. Yeniydi. Gümüş haklanın üstünde küçük bir turkuaz taş, altındaysa ondan daha büyük başka bir taş vardı. Bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyordum. Muhtemelen, aletimi ağzıma alırken gözlerinin benimkilere sabitlenmesinden başka bir şeyi fark edemeyecek kadar meşgul olduğum için fark edememiştim.

“Yeni bir *piercing*'in var. Beğendim.”

Jennie gülümsedi. Kirpikleri titriyordu. “Ben de öyle düşünmüştüm. Gözlerinle aynı renkte.”

İnledim. Onu bir öpücükle kavurmadan önce vücudunu bedenimin ağırlığıyla sardım. “Sen en iyisisin.”

Komodine uzanıp çekmecenin kolunu bulmak için çabaladım. İçinde bulduğum ilk şeyi çıkardım. Küçük, siyah ve çok güçlüydü. Birlikte kullanmamıştık ama *FaceTime*'de onun kendi üzerinde kullandığını görüp mastürbasyon yapmıştım. Eğer oyuncağın gücünü 10'a kadar getirirse, iki dakika içinde boşalabilirdi.

Onu yanına bıraktım. Vücudundan aşağı doğru inmeye başladım. *Piercing*'ini dişlerimin arasına aldım. Bacaklarına arzu dolu öpücükler kondurdum. İnleyene, yalvarana, zar zor nefes alana kadar bacaklarının içini kemirdim.

“*Garrett*,” diye haykırdı şişmiş ve parlayan klitorisini yavaşça yaladığımda. Yatağın demirine karşı mücadele etti. Ayaklarını yatağa bastırarak kalktı ve kendini daha yakına itti. Klitorisini tekrar ağzıma aldığımda keskin bir nefesle başı geriye düştü.

“Bu amcığa bayılıyorum.” Kollarımı kalçasına dolayarak onu daha yakına çektim. “Tadı mutluluk gibi.”

Çoktan yaklaşmıştı. Titriyordu. Ayak parmakları kıvrıldı. İki parmağımı içine soktuğumda çığlık attı. Ona takıntılıydım. Tıpkı onun, onu boşaltmamı izlemeye bağımlı olması gibi. Yavaşça çözülürken ona bakmak bile beni bir dağın zirvesine götürmeye yetiyordu. Parmaklarımı ileri geri hareket ettirmekten, dilimi kli-

torisinin üzerinde gezdirmekten, boşaldığı, etrafımda kenetlendiği ve adımı haykırdığı zamanki histen zevk alıyordum.

Hiç vakit kaybetmeden minik oyuncağı kaptım ve yüzde elli kuvvetle çalıştırdım. Oyuncak klitorisinin üzerinde çalışıyordu. Parmaklarımı içine itirmeye devam ediyordum.

“Hay si...” Sözleri dağıldı. Gücü doğrudan onuncu seviyeye yükselttiğimde hırıltılı bir nefesle kendini yatağa bıraktı. “Aman Tanrım. Aman *Tanrım*, evet. Lanet olsun...” Gözleri arkaya doğru yuvarlandı. Parmakları yatağın parmaklığına dolanırken bakışları tavana sabitlenmişti. “*S-s-s-siiktir*. Ben... ben...” Başını öne eğdi. Kocaman açtığı gözlerini bana doğru çevirdi. “Ben... Ben...”

“Boşal.” Parmaklarımı kıvırdım. Ateş kırmızısı bir sıcaklık boynuna tırmandı. Sevdiği o noktaya dokunduğumda yanakları da aynı ateşle kıpkırmızı oldu. İkinci kez boşaldığında bacakları zevkle titredi. Elimi sıırılsıklam bıraktı.

Bileklerindeki kurdeleyi çözdüm. Kollarını boynuma doladım ve onu kucağıma oturttum. Arzuyla yanan bedenini taş gibi sert aletimin üzerine bıraktım.

“Tanrım,” diye inledim o çığlığını omzuma gömerken.

Belini kavrayıp onu üzerimden kaldırdım ve sonra tekrar tekrar bıraktım. Aletimi en derinlerine kadar gömdüm. Tırnaklarıyla sırtımı çiziyor, arzuyla yanıp tutuşuyordu. Yukarı aşağı gidip gelirken ensemdeki saçları avucunun arasına alıyordu. Her bir hareketiyle mükemmel memeleri yüzümde zıplıyordu. Öne eğilip derin bir hazla onları ağzıma alıyordum.

Beni tekrar boğazında hissedene kadar daha derine inmek istiyordum. Etrafımda nasıl hissettiğini ezberlemek istiyordum. Sanki hep tamamlanmak için yaratılmışız, bir yapbozun son iki parçasıymışız gibi.

Onu üzerimden yavaşça kaldırdım. Hiç vakit kaybetmeden yüzümü elleriyle kavrayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Geri çekildiğinde, onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çevirdim. Kalp şeklindeki kalçasını elimin izi çıkacak kadar sertçe tokatladım.

“Benim,” dedim ona dudaklarımı parlak kırmızı ize bastırarak.

Mağara adamı istiyordu ve elde ettiği şey tam olarak bir mağara adamıydı.

Ben tekrar içine gömülürken o çarşafı avuçlarının arasına almış tüm gücüyle sıkıyordu. "Senin."

"Siktir, Jennie." Bacaklarını sıkıca kavradım ve aletimi tüm gücümle ittirdim.

"Bazen sadece seni... *yok etmek* istiyorum. Ağırlicsız hissedene kadar seni becermek istiyorum. Sanki süzölüyormuşsun ve başka hiçbir şey hissedemiyormuşsun gibi. Seni öyle bir becermek istiyorum ki, ben yokken bile beni hissedebilmeni istiyorum." Onu kendime doğru çektim. Boğazını tutup sırtım göğsüme bastırdım. "Sen mükemmelsin. Kusursuzsun. Tek yapmak istediğim benim de yalnızca sana ait olduğumu hatırlatacak işaretlerle seni donatmak."

Jennie, nefesi hırıltılı ve kesik kesik bir halde bana sarıldı. Geriye uzanıp elini boynumun yanına koyduğunda o en sevdiğimiz yere birlikte yol aldık.

Boğazını serbest bırakarak elini bacaklarının arasına götürdüm. Parmaklarını klitorisine bastırıp ellerimizi birlikte daire şeklinde hareket ettirdim. Orgazmım omurgamdan aşağı doğru inmeye başlarken kendine dokunmasına yardım ettim. Aletim yay gibi gerildi. Jennie adımı bir kez sonra iki kez inleyerek söylediğinde, bacaklarını sıkıca kavradım. Ardından aletimi uçurumun kenarından birlikte yuvarlanana, gökyüzüne serbestçe düşene kadar öğbildiğince sert bir şekilde ileri doğru ittim.

Nefes nefese, sırtüstü yere yığıldım. Jennie'yi üzerime aldım. Gevşemişti. Tüm vücudu hareketsiz kalmıştı ve nefes nefeseydi. Bir elimi kalçasına koyup dudaklarını öptüm.

"Seni seviyorum," dedik aynı anda ve ardından bir kahkaha attık.

"Tanrım, çok yorgunum." Bir elimi terli saçlarımda gezdirdim. "Sen tam bir vahşisin."

"Ben mi?"

"Evet, sen, gün ışığı. Beni bilerek böyle heyecanlandırdın."

“*Starbucks*’ta zencefilli pekmezli kurabiyemden yoktu. Bana kuru üzüm ve *kinoa* önerdiler, Garrett.”

Midem guruldadı. Bana Jennie’yi erken alabilmek için akşam yemeğini atladığımı hatırlatıyordu. “Çin yemeği,” diye mırıldandım elimden geldiğince baştan çıkarıcı bir şekilde. Çenesine bir öpücük kondurdum.

Jennie güldü. “İzin ver temizleneyim ve bir menü alayım.”

Onu banyoya kadar takip ettim. Burada hızlı bir düşün en iyisi olacağına karar verdik ve düşün yüzde doksan dokuzunu sürekli akan suyun altında onu öperek geçirdim. O mutfaktan menüyü getirirken ben de oyuncağı silip onu tekrar evine yerleştirdim.

Parlak bir mücevher gözümü aldı. Ona bağlı olan küçük, pembe cam tıpayı çıkardım. Jennie odaya geri geldiğinde kaşlarımı kaldırarak ona sorgulayıcı bir bakış attım. O macerayı seviyordu, ben de onunla bir maceraya atılmayı seviyordum.

“Kesinlikle olmaz, Garrett.”

Başımı hafifçe eğerek somurtmaya başladım.

Gözlerini devirerek iç geçirdi. “İyi, belki bir gün.”

“Bu lanet bir belki, bayanlar ve baylar!” Çekmeceyi sertçe kapattım. Kendimi yatağa attım ve Jennie mutlulukla kıkırdarken sıkıca ona sarıldım. Birlikte menüyü okumaya başladık.

Yemeğimizi yatakta yedik. Sonra bir koala gibi etrafıma sarılıp geceye kendimizi bırakmadan önce birer tatlı yedik.

Elimde olmadan aklım Carter’a gitti. Kaptanım olmasının dışında, en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Yıllar önce uçaktan indiğim andan itibaren, yanımda hiç kimse yokken beni yanına almıştı. Beni evine, hokeyin dışındaki hayatına dahil etmiş ve bunu hiç düşünmeden yapmıştı.

İlk başta eğlenceliydi. Gizlilik, sinsice dolaşmak... Sonuçta en başında bu şeyin gelip geçici olduğunu düşünüyordum. Oysa şimdi, onun güzel yüzüne baktığımda ve uykunun ona getirdiği huzurla her küçük çizginin nasıl yumuşadığını gördüğümde asla onsuz yaşamak istemediğimi biliyordum.

Bunu Carter’dan ne kadar uzun süre saklarsak, sonuç o kadar

kötü olacaktı. Yalanları yutmak giderek zorlaşıyordu. Jennie'ye karşı hissettiklerim inanılmaz derecede derinleşirken tüm bunların ağırlığı içimde bir baskıya neden oluyordu.

Hepsini bir kenara bırakırsak, onun hakkında dünyamdaki en iyi ve en parlak şey değilmiş gibi konuşamamaktan yorulmuştum. Kısa süren anlardan, kalabalık odalardaki uzaktan bakışmalardan, zoraki mesafeden ve kopukluktan yorulmuştum.

Jennie'yle zaman geçirmek, bitmesi hiç istenmeyen bir pazar günü gibiydi. Ona kadar geçen her an kusursuzdu. Hafta sonu göz açıp kapayıncaya kadar geçip giderdi. Pazar beklediğinden daha çabuk gelirdi ve her anına, her dakikasına sımsıkı tutunmuş olurdun. Henüz bırakmaya, veda etmeye hazır olmazdın. Gözlerini kapamazsan, buna hiç gerek kalmayacakmış gibi hissederdin.

Sonra gece çöktüğünde, veda kaçınılmaz olurdu. Pazartesi sabahı tek başına, sıkıcı bir haftaya daha başlamaya hazır bir şekilde uyanmış olurdun. Hafta sonunu bir kenara bırakmış ve aslında olmak istemediğin kişi haline dönerdin. En önemli kişi, her şeyi kolaylaştıran kişi olmadan edemiyormuş gibi davranıp, sonunda birlikte olabileceğiniz hafta sonunu beklemeye başlardın.

Artık beklemek istemiyordum ve saklanmaktan yorulmuştum.

BALONLA KUŞATILMIŞ

Jennie

BU BALONCUĞU SEVİYORDUM.

Onunla ilgili her şey sıcak ve parlaktı. Sürekli güneşin tadını çıkarıyordum. Güçlü kollara sarılıyordum. Sağlam bir göğse yaslanıyordum. Kulağıma sürekli, “Seni seviyorum,” diye fısıldanıyordu.

Burada endişe yoktu. Korkulara ya da güvensizliklere yer yoktu. Bunlar yalnızca, biz diye bir şey yokmuş, inanılmaz bir bütünün iki yarısı değilmişiz gibi davranmaya zorlandığımız balonun dışında var oluyordu.

Burası benim en sevdiğim yerdi. Bu adamın hemen yanında, onun sevgisi, desteği ve beni sürekli ayağa kaldırmasıyla çevrili olmak paha biçilemezdi.

Avucumu çıplak göğsünün üzerinde gezdirdim. Teninin sıcaklığını, altında atan kalbinin hafif çarpıntısını hissettim. Acaba bana ısıldayayım diye alan açtığı için ne kadar mutlu olduğumu biliyor muydu?

Dudaklarım köprücük kemiğine değdiğinde altımdaki beden mırıldanarak canlandı. Kaslı kollarından biriyle beni göğsüne sararken diğeriyle yukarı doğru esnedi. Uzun bacakları da ona eşlik ediyordu.

“Yatağı öyle lanet olası bir şekilde kaplıyorsun ki,” diye homurdandı Garrett. Ardından beni sırtüstü yatırdığında onun vücudunun ağırlığıyla dümdüz oldum.

Göz kapakları titreyerek açıldı. Uykulu turkuaz gözleri bana bakıyordu. Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve pozisyo-

nunu değiştirerek kalçalarımın üzerine oturdu. Parmakları bilek-
lerimin etrafında daireler çizdi ve başımın iki yanına sabitleyerek
onları orada tuttu.

“Benim yatağım,” diye mırıldandı omzumu öperek. “Benim
Jennie’m.” Altın sarısı saçları dağınık bir şekilde üzerimde durana
kadar boynumu pklere boğdu. Yüzünde sıcacık, davetkr ve
sarhoş edici bir glmsemi belirdi. “Benim gün ışığım.” Dudak-
larıma arzu dolu bir pk kondurdu. Parmaklarımızı birbirine
kenetlemek için bileklerimi serbest bıraktığı sırada dilini ağzımın
içine doğru yavaşça itti. Her nazık hareketiyle içimde karşı konu-
lamaz bir ateş yanıyordu.

Garrett belimi sıkıca kavrayarak beni bedenine doğru iyice
bastırdı. Bacaklarımı onun etrafına dolayarak inledim. Kalçaları-
mı hafifçe kaldırdım. Vücudum sessizce yalvarıyordu. İçime gir-
diğinde boğazından yükselen i çekişi duydum.

“Kaç kere çok fazladır?”

Bacağımı kaldırıp daha derine daldığında nefesim kesildi.
“Seks yapmak için mi?”

“Seni sevdiğimi söylemek için.”

“Bunu duymak hoşuma gidiyor. Hiç kimse beni senin sevdiğin
gibi sevmedi ve ben de hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim.”

Alnını alnıma dayamadan önce bana gülümsedi. Birlikte hare-
ket edip ikimiz de alırken ve verirken, ben içimde onunla boşaldı-
đımda o beni takip ederken nerede bittiğimi, onun nerede başladı-
đını bilmiyordum. Bir bütün olmuştuk; tek bir beden, tek bir aşk,
tek bir kalp.

“Bu gece için heyecanlı mısın?” diye sordu. O sırada i ama-
şırı ve Noel’de bana aldığı, kalçasına *melek* fotoğrafı olan uyku
tulumumla kalın, yönlü çoraplarından bir çift giyiyordum.

Yatağa geri dönüp bağdaş kurarak oturdum. “Hem evet hem
hayır. Sadece arkadaşmışız gibi davranmaktan nefret ediyorum.”

İki haftadır böyleydi. Bir an bir ilişki içindeyken bir an son-
ra yalnız kalıyordum. Arkadaşlarımızın yanında her seferinde
saklanmak zorundaydık. Bilen insanların bakışları bunu daha da

zorlaştırıyordu ancak bilmeyen o malum insan bunu inanılmaz derecede korkutucu hale getiriyordu. Bu gece de farklı olmayacaktı ama yine de zamanımı birlikte geçirebileceğim arkadaşlarım olduğu için mutluydum. Onlarla dışarıda bir gece geçirmenin keyfini çıkarıyordum. Yine de erkek arkadaşımın dans etmeme izin verilmesini dilerdim.

Garrett elimi tuttu. Avuç içimi yukarı doğru kaldırdı. Elimin içindeki tüm çizgileri ve parmaklarımın uzunluğunu inceledi. Bana bakmadan önce boğazı hafifçe titredi. "Carter'a söylemek istiyorum."

Bunun olacağını tahmin etmediğimi söyleyemezdim. Carter'ın dahil olduğu son zamanlarda tam bir öfke yumağı haline gelmişti.

Garrett bunu açıkça itiraf etmese de ellerinin her zaman üzerimde olmasını dilediğini her bir hareketiyle gösteriyordu. Çoğu zaman bir yolunu buluyor, yanımdan geçerken belime dokunuyor, bir kanepede ya da masada yan yana oturacak kadar şanslıysak serçeparmağını benimkinin etrafına sıkıştırıyordu. Özellikle şans bizden yanaysa elini kalçamın üzerinde gezdiriyordu.

Eğlence ve basit bir yalan olarak başlayan bu şey, Garrett'm en iyi arkadaşlarından biri olan kardeşimin arkasından çevirdiğimiz gizli bir ilişkiye dönüşmüştü. Carter kendi içine kapanık biri olabilirdi ama ailesi ve arkadaşları onun dünyasıydı. Ona bu kadar uzun süre yalan söylemek en büyük ihanet gibi geliyordu. O benim sonsuza dek en iyi arkadaşım, koruyucum, her ihtiyacım olduğunda yanımda olan dayanağımdı. Ona bu kadar uzun süre yalan söylenmesi kalbini kırabilirdi. Bunun sebebi olduğum için utanıyordum.

"Artık ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum, Jennie. Özellikle bizim için bir son göremiyorken."

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten istemiyorum, gün ışığı."

"Ah, ne güzel." Vücudum rahatlamayla gevşedi. "Ben de istemiyorum ama bu işler nasıl yürür, bilmiyorum."

"Yarın sabah ona söylemeye ne dersin? Birlikte? Belki onu

ve Olivia'yı kahvaltıya çağırırız. Ya da sen ona sorarsın, böylece daha buraya gelmeden kalp krizi geçirmemiş olur." Zoraki ve endişeli bir kahkaha attı. Yüzünü buruşturarak göğsünü ovuşturdu.

Elini sıktım. "Gerginsin."

Endişeli bakışlarında, içinde yüzen amansız şefkati, onu o yapan, sevdiğim adam yapan tüm yumuşak ve nazik parçalarını görebiliyordum.

"Senin için yeterince iyi olmadığımı düşünmesinden korkuyorum."

"Benim için *çok* iyisin, Garrett. Ama bundan daha fazlası, birbirimize iyi geliyoruz. Yıllardır üstesinden gelemediğim şeylerin birkaç ay içinde üstesinden gelmeme yardımcı oldun. Sanırım sonunda Carter için en önemlisi de bu olacak."

Garrett dudağını kemiriyordu. "Belki barış teklifi olarak *Oreo* getiririm. Bu durum için ABD'den özel üretim bir aromayı saklıyordum."

"Şaka yapıyorsun. Ne zamandan beri?"

"Adam'ın annesi bana en son Noel'de bir kutu göndermişti, yani... o zamanlara mı denk geliyor?"

"Ama..."

"Ama hiçbir şey olmadı. İşte o zaman sana karşı bir şeyler hissettiğimi ve sonunda Carter'a kız kardeşiyle çıkmama izin vermesi için rüşvet vermem gerektiğini anladım."

"İlgilenmeyebilirdim," diye arsız bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Üzerime doğru sürünerek beni yatağa geri çekti. "Bu mümkün değil. Bana kafayı takmışsın bir kere."

Telefonunun alarmı çalmaya başladı. Bir iniltiyle alnını göğsüme bastırdı.

Saçlarını yüzünden geriye doğru çektim. "Hazırlanmalısın. Kahramanlarıyla tanışmak için bekleyen heyecanlı çocuklar var."

"Birinin kahramanı olduğuma inanamıyorum."

"Ben inanıyorum." Daha önce de benim olmuştu. Her zaman kendi başıma yeten ve biri tarafından kurtarılmayı beklemesem de

o benim kurtarıcımdı. Bazen sizi kurtarmaya yardım edebilmesi için başka birinin içeri girmesine izin vermeniz gerekirdi.

Adam, çocuk yurdunda çok fazla zaman geçirdiği için oradaki çocuklarla inanılmaz bağlar kurmuştu. Oradaki tüm çocukları birer hokey hayranına dönüştürmüştü. Öğleden sonra evlerinde oynadıkları son maçta hepsi için bilet aldı ve tüm atıştırmalıkları hazırladı. Maçtan önce bir tur düzenlemişti. Bugün de tüm takımın onları ziyaret edeceği bir plan ayarlamıştı.

“Bu sabah Carter ve Ollielere gidecek misin, yoksa Adamlara giderken seni de bırakmamı ister misin?” Garrett duş almak için suyu açtığı anda banyodan seslendi.

Daha mart ayının ilk günüydü ama bahar batı yakasında kendini göstermeye başlamıştı. Şikâyet etmiyordum. Sevimli montumla sıcak tutan montum arasında seçim yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Karın durmasıyla birlikte, Carter’ın arabasıyla yeniden yollara çıkmaya başlamıştım. Hiçbir dur tabelasına çarpmamıştım, hatta artık yaklaşık üç metre önce duruyordum. Garrett bunun da çok iyi olmadığını söylüyordu ama isterse kıcımlı öpebilirdi.

“Beni bırakabilir misin?” Carter’a Garrett’ın sabah kahvesini almaya giderken beni de okula bıraktığını söylemiştim. Bu bizim lehimize olmalıydı çünkü Carter’a arkadaşlığımızın geliştiğini, birbirimizi tanımak için zamanımız olduğunu gösteriyordu.

Ya da belki de tamamen hayal görüyor ve bir mucize bekliyordum.

“Aklıma gelmişken,” diye bağırdım banyonun kapısına doğru. “Dün lastiklere hava bastırmam gerekiyordu. Harika bir fırsat yakaladım!”

Suyun sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Ve sonra: “Fırsat mı? Hava mı?”

“Evet, Renfrew’daki dükkâna götürdüm ve fiyatı dört yüz dolara indirdiler!”

Suyu kapattı. Banyodan buhar sızıyordu ve bir süre sessizlik havada asılı kaldı. Garrett öldürücü bir yavaşlıkla kapıda belirdi.

Çırlıçiplak ve sırılsıklamdı. Devasa boydaki aletini örtme zahmetine bile girmemişti.

“Pardon?”

“Lastik başına yüz dolar! Birinci sınıf hava için! Buna inanabiliyor musun?”

“B... Birinci sınıf hava mı?”

“Normalde iki katı ücret aldıklarını söylediler!”

“Aman Tanrım.” Ellerini yukarı kaldırdı. Ne yapacağından emin değilmiş gibi başını ellerinin arasında hızla hareket ettirmeye başladı. Sonunda ellerini yüzüne indirdi. “Aman Tanrım. Jennie, ne halt ediyorsun? Nasıl... nasıl... nasıl... Resmen kazıklanmışsın!”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Hava... *aman Tanrım!* Jennie, lastiklere hava basmak bir dolara falan mal oluyor!”

“Ne?”

Kolları başının etrafında uçtu. “Benzin istasyonunda yapıyorsun! Hortumlu küçük pompalarda! Tanrım.” Yüzünü ovaladı ve bence şu anda bir şekilde ereksiyon olmayı başarması çok komikti. “Kahvaltıyı atlamamız gerekecek. Carter’a giderken dükkânda dururuz. Paranı geri alacağım.”

Boğazımdan bir ses yükseliyordu. Durdurmaya çalışarak du-dağımı ısırdım ama Garrett’in telaşlı bakışları benimkilerle buluşunca kendimi tutamadım. Burnumdan hafif bir kıkırdama sesi yükseldi ve daha fazla dayanamayarak kahkahalarla öne doğru eğildim.

“Bu bir *TikTok* trendi,” diye kahkahalarla gülmeye devam ettim. Yatakta debeleniyordum. “Buna kandiğine inanamıyorum. Çok safsın!”

Toplanmış bir çift çorabı alıp kafama fırlattı. “Bu gece sırf bunun için seni yatakta mahvedeceğim.”

“Ah, olamaz,” dedim alaycı bir sesle. “Onun dışında her şey olur*.”

* İngiliz argosunda, “*Fuck brains out/ Birini yatakta mahvetmek, yormak*” ifadesine, doğrudan “*Beynini becermek*” anlamına karşılık verilerek espri yapılmaktadır. (ç.n.)

Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerledim. Kollarımı beline doğru uzatarak arkasından sarıldım. “Seni seviyorum.”

“Siz Beckettler ve lanet *Toktok*’larınız.”

“*TikTok*.” Ona bir kez daha sıkıca sarıldığımda Teğmen Johnson ufaktan hareketlendi. “Gidip bize kahvaltı hazırlayayım.”

“Jennie?” diye seslendi arkamdan. “Ben de seni seviyorum.”

Bunu biliyordum. Bu yüzden ona aralarına *Reese’s* sürülmüş, dilimlenmiş muzlarla süslenmiş, daha sonra üzerine pudra şekeri serpilmiş, gerçek akçaağaç şurubu gezdirilmiş ve yanında Kanada pastırması olan dört tane pankek yaptım. Tam tabağı bitirmiştik ki, iki eliyle kalçama sıkıca vurarak beni nefessiz bıraktı.

“Ellerim üzerinde olmadan popon yalnız görünüyordu.” Yanağımı öptü ve derin bir nefes aldı. “İnanılmaz görünüyor ve kokuyor.”

“Teşekkür ederim. Hepsi doğal.”

Kalçamı çimdikledi. “Ben kahvaltıdan bahsediyordum, seni kaplumbağa.”

Beni kendine doğru çevirdi. Onu bir adım geriye ittim. Bakışlarım vücudunda gezindi. O kadar güzeldi ki, güzelliği karşısında kalbim sıkışıyordu.

“Nedir bu?” Ceketinin yakasına dokunarak sordum.

Şöyle bir kendine baktı. “Bir kot ceket.”

“Hımm. Buna bayıldım.”

Gülümseyerek ceketinin yakalarını çekiştirdi. “Öyle mi?”

“Evet,” diye mırıldandım. Dişlerim altdudağıma bastırırken düğmeleri gözden geçirdim. Yakasını kavrayarak onu kendime doğru çektim. “*Sana* bayılıyorum.”

Garrett içten ve gürültülü bir kahkaha attı. Kalçamın üzerinde olan iki elini de sıktı. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondururken burnunun ucu benimkine değdi. “Seni açıkça, herkesin yanında böyle sevebileceğim gün için sabırsızlanıyorum.”

“Ben hazırım,” dedim ona dürüstçe.

“Ben de hazırım.”

“BU DÜNYADAKİ EN inanılmaz şey.”

“Öyle değil mi?” Olivia’nın kahverengi gözleri karnına doğru gülümserken parlıyordu. “Keşke bunu içeriden de hissedebilseydin.”

Ellerimi onun sert ve yuvarlak karnının üzerinde gezdirdim. Yeğenimi hissedebiliyordum. Olivia elimi tuttu ve sağ tarafına, göğüs kafesinin alt kısmına yakın bir yere koydu. Elimini tenine iyice bastırdıktan bir an sonra bir şey elimi geri itti.

Nefesim kesilmişti. Karnının zıplamasını şaşkınlıkla izliyordum.

Onu güvenle içinde taşıyan annesinin karnının üzerinde elimi gezdirdiğim sırada, “J hala seni şimdiden çok seviyor,” diye fısıldadım yeğenime. “Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Ön kapı açıldı ve Dublin kanepeden uçup koridora düştü.

“Selam, Dubs,” diye sevimli şekilde seslendi Carter. “Kimmiş benim yakışıklı erkeğim? Babanı özledin mi? Baban seni özledi. Evet, özledim, Bay Yakışıklı.” Oturma odasına girdi. Yetmiş kiloluk köpeği kucağında taşıyıp yere bıraktı. “Erkek yeğenine merhaba mı diyorsun?”

“Ya da kız yeğenim,” dedim. Ellerini Olivia’nın karnına bastırabilmek için beni yere ittiğinde nefesim kesildi. Kalçasına doğru bir yumruk salladım. “Seni pislik.”

“Merhaba, bebeğim,” diye seslendi Olivia’nın karnına doğru. “Nasılmış benim küçük adamım?”

“Carter, Tanrı aşkına, kardeşinin kalkmasına yardım et ve bebeğimizin cinsiyetini tahmin etmeyi bırak.”

“Tamam, patron.” Beni kanepeye geri çekti. Sonra Olivia’nın yüzünü kavradı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Ama o bebek erkek olarak doğduğunda kendini çok aptal hissedeceksin.”

“Öğrenmek istemeyen sendin,” diye hatırlattım ona.

“Çünkü biliyorum.” Şakağına dokunarak göz kırptı. “Buna baba-oğul bağlanması diyebiliriz.”

“Buna cahillik diyebilirsin,” diye mırıldandı Olivia. Sonra Carter sehpanın üzerine ikram dolu bir tabak koyduğunda gülümsedi. “Hımm, anneye gel bakalım.”

“Abur cubur yememe döneminde değil miydin?” diye sordum onlar atıştırmaya başlarken.

“Hamileyken hiçbir hedefin ya da beklentinin olmaması gerektiğini öğrendim. Böylece yanlışlıkla *Taco Bell*’in araba servisi bölümünden geçip, üç *taco*, bir *Crunchwrap Supreme* ve büyük boy acılı kıymalı patates sipariş edip hepsini on dakikada mideye indirince kendime kızmamış oluyorum.”

“Öğrenmeli miyiz?” Carter aniden sordu. “Cinsiyetini? Hâlâ bir ayımız var. Sen öğrenmek ister misin?” Bir elini kaldırdı. “Hayır, buna cevap verme. Öğrenmek istemiyorum.”

Bir sandalyeye çökmüş parmaklarını tıkırdatıyordu. Gözleri mi seğiriyordu? Çenesinin titrediğine kesinlikle emindim. Elini uzattı. Sonra bir kez daha düşünüp geri çekti ve çenesini yumruğuna dayadı.

“Ya kız olursa? Olmaz, değil mi? Hayır çünkü annem önce beni doğurdu. Senin annen de önce Jeremy’yi doğurdu. Yani önce bir oğlumuz olacak. Bu sadece bilim gibi bir şey.”

Ona bu işlerin böyle yürümediğini söylemek için ağzımı açtım ama Olivia elime dokunup başını hafifçe salladı ve Carter’ı izlemeye devam etti. Gözlerini boşluğa dikmekle saçlarını çekiştirmek arasında gidip geliyordu. Genetik ve DNA hakkında konuşuyordu ki, her ikisi de hakkında konuşmaya yetkin olmadığı konulardı.

Birden ayağa fırladı. Bir elini göğsüne koyduğunda gözleri kocaman açıldı. “Eğer kız olursa, Olivia, ölürüm. Ben. Ölürüm. Ölürüm.” Parmaklarını saçlarında gezdirip kendi kendine mırıldanarak koridorda hışımla ilerledi. Ağır ayak sesleri merdivenleri dövüyordu.

“Bu da neydi böyle? Az önce sana tam adınla mı hitap etti?” Ona böyle seslendiğini sadece evlilik yemini ettikleri zaman duymuştum. Ollie, Ol, Liv, prenses, balkabağı, balkabağı turtası ya da Bayan Beckett diye seslenirdi ama sevdiği şarkıyı söylemediği sürece *asla* Olivia demezdi.

Olivia havada küçümseyici bir hareketle el salladı. “Kafasında kendine bir kız babası yarattı ve şimdi bir gün birinin onu elinden

almaya çalışacağı gerçeğini düşünüyor. Bu onu gerçekten üzüyor. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var.” Ayak parmaklarını sehpanın altına geçirerek sehpayı kendine doğru yaklaştırdı. Tabaktan bir kurabiye daha kaptı. “Haftada bir kez oluyor.” Kori-dordan aşağı doğru baktı. “Paniklemek için sadece on beş dakikan var, Carter! Yarım saat içinde duş alman, giyinmen ve gitmeye hazır olman gerek!”

“*Paniklemiyorum!*” Carter çılgılık atarak karşılık verdi. “*Sen panikliyorsun!*”

Kurabiyesini ikiye ayırdı. “1.80 boyunda. 90 kilonun üzerinde. Geçimini sağlamak için insanları tahtaların üzerinde eziyor. Ve yaklaşık üç kiloluk bir kız bebek fikri onu dehşete düşürüyor.”

“Umarım kız olur.”

“İkimiz de, Jennie. İkimiz de umuyoruz.”

“CARTER, BİR KEZ DAHA *Darth Vader* sesi çıkarırsan, gidiyorum.”

Olivia öyle dedi ve ben de onun kararına yüzde yüz katılıyordum. Kulüpte diğer herkesle buluşmadan önce üçümüz akşam yemeği için dışarı çıkmıştık. Carter, Olivia’nın karnıyla konuşurken çok dikkat çekmişti.

“Tamam ama o bebek oradan çıktığında beni durduramayacaklar.” Birasını yudumladı. Gözleri yanımızdaki masada televizyona bağırان üç adama takıldı. Boş bira şişeleri ve bardaklar masanın üzerine saçılmıştı. Tekrar bize döndü. “Her neyse, bugün çocuklar çok eğlendi. Orada olduğumuz için çok heyecanlandılar. Adam bu yıl birkaç ekstra bağış kampanyası düzenlemekten bahsetti. Böylece tesisleri geliştirebileceklermiş. Çocukları bazı ailelerle tanıştırap tanıştıramayacağımızı göreceğiz, bu tür şeyler. Cara tüm bunların planlanmasına yardımcı olacak.”

“O adam bu gezegendeki en tatlı insan,” dedi Olivia. “Umarım aradığı özel kişiyi bulur.” Bana muzipçe gülümsedi. “Hey, Jennie, belki...”

“Hayır.” Carter onun başını okşadı. “Hayır, balkabağım.”

Telefonum titrerken bir kahkaha attım. Eğer altın çocuk Adam Lockwood’la çıkma fikrim bir gösterge ise ona Garrett ve benden bahsetmek tam bir felaket olacaktı.

Ayıcık: Bu gece ilerleyen saatlerde trip atacak mısın?

Ben: Şimdiden başlayabilirim, koca adam.

Ayıcık: Mükemmel. Saçını çekip boğazını becermek istiyorum.

Bacaklarımın arasındaki nokta bu vaat karşısında beklentiyle karıncalandı. Koltuğumda hafifçe hareketlendim.

“Garrett’in arkadaşı da oradaydı,” dedi Carter. “Emma mıydı? Komşunuz.”

“Emily,” diye düzelttim.

“Görünüşe göre ara sıra orada ücretsiz çalışıyor, çocuklarla ilgileniyor. Bazıları gerçekten zorlanıyor.” Kıs kıs güldü. “Garrett onun bir amigo olduğunu sanıyordu.”

Ayıcık: Bu arada Emily’nin çocuk psikoloğu olduğunu biliyor muydun??? Bugün evdeydi.

Kevin’in suratına yumruk attıktan yarım saat sonra bu soruyu sorduğumda beni başından savarak işinin sıkıcı ve önemsiz olduğunu söylediği belli belirsiz bir anı geçti aklımdan.

İletişim bilgilerini açıp ona bir mesaj yazdım.

Ben: Sıkıcı ve önemsiz bir iş, ha?

Emily: Kapa çeneni.

Ben: Benim küçük yumuşak kalplim.

Emily: Sakın *yaramaz kız* imajımı mahvetme, J.

“Garrett’la hâlâ seviştiklerine eminim. Çünkü o fotoğrafçı kızla çıkmadığını söylüyor ama geçen hafta soyunma odasında sırtında tırnak izleri vardı ve bugün Emily’yle köşede konuşuyorlardı.”

Ayıcık: Beni kenara çekti ve Jaxon ile Adam’ın üçlü yapmak isteyip istemediğini sordu.

Emily: Erkek arkadaşınla konuşup beni seksi arkadaşlarıyla tanıştırmasını söyler misin? Ciddi olduğumu düşünmüyordu ama aynı anda iki erkek tarafından becerilecek olsaydım, en azından tamamen mahvolmak isterdim, anlıyor musun?

Yetenekli görünüyorlardı.

Ben: Adam’ın üçlü seven biri olduğunu sanmıyorum, Em. Üzgünüm.

Emily: Offf... Evet, ben de öyle hissettim. Muhtemelen onu mahvederdim. Hey, bir dahaki hafta sonu kız gecesi yapmak ister misin?

Ben: Kız gecesi mi?

Emily: Evet, bilirsin, paket servis, filmler, alkolsüz şarap...

Carter kendi hokey takımlarını kuracak kadar çok çocuğa sahip olacaklarından bahsederken içimde bir şeyler hareketlenmişti. Olivia tam karşımda oturmasına rağmen, grup sohbetimizde Cara’yla mesajlaşıp bir dahaki sefere erkekler gittiğinde pijama partisi yapıp yapmak istemediğimizi sormuştu. Emily eğer evde kalmak istemezsem yapabileceğimiz diğer şeyleri sıralamaya başlamıştı. Yemeğe çıkmak ya da dans etmek gibi. Garrett bana Sevgililer Günü için ona aldığım anahtarlıktaki küçük tılsımın fotoğrafını göndermişti. Avucunun içinden bana bakan ayı ve gün ışığının fotoğrafı; beni sevdiğini, kulüpte birlikte oturmamız için Adam ve Jaxon’la bir plan yaptığını söylediği mesajla birlikte yollamıştı. Kendimi o kadar mutlu hissediyordum ki, bu his bana neredeyse acı verecek gibiydi.

Tüm bu sevgi nereden gelmişti? Bu inanılmaz aile, bana bah-

şedilen arkadaşlıklar? Onlar hep buradaydı da ben mi onların gerçekten benim için burada olduklarına inanmakta kendime çok sert davranmıştım?

Carter hesabı öderken yanımızdaki adamlar bir tur daha servis istedi.

“Üzgünüm,” dedi garson kız. “Artık size hizmet edemem.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu içlerinden biri dengesiz bir şekilde ayağa kalkarken. “Maçı izliyoruz ve bir tane daha istiyoruz.”

Başım iki yana salladı. “Siz çocuklar yeterince içtiniz. Hesabınızı ödedikten sonra size bir taksi çağırabilirim.”

“Lanet olası bir taksiye ihtiyacımız yok,” diye tükürerek cevap verdi adam. Kadının elindeki hesap fişini yırtıp attı.

Mideme bir huzursuzluk yerleşti. Carter, Olivia’nın elini tutup diğer elini sırtıma koyarak bizi kapıya doğru yönlendirdi. Omzumun üzerinden bakıyordum. Adamların paltolarını alıp masanın üzerine banknotlar atmalarını izledim. Nedense kalbim biraz daha fazla çarpıyor ve göğsüm sıkışmaya başlıyordu.

Gecenin serinliğine adım attığımızda derin bir nefes alıp verdim. Karnımdaki düğüm yavaşça çözüldü. Arabaya doğru ilerlerken rahatlamış hissediyordum.

Restoranın kapısı çarparak açıldı ve üç adam dışarı fırladı.

“Siktiğimin sürtüğü,” dedi biri.

“Şimdi nereye gideceğiz?” diye sordu diğeri.

Üçüncüsü cebinden bir dizi araba anahtarı çıkardı. “Bir yer biliyorum.”

Hayır. *Hayır*. Kardeşimin kolunu tuttum.

“Onları kaldırırsan iyi edersin,” diye homurdandı Carter anahtarları göstererek. “Bu haldeyken arabaya doğru bir adım atarsan seni yerin dibine sokarım.”

Anahtarları tutan adam sallanıyordu. Carter’ı izlerken gözleri cam gibiydi. Sonra güldü ve bir adım öne çıktı. “Çekil yolumdan, süperstar.”

Carter elini göğsüne koyup ona doğru yaklaştı. “Bir adım daha atarsan. Seni gebertirim.”

“Hamile karının önünde mi? Hayır, hiç sanmıyorum. Biz üç kişiyiz. Sen tek başmasın. Sence kimin canı yanacak?”

“Carter,” diye kısık sesle yalvarırcasına araya girdi Olivia ona doğru uzanarak. “Korkuyorum.”

“Duydun mu? Karın korkuyor. Arabana bin ve onu eve götür.”

Carter onun elini sıktı ve bana doğru yönlendirdi. “Jennie, arabaya bin ve polisleri ara.”

Göğsüm hızla yükseldi. Carter’ın etrafım saran adamların arasında göz gezdirdim. Olivia bir elini karnına koymuş sıkıca kolunu tutuyordu.

“Jennie,” diye inledi. “Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Arabaya bin,” diye tekrarladı Carter. “*Hemen.*”

Denedim ama ayaklarım hareket etmiyordu. *Ayaklarım neden hareket etmiyordu? O adamlar neden ona doğru yürüyorlardı? Neden bizimle gelmiyordu?* Ona seslenmeye çalıştım ama içimde bir şey korkudan donup kalmıştı. Gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm babamın tanınmaz haldeki arabasıydı. Burnuma gelen tek şey bayat bira kokusuydu. Tek hissettiğim... dehşetti.

Adamlardan biri önce Olivia’ya sonra bana bakıp sırttı. “Bunu izlemek sizin için eğlenceli olmayacak.”

Olivia’nın gözleri panikle açılırken nefesi kesilmişti. Telefonumu hızlıca çıkarıp o üç numarayı tuşladım.

“911, itfaiye, ambulans ya da polise ihtiyacınız var mı?”

Üç adam da aynı anda Carter’ın üzerine çullandığında cevabım boğazımda düğümlendi. Birbirine dolanmış bedenler yakındaki bir arabaya çarpıp ardından yere yığıldı.

“Sanırım panik atak geçiriyorum,” dediğimde Olivia’nın kan donduran çığlığı kendi sesim hariç diğer her şeyi bastırmıştı.

BALONU PATLATMAK

Jennie

“ANNE, DUR. BEN İYİYİM. Gerçekten.”

Kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki, gerçekte olmadığına ısrar ettiği gözyaşlarını sildi. Titreyen ellerini kucağında birleştirdi. Ben de ellerine uzanıp ellerimin arasına aldım.

“Çok korktum,” diye fısıldadı.

Kalbim küt küt atıyordu. Annemi kollarımın arasına alıp ona sıkıca sarıldım. İnsanın hayatında bir kez bile alkollü bir sürücünün karıştığı kaza hakkında telefon alması çok fazlayken o bunu ikinci kez yaşıyordu.

“Ben güvendeyim. Olivia ve bebek güvende. Carter güvende. Hepimiz güvendeyiz.”

Randall Duncan dışındaki herkes güvendeydi. Randall’ın burunu kırılmış, ağzı da fena halde dağılmıştı.

Diğer ikisi, Carter’ın Randall’a verdiği zararı gördükten sonra onun yumruğuna maruz kalmamaya karar vererek kolayca kurtulmuştu. Kaçmaya çalışmış ama fazla uzaklaşamamışlardı.

Randall 2.3 promil alkollü çıktı. Yasal sınırın neredeyse üç katıydı. Son bir saattir burada oturmuş, o direksiyona geçseydi neler olabileceğini, kimin hayatını kaybedebileceğini düşünüyordum.

Annem alnımdan öptü. “Ben otomatı bulmaya gidiyorum.”

“Tamam.” Elimin arkasında serumun takılı olduğu iğneyi çekti. “Bu şey kaşındırıyor. Bunu çıkarır mısın?”

“Jennifer Beckett, dokunma ona. Hemşirenin gelmesini bekle. Tanrı aşkına, bayıldın.”

“Panik atak geçirdim.” Sanki yaşanan şey büyük bir mesele

değilmiş gibi göstermeye çalışarak gözlerimi devirdim. O anda tek düşünebildiğimin, alkollü bir sürücünün sevdiğim birinin hayatını alması olduğunu unutmaya çabaladım. “Olivia’yı görmeye gidiyorum.”

Ayağa kalkar kalmaz annem beni tekrar yatağa itti. “Ben dönene kadar burada bekleyeceksin.”

Kapı arkasından kapandığında tekrar ayağa kalktım. Serum askımla birlikte kapıdan çıktım.

Otuz saniye içinde Olivia’nın odasını buldum. Carter’ın görevlilerle tartıştığını duyabiliyordum.

“Ah, bunu yiyemez. Lüks yemek menüsüne bakalım lütfen.”

“Sadece tek bir menümüz var, Bay Beckett.”

Kapı aralığından Carter’ın baş ve işaretparmakları arasında bir tane üçgen kızarmış peynir tutuşunu gördüm. Sanki bir hastalık sıçrayacakmış gibi uzakta tutuyordu.

“Bu çok vıcık vıcık. Bu ne çeşit bir peynir? Ollie ızgara peynirini çavdar ekmeğine sürülmüş ve tütsülenmiş *gouda* ’yla seviyor. Pastırma da eklerseniz ekstra puan.”

“Doğru, şey, bizim, şey...” Zavallı kadın boğazını kaşdı. Yüzü kıpkırmızıydı. “Tütsülenmiş *gouda* ’mız yok.”

Carter iç geçirdi ve sandviçi tepsiye geri attı. “Tamam.”

Olivia kadına gülümsedi. “Bu mükemmel. Çok teşekkür ederim.” Kadın çıkarken Olivia’nın bakışları kapı aralığında benimkini buldu. “Jennie! Kendini nasıl hissediyorsun?”

Carter koltuğundan fırlayıp odanın öbür ucuna fırladı ve beni dirseğimden tutarak gerçek bir salyangoz hızıyla odanın öbür ucuna götürdü. “Sakin ol,” diye mırıldandı.

“Carter.” Ellerinin arasından kurtuldum ama dürüst olmak gerekirse, onun ilgisini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyordu. Olivia’yla bebek çok daha önemliydi. Onlar Carter’ın hayatıydı ve şu anda bana değil, ona ihtiyaçları vardı. “Kendi başıma yürüyebilirim.”

“*Kendi başıma yürüyebilirim,*” diye beni taklit ederek kendi sandalyesine götürdü. Beni kendine doğru çekip saçlarıma bir

öpücük kondurduğunda iri elleri tüm başımı kaplamıştı. Olivia'nın yatağının diğer tarafına oturduğunda, kırmızının öfkeli bir tonuna bürünmüş, şişmiş ve çatlamış parmak eklemlerini fark ettim. "Nasıl oldu da iki huysuz esmerle birlikte oldum bilmiyorum."

Birkaç hafta içinde üçüncü esmerle de baş başa kalma ihtimali oldukça yüksekti ancak şu anda çok gergin görünüyordu. Üzerine daha fazla gitmemeye karar verdim.

Olivia elime doğru uzandı. Ben de ona sokularak yaklaştım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım saçlarının arasına yüzümü bastırmadan önce.

"Özür mü? Ne için özür diliyorsun?"

"Korkmuştun ve hastaydım. Bana ihtiyacın vardı ve ben..."

"Kesinlikle hayır. Bunların hiçbirisi senin suçun değil." Aniden arkasını döndü. Carter'ı parmağıyla işaret etti. "Ve bu senin de suçun değil. O yüzden o yola bir daha gideceğini *düşünme* bile."

Carter kaşlarını çatarken çenesini yumruğuna dayadı ve dudaklarını oynatarak sessizce, "*Miyav*," dedi.

"Ee, neler oluyor?" Elimini karnına koyup biraz ovdum.

"Bebek iyi. Onu ultrason cihazında kıpırdanırken gördük ve..." Carter ağzını açtığımda bir elini kaldırarak onu susturdu. "O lanet olası bir koldu, Carter. Bir daha söyletme bana." Yüzü düşmüştü. Ona bakarak gülümsedim. "Kalp atış hızı iyiydi. Her şey iyi görünüyor."

"Peki ya sen? Anne nasıl hissediyor?"

"Ben iyiyim," diye cevap verdi ama kelimeleri yumuşak ve dikkatliydi. "Her şey çok korkutucuydu."

"Doktor çok fazla stres altında olduğunu söyledi," diye homurdandı Carter. "Muhtemelen okuldaki çocuklar ve sonra da bu..."

Evet, muhtemelen okuldaki çocuklardı...

"Gebelik hipertansiyonu riskini atlattım. Yani tansiyonun daha yüksek oluyor," diye açıkladı Olivia. "Sorun yok ama biraz göz-

lem yapmamız gerekecek. *Preeklampsi** gibi daha ciddi durumlara yol açabilir.”

Carter karısının elini dudaklarına götürüp parmak boğumlarına bir öpücük kondurduğunda ve diğer elini yavaşça karnında gezdirdiğinde onu hiç şu anki kadar korkmuş görmemiştim.

“Seninle ilgileneceğim,” dedi. “Banyolar, ayak masajları ve her yemek doğrudan sana teslim edilecek ve seni merdivenlerden aşağı taşıyacağım ve...”

“Bu bebek çıkmaya karar verene kadar kendim için bir şey yapmama izin verileceğini sanmıyorum.”

Sessizce güldüm. “Neye ihtiyacın olursa yardım ederim.”

Olivia’nın yüzünde minnettarlık dolu bir ifade belirdi. “Teşekkürler, Jennie.”

“Bunu Garrett’tan saklamanın bir yolu olup olmadığını anlamaya çalışıyordum,” diye söze girdi Carter. “Ama Cara’nın koca ağzını çoktan açtığından eminim.”

Kaşlarımı çattım. “Neden bunu ondan saklamak istiyorsun?”

“Çünkü onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Hiçbir şey söylemeyecek ama kafasında bir zamanlar bunun babasının hatası olabileceğine dair bir fikir oluşacak. Bize babamızı hatırlatıp hatırlatmadığını merak edecek ve sonra da babamızı öldüren, bugün hepimizi tehlikeye atan şeyden faydalanan birini seviyor diye bizim için daha az önemli olduğuna kendini inandıracak.”

“Garrett’ın kocaman bir kalbi var,” dedi Olivia yumuşak bir sesle. Bakışları bana doğru kaydı. “Başkalarının suçunu üstlenmesine şaşırmadım. Yine de bizim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini sağlayacağız.”

Başkalarının kararlarının ağırlığını taşımasını istemiyordum. Ona sadece benim tarafımdan değil, herkes tarafından ne kadar sevildiğini göstermek istiyordum.

“Annem otomat makinesini bulup geri dönmeden önce odama

* Gebelikte gelişen, yüksek tansiyon ve idrarda protein bulunmasıyla kendini gösteren önemli bir sağlık sorunudur.

gitsem iyi olur. Seni yarın yine kontrol edeceğim.” Ayağa kalktım. Carter kolunu koluma dolayarak beni koridora kadar götürdü.

“Nasılsın? İyisin, değil mi? İyi misin?” Canlı yeşil gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Endişesi yoğun ve derindi. San-ki şu anda hissedebileceği tek şey buymuş gibiydi.

Peki ona cevabımın hayır olduğunu nasıl söyleyecektim? Fiziksel olarak iyi olmama rağmen, kendimi ipin üzerinde yürüyormuşum ve düşmeye hazırmışım gibi hissettiğimi? O üç sarhoş adamla çarpıştığı anda, birlikte yere düştüklerinde, Olivia çığlık attığında ve ciğerlerim eziliyormuş gibi hissettiğimde, gerçekten öleceğini düşündüğümü?

Bunun biraz aşırı olduğunun farkındaydım ama bir trajedide birini kaybettikten sonra hayat böyle işliyordu. Ne kadar iyi giderse gitsin, sürekli olarak diğer ayakkabının düşmesini, korkunç ve hayatınızı değiştirecek bir şeyin olmasını, ne kadar sıkı sarılırsanız sarılın mutluluğunuzun elinizden alınmasını beklerdiniz.

Ancak Carter’ın benim için endişelenecek vakti yoktu. Bunu ona yükleyemezdim.

“Kendimi iyi hissediyorum, Carter,” dedim gülümseyerek.

Beni nefessiz bırakan sarılmalarından birinin içine çekmeden önce gözle görülür bir şekilde rahatladı.

Olivia’nın zayıf sesi onun adını söylediğinde ve ardından öğürme sesi duyduğumuzda ikimiz de gerildik. Şakağıma bir öpücük kondurup gözden kayboldu. Ben de odama geri döndüm.

“Neredeydin? Çok endişelendim.”

Anneme sert bir bakış atarak yatağın kenarına oturdum. *Snickers* yiyordu. “Gerçekten öyle görünüyorsun.” İç çekerek elimdeki tıbbi bandı karıştırmaya başladım. Buradan defolup gitmek istiyordum. Her geçen dakika daha da huzursuz oluyordum.

Hemşire Matt gülümseyerek içeri girene kadar yarım saat daha geçmişti. “Her şey yolunda, Bayan Jennie. Gitmeye hazırsın. Susuz kalma ve iyi bir yemek ye. Belki bu gece bir film izleyerek rahatlayabilirsin.” Elimi elinin içine aldı. Serumun bağlantısını ke-

serek iğneyi çıkardı. Küçük iğne deliğini bir *Wonder Woman* ikonu olan bandajla kapatarak göz kırptı. “Sana özel olanlardan aldım.”

Kıkırdayarak ceketime uzandım. “Teşekkürler, Matt.”

Matt önce başka bir yere baktı. Sonra geri döndü. “Bunu sormak için iyi bir zaman değil ve annenin burada olduğunu biliyorum ama ben... şey, bence sen gerçekten komiksin. Merak ediyordum da belki...” Boğazım temizledi. “Bana numaranı verir misin?”

Keşke hayal gücüm olsaydı ama annem gerçekten çılgılık atıyor ve bana iki başparmağını havaya kaldırarak onay işareti yapıyordu.

“Sorduğun için teşekkürler, Matt. Bence sen de komiksin. Ama müsait değilim.”

“Ne?” Annemin kocaman açılan gözleri benimkilerle buluştu. “Bekle. Gerçekten mi?”

“Çok yeni ama nereye gittiği konusunda kendime güveniyorum.” Matt’e gülümsedim. “Bu geceki yardımın için çok teşekkür ederim.”

Annem dışarı adımımızı atar atmaz ailemizin beklediği bekleme odasına yöneldi. “Biriyle mi görüşüyorsun? Ne zamandan beri? Kimmiş o? Neden onunla tanışmadım? Onu akşam yemeğine getirecek misin?”

Sanki ağrıyı kesebilecekmişim gibi şakağımı ovuyordum. Her yerim ağrıyordu. Beynim allak bullak olmuş gibi hissediyordum. Yatağa girip tüm bu olanları unutmak istiyordum. “Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?” Odayı gördüğümüzde sordum. Cara ayağa fırladı. “Yorgunum ve sadece...”

Bekleme odasının kapıları pat diye açıldı ve şu anda görmek istediğim tek adam ortaya çıktı. Çaresiz bakışları her yeri tarıyordu. Vahşi gözleri beni buldu. O an dizlerimin neden titremeye başladığını, omuzlarımdaki tüm ağırlığın neden aniden eridiğini ve gözlerimin neden yaşlarla dolduğunu bilmiyordum. Adımı mırıldanarak odanın içinde ilerlemeye başladığı anda ben de ona doğru hareketlendim.

Kollarımı boynuna doladım. O beni yukarı kaldırdığı anda ba-

caklarımı beline sardım. Dudakları dudaklarıma değdiğinde odada toplu bir şaşkınlık soluğu yükseldi.

Annem yeniden çığlık atıyordu.

Garrett alnını benimkine yasladı. "İyi misin?" diye sordu.

Elim yanağındaydı. Başımı salladım. O lanet gözyaşları çoktan yanaklarımdan aşağı süzülmişti. Bana sıkıca sarılırken yüzümü boynuna gömdüm.

"Çok korktum," diye fısıldadı. "Çok korktum, Jennie."

"Bilmiyordum," diye Emmett'e söylendi Cara ellerini havaya kaldırarak. "Tamam, birazcık biliyordum." Garrett'ı takip eden Adam ve Jaxon'ı işaret etti. "Ama onlar da biliyordu!"

Emmett kollarını havaya kaldırdı. "Yani benim dışında herkes biliyor muydu?"

"Bu doğru değil," diye cevap verdi Cara.

Adam elini yüzünde gezdiriyordu. "Evet, Carter da bilmiyor."

"Ben de bilmiyordum!" Annem ellerini çenesinin altında kenetlemiş ağlıyordu. "Ama çok mutluyum!"

"Ne?" Hank kafasını ileri geri sallayarak sordu. "Neyi kaçırıyorum? Neler oluyor?"

Cara yüzünde bir gülümsemeyle kulağına eğilip fısıldadı.

"Aman Tanrım. Carter bundan hoşlanmayacak, değil mi? Bay İyi Erkek Adam daha güvenli bir seçim olabilirdi, Jennie ama bunu yapacaksan, sonuna kadar git, her zaman söylediğim şey budur."

Garrett iç çekti. "Özür dilerim. Düşünmeden hareket ettim. Seni gördüm ve ben... ben... bilmiyorum, Jennie. Çok korkmuştum."

Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce fısıldadım. "Seni seviyorum."

"Ah, kahretsin. *Siktir. Siktir.*" Annemin vücudu bizimkiyle çarpıştı. Koluma bir tane vurdu. Ellerini aramıza sokmaya çalışıyordu. Sonra omzumu çekiştirdi. "Yere yat. Yere yat!"

"Carter!" Cara seslendi. Sonra koridordan aşağıya doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Garrett'ın vücudundan aşağı doğru kaydım. Elimi dudakları-

na götürdü ve uzaklaşmadan önce yüzünde hüznü bir tebessüm belirdi. Beş saniye sonra Cara ve Carter odada belirdi. Onları bir doktor takip etti. “Her şey yolunda. Olivia ve bebek gayet iyi.” Carter, Olivia yanında değilken tamamen bitkin görünüyordu. Teni kül renginde ve solgundu. Gözlerindeki her zamanki o neşeli parlaklık yoktu. Sanki... kırılmış gibi görünüyordu. “Bizi bir gece tutacaklar...”

“Ah.” Doktor gözlüklerini burnuna doğru itti. “Teknik olarak sadece Bayan Bec’i tutmamız gerekiyor...” Carter’ın tehditkâr ifadesiyle karşılaştığında dişleri takırdadı. “İkinizi de. Kesinlikle ikinizi de tutmamız gerekiyor.”

“Sabah onu eve göndermeden önce biraz gözlem yapacaklar. Bebek doğana kadar işe gitmeyecek. Rahatına bakacak ve kanepeye takılacak.” Carter başını öne eğdi. “Yalnız kalmasını istemiyorum.”

“Kalmayacak,” dedi Olivia’nın kardeşi Jeremy. Carter’a sarıldı ve bir elini sırtına hafifçe vurdu. “Sen yokken biz ona göz kulak oluruz.”

Bir kamera flaşı patladı. Cara telefonunu geri çekerek bir şeyler söyledi. “Elimde fotoğraflı kanıtlar var. Yoksa ikinizin sarıldığına asla inanmaz.” Gözlerinin altını hafifçe okşadı ve çantasını omzuna attı. “Tamam, ona yirmi paket baharatlı *nugget* ve büyük bir *Oreo McFlurry* alacağım. Bu hastane lapasını yiyemez.” Beni sıkıca kucakladı. “Güvende olmana çok sevindim, Jennie. Sabah sana kahvaltı getirmeye geleceğim.”

Geri çekildiğinde Carter’ın bakışlarını üzerimde buldum. Sanırım içine kapanmıştı. Onu bu haliyle neredeyse tanıyamıyordum. Neyin bu kadar çabuk değiştiğini ya da neden daha fazlasını kaldıramadığını bilmiyordum.

Garrett’la bana baktı. “Madem buradasın, Gare, Jennie’yi eve bırakabilir misin? Böylece ben de kalabilirim.”

Garrett başını salladı. Eli belimin alt kısmındaydı ve beni na-

zikçe ileri doğru yönlendirdi. Kapıdan geçer geçmez parmaklarını benimkilerle kenetleyerek beni ne kadar çok sevdiğini söyledi.

TEK ELİ DİREKSİYONDA araba kullanan bir adam hakkında söylenecek bir şey vardı. Sanki yanında, güvende olduğumu bilmek için beni hissetmesi gerekiyormuş gibi bir elini sürekli bacağımda tutması, ara ara parmaklarını sıkması ve tenimin üzerinde gezdirmesi doğası gereği çok seksi bir şeydi.

Daireme girene kadar beni bırakmadı. Koridorda kaybolmadan önce yemek yemem için beni mutfığa geçmeye zorladı.

İşim bittiğinde Garrett'ı banyoda buldum. Küvetin önünde diz çökmüş kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Bileğini yüzüne silerek ayağa kalktı. Bana döndüğünde alnının sağ tarafının kabarcıklarla kaplı olduğunu gördüm.

Kıkırdayarak yüzünü sildim. "Ne yapıyorsun?"

"Sana köpük banyosu hazırladım. Böylece rahatlayabilirsin."

"Teşekkür ederim. Çok tatlısın." Beni sakince soyarken hareketsiz durdum. "Benimle birlikte girecek misin? Bu büyük bir küvet."

"İster misin?"

Başımı salladım. Gömleğine uzandığımda gömleğini üzerinden çıkarmama izin verdi.

Müziği açıp küvete girmeme yardım etti. Sonra arkama geçip köpüklerin içine gömüldü. Parmaklarıyla bacaklarımı sararak beni kendine doğru çekti. İç çekerek kendimi suya bıraktığımda kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü.

"Garrett?" Karnımın üzerinde kayan elimi onun elinin üzerine koydum. "Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum."

"Benimle gurur mu duyuyorsun? Ne için?"

"Babanıza değişme şansı verdiğin için. Yol bazen çok zorlu hissetse bile onu her zaman desteklediğin için." Yanağını omzuma hissettiğimde başımı çevirdim. Şefkatli gözlerini bana çevirip

yüzüme baktı. “Kendini ve ailesini seçtiği için babanla gurur duyuyorum çünkü bağımlılıkla her gün savaşmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. O çok güçlü ve umarım bir gün onunla tanışabilirim.”

Garrett dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Teşekkür ederim, Jennie. Bugünün benimle ilgili olmadığını biliyorum ama sanırım bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı.”

“Yarın için ne yapacağız? Olivia’yı tüm bunlarla strese sokmak istemiyorum ama saklanmaktan da yoruldum.”

“Bilemiyorum. Belki tavsiyesini alabilir, bu konuda en iyisinin ne olacağı hakkında fikrini alabiliriz.”

Kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu ama dürüst olmak gerekirse, aklımda sadece kardeşime aramızdakini anlatmak ve bunu yaparken onun kalp krizi geçirmesine neden olmaktan ya da Olivia’yı erken doğuma sokmaktan fazlası vardı.

“Garrett?”

“Evet?”

“Sonu görünmüyor demiştin ama... ya benim mülakatım? Belki de iptal etmeliyim.”

“Gitmelisin,” dedi fısıldayarak ısrarlı bir sesle. “Artık istediğin şeyin bu olup olmadığından emin olmadığını biliyorum ama bunu kendine borçlusun. Bir şans vermelisin. Toronto’ya git ve nasıl hissettiğini gör.”

“Ama ya sensiz kendimi boşlukta hissedersen?”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Kendini boşlukta hissetmemek için bana ihtiyacın yok. Sen zaten kendine yetebiliyorsun. Ayrı olmak istememen sorun değil ama benim yüzümden herhangi bir karar vermeni istemiyorum.”

“Bunu kaybetmek istemiyorum.” *Onu*. Onu kaybetmek istemiyordum.

“Kaybetmeyeceğiz. Eğer bunu istiyorsan, hatta gittikten sonra kalmak istesen bile bir şekilde hallederiz. Söz veriyorum.”

Parmaklarını ılık suyun içinde uyluğumun iç kısmında gezdirip göğsümü avuçlarken dudaklarımdan yumuşak bir inilti döküldü. “Sen bunu yaparken odaklanmak zor oluyor.”

“Mesele de bu zaten,” diye mırıldandı boynuma doğru. “Sadece birkaç dakikalığına unutmamı istiyorum. Bugünü unut, yarını unut, işi unut.” Bir parmağını klitorisimin üzerinde gezdirerek beni ürpertti. “Bırak seninle ilgileneyim. Bir şeyler yapmama izin ver.”

“Her şeyi zaten sen yapıyorsun.” Parmağını içime doğru iterken başım omzuna düştü. “*Sen* her şeysin.”

“Sen *benim* her şeyimsin.”

Daha önce hiç kimsenin hiçbir şeyi olmamıştım ama Garrett bana hiçbir şeyi kaçırmamışım gibi hissettiriyordu. Sanki bunca zamandır sadece onu bekliyormuşum da bana tamamen sevilmenin, en iyi arkadaşını, eşini, ruh eşini bir arada bulmanın ne demek olduğunu gösterebilirmiş gibiydi. Seni tam olarak anlayan, yardıma ihtiyacm olduğunu söylemeyecek kadar inatçı olduğunda bile nasıl yardımcı olacağını bilen, sabırlı olup kendi gölgenden çıkmanı tamamen sana bırakarak bekleyen kişiyi bulmak... Tüm bunları yaparken orada olduğunu, seni beklediğini ve beklemeye devam edeceğini bilmenin verdiği güvenle hareket eden kişiyi bulmak... Senin ritmine uyan, yumuşak hatlarıyla senin keskin yanlarını törpüleyen kişiyi bulmak...

Tüm bunları kelimelere nasıl döneceğimi, ona benim için tam olarak ne ifade ettiğini nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Bu yüzden parmakları içimde hareket ederken, her bir hamlesi amaca yönelik ve derin, başparmağı hassas bir şekilde daireler çizerken, geriye doğru uzandım. Parmaklarım buklelerine değdi. Onu kendime doğru çektim. Bana baktığı anda gözlerinde dizginlenemez bir sevgi parlayıp müzik etrafımızda sürüklendiğinde, beni daha yükseğe çıkararak bizi bu mükemmel mutluluk balonunun içine hapsettiğinde dudaklarımı derin bir arzuyla dudaklarına bastırdım.

“YALNIZCA KÜÇÜK BİR fincan,” dedi Garrett sert bir ifadeyle. Ben iç çamaşırlarımın üzerine onun gömleğini geçiriyordum. O da küvetin suyunu boşaltıyordu. “Fazla sıcak çikolata seni uyanık tutar.” *Boxer*’ını üzerine çekti ve koridora doğru ilerlerken kalçama hafifçe vurdu. Ardından müziği kapatması için *Google*’a seslendi.

“Ya yorgun değilsem?” Onu duvara yasladım. “Ya seni zevkten yere indirmek istiyorsam?”

Kıkırdadı. Ellerini kalçama doğru kaydırды ve kalçamı sıktı. “Zevkten yere indirecek biri varsa, *seni* indirecek olan *benim*.”

“Belki önce sen yaparsın, sonra da ben.”

“Yarın, gün ışığı.” Gözlerindeki eğlenen ama aynı zamanda kararlı olduğunu gösteren bakış, geri adım atmayacağını açıkça belli ediyordu. İç çekerken çenemi tutup beni öpücüğüyle mühürledi. “Yaramazlık yapma.”

“Bu bana bir meydan okuma gibi geldi, koca adam.”

Elini elime alarak onu mutfığa doğru çektim. Ocağın üzerindeki ışığın parıltısı karanlık koridora gölgeler düşürüyordu. O gölgelerden biri kapı aralığından ışığa doğru adım attığında göğsüm sıkıştı.

“Carter,” dedim nefes nefese bir sesle. Garrett’in bedeni bana çarparak durmama sebep oldu.

“Kahretsin.” Garrett ellerini belime dolayarak beni dik tutmaya çalıştı. Havalandırmadan gelen ılık hava çıplak bacaklarıma çarpıyordu. Tıpkı beni kendisine doğru tutarken çıplak göğsünden gelen sıcaklık gibi.

“Kapıyı çaldım,” diye fısıldadı Carter. Bakışları aramızda gidip geliyordu. Zar zor giyinmiş ve hâlâ terden sıırılsıklamdı. Geçen her anla birlikte göğsü daha hızlı inip kalkıyor, her nefesi bir öncekinden daha yüzeysel çıkıyordu. “Ama açmadın... Endişelendim... Ben...”

“Hey, dostum, dinle.” Garrett öne doğru bir adım attı. Sanki kapana kısılmış bir hayvana yaklaşıyormuş gibi ellerini önüne uzattı.

Carter’in gözleri öfke ve ihanetle parladı. Bana baktığında yumruklarını sıkıyordu. Geri adım attı.

Başımı iki yana salladım. Ona doğru uzandım. “Hayır, öyle değil... değil...” Bir adım daha geri çekilip sonra bir adım daha atmca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. “Carter.”

Ne beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim bu sessizlik değildi. Öfke... Sanırım öfkesiyle başa çıkabilirdim. Ya da haykırış ama bununla başa çıkamazdım. Her zaman söyleyecek bir şeyi olan kardeşim bu değildi. Burada durmuş bize, *bana* bakıyordu. Sanki hiç bu kadar kandırılmış hissetmemiş gibi.

Benimle kavga etmesini, içindekileri dökmesini istiyordum. Bana yalan söylediğimiz için kızgın olduğunu söylemesini istiyordum. Ona hayatımda ilk kez, bana her zaman rüya gibi davranan bir adama âşık olduğumu söylemek istiyordum.

Onun yerine kapı kolunu kavradı ve arkasını döndü. “Carter, lütfen,” diye yalvardım. “Gitme.” Günün ağırlığı bir anda geri dönmüştü ve göğsümü eziyordu. Elimi elinin üzerine koydum. Nefes almak için mücadele ederken elini sıkıca kavradım. Gözyaşları ansızın gelip yanaklarımdan aşağı süzüldü. “Özür dilerim,” diye fısıldadım Carter başını eğerek tereddütle baktığında.

Bakışlarını tavana doğru kaldırdı. Boğazı düğümleniyordu.

“Hayır,” dedi sonunda. Söylediği kelime zar zor duyulmuştu. Kapıyı hızla çekerek açtı ama arkasından çarpmadan önce iki kelime daha etti. İçinde kalmaktan çok memnun olduğum o baloncuk etrafımızda cam gibi paramparça oldu. “Sikerim böyle işi.”

40

TAM BİR FİYASKO

Garrett

CARTER ALTI GÜNDÜR telefonuna cevap vermiyordu.

Altı lanet gün.

Dördüncü gün Jennie pes etti. Ağlayıp sinirlendi. Kanepede tek başına oturdu ve yalnız kalmak istediğini söyleyerek yanıma kıvrıldı. Onunla kalmamı istedi.

Jennie gözlerini kapatıp uykuya daldığında onu aradım.

Carter Beckett kız kardeşinin telefonlarına cevap vermiyorsa, onu beceren adamın telefonlarına da cevap vermeyecekti.

Ne de olsa Carter'ın düşündüğü tek şey buydu. Jennie'yi bir fırsat olarak gördüğümü düşünüyordu. Dört kat aşağıya kolay erişim. Yalan söyleyeceğimi, bir parça kış için yılların dostluğunu bir kenara atacağımı düşünüyordu.

Bağlılığımızı, sevgimizi; güven inşa etmek, her engeli aşmak, birlikte daha iyi olabilmek için inşa ettiğimiz, her şeyimizi ortaya koyduğumuz o sonsuz, dünyayı sarsan dostluğu görmüyordu. Hayatımda Jennie'den başka birinin olamayacağını görmüyordu.

Lanet telefonunu açıp dinleseydi tüm bunları bilirdi.

Jennie'ye zamana ihtiyacı olduğunu söyleyip duruyordum ama bu mesafeye daha ne kadar süre katlanabileceğini bilmiyordum. Aralarındaki bu sessizlik sürdükçe Jennie onun bir daha asla dönmeceğini düşünüp içine kapanıyordu.

Bir planımız vardı ama hayatın bana öğrettiği, hiçbir şeyin planlandığı gibi gitmediği idi. Neredeyse her şey boka sarıyordu.

Sanırım bu tam olarak doğru değildi. Ne de olsa hayat bana Jennie'yi, Jennie de bana hayatı vermişti.

Yine de düşüncelerim tükeniyordu. Kendimi Carter'a nasıl dinateceğimi, bunların hiçbirinin olmasını istemediğimizi açıklamak için bize bir şans vermesini nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Bu kadar kısa sürede hayatıma girip en iyi arkadaşım, en sevdiğim insan olacağını hayal bile etmemiştim. Ancak olmuştu. O benim, ben de onun. Sanırım hep böyle olması gerekiyordu.

Artık onun sadece pazar gecem olmasına izin vermeyecektim. Onun benim uykulu pazartesi sabahım, şükürler olsun cumam, yataktan çıkmadığım cumartesi ve diğer tüm günlerim olmasını istiyordum. Kendimi dünyanın en parlak noktası olmadan yaşamaya zorlamayacaktım.

Arenadaki park yerine arabamı park ettim. Sonra telefonuma bakıp iç geçirdim. Olivia'dan gelen mesaj Jennie'nin gerçekten hasta olup olmadığını ve şu anda onu görmek isteyip istemediğini soruyordu. Ona aslında hasta olmadığını söylediğimde, Cara'yı onu saçlarından tutup dışarı sürüklemesi için göndereceğini söyledi.

Bu ikilinin azmini takdir ediyordum. Jennie'nin içine kapanmasına nadiren izin veriyorlardı. Ona karşı sabırlı davranıyorlar ama aynı zamanda kendini toparlaması için ne zaman biraz dürtülmeye ihtiyacı olduğunu da biliyorlardı.

Üzülmeye hakkı vardı. Bu durum sevdiklerine ne kadar tutkuyla bağlı olduğunun bir göstergesiydi. Hayatındaki insanların onu sadece kendi olduğu için sevdiğini, bu sevgiyi hak edenin bizzat kendisi olduğunu hatırlamasını istiyordum.

Koridorlar bir maç öncesine nazaran sessizdi ama ben erkenden gelmişim. Carter bütün hafta oynamamış, onun yerine kazardan sonra Olivia'yla ilgilenmişti. Telefonlarımdan kaçabilirdi ancak geri döndüğüne göre benden kaçamazdı.

Eşyalarımı soyunma odasına bıraktım ve Carter'ı aramaya koyuldum. Onu baş koçumuzun ofisinde, masanın karşısındaki sandalyelerden birine uzanmış halde bir elma kemirirken buldum. Ayağa kalktığında Koç'un bakışları bana çevrildi. Bakışlarında gördüğüm bir şey tüylerimi diken diken etti.

Her zaman iyi bir oyuncu olmuştum. Sorun çıkaran biri değildim. Aptalca cezalar almıyordum ve herkese karşı nazik davranıyordum. Bana söyleneni yapardım çünkü yapmamak için bir neden görmüyordum. Her türlü kişisel meseleyi soyunma odasında bırakıp her gece sahada elimden gelenin en iyisini yapardım.

Carter kapıyı açtığımda ellerimi ceplerime soktum. Yüz ifadesi hiç değişmemişti.

“Ah, hey,” diye temkinli bir şekilde başladım. “Umarım birlikte... yapabiliriz diye düşünmüştüm.”

“Güzel. Geldin demek. Konuşmamız gerek.”

“Evet, konuşmak harika olurdu. Ben de bunu umuyordum.”

Soyunma odasına geri dönmek istiyordum ama Carter kapıda kalmıştı. Başını eğerek içeriyi işaret etti.

“Ah. Tamam.” İçeri girdim. Koç’un bakışlarındaki sempati dolu ve tedirgin ifade karşısında yutkundum. Ellerim terlemişti. Oturmadan önce ellerimi pantolonuma sildim. “Neler oluyor?”

Koç kalemini masasına vurdu. “Bu gece seni ikinci hatta deneyeceğiz.”

“İkinci hat mı?” Carter’a baktım. Bakışları soğuk ve mesafeliydi. “Ama ben... Ben her zaman sen ve Em ile oynarım. Birinci hatta.”

“Bunun en iyisi olacağını düşünüyoruz,” dedi Carter basitçe.

Öfke ciğerlerimi sıkıyordu. “Biz mi, sen mi?”

“Son zamanlarda en iyi performansını göstermiyorsun.” *Saçmalıktı.*

“Takımın geri kalanım ve oyunu etkileyebilecek herhangi bir gerginlikten kaçınmaya çalışıyoruz,” diye açıkladı Koç.

“Bir sonraki maçı yeniden değerlendireceğiz, Andersen.”

Öfke içime işliyordu. Kapıya yönelmeden önce başımı hafifçe salladım. “Evet, *Kaptan.*”

Bok gibi oynuyordum. İlk on birde olmamın bir sebebi vardı. Takımımın ilk on birindeki yerimi hak etmiştim. Carter, Emmett ve ben yıllardır birlikte oynuyorduk. Buzun üzerinde uyum içindeydik. Sanki birbirimizin düşüncelerini duyabiliyorduk. İkinci

hat için çok hızlıydım. Onlardan çok ileriye düşünüyordum. Carter ve Emmett ile yakaladığımız uyumu yakalayamıyordum. Üçüncü periyodun sonunda zil çaldığında, kazanmış olsak bile sayı olarak eksi üçteydim. Bu sezonki en kötü maçımdı.

“Zor maçı,” dedi Carter patenleriyle yanımdan geçerken ve kaskını çıkarırken. “Seni bir süre geride tutmam gerekebilir.”

ARABAMA BİNDİĞİMDE SAAT akşam onu geçiyordu. Klimadan yayılan sıcaklık ortamı ısıtmaya başladığında yüzümü ellerimle kapattım.

Bu öyle boktan bir karmaşaydı ki, kelimenin kendisi bile yeterince karmaşa hissi vermiyordu. Carter’ın beni arka hatta koymasına kim daha çok kızacak bilmiyordum. Ben mi, yoksa Jennie mi? Ya da Olivia. Ufak tefek, hamile bir kadınla kıyaslandığında neredeyse Cara kadar korkutucu olabiliyordu. Bir de Jennie.

Sikeyim, etrafımda bir sürü korkutucu ve güçlü kadın vardı.

Telefonumu arabayla senkronize ettiğimde babamdan bir mesaj geldi. Onu aramamı istiyordu. Bir ay önce olsa bu alışılmadık bir şey olurdu. Sanırım Nova Scotia’dan ayrıldığımda babam aramızdaki mesafeden faydalanmıştı. Belki de taşıdığı suçluluk duygusunun bir kısmından kurtulmuştu çünkü hatalarını sürekli hatırlatan biri olarak yanında değildim. Fiziksel mesafe duygusal mesafenin artmasına neden olmuştu ve *iyi oyunlar* mesajı almak bile benim için bir şanstı.

Kabul ediyordum. Sadece üç hafta olmuştu ama eski haline gelmenin eşiğinden döndüğünden beri çok daha farklı biriydi. Sadece benim için değil, kendisi için de çaba harcadığını görebiliyordum. Son zamanlarda ne kadar mutlu olduğunu ve bunu çevresine de hissettirdiğini görebiliyordum. Belki de bir bakıma işini kaybetmek onun için en iyisi olmuştu.

“Hey, Gare.” Doğu yakasında saat sabahın ikisini geçmesine rağmen telefondaki sesi çok neşeliydi. “Bu gece zor bir maçı, dostum. Beckett kız kardeşiyle çıkmaya hâlâ sıcak bakmıyor galiba?”

“Doğru tahmin ettin.” Şapkamı tekrar başıma geçirmeden önce elimi terli saçlarımda gezdirdim. “Ne haber? Uyuman gerekmiyor muydu?”

“Muhtemelen. Sanırım biraz heyecanlıyım.”

“Ne için?”

“Sizin orada çok iyi bir destek programı olduğunu duydum. Görünüşe göre ülkenin en iyilerinden biri.”

“Ah, öyle mi?”

“Fraser Nehri kıyısında büyük bir çelik fabrikası var. Vinç operatörü arıyorlar.”

Kalp atışlarım hızlandı. “Ne diyorsun?”

Bir anlık tereddüt yaşadım ama babam konuşmaya başladığında hissettiğim tek şey coşku ve mutluluk oldu. “Bir iş bulduğumu söylüyorum, Garrett. Nisan sonunda başlıyorum.”

“Vancouver’a mı taşıniyorsunuz?”

“Aynen öyle, Garrett. Vancouver’a taşıniyoruz.”

İÇERİ ADIMIMI ATTIĞIMDA dairem sıcacıktı. Isıtıcının üzerindeki loş ışıkla aydınlanıyordu.

Jennie hep böyle yapıyordu. Geç geleceğimi bildiği günlerde yatmadan önce ısıtıcılığı birkaç derece artırıyordu. İçeri girdiğimde yerler sıcacıktı. Hemen ayakkabılarımı çıkardım. Yatağa girip ona sımsıkı sarılma fikriyle içim ısındı.

Isıtıcının üstündeki ışık da onundu. Karanlık bir eve girmemi istemiyordu. Bu davranışı bana annemi hatırlatıyordu. Gecenin bir yarısı yataktan sürünerek çıkıp su içmeye gittiğimde benzer şekilde bir ışığın hep açık bırakıldığını görürdüm. Eve beklenilenden daha geç girdiğim gençlik yıllarımda, kapıdan gizlice içeri süzüldüğümde de yine o ışık hep açık olurdu.

Mutfak tezgâhının üzerinde, mikrodalgada akşam yemeği olduğunu bildiren, pembe kalemle yazılmış bir not vardı. Yemeği hiç yemediğim kadar hızlı bir şekilde mideye indirdim. Onunla birlikte olmak için yanıp tutuşuyordum.

Yatakta benim tarafıma kıvrılmıştı. Bir eli yanağıyla yastığının arasında, diğeri ise çenesinin altındaydı. Kestane rengi dalgalı saçları omuzlarına dağılmıştı. O kadar güzeldi ki ona bakmak kalbimi sızlatıyordu. Yüksek elmacıkkemiklerinin keskin açısı, kalp şeklindeki dudaklarının yumuşaklığı -altdudağı üstdudağıyla kıyaslandığında daha dolgundu- beni büyülüyordu. Koyu renk kirpikleri hafif kızarmış tenine değiyordu. Eğer ona benim kadar yaklaşabilme şansına sahip olsaydınız, burnunun üzerindeki minik çilleri de görebilirdiniz.

Başparmağımla çenesinin kenarından başlayarak dudaklarına doğru nazik hareketlerle ilerledim. Elmacıkkemiğinin üzerinden geçtiğimde kirpikleri hafifçe titredi. Uykulu mavi gözlerini kırıştıranak açıp bana baktı.

“Merhaba, gün ışığı,” diye fısıldadım. Bana o şahane gülümsemesiyle karşılık verdiğinde kalbim küt küt atıyordu.

Jennie yorganı araladı. Onun yatağında, üzerinde tişörtümden başka bir şey olmadan yatmasından bir gün sıkılabileceğimi asla zannetmiyordum. Kollarını boynuma dolayıp bacaklarıyla bedenimi hafifçe kavradı. Yana doğru kaymadan önce onu kendime doğru çekerek kucağıma yatırdım.

Avucunu kalbime bastırdı. “Oyun istediğin gibi gitmediği için üzgünüm.”

Kalbimin üzerindeki elini elimle örttüm. “Sorun değil. En azından Ollie ve Cara’yı izlerken eğlendin mi?”

Cevap vermedi. Onların yanına gitmediğini biliyordum. Bu yüzden daha fazla zorlamayacaktım.

“Seni ikinci hatta Carter mı taşıdı?” diye sordu.

“Evet.”

Tedirgin bir halde kıpırdandı. “Özür dilerim.”

“Hey.” Parmağımla çenesinin altından geçirip yüzünü kendime

doğru çevirdim. “Bu senin hatan değil. Şu anda bununla böyle başa çıkıyor ama sonsuza kadar bu şekilde olmayacak. Başkalarının kararları için özür dileme.”

Beniınle tartışma dürtüsü, sadece bu kararın değil, bu haftaki tüm olanların sebebinin kendisi olduğunu söyleyerek karşı çıkma dürtüsü onu yiyip bitiriyordu. Bunun yerine bana daha sıkı sarıldı.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. “Sana iyi bir şey söyleyebilir miyim?”

Yüzü yumuşacık bir gülümsemeyle aydınlandı. “İyi şeyleri severim.”

“Maçtan sonra babam aradı. Bir iş bulmuş.”

“Garrett! Bu inanılmaz!”

“Hı hı. Hepsi bu kadar da değil.” Saçlarının ucuyla burnunun uzunluğunu takip ettim ve burnunu hafifçe kırıştırmasını izledim. “İş burada.”

“Aman Tanrım.” Yorganı üzerinden hızla atıp dizlerinin üzerine çöktü. Tam o anda beni neredeyse aletimden vuracaktı. “Vancouver’a mı taşıyorlar? Ailenle mi tanışacağım? Küçük kız kardeşlerinle? Aman Tanrım! Seni her gün gıcık edecekler ve ben de onlara bu konuda yardım edeceğim!”

Gülerek elimi uzattım ve poposuna hızlı bir şaplak attım. “Bir dene de seni bu yatak direğine bağlayayım.”

Bana doğru döndü. Kollarını belime doladı. “Kendime not: Garrett’ın kız kardeşlerinin onu gıcık etmesine yardım et.” Lambayı kapattığımda yüzünü göğsüme bastırdı. Karanlık gece etrafımızı sardı. “Senin adına çok mutluyum, Garrett. Ailen burada, artık yanı başında yaşayacak.”

Jennie kollarımda uykuya daldığında ben ailemin zaten şu an yanı başımda olduğunu biliyordum.

Ancak bu duygu kısa sürdü çünkü kollarım endişe verici bir şekilde boştu.

Saat sabahın yedisi bile değildi. Daha güneş doğmamış, etraf hafiften aydınlanmaya başlamıştı. Jennie’nin yokluğu karşısında birden üşüdüğümü hissettim. Üzerime bir eşofmanla tişört geçi-

rip koridorda ilerledim. Onu oturma odasındaki pencerenin önüne oturmuş, *Prenses Bubblegum*'a sarılmış ve sessiz hıçkırıklarla ağlarken bulduğumda olduğum yerde kaldım.

Jennie pek çok şeydi. Cesur ve şamatacıydı. Kendinden emin ve sertti. Sessiz ve yumuşaktı. Güçlü, dirençli ve inatçıydı. Her duyguyu içinde barındıran kocaman, hassas bir kalbi vardı ama kırılgan değildi. Her şey için savaşırdı. Kendini zorlardı. Ne kadar zaman alırsa alsın, her zaman direnmenin ve zafere ulaşmanın bir yolunu bulurdu.

Buna rağmen şu anda öyle kırılgan ve kaybolmuş görünüyordu ki, her hücrem onun acısıyla yerle bir olmuştu. Yaşananları nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyordum ve bu beceriksizlikten nefret ediyordum.

Yanına gidip onu kucağıma doğru çektim. Bana doğru sokuldu. Hıçkıra hıçkıra ağlarken yaprak gibi titriyordu.

“Bundan nefret ediyorum,” dedi göğsümde ağlarken. “Bundan çok nefret ediyorum.”

“Biliyorum, bebeğim.”

“Kardeşimi özledim. Ba...” Dudakları sanki benim ciğerimdeki tüm nefesi çalan bir solukla açıldı. “Babamı özlüyorum. Onu çok özlüyorum, Garrett. Her şey çok ağır ve karanlık geliyor.”

“Ağabeyin de baban da seni seviyor, Jennie. Carter her zaman senin için burada olacak.” Elim kalbinin üzerine koydum. “Baban her zaman *burada* olacak. Asla yalnız değilsin.”

“Bana çok kızgın. Ya beni hiç affetmezse?”

“Hey, bana bak.” Yüzünü ellerimin arasına alarak akmaya devam eden gözyaşlarını sildim. “Bizi affedecek. Birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi görecek ve bizi anlayacak.”

“Ya yeterli olmazsa? Ya uzun süre böyle olmaya devam ederse? Ya Olivia’yı da kaybedersem? Cara’yı?” Mavi gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Gözyaşlarının ardında onu yakıp kavuran bir acı vardı. “Ya yeğenimi de kaybedersem?”

“Böyle bir şey olmayacak, Jennie. Sana söz veriyorum.”

Başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. “Sen... sen buna söz veremezsin. Veremezsin, Garrett.”

“Kesinlikle verebilirim,” dedim kesin bir ifadeyle onu takip ederek. “Verebilirim, Jennie çünkü Olivia ve Cara seni çok seviyor.”

Bir eli alnında, diğeri kalçasında dönüp uzaklaşmaya başladı. Pembe tavşanı halımın üzerine düştü. “Beni Carter yüzünden seviyorlar çünkü en uygunu bu. Ben buyum, Garrett. Uygun olan kişi.” Kapıya doğru eliyle işaret etti. “Senden dört kat aşağıda oturuyorum. Daha ne kadar uygun olabilirim ki?”

İçimde bir karanlık belirdi. “Sakın böyle söyleme. Ben seni sen olduğun için seviyorum, kardeşin yüzünden değil. Kesinlikle dört kat altımda yaşadığım için de değil. Toronto’daki o işi kabul etsen de seni yine severim ve hayatımın sonuna kadar da sevmeye devam ederim. Çünkü *sana* âşığım, Jennie.”

“Kim olduğumu biliyor musun ki? Kendine güvenen beni seviyorsun. Kurnazca cevaplar veren ve aklına gelen her şeyi söyleyen o cesur kızı. Ama ya şu an gördüğün gerçek bensem? Ya bu kırık dökük, paramparça versiyonum gerçekse?”

“Bir şeyler hissetmeye hakkın var, Jennie. Yas tutabilirsin. Kendinden emin olmak yerine kararsız olmaya hakkın var. Bunlar seni güçsüz yapmaz. Seni *sen* yapar.”

“Carter olmasaydı hiçbiriniz beni bulamazdınız.”

Kalbim sıkışıyordu. Carter’dan fazlasını kaybettiğine, onsuz hiçbir şey ifade etmediğine kendini inandırma şekli içimi acıtıyordu. Jennie gibi kendine güvenen birinin, zaman zaman ne kadar değerli olduğunu sorgulaması kahrediciydi. Keşke beş dakikalığına kendini başkalarının gözünden görebilseydi. En karanlık günlerinde bile sadece bizim için değil, kendisi için de hep yeterli olduğunu anlayabilseydi.

Jennie her zaman tek başına araba sürdüğü karanlık ama yıldızsız bir gecenin ardından doğan güneş gibi olmuştu. Kaybolduğunda ya da yoldan çıktığında yine de devam ederdin çünkü o

ışığı arardın. Onu bulduğunda öyle göz alıcı bir şekilde parlardı ki, seni doğrudan eve götürürdü. Ancak kendini bıraktığında, her şey kasvetli griye dönerdi. Donuk, ıssız bir yerdeki sisli ve puslu bir sabah gibi olurdu. Kendini böyle engellemeye çalıştığında, evimin yolunu bulamıyordum. Onsuz olmazdı.

“Ne olmuş yani?” Sonunda söyledim. “Belki de seni Carter’ın yüzünden bulduk ama bu seni sadece sen olduğun için sevdiğimiz gerçeğini değiştirmez.”

Sessiz kaldığımız bir an boyunca gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sözlerimin ardındaki gerçeği tartıyormuş gibiydi. Tam önünde durduğumda dudakları aralandı. Sanki bir sonraki cümlelerin doğru olup olmadığından emin değilmiş gibi öylece kaldı.

“Belki de Toronto’ya aitimdir.”

Onu kaybetme düşüncesi midemde bir panik hissi yaratmıştı. Ben daha bir şey söyleyemedim o kırgın bir şekilde devam etti.

“Belki de Carter’ın gölgesinde yaşıyorumdur.”

“Kimsenin gölgesinde kalamayacak kadar ışık saçıyorsun, Jennie.”

Bir kez yavaşça göz kırptı. Gözyaşları o güzel ama bir o kadar da acı içinde kıvranan yüzünden aşağı döküldü. “Yeni bir başlangıç yapabilirim. Belki... Belki kendi başıma ayakta durmayı öğrenirim. Ve sen... Arkadaşlarını, takımım geri alırsın. Hak ettiğin pozisyonda oynarsın çünkü ben gitmiş olurum ve ailen de gelir ve...” Bileğinin tersiyle burnunu silerek dudaklarını büktü. “Ve her şey daha iyi olur.”

Öfke bir sarmaşık gibi göğsüme tırmandı. Jennie’ye doğru bir adım attım. Çenesini kavrayıp gözlerini gözlerime kilitledim.

“Eğer Toronto’da kalacaksan, bunu lanet olası doğru sebeplerle yaparsın. Orada kalırsın çünkü orayı seviyorsundur çünkü o iş senin hayalindir, kendi stüdyona sahip olmaktan ya da çocuklara senin gibi dansı sevdirmekten bile daha çok sevmişsin demektir. Kalırsın çünkü orası sana ev gibi geliyordur ve başka bir yerde olmak yanlış geliyordur. Başkasının gölgesinde kaldığın için kalmazsın, kendi gölgede bile kalmazsın. Sırf arkadaşların karde-

şin sayesinde hayatına girdi diye de kalmazsın. O arkadaşlar seni seçmiş olan ailedir, her gün yeniden seni seçmeye devam eden insanlar. Ve kesinlikle yalnız başına ayakta durmayı öğrenmek için kalmazsın çünkü sen zaten kimsenin yardımı olmadan çoktan zirveye uçuyorsun.”

O titrerken kalbim kulaklarımda atıyordu. Parmaklarıyla bileklerimi sıkıca kavradı. Gözlerindeki ifade anlayış, merhamet ve *yardım* için yalvarıyordu.

“Şu anda yaptığın şey, kendini seni seven insanlara ait olmadığına ikna etmeye çalışmak. Sanki veda ediyormuşsun gibi hissettiriyor, Jennie ve ben bundan nefret ediyorum. Sana asla veda *etmeyeceğim*.”

Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda hafif bir iç geçirmeyle dudaklarını araladı. Onu daha yakına, ikimizin de ait olduğunu düşündüğüm yere çektiğimde kendini kollarıma bıraktı.

Kafası karıştı. Kalbi yorgundu. Tıpkı üç hafta önce ondan uzaklaştığımda, ne yöne döneceğimi bilemediğimde hissettiğim gibi hissediyordu.

Ayrıldığımda yarım saat sonra geri döneceğine söz verdi. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında bunun bir veda olmadığını söyledi.

Ancak omzunda çantasıyla kaybolduğunda dudaklarından dökülen son kelime elveda oldu. Kalbim ise yerde ve paramparçaydı.

13. DARBE: DONDURUCU SOĞUK

Jennie

HAVA BURADA DAHA soğuktu. Sert ve keskin bir rüzgâr, açıkta kalan her bir deri parçasını tokatlar gibi esiyor, insanı hem uyuşmuş hem de yanıyormuş gibi hissettiriyordu. Bu rahatsız edici bir histi. Yüzümü buruşturarak telefonumu yüzüme doğru kaldırıp *Toronto Artı-Eksi* listemi açtım. Eksi hanesine “*dondurucu soğuk*” diye ekledim.

Garrett yok.

Annem, Carter, Olivia, Hank, Cara yok.

Bebek öpücükleri yok.

Dublin yok.

Dans stüdyosu yok.

Başkası için çalış ve kurallara uy, off.

Carter ile karaoke yok.

Garrett’la sıcak çikolata yok.

Garrett’la dans savaşı yok.

Garrett’la mutfakta yavaş dans etmek yok.

Garrett’la sırt kaşımak yok.

Garrett’la kucaklaşmak yok.

Dondurucu soğuk.

Vancouver’da kalmaktan başka bir şey yapmam için çok fazla neden yoktu.

Gözlerim profesyonellere kaydı.

Burada kimse beni tanımıyor.

Fakat biraz korkutucu olsa da benim için ayrılmak adına cezbedici bir sebepti.

Annemin yanma gidemeyeceğim, onunla kanepeye kıvrılıp istediğim zaman film izleyemeyeceğimi gerçeği boğazımda bir yumru oluşturdu.

Telefonum titredi. Kalbim, biraz yalnız kalmak istememe rağmen, Garrett olabileceğini umuyormuş gibi çarptı.

Emily: Kırmızı mı, yoksa beyaz alkolsüz şarap mı?

Az da olsa kabarcıkları var.

Ben: Ne?

Emily: Kız gecesi?

Ben: Kahretsin. Çok özür dilerim. Unutmuşum. Görüşme için Toronto'dayım.

Emily: Hımm.

Emily: Yani, güzel, kalbinin sesini dinle falan. Ama Toronto'da bu var mı?

Emily burnunu kırıştırdığı, dudaklarını kıvrıdığı ve gözlerini şaşkınlıkla yaptığı bir fotoğraf gönderdi.

Ben: Bu amigo kız kıyafeti mi?

Emily: Evet, birazdan misafirim gelecek

göz kırpan emoji

Gülümseyerek eksi listeme geri döndüm.

Emily yok.

...

Garrett yok. Garrett yok. Siktir. Garrett. Yok.

Telefonumu göğsümde tutarken dudaklarımdan acı dolu bir nefes çıktı. Kaybedebileceğim şeyin ağırlığı kıvrıldığım koltuğa daha da gömülmemi neden oldu.

Sanki cevap tüm gökdelenlerde, şehrin aşağıda yarıştığı kalabalık caddelerde beni bekliyormuş gibi otel odamın penceresinden dışarı bakıyordum. Çılgınca ve büyüleyiciydi. Herkesin senkronize bir şekilde hareket ettiği hızlı tempolu bir dansı izlemek gibiydi. Sanki panik içinde hareket etmelerine rağmen bir al ver oyunu oynuyorlardı.

Orada ne bir cevap ne de hangi yolu seçmem gerektiğini söyleyen bir işaret vardı. Sadece bir sürü kaos vardı ve bu da tam olarak beynimin şu anki durumunu yansıtıyordu. *Kaotik*.

Şehri, parlak ışıkları, gece vakti her şeyin canlanmasını hep severdim. Ancak dağlara bakan sakin bir sabah, ufuk çizgisini boyayan çam ağaçları denizi, çerçeveledikleri suyun dalgalanışında dans edişleri hakkında söylenecek bir şey vardı.

Burada, Toronto'da yaşam o kadar gürültülüydü ki zar zor düşünebilirdiniz. Vancouver'ın kuzey ucunda ise kendinize ayıracak vakti her zaman bulabilirdiniz. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Aşırı analiz yapmakla kaçışa ihtiyaç duymak arasında gidip gelen biriyseniz, her ikisinin de avantajları vardı.

İç çekerek, görüşmeye hazırlanmak için sandalyeden kalktım.

Garrett için kıyafet denemekle üç saatimi harcamıştım ama her birini uygunsuz bulup hemen çıkarmam gerektiğine karar vermişti. Hepsini gerçekten çıkarmıştım. Bu yüzden bir kıyafet seçmem üç saat sürmüştü. Sonunda, ilk denediğim kıyafeti seçti -küçük şeytan- bu yüzden kloş pantolonumu ve beyaz bluzumu giydim. Bluzumu yüksek belli pantolonumun içine soktum ve en sevdiğim siyah botlarımla tamamladım. Örgümü açmak için lastiği çıkarıp dalgalarım serbest kalana kadar parmaklarımla saçımı taradım. Son olarak birkaç kat maskara sürdükten sonra dudaklarıma biraz renk ekledim. Onu seçmeme de Garrett yardım etmişti.

En azından öyle olduğunu düşünüyordum. Karın kaslarına öpücükler kondurarak her rengi test etmiştim. Her renge farklı tepki vermişti ama en çok bu renk dudağımdayken kondurduğum öpücüğe sıcaklık karşılık vermişti. O an bunun en doğru seçim olduğunu anlamıştım.

Bunun öpücüğümü karnının çok aşağısına, iç çamaşırının olduğu kısma kondurmamla ve dudaklarımın on saniye sonra aletine yapışmasıyla bir ilgisi yoktu *tabii ki*.

Keşke montum konusunda da onu dinlemiş olsaydım çünkü dışarı çıktığımda, onun uyarısını dikkate almadığım için kendime lanet ediyordum. Her ihtimale karşı sıcak tutan paltomu yanıma almam konusunda ısrar etmişti ama ben yine de batı yakası baharları için yapılmış lila rengi trençkotumla duruyordum.

“Ben bir kapı tokmağıyım,” diye mırıldandım beni bekleyen *Uber*’ime binerken.

Oraya varmamız sadece on dakika sürmeliydi ama otuz dakika sürdü. Neyse ki bunu planlamıştım. Toronto trafiği boktan bir gösteriydi.

“Çok teşekkür ederim, Manny,” dedim inerken şoförüne.

“Mülakatında iyi şanslar, Jennie!” diye bağırdı açık penceresinden.

Önümdeki bina o kadar da yüksek değildi ama ona baktıkça kendimi küçücük hissediyordum. Tıpkı üzerimde ağırlık yapan, geleceğimi bir bez bebek gibi her yöne çeken karar gibi. Kararsızlık bir ağırlık gibi mideme çökmüştü ve bu yüzden midem bulanıyordu. Etrafta oturabileceğim, rahat nefes alabileceğim bir yer arıyordum.

“Ne yaptığımı bilmiyorum,” diye söylenmeye başladım. Yürüyüş yolunda volta atıyordum. Endişe göğsümü tırmalıyor ve kalp atışlarım hızlanıyordu. Sanki bu çılgınca koşuşturmayı durdurabilecekmişim gibi elimi oraya bastırdım. “Bunu yapamam. Burada ne işim var?”

Telefonum art arda iki kez titredi. Ekranımı aydınlatan isimle dünya durma noktasına geldi.

Ayıcık: Bu kararı kendi başına vermek için alana ihtiyacın olduğunu biliyorum ancak öncesinde bir şey söylemeden oraya girmene izin veremezdim.

Ayıcık: Bunu yapabilirsin. Bunu hak ediyorsun. Bunu hak ettin. Eğer istiyorsan, tek yapman gereken uzanıp onu almak. Seninle gurur duyuyorum, Jennie. Ve ne olursa olsun, her zaman benim en iyi arkadaşım olacaksın. Ben de her zaman senin güvenli yerin olacağım.

Sinsi bir gözyaşı, sinsi gözyaşı kanalımdan süzülerek hiç de sinsi olmayan yanağımda iz bıraktı. Burnumu hızlıca çekip mesajını defalarca tekrar okudum. Sonra emin olmak için bir kez daha okudum.

İçime çektiğim sakın bir nefesle telefonumu bir kenara koyup ön merdivenlerden yukarı çıktım ve kapıları açtım.

“JENNIFER?”

“Hımm?” Adımı söyleyen kişiyi arıyordum. Monica, Leah’nın arkadaşıydı. Yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle beni karşıladı. Annalise’in beni izlediği sağ tarafa doğru baktı. “Çok özür dileirim. Saat farkına alışıma çalışıyorum.” Birkaç kez Jennie olarak çağrılmayı talep etmeme rağmen bana Jennifer demeye devam ediyordu.

“Burada saat farkıyla dört saat ilerideyiz, değil mi? Daha enerjik olmanı beklerdim.”

“Üç.” Burada saat 18.30’du. Bu da evde saatin 15.30 olduğu anlamına geliyordu. Garrett beni okuldan alacak ve kısa bir uyku için eve gidecektik. Uyku zamanı en sevdiğim zamanlardan biriydi.

Annalise gülümsedi. Dudaklarım birbirine bastırışından bir gerginlik olduğu belliydi ama yine de bütün öğleden sonra dişlerini bir kez bile görmemiştim. Altmışlı yaşlarındaydı. İçimden bir ses, en az yirmi yıldır seks yapmadığını söylüyordu.

“Yine de biz buraya uyum sağlayacağınızı düşündüğümüzü söylüyorduk.”

BENİMLE OYNA

Bundan çok emin değildim. Bugün erken saatlerde, yarısı bayılmak üzere olan ya da ağlayan balerinelere emir yağdırmasını izlemiştim ve zaten baleyi bırakma nedenim de tam olarak buydu. Yine de *beni* istemeleri heyecan vericiydi. Omuzlarım geriye düşerken daha dik oturarak gülümsedim.

“Gerçekten mi?”

“Elbette. Seni yıllardır izliyoruz. Çok güzel bir dansçısın.”

“Ve Leah’nın senin hakkında söyleyecek her zaman çok güzel şeyleri vardır,” diye ekledi Monica.

Monica’yı sevmiştim. Leah gibiydi. O da gençti ve hâlâ, bilmiyorum... hayat doluydu? Profesyonel dans dünyasının diktatörleri tarafından ezilmemişti? İyi bir insandı? Arkadaş canlısı ve cana yakındı. Turun çoğunu, Annalise her arkasını döndüğünde kulağıma onun hakkında bir şeyler fısıldayarak geçirmişti. Bir noktada kahkahalarımı gizlemek için öksürüyormuş gibi yapmak zorunda kalmıştım.

Ben cevap veremediğim genç bir adam masamızın önünde durdu. “Sipariş vermeye hazır mıyız?”

Annalise bana doğru döndü. “İlk sen başla istersen?”

“Hımm...” Gözlerim menüde gezindi. *170 gram teriyaki soslu bonfile*. Tamamdır. Midem sevinçle şarkı söylüyordu ve seçeneğe dokundum. “Bonfile alacağım, az pişmiş, yanında iki kez fırınlanmış patates ve...”

“Ah, Jennifer, tatlım.” Annalise’in tepeden bakan bakışları çerçevesiz gözlüklerinin üzerinden yükseldi. “Daha hafif bir şey tercih etmez miydin?”

“Şey...” *Ciddi olamazdı, değil mi?*

“Bu çok sıkı bir program, dolayısıyla öğretmenlerimizden de en az öğrencilerimiz kadar kendilerini eğitime adanmalarını bekliyoruz. Buna beslenme de dahil.”

“Elbette.” Gülümsedim. Bir elimi masanın altındaki karnımın üzerine koydum. İçeri girmeye çalışan utanç verici düşünceleri

kovalıyordum. Kendime sadece birkaç ay önce olduğum kadar zayıf olmadığımı hatırlatmaya çalışıyordum. “Ben ızgara tavuklu *caprese* salatası alayım, lütfen.”

“Mükemmel bir seçim, hanımefendi,” diye cevap verdi garson. Fakat gözlerindeki muzip ifade, bunun saçmalık olduğunu onun da benim gibi iyi bildiğini söylüyordu. Kısılan bakışlarım karşısında gülümsemesini gizlemek için başını eğip menümü aldı. “İçecek ne alırdınız?”

“Limonlu votka soda alacak.” Annalise göz kırptı. “Şekersiz.”

“Aslında, ben alkol tüketmiyorum. Kök birası harika olur.”

Onun yüzündeki dehşet ve inanamamazlık ifadesinin kendi isteğimle ayık kalmamdan mı, yoksa şekere boğulmuş gazozdan mı kaynaklandığını merak ediyordum. Bunlardan biri için beni eleştirmeye başlamadan önce söze girdim. “Babam ben on altı yaşındayken arabasına sarhoş bir sürücünün çarpması sonucu hayatını kaybetti. Uzun zamandır kök bira içmemiştim. Ta ki çok yakın bir zamana kadar. Çünkü bu babamın en sevdiği içecekti. O kahverengi cam şişelerde olanından severdik. Adı *Dad’s Old Fashioned Root Beer*’di.” Gülümsedim. “Babam bana onun bu içeceği kendisinin yaptığını söylerdi. Üzerinde adının yazılı olmasının sebebi buydu. Her cuma işten bir altılı paketle gelirdi. Biz de ailece pizza ve film gecemizi yaparken birer tane içerdik.”

“Bu... şey...”

“Ben de bir kök birası alayım lütfen,” diye araya girdi Monica. “Çocukluğumdan beri içmemiştim.” Annalise’e döndü. “Jennie’nin dansı hakkında birkaç övgü sıralıyordun değil mi?”

Başını sallamadan önce tereddüt etti. “Evet, dediğim gibi. Buraya çok hoş katkılarda bulunabilirsin.” Ellerini uzattı ve sonra çenesinin altında birleştirdi. Sonunda yüzünde dişlerini görebildiğim bir gülümseme belirmişti. Garip bir şekilde Chandler Bing’in *Friends*’teki meşhur nişan fotoğrafındaki gülümsemesini anımsatmıştı. “Ee, ne düşünüyorsun? Evet mi?”

Kaşlarım yukarı kalktı. “Evet mi? Bana iş mi teklif ediyorsunuz?”

“Evet!”

“Ah. Aman Tanrım. Vay canına. Ben... gerçekten mi?”

“Elbette, gerçekten! Sen bizim ilk tercihimizsin, bu yüzden diğer tüm adayları beklemeye aldık.”

Omuzlarımda garip bir gerginlik oluştu. Midemde kelebekler uçuşuyordu ama bunlar çok da iyi türden değildi. “Şu anda bir karar vermek zorunda mıyım? Bunu beklemiyordum. Biraz zamanım olur diye düşünmüştüm.”

Yüzündeki gülümseme hafifçe düştü. Ben de sandalyeme doğru geri çekildim.

“Ailem Vancouver’da. Bu fırsat için gerçekten çok minnettarım. Bu benim için bir hayalin gerçekleşmesi. Sadece hazır olduğumdan emin değilim...”

“Kendi ayaklarının üzerinde durmak? Hayatını kazanmak?”

Masanın altındaki parmaklarımı uyluklarıma geçirdim. Kendi başıma ayakta durabilir miydim? Kendi hayatımı kazanabilir miydim? Bunları yapmak için gerçekten ülkenin öbür ucuna taşınmam ve ailemi geride bırakmam mı gerekiyordu?

“Onlardan bu kadar uzakta olmaya hazır olduğumdan emin değilim,” diye sessizce bitirdim. Onlar bunun büyük bir karar olduğunu, eve uçmadan önce karar verebileceğimi kabul ettiğinde yemeğin geri kalanını bunu, ailemin olmadığı bir hayatı düşünerek geçirdim.

“LANET... KAHROLASI... Doğu Kanada... kışı...”

Deri çizmelerimi çıkardım. Akşam yağan ve üzerlerini kaplayan kar havaya savruldu. Halının üzerine düşerek hızla eridi.

Baharın muhteşem yüzünü göstermeye başladığı evime gitmek istiyordum.

Kıyafetlerimi çıkarıp en sıcak tutan pijamamla Garrett’m kapüşonlu *sweatshirt*’ünü giydim. Sanki ona sarılmışım gibi sıcaklığına ve kokusuna kendimi bıraktım.

Yatmaya hazır olduğumda yorganın altına girip pencereden dışarı bakmaya başladım. Gökyüzünde parlayan tek bir yıldız yoktu. Göğün altındaki şehir uyanıktı. Ufuk çizgisi rahatsız edici bir mavi-gri tondaydı. Tüm ışıkların getirdiği kirlilikle doluydu.

Burada yatarak bir aydınlanma bekledikçe zihnim daha da karışıyordu. Her yerim ağrıyordu. Karnımda düğümlenip sırtıma doğru tırmanan, tarif edemediğim bir gerginlik vardı. Zehir gibi bir tadı olan, kocaman bir boşluk... Öylesine gürültülü bir sessizlikti ki... Ağır ve karanlık, ürkütücü ve yürek burkan cinstendi. Tek istediğim bu yükü bırakmaktı.

Ancak nasıl yapacağımı bilmiyordum. Göz kapaklarım kapandığında -sanki korkuları kapatabilirmişim gibi- gözyaşlarım kenarlardan sızdı ve şakaklarımdan akıp gitti. İçimde bir şeyleri düzeltmenin savaşını verirken yana doğru kıvrılıp *Prenses Bubblegum*'a sarıldım.

O sırada telefonum çaldı. Hank görüntülü arıyordu. Her zamanki gibi tam zamanındaydı. Göremediği halde neden görüntülü arama yapmakta ısrar ettiğini sormayın. Çoğunlukla istediğini yapmasına izin veriyorduk. O çok ısrarcıydı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Kıs kıs güldüm. Doğrulup dizlerimi göğsüme çektim. Gözyaşlarımı sildiğimi görmediği için minnettardım. "Kıyafetimi beğendin mi?"

"Ah, evet. Çok etkileyici. Mülakatta bunu mu giydin?"

"Hayır, pijamalarımınla gitmemi hoş karşılayacaklarını sanmıyorum."

Hank güldü. Gözlerinin etrafındaki çizgiler daha da belirginleşti. "İyi ki yeteneğinin peşindeler, moda anlayışının değil. Önce görüşmen hakkında mı konuşmak istersin, neden ağladığın hakkında mı? Yoksa ikisi birbiriyle bağlantılı mı?"

Boğazımda bir kahkaha sesi belirdi. Bileğimin tersini burnumun üzerinde gezdirerek burnumu çektim. "Hislerinin bu kadar güçlü olmasından nefret ediyorum." İç çektim. "Görüşme iyiydi.

İyi idi. Gerçekten iyi idi. Ben sadece... Bilmiyorum. Olmak istediğim yerin orası olduğundan emin değilim."

"Nedenmiş o?"

"Geride çok şey bırakmış olacağım. Sevdiğim pek çok insanı."

"Hımm. Peki neden bu işi *istiyorsun*?"

Düşünmem gereken bir şey bile değildi.

"Hayatımda ilk kez kardeşimden dolayı değil, masaya getirdiklerimden dolayı seçildiğime eminim."

"Peki bu işi kabul etmek için yeterli bir sebep mi?"

Gerçek şu ki, bilmiyordum. Bir hafta öncesine kadar onu almaya hiç niyetim yoktu. Garrett'la aramızdaki ilişkinin büyümeye devam etmesini izlemek beni heyecanlandırıyordu. Hala olacağım için çok mutluydum. Kardeşime âşık olduğumu söylemek konusunda biraz korksam da hevesliydim.

"Sanırım sadece... nereye ait olduğumu bilmiyorum."

"Nereye ait olmak istiyorsan oraya aitsin, Jennie."

"Bunu söylemek çok kolay ama Carter benim için hayatım boyunca güvenilebileceğim tek insandı. O her zaman benim yanımdaydı ama artık değil ve ben onunla ne yapacağımı ya da onsuz kim olacağımı bilmiyorum. O kadar çok şeyim ona bağlı ki."

Hank sözlerimi düşünürken bir an sessiz kaldı. "İkinizin birbirine bağlı olduğu doğru olabilir ama onsuz kim olacağım bilmediğin doğru değil. Sen kendi başına bir insansın, Jennie. Her zaman da öyleydi."

"O zaman neden değer verdiğim herkesi bana getiren bir katalizör o? Bu insanların beni gerçekten ben olduğum için mi sevdiklerini, yoksa her zaman orada olduğum ve kolay ulaşılabildiğim için mi sevildiğimi nasıl bilebilirim?" Ben geri alamadan içimdeki tüm sorular dudaklarımdan döküldü.

"Hayatındaki en önemli insanlardan bazıları seni kardeşin aracılığıyla mı buldu? Evet. Ne olmuş yani? Hayatın, ihtiyacımız olan insanları karşımıza çıkardığına ve bir şekilde mutlaka yollarımızın kesişeceğine inanıyorum. Bunun nasıl gerçekleştiğine takılmayalım. Sadece gerçekleştiği için, hayatlarımız bize mutluluk

ve rahatlık getiren, bizi bir gülümsemeyle mutlu eden veya sarılmasıyla tüm günümüzü değiştirebilen insanların sevgisiyle dolu olduğu için minnettar olalım.”

Lanet olsun. İşte yine o sinsi, sızdıran gözyaşı kanalları.

“Yine mi ağlıyorsun?”

“Hayır,” diye çıkıştım. Garrett’ın kapüşonlusunun yakasına yüzümü sildim. “Ben ağlamam. Asla.”

“Doğru. Siz Beckettler çok soğukkanlı, duygusuz insanlarsınız. Hepinizi bu kadar soğuk ve kopuk yapan da bu.” Hank tereddüt etti. “Sana bir şey sorayım, Jennie. Sen ve Garrett nasıl âşık oldunuz? İlk görüşte aşk olmadığı kesin. Onunla yıllar önce tanışmıştın.”

Son birkaç ayı düşündüğümde yüzüme bir gülümseme yayıldı. Sayısız garip karşılaşmalar, utanmazca flörtleşmeler, hiç beklemediğim ilk öpücük. Kanepede birbirimize sarılarak geçirdiğimiz sessiz geceler. Sıcak çikolata, dans, el izimiz olan süsleme. Gece geç saatlerde yorganın altında yapılan sessiz sohbetler, daha önce hiç hissetmediğim kıskançlık, benim olan bir şeyi yapma arzusu. Kahkahalar ve gülümsemelerin arasına karışan mücadelelerle gözyaşları. Sınırları aşmak, her seferinde bir adım daha ileri gitmek için zorlamak. En iyi arkadaş olan iki yabancı ve sonra daha fazlası, çok daha fazlası.

Yavaşça ama aynı zamanda aniden. İşte oradaydı.

Bir gün Garrett bir yabancıydı. Onunla her konuştuğumda kızaran, yanıt bulmak için bir avuç kelimeyi bir araya getiremeyen bir adamdı. Sonra birdenbire her yerdeydi ve her şey olmuştu. Bana kendini açtı. Utangaç dış görünüşünün altındaki adamı, inanılmaz arkadaşı, şefkatli kardeşi ve evladı gösterdi. Beni içine çekti ve bana verdiği her parçayla, benim de bir parçamı tutması gereken bir yer gösterdi.

Hank’e aynen bunları söyledim.

“Görünüşe göre Garrett’ın hayatında olması, onun kalmayı istemesine neden olan tüm parçalarınla ilgili, Jennie. Onu sana getiren kişiyle değil.”

Hank haklıydı. Garrett bana Carter yüzünden âşık olmamıştı. Kolay tercih edilebilir biri olduğumu düşünmemişti. Carter onu hayatıma sokmuştu ve Garrett da beni benimsemişti.

“Arzuladığın her şeye layıksın, Jennie. Hayallerinden asla ama asla vazgeçme. Bu hayal ne olursa olsun.”

Hayalim? Hayalimin buradaki iş olduğunu sanmıyordum. Hayalim burada değildi

Benim hayalim evde olmaktı. Beni sevmek isteyen insanlar tarafından sevilme izin vermektir. Beni öylesine mutlu, sevgi dolu ve güzel hissettiriyorlardı ki, bazen bu sevginin içimde patlayıp taşacağını hissediyordum.

Bir keresinde aşkın farklı türleri olduğunu okumuştum. Öğrendiğiniz, büyüdüğünüz, neye ihtiyacınız olduğunu fark ettiğiniz. Sonunda hedefinize ulaşana kadar tekrar tekrar âşık olurdunuz. Aradığınız kişiyi bulurdunuz ve her şey... yerli yerine otururdu.

Garrett'tan daha iyi bir aşk düşünemiyordum. Birlikte her şeyi yapmıştık. Öğrenmiş, büyümüş, ihtiyaçlarımızın farkına varmış ve bunları ifade etmiştik. Bana ihtiyaç duymayı hayal edebileceğim her şeyi veriyordu. Sanırım ben de onun için aynısını yapıyordum.

Daha uygun biri? Kenarları benimkilerle bu kadar mükemmel örtüşen ve tüm o küçük, un ufak olmuş parçalarımı alıp beni tek bir bütün haline getirecek başka birini nasıl bulabilirdim ki?

Zamanımı bu dünyadaki yerimi aramakla geçirmiştım ama zaman ilerledikçe her şeyin bunca zamandır burnumun dibinde olduğunu daha iyi anlıyordum.

Neden aramaya devam edecektim ki? Aksi halde yapacağım tek şey, beni mutlulukla dolduran insanlardan ve yerden daha da uzaklaşmak olurdu.

Kendimi sıkışmış hissetmek için fazlasıyla şey feda etmişim. Bir yanda kabul görme, gerçek bir bağ kurma arzusuyla, diğer yanda saklanma isteği arasında sıkışıp kalmışım. İçimdeki özel parçalara sıkı sıkıya tutundum çünkü onları yanlış insanlara verirsem alıp avuçlarının içinde kolaylıkla ezebilirlerdi. Ben de kim olduğuma dair hiçbir iz taşımayan, önemsiz bir kabuğa dönüşebi-

lirdim. Eğer hepsini kendime saklarsam, onlar gittiklerinde hâlâ ben olarak kalırdım.

Şimdi burada durmuş, kendime sormam gereken tek soruyu merak ediyordum. *Neden kendimi sevmek, diğer insanların beni sevmesi fikrinden daha az önemli?*

Garrett bir keresinde bana uyum sağlamak için yaratılmadığını, gölgelerde saklanmamın mümkün olmadığını söylemişti. Öyleyse neden sürekli deniyordum? Neden kendi hayatımda bir sahtekâr haline gelmişim? Yeteneklerimden asla şüphe etmemiştim. Konu dansa, hayranlık uyandırma yeteneğime geldiğinde dünya-daki tüm özgüvene sahiptim. Yine de çoğu zaman bir başkasının kim olmam gerektiğine dair fikrine uymak, herkesin layık gördüğü biri için kendimi feda etmeye hazırdım.

Sadece *benim* layık gördüğüm biri olmak için. Sevgiye, kabul görmeye layık biri.

Hayatımın çoğunu baskı altında yaşamıştım ama belki de tüm bu baskı benden kaynaklanıyordu. Önemli olan insanlar benden asla daha fazlasını ya da farklısını istememişti. Onlar benim şeyimi görmüşlerdi. Kollarını açıp beni ben yapan tüm parçaları, hikâyeleri, korkuları ve nüansları kucaklamıştı.

Belki de yalnızlığa alışmıştım. Kimseye, hiçbir ilişkiye, arkadaşlığa ya da başka bir şeye *uygun olmadığım* düşüncesine. Belki de kendimi bu konuda iyi olduğuma ikna etmişim. Yalnızlık benim için huzurlu bir erteleme haline gelmişti. Dinlenebileceğim, tüm maskelerimi çıkarabileceğim ve reddedilme korkusu olmadan kendimi bırakabileceğim sessiz bir yerdi.

Ya âşık olmak, o kişiyle birlikte olmanın yalnızlığın verdiği huzurdan daha iyi olduğu ansa?

Ya aşk, zihnindeki kaosu birlikte kucakladığın, onu hayal edebileceğinden bile daha güzel bir şeye dönüştürdüğün zamansa?

Çünkü Garrett fırtınanın ortasında ve tüm kaosumun merkezinde kollarını açmış, ondan önce var olduğunu bilmediğim, koşulsuz bir sevgiyle beni sarıp sarmalamaya hazır bir şekilde bekliyordu.

BENİMLE OYNA

Birden her şey yerine oturdu.

Kendi başıma ayakta durabilirdim ama buna mecbur değildim.

Bir bütünün parçası olmama izin vardı.

Aşkı seçmeme izin vardı.

42

HAZZIN ZİRVESİ

Garrett

“ONU ARAMALI MIYIM? Onu aramalıyım, değil mi? Evet, arayacağım.”

Telefonumu aldım. Başparmağım gün ışığı simgesinin üzerinde durdu.

“Hayır,” diye inledim ve telefonumu yatağa fırlattım. “Aramamalıyım.”

“Korkuyorum,” diye fısıldadı Jaxon kapı aralığından.

“Ben de,” diye fısıldadı Adam. “Onu daha önce hiç kendi kendine konuşurken görmemiştim.”

“Kendi kendime konuşmuyorum, sizi lanet hindiler.” Eşofman altım ve kapüşonlumu el çantamın içine tıktırdım. “Siz iki eşeğe söylüyorum.”

“Ya biri ya diğeri Andersen,” dedi Jaxon. Bu geceki uçuşumuz için toparlanmamı izlerken yüzünde rahatsız edici bir gülümseme vardı. “Hindi ya da eşek. İkisi birden olamayız.”

“Ben sana ne dersem o olacaksın.”

Adam’ın gözleri eğlenceyle parladı. “Gare-Ayıcık bu sabah çok sinirli bir ayı.”

“Teşekkürler,” diye homurdandım. Yanından geçerken bana uzattığı *granola barı* kaptım.

“Tanrı aşkına, Garrett, ara onu.”

“Yapamam. Bunu kendi başına yapmak için alana ihtiyacı vardı.” Buzdolabını açıp portakal suyunu çıkardım ve sürahidten kana kana içtim. “Onu rahatsız etmek istemiyorum.”

“Arayıp selam vermenin onu rahatsız etmek olacağını sanmıyorum. Onu düşündüğünü bilmesini sağlarsın.”

Onu düşünmeden duramıyordum. Jennie yirmi dört saat önce buradan çıktığından beri zihnim hiç susmamıştı. Sorun şu ki, tek bir düşünce bile tutarlı değildi. Her şey karmakarışık bir *keşkeler* karmaşasıydı. Bir korku diğerine yol açıyordu. Ta ki ben karanlık bir yolda dolaşıp onunla Toronto’da hayatın nasıl görüldüğünü merak edene kadar. İstemediğim soğuk ve kasvetli bir gelecek dışında çok bir şey göremiyordum.

“Ya giderse?” Ağzımdan kaçırdım. “Ya işi kabul eder ve Toronto’ya taşınırsa?”

Adam ve Jaxon beni dikkatle izliyordu.

“Ya yaparsa?” Adam sonunda karşılık verdi. “Onu takip edemezsin. En azından şu anda. Ailen buraya taşınıyor.”

Boğazım sıkıştı. “Ona veda etmek istemiyorum.”

“Uzun mesafe zordur,” dedi Jaxon. “Normal bir ilişki için zordur ve sizinki normal değil. Profesyonel hokey oynuyorsun. Seyahat etmediğin zamanlarda Vancouver’a gidiyorsun. Onu sezon dışında görüyorsun. İstedğin bu mu?”

Benim istediğim Jennie’ydi. Her şekilde ona sahip olabilirdim. Yılın sekiz ila on ayı boyunca *FaceTime*’da otel odamın halısına boşalmam gerekse bile bunu yapardım.

“Belki ondan kalmasını isteyebilirsin,” diye önerdi Jaxon.

“Yapamam.”

İstiyordum. Bencil olmak istiyordum ama yapamazdım. Jennie bu fırsatı hak ediyordu. Kalmasını istemekten çok, hayallerinin peşinden gitmesini istiyordum.

Asla ondan hayalleri yerine beni seçmesini isteyemezdim.

“Kalması için yeterli bir neden olmadığından mı endişeleniyorsun?”

Jennie için yeterli olamamaktan endişe etmiyordum. O kadın benden hiçbir zaman kendimden başka bir şey olmamı istememişti. Vermek zorunda olduğum her şey her zaman doğru ve tam olarak ihtiyacı olan şeydi. Aynı şey onun için de söylenebilirdi. Onun

bana verdiği her şey için. İki insanın birbirine bu kadar mükemmel uyduğunu anlatmanın kaç yolu olduğunu bilmiyordum ama eğer onun buna inanmasını sağlamak için ömrümün geri kalanını cümleler kurarak geçirmek gerekiyorsa, bunu yapmaya razıyım. Çünkü şu an burada olan şeyin yeterli olduğunu, onun da lanet olası şekilde *yeterli* olduğunu ona anlatmak istiyordum.

“Bence aşk çoğu şeyi yapmak için yeterli bir sebep ama onu sevmem için Vancouver’da kalmasına gerek yok. Nerede olursa onu seveceğim ve bunu hissettiğinden emin olacağım.”

Çünkü bence Jennie’nin en büyük mücadelesi buydu. Hak ettiği tüm sevgiye sahip olmak için kendinden tek bir parçayı bile feda etmek zorunda olmadığını anlamamak.

Gerçek sevgi koşullara bağlı değildi. Birini olduğu gibi görmek ve her şeyiyle kabul etmektir. Önce arkadaş, sonra sevgili olduğunuzu bilmek, tartışmaların birbirinizi daha derinden tanımak için bir fırsat olduğunu anlamaktır. Mikrodalgada bekleyen akşam yemeği, sizi eve güvenle karşılaması için açık bırakılan ışıklardı. Biraz daha uzun süre öpüşebilmek için birlikte duş almaktır. Gecenin ikisinde birbirinize sarılmışken ortaya dökülen sırlardı. Mutfakta dans etmektir. Kanepede içli içli ağlarken *Disney* filmleri izlemektir. Hayalleri desteklemek, birlikte büyümek ve ayrı ayrı büyümektir çünkü tek başınıza güçlü durabildiğinizde, birlikte de güçlü durabilirdiniz.

Jennie’yi ülkenin öbür ucundan sevmem gerekiyorsa, yapacağım şey tam olarak buydu. Eğer mesafe beni durdurmayacaksa, Carter Beckett’in da durduramayacağı kesindi.

BENİ DURDURMAYACAKTI ama durdurmaya çalıştığı kesindi. Üstelik bunu yaparken de beni çok kızdırıyordu.

“Andersen, ikinci hatta oldukça iyi görünüyorsun.” Patenleriyle etrafımda döndü. Sopasını kalçasına dayamıştı.

“O zaman birinci hatta geri dönmeliyim. Biliyorsun, orası benim yerim.”

“Ama o zaman Kyle nerede oynayacak?”

“Kendi yerinde kalacak,” diye cevap verdim dişlerimi sıkarak. “İkinci sırada.”

“Katılıyorum,” diye araya girdi Koç. “Andersen’in sen ve Emmett’le birlikte ilk beşte yer almasına ihtiyacımız var. Siz üçünüzün yıldız kadromuz olmasının bir nedeni var.” Carter ağzını açar açmaz sözünü kesti. “Beckett, gözlerimin içine bak ve Andersen’in bu takımda nereye ait olduğunu söyle.”

Carter’in çenesi gerildi. “İlk hatta.”

“Peki neden?”

Bakışları bana kaydı. Tüm o öfkenin dışında başka bir şey görüyordum. Savunmasız ve yumuşak bir şey. Bir an için geçen haftaki boktan tavrına rağmen, onun için bir şeyler hissediyordum. “Çünkü o değerli bir oyuncu ve yeri doldurulamaz bir lider.”

“Aynen öyle. O yüzden kendine çeki düzen ver ve bu gece gerçek bir hokey oynayalım. Andersen, ilk sen başlıyorsun.”

“Aferin, oğlum!” Emmett eldivenli eliyle kalçama vurdu. “Tekrar hoş geldin, bebeğim. Seni özledik.”

“Kendi adına konuş,” diye homurdandı Carter ve az önce tuttuğum empati kayboldu. Jennie’nin gözyaşları içindeki yüzü aklımdan geçti. İçimden bir şey koptu.

“Büyü artık, Beckett.”

Carter bana doğru yaklaştı. “Bir sorunun mu var, Andersen?”

“Evet, lanet olası bir sorunun var.” İleriye doğru kaydım. Göğsüm onunkine değdi. “Sorunum yirmi dokuz yaşında olmana rağmen, lanet olası doğum günü mumları üflenmiş bir çocuk gibi davranman.”

Hangimiz önce sopamızı düşürüp eldivenlerimizi buza fırlattık bilmiyordum.

Carter formamdan bir tutam kavradı. Yumruğunu savurduğunda yüzümü ıskalayıp omzuma denk getirdi. “Kız kardeşimi bece-riyorsun!”

“Hayır, öyle değil!” Onu kendime doğru çektim ve kaskını düşürdüm. “Bu daha çok...”

“Onu zevkten yere indireceğini söylemiştin!”

Bir kolunu başıma geçirdiğinde bacaklarımız birbirine dolaştı. Buza doğru yuvarlandığımızda kaskım fırladı.

“İlk o söyledi!”

“Evet, şimdi *seni* yere *ben* indireceğim. Hem de keyifli olmayan şekilde!”

“Zaten orada olman çok kötü,” diye homurdanarak üzerine yuvarlandım ve çırpınan bedenini buza sabitledim. Eliyle yüzümü kapatmaya çalıştığında savurduğum yumruk dudağının kenarını sıyırdı. “Çünkü seni az önce... sikeyim... resmen indirdim!”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı biri.

“Utanç verici,” diye ekledi başka bir ses.

“Bırakın çözsünler. Bu gece birlikte oynamalılar.”

“Beckett için yüz dolar bahse girerim. Bu iş için kan dökmeye kararlı. Andersen, onun kız kardeşini becerdi.”

“Ben de bahse girerim. Beckett’ı böyle test etmek için kafayı yemiş olmalısın. Bence Andersen’ın içinde bu güç var.”

Carter’ın gözleri kararmıştı. Üstüme yuvarlanırken attığı savaş çılgılığı buzun üzerinde yankılandı. “Kız kardeşimi beceriyorsun!”

“Ona çok âşığım!”

Formamı sıkıca kavradığı eli hafifledi. Dudakları hafifçe aralandı. “Ne?”

Bileklerini bir hareketle üzerimden çektim. Nefes nefese kalmıştım. “Ona âşık olduğumu söyledim, tamam mı?”

Hafifçe doğruldu ama üzerimden kalkmadı. “Ama düşündüm ki...”

“Çünkü beni dinlemiyorsun!” Bir eldiveni alıp yüzüne fırlattım. “Bu seninle ilgili değil, Carter! Birbirimizi bulmamızla ilgiliydi!”

“Ama o benim *kardeşim*. Yapamazsın...”

“Neden olmasın? Onun için yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Ne? Hayır, ben...” Gözleri suçlulukla parladı. Elini başının üzerinde salladı. “Ben öyle bir şey demedim.”

“O zaman sorun ne? Zamanında tek istediğin Olivia’nın sana bir şans vermesiydi. Ama şimdi bana bir şans vermiyorsun.”

“Belki... belki...” Göğsü hızla inip kalkıyordu. Altdudağının ortasında bir kan lekesi birikmişti. “Ona zarar verebilirsin!”

Yüzüne bir eldiven daha fırlattım. “Şu anda ona zarar veren sensin, Carter! Onu bu şekilde silip atmaya dayanamaz. Neden yapmak zorunda olsun ki? Sen onun kardeşisin. Hayatımda yeterince şey kaybetmedi mi?”

Gözlerindeki suçluluk duygusu onu boğuyordu.

“Hayatını senin tarafından gölgede bırakıldığını hissederek geçirdi. Herkese sunabileceği tek şeyin Carter Beckett’in küçük kız kardeşi olmak olduğunu düşündü. Sonunda hayatında senin için değil, kendisi için orada olmak isteyen insanlar olduğunu fark etti. Yaşadığı onca şeyden, onca kalp ağrısından sonra aşkı buldu ve sen ne yaptın? Onu terk ettin. Ona bu duygulara sahip olamayacağını söyledin.”

Başını salladı. “Hayır, ben... ben asla böyle bir şey söylemem.”

“Ama sessizliğin kulağa böyle geliyor. Bunu anlamıyor musun? Kızmaya hakkın var ama çocuk gibi davranıyorsun. Jennie’nin onu korumana ihtiyacı yok. Onun yanında durmana, arkadaş ve kardeşi olmana, kendi hayatını kurmasını izlemene ihtiyacı var çünkü o kendi başına bir şeyler yapıyor. Mutluluğu nerede bulursa bulsun, onun mutlu olmasını istemelisin.”

“Onun mutlu olmasını istiyorum,” diye fısıldadı. Sonunda üzerrimden kalkıp yanımdaki buzun üzerine yayıldı. “Jennie dünyaları hak ediyor.”

“Ve bunu ona vermek istiyorum.”

Bana bakabilmek için başını öne eğdi. “Ollie adil davranmadığını söyledi. Beni kanepede yatırdı.”

“Üç tane falan boş yatak odanız var.”

“Dört. Bir yatağı hak etmediğimi söyledi.”

Bir elimi sırlıslıklam saçlarımda gezdirerek iç geçirdim. “Neredeyse iki gündür en iyi arkadaşım ile konuşmadım.”

Carter beni dikkatle izliyordu. “En iyi arkadaşın mı?”

“Jennie benim en iyi arkadaşım, Carter.”

“Ya Toronto’daki işi kabul ederse?”

“O zaman bir yolunu buluruz. Ama dürüst olmak gerekirse, o işi istediğini bile sanmıyorum. Bence onun bunu kabul etmeyi düşünmesinin tek nedeni, senin artık onu burada istemediğini sanması ve sen olmadan sevdiği herkesi kaybedeceğini düşünmesi.”

“Kahretsin. Her şeyi batırdım.”

“Bu hafif kalır, evet.”

“Beckett,” diye seslendi Koç buzun karşısından. “Buzdan çık! İşin bitti!”

Carter hızlıca toparlanmaya başladı. “Ne oldu? Hayır, biz sadece...”

“Koç, her şey yolunda. Biz...”

Önümüzde durup Carter’a buz püskürttü ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Hastanede sana ihtiyaç var.”

Carter’ın sırtı dikleşti. “Ne?”

“Baba olmak üzeresin.”

“Lanet olsun!” Carter ayağa fırlayıp kollarını iki yana açarak, “Baba olacağım!” diye çığlık atmadan önce bir tür kucaklaşmayla üzerime yuvarlandı.

Carter buzun üzerinde uçarken Adam beni ayağa kaldırdı.

“Olivia! Geliyorum, bebeğim!”

“BU İLK Mİ?”

Resepsiyondaki görevli Carter’ı gülümseyerek izliyordu. Muhtemelen koridorda volta attığı ve yüzünü buruşturduğu içindi. Cara, Olivia’ya daha sonra göstermek için kayıt yapıyordu. Şu an kocasının dağılmakta olduğunu yüzüne vurmanın zamanı değildi.

“Bebek mi? Hayır.” Elini göğsüne koydu. “Köpek babasıyım.” Holly gözlerini kıstı. “Carter.”

“Ne?” Ona baktı. “Ah, insan olan bebek mi? Evet, bu bizim ilk insan olan bebeğimiz. Aynı zamanda sonuncusu.” Endişeyle güldü. “Şaka yapıyorum. Muhtemelen üç tane olacak. Belki de beş.” Bir tiz kahkaha daha attı. “Beş insan bebek.” Titreyen elini dudağının üzerinde gezdiriyordu. Teni son derece solgundu. “Hey, buralarda hiç kova var mı?”

Resepsiyonistin kaşları çatıldı. “Kova mı?”

Carter odanın karşısındaki çöp kutusunu işaret ederek ona doğru ilerledi. “Ah, bu iş görür.” Kenarını tuttu ve midesindekilerin tamamını hızla çöp kutusuna boşalttı.

Carter ve Olivia’nın yeğeni Alannah beni dürttü. “Tam zamanında, ha? Carter amca bir saat önce kusacak sandım. Çok dramatik biri ve korktuğu zaman midesi fena oluyor.”

“Korkmuyorum!” Carter bağırdı. Sonra bir kez daha çöp kutusuna atıldı. “Kahvaltıda yediğim yulaf ezmesi yüzünden!” Midesinde bir kasılma daha oldu. “Bozuktur galiba!”

Alannah *sana söylemiştim*, dermiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Korkak kedi.”

Carter dört saattir buradaydı. Geri kalanımız geleli ise iki saat olmuştu. O odaya on üç kez girip çıkmış ve her seferinde ses tonu bir oktav daha yükselmişti. Yüzü kıpkırmızıydı. Alnı terden sırlı-sıklamdı. Saçları bin bir farklı yöne bakıyordu. Adam korkmuyordu, dehşete düşmüş durumdaydı.

“Bunun olacağını biliyordum,” diye mırıldandı Holly çantasını karıştırırken. Paketlenmiş bir diş fırçası ve küçük bir tüp diş macununu Carter’ın göğsüne çarptı. “Al bakalım. Git dişlerini fırçala ve bir daha karının yanından ayrılma.”

“Belki de oraya ben girmeliyim,” diye önerdi Cara ayağa kalkarak. “Carter’a gerçekten güveniyor muyuz? Ayrıca, ikisi de üzgün olduğunda birbirlerinin enerjisinden besleniyorlar. Bu ikisini kavga ederken gördünüz mü? Hiç hoş *değil*.”

Emmett onu kendine doğru çekti. "Carter büyük adam iç çamaşırlarını giyecek ve karısı için güçlü olacak."

Carter, sanırım, diş fırçası ve macunu yumruklarında sıkarak koridorda dolaşmadan önce başını sessizce sallayarak kabul etmişti.

Koltuğuma çöküp parmaklarımı bacaklarıma vurmaya başladım. "Jennie'yi arayan oldu mu? Bilirsiniz işte... haber vermek için."

Holly bana gülümsedi. "Uçağı bu sabah erken saatlerde kalktı. Yakında burada olur."

Ayağa kalktım. "Uçağı mı? Ama ben bir gün daha kalacağını sanıyordum? Eve yarın dönmesi gerekiyordu."

Holly sadece göz kırptı. Anlamıyordum. Uçağı bu sabah kalktıysa Olivia'nın doğumda olduğunu bilmiyordu. O zaman neden eve erken geliyordu?

"O ne yaptı... O... O... ahhh." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve dirseklerimi dizlerime indirdim. "Unut gitsin."

Sonraki bir buçuk saat otomat ve alt kattaki kafeteryadaki *Tim Hortons** arasında gidip gelmekle geçti. Yirmi paket *Timbit***'in tamamını yedim. Adam boş kutuya uzandığında kaşlarını çatı.

"Payydon," diye mırıldandım doğum günü pastası aromalı *Timbit*'i yutarken. "Gergin olduğumda yiyorum."

Bir kapı çarptı. Ardından hızlı ve sert ayak sesleri geldi. Carter mavi hastane önlüğü giymiş, başında o küçük şapkalardan biriyle odaya girdi.

"O bir kız," diye hıçkırarak söylenmeye başladı. Yüzünden boncuk boncuk yaşlar dökülüyordu. "*Çok korkuyorum!*"

Geldiği gibi hızla kayboldu. Hepimiz delicesine alkış tutarak birbirimize sarıldık. Keşke Jennie de burada olsaydı, diye içimden geçirdim.

"Size söylemiştim," dedim avucumu açıp elimi uzatarak. Emmett, Adam, Jaxon ve Olivia'nın kardeşi Jeremy ortak bir homur-

* Aynı isimli ünlü hokey oyuncusu tarafından kurulan popüler *fastfood* mağaza zinciri. (ç.n.)

** *Tim Hurtons*'ın küçük donut topları şeklinde satılan en tanınmış ürünü. (ç.n.)

danmayla bekleyen elime birer banknot sıkıştırdı. Avucumu geri çekip kazandığım paraları cebime soktum. “Hank, daha iyi olmaları gerekirdi, değil mi, dostum?”

“Carter erkek olacağını söylediği anda kız olacağını biliyordum. Tatlı Ireland’ım her zaman küçük bir kız çocuğu isterdi. Keşke ona bir tane verebilseydim. Ben de onu hayal ettim. Tanıdığım en nazik kadının minyatür bir versiyonu, aynı büyük kalbe sahip.” Gözleri cam gibiydi. Tavana doğru gülümsedi. “Eminim şimdi buradadır. O küçük hanımın ailesine sağ salim ulaştığımdan emin oluyordur.”

Holly onun elini okşadı. “Sanırım haklısın, Hank. Ireland’ın her zaman bizimle oldu.”

Bir saat sonra Olivia’nın ebesi bizi gülümseyerek karşıladı. “Annesi ve babası gelip küçük kızlarıyla tanışmanızı çok istiyor.”

Herkes ayağa kalktığında ben geride durdum.

“Gare?” Adam bana baktı. “Geliyor musun?”

“Ah.” Elimi salladım. “Hayır. Galiba gelmeyeceğim.”

“Carter özellikle herkes dedi,” diye açıkladı ebe.

“Ah. Tamam.” Terli avuçlarımı bacaklarıma silerek ayağa kalktım. “Güzel.”

Tüm kalabalığın cesur anneyi selamlamak için odaya doluşmasına rağmen odada hâlâ geniş bir alan vardı.

Bir kolumu Olivia’ya doladım ve yanağından öptüm. Yorgun görünmesine rağmen hâlâ çok güzeldi. “Merhaba, küçük anne. Çok iyiydin ve hepimizi aynı anda içeri alacak kadar cesursun.”

Güldü ve bana daha sıkı sarıldı. “Ailemizin burada olması gerekiyordu.” Gözleri odada gezindi. Kayıp kişiyi göremeyince kaşlarını çatı.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Ağladığımı duyar duymaz acıyı unuttuğumu söylesem bana inanır mısınız?”

“Annem de Alexa doğduğunda aynı şeyi söylemişti.” Elini sık-tım. “Başardın, Ol.”

“Senin gibi bir amcası olduğu için en şanslı küçük kız olacak.

Carter'ın dudaklarını patlattığını için bile seni affedeceğim. Çünkü hak etmişti."

Kıkırdadım ama koridordan gelen çığlık sesiyle gülümsemem çabucak kayboldu.

"*Ben buradayım! Buradayım. Siktir, buradayım.*"

Jennie nefes nefese odaya girdi. Saçlarını tepesinde toplamıştı. Kapüşonlunun içinde kaybolmuştu. Bakışları odanın diğer ucundan benimkilerle buluştu. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdiğinde ölüp cennete gittiğimi düşündüm.

"J teyze, bu küfür için on dolar..."

Jeremy elini Alannah'nın ağzına kapattı. "Bugün olmaz, dostum."

Carter, kucığında adaçayı yeşiline bürünmüş kızlarıyla Olivia'nın yatağına yavaşça yaklaştı. "Hank, onu ilk senin kucığına almanı istiyoruz."

Hank'in beyaz kaşları havaya kalktı. "Ben mi? Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Titreyen ellerimi başının iki yanına kaldırdı. Telaşlanmıştı. "Peki tamam o zaman. Biri bana bir sandalye bulsun. Bir bebeği kucığıma almalı uzun zaman oldu ve bu seferki çok daha değerli."

Adam, Hank'in oturmasına yardım etti. Carter da henüz biraz önce doğan kızını kucığına aldı. Tam üç kilo beş yüz gramlık mükemmel bir kızdı.

"Gayriresmi büyükbabanla tanış, tatlı Ireland," diye mırıldandı Carter küçük kızının yanağını okşarken. Gözlerinde gurur ve sevgi dolu bir parıltı vardı.

Hank başını kaldırdı. Holly hıçkırıklara boğuldu. Jennie heyecanla zıplıyordu.

"Ireland mı?" diye fısıldadığında Hank'in mavi gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Ollie ve ben küçük mucizemiz için daha mükemmel bir isim hayal edemezdik."

Hank'in eli titreyerek küçük kundağın üzerinde gezindi. İşaret-

parmağının ucu onun minik çenesinde durdu ve nasırlı eliyle yanaklarını kavradı. Çenesi titredi, kirpiklerinden süzülen bir damla gözyaşı küçük kızın battaniyesine düştü.

“Sen, tatlı Ireland, en güçlü, en tutkulu ve en sevilen küçük kız olacaksın.” Elini kızın üzerinde gezdirdi. Kızın eli yukarı fırlayıp minicik parmakları Hank’ın parmaklarından birini kavradı. Bir gözyaşı daha düştü. Sonra bir tane daha. Hank parmağını hafifçe kaldırdı. Minik eli yanağına koydu ve gözlerini kapattı.

Jennie yeğenini kucağına aldığı anda sanki dünyadaki en güzel şeymiş gibi büyülenmişim. Sanırım gerçekten de öyleydi. Pembe yanakları, gür koyu saçları, saçlarıyla uyumlu muazzam kirpikleri ve kalp şeklinde somurtkan dudakları vardı. Carter tam iki dakikada bir eğilip güzeller güzeli kızını öpüp duruyordu. Gözlerimi alamıyordum. Almak da istemiyordum.

“Bunu yapmaktan nefret ediyorum,” diye başladı Emmett. “Ama yola çıkmalıyız. Arenaya gitmeliyiz.” Elini Ireland’ın karnına koydu. “İki gün sonra eve döndüğümüzde seni iyice sıkıştıracam.”

Adam ve Jaxon vedalaştı ama ayaklarım kıpırdamıyordu. Bakışlarım Jennie’ye kilitlenmişti.

“Gitmeliyiz, Gare.”

“Evet ama ben...”

“Garrett.”

“Tamam, sadece...”

“Şimdi.”

Boğazımdan bir hayal kırıklığı sesi yükseldi. Başımı geriye doğru attım ve yumruklarımı sıktım. Kesinlikle ayağımı yere vurmuyordum.

Adam keyifli bir şekilde kaşını kaldırdı. “Az önce gerçekten ayağınızı yere vurup tepindin mi?”

“Hayır,” diye homurdandım. Jennie’ye son bir bakış attıktan sonra Adam, Emmett ve Jaxon’la birlikte koridora doğru ilerledim.

“Huysuzluğu bırak.” Jaxon şakağıma hafifçe vurdu. “Gelmesi gerekenden bir gün önce geldi ve sana gülümsüyordu.”

“Sadece ona sarılmak istemiştim,” diye mırıldandım.

“Ne?”

“*Sadece ona sarılmak istediğimi söyledim.* Tam karşımdaydı ve tek yapmak istediğim... oof!” Arkamdan bir beden benimkiyle çarpıştı. İki kol belime dolanıp beni sıkıca kavradığında içimde bir alev parladı. Ateş gibi büyüyerek içime yayıldı.

Jennie önüme geçerek bir elini kalbimin üzerine koydu. Diğer eliyle de yüzümü kavradı. “Ben de sana sarılmak istiyordum.” Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. “Seni özledim,” diye fısıldadı. Geri çekilmeye çalıştığında onu göğsüme bastırıp yüzümü saçlarına gömdüm. Aynı şekilde kokuyordu. Ilık vanilya şekeri, tarçın ve kahve gibi. Onu kollarımın arasından bırakamıyordum.

“Ayrılın bakalım, aşk kuşları,” diye seslendi Emmett. “On beş dakika içinde arenada olmamız gerekiyor ve yirmi dakikalık yolumuz var.”

Jennie gülümsedi. “İyi şanslar, koca adam.” Yanağıma bir kez daha öptüğünde, *kesinlikle* öldüğümü ve cennete gittiğimi anlamıştım.

EVİMİZDE OYNADIĞIMIZ maçı biri benim olmak üzere iki golle kazanmıştık. *San Jose* uçağına bindiğimizde saat gece on bire geliyordu.

Bir saat sonra, birkaç tabletle telefon ışığı dışında uçak sessiz ve karanlıktı. Ekibin çoğı uyuyordu ama ben tüm yorgunluğuma rağmen tamamen uyanıktım.

Jennie eve erken gelmişti ve ben de onunla evde olmak istiyordum. Ona görüşmesi hakkında sorular sormak istiyordum. Aklımdan geçen her şeyi bilmek istiyordum. Onu ne kadar sevdiğimi ve desteklediğimi, neyi seçerse seçsin bunu yapmaya devam edeceğimi söylemek istiyordum.

Neler olduğunu bilmek zorundaydım. Parmaklarım aklımdaki

soruyu defalarca yazdı ve sonra sildi. Ona baskı yapmak istemiyordum. Hâlâ ne kadar zamana ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum. Her ne kadar yokluğunda eksik kalan bir parçası bana sarılmış gibi olsa da. Zaten benim bir parçam eksikti.

Göğsümün üzerindeki telefonda parlayan ve cama yansıyan ışık dikkatimi çekti. Ekranda beliren şeyi gördüğümde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

Gün ışığı: Oyun oynamak ister misin?

Ben: Ne oyunu?

Gün ışığı: Toronto, Vancouver'a karşı.

Bir dosya eki gönderdi.

Toronto:

- Cumberland Caddesi'nde ilginç bir seks dükkânı. Çok para harcadım \$\$\$.
- 3 *Sweet Jesus* dondurma mekânı. Neden bizde sadece bir tane olan şubesi kapandı ki?

Vancouver:

- Garrett en iyi sıcak çikolatayı yapar.
- Garrett yatakta ve kanepede film izlerken sırtımı sıvazlıyor.
- Garrett'la dans savaşları.
- Garrett'la mutfakta slow dans.
- Garrett benimle el işi yapıyor.
- Garrett bana yatakta atıştırmalık getiriyor.
- Garrett'la kucaklaşmak.
- Bütün bir duşu sadece Garrett'ı öperek geçirmek.
- Garrett en iyi ayı sarılmalarını yapar.
- Garrett beni buradaki ilk randevuma götürdü ve daha fazlasını vaat etti.

- Garrett ezik tamponları nasıl tamir edeceğini biliyor (*çok becerikli*).
- Garrett oyuncaklarımı arkadaş olarak görüyor, rakip olarak değil.
- Kimse beni Garrett kadar güldüremez.
- Garrett sabırlı, nazik ve her şeyimi kabul ediyor.
- Garrett bana onun dünyasındaki en iyi şeymişim gibi bakıyor. O benim dünyamdaki en iyi şey.
- Garrett.
- Garrett.
- Garrett.

Gün ışığı: Hadi, Garrett. Benimle oyna.

43

GÜN IŞIĞI VE KAOS

Jennie

HİÇ 1,93 METRE BOYUNDA devasa bir adamın, yeni doğmuş minik kızını kollarına alıp *You Are My Sunshine* şarkısını söyleyerek kucağında tuttuğunu görmüş müydünüz?

“Kahretsin,” diye mırıldandım. “Çok tatlılar.”

“Yetişkin bezi giyiyorum ve hiçbir kadının yırtmaması gereken yerlerim yırtıldı. Hepsi de kendini kontrol edemediği ve bir kez bile geri çekilmediği için ama bu ikisine o kadar âşığım ki... Kesinlikle inanılmaz.” Olivia birlikte yavaşça sallanan Carter ve Ireland’a bakıyordu. Burnunu kıvrıp gözlerini ovuşturmadan önce gözyaşına dair ipucu gördüğüme yemin edebilirdim. “Mükemmel biri olmaktan çok uzak, Jennie ama kalbinde çok fazla sevgi var. Seni çok seviyor.”

“Bunu bazen çok garip bir şekilde gösteriyor. Bana nasıl iletişim kuracağımı, aklımdan geçenleri söylemenin ne kadar önemli olduğunu öğreten oydu ve sonra ortadan kayboldu.”

“Biliyorum. Ona kızgın olmakta sonuna kadar haklısın. Bazı hatalar yaptı ve şimdi bunları düzeltmesi gerekiyor.” Gözlerini ovuşturarak iç çekti. “Görüşmenin olduğu gece Cara ve Em burada karaoke yapıyorlardı. Senin şarkını söyledi. İkinizin her zaman birlikte söylediği şarkıyı.”

En sevdiğimiz *Frozen* şarkısı olan *Love Is an Open Door*’u birlikte söyleyip mükemmel bir şekilde düet yaptığımız günleri hatırlayarak gülümsedim.

“Kimsenin onunla birlikte şarkı söylemesine izin vermedi. Şarkıda senin söylediğin kısımları da söylemedi. Mikrofonun yanında

asılı kalmasına izin vererek perişan halde bekledi.” Başını iki yana salladı. “Neden... o kısımları *söylemedi* bilmiyorum.” Olivia bana doğru eğildi ve başını omzuma koydu. “Sana karşı dürüst olabilir miyim, Jennie?”

“Her zaman.”

“Toronto’nun sana göre olmadığına karar vermene sevindim. Eğer öyle olduğuna karar verseydin, senin için mutlu olurum fakat... bizim için üzüldüm. Seni çok seviyorum ama yanımızda kalmanı çok istiyorum. Bunun bencillik olduğunu biliyorum ancak...”

Ona sıkıca sarıldım. Kalbimde minik bir sızı hissettim. “Teşekkür ederim.”

“Senin için çok minnettarım, Jennie.” Gözlerini ihtiyatlı bir şekilde sildi. “Tamam, Carter. J halaya biraz bebek sevgisi gösterme zamanı.”

“Ne? Ama daha işim bitmedi! O sadece...” Ireland’ı göğsüne bastırdı. Kaşlarını çatarak Olivia’ya baktı. Olivia kızlarını almak için ona doğru uzandığında hemen arkasını döndü. “Onu alamazsın!”

“Carter, bebeği bana ver.”

“Hayır.”

“Carter.”

Kaşlarını çatmıştı. Öfkeyle bana doğru döndü. “Dikkatli olmalısın.”

“Onu zaten daha önce de kucağıma aldım,” diye hatırlattım ona.

“O zaman dikkatli olmayı unutma.”

“Unutmayacağım.”

“Kanepeye otur. O kollarındayken oturmaya çalışmanı istemiyorum.”

Gözlerimi devirip oturdum ve ona doğru uzandım.

“Ah... ah,” dedi. “Onu senin kollarına bırakacağım.” Önce eğildi, sonra geri çekildi. “Kolyeni gömleğinin içine sok ki onu yemeye çalışmasın.”

İki günlük yeğenim yemeye çalışır diye kolyemi gömleğimin içine sokuyordum.

Tekrar önce eğilip sonra geri çekildi. “Sakın başını desteklemeyi unutma.”

“Başını destekleyeceğim.”

“Ve sakın...”

“Tanrı aşkına, Carter. Lanet bir bebeği nasıl tutacağımı biliyorum!”

“Tanrım,” diye mırıldanarak Ireland’ı nazikçe kollarımın arasına bıraktı. “Birileri sinirlenmiş.”

“Yemin ederim, hayalarını koparacağım ve bir daha asla çocuk sahibi olamayacaksın. Şimdi çeneni kapa ve otur ya da gözümün önünden çekil.”

Başka bir şey söylemeden yanıma oturdu. Bakışlarımdan korkmuş küçük bir çocuk gibi olduğu yere sindi.

Kollarımdaki sıcacık kundak kıpırdanıp mırıldanıyordu. Tüm evrendeki en mükemmel yüze bakıyordum. O da bana büyük, puslu, gri-mavi gözlerle bakıyordu. Koyu kirpiklerle çerçevelenmiş gözlerinde zar zor fark edilen küçük yeşil benekler vardı. Babasının gözlerine sahip olacaktı.

Elimi yuvarlak, pembe yanağına koymadan önce küçük pembe dudaklarının yayını, minik burnunun şeklini izledim. “O mükemmel.”

Carter’ın çenesi omzuma dayadı. “Değil mi?”

“Tıpkı annesi gibi. Değil mi, bebeğim?”

Carter homurdandı. “Her neyse. Şunu izle.” Parmağım kızın yüzünün yan tarafına hafifçe dokundurdu. Dudağının kenarı kalktı ve yanağında derin bir çukur oluştu.

Nefesim kesilmişti. “Halanın gamzelerini almışsın.”

“*Bizim* gamzelerimiz.”

“Evet, halanın gamzeleriyle çok şirin görünüyorsun, değil mi, tatlı Ireland?”

Yavaş ve kararsız bir şekilde bana göz kırptı. Minik parmakları bir parmağıma dolandığında güzelliği karşısında daha fazla dayanamadım. Onu kendime doğru kaldırdım. Gözlerimi kapatıp onun masumiyetini içime çekerken minicik bedenini göğsüme yasladım.

“Seni çok seviyorum, tatlı kızım. Her zaman senin için burada olacağım. Söz veriyorum.”

Carter ağır bakışlarla bir an beni izledi. Sonra bir elini benimkinin üzerine, diğerini de Ireland’ın sırtına koydu. Nazıkçe elimi sıktı.

Bir alarm çaldı ve Olivia tişörtünü hafifçe çıkarmaya başladı.

“Öğle yemeği zamanı! Anneni benden daha hızlı soyabilirsin, küçük balkabağım,” dedi Carter cilveli bir sesle kızının burnuna dokunarak. “Bu çok etkileyici, bebeğim.”

Olivia tişörtünü tekrar eski haline getirdi. “Biliyor musun? Sanırım biz yemek için yukarı çıkacağız. Siz ikiniz biraz yalnız vakit geçirin.”

Olivia beni ve Carter’ı bir haftadan uzun süredir ilk kez yalnız bıraktığında mutfağa doğru ilerledim. Aç değildim ama kilerin kapısını araladım. Doğum günü pastası aromalı *Oreo*’lardan çıkardım. Üçünü birbirinden ayırdım ve tek bir canavar *Oreo* elde edene kadar kremasını sıyırdım. Kurabiyeyi dişlerimin arasında parçaladım. Lavabonun altındaki dolabı açarken Carter’ın gözlerinin içine bakıyordum. Çöp kovasının pedalına basıp kalan kurabiye parçalarını içine attım.

Gözündeki seğirmeyi kontrol etmek için hiç bu kadar çabaladığımı görmemiştim. Boynundaki bir damar dokunsam patlayacakmış gibi görünüyordu.

Boğazını temizledi. Ellerini ceplerine sokarak yanıma doğru gelmeye başladı.

“Şey...” Başını sallayarak büzdüğü dudaklarından bir ritim çıkardı. “*TikTok* kullanıcı adımla değiştirmeyi düşünüyorum.”

“Öyle mi?” Tırnaklarımı kontrol ediyordum. “Ne yapacaksın?”

“*WorldsHottestDILF*.”*

“Ama sen zaten *TheTrophyHusband*** olarak gayet ikoniksin.”

İç çekti. “Bu zor bir seçim.”

“Ollie ne düşünüyor?”

* Dünyanın En Ateşli DILF’i. (ç.n.)

** Bakımlı ve yakışıklı ev erkeği manasına gelen alaycı bir ifade. (ç.n.)

Gözlerini devirdi. “Gerçek ismimle değiştirmem gerektiğini düşünüyor.”

“Ayy. Hiç orijinal değil.”

“Değil mi? *TıkTok* dünyası için yaratılmamış.” Tezgâhın kenarında durup mermerin üzerinde amaçsız desenler çiziyordu. “Seni özledim.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Beni özlemene gerek yoktu. Ben tam buradaydım.”

“Sana kızgındım. İkinize de.”

“Olabilir ama bir hafta boyunca hayalet gibi dolaşmanı gerektirmez. Bu ailede sorunları böyle çözmeyiz, Carter. Sen ve ben değil. Biz konuşuruz. İletişim kurarız.”

Başını öne eğdi. “Biliyorum.”

“Gerçeği bilmek ister misin? Her zaman birbirimize sahiptik. Birdenbire beni yalnız bıraktın. Bu beni berbat hissettirdi. Sen her zaman benim en büyük destekçim oldun ama bunun yerine ikimizi de dışladın. Beni ve Garrett’ı. Seni kaybetmiş gibi hissettim.

“En kötüsü de ne biliyor musun? Bir an için yanımda sen olmadan kim olduğumu bilemedim. Senin küçük kız kardeşin olmadan kim olacağımı bilmiyordum. Artık yan yana olmazsak kimsenin beni istemeyeceğini söyledim kendime. Neredeyse Toronto’ya taşınıyordum çünkü kendimi senin gölgede yaşadığıma inandırmıştım. Sonra orada asla yaşayamayacağımı fark ettim. Sen benim kardeşimsin ama ben senin sadece kardeşin değilim. Beni senin gölgede tutan tek şey... yine bendim.”

Carter’ın bakışlarında, nerede hata yaptığını düşünmek için çok fazla zamanı olan birinin pişmanlığı vardı. “Seni dışladığım için özür dilerim. Seni yalnız hissettirdiğim için özür dilerim. Sana parlamam için yeterince alan tanımadıysam özür dilerim. Benim gözümde her zaman parlıyorsun.”

“Parlamama izin veriyorsun. Garrett da öyle. Bana karşı çok sabırlı ve çok nazık. Bana istediğim kişi olabileceğimi hissettiriyor. Konuşuyor ve dinliyor. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum, Carter.”

“Seni sürekli hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Babam öldüğünde seni güvende tutamadım. Lisede güvende tutamadım. Her zaman... Her zaman birinin sana zarar vereceğinden endişeleniyorum, Jennie. Bu sefer sana zarar veren kişi bendim.” Elimi ellerinin içine aldı. “Seni korumam gerekiyordu. Bir şekilde bana gelmen ve hep bana güvenmen gerekiyordu.”

“Zaten öyle. Bu hiç değişmeyecek. Ama kendi başımın çaresine de bakabilmeliyim. Garrett bunu nasıl yapacağım öğrenmeme yardımcı oldu.”

“Ama...” Altdudağını ısırıldı. “En iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum.”

“Ah, Carter.” Elini sıkıca kavrayıp bir ona adım daha yaklaştım. “Öylesin ve hep öyle kalacaksın. Ama Garrett da öyle, tıpkı Olivia’nın senin için olduğu gibi. Garrett’ı bulduğumda, onu *gerçekten* bulduğumda... Kendimi çok şanslı hissettim. Sanki Olivia ve senin sahip olduğunuz, benim için asla uygun olmadığım düşündüğüm şeyi sonunda bulmuştum. Sence ben de senin Ollie’yi sevdiğin gibi sevmeyi hak etmiyor muyum?”

“Sen dünyaları hak ediyorsun, Jennie.”

“Garrett’la buna sahipmişim gibi hissediyorum.”

Uzun bir süre bana baktı. “Seni sevdiğini söylüyor.”

“Öyle.”

“Sen de onu seviyor musun?”

“Çok fazla.” Gülümsedim. “Benim için Simon’ı yumrukladı.”

Gözleri parladı. “Öyle mi yaptı?”

“İki kez.”

Göğsü kabardı. “Ben olsam üç kere yapardım.”

“Bu bir yarışma değil,” diye hatırlattım ona nazikçe.

Uzaklara bakıyordu. Sonraki sözlerini mırıldanırcasına söyledi. “Korkarım artık bana ihtiyacın olmayacak.”

Gözlerim yanıyordu. Gözlerimi yaşlar süzölmeye başlamadan durdurmaya çalışarak hızla kırıştırdım ama faydası yoktu. *Lanet olsun.* Lanet olası aptal gözyaşları. Bundan nefret ediyordum.

Carter’m gözleri açıldı. Elleriyle yüzünü kapatarak ne yap-

cağını bilemez bir halde olduğu yerde sallanıp dönmeye başladı. “Ah, hayır. Hayır, öyle demek istemedim. *Olivia!* Onu ağlattım!”

“Tanrı aşkına,” diye bağırdı Olivia. “Yetişkin çamaşırını giy ve düzelt şunu, Carter! Meme ucumu kemiren küçük bir insan var! Senin dramana ayıracak vaktim yok!”

Kollarımı Carter’ın boynuna doladım. Birbirimize sıkıca sarıldık. “Sana her zaman ihtiyacım olacak. Bu asla ama asla değişmeyecek.”

“Söz mü?” diye fısıltıyla sordu.

“Söz veriyorum.”

Garrett

Omzumda hokey çantam, elimde sopalarım la Jennie’nin kapısının önünde tereddüt ederken garip bir de javu hissine kapıldım. Tıpkı onu kontrol etmek için ilk kez buraya geldiğim ve yüzümde *dildo* kutusunun patladığı zamanki gibiydi.

Kapıyı çalmaktan korkmuyordum. Sadece...

Biraz korkuyordum. Jennie çok güçlü ve kendinden emindi. Hayatındaki pek çok şeyden emindi. Benim ise şimdiye kadar bu kadar emin olduğum tek şey... oydu.

Ona sarılmak ve onu öpmek için can atıyordum ama şu anda istediğimi nasıl alacağımı bilmiyordum. Zamana ihtiyacımız var mıydı? İlişkimize geri mi dönmeliydik? İlişkimizde hiçbir şeyin kolay olduğunu hissetmemiştim. Elbette, bazı parçalar zamanla gelmişti ama çoğunlukla, Jennie kalbini hemen açmıştı. Ne istediğini sorguladı, ben de tereddüt etmeden ona verdim. Arkadaşlık. Onun her şeyine sahip oldum. İstediğimi bilmediğim parçalarına bile. Şimdi onlara sahip olduğum için nasıl yavaşlayacağımı bilmiyordum. Tek yapmak istediğim ilerlemektir ama onu zorlamak istemiyordum.

Boğazımı temizleyerek kapıyı çaldım. İçeriden müzik sesi geliyordu. Kapıyı birkaç kez daha çaldıktan sonra kilidi açmaya çalıştım.

Yatak odasından gelen müzik o kadar yüksekti ki, hiçbir şey duyamamasına şaşmamalıydı. Ekipmanlarımı kapının yanına bıraktım. Ayakkabılarımı çıkardım ve koridora doğru ilerledim.

“Jennie?” Başımı odasına sokarak usulca seslendim. Komodini açtı. Battaniyeleri yatağın üzerindeydi. Banyoya doğru ilerledim. Orada mırıldandığını, adımı söylediğini duydum.

Ne beklediğimden emin değildim ama parlak beyaz kuvars tezgâhın neredeyse her santimini kaplayan parlak bir dizi *dildo* ve vibratör olmadığı kesindi.

Ayrıca Jennie’yi çıplak ve duvara yaslanmış halde inlerken bulmayı da beklemiyordum. Gözleri kapalıydı ve bir eli bacaklarının arasında hareket ediyordu, diğer eli Indiana Bones’a sıkıca sarılmış, sanki bir şeye ihtiyacı varmış gibiydi.

“Lanet olsun.”

Jennie’nin gözleri açıldı ve havaya sıçradı. Kan donduran çığlıklarından birini attı. Bir süredir bunlardan birini duymamıştım. Kalp atışlarımı ne kadar hızlandırdığını unutmuştum.

Saklanacak bir yer arıyormuş gibi bocalarcasına hareket etmeye başladı. Bir yer bulamayınca hızla hareket edip tezgâhın üzerinde oyuncakları toplamaya başladı. Birkaçı yanlışlıkla elinden düşüp yerde vızlayarak çalışmaya başladı. Indiana Bones elinden fırlamıştı. O etine dolgun piç havada süzülüp ağır çekimde yüzüme doğru gelirken boğazımdan bir çığlık yükseldi.

“Ah!” diye bağırdım. Indiana Bones önce gözümün üzerine çarpmış sonra yere düşmüştü. Elimi hızlıca yüzümün sağ tarafına kapattım. “Gözüm!”

“Garrett!” Jennie çığlık attı. İki elini de göğsüme bastırarak beni banyodan dışarı çıkardı. “Dışarı! Çık dışarı!”

Ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan kapı yüzüme çarptı. Sekiz saniye sonra tekrar açıldığında Jennie tişörtlerimden birine sarınmış, yanakları kıpkırmızı olmuş, müziğin sesi kısılmış bir şekilde karşımda duruyordu. Daha az kızgın görünmüyordu ve ben de düşünecek zaman bulamadığım için hâlâ gergindim.

“Burada ne halt ediyorsun?” diye bağırdı bana.

Kollarımı havaya kaldırıp çılgınca salladım. Belki kendimi daha büyük gösterirsem ondan daha az korktuğumu hissettiririm diye düşündüm. “Kapı kilitli değildi! Ben... Ben... Adımı duydum!”

“Kapımı açık bırakıyorum ve sürekli senin adını söylüyorum!”

“Tüm oyuncaklarını dışarıda bıraktıysan neden kapı kilitledin?”

“Ne istersem onu yaparım!”

“Neden kapı kilitli değilken mastürbasyon yapıyorsun?”

“Ne istersem onu yaparım!” diye bağırdı yine. “Gece yarısına kadar evde olmaman gerekiyordu, seni aptal!”

“Seninle olmak için eve erken geldim, seni kaplumbağa!”

Gözlerini kırıştırdı. Nefes alıp verişleri yavaşladı. “Ah. Bu...” Burnunu kırıstırarak hafifçe kaşıdı. “Çok tatlı.”

Uzun bir süre birbirimize baktık. Kendini göğsüme attığında onu sıkıca kavradım.

“Seni çok özledim,” diye fısıldadım. O kadar sıcak, o kadar yumuşaktı ki. Bu mükemmel vücut benimkini sarıyor ve her şeyi inanılmaz derecede *doğru* hissettiriyordu.

Çenesi göğsümdeydi. Yüzümde sıcacık ve kocaman bir gülümseme belirdi. “Seni çok seviyorum,” dedi. Cümlesi biter bitmez dudaklarına yapıştı.

Jennie’nin parmakları saçlarıma gömüldü. Dili benimkine doğru kayarken beni kendine çekti. Ellerimi tişörtünün altından geçirip sırtını okşadım. Parmaklarımı pürüzsüz tenine bastırdım ve bedenini iyice kendime doğru bastırdım.

“Gerçekten kalıyor musun?”

“Burası ait olduğum yer, Garrett.”

“Birlikte mi?”

“Başka hiçbir yer değil.”

“Peki ya hayalin?”

“Kendi stüdyom olsun istiyorum. Dansı obsesif-kompulsif eğilimleri teşvik etmeyecek şekilde öğretmek istiyorum. Çocuklara bir şeyi bu kadar çok sevmelerine rağmen onu tüketmelerine izin

vermek yerine sağlıklı sınırlara sahip olmayı öğretmek istiyorum. Hayalim, istediğim, ihtiyacım olan ve hak ettiğim tüm sevgiye sahip olmak. Ayrıca Garrett, buna sahip olduğum yer burası.”

“İhtiyacın olan ve hak ettiğin şeyi fark ettiğin için seninle gurur duyuyorum. Bencilce gelecek ama kaldığın için mutluyum.”

“Eğer kalırsam, bunun kendi ayaklarımın üzerinde durmayı bilmediğim için olacağından endişelenmişim,” diye itiraf etti. “Yanlış nedenlerle gitmek istemedim ama aynı şekilde, yanlış nedenlerle kalmak da istemedim.”

“Kendi başına ayakta durmak sevgisiz olmak anlamına gelmez, Jennie. Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Bir şeyleri tek başına yapmadığında bu büyüyemeyeceğin anlamına gelmez çünkü sen bunları zaten yapabiliyorsun. Sen güçlü ve özgürsün. Kendi başına büyüyebilir, kendi başma ayakta durabilirsin. Ama en önemlisi her şeyi ama he şeyi tek başına yapmak konusunda kendini zorunda hissetmemen.”

“Bir bütünün parçası olmak sorun değil.” Kelimeleri nazıkçe söyledi. Sanki çoktan gerçekleşmiş bir farkındalık gibiydi. Son parçalar bir araya geliyordu. Onu bir fanteziden gerçeğe dönüştürüyordu. Yumuşak mavi gözlerini benimkilere doğru kaldırdı. Orada parlayan minnettarlık ve sevgi, ciğerlerimdeki nefesi kesmeye yetmişti. “Bence en büyük parça sensin, Garrett.”

Dudaklarımı dudaklarına sıkıca bastırdım. Ellerimiz kenetlendi. Dudaklarımızı araladık ve dillerimiz buluştu. Yavaş, arzu dolu bir şekilde öpüşüyorduk. Sanki dünyada birlikte olmak için çok zamanımız varmış gibi. Sanırım vardı.

Dudaklarımız ayrıldığında Jennie alnını benimkine yasladı. “Hiç mantıklı olamayacağımızdan endişe ettin mi? Bu işi yürütemeyecek kadar farklı olduğumuzdan?”

“Bazen zıt kutuplar birbirini çeker. Ama ne olursa olsun, o kadar da farklı olduğumuzu düşünmüyorum ve hiçbir zaman bir parçam diğerinin tam olarak ihtiyaç duyduğu şey olamayacağımızı düşünmedi.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. En sevdiğim parçaları; miza-

hı, acımasız alayları, güveni, belirsizliği, şefkati ve *sevgiyi* barındıran o menekşe mavisî gözleri inceledim.

“Senin her parçan benim her parçama uyuyor ve ben bunu böyle biliyorum. Hayatımızın çoğunu göstermekten korkarak geçirdiğimiz parçalarımızı artık hiç sakınmadan birbirimize gösteriyoruz. Sen benim en iyi arkadaşımın ve birbirimizi bulduğumuzda ihtiyacımız olan her şeyi bulduk. Sana âşık olmak, yapılacaklar listemdeki en son şeyi tamamlamak gibi bir şey.”

Bana sokuldu. Başı omzumdaydı. “Biliyor musun, ilk görüşte âşık olduğumuzdan emin değilim. Bence biz bunu sıfırdan inşa ettik. Birbirimize öncelik verdik, arkadaşlığımızı birlikte olmak ve birlikte öğrenmek için güvenli bir yer haline getirdik. Dürüstlük ve güven istiyorduk. Bunu elde etmek için her gün çalıştık. Tohumları ektik. Elimi tuttuğun, gölgede bırakmaktan memnun olduğum kısımlarım da dahil olmak üzere her zerremi parlamasına izin verdiğin için çiçek açtım.”

Bazen onun gerçek olduğuna inanamıyordum. Sanki hayal gücümün bir ürünü, beynimin hayal ettiği ve *işte isteyebileceğin her şey, hepsi tek bir kişide toplanmış* dediği bir şeydi. Onu benim olmaya nasıl ikna ettiğimi bilmiyordum ama gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyordum.

“Seni sonsuza dek tutmak istiyorum. Lütfen gitme.”

SONRAKİ BİR SAATİ birbirimize sarılarak geçirdik. O bana Toronto’da biftek sipariş etmesine izin vermeyen dangalağı anlatırken parmaklarım sırtında bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Hâlâ salata yemenin travmasını yaşıyordu, bu yüzden onu ikinci randevumuza götürüp biftek almaya karar verdim.

“Eşyalarımı yerleştirmeyi bitireyim, sonra giyinirim,” dedi Jennie.

Onu banyoya kadar takip ettim. Oyuncak koleksiyonunu toplamasına yardım ettim. Jennie'nin ben buraya girdiğimde mastürbasyon yaptığını hatırladım.

"Bütün bunlarla ne yapıyordun?"

"Onları iyice temizliyordum ve senin eve gelmeni beklerken biraz azdım." Indiana Bones'u omzuma vurdu. "Erkek arkadaşını düşünürken kendine dokunduğu için bir kızı dava edebilirsin."

"Bana bir kez daha vurursan bunu bu gece üzerinde kullanırım," diyerek pembe cam tıkaçı parmaklarımın arasında yuvarladım. "Sen bununla bağlıyken..." Kravatımın kenarını sıyırdım. "... ben seni bununla becerirken." Indiana Bones'un kafasına hafifçe vurdum. Öne doğru eğilip Jennie'nin kulağına doğru öpücükler kondurdum. "Ve sen dizlerinin üzerine çöküp aletimi boğazma alırken."

Yüzü kızardı. Altdudağını dişlerinin arasına aldı. Küçük şeytan oyuncağıyla ileri uzanıp bana bir kez daha vurdu.

Homurdanarak bir elimi kalçasına yapıştırdım. "Kıvılda, yoksa burada kalırsın ve bu gece biftek yiyemezsin."

Kıkırdayarak gülerken başını salladı. Aylar önce Indiana Bones'la tanıştığımız gün o harika oyuncakların geldiği etiketli kutuyu çıkardı. "Bunların senin evinde yeni bir yer bulabileceğini düşündüm."

"Benim evimde mi? Taşınıyor musun?"

"Hayır." güldü. "Bu çılgınlık olurdu. Değil mi?"

"Çok çılgınca," dedim.

"Sadece dört haftadır resmi olarak çıkıyoruz."

"Seni dört haftadan çok daha uzun süredir seviyorum, gün ışığı."

Gözlerindeki ışık tıpkı bir gün ışığı gibi parlak ve sıcacıktı. "Öyle mi? Ben de."

Parmaklarımızı birbirine kenetleyerek onu kendime doğru çektim. Hoparlörden sessizce gelen müzikle sallanmaya başladım. Omzuna bir öpücük kondurup dudaklarımı boynunun her yerinde gezdirdim. Kulağına geldiğimde durdum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Çılgınlığı severim."

44

ALETLERİ KONFETİ YAPIP ETRAFA SAVURMAK

Jennie

“EVLENMEYİ DÜŞÜNÜYOR MUSUN? Bebekler hakkında ne düşünüyorsun? Bebek sahibi olacak mısın? O zaman biz hala oluruz, değil mi? Ah, bir de düğünde nedime olabilir miyiz? Ben bir tane elbi...”

Alexa dönerek Gabby’yi arkadan tokatlamaya çalıştı. “*Gabby! Kapa. Çeneni. Jennie seni nedime olarak istemiyor.*” Arkasını döndü. “Onun için üzgünüm. *Havalı olmak onun sözlüğünde yok.*”

Gabby, Alexa’yı çimdiklerken arabadan kan donduran bir çığlık yükseldi. Kolumu aralarına sokarak onları ayırdım.

“Tamam, yeter! Hayret bir şey. Ben de Carter’la aramız berbat sanırdım.” Yüksek sesle nefes verdim. Dikiz aynasında Stephanie’nin bakışlarıyla karşılaştım. Omuz silktili. “Araba zaten park halinde olduğu için şanslısın. Dur işaretleri konusunda berbat bir sicilim var.”

“Nasıl yani?” diye sordu Alexa. “Dur işaretleri hareket etmez.”

“Evet, Alexa. Farkındayım. Kardeşin bana en azından haftada bir hatırlatmayı seviyor.” Arabadan inip Garrett’ın kız kardeşlerine baktım. “Pekâlâ, hanımlar. Hadi gidelim.”

En hızlı çıkan Gabby oldu. Kolunu hızla benimkine doladı. Ardından Stephanie geldi. Alexa oyalanıyordu. Söylemese de biraz dışlanmış hissediyormuş gibi kollarımızı birleştirmemizi izliyordu. Soğukkanlı ve mesafeli davranmanın tek yol olduğu o huysuz ergenlik evresindeydi. Çoğunlukla, özlemini ve ilgi istediğini dile getirmek zorunda kalmak istemiyordu. Garrett onu film gecesi için

kanepede yanına çektiğinde her seferinde sinirlenmiş gibi davranıyordu ama o da en az Garrett kadar sarılmayı seven bir ayıcık gibiydi. Bu yüzden filmin jeneriği bitene kadar Garrett'm yanından ayrılmamıştı.

"Hey, Lex," diye seslendim. "Öğle yemeğinde yanıma oturur musun?"

"Gerçekten mi?" Elâ gözleri parladı. Sonra yüz ifadesini düzelterek bir omzunu kaldırdı. "Eğer istersen."

Ona göz kırptığımda yanakları kızardı. Kardeşine çok benziyordu.

Garrett'ı kız kardeşleriyle birlikte görene kadar ona olan sevgimin ağırlığını ve derinliğini gerçekten fark ettiğimi sanmıyordum. Kollarında Ireland'la ileri geri sallanıp ona bir şeyler anlatırken onu izlemek benim için de gerçekten çok şey ifade ediyordu.

Garrett'la ben *teknik olarak* birlikte yaşamıyorduk ama ailesi nisan ayının başında buraya taşınmıştı. Garrett'ın babası ay sonuna kadar işine başlamayacaktı. Şu anda ayın ortasıydık ancak bu herkese yeni şehirlerine alışma şansı vermişti. Onlar benim dairemde kalıyor, ben de Garrett'la kalıyordum.

Bugün, ailesi dört hafta sonra sahip olacakları yeni evlerinin evraklarını imzalıyordu. Garrett'a gerçekten gitmek istemediğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Bedeninin sıcaklığıyla sarılıp uykuya dalmak, tenimde dudaklarıyla uyanmak, kulağımda mırıldandığı sözler... Bu dünyada en sevdiğim şeydi. O yokken bile onun alanında olmanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Ev gibi hissettiren bir şey.

"Vay canına," diye mırıldandı Stephie SFU'nun ön kapısından içeri adım attığımızda beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Geniş fuayede etrafına bakarken gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Gündüz vakti insanlar olmadan çok farklı."

"Resital geceleri tıklım tıklım oluyor," dedim. İki hafta sonu üst üste biletlerimiz tükenmişti. Gururla söyleyebilirdim ki, bütün

bir sıra arkadaşlarım ve ailemle doluydu. Sanki sadece onlar için dans ediyormuşum gibi hissetmiştim. “Ama artık sömestr bitti. Herkes sınavlarını bitiriyor. Bu yüzden okul sessiz.”

Kızları dans stüdyosuna sürükledim. Etrafta hayranlık dolu sesler çıkararak dönüp durdular. Sonra da benim odamın olduğu arka tarafa kadar beni takip ettiler.

Şansa bakın ki, Simon da odasını boşaltmak için bugünü seçmişti.

“Jennie.” Bir ders kitabım ayağının dibine bıraktı. “Bugün geleceğini bilmiyordum.” Kızlara baktı. “Kim bunlar?”

“Garrett’ın kız kardeşleri,” diye cevap verdim ilgisizce eşyalarımı çantama yerleştirirken.

“Doğru ya. Yani siz ...?”

“Çıkıyoruz.”

“Ah.”

“Evet, doğru,” diye arkamdan Gabby’nin sesi duyuldu. Omzumun üzerinden baktım. Onu Simon’a kaşlarını çatmış, kollarını kavuşturmuş, kalçasını havaya kaldırmış halde buldum. “Ağabeyim onun erkek arkadaşı. Peki sen kimsin, seni lanet hindi?”

Simon cevap vermek için çabaladı. Sonra pes edip omzuma doğru uzandı. “Şey, Jennie.” Boğazını temizledi. “Konuşabilir miyiz acaba?”

“Bunun ne anlamı var anlamıyorum.” Fermuarı çekip çantamı kapattım. “Nasıl dinleyeceğini gerçekten bilmiyorsun, değil mi Simon?”

“Evet, *Simon*.” Gabby parmaklarını Z şeklinde havada şıklattı. “O zaman geri çekil, *dostum*.”

Omzumdaki küçük melek onu susturmamı söylüyor ama omzumdaki şeytan ise onu serbest bırakmamı istiyordu.

Melek kazanmıştı. *Lanet olsun*.

“Pekâlâ, kaplan. Dizginle onu.” Simon’dan uzaklaşıp kızlara dönerek önümden gitmelerini işaret ettim.

“Gerçekten öylece çekip gidecek misin?” Simon bağırdı. “Beş yıllık arkadaşlıktan sonra mı? Sence de biraz dramatik davranmı-

yor musun? Sana daha kaç kez üzgün olduğumu söylemem gerekiyor?”

Aniden durdum ve spor ayakkabılarımdan bir gıcırtı sesi yükseldi. Kalbimin atışına paralel olarak öfke de kulaklarımda güm-bürdüyordu.

Yüz ifadesi bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Üzgün değildi. Daha önce de değildi. Şimdi de olmadığına emindim. İsteddiği şey hak etmediği bir bağışlanmaydı. Yaptığı şeyin suçluluğu olmadan uzaklaşmak istiyordu.

“Bazen bir özür yeterli değildir.”

Bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ancak ben daha önce davrandım.

“Bazen yeterli olmuyor,” diye tekrarladım. “Senin gibi insanlar özür dilemeyi selamlaşmak gibi, boş ve anlamsız, söylemek zorunda hissettiği bir şey olarak görürler. Benim gibi insanlar, herkesin içinde iyilik olduğuna, hepimiz hata yaptığımız için ikinci bir şansı hak ettiğimize inanmayı seven insanlar... benim gibi insanlar seni affeder. Sizi bir kez affederiz. Sonra iki kez. Biri hayatımıza girip bize sözünü tutmanın zor olmadığını gösterene kadar sizi tekrar tekrar affederiz. Özür dilemek ve bunda ciddi olmak. Daha iyi biri olmaya kendini adanmak. Bunlar bizim her zaman yaptığımız şeylerdendir. Ta ki, biri bize hayatımızda sınırları önemsemeyen insanlara yer olmadığını gösterene kadar. *Senin* gibi insanlar için, Simon.”

Alexa elimi kavradı. Küçük kız kardeşlerini öne doğru itmeden önce hafifçe sıktı ve birlikte çıkışa doğru ilerledik.

Tam kapıdan çıkıyordum ki, sırt çantamın dibindeki bir eşyayı hatırladım. Sene başında oraya koymuştum. Hiçbir şeyden haberi olmayan Krissy için planlanmıştı ama Simon için kullanılsa da boşa gitmeyecekti.

Çantamdan ağır bir parça çıkarıp Simon’a doğru ilerledim. Eli-ne tutuşturdum. “Al bakalım. Bunu sana her şeyden önce almıştım. Yine de alabilirsin.”

Yüzüne yayılan o kendini beğenmiş sırıtiş, az önce söylediğim

her şeye rağmen hâlâ onu umursadığımı düşündüğünü gösteriyordu. Bu yüzden orada durup onun siyah silindiri açmasını bekledim.

Simon paketi açarken muzaffer bir ses çıkarıyordu. Onun gülümsemesi yavaş yavaş kaybolurken benim yüzümde kocaman bir gülümseme belirmişti.

Pembenin her tonundaki parlak konfetiler etrafına yağıyor, saçlarını kaplıyordu. Yanaklarına ve kıyafetlerine yapışmıştı. Açık sırt çantasının içine düştüler. Özellikle büyük bir penis üstdudağına yapıştı. Gözleri alev alev yandığı sırada o kocaman alet gelip oraya yapışmıştı.

Yüzümdeki gülümsemeyi bir türlü durduramıyordum. “Gidelim, kızlar.”

“Şey,” diye başladı Stephie temkinli bir şekilde. “Onlar... penis miydi?”

“Evet. Annene söyleme.”

“Babama söyleyebilir miyiz?”

“Hayır. Bekle. Evet.” O adam beni seviyordu. Garrett’in annesi de öyleydi ama yalnızca gözlerindeki bakışla suçluluk duygusunu hissettirme konusunda özel bir yeteneği vardı. O bakışa maruz kalmaktan kaçınmaya çalışıyordum ama ne yazık ki bir Beckett’tım. Bu yüzden başıma geliyordu.

Arabaya bindiğimizde kızlarla yüz yüze geldim.

“Kimsenin sizi ezip geçmesine asla izin vermeyin, hanımlar. Değerinizi bilin, sınırlarınızı belirleyin ve kimsenin bunlara saygısızlık etmesine izin vermeyin. Eğer yaparlarsa, hayalarına bir tekme yapıştırın. Yüzlerine patlayan bir konfeti bombası atın. Anlaşıldı mı?”

“Evet, Jennie,” diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

“Büyüdüğümde senin gibi güçlü olmak istiyorum,” dedi Alexa sessizce.

“Sen zaten güçlüsün. Bazı günler kendini güçsüz hissedebilirsin. Bu gayet normal.”

“Ben dansçı ve amigo kız olmak istiyorum,” diye söze girdi Gabby. “Sen ve Emily gibi.”

“Ah, tatlım. Emily gerçek bir amigo kız değil.”

“O zaman dün arkadaşıyla vedalaşırken neden amigo kıyafeti giyyordu? Stephie ile koridorda *scooter*’larımızı sürüyorduk ve onu gördük.”

“Biliyor musun? Bu harika bir soru. Kesinlikle öğle yemeğinde ona sormalısın.”

Kontağı çevirdim. Telefonumu adaptörle arabaya bağladım. Ardından ekrana gelen mesajla birlikte kabloyu hızla geri çektim.

Ayıcık: Bütün gece boyunca sıırıslıkam amını becerdiğimi hayal ettim, ta ki boğazın adımı haykırmaktan çatlayana kadar.

Ayıcık: Hay aksi, otomatik düzeltme. Günaydın, gün ışığım demem gerekiyordu.

“Bu Garrett mı?” Gabby telefonuma bakmak için koltuğa doğru eğilerek sordu.

Göğsüme doğru çektim. “Hayır.”

Alexa gözlerini kısarak bana baktı. “Yalan söylüyorsun.”

“İtiraf etmeliyim ki Jennie, suçlu görünüyorsun.” Stephie yanağını dürttü. “Mesajı okuduğunda yüzün kıpkırmızı oldu. Alexa, Jacob Daniels’a mesaj atarken hep böyle olurdu.”

“Yüzüm kıpkırmızı olmadı.” *Kardeşi sadece basit bir mesajla beni yakıp kavurmuştu.* “Sadece tatlı şeyler yazmış. Süper tatlı.” *Bu gece beni bağlamasına izin verecektim.*

“Bu kadar tatlı ne söyledi?” Stephie kaşlarını çatı. “Saçını örmek istediğini mi söyledi? Çünkü geçen hafta onu saçında kullandığın kurdelelerden biriyle yakaladım. Ona ne yaptığını sorduğumda, senin saçını öreceğini söyledi. Yüzü de kıpkırmızı olmuştu ve bağıırıyordu.” Omuz silkti. “Sanırım o kurdeleleri kullanmandan gerçekten hoşlanıyor.”

“Evet,” dedim yavaşça. “Kesinlikle bu yüzden kurdelem ondaydı.”

“Belki bir gün benim de saçlarımı kurdeleyle bağlamak isteyen bir erkek arkadaşım olur,” dedi Gabby neşeyle.

Garrett beni öldürecek diye düşündüm.

GARRETT'SİZ UZUN BİR hafta olmuştu,
Pekâlâ, sadece dört gün olmuştu.

Garrett'in olmadığı uzun bir dört gün olmuştu. Normal sezon biterken son birkaç haftadır çok fazla deplasmandaydılar. Liglerinde ikinci sırayı almışlardı ve *play-off*'ların ilk turuna kendi evlerinde başlamadan önce yarın bir günlük izin yapacaklardı.

Okul bitmişti. Bu da ya bir iş bulana ya da kendi stüdyomu açana kadar sınırsız boş zamanım olduğu anlamına geliyordu. Stüdyoyu gerçekten istiyordum ancak beraberinde çok fazla iş geliyordu. Bu yüzden bana yardımcı olması için bir işletme kursu almayı düşünüyordum. Bu arada tüm boş zamanımı kızlarla -Olivia, Ireland, Cara, Emily ve Garrett'in kız kardeşleriyle- geçiriyordum.

Yeğenimin büyümesini izlemek gerçekten inanılmaz bir şeydi. Sadece beş hafta içinde çok değişmişti. Cara ve ben, çocuklar yokken çoğu gece orada uyuyorduk. Carter buzda olmadığı her dakika Olivia ile *FaceTime*'daydı çünkü Ireland ile ilgili hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu.

Meşguldüm ama bu Garrett yokken onu özlememe engel değildi. *Play-off*'lar yaklaşırken diğer tarafta neler olduğunu düşünmeden edemiyordum. Onunla baş başa geçireceğim aylar.

Gümüş ay ışığı Garrett'in yatak odasındaki panjurların aralıklarından süzülüp duvarda asılı duran büyük boy aynadan yansıyor. Geçici olarak taşındığımda Garrett bunu benim için asmıştı çünkü kalçamı ve kıyafetlerimi kontrol edebileceğim bir yer olmadığından yakınıyordum.

Üstümü çıkardım ve lambayı açtım. Turuncu ışığın yansımasında durdum. Dans etme hayallerimi yıllarca taşıyan bedenime hayranlıkla baktım.

Garrett'la geçirdiğim zaman boyunca bedenim biraz daha dolgunlaşmıştı. Bunun sebebi de bolca ekstra marshmelovlu sıcak çi-

kolata, özel seri *Pop-Tarts*'lar, doyurucu akşam yemekleri, film izlerken kanepeye yayılıp yenen atıştırmalar, sabah erken egzersizleri yerine uyumaya devam etmek ve... kendimi olduğum gibi sevmek, bir başkasının da beni böyle sevmesine izin vermektir. Yıllarca kusur bulduğum, küçültmeye çalıştığım bölgelerim en güzel haliyle karşımdaydı. Vücuduma hiç olmadığım kadar özgüvenle ve aşkla bakıyordum.

En sevdiğim kısımlar, Garrett'm dudaklarıyla her santimimi sevmek için zaman ayırdığı, tenimi boyayan küçük izlerdi. Mor ve pembenin soluk tonları. Parmaklarım her lekenin üzerinde dolaştı. Sanki dudaklarını üzerinde hissediyormuşum gibi karnımın derinliklerinde bir kıvılcım tutuşturdu.

Köprücük kemiğindeki ize dokunurken gülümsedim. Garrett'm, Carter'm görmesi için bilerek bıraktığı izdi. Hıyarlık ettiği için intikam aldığını söylemişti ama sonra Carter onu evin içinde kovaladığında avazı çıktığı kadar bağırmıştı.

Sürgünün açılma sesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kapı açılıp kapandığında karnımda kelekler uçuşuyordu. Bir çanta yere düştüğünde ağır bir gümbürtü duydum. Ardından ayak sesleri kulaklarımda yankılandı. Attığı her adımla birlikte kalbim daha da hızlı atıyordu. Garrett aynanın yansımasında belirdi. Kapı aralığında durmuştu. Yüzümde bir gülümseme oluştu.

Gözleri, onun beni ele geçirdiği her şekli hayranlıkla izlediğimi görünce parladı. Yavaşça odaya girdi. Kravatını gevşetip gömleğinin birkaç düğmesini açtı.

Elleriyle belimi kavradı. Daha sonra karnımın üzerine doğru ilerledi. Dokunduğu her yer arzuyla yanıyordu. Beni sıkıca sardığında çenesi omzuma çarptı.

"Benim," diye mırıldandı çenemi tutup yüzümü kendine doğru çekmeden hemen önce. Dudaklarıma tutkulu bir öpücük kondurdu. Yumuşak bir iniltiyle dudaklarımı hafifçe araladım.

Ellerimi geriye uzatıp onun sarı buklelerini okşarken o boynuma ıslak öpücükler bırakıyordu. Bakışlarımız aynada kilitlendi. Eli bedenimden aşağı doğru kaydı. Parmaklarının yaklaşmasını

izlerken tüm kaslarım gerildi. Sırtım onu daha hızlı oraya itecek şekilde yükseldi. Boynuma karşı gülümsedi. İki parmağını bacaklarımın arasına daldırıp ıslaklığımı topladığında, arzu alev gibi içimden fırlayarak ortaya çıktı.

Parmaklarını yavaşça klitorisimin üzerinde gezdirdi. Her iniltiliyi içine çekiyordu. Tırnaklarımı belimi sıkıca kavradığı koluna geçirdim. İki parmağını içime soktu. Daha yukarı tırmanmamı izlerken bakışları ağır ve baş döndürücüydü. Kıpırdandım. Nefes nefese kalmıştım. Parmakları içimde hızla hareket ettiğinde ve kulağıma “Benim,” diye fısıldadığında nefes nefese boşaldım.

Beni ileri doğru iterken elini kürekkemiklerimin arasına koydu. Ellerimi büyük aynanın çerçevesine doğru yönlendirdi. Kravatının boynundan kayışını, beyaz gömleğinin arkasından yere düşüşünü ve kıyafetlerinin geri kalanının onu takip edişini dikkatle izledim.

Garrett bacaklarımı daha da araladı. Elleri vücudumda dolaşırken aleti sırtıma çarpıyordu. Parmak uçları karnımın üzerinde dans ediyor, avuç içleri memelerimi sıkıyor, başparmakları gergin meme uçlarımın üzerinde geziniyordu. Dudaklarını kulağımın altına bastırmadan önce yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı. Telaşsız ve derin bir hamleyle içime girdi. Boğazımı kavradı. “Benim,” diye usulca mırıldandı.

Gözleri beni dikkatle izliyordu. Bakışları korumacı ve aynı zamanda sıcaktı. İçimde hareket ederken dokunduğu her yeri yakıyordu. Bacakları kığıma çarpıyordu. Daha hızlı hareket ettiğinde elleriyle kalçamı kavradı. Her hırıltılı nefes, inleme ve sızlanma onu daha da teşvik ediyordu.

Gitmek istemiyordum. Burada, onunla kalmak istiyordum.

“Annenle baban bugün ev için anlaşmayı imzaladı,” dedim. Hızla ileri doğru hareket ettiğinde vücudunun ağırlığıyla sarsıldım.

“Hı hı.”

“Dört hafta içinde taşınıyorlar.”

“Evet.”

“Bu da yakında eve dönebileceğim anlamına geliyor.”

“Zaten evindesin.”

“Ne?”

“Burası senin evin.” Kelimeler içimdeki arzuyu körüklüyordu. Sıcacık ve çok tatlıydı. “Seni bırakmıyorum.”

“Senin yanma taşınmamı mı istiyorsun?”

“*Sana söylüyorum*, hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Hımm. Çok patronluk taşıyorsun.”

“Sanırım beni etkiliyorsun, gün ışığı.”

Klitorisime hafifçe dokunduğunda ufak bir çığlık atarak başımı öne eğdim. “Eğer ben... ben... hımm, eğer kalırsam daha da kötüleşecek.”

“Biliyorum. Bununla başa çıkmaya çalışıyorum. Hepimiz başa çıkmaya çalışıyoruz. Herkesi yeni, büyüyen bir Garrett bekleme-leri konusunda uyardım.”

“Ama ben olgun, nazik Garrett’ı seviyorum.”

İşkence edercesine yavaşladı. Parmakları bacaklarımdan yukarı doğru yavaşça hareket etti.

“Garrett,” diye fısıldadım. Kalçamı hafifçe kaldırdım. “Daha sert.”

“Nazik olmayı tercih ettiğini söylemiştin.”

“Nazik olmanın bir yeri ve zamanı vardır. Şu an o zaman değil. Ciddiymişsin gibi becer beni.”

Dili boynumda gezindi. “Lütfen de.”

“Becer beni, *lütfe*.”

“Hadi ama, gün ışığı. Bundan daha iyisini yapabilirsin.”

Kendini tamamen içimden çıkardığında sırtımdan aşağı bir ürperti hissettim. Sonra ağırlı bir şekilde yavaşça tekrar içime girdi.

“Lütfen,” diye inledim başparmağı klitorisimde dolaşırken. “Becer beni, Garrett. Benimle işin bittiğinde ayakta durmak istemiyorum.”

Bacakları bacaklarıma yavaşça çarptı. Kendini geri çekip tekrar içime girmeden önce sinsi bir gülümseme takındığını hissedebiliyordum. Beni çığlık attıran tek bir cezalandırıcı hamleyle ileri

atıldı. Ellerimle aynaya tutundum. Parmaklarım saçlarıma dolayıp başımı gergin bir şekilde çekti. Sadece benim için, sadece yatak odası için ayırdığı bir vahşetle hareketlendi. Bakışlarım aynadaki yansımasına kilitlendi.

Beni çekip aldı ve etrafında döndürdü. Kucağına alıp havaya kaldırdı. Bacaklarımı beline doladı ve sonra tekrar yere indirdi. Beni aynaya bastırıp becerirken tırnaklarımla omzuna bastırıyordum. Karnımdaki basınç arttıkça her bir santimim arzuyla titriyordu.

Bacaklarım gerilmişti. İtişleri hızlandıkça onu daha derine çekiyordum. Mavi-yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Bakışlarında çok fazla sevgi ve merak duygusu parlıyordu. Dudaklarına yapıştım. Boşaldığımda onu kendi adını yutmaya zorladım. Aletini sırlıklam yapmıştım.

“Benim,” diye fısıldadı Garrett.

Yere çöktü. Beni de bacaklarının arasına çekti. Dudaklarını çeneme, boynuma, omzuma dokundurdu ve vücudumu sıkıca sardı.

“Benim,” diye mırıldandı her öpücükte.

“Neyin?”

Aynada bana bakarken gülümsemesi çok yumuşak, güzel ve özeldi. Sanki her şey benim içinmiş gibiydi. Yüzümü ona çevirene kadar burnuyla çenemi dürttü ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

“En iyi arkadaşım, gün ışığım ve tüm kalbim.”

Havai fişekler patlıyordu. Her zaman istediğim, arzuladığım aşka yerleşirken kalbim uçuşa geçiyordu. Bunun böyle hissetti-receğini asla hayal edemezdim. O kadar bütün, o kadar tamamlanmıştım ki omuzlarım gevşedi. Beni biraz daha dik durmaya zorluyordu.

Daha önce de kendime güveniyordum. Cesarete ve öz farkındalığa sahip olabilirdim ancak geriye dönüp baktığımda bunun bir rol olduğunu hissediyordum. Kimse beni tanımak için zaman ayırmamıştı. Bu yüzden herkesi dışarıda tutmak, kalp acısından tamamen kaçınmak için duvarlar örmüştüm.

Sonunda tek yaptığım kendimden bir parça kaybetmek olmuş-

tu. Kendimi bir kutuya koymuştum ve en savunmasız parçalarımı, göstermeye korktuğum izlerimi, beni ben yapan her şeyi saklamıştım. Çünkü insanların beni ben olduğum için sevmeyeceğinden korkuyordum.

Belki de aslında korktuğum şey, birinin beni ben olduğum için *sevmesi*ydi. Tüm benliğimi, yumuşak, yıpranmış olanlarla birlikte keskin, pürüzlü kenarları da görmesi ve yine de beni seçmesi

Garrett'ın yaptığı da buydu.

O benim her şeyimi görüyordu ve her gün yine beni seçiyordu.

Benim onun gün ışığı olduğumu söylüyordu ama bence esas o benim gün ışığımdı.

Gökyüzümü ateşleyen bu adamla çok daha göz alıcı bir şekilde parlıyordum.

EYVAH

Garrett

TEMMUZ

“BU KİMİN FİKRİYDİ?”

Bakışlarım kız arkadaşşıma kaydı. Uzun, altın rengi bacaklarını gösteren, kızılıcık renginde minik bir tayt şort giymişti. Taytıyla uyumlu bir spor sutyeni muhteşem memelerini örtüyordu. Mükemmel memeleri yanımda attığı her adımda zıplıyor ve benim hızıma ayak uyduruyordu. Gövdesindeki yumuşak kıvrımlar o hareket ettikçe esniyor, terledikçe parlıyordu. Ben de zihnimde çevremizi tarayarak yakınlarda bir ara sokak bulmaya çalışıyordum.

İçimden şu lanet taytı çekip aşağı indirmek ve bir tuğla duvara yaslanmış haldeyken içine dalmak, adım haykırdığında kimse duymasın diye ağzını ellerimle kapatmak geliyordu.

Bugün Vancouver şehir merkezinde bir cuma sabahıydı. Temmuz ayının erken güneşi altında kahvaltılarının keyfini çıkaran insanlarla dolup taşan verandalar, şehrin sunduğu her şeyi görmek için bisikletleriyle gelen turistlerle doluydu. Ara sokağın birinde sevişen azgın bir çift muhtemelen görmek isteyecekleri bir şey değildi.

“Bu senin fikrindi,” diye hatırlattım Jennie’ye. “*Hadi mahallemizde son bir koşuya çıkalım.*” Onu taklit ederek söyledim. Omzuma bir yumruk indirdiğinde bağırdım. “Hey! Agresif eller bağlanır.”

“Farkındayım, Garrett.” Suratını asık bir ifadeyle bana döndü. Ardından ne geleceğini biliyordum. “Mahalledeki *Starbucks*’ımızdan son bir buzlu kahve?”

Son iki haftadır bunu istediği her şeyi elde etmek için bir bahane olarak kullanıyordu. *Son bir külah dondurma, Udupi Sarayı'na son bir gezi, Stanley Park'ta son bir gezinti.* Yüzünü astığı, altdudağını öne çıkardığı ve ellerini çenesinin altında birleştirdiği o ifadeyi takınır takınmaz beş dakika içinde dilediği yere gitmek üzere kendimizi asansörde buluyorduk.

Yavaşça yürüyerek Jennie'yi kendime doğru çektim. Bu sayede son sözler daha dudağından çıkmadan onları yakalayabilmiştim. "Sadece yirmi dakika uzaklıktaki Kuzey Vancouver'a taşınacağımızı ve ülkeyi terk etmeyeceğimizi biliyorsun, değil mi?"

Dili dudaklarımdan içeri doğru kaydı. Daha derinlere ilerlediğinde kollarını boynuma doladı. Elleri ensemdeki saçlara gömüldü. "Son bir karamelli *frappuccino*," diye fısıldadı dudaklarıma karşı.

Kalçasına bir şaplak indirdim. Toplum içinde olduğumuzu, son beş dakika içinde adımın en az üç kez fısıldandığını duyduğumu ve Jennie'nin de tüm bunları duyduğunu hiç umursamıyordum. Soyunma odasından çıktıktan sonra Jennie'ye ilk kez yaklaştığımda, onu bir gazeteci sürüsünün ve erkek kardeşinin önünde öptüğümde herkes aklını kaçırmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, *play-off* ların ilk turunu daha yeni kazanmıştık. Onu öpmeyi hak etmiştim. Üçüncü turda kaybettiğimizde de aynıydı. Tek yapmak istediğim başımı omzuna koyup ona sarılmaktı.

Dürüst olmak gerekirse, yaza Jennie ile başladığım için mutluydum. Carter da karısı ve kızıyla evde olduğu için mutluydu.

Jennie ve ben buzlu içeceklerimizle, parmaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde caddede yürüyorduk. O pipetinin etrafında mutlu bir şekilde mırıldanırken ben de gülümsüyordum. *Dildo* kutusu suratımda patladığı için çok mutluydum. Eğer bunun getirdiği cinsel gerilim olmasaydı, ona taktığım lakap tamamen gerçek olmak yerine ironik olabilirdi.

Jennie bir renk olsaydı, sarının en canlı tonu olurdu. O insan formunda gerçek bir gün ışığıydı. Binlerce kez söylemiş olsam da

umurunda değildi. Bunu hayatımın geri kalanında da söyleyecektim.

Sağa doğru gitmeye çalıştığında elini çekerek onu kendime doğru yönlendirdim. “Bu taraftan.”

“Ama apartman dairesi...”

“Sana bir şey göstermek istiyorum.” Benimle tartışmak ve bir buçuk saat içinde nakliye kamyonu ile birlikte yeni evimizde olmamız gerektiğini söylemek için dudaklarını açtığı anda onu öperek susturdum. “Çabuk olacağız.” Yüzünde beliren ve bana asla ama asla hızlı olmadığımı hatırlatan ifadeye güldüm. “Hadi ama, Jennie. Beni biraz mutlu et.”

Temkinli bir iç çekişle tekrar elimi tuttu.

Şüpheli bakışları yürüyüşümüzün kalan dört dakikası boyunca tam on iki kez bana doğru kaydı. Geniş pencereleri olan küçük bir vitrinin önünde durduğumuzda yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

“Burası neresi?” diye sordu cam kapının kilidini açarken. “Ve sende neden anahtar var?”

Kapıyı açtıktan sonra onu içeri çektim. Ön masayı geçip arkasındaki açık alana doğru götürdüm. Odanın içinde dönüp durmasını izliyordum.

“Burası eskiden bir yoga stüdyosuydu,” dedim.

Yerden tavana uzanan aynaların önünde durduğunda ona doğru ilerledim. Gözleri aynadaki yansımada benimkilerle buluştu. Yutkunmadan önce dilini altdudağının üzerinde gezdirdi. Sanki sormak üzere olduğu sorunun cevabını zaten biliyormuş gibiydi.

“Peki ya şimdi?”

“Şimdi bir dans stüdyosu.”

“Garrett,” dedi heyecanla. “Yapmadın.”

“Yaptım.” Ona sımsıkı sarıldığımda çenesi omzuma çarptı. “Seni seviyorum, Jennie. Hayatın boyunca canını dişine takarak çalıştın ve şimdi de işletme derslerine giriyorsun. Hayalini gerçeğe dönüştürmeye kararlısın. Bunu hak ediyorsun. Hayatındaki sonraki adımın bir parçası olmaktan onur duyuyorum.”

Geleceğini bildiğim gözyaşlarıyla savaşıırken burnu kırılttı.

Onun yumuşak, savunmasız yanlarını da en cesur ve küstah yanları kadar seviyordum. “Bunu benim için mi yaptın?”

“Senin için her şeyi yaparım, gün ışığı.”

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Dudaklarımı akan o bir damla gözyaşına bastırdım.

“En önemli ikinci hayalimi gerçeğe dönüştürdüğün için teşekkür ederim.”

“İlk hayalin neydi?”

Bana doğru döndü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri şefkatle parlıyordu. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

“Sen.”

“BENİMİKİ DAHA BÜYÜK.”

“Hayır, değil.”

“Evet, öyle.”

“Hayır, *değil*.”

“*Evet, öyle*.”

“Lanet olsun.” Adam kollarında büyük bir kutuyla Carter’la benim arama girdi. “Evleri mi, yoksa aletleri mi karşılaştırıyoruz? Kimsenin umurunda değil. İkisi de mini malikâne.”

Carter’ın nefesi kesildi. “*Mini?* Benim evim mi?” Kollarını açarak benim ve Jennie’nin yeni evini işaret etti. “Yani, bu. *Bu* mini. Benimki *kocaman*. Tıpkı benim...”

“Senin egon gibi,” diye bitirdim onun yerine.

Olivia içeri girip sevinçle sırtımı sıvazladı. “Çok güzel olmuş. Carter bile geçen hafta sizinle son kontrolleri yaptıktan sonra böyle söyledi.” Üzerindeki bebek taşıyıcısının kemerlerini çözdü. Ireland’ı kucağından çıkardı. “Garrett amcana sarılmak ister misin?”

“Kesinlikle evet,” diye mırıldandım. Dünyadaki en güzel küçük hanımı kollarıma aldım. Kıkırdarken geniş yeşil gözleriyle

bana bakıyordu. Sonra hemen küçücük yumruğuyla dudağımın üzerine hafifçe vurdu. Çenesinden aşağı salyalar akıyordu. Kabarıklık, koyu renk buklelerini öptüm. “Prensesim nasılmış bakalım?”

Saçında pembe bir toka vardı. Tokanın ucunda parlayan bir güneş figürü yer alıyordu. Tulumunun üzerinde, “*Ben tatlıyım, Annem güzel, Babam şanslı,*” yazıyordu. Bu tulumu Carter’ın aldığına emindim. Ireland’ın kıyafetlerinin yüzde doksan dokuzunda bir şekilde “*baba*” kelimesi geçiyordu. Ayrıca, Carter da sürekli olarak “*DILF*” yazılı tişörtüyle ya da üzerinde “*Kız Babası*” yazan diğer tişörtü arasında gidip geliyordu.

“Baban seni delirtiyor mu?” Mutfağında zıplarken Carter’ın ulaşamayacağı bir yere doğru döndüm. “Ondan uzaklaşmak için Jennie hala ve Gare amca ile kalmak ister misin?”

Carter’ın yüzünde alaycı bir ifade vardı. “Lütfen. Kızım bana kafayı takmış durumda.” Bize doğru uzandı. Ireland’ın ellerini kavradı. “Onu almama izin ver.”

“Hayır. Beni seviyor.” Tatlı kızım ensemdeki bir tutam saçı tuttu. Yanağını omzuma koymadan önce hâlâ parmaklarım kemiriyordu. Zaferle gülümsedim. “Gördün mü? Seni istemiyor.”

Carter kaşlarını çattı. “Ama ben onun babasıyım.”

“Öyle mi? Nasıl emin olabilirim? Üzerinde *baba* yazan tişörtlerinden birini giymiyorsun.”

Jennie kıkırdayarak mutfak etiketli bir kutuyla yanımdan geçti. Kutuyu yere bıraktı. Önce Ireland’ın yanağına sonra da benim dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

“İyy.” Carter öğürdü. “Bunu benim önümde yapmak zorunda mısın?”

Jennie uzaklaşırken omzunun üzerinden başını evet anlamında salladı. Carter gözlerini bana dikerek tezgâhımdaki var olmayan tozları siliyordu.

“Biliyorsun, Andersen. Yolun sadece beş dakika aşağısında oturuyorum. Yani kışına tekme yemeye ihtiyacın olursa sadece beş dakika uzağıdayım.”

“Evet, eğer ihtiyacın olursa sadece beş dakika uzaklıktayım. Eğer ihtiyacın olursa *kıçına* tekmeyi yersin.”

“İlk ben söyledim!”

“İkinci ben söyledim!”

“Lanet olası çocuklar,” diye mırıldandı Emmett. Ireland’ı uzaklaştırıp burnundan öptü. “Merhaba, bebeğim.”

“Sıra bendeydi,” diye sızlandı Adam. “Onu iki gündür görmedim.”

“Benim dokuz gün oldu,” diye mırıldandı Jaxon. Elinde bir kutuyla içeri girerken gözlerini güneş gözlüklerinin arkasına gizlemişti.

“Çünkü spor salonunda tanıştığın bir kadınla *Cabo*’ya gittin,” diye hatırlattım ona.

Kol kaslarını şişirerek sırttı. “Evet, bronzluk tam yerinde, ha?” Ireland’ın alına bir öpücük kondurdu. O da Jaxon’a kıkırdadı. “Merhaba, prenses.”

Adam, Ireland’a doğru uzandı. Emmett sırtım çevirdi. “Hadi ama. Şimdi ben,” dedi Adam kaşlarını çatarak.

“Daha bitirmedim.”

“Umurumda değil. Gel buraya, bebeğim. Gelip Adam amca’yı görmek ister misin?” Adam kızın karnını gıdıkladı ve kız kahkahalarla atarak Emmett’in kollarında çırpınmaya başladı. Adam’a doğru uzandı. Minik, tombul elini onun yanağına koydu. Bir şekilde hepimiz Ireland ve Emmett’in etrafında toplandık. Mırıldanıyor, gevezelik ediyor ve onun dikkatini çekmek için yarışıyorduk.

Holly kapıdan içeri girdi. Güneş gözlüklerini çıkarıp kollarını iki yana açtı. “*Havalı babaanne burada!*”

“Bu bizim işaretimiz.” Emmett, Ireland’ı büyükannesinin kollarına bıraktı. “İşinize dönün, çocuklar.”

Kızlar mutfak ve oturma odasındaki kutuları boşaltmakla meşguldü. Biz de beşimiz bir saat içinde kamyonun geri kalanını boşalttık.

“Bu sonuncusu.” İki kutuyu ön yığının üstüne bıraktım. Kolumu terli alımda gezdirdim. “Siktir, çok yoruldu. Atıştırma molası?”

“Önce tüm kutuları belirlenen odalarına götürelim,” dedi Adam yığına doğru ilerleyerek. Bir kutunun üzerindeki etiketi okudu. Kalbim tek kelimeyle duracak gibi oldu. “Oyuncaklar mı?”

Sanki içindikileri kontrol edecekmiş gibi kutuyu karıştırmak için yeltendi. Beynim kısa devre yaptı.

“Hayır. Hayır.” Onu iterek kutunun önünden çektim. Kendimi kutunun üstüne attım. Hızlıca başımı salladım. “Hayır, hayır, hayır.”

Geri adım attı. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Yüzünde hem kuşkulu hem de korkmuş bir ifade vardı.

Carter ıslık çalarak koridorda ilerliyordu. “Biri atıştırmalık mı dedi?” Bakışları üzerine kapaklandığım kutuya takıldı. “Aaah, oyuncaklar. Ne tür oyuncaklar?”

“Hiçbir şey!” Çığlık atarak ellerini kutudan çektim. Kutuyu göğsüme bastırdığımda omuzlarım gerildi. Parmaklarımı genişçe açarak, her ne kadar görmüş olsalar da üzerinde yazan yazıyı kapatmaya çalıştım. “Hiçbir şey!”

Carter önce kutuya, sonra bana baktı. Tekrar kutuya, sonra tekrar bana.

Yaşadığımız onca şeyden sonra güvende olduğumu sanmıştım. Gerçekten hayalarımın bende kalacağını düşünmüştüm. Ancak gözünü bile kırpmadan beni izledikçe, bundan daha az emin oluyordum.

Bir gün Jennie’yle çocuk yapmak güzel olurdu ama sanırım bazı şeyler sadece hayal olarak kalıyordu.

Carter sonunda sadece bir kez, yavaşça göz kırptı. “Kutunun içinde ne var, Garrett?”

“Hiçbir şey.” Şakağımdan aşağı bir ter damlası yuvarlandı. Carter’ın bakışları damlacığa kaydı. Aşağı doğru yuvarlanışını izliyordu. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda sessizce tekrarladım. “Hiçbir şey.”

Bana beş saniye, sonra on saniye baktı. Bir sonraki kelimesi tam yirmi saniye sonra geldiğinde dehşete kapılmış bir nefes zar zor duyuldu. “Hayır.”

“Çok özür dilerim,” diye fısıldadım.

Başını sağa sola sallayarak geri adım attı. “Hayır.”

“Bu... bu sandığın gibi değil... biz... yapmıyoruz... *o onları önceden almıştı!*” diye bağırdım arkasından Carter kapıdan çıkarken. “*Ben almadım onları!*”

Adam omzumu sıktı. “Ne zaman susman gerektiğini bilmiyorsun, değil mi?”

Yenilgiyle başımı eğdim. “Hayır.” Bana getirdiği tek güzel şey Jennie’ydi. Bence o tüm kötü şeylerden daha ağır basıyordu. İç çekerek merdivenlere yöneldim. “Bunu odamıza götüreceğim.”

Oda geniş ve aydınlıktı. Geniş gri tahta zemin, taş bir şömine ve arkamızdaki dağlara doğru uzanan çam ağaçlarını gören bir duvar boyunca camlarla çevriliydi. Jennie burada beş dakika boyunca sessizce manzaraya bakarak ellerini cama bastırmış halde durmuştu. İşte o an bu evin o ev olduğunu anlamıştım.

Şifoniyerime doğru ilerlemeden önce kutuyu dolaba yerleştirdim. Yeni yatak odası mobilyalarını birlikte seçmiştik. Dün öğleden sonra anahtarlarımızı alıp resmen yeni evimizin sahibi olduktan sonra teslim edilmişti. Son bir gece için dairemize dönmekten önce geceyi kıyafetlerimizi kaldırarak ve mutfakta Tayland yemekleri yiyerek geçirmiştik.

Ah, pardon. Bir şey daha vardı. Yemeğin gelmesini beklerken Jennie bana yeni evimizi kutsamak istediğini söylemişti. O daha sözünü bitirmeden ben pantolonumu çıkarmaya başlamıştım bile.

Çantasından o küçük pembe cam şeyi çıkardığında gerçekten kısa devre yapmaya başlamıştım. Bir ayağım pantolonumun içinde, diğer ayağım elimde, çenem sarkmış bir şekilde orada dururken o yavaşça soyunmuştu. Mutfak tezgâhının üzerine oturmuş, bacaklarını açmış ve bana ne kadar ıslak olduğunu göstermişti. İlk orgazmını bitirdiğinde cam tıkacı uzatıp onu becermemi istemişti.

Ben de öyle yapmıştım. Tezgâhın üzerine eğilmişti. Merdivende elleriyle dizlerinin üzerindeydi. Yatak odasında pencereye dayanmıştı ve yine duş başlığının altında devam etmiştik.

Söylemeye gerek yoktu. Bu küçük cam şeyin büyük hayranıydık.

Yalnız olup olmadığımı kontrol etmek için dikkatle etrafı dinledim. Sadece alt kattan gelen sohbet ve kahkaha seslerini duyduğumda şifoniyerimin üst çekmecesini dikkatlice açtım. Arkaya, iç çamaşırı yığınlarının altına doğru uzandım. Parmaklarımı küçük bir nesnenin etrafına doladım.

Kadife kutuyu açıp içindeki maviden çok deniz mavisi olan oval safiri, üzerine yerleştirilmiş eski altın kordonu ve her iki yanını çiçek yaprakları gibi çevreleyen üç küçük markiz pırlantayı gördüğümde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Bu yüzük üç haftadır bendeydi. Bir gün kızlarla dışarıdayken Carter ve Holly'den Jennie'nin beğenebileceği bazı tasarımları seçmeme yardım etmelerini istemiştım. Carter şaşkın bir ifadeyle otururken annesi sevinç çığlıkları atmıştı.

"*Sence de biraz erken değil mi?*" diye sormuştu Carter. Holly onu o kadar sert itmişti ki, sandalyesinden düşmüştü.

Mağazaya hiç gidememiştik. Holly kendi nişan yüzüğünü çıkarmıştı. Gözyaşları içinde yüzüğe bakmış ve sonra avucumun içine bastırmıştı.

Yüzüğün içinde *H+T* harflerini gördüğümü hatırlıyordum. Jennie'nin anne ve babasının baş harfleri bir kalbin hemen yanına kazınmıştı. Yüzüğü tuttuğumda onların aşkının sonsuza dek sürecek, mesafeye rağmen bitmeyecek türden olduğunu anlamıştım. Şimdi bir kalbin diğer tarafında *J+G* yazıyordu.

Jennie'yi sonsuza dek sevmek için sabırsızlanıyordum.

"Garrett, biraz pizza alacağım ve..." Jennie kapının önünde duruyor, ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Kutuyu çekmeceye geri tıkip hızlı bir şekilde kapatırken parmağımı nasıl sıkıştırdığımı izliyordu.

"Orospu çocuğu," diye acıyla soludum. Dirseğimi şifoniyere, çenemi yumruğuma dayamadan önce zonklayan parmağımı tutarak acıyla kıvranıp. "Jennie. Selam. N'aber?"

Kaşlarını yavaşça kaldırdı. "N'aber?"

"Hı hı. N'aber."

Jennie'nin bana doğru attığı her yavaş ve hesaplı adımla kalp

atışlarım daha da hızlanıyordu. Şifoniyeri alıp odanın diğer ucuna götürme ve pencereden aşağı atma isteğime karşı koyuyordum.

“Neydi o?” diye sordu.

“Hımm? Ne neydi?”

Çekmeceyi işaret etti. “Bu.”

“Bu ne?” Çekmeceye baktım. “Bu mu? Bu benim iç çamaşır çekmecem. Orada her şeyin... düzenli olduğundan emin olmak için?” Bir şeyler anlatmaya çalışırken gözlerimi acıyla kısıtım.

“Hı hı. Peki ya içine attığın kutu?”

“K... kutu mu? Ah, *kutu*. Evet, neden söylemedin?”

Neden kaşlarını havaya kaldırmıştı? Neden ona bir kez olsun yalan söylememe izin vermiyordu? Bunda bu kadar zor olan neydi? *Hayatımda bir kez olsun bana iyi davranamaz mıydı?*

“Oynayabileceğimiz yeni bir oyuncak olduğunu söylesem bana inanır mıydın?”

Kollarını göğsünde kavuşturarak kalçasını hafifçe havaya kaldırdı. “İnanmazdım.”

Kollarımı sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım. “Ah, pekâlâ. En azından denedim.” Onu sıkıca kavrayıp kucağıma alarak yatak odasından dışarı çıkardım. “Hadi gidelim. Yapacak bir sürü iş var. Burada durup seninle boş boş sohbet edemem.”

Bacaklarını havada tekmeliyor, onu yere bırakmak zorunda kalana kadar kıvranıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye öfkeyle sordum.

“*Sen* ne yapıyorsun?”

“Önce ben sordum.”

Bakışları odanın kapısına kaydı. Sonra dönerek kapıya doğru koşmaya başladı. Onu belinden kavrayıp duvara doğru ittim.

“Hiç sanmıyorum,” diye mırıldandım.

“Ama ben...”

“Bırak onu,” diye fısıldadım. Dudaklarımı boynunda gezdiren.

İç geçirdi. “Peki. Ne kadar süre için bırakıyorum?”

“Ne kadar süreliğine bırakmak istiyorsun?”

Başparmağının ucunu kemirmeye başladığında yüzünde o nadiren beliren ve beni yakıp kül eden Beckett kızarıklığı belirdi. Bir omzunu kaldırdı. “O kadar da uzun değil.”

“Hayır?”

Başını yavaşsa sağa sola salladı. Dişlerini altdudağına geçirdi. Yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı.

“Hâlâ çok gençsin. Aceleye gerek yok.”

“Doğru, doğru, doğru,” diye mırıldandı başını sallayarak. Peşinden bir omuz silkme daha geldi. “Birkaç ay sonra yirmi beş yaşında olacağım. *O kadar da* genç değilim.”

“Çeyrek yüzyıl,” diye belirttim.

“Elliye yarılادم,” diye ekledi. Dirseğini tutup bana bakarken elini çenesine götürdü. “Ve sen de gençleşmiyorsun, koca adam.”

“İşte bu,” diyerek onayladım.

“Ayrıca, benimle sonsuza dek birlikte olmak istediğini zaten biliyorsun.”

“Hı hı, bu doğru. İstiyorum.”

“Yani o kadar beklemenin bir anlamı yok.” Yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi. Parmaklarını göğsümde gezdirmeye başladı. Daha sonra ellerini saçlarıma götürerek orada biraz gezindi. Bir tutam saçımı kavrayıp dudaklarımı dudaklarına doğru yaklaştırdı. “Tabii korkmuyorsan. Korkuyor musun, Gare-Ayıcık?”

“Çok korktum. Ya hayır dersen? Daha da kötüsü, ya evet dersen? Bir ömür boyu horlamayı dinlemek? *Disney* filmlerinde ağlayıp evin içinde dans etmek? Sana ekstra marşmelovlu sıcak çikolata yapmak ve sen yatakta bana sokulurken sırtını gıdıklamak? Off.” Titredim. “Kulağa en kötü hayat gibi geliyor.”

“Yanlışlıkla kelimeleri değiştirdin. *En iyi* demen gerekiyordu. Kulağa *en iyi hayat* gibi geliyor. Ama sanırım böyle şahane bir şeyden korkmak gayet doğal. Eğer benimle başa çıkamayacağını düşünüyorsan...”

Onu bacaklarımla duvara sabitlediğimde ve bileklerini başının

iki yanında ellerimde kilitlendiğinde cümlesini tamamlayamadan nefes nefese kaldı. “Seninle hemen şimdi evleneceğim. Beni test etme, bebek Beckett.”

Kıvrınarak kalçasını hafifçe kaldırdı. “Ben bebek değilim.”

“Hayır, değilsin.” Bir bileğimi serbest bıraktım. Böylece onun güzel kalçasını avuçlayabiliyordum. Onu kendime doğru çektim. Uzun bacakları belime dolandı. Dudaklarımı onun yumuşak dudaklarına bastırdım. “Sen benim gün ışığımsın ve bir gün karım olacaksın.”

“Tamam,” dedi dudaklarım çenesinin üzerinde dolaşırken yumuşak bir iç çekişle. “Kulağa hoş geliyor.”

“Hayatımın sonuna kadar seni becermek için sabırsızlanıyorum.”

“Hey, Jennie, o pizzayı alacak mıyız yoksa...” Carter’ın sözleri, merdivenin başında durup dehşete düşmüş bakışlarını özel pozisyonumuza diktiğinde bir çığlıkla son buldu. Son sözlerimi onun da duyduğunu tahmin ediyordum.

İç çektim. Hiç değilse önümüzdeki tüm ay boyunca onun yeni travmasını dinlemek zorunda kalacağım için sinirden delirmek üzereydim.

Carter bizden uzaklaştı. “*Ollie! Yardıma ihtiyacım var!*”

“Nefes egzersizlerini yap, bebeğim!” diye bağırdı Olivia.

Öyle hızlı bir şekilde merdivenden aşağı koşarak indi ki, yüzüstü düşmemesi bir mucizeydi. “*Nasıl olduğunu hatırlamıyorum!*”

Gün ışığıma, güzel yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeye bakıyordum. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Masum bir tavırla omzunu kaldırdı.

“Eyvah!”

TEŞEKKÜR

Eşime, hayallerimin peşinden gitmem için beni teşvik ettiğin için.

Kızlarıma -Erin, Hannah ve Ki- sizler sayesinde genç kalıyorum. Her ne kadar hepinizden yaşça büyük olsam da. Sizlere sahip olduğum için çok minnettarım.

Zahra, Jennie ve Garrett'ı sevdiğin ve kitap dünyamda böylesine pozitif bir ışık olduğun için teşekkür ederim.

Alana, tüm hokey çıkartması hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğün için. Harikasın.

Paisley, bu kitap sensiz böyle olmazdı.

Her zaman hatırlanması imkânsız olan türden bir öğretmen olduğun için Bayan Bizzarro'ya.

Louise, bana katlandığın ve bu kadar çok çalıştığın için.

Anthea ve Sarah, bu işi birlikte yapabildiğimiz için minnettarım.

Okurlarıma, bu yolculuklarda bana eşlik ettiğiniz, karakterlerimi -ne kadar çılgın olurlarsa olsunlar- sevdiğiniz ve mutlu sona giden yolda yaşanan tüm drama rağmen yanımda olduğunuz için.

Ve ağabeyime, yanında olamasam da hep yanımda olduğun için.

Tüm kalbimle, teşekkür ederim.

BENİMLE OYNA ÇALMA LİSTESİ

1. *Someday* - OneRepublic
2. *Photograph* - Ed Sheeran
3. *Carry Me Away* - John Mayer
4. *Late Night Talking* - Harry Styles
5. *Butterflies* - Abe Parker
6. *The One You Need* - Brett Eldredge
7. *Collide* - Ed Sheeran
8. *Side By Side* - Jon Foreman - Madison Cunningham
9. *Dress* - Taylor Swift
10. *Cinema (Acoustic)* - Gary Go
11. *Recovery* - James Arthur
12. *Fall Into Me (Acoustic)* - Forest Blakk
13. *You Should Probably Leave* - Chris Stapleton
14. *Feels Like* - Gracie Abrams
15. *Gone Too Soon* - Andrew Jannakos
16. *Treacherous (Taylor's Version)* - Taylor Swift
17. *Falling Like The Stars* - James Arthur
18. *I Guess I'm In Love* - Clinton Kane
19. *Missing Piece* - Vance Joy
20. *Leave You Alone* - Kane Brown
21. *Biblical* - Calum Scott
22. *Clarity* - Vance Joy
23. *Didn't See It Coming* - My Brothers And I
24. *My Person (Wedding Version)* - Spencer Crandall

YAZAR HAKKINDA

Becka Mack, romantik hikâyelere tutkuyla bağılı bir okuyucu, yazar ve anaokulu öğretmenidir. Çocukluk yıllarından itibaren hayali, okuyucuların içine sığınıp kaybolabileceğı, aşkın ve hayal gücünün hüküm sürdüğü dünyalar kurmaktı, tıpkı kendisinin de defalarca kaybolduğı o büyülü sayfalar gibi. Hayatın kırılğanlığını en derinden hissettiğı, kardeşini ani bir şekilde kaybettiğı o dönemde Becka, kalemi eline alıp hayalini gerçeğe dönüştürmeye karar verdi. Çünkü anladı ki; hayat ertelemeye gelmeyecek kadar kıymetliydi. Kalpleri hızlandıran aşklarla, sevecen ve hayatın içinden karakterlerle, bolca mizah ve gerektiğı kadar dramla bezeli hikâyeler kaleme almayı seviyor. Mutlu sonlara giden o inişli çıkışlı yolda, okuyucularını hem güldürüp hem de derinlemesine etkileyen anlatımıyla, Becka'nın romanları gerçek hayata dokunan duygusal bir sığınak sunuyor. Hayatını Kanada'nın Ontario eyaletinde; eşi, çocukları ve dört patili can yoldaşlarıyla birlikte sürdürüyor.

Daha fazla bilgi için: beckamack.com